

หนังสือเยเรมีย์

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ้าพิศอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ้าพิศนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัซ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือเยเรมีย์

ภาพรวมของเยเรมีย์: หนังสือของผู้พยากรณ์เยเรมีย์เป็นเล่มที่สองของหมวดผู้พยากรณ์ใหญ่ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ แม้ประเพณีถือว่ามันเป็นเล่มแรกก็ตาม การรับใช้ของเยเรมีย์เป็นในฐานะผู้พยากรณ์คนหนึ่งที่กำลังก้าวเข้ามาในปีเหล่านั้นก่อนและระหว่างการตกเป็นเชลยยังบาบิโลนในตอนแรก อัสยาห์เตือนล่วงหน้าแล้วถึงการตกเป็นเชลยที่จะมานั้น เยเรมีย์เห็นมันด้วยตัวเอง ขณะที่เอเสเคียลก็เห็นการตกเป็นเชลยนั้นเช่นกัน มุมมองของเขาก็เป็นมาจากบาบิโลน ซึ่งเป็นที่ที่เขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย เยเรมีย์เขียนจากยูดาห์และเห็นการรุกรานทั้งสามครั้งของบาบิโลน เขาเห็นความพินาศอันขมขื่นของเยรูซาเล็ม ซึ่ง โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์กระตุ้นเขาให้เขียนหนังสือเพลงคร่ำครวญ

เยเรมีย์เริ่มการรับใช้ของตนระหว่างหกสิบและเจ็ดสิบปีหลังการเสียชีวิตของอัสยาห์และเทศนาเป็นเวลาเกือบเจ็ดสิบปี การรับใช้ของเขาเริ่มต้นในปีที่ 13 ของโยสียาห์และต่อเนื่องไปจนถึงจุดจบอันขมขื่นของยูดาห์ เขาเป็นคนสมัยเดียวกับเศฟันยาห์ ฮาบากุก และดาเนียล

คำพยากรณ์ของเยเรมีย์กล่าวถึงการตกเป็นเชลยยังบาบิโลนที่ใกล้เข้ามา พระเจ้าทรงใช้เขาเพื่อประกาศแก่พวกยิวว่าการตกเป็นเชลยของพวกเขาจะกินเวลาเพียง 70 ปี เขาเห็นล่วงหน้าถึงการกระจัดกระจายไปทั่วโลกของประชาชาติยิวและการถูกรวบรวมกลับมาในที่สุดของพวกเขา เขาพยากรณ์ด้วยถึงการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์ที่จะมานั้นและการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อโลกคนต่างชาติ

Matthew Henry สรุปคำพยากรณ์เหล่านั้นของเยเรมีย์ไว้ดังนี้: “หัวข้อทั่วไปของคำพยากรณ์ต่างๆของเขาคือ การนับถือรูปเคารพและความบาปอื่นๆของพวกยิว การพิพากษาเหล่านั้นที่พวกเขาถูกขู่ไว้ พร้อมกับการอ้างอิงถึงการกลับสู่สภาพเดิมในอนาคตของพวกเขาและการช่วยให้พ้น และพระสัญญาต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ พวกมัน โดดเด่นในคำตักเตือนต่างๆที่เรียบง่ายและสัตย์ซื่อ คำว่ากล่าวต่างๆอันเนื่องมาจากความรัก และคำเตือนต่างๆที่น่ากลัว”

ภาพรวมของเยเรมีย์ 1: บทแรกของเยเรมีย์ประกอบด้วยสามส่วน: (1) บทนำสู่หนังสือเล่มนี้ (1:1-3); (2) การทรงเรียกของเยเรมีย์ให้เข้าสู่ตำแหน่งผู้พยากรณ์ (1:4-10) และ (3) นิมิตต์เรื่องต้นอัลมันต์และหม้อเคียด (1:11-19) ประเด็นของอันหลังนี้คือ พระสัญญาเรื่องการปกป้องของพระเจ้าที่มีแก่ผู้พยากรณ์ของพระองค์ขณะที่เขาเตือนเรื่องการพิพากษาที่มีต่อยูดาห์

เยเรมีย์ 1:1-3 **ถ้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของฮิลคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปุโรหิต** ผู้
อยู่ตำบลอานาโธท ในแผ่นดินของเบนยามิน คำบรรยายที่ชัดเจนว่าเยเรมีย์เป็นผู้ใดถูกนำเสนอ
ตั้งแต่ต้น เขาเป็นคนตระกูลเลวีและที่เจาะจงยิ่งกว่านั้นคือเป็นปุโรหิตเชื้อสายอาโรน บิดาของ
เขาคือ ฮิลคียาห์ (มหาปุโรหิตในสมัยรัชกาลของโยสิยาห์คือ ฮิลคียาห์ ไม่เป็นที่ชัดเจนว่าผู้นี้เป็น
บิดาของเยเรมีย์หรือไม่ แม้มันเป็นไปได้อย่างแน่นอน) เยเรมีย์เติบโตในอานาโธท นครหนึ่งของ
เลวีซึ่งตั้งอยู่ในที่ดินประจำตระกูลเบนยามิน อานาโธทถูกยกให้แก่บุตรชายเหล่านั้นของอาโรน
โดยเฉพาะ (โยชูวา 21:8-18) และอยู่ห่างไปประมาณสามไมล์ทางทิศเหนือของเยรูซาเล็ม ดังนั้น
ที่ถูกเกริ่นนำคือ ถ้อยคำหรือคำพยากรณ์ต่างๆของเยเรมีย์ตามที่ถูกคลอใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

2 พระวอนของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ในรัชกาลโยสิยาห์ โอรสของอาโมน กษัตริย์
แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามของรัชกาลนี้ การเริ่มต้นที่ชัดเจนของการรับใช้ของเยเรมีย์ถูกหมายเหตุ
ไว้: ในปีที่สิบสามของกษัตริย์โยสิยาห์ กษัตริย์ที่รักพระเจ้าคนสุดท้ายแห่งยูดาห์ ที่ควรหมายเหตุ
ไว้ก็คือว่า ขณะที่โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ที่รักพระเจ้า ประชาชาติยูดาห์ส่วนใหญ่แล้วก็ไม่ พระเจ้า
ทรงยกชูเยเรมีย์เพื่อให้คำเตือนสุดท้ายแก่ยูดาห์ก่อนการพิพากษาของพระเจ้าตกมาสู่พวกเขา การ
พิพากษานั้นตกมาจริงๆในอีกไม่ถึงสี่ชั่วศตวรรษต่อมาเมื่อคนบาบิโลนทำการรุกรานครั้งแรก
ของพวกเขาต่อยูดาห์

ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า เยเรมีย์พรรณนาอย่างเจาะจงว่า “ถ้อยคำ” ของเขา (ข้อ 1) เป็น
พระวอนของพระเยโฮวาห์ตรงนี้ เยเรมีย์เข้าใจอย่างชัดเจนว่า “คำว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้
ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ได้ทรงคลอใจเขา” (2 เปโตร 1:21) เขาเข้าใจว่าคำพยากรณ์ต่างๆของเขาเป็นมาจากพระเจ้า

และไม่ใช้ตัวเอง นอกจากนี้ การคล้อยตามคำไม่เพียงถูกกล่าวถึงเท่านั้น แต่การเน้นความสำคัญเรื่องถ้อยคำของพระเจ้าก็ปรากฏตรงนี้ด้วย

3 และมีมาในรัชกาลของเยโฮยาхим โอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงปลายปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเศคิยาห์ โอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงการกวาดเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยในเดือนที่ห้า

การรับใช้ของเยเรมีย์ต่อเนื่องไปจนจบรัชกาลเหล่านั้นที่ประสบความทุกข์ลำบากของเยโฮอาหาส เยโฮยาхим เยโฮยาคิน และเศเศคิยาห์ เยเรมีย์มิได้กล่าวถึงเยโฮอาหาสและเยโฮยาคิน ซึ่งทั้งคู่เป็นกษัตริย์ชั่วและครองราชย์แค่คนละสามเดือนเท่านั้น ตรงนี้เขากล่าวถึงเหล่ากษัตริย์ที่สำคัญกว่า คือ โยสียาห์ เยโฮยาхим และเศเศคิยาห์ การรับใช้ของเขาในการเป็นผู้พยากรณ์ต่อเนื่องไปจนถึงการรุกรานครั้งสุดท้ายและการกวาดต้อนครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลนในเดือนที่ห้าของปีสุดท้ายแห่งรัชกาลเศเศคิยาห์ ดังนั้นเยเรมีย์จึงเห็นการรุกรานและการกวาดต้อนไปเป็นเชลยทั้งสามครั้งนั้น โดยบาบิโลนที่กระทำต่อยูดาห์

เพราะว่าดาเนียลและเอเสเคียลเป็นส่วนหนึ่งของคนกลุ่มแรกที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลน เยเรมีย์จึงอาจมีความคุ้นเคยกับสองคนนั้น (เอเสเคียลก็เป็นปุโรหิตคนหนึ่งและเป็นไปได้ยิ่งว่าเยเรมีย์เคยพบเขาก่อนที่เขาตกไปเป็นเชลย) เดือนที่ห้าที่นี้อาจหมายถึง เดือนที่ห้าของปีสุดท้าย (ปีที่สิบเอ็ด) แห่งรัชกาลเศเศคิยาห์และไม่ใช่ว่าเดือนที่ห้าของปีสิบธู (นั่นคือ เดือนสิงหาคม)

ยรม 1:4-10 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 5 "เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าที่ในครรภ์ และก่อนที่เจ้าจะคลอดจากครรภ์ เราก็ได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ" เกรงว่าผู้ใดสงสัยความน่าเชื่อถือของเขา เยเรมีย์กล่าวชัดเจนถึงการทรงเรียกของพระเจ้าที่มายังเขา ในกรณีของเขา มันขยายต่อไปจนถึงก่อนเขาเกิดเสียอีก นี่เป็นครั้งที่สองในหนังสือเล่มนี้ที่เยเรมีย์กล่าวถึงพระวจนะของพระเยโฮ

วาท์ เขากล่าวถึงพระวณะของพระเยโฮวาห์ห้าสิบเอ็ดครั้งและที่เจาะจงยิ่งกว่านั้นคือ “พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า” สิบเก้าครั้งในหนังสือเล่มนี้

สิ่งที่สำคัญก็คือว่า การทรงเรียกของพระเจ้าที่มายังเยเรมีย์เกิดขึ้นขณะที่เขายังอยู่ในครรภ์มารดาของเขา นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงชีวิตมนุษย์ก่อนการคลอดออกมา แม้พวกสนับสนุนการทำแท้งจะได้แย้งอย่างไรก็ตาม เยเรมีย์เป็นบุคคลๆหนึ่งแล้วก่อนเขาถูกคลอดออกมาเสียอีก นอกจากนี้ การทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้ก็ปรากฏชัดเจนด้วย พระองค์ทรงรู้จักเยเรมีย์ก่อนเขาถูกปฏิสนธิเสียอีก แลผมเห็น ได้ชัดด้วยว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อร่างตัวเยเรมีย์ในครรภ์มารดาของเขา พระเจ้าไม่เพียงทรงสร้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ในอาดัมเท่านั้น แต่นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่า พระองค์ทรงก่อร่างทารกแต่ละคนในครรภ์มารดาของคนนั้นๆด้วย ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเป็นพระผู้สร้างในที่สุดและโดยตรงของเรา

ในกรณีของเยเรมีย์ พระเจ้าทรงรู้จักเขาล่วงหน้าก่อนเขาถูกปฏิสนธิและทรงเรียกเขาให้มาสู่การรับใช้กระทั่ก่อนเขาถูกคลอดออกมาเสียอีก พระเจ้าจึงทรงชำระเขาให้บริสุทธิ์ นั่นคือแยกตั้งเขาไว้ต่างหากสำหรับการปรนนิบัติพระองค์ กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว พระเจ้าทรงแต่งตั้งเยเรมีย์ให้เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งแก่ประชาชาติทั้งหลาย คำพยากรณ์ของเขาไม่ใช่มีแก่ยูดาห์เท่านั้น (แม้มันกินสัดส่วนใหญ่ของคำพยากรณ์นั้นก็ตาม) แต่มีแก่ประชาชาติอื่นๆที่อยู่ล้อมรอบด้วยตั้งแต่อียิปต์จนถึงบาบิโลน

6 แล้วข้าพเจ้าก็กราบทูลว่า "อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูก่อน ข้าพระองค์พูดไม่เป็น เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเด็ก" เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยการทรงเรียกของพระองค์แก่เยเรมีย์ (ในปีที่สิบสามแห่งรัชกาลโยสียาห์) เด็กหนุ่มที่กำลังจะเป็นผู้พยากรณ์คนนี้ก็ทักท้วงทันที เขาทักท้วงว่าเขาพูด (ต่อหน้าผู้คน) ไม่เป็น เขาเป็นแค่ชายหนุ่มคนหนึ่งเท่านั้น คำที่แปลเป็น เด็ก (นาห์อาร์) บ่อยครั้งถูกแปลเป็น ‘ชายหนุ่ม’ เราไม่ทราบอายุของเยเรมีย์ตอนเหตุการณ์นี้ในชีวิตของเขา แต่เราก็ทราบว่า การรับใช้ส่วนใหญ่ของเขากินเวลาประมาณเจ็ดสิบปี ดังนั้นเขายังน่าจะเป็นชายหนุ่มอยู่ ณ เวลานี้

ต่อคำทักท้วงของเยเรมีย์ 7 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "อย่าว่าเจ้าเป็นแต่เด็ก เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุกคนที่เราใช้ให้เจ้าไป และเราบัญชาเจ้าอย่างไรบ้าง เจ้าจะต้องพูด วลี "เจ้าจะต้องไป" อยู่ในรูปที่ไม่สมบูรณ์และสะท้อนให้เห็นรูปกาล 'อนาคต' พระเจ้าทรงปฏิเสธคำทักท้วงของเยเรมีย์โดยการแจ้งให้เขาทราบว่าเขาจะไปยังที่ใดก็ตามที่พระเจ้าจะทรงใช้เขาไป และกล่าวสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาเขา ที่บอกเป็นนัยในรูปกาลอนาคตนั่นคือ คำสั่งโดยปริยาย พระเจ้าทรงบอกเขาว่าเขาจะต้องทำสิ่งที่เขาถูกสั่งให้ทำ ด้วยถ้อยคำมากมาย พระเจ้าทรงบอกเยเรมีย์ให้เลิกโอคครวญและเตรียมพร้อมที่จะทำสิ่งที่พระองค์จะให้เขาทำเสียที แค่นั้นจบ! พระเจ้าได้ทรงเรียกเขาแล้วและเยเรมีย์ควรเตรียมพร้อมที่จะเชื่อฟัง ที่น่าสังเวชคือชายผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกให้เทศนาและจากนั้นก็ต่อสู้อการทรงเรียกนั้น

8 อย่างกลัวหน้าเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้พ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

แหละ ความกลัวอย่างหนึ่งที่นักเทศน์หนุ่มจำนวนมากมีก็คือ การต่อต้านที่เขาอาจเผชิญ พระเจ้าทรงกล่าวถึงความกลัวนั้นทันทีโดยเตือนสติผู้พยากรณ์หนุ่มคนนี้มีให้กลัวหน้าของพวกเขา พระสัญญามหัศจรรย์อย่างหนึ่งของพระเจ้าที่มีแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็คือ "เราอยู่กับเจ้า" พระเยซูทรงสัญญาแบบนี้เช่นกันตอนที่พระองค์ทรงสัญญาว่า "คูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก" (มัทธิว 28:20) นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงอยู่ด้วยเสมอเพื่อช่วยเยเรมีย์ให้พ้นยามสิ่งต่างๆเริ่มยากลำบาก พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริงๆตลอดการรับใช้ของเยเรมีย์ นี่บอกเป็นนัยว่าเยเรมีย์รู้ว่าพระเจ้าทรงมีอะไรไว้ในใจสำหรับเขา เขาทราบสภาพที่กลับสัต์ย์และละทิ้งความจริงแห่งชนชาติของเขา เขาคุ่ออกว่าพระเจ้ากำลังเรียกเขาให้ไปเทศนากล่าวโทษความบาปของพวกเขา และเขาทราบการต่อต้านและการข่มเหงที่เขาจะเผชิญ ดังนั้นเขาจึงไม่ตื่นเต้นเท่าไรรกับสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต แม้กระนั้น พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะอยู่กับเขาเสมอไปและช่วยเขาให้พ้น

9 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ถูกต้องปากข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "คูเถิด เราเอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า ในลักษณะที่คล้ายคลึง (แต่ก็แตกต่าง) กับการทรงเรียกของอิสยาห์ (อิสยาห์ 6:6-8) พระเจ้าทรงประทับตราการทรงเรียก

ของพระองค์ที่มายังเยเรมีย์โดยการแตะต้องปากของเขา นี่บอกเป็นนัยว่าเยเรมีย์เห็นนิมิตหนึ่ง
ของเหตุการณ์นี้ทั้งหมดหรือไม่พระเจ้าก็ทรงปรากฏแก่เขาในรูป Theophany (การปรากฏตัว
ก่อนรับสภาพมนุษย์ของพระเจ้าในภาคพันธสัญญาเดิม) ไม่ว่าจะ เป็นนิมิตหนึ่งหรือหน้าต่อหน้า
พระเจ้าก็กล่าวชัดเจนแก่เยเรมีย์ว่าพระองค์กำลังใส่ถ้อยคำของพระองค์ไว้ในปากของเยเรมีย์
หลักคำสอนเรื่องการคลใจปรากฏชัดเจน พระเจ้าทรงใส่ถ้อยคำของพระองค์ไว้ในปากของผู้
พยากรณ์ท่านนี้ (เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าไม่ใช่แค่คลใจความคิดต่างๆในสมองของเยเรมีย์
เท่านั้น แต่พระองค์ทรงใส่ถ้อยคำของพระองค์ในปากของเขาเลย) ต่อมาในหนังสือเล่มนี้
พระเจ้าทรงสั่งผู้พยากรณ์ท่านนี้ให้เขียนถ้อยคำเหล่านั้นของพระองค์ในหนังสือเล่มหนึ่ง (เยเรมีย์
30:2) พระคัมภีร์สอนชัดเจนเรื่องการคลใจด้านถ้อยคำ ถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้าคือสิ่งที่ถูก
บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ (เนื้อหาภาษาฮีบรูฉบับมาโซเรีทของภาคพันธสัญญาเดิม และเนื้อหาที่ถูก
รับมาของภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีก)

10 ดูซิ ในวันนี้เราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติและเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย
ให้ถอนออกและให้พังลง ให้ทำลายและให้คว่ำเสีย ให้สร้างและให้ปลูก" จากนั้นพระเจ้าทรง
กำหนดขอบเขตแห่งการรับใช้ที่จะมาของเยเรมีย์ การรับใช้ของเขาจะไม่เพียงมีแก่ยูดาห์เท่านั้น
แต่มีแก่ประชาชาติอื่นๆและอาณาจักรอื่นๆด้วยดังที่จะถูกหมายเหตุต่อไปในหนังสือเล่มนี้ ในคำ
บรรยายที่เป็นกลางซึ่งถูกให้เป็นรายการไว้ มีรูปแบบหนึ่งและลำดับก่อนหลังอย่างหนึ่ง คำสั่ง
แรกของเขาก็คือ การรื้อถอนสภาพที่บาปหนาและชั่วช้าของยูดาห์ จากนั้นก็ช่วยพวกเขาสร้างขึ้น
ใหม่และปลูกขึ้นใหม่ในความชอบธรรม คำพยากรณ์โดยรวมของเยเรมีย์คือ การบอกล่วงหน้าถึง
การพิพากษาที่จะมานั้นและความพินาศของยูดาห์ด้วยน้ำมือของคนบาบิโลนซึ่งต่อมาจะถูกตาม
มาด้วยการทำให้กลับสู่สภาพเดิมและพระพรต่างๆของยุคพันปีซึ่งสักวันหนึ่งจะบังเกิดแก่พวก
เขา บทนำสู่หนังสือเยเรมีย์จึงจบลงเท่านี้

ยรม 1:11-12 พระเจ้ากล่าวพระสัญญาของพระองค์ต่อไปว่าจะช่วยเหลือและ
ปกป้องผู้พยากรณ์ของพระองค์ ยิ่งกว่านี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า "เยเรมีย์
เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้ากราบทูลว่า "ข้าพระองค์เห็นไม้ตะพดอัลมอนด์อันหนึ่ง" บริบทก่อน

หน้าและที่ตามมาให้เงื่อนงำเกี่ยวกับความหมายของนิมิตนี้ ในข้อ 8 พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่า จะอยู่กับเยเรมีย์กระทั่งในยามเผชิญหน้าการต่อต้าน ในข้อ 17-19 พระเจ้าทรงสัญญาเพิ่มเติมว่าจะป้องกันเยเรมีย์จนกระทั่งที่ไม่อาจเจาะเข้าไปได้ ในกัณฑ์การวิดิ 17:8-13 พระเจ้าทรงพิสูจน์ความไร้ผิดของข้อความและการรับใช้ของโมเสสและอาโรนต่อผู้การต่อต้านอันเป็นศัตรู โดยการออกชื่อของไม้เท้าของอาโรน ไม้เท้านี้เป็นไม้เท้าอัลมันด์ ความเหมือนกันนั้นปรากฏชัดเจน เหมือนกับที่พระเจ้าทรงพิสูจน์ความไร้ผิดของการรับใช้ของโมเสสและอาโรนและตรัสชัดเจนว่าพระองค์จะทรงดูแลพวกเขากระทั่งในยามเผชิญการต่อต้านอย่างหนัก พระเจ้าก็ทรงแจ้งเยเรมีย์ให้ทราบเรื่องนี้เช่นกัน

12 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเห็นถูกต้องดีแล้ว เพราะเราจะเร่งเร้าด้วยคำของเราเพื่อให้กระทำสำเร็จ" นิมิตเรื่องไม้เท้าอัลมันด์นั้นที่มายังเยเรมีย์คือ คำยืนยันให้เห็นเป็นภาพของพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงกระทำตามพระวาทะของพระองค์ – ว่าพระองค์จะทรงรักษาคำตรัสของพระองค์ที่จะปกป้องเยเรมีย์ คำที่แปลเป็น เร่งเร้า (ฮอว์ซัด) จริงๆแล้วหมายความว่า ‘ปลุก’, ‘เฝ้าดู’, ‘ตื่น’, หรือ ‘ระวังระไว’ ความคิดก็คือว่าพระเจ้าจะทรงระวังระไวหรือระมัดระวังที่จะกระทำตามคำสัญญาของพระองค์ที่ให้ไว้แก่เยเรมีย์ ช่างเป็นความอุ่นใจอันแสนวิเศษ! พระเจ้าทรงระมัดระวังเกี่ยวกับการกระทำตามพระวาทะของพระองค์แก่ประชาชนของพระองค์ นั่นเป็นใจความหลักของนิมิตเรื่องไม้เท้าอัลมันด์นั้น

ยรม 1:13-16 พระเจ้าทรงนำเสนออีกนิมิตหนึ่งเกี่ยวกับการรับใช้ที่จะมานั้นของเยเรมีย์ พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า "เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้ากราบทูลว่า "ข้าพเจ้าพระองค์เห็นหม้อกำลังเดือดอยู่หม้อหนึ่ง หันหน้าไปทางทิศเหนือ" ขณะที่พระเจ้าทรงเตรียมเยเรมีย์ให้พร้อมสำหรับการรับใช้ที่จะมาของเขานั้น พระองค์ก็ทรงนำเสนออีกนิมิตหนึ่งซึ่งจริงๆแล้วจะสรุปย่อข้อความของผู้พยากรณ์ท่านนี้ ในนิมิตนี้ พระเจ้าทรงสำแดงหม้อเดือด (นั่นคือ เดือดปลุก) ลูกหนึ่งแก่เยเรมีย์ คำที่แปลเป็น หันหน้าไปทาง (พานิยม) มีความหมายได้คำว่า ‘จาก’ ซึ่งดูเหมือนสอดคล้องกับบริบทตอนนี้ ความคิดนี้อาจเป็นไปได้ว่าเยเรมีย์เห็น

หม้อเค็ดลูกนี้ซึ่งหน้า (นั่นคือ ปาก) ของมันมาจากทิศเหนือ ภาพประกอบที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือ หม้อเค็ดลูกหนึ่งจากทิศเหนือซึ่งกำลังจะเค็ดพลุ่งสิ่งที่อยู่ภายในมันลงสู่ทิศใต้ (นั่นคือ ยูดาห์)

14 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เหตุร้ายจะระเบิดจากทิศเหนือมาเหนือชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น เยเรมีย์เข้าใจภาพเปรียบที่พระเจ้าทรงใช้อย่างไม่ต้องสงสัย บนเส้นขอบฟ้าระหว่างประเทศของเหตุการณ์ทางการเมืองต่างๆ แมงพายุแห่งบาบิโลนที่ก้าวร้าวและขอบพิชิตกำลังก่อตัวขึ้นในวันนั้น แม้บาบิโลนจริงๆแล้วอยู่ทางทิศตะวันออก ในทางปฏิบัติแล้ว บรรดากองทัพที่เป็นศัตรูจากส่วนนั้นของโลกจะรุกรานจากทิศเหนือเสมอ เหตุผลหนึ่งก็คือว่า นี่เป็นเพราะสภาพภูมิประเทศและภูมิศาสตร์ของตะวันออกกลาง ทะเลทรายอาระเบียอันกว้างใหญ่ไพศาลอยู่ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของบาบิโลน โดยตรงขณะที่แม่น้ำยูเฟรติสเหยียดยาวไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ มันง่ายกว่าเยอะที่กองทัพต่างๆจากแคว้นแคว้นนั้นจะเดินทัพไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือตามแนวที่ราบเหล่านั้นของแม่น้ำยูเฟรติสและจากนั้นก็เลี้ยวไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้สู่เมืองดามัสกัส จากนั้นก็เดินทัพไปยังทิศใต้โดยตรงเข้าไปในปาเลสไตน์ เมื่อบาบิโลนรุกรานยูดาห์ การเดินทัพของพวกเขาก็มาจากทิศเหนือ

15 เพราะ ดูเถิด เราจะร้องเรียกครอบครัวทั้งปวงแห่งบรรดาราชาอาณาจักรทิศเหนือ" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เขาทั้งหลายจะมา และต่างก็จะวางบัลลังก์ของตนไว้ที่ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็ม ตั้งผู้ล้อมรอบกำแพงทั้งหลาย และตั้งผู้ห้ำเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ จักรวรรดิบาบิโลนที่ขึ้นมาขึ้นนั้นเป็นการรวมตัวกันของประชาชาติต่างๆซึ่งเคยถูกพิชิตหรือถูกกลืนเข้าเป็นเนื้อเดียวกันโดยบาบิโลน ประชาชาติเหล่านี้รวมถึงคนที่เหลืออยู่ของจักรวรรดิอัสซีเรียซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล ชนชาติเหล่านั้นที่ถูกกำราบของซีเรียทางทิศเหนือ และอาณาจักรอื่นๆที่โดดเด่นน้อยกว่าและรัฐศักดินาต่างๆที่ถูกพิชิตโดยคนบาบิโลน พระเจ้าจึงทรงบอกล่วงหน้าแบบสรุปย่อว่าประชาชาติเหล่านี้ที่อยู่ทางทิศเหนือจะมารุกรานยูดาห์แน่ๆและสถาปนาอาณาจักรที่ขาดเหนือมัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ยูดาห์กำลังจะถูกยึดและถูกเอาชนะโดยการรวมตัวกันของประชาชาติต่างๆจากทิศเหนือ ประวัติศาสตร์และคำพยากรณ์ต่างๆสมัยต่อมาในเยเรมีย์กล่าวชัดเจนว่าการรุกรานนี้ถูกนำโดยคนบาบิโลน อันที่จริงพวกเขาทำการรุกรานสาม

หนต่อสู้ยูดาห์ พวกเขาจะไม่เพียงรุกรานแผ่นดินนั้นเท่านั้น แต่พวกเขาจะตั้งที่นั่งแห่งสิทธิอำนาจของตนที่ทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองอื่นๆของยูดาห์ด้วย ความคิดนี้สื่อถึงการพิชิตและการทำให้ตกเป็นทาส การรับใช้ของเยเรมีย์คือ ประกาศการกลับใจใหม่แก่ประชาชาติหนึ่งที่กลับสัตย์และมักกบฏ คำเตือนของเขาก็คือการพิพากษากำลังใกล้เข้ามาจากพระเจ้าผ่านทางคนบาบิโลน

16 และเราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อหัวเมืองเหล่านั้น เพราะบรรดาความชั่วร้ายของเขาในการที่ได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่น และนมัสการสิ่งที่มีมือของคนที่ได้กระทำไว้ เหตุผลสำหรับการพิพากษาที่ใกล้เข้ามานี้ถูกกล่าวชัดเจน ยูดาห์ในความชั่วมหาศาลได้ทอดทิ้งพระเจ้าของเธอและเตลิดไปสู่การนับถือรูปเคารพ พวกเขาได้ฝ่าฝืนสองข้อแรกของบัญญัติสิบประการอย่างจงใจและไม่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพวกเขากับพระเจ้าของพวกเขา ดังที่พระเจ้าได้ทรงเตือนในพระราชบัญญัติ 28 แล้ว พระองค์จะทรงพิพากษาพวกเขาและกำจัดพวกเขาออกไปจากแผ่นดินของพวกเขา เยเรมีย์มีหน้าที่ๆ ไม่มีใครอยากได้ในการเตือนยูดาห์ถึงการพิพากษาที่จะมานั้น ประวัติศาสตร์แห่งการละทิ้งความจริงของยูดาห์ปรากฏชัดเจนในส่วนหลังๆของหนังสือ 2 พงศาวดารและ 2 พงศกษัตริย์ การตอบสนองอันสาสมของยูดาห์เพราะความบาปของพวกเขากำลังใกล้เข้ามาแล้ว

ยรม 1:17-19 พระเจ้าจึงทรงสั่งเยเรมีย์ให้ลุกขึ้นสู่การรับใช้ที่อยู่ตรงหน้าเขาแม้มันจะยากก็ตาม เพราะฉะนั้นส่วนเจ้าจงคาดเอวของเจ้าไว้ จงลุกขึ้นและบอกทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้วันนี้ให้เขาฟัง อย่าห่อเพราะหน้าเขาเลย เกรงว่าเราจะทำให้เจ้าหงอต่อหน้าเขาทั้งหลาย พร้อมกับความรู้สึกลึกของคำสั่งและการคาดการณ์ล่วงหน้า พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้เตรียมพร้อมที่จะกล่าวแก่ยูดาห์ดังที่พระองค์ได้ทรงบัญชาเขาแล้ว พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์เพิ่มเติมไม่ให้สะอึกกลัวการตอบรับอย่างเสียหายๆที่เขาเชื่อ ได้เลยว่าจะได้รับ ยูดาห์จะไม่พอใจกับข้อความของเยเรมีย์ อย่างที่เกิดขึ้นบ่อยๆ พวกเขาจะระบายความไม่พอใจของตนลงบนผู้นำสารนั้น พระเจ้าทรงเตือนเยเรมีย์มิให้เจือจางข้อความของพระองค์เพราะความกลัวพวกเขาเกรงว่าพระเจ้าจะทรงตีสอนผู้พยากรณ์ท่านนี้ต่อหน้าผู้ฟังที่เป็นศัตรูของเขา

18 เพราะ คุณเถิด ในวันนี้เรากระทำให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อม เป็นเสาเหล็ก และเป็นกำแพง ทองสัมฤทธิ์ สู้กับแผ่นดินทั้งหมด สู้กับบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ กับเจ้านาย กับปุโรหิตและกับ ประชาชนแห่งแผ่นดินนี้ ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงสัญญาเยเรมีย์ว่าพระองค์จะปกป้องเขาจากการ ตอบสนองอันกริ้ว โกรธที่เขาจะได้รับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้จากชนชาติของเขาเอง ภาพเปรียบเทียบนี้ กล่าวถึงนครหนึ่งที่ทะลวงเข้าไปไม่ได้ซึ่งถูกเสริมเครื่องป้องกันต่อต้านการ โจมตีใดๆทั้งสิ้น แม้ เหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์ ตลอดจนพวกเจ้านายแห่งอาณาจักรนั้นและพวกปุโรหิตของประชาชาติ นั้นจะถูกขึ้นต่อสู้เยเรมีย์ในการต่อต้านข้อความของเขา พระเจ้าก็จะทรงดูแลเขา นครที่ถูก ปกป้องด้วยเสาเหล็กและกำแพงทองเหลืองก็สื่อถึงนครหนึ่งที่ยากจะทะลวงเข้าไปได้

19 เขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อจะช่วยเจ้าให้พ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ แม้พวกผู้นำแห่งประชาชาติของเขาเองจะเป็นศัตรูต่อเยเรมีย์ พระเจ้าก็จะไม่อนุญาตให้พวกเขาชนะเขาได้ ดังที่พระองค์ได้ให้คำมั่น ไว้ในข้อ 8 พระเจ้าทรง สัญญาอีกครั้งว่าจะอยู่กับเยเรมีย์และจะช่วยเขาให้พ้นจากการตอรับแบบเป็นศัตรูที่เขาจะได้รับ ความแตกตันของเรื่องนี้ก็คือว่า ประชาชนแห่งยูดาห์จะเป็นปฏิปักษ์ต่อเยเรมีย์มากกว่าคนบาบิโลนเสียอีก ไม่ว่ากรณีใด พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะดูแลเขา และในพระมหากษัตริย์ของคริสต จักร พระเยซูทรงสัญญาว่าเมื่อเราไปในความเชื่อฟังต่อคำบัญชาของพระองค์ พระองค์ก็จะทรง อยู่กับเรา บริบทและพระสัญญาของเรื่องนี้คล้ายคลึงอย่างมากกับงานที่มอบหมายแก่เยเรมีย์

ภาพรวมของเยเรมีย์ 2: หลังจากการเกริ่นนำไปบทหนึ่งแล้ว เยเรมีย์บันทึกข้อความแรก ของเขาจากพระเจ้าถึงยูดาห์ พระเจ้าเองทรงเป็นผู้ที่ได้เปรียบกับประชาชนที่กลับสัจย์ของ พระองค์ว่าทำไมพวกเขาถึงได้ตีจากพระองค์ไป ภาพเปรียบเทียบหลายอย่างถูกใช้โดยพระเจ้าเพื่อ พรรณนาว่ายูดาห์ได้ละทิ้งความจริงไปแล้วอย่างไร แม้เยเรมีย์เป็นผู้เขียน เสียงที่พูดนั้นเห็น ได้ ชัดว่าเป็นเสียงของพระเจ้าเอง

ยรม 2:1 **ยิ่งกว่านี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า** แผลงที่มาของข้อความนี้ปรากฏชัดเจน มันคือพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าตรัสผ่านเยเรมีย์ หลักคำสอนเรื่องการคล้อยตามนำเสนออย่างชัดเจนในเยเรมีย์มากกว่าหนังสือเล่มอื่นใดของพระคัมภีร์

ยรม 2:2-3 **"จงไปประกาศรอกหูของกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัส** **ดังนี้ว่า** เรายังจำเจ้าได้ คือความเมตตาในวัยสาวของเจ้า ความรักขณะที่เจ้าเข้าพิธีสมรส เมื่อเจ้าตามเรามาในถิ่นทุรกันดาร ในดินแดนที่ไม่ได้หว่านพืชอะไร อีกครั้งที่ข้อความตรงนี้ถูกเกริ่นนำโดย "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า" ข้อความนี้มีมาถึงเยรูซาเล็ม นครหลวงของยูดาห์ ส่วนที่เหลืออยู่สุดท้ายของอิสราเอล พระเจ้าทรงเตือนความจำประชาชนที่กลับสัจย์ของพระองค์ถึงวันวาน เหล่านั้นที่พวกเขาดำเนินกับพระเจ้า ภาพเปรียบของคู่อริหนุ่มสาวถูกนำเสนอและของหญิงสาวที่หมั้นหมายไว้แล้วซึ่งติดตามคู่อริของเธอทุกหนแห่งที่เธอไป

3 อิสราเอลนั้นเป็นส่วนบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ คือเป็นผลิตผลรุ่นแรกของพระองค์ คนทั้งปวงที่ได้กินผลนั้นก็ผิด เหตุร้ายจึงจะมาถึงเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ" ตลอดหนังสือเยเรมีย์ทั้งเล่ม พระเจ้าทรงเรียกประชาชนของพระองค์ว่าอิสราเอล ตามประวัติศาสตร์แล้ว อาณาจักรฝ่ายเหนือ (นั่นคือ อิสราเอล) ได้ตกไปเป็นเชลยแล้วประมาณหนึ่งร้อยปีก่อนหน้านั้น ยูดาห์คือทั้งหมดที่เหลืออยู่ของประชาชาติอิสราเอล ตรงนี้พระเจ้ากำลังมองย้อนกลับไปยังช่วงเวลานั้นตอนที่เคยมีประชาชาติที่เป็นปีกแผ่นหนึ่งเดียวชื่อว่าอิสราเอล โปรดสังเกตว่า พระเจ้าทรงกล่าวถึงความบริสุทธิ์ของอิสราเอลในรูปอดีตกาล "อิสราเอลนั้น (เคย) เป็นส่วนบริสุทธิ์" นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าพวกเขาไม่บริสุทธิ์อีกต่อไปแล้ว อิสราเอลเคยเป็นผลิตผลรุ่นแรกแห่งส่วนเพิ่มของพระเจ้า นั่นคือ พวกเขาเคยถูกอุทิศถวายเป็นพิเศษแด่พระองค์ เคยมีช่วงเวลาหนึ่งที่คนทั้งปวงที่กินอิสราเอลจะเจอกับการสนองโทษของพระเจ้า เคยมีช่วงเวลาหนึ่งเมื่อพระเจ้าจะทรงส่งความทุกข์ลำบากใหญ่หลวงมาสู่คนเหล่านั้นที่โจมตีอิสราเอล แต่ทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องในอดีต สิ่งต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

ยรม 2:4-5

โอ วงศ์วานของยาโคบ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วาน

อิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ แม้เยเรมีย์เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งแก่ยูดาห์เป็นหลัก พระเจ้าก็ทรงส่งคำเตือนของพระองค์ผ่านทางเยเรมีย์ไปยังวงศ์วานของยาโคบทั้งหมด นั่นคือ ถึงทุกตระกูลของอิสราเอล แม้ยูดาห์เป็นเป้าหมายหลักแห่งคำเตือนอันเข้มงวดของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ ข้อความนี้ก็เป็นอันเดียวกันสำหรับอิสราเอลส่วนใหญ่ ซึ่งถูกกระจัดกระจายไปแล้ว โดยคนอัสซีเรีย อาณาจักรฝ่ายเหนือ ได้ถูกพิพากษาไปแล้ว อาณาจักรฝ่ายใต้กำลังจะถูกพิพากษา แต่เหตุผลนั้นก็เป็นอย่างเดียวกันสำหรับทั้งคู่ พวกเขาทั้งคู่ได้ออกไปจากพระเจ้าของตนแล้ว

5 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "บรรพบุรุษของเจ้าจับความชั่วช้าอะไรได้ในเราเล่า เขาจึงไปห่างเสียดจากเรา และไปติดตามสิ่งไร้ค่า และได้กลายเป็นสิ่งไร้ค่า พระเจ้าจึงตรัสตามประชาชาติอิสราเอลแบบเหมารวม (ทั้งที่กระจัดกระจายไปแล้วและคนที่ยังเหลืออยู่ในยูดาห์) ประมาณว่า 'เรา' ได้ทำผิดต่อพวกเจ้าอย่างไร พวกเจ้าถึงไปเสียดจากเรา?'

ยรม 2:6-8

เขาทั้งหลายมิได้กล่าวว่ 'พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน ผู้ได้พาเรา

ขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ผู้ได้นำเราอยู่ในป่าถิ่นทุรกันดาร ในแดนทะเลทรายมีหลุม ในแดนที่กันดารน้ำและมีเงามัจจุราช ในแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น' พระเจ้าทรงเตือนความจำอิสราเอลแบบเหมารวมว่าพวกเขามีได้แสวงหาพระองค์ พวกเขาไม่ได้ตามหาพระองค์ นอกจากนี้ นี้บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงการเตือนความจำของพระเจ้าที่มีแก่พวกเขาว่าพระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากการเป็นทาสของอียิปต์แล้ว อิสราเอลล้มเสียดอย่างรวดเร็วจริงๆ

7 และเราได้พาเจ้าทั้งหลายเข้ามาในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อกินผลไม้และของดีๆในแผ่นดินนั้น แต่เมื่อเจ้าเข้ามา เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน และกระทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน พระเจ้าทรงรวดเร็วที่จะเตือนความจำอิสราเอลที่กลับสัจย์ว่ พระองค์เองทรงเป็นผู้ที่ได้ประทานแผ่นดินนั้นแก่พวกเขาซึ่งตอนนี้พวกเขาอาศัยอยู่ในนั้น

กระนั้น หลังจากตั้งรกรากในแผ่นดินที่ทรงสัญญาแล้ว ไม่นานอิสราเอลก็ลืมพระเจ้าผู้ได้ทรง
ไถ่เธอแล้ว และได้ทำให้แผ่นดินของพระองค์เป็นมลทิน ไปโดยการนับถือรูปเคารพอันน่า
สะอิดสะเอียนและการนอกใจฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

8 ปุโรหิตทั้งหลายมิได้กล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน’ คนเหล่านั้นที่แสดงพระราช
บัญญัติไม่รู้จักรเรา บรรดาผู้เลี้ยงแกะก็ละเมิดต่อเรา พวกผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์โดยพระบาอัล
และดำเนินติดตามสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์” ประชาชาตินั้น โดยรวมไม่เพียงเพิกเฉยพระเจ้าของ
พวกเขาเท่านั้น แต่แม้แต่พวกผู้นำฝ่ายวิญญาณก็ทำแบบเดียวกันด้วย พวกปุโรหิตเชื้อสายอาโรน
และคนเลวีส่วนใหญ่ได้หันไปเสียดจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแล้ว พวกเขาไม่ได้แสวงหาพระองค์
หรือถามหาพระองค์อีกต่อไปแล้ว คำที่แปลเป็น บรรดาผู้เลี้ยงแกะ (ศิษยาภิบาล) (ราอาห์) มี
ความหมายตรงตัวว่า ‘พวกผู้เลี้ยงแกะ’ ในบริบทนี้ เห็นได้ชัดว่ามันหมายถึงพวกผู้นำของ
ประชาชาตินั้นและอาจหมายถึงพวกผู้นำฝ่ายพลเรือนตั้งแต่กษัตริย์ลงมา

หากเป็นเช่นนั้นจริง ผู้นำทั้งสามตำแหน่งก็ถูกสื่อถึง (ผู้พยากรณ์, ปุโรหิต และกษัตริย์)
เพราะว่าผู้ที่จะถูกกล่าวถึงถัดไปคือพวกผู้พยากรณ์ แม้แต่พวกเขาก็หันไปติดตามพระบาอัลแล้ว
ดังนั้นคำกล่าวโทษของพระเจ้าตรงนี้ก็ก็คือว่า ทั้งประชาชาตินั้นได้หันไปเสียดจากพระองค์แล้ว –
ตั้งแต่พวกผู้นำทุกรูปแบบเรื่อยลงมาจนถึงสามัญชน

ยรม 2:9-11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้นเราจะยังโต้แย้งกับเจ้า เราจะ
โต้แย้งกับลูกหลานของเจ้า พระเจ้าจึงทรงประกาศความตั้งใจของพระองค์ที่จะเผชิญหน้า
อิสราเอลด้วยความบาปของพวกเขา คำที่แปลเป็น โต้แย้ง (ริยบ) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘การ
เผชิญหน้าด้วยข้อกล่าวหาต่างๆ’ เช่น ในศาลพิจารณาคดี ข้อกล่าวหาเหล่านี้จะส่งต่อไปยังหลาน
ของพวกเขาด้วย สิ่งที่น่าจะถูกสื่อก็คือ คนสองชั่วอายุนั้นซึ่งจะผ่านพ้นไปจนกว่าการตกเป็น
เชลยยังบาบิโลนเสร็จสมบูรณ์เต็มที่

10 เหตุว่า จงข้ามไปยังฝั่งเกาะคิทธิม แล้วก็ดู และใช้คนไปถึงเมืองเคดาร์และพิจารณา
อย่างถี่ถ้วน ดูที่ว่าเคยมีสิ่งอย่างนี้บ้างไหม คำที่แปลเป็น เกาะ (อียอ) ในบริบทนี้จริงๆแล้วมีความ

หมายความว่า ประเทศหนึ่ง แม้มันมีความหมายตรงตัวว่าเกาะๆหนึ่งก็ตาม *คิทธิม* หมายถึง ประชาชาติ ที่เป็นเกาะเหล่านั้นแห่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เช่น ไซปรัสและครีต เป็นต้น *เคดาร์* หมายถึง ประชาชาติอาหรับต่างๆซึ่งสืบเชื้อสายมาจากอิซมาเอล พระเจ้าจึงทรงเรียกอิสราเอลให้พิจารณา ประชาชาติเพื่อนบ้านทั้งหลาย – จงพิจารณาอย่างถี่ถ้วนและดูว่าพวกเขาได้กระทำอย่างที่พวกเขา ได้กระทำหรือไม่

11 มีประชาชาติใดเคยได้เปลี่ยนพระของตน ถึงแม้ว่าพระเหล่านั้นไม่เป็นพระ แต่ ประชาชนของเราได้เอาสง่าราศีของเขาแลกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างใด" ประเด็นของ พระเจ้าถึงอิสราเอลก็คือ มีประชาชาติใดที่พวกเขารู้จักเปลี่ยนพระของตนใหม่? (คำตอบต่อ คำถามนั้นก็คือ ไม่ นอกจากนี้พระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่าพวกเขาเข้าใจว่า ‘พวกพระ’ ของประชา ชาติอื่นๆนั้นจริงๆแล้วเป็นพระเท็จ – ไม่เป็นพระ) กระนั้น อิสราเอลก็แลกเปลี่ยนพระเจ้าผู้เปี่ยม สง่าราศีของพวกเขากับสิ่งที่ไร้ค่า – บรรดารูปเคารพพระต่างด้าว

ยรม 2:12-13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "โอ ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายเอ๋ย จงตกตะลึงด้วย สิ่งนี้ จงเกรงกลัวอย่างสยดสยองและจงโดดเดี่ยวอ้างว้างเสียเลย พระเจ้าจึงทรงเรียกฟ้าสวรรค์ทั้ง หลายให้เป็นพยาน เมื่อพวกมันเห็นการละทิ้งความจริงและการนับถือรูปเคารพของอิสราเอล แม้แต่ฟ้าสวรรค์ก็จะสั่นสะท้านด้วยความกลัวและตกตะลึงกับสิ่งที่อิสราเอลได้กระทำ

13 เพราะว่าประชาชนของเราได้กระทำความชั่วถึงสองประการ เขาได้ทอดทิ้งเราเสียซึ่ง เป็นแหล่งน้ำเป็น แล้วสกัดหินขังน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นถังน้ำแตก ซึ่งขังน้ำไม่ได้ พระเจ้าทรง ใช้ภาพเปรียบเทียบหลายประการซึ่งถูกเข้าใจเป็นอย่างดีโดยใครก็ตามที่อาศัยอยู่ในตะวันออกกลาง อิสราเอลได้กระทำความบาปมหันต์สองประการ (1) พวกเขาได้ทอดทิ้งพระเจ้าของตนเสียแล้ว พระองค์จึงทรงเปรียบเทียบพระองค์เองว่าเป็นเหมือนบ่อน้ำจืดที่ใสแจ๋วและเย็น น้ำจืดเป็นของดีเสมอ ในตะวันออกกลางซึ่งรวมถึงอิสราเอลด้วย น้ำดื่มชนิดดีที่สุดคือ น้ำซึ่งมาจากบ่อน้ำพุบนภูเขา มันเย็น ใสและรสชาติดี หินขังน้ำถูกก่อสร้างขึ้นเพื่อกักน้ำฝนตลอดระยะเวลายาวนาน กระนั้น น้ำซึ่งเก็บอยู่ในหินขังน้ำเหล่านั้นก็เริ่มอุ่น ขุ่น และถึงขนาดปนเปื้อนด้วยซ้ำ

ความชั่วประการที่สองของอิสราเอล (2) ก็คือว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ อยู่เพื่อแลกกับรูปเคารพพระต่างดาวซึ่งด้อยกว่าอย่างหาที่สุดมิได้ นอกจากนี้ หินขังน้ำซึ่งมีน้ำ ด้อยกว่าเช่นนั้นที่พวกเขาทำขึ้นก็มีรูรั่วและจะจุน้ำไว้ไม่ได้ ภาพเปรียบเทียบที่ใหญ่กว่าก็คือว่า อิสราเอลแทนที่บ่อน้ำพุบริสุทธิ์ที่ไสเย็นแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ด้วยหินขังน้ำที่ด้อยกว่า แห่งการนับถือรูปเคารพ นอกจากนี้ หินขังน้ำเหล่านั้นก็เกิดรูรั่วในไม่ช้าและน้ำก็เหือดแห้งไป กล่าวโดยใช้ภาษาง่ายๆก็คือ พระเจ้าทรงหมายเหตุน่าเศร้าว่าอิสราเอลได้กลายเป็นคนโง่ไปแล้ว

ยรม 2:14-18 **อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ หรือเป็นทาสที่เกิดมาในบ้าน เหตุใดเขา จึงตกไปเป็นเหยื่อ** พระเจ้าทรงถามคำถามต่างๆที่ทิ่มแทงใจซึ่งประชาชนของพระเจ้ายกมือตอบเหล่านั้น อิสราเอลเป็นประชาชาติที่ตกเป็นทาสหรือ? ไม่ใช่อีกต่อไปแล้ว (การประชดก็คือว่า พวกเขาเคยเป็นประชาชาติที่เป็นทาสในอียิปต์จนกระทั่งพระเจ้าทรงไถ่พวกเขาแล้ว แต่บัดนี้ พวกเขาเป็นประชาชาติหนึ่งที่เป็นอิสระและมีอธิปไตย) พวกเขาเกิดมาในความเป็นทาสหรือ (เหมือนอย่างพวกผู้รับใช้ที่มีสัญญาผูกมัด)? คำตอบก็คือ ไม่ เหมือนเดิม พระเจ้าจึงตรัสถามว่า แล้วทำไมอิสราเอลจึงตกเป็นเหยื่อ? ความคิดก็คือว่าทำไมอิสราเอลจึงถูกปฏิบัติเหมือนทาสคน หนึ่ง? ทำไมเขาถึงถูกเอาเปรียบ (นั่นคือ ‘ถูกปอกลอก’)?

15 สิงโตหนุ่มคำรามเข้าใส่เขา มันคำรามเสียงดังมาก และมันทั้งหลายได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทิ้งร้างว่างเปล่า หัวเมืองทั้งหลายของเขาก็ถูกเผา ไม่มีคนอาศัยอยู่ ยูดาห์ในฐานะ ประชาชาติหนึ่งได้ถูกทำลายโดยสงคราม การรุกรานต่างๆ และการเคลื่อนย้ายทางเศรษฐกิจ ก่อนหน้านั้น ไม่นานอัสซีเรียได้รุกรานและปล้นแผ่นดินนั้นแล้ว แม้ไม่ได้กวาดต้อนพวกเขาไป เป็นเชลยก็ตาม คนบาบิโลนเป็นภัยคุกคามที่กำลังก่อตัวขึ้นบนเส้นขอบฟ้าทางทิศเหนือ ประเด็น ของพระเจ้ายกมือก็คือ ทำไมสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจึงเกิดขึ้น?

16 ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองโนฟและเมืองทาปานเฮสได้ทุบกระหม่อมของเจ้าแล้ว โนฟและ ทาปานเฮส คือนครแห่งอียิปต์ (นครแรกอาจหมายถึงเมมฟิส) แม้อาจไม่ชัดเจนแก่ ความคิดแบบชาวตะวันตกสมัยใหม่ ข้อความถึงยูดาห์แห่งสมัยของเยเรมีย์ก็ปรากฏชัดเจน

กษัตริย์โยสียาห์แห่งยูดาห์เพิ่งถูกฆ่าตายโดยฟาโรห์เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์ที่เมกิดโด 2 พงศกษัตริย์ 23:28-34 นอกจากนี้คนอียิปต์ได้บังคับยูดาห์ให้เป็นข้ารับใช้และถึงขนาดตั้งกษัตริย์องค์ใหม่ นั่นคือ เยโฮยาคิม เหนือยูดาห์ ความคิดนี้ติดตมมาจากคำถามที่แล้ว “เหตุใดเขาจึงตกเป็นเหยื่อ?” พระเจ้าทรงถามยูดาห์ว่า ทำไมเจ้าถึงตกอยู่ในสภาพนี้? คนอียิปต์เพิ่งทำให้มังกูฏ (กระหม่อม) ของยูดาห์แตกแล้ว คนเหล่านั้นได้ฆ่ากษัตริย์ของพวกเขาในการทำศึกแล้ว

17 เจ้าหาเรื่องเหล่านี้ให้มาใส่ตัวเจ้าเอง โดยการทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทางมิใช่หรือ คำถามที่ทิ่มแทงของพระเจ้าแก่ยูดาห์ก็คือ พวกเขามีได้ทำสิ่งนี้กับตัวพวกเขาเองหรือ? คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว พวกเขาได้ทอดทิ้งพระเจ้าของพวกเขาซึ่งเป็นผู้นำทางของพวกเขา

18 บัดนี้เจ้าได้อะไรด้วยการลงไปยังอียิปต์ เพื่อค้ำน้ำในแม่น้ำซีโฮอร์ หรือเจ้าได้อะไรด้วยการที่ลงไปยังอัสซีเรีย เพื่อค้ำน้ำในแม่น้ำนั้น การนับถือรูปเคารพของยูดาห์ได้บังคับพวกเขาให้ค้ำน้ำขมแห่งการพิพากษาค้วยน้ำมือของคนอียิปต์และคนอัสซีเรียแล้ว (ซีโฮอร์ เป็นสาขาหนึ่งของแม่น้ำไนล์) ประเด็นของพระเจ้าก็คือว่าเพราะการนับถือรูปเคารพของยูดาห์ พวกเขาจึงถูกบังคับให้ค้ำน้ำจากการรุกรานเหล่านั้นของอัสซีเรียและอียิปต์ แม่น้ำของอัสซีเรียอาจหมายถึงแม่น้ำยูเฟรติส ซีโฮอร์หมายถึงแม่น้ำไนล์

ยรม 2:19 ความโหดร้ายของเจ้าจะตีสอนเจ้าเอง และการที่เจ้ากลับสัตย์นั้นเองจะตำหนิเจ้า ฉะนั้นเจ้าจงรู้และเห็นเถิดว่า มันเป็นความชั่วและความขมขื่น ซึ่งเจ้าทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งความยำเกรงเรามีได้อยู่ในตัวเจ้าเลย" องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ พระเจ้าจึงทรงสรุปประเด็นของพระองค์แก่ยูดาห์ ความชั่วของพวกเขาส่งได้นำการพิพากษามาสู่พวกเขาเพื่อแก้ไขและตัดเตือนพวกเขา พระเจ้าจึงทรงประกาศว่ายูดาห์ได้กระทำความชั่วและและเป็นคนชั่วในการทอดทิ้งพระเจ้าของเธอ อิสราเอลเป็นคนโง่เพราะการไม่ยำเกรงพระเจ้าของเธออีกต่อไป ยูดาห์ได้หันไปหาการนับถือรูปเคารพและประชาชาติทั้งหลายที่นับถือรูปเคารพได้เขี่ยนตีพวกเขา สิ่งหนึ่งที้ออกมาจากการตกเป็นเชลยยัง

บาบิโลนที่ใกล้เข้ามาก็คือว่า ยูดาห์เจ็ดแล้วเรื่องการนับถือรูปเคารพ แม้พวกยิวตั้งแต่สมัยนั้นมา จนปัจจุบันยังบกร่องหลายสิ่งในเรื่องฝ่ายวิญญาณ พวกเขาก็ไม่เคยกลับไปหาการนับถือรูปเคารพเลย ความชั่วของพวกเขาเองได้แก้ไขพวกเขาแล้ว

ยรม 2:20-22 "เพราะว่านามมาแล้วเราได้หักแอกของเจ้า และระเบิดพันธะของเจ้าเสีย และเจ้าได้กล่าวว่ 'ข้าจะไม่ละเมิด' เออ เจ้าได้โน้มน้าวลงเล่นชู้บนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น พระเจ้าได้ทรงไถ่พวกเขาแล้วจากการตกเป็นทาสในอียิปต์ โดยประทานเสรีภาพแก่พวกเขาในแผ่นดินนั้นที่พระองค์ได้ทรงสัญญาพวกเขาไว้ อิสราเอลสัญญาว่าจะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของเธอ ดู อพยพ 19:8 และ 24:7 กระนั้นพอได้เข้าไปอยู่ในแผ่นดินของพวกเขา อิสราเอลก็เริ่มไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของเธออย่างรวดเร็วคหุญที่แต่งงานแล้วคนหนึ่งซึ่งกลายเป็นหญิงโสเภณี การกล่าวถึง "บนเนินเขาสูงทุกแห่งและได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น" หมายถึงวิปฏิบัติของคนนับถือพระต่างค้าวในการตั้งแท่นบูชารูปเคารพต่างๆบนยอดเนินเขาหรือในหมู่หมู่ไม้ เหมือนกับหญิงโสเภณีคนหนึ่งจะหลับนอนกับชายไปทั่ว อิสราเอลก็เวะเวียนไปหาการนับถือรูปเคารพหลากหลายรูปแบบบนยอดเนินเขาและหมู่ไม้แห่งแผ่นดินนั้น

21 แต่เราได้ปลุกเจ้าไว้เป็นเถาองุ่นอย่างดี เป็นพันธุ์แท้ทั้งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเถาแปลกไปได้" หนึ่งในคำอุปไมยเปรียบเทียบอื่นๆเหล่านั้นในพระคัมภีร์เกี่ยวกับอิสราเอลก็คือว่า พวกเขาเป็นเถาองุ่นพันธุ์ดีซึ่งถูกปลูกไว้ในแผ่นดินนั้น โดยพระเจ้า ดู อิสยาห์ 5:1-7, อพยพ 15:17, เพลงสดุดี 80:8-15 จนทุกวันนี้ หนึ่งในสัญลักษณ์ประจำชาติของอิสราเอลก็คือ รูปเถาองุ่น ความคิดนี้ก็คือว่าพระเจ้าในฐานะสุดยอดพ่อค้ำน้ำองุ่น ได้ทรงปลูกเถาองุ่นพันธุ์ดีที่สุคคุณภาพสูง (อิสราเอล) บนที่ดินของพระองค์แล้ว พระเจ้าได้ทรงปลูกพันธุ์ดีที่สุคแล้ว กระนั้น เมื่อเวลาเก็บเกี่ยวมาถึง สวนองุ่นของพระองค์ก็ผลิตน้ำองุ่นรสขมเปรี้ยวเหมือนอย่างเถาองุ่นป่าจะผลิตออกมา ดังนั้นพระองค์จึงตรัสถามว่า 'ทำไม?'

พระเจ้าทรงนำเสนออีกภาพเปรียบเทียบหนึ่ง **22** องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า "ถึงแม้ว่าเจ้าชำระตัวด้วยน้ำค้าง และใช้สบู่มาก แต่รอยเปื้อนความชั่วช้าของเจ้าก็ยังปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา

คำที่แปลเป็น น้ำต่าง (เนเชอร์) หมายถึง โศคาไฟ – ตัวทำความสะอาดที่ก่อด่าง ความคิดที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นเรียบง่าย ถ้าอิสราเอลจะล้างตัวมันเองด้วยสบู่และตัวทำความสะอาดชนิดแรงที่สุด กระนั้นพวกมันก็ไม่อาจชำระความบาปของพวกเขาให้สะอาดได้ อิสราเอลได้ทำให้ตัวเองเป็นมลทินและเปราะเปื้อนแล้วคหหญิงโสเภณีธรรมดาๆคนหนึ่ง เธอเป็นเหมือนน้ำองุ่นรสเปรี้ยว เธอเป็นมลทินอย่างสิ้นหวัง

ยรม 2:23-25 **เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า 'ข้าไม่เป็นมลทิน ข้ามิได้ติดตามพระบาอัล**

ไป' จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาซิ จงสำนึกขีว่าเจ้าได้กระทำอะไร เจ้าเหมือนอูฐสาวคะนองที่เดินข้ามไปข้ามมา เพราะคาดการณ์ล่วงหน้าว่าอิสราเอลจะตกท้วงว่าตนไม่มีความผิดพระเจ้าจึงทรงตอบว่า 'เจ้าว่าอย่างนั้นได้อย่างไร' อิสราเอลตกท้วงว่าเธอมิได้ไปติดตามพระบาอัลิม (รูปเคารพต่างๆของพระบาอัล) นี้เท่ากับพระเจ้าทรงตอบว่า 'ไปดูหุบเขาเหล่านั้นที่การนับถือรูปเคารพถูกปฏิบัติ' หุบเขาอิน โนมที่อยู่ติดกับกรุงเยรูซาเล็มอาจถูกหมายถึงซึ่งเป็นที่ๆพวกเด็กทารกถูกถวายแก่รูปเคารพพระโมเลค มนัสเสห์ปู่ผู้ชั่วร้ายของโยสิยาห์ได้เข้าส่วนอย่างเปิดเผยกับพระโมเลค (2 พงศาวดาร 33:6) และโยสิยาห์ได้ทำลายสิ่งน่าสะอิดสะเอียนนั้น (2 พงศกษัตริย์ 23:10) กระนั้น นีบอกเป็นนัยว่าคนมากมายในยูดาห์เป็นผู้มีส่วนร่วมที่เต็มใจ การเอ่ยถึง อูฐสาว อาจหมายถึงอูฐตัวเมียชนิดหนึ่งที่อายุน้อยซึ่งขึ้นชื่อในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับอูฐตัวผู้ทั้งหลาย สัตว์เช่นนั้นจะเที่ยวจากตัวผู้ตัวหนึ่ง ไปหาตัวผู้อีกตัวหนึ่ง พระเจ้าทรงเปรียบเทียบอิสราเอลว่าเป็นเช่นนั้นเมื่อเธอเที่ยวจากการนับถือรูปเคารพแบบหนึ่ง ไปหาอีกแบบหนึ่ง ภาพประกอบนี้อาจดูหยาบคาย แต่ความบาปของอิสราเอลก็เป็นเช่นนั้น

24 เหมือนลาปาที่คุ้นเคยกับถิ่นทุรกันดาร ได้สุดลมด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน ใครจะระงับความใคร่ของมันได้ บรรดาที่แสวงหามันจะไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงเดือนที่กำหนดของมันจะพบมันเอง พระเจ้าทรงใช้ภาพเปรียบเทียบที่หยาบกระด้างอีกอันเพื่อแสดงภาพประกอบของสภาพฝ่ายวิญญาณอันตกต่ำของประชาชนของพระองค์ ภาพเปรียบเทียบนี้กล่าวถึงลาปาตัวเมียตัวหนึ่งที่ติดสัดอยากผสมพันธุ์ ดังนั้น พวกลาตัวผู้จึงยอมทำทุกอย่างเพื่อที่จะเข้าหามัน และหลับนอนกับมัน ตัวผู้ทั้งหลายไม่อาจถูกหันไปเสียได้และจะเพิกเฉยความเหน็ดเหนื่อยเพื่อ

ที่จะผสมพันธุ์กับมัน อิสราเอลก็ปล่อยตัวของเธอไปกับการนับถือรูปเคารพเช่นกัน เหมือนกับที่ สัตว์ทั้งหลายไล่ตามการผสมพันธุ์ด้วยค้นหาอันน่าขะเขยง อิสราเอลก็ไล่ตามการนับถือรูป เคารพเช่นนั้น

25 ระวังอย่าให้เท้าของเจ้าขาดรองเท้า และระวังลำคอของเจ้าให้พ้นจากความกระหาย แต่เจ้ากล่าวไว้ว่า ‘หมดหวังเสียแล้ว เพราะข้าได้รักพระอื่น และข้าจะติดตามไป’ พร้อมกับภาพ เปรียบใหญ่กว่าเดิมที่กล่าวถึงการนอกใจฝ่ายวิญญาณ ความคิดนี้อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงเตือน สติอิสราเอลมิให้เปลืองผ้าเพื่อการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณและละเว้นจากความปรารถนาของพวกเขา ที่มีต่อของมีนเมาฝ่ายวิญญาณต่างๆ พระเจ้าทรงเปิดเผยใจที่มักกบฏของอิสราเอล แม้เธอทราบดี อยู่แล้ว เธอก็ไม่ยอมฟังเสียงของพระเจ้าและกล่าวว่า ‘ไม่! ข้าตั้งใจแล้วว่าจะสานต่อสัมพันธ ์สวาทของข้ากับการนับถือรูปเคารพ’

ยรม 2:26-28 เมื่อโจรถูกจับมีความละอายฉันใด วงศ์วานของอิสราเอลก็จะ ละอายฉันนั้น ทั้งตัวเขา กษัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิตและผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเขา John Gill เสนอ ว่าข้อนี้มีความหมายว่า ‘เหมือนที่ขโมยรู้สึกละอาย... อิสราเอลก็จะ (หรือควร) ละอายเช่นกัน’ ข้อ 28 กล่าวชัดเจนว่าความทุกข์ลำบากอยู่ข้างหน้า ดังนั้น เหล่าผู้นำหลากหลายรูปแบบใน อิสราเอลจะละอายเพราะความบาปของตนในที่สุด

27 ผู้กล่าวแก้ลำต้นว่า ‘ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า’ และกล่าวแก้ลำว่า ‘ท่านคลอดข้าพเจ้า มา’ เพราะเขาทั้งหลายได้หันหลังให้แก่เรา มิใช่หันหน้ามาให้ แต่เมื่อถึงเวลาลำบากเขาจะกล่าวว่า ‘ขอทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด’ การกล่าวถึง *เสาไม้* หมายถึง ไม้ชิ้นหนึ่ง อิสราเอลพร้อมกับความโง่เขลาอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของการเป็นคนนับถือรูปเคารพ ได้ เรียกรูปเคารพต่างๆซึ่งทำด้วยหินและไม้ว่าบิดาและผู้สร้างของตน พวกเขาได้หันหลังของตนให้ พระเจ้าแล้ว กระนั้น วันนั้นจะมาแน่เมื่อยูดาห์จะเผชิญความทุกข์ลำบากอันน่ากลัวและจากนั้นก็ ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้น

ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงตอบกลับไปว่า 28 แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัวเอง ถ้ามันช่วยเจ้าให้รอดได้ ก็ให้มันลุกขึ้นช่วย เมื่อถึงเวลาลำบากของเจ้า โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้ามีหัวเมืองมากเท่าใด เจ้าก็มีพระมากเท่านั้น" ด้วยการประชดของพระเจ้า พระเจ้าจะถามอิสราเอลว่าพระเหล่านั้นที่พวกเขาได้นมัสการเป็นผู้สร้างของตนนั้นอยู่ที่ไหน? จึงให้พวกมันช่วยพวกเขาให้พ้นลิเมื่อคนบาบิโลนครุราน ยูดาห์ได้เสื่่อมทรามฝายวิญญูณเหลือเกินจนทุกเมืองเล็กๆ ในยูดาห์มีพระที่แตกต่างกัน ไปซึ่งพวกเขานมัสการ

ยรม 2:29-31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เจ้าทั้งหลายจะมาร้องทุกข์เรื่องเราทำไม เจ้าได้ละเมิดต่อเราหมดทุกคนแล้ว ในวันนั้นเมื่อยูดาห์จะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าให้ช่วยพวกเขาให้รอด (นั่นคือ ช่วยพวกเขาให้พ้น) พระองค์จะถามว่าทำไมพวกเขาถึงมาแสวงหาพระองค์เอาตอนนี้? พระองค์จะทรงเตือนความจำพวกเขาเรื่องการนอกใจอันบาปหนาของพวกเขาที่กระทำต่อพระองค์

30 เราได้โอบยตีลูกหลานของเจ้าเสียเปล่า เจ้าทั้งหลายก็ไม่ดีขึ้น ดาบของเจ้าเองได้กลืนผู้พยากรณ์ของเจ้า เหมือนอย่างสิงโตที่ทำลาย พระเจ้าทรงเตือนความจำยูดาห์ว่าพระองค์ได้ทรงตีสอนพวกเขาแล้วในประวัติศาสตร์เมื่อไม่นานมานี้ อาจโดยกองทัพคนอัสซีเรียและคนอียิปต์ กระนั้นยูดาห์ก็ไม่เปลี่ยนแปลง ที่แย่ิ่งกว่านั้นก็คือ ยูดาห์ได้ฆ่าพวกผู้พยากรณ์ที่พระเจ้าทรงส่งมาเพื่อเตือนพวกเขา อิชยาห์ เศคาริยาห์และอูริยาห์ล้วนถูกฆ่าตายเพราะการเทศนาของพวกเขาที่กล่าวโทษความบาปของอิสราเอล

31 โอ คนยูดาห์เอ๋ย เจ้าทั้งหลายจงพิจารณาดูพระวณะของพระเยโฮวาห์ เราเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารแก่อิสราเอลหรือ หรือเหมือนแผ่นดินที่มืดทึบหรือ ทำไมประชาชนของเราจึงกล่าวว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเจ้านาย ข้าพระองค์จะไม่มาหาพระองค์อีก' ในลักษณะที่คล้ายกับการไต่ยื่นพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าทรงกำชับยูดาห์ให้พิจารณาดูสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขาแล้ว พระองค์ทรงเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารแก่พวกเขาหรือ? ไม่ ตรงกันข้าม พระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูพวกเขาตลอดหลายศตวรรษ พระองค์ได้ประทานแผ่นดินหนึ่งที่มี

น้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แล้ว พระองค์ทรงเป็นความมิดแก่พวกเขาหรือไม่ พระองค์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของพวกเขาต่างหาก ทำไมบัดนี้ยูดาห์ถึงกล่าวว่า พวกเราเป็นเจ้านายและไปคนเดียวได้?

ยรม 2:32-33 สาวพรหมจารีจะลืมนามของเธอได้หรือ เจ้าสาวจะลืมนามเครื่องพันธนาการของตนได้หรือ แต่ประชาชนของเราได้ลืมนามเรา เป็นเวลาที่วันก็ดับไม่ไหวแล้ว ไม่มีเจ้าสาวคนใดลืมนามแต่งงานของเธอและชุดแต่งงานของเธอ กระนั้นอิสราเอล ในฐานะภรรยาของพระเยโฮวาห์ ได้ลืมนามพระเจ้าและสามีฝ่ายวิญญาณของตนด้วยการไม่สำนึกบุญคุณและการนอกใจเสียแล้ว

33 ทำไมเจ้านำวิถีของเจ้าไปหาความรักอย่างแนบเนียน ฉะนั้นเจ้าจึงสอนทางของเจ้าให้คนชั่วด้วย แม้แต่งงานกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแล้ว โดยทางความสัมพันธ์เชิงพันธสัญญา อิสราเอลและยูดาห์ก็ยังเสาะหาผู้รักทั้งหลาย ดุจดุจดึงมลทินคนหนึ่ง เธอได้แต่งตัวอย่างล่อแหลมเพื่อที่จะได้ผู้รัก ดังนั้นยูดาห์ได้เสาะหาการเล่นชู้ นอกจากนี้ ยูดาห์ยังได้สอนทางต่างๆที่ไม่สัตย์ซื่อฝ่ายวิญญาณของเธอแก่คนชั่วรุ่นต่อๆมาด้วย

ยรม 2:34-35 ที่ชายเสื้อของเจ้าจะเห็นโลหิตของคนจนที่ไร้ความผิดด้วย เรามิได้พบโดยการสืบหาอย่างลึกซึ้ง แต่โดยเรื่องต่างๆเหล่านี้ อิสราเอลและยูดาห์ไม่เพียงมีความผิดในเรื่องการนอกใจฝ่ายวิญญาณต่อพระเจ้าเท่านั้น (และอาจมีการเล่นชู้ฝ่ายร่างกายด้วย) พวกเขายังมีความผิดในเรื่องการทำให้โลหิตที่ไร้ผิดตกด้วย นี่อาจหมายถึงเด็กๆที่ไร้เดียงสาซึ่งถูกฆ่าบูชาแก่พระโมเลค นอกจากนี้ เหล่าผู้พยากรณ์ที่ไร้ผิดยังถูกฆ่าตายเพราะการเทศนากล่าวโทษความบาปของพวกเขาด้วย และการฆาตกรรมยังแพร่หลายในแผ่นดินนั้นด้วย พระเจ้าไม่ต้องทำการค้นหาอย่างถ้วนถี่เลยเพื่อค้นพบความบาปเหล่านั้น โลหิตของเหยื่อผู้ไร้ผิดทั้งหลายเปโรอะชายกระโปรง (นั่นคือ ชายเสื้อ) ของพวกเขา ความคิดก็คือว่ามันปรากฏชัดเจน ไม่มีความลับ และเป็นเรื่องที่ทราบกันโดยทั่วไป

35 เจ้าก็ยังคงกล่าวว่า 'เพราะข้าพเจ้าไม่มีความผิดเลย พระพิโรธของพระองค์จะหันกลับ จากข้าพเจ้าเป็นแน่' ยูดาห์ก็จะประภาสว่าตนชอบธรรม โดยอ้างตัวว่าไม่มีความผิด ยูดาห์ ประกาศว่าการพิพากษาของพระเจ้าจะไม่มาถึงพวกเขา กระนั้นพระเจ้าก็ตอบกลับไปว่าพระองค์ จะทรงกล่าวโทษพวกเขาว่าให้การเท็จ โทษฐานที่อ้างว่ามีได้ทำบาป

ยรม 2:36-37 ทำไมเจ้าท่องเที่ยวไปๆมาๆอย่างเบาความเช่นนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้าอยู่เสมอนะ อียิปต์จะกระทำให้เจ้าได้อาย เหมือนอัสซีเรียได้กระทำให้เจ้าได้อายมาแล้วนั้น พระเจ้าทรงถามว่า ทำไมพวกเขาพยายามปฏิเสธความบาปของตน (เปลี่ยนทางของพวกเขา)? พระเจ้าทรงทราบไว้อีกไม่นานยูดาห์จะแสวงหาที่ลี้ภัยในอียิปต์จากการรุกรานของบาบิโลนที่ใกล้เข้ามา พระองค์ทรงเตือนว่าพวกเขาจะเสียใจที่ไปแสวงหาความช่วยเหลือในทิศทางนั้นเหมือนกับที่พวกเขาเคยแสวงหาความช่วยเหลือจากคนอัสซีเรียภายใต้อาหัส 2 พงสวดดาร 28:16-21

37 เจ้าจะออกมาจากที่นั่นด้วย โดยเอามือกุมศีรษะของเจ้าไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งบรรดาความไว้วางใจของเจ้าเสีย เจ้าจะเจริญขึ้นมาเพราะเขาก็ไม่ได้" แม้ยูดาห์จะหันไปหาอียิปต์ในไม่ช้าเพื่อขอความช่วยเหลือต่อผู้คนบาบิโลน พวกเขาก็จะพบว่าตัวเองตกอยู่ในสภาพจนตรอกยิ่งกว่าเดิม – ดูพวกนักโทษที่ถูกบังคับให้เดินไปโดยเอามือของตนวางไว้บนศีรษะของตน ความคิดนี้อาจสื่อถึงการกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลนที่จะมาเมื่อยูดาห์ถูกทำให้เป็นนักโทษจริงๆและถูกบังคับให้เดินหน้าไปยังบาบิโลน พระเจ้าจะทรงทำลายเหล่าพันธมิตรที่เป็นมนุษย์ของพวกเขาและพวกเขาจะไม่เจริญขึ้นในคนเหล่านั้น

ภาพรวมของเยเรมีย์ 3: ใจความหลักที่ถูกเริ่มต้นในบทที่แล้วถูกนำเสนอต่อไป – ยูดาห์มีความผิดในเรื่องการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณหนักยิ่งกว่าอิสราเอลเสียอีก พระเจ้าจึงทรงวิงวอนยูดาห์ให้กลับใจใหม่ และเมื่อเธอยอมกลับใจ พระเจ้าก็ทรงสัญญาเรื่องการอภัยโทษ จากนั้นผู้

พยากรณ์ท่านนี้เห็นล่วงหน้าถึงวันนั้นเมื่อวงศ์วานทั้งสองของอิสราเอลและยูดาห์จะกลับใจใหม่ และหันกลับมาหาพระเจ้า

ยรม 3:1-3 "เขาทั้งหลายว่า 'ถ้าชายคนใดหย่าภรรยาของตนและเธอก็ไปจากเขาเสีย และไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง เขาจะกลับไปหาเธอหรือ แผ่นดินนั้นจะไม่โศกโกรกมากมายหรือ' แต่เจ้าได้เล่นซู้กับคนรักมากมายแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าจงกลับมาหาเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ขณะที่พระเจ้าตรัสผ่านเยเรมีย์ต่อไป พระองค์ก็ทรงอ้างอิงถึงบัญญัติของโมเสสเรื่องการหย่าร้างซึ่งถูกพบในพระราชบัญญัติ 24:1-4 หญิงคนใดที่หย่าร้างจากสามีของตน เพราะการทำผิดศีลธรรม ซึ่งจากนั้นแต่งงานใหม่ สุดท้ายแล้วจะกลับมาแต่งงานกับสามีคนเดิมของนางไม่ได้ ความหย่อนยานทางศีลธรรมเช่นนั้นเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อประชาชาติใดก็ตาม ประเด็นที่ถูกนำเสนอก็คือว่า ยูดาห์ได้ปล่อยตัวและใจง่ายกับ "คนรักมากมาย" แล้ว นี่เป็นภาพเปรียบเทียบที่กล่าวถึงการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณเหมือนเดิม – การนับถือรูปเคารพ แม้กระนั้น พระเจ้าก็ทรงวิงวอนพวกเขาให้กลับมาหาพระองค์

2 "จงแหงนหน้าขึ้นสู่บรรดาที่สูงนั้น และดูซิ ที่ไหนบ้างที่ไม่มีคนมานอนด้วย เจ้าได้นั่งคอยคนรักของเจ้าอยู่ที่ริมทาง อย่างคนอาระเบียในถิ่นทุรกันดาร เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินโศกโกรกด้วยการแพศยาและความชั่วช้าของเจ้า พระเจ้าทรงเปรียบยูดาห์ว่าเป็นเหมือน โสเภณีข้างถนนคนหนึ่งที่ยอมล่วงประเวณีและเล่นซู้ในที่ใดก็ตามที่สะดวก การกล่าวถึงคนอาระเบียในบริบทนี้เห็นได้ชัดว่าหมายถึง พวกหญิงโสเภณีชาวอาระเบียและวิถีปฏิบัติของพวกนางในการโฆษณาตัวเอง โดยการนั่งอยู่ข้างถนน บรรดาที่สูงที่ว่่านี้อาจมีความหมายสองประการ ภาพเปรียบเทียบนี้เห็นได้ชัดว่าสื่อถึงการขายบริการทางเพศบนยอดเนินเขาต่างๆ อย่างไรก็ตาม ผู้คนก็นมัสการศาลเจ้ารูปเคารพต่างๆบนที่เหล่านั้นด้วย ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า ยูดาห์ได้ขายตัวแก่รูปเคารพต่างๆบนยอดเนินเขามากมายแห่งแผ่นดินนั้น เธอมีความผิดเรื่องการนับถือรูปเคารพอันน่าเกลียด

3 เพราะฉะนั้นฝนจึงได้ระงับเสีย และฝนชุกปลายฤดูจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าผากของหญิงแพศยา เจ้าปฏิเสธไม่ยอมอาย ขึ้นต้นด้วยส่วนหลังของข้อนี้ ความคิดนี้อาจเป็นว่ายูดาห์ ดุจหญิงแพศยาคนหนึ่ง ไม่ละอายที่จะเสนอตัวอย่างไรอย่างอาย (คำที่แปลเป็น หน้าผาก (เม็ทซัค) ส่วนใหญ่แล้วมีความหมายตรงตัวว่า ‘เด่นชัด’ หรือ ‘ที่เปิดเผย’) ดุจหญิงโสเภณีคนหนึ่งที่ไม่ละอายในการเปิดเผยเนื้อตัวของเธอ ยูดาห์ก็ไม่ละอายเรื่องการนับถือรูปเคารพของเธอเช่นกัน ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงแจ้งยูดาห์ให้ทราบว่าเพราะเหตุนี้ พระองค์จึงได้ทรงระงับฝนที่ให้ชีวิต

ฝนชุกปลายฤดูอยู่ในฤดูใบไม้ผลิเมื่อเมล็ดข้าวฤดูหนาวปกติแล้วจะโตเต็มที่ การขาดฝนเช่นนั้นทำให้พืชผลเหล่านั้นเหี่ยวแห้งทั้งในด้านคุณภาพและปริมาณ พระเจ้าทรงบอกยูดาห์ให้รู้ว่าพวกเขากำลังชดใช้ทางเศรษฐกิจเพราะความบาปของตน นอกจากนี้ พระเจ้ายังทรงเตือนประชาชนของพระองค์ล่วงหน้าแล้วในพระราชบัญญัติ 28:23-24 เมื่อหลายปีก่อนหน้าแล้วว่า พระองค์จะทรงระงับฝนเพราะความบาปที่ไม่กลับใจใหม่ของพวกเขา แน่แน่นอนว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้นในสมัยของอาหับและเอลียาห์ (1 พงศกัณฑ์ 17:1)

ยรม 3:4-5 ตั้งแต่วลานี้เจ้าจะร้องเรียกเรามาใหม่หรือว่า ‘พระบิดาของข้า พระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ชี้นำตั้งแต่ข้าพระองค์ยังสาว ๆ พระเจ้าจึงทรงเรียกยูดาห์ให้กลับมาในความซอกซำและการกลับใจใหม่ดุจลูกสาวที่หลงผิดคนหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงชี้ให้ยูดาห์เห็นความบาปของเธอและทรงตีสอนเธอแล้ว โดยการระงับฝนไว้ บัดนี้พระองค์ทรงเรียกเธอให้กลับมาพร้อมกับการกลับใจใหม่มาหาผู้นำทางแห่งวัยสาวของเธอ – พระเยโฮวาห์พระเจ้า

5 พระองค์จะทรงพระพิโรธอยู่เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงกริ้วอยู่จนถึงที่สุดปลายหรือ' ดูเถิด เจ้าล่วงจาแล้ว แต่เจ้าก็ยังกระทำความชั่วซ้ำทุกอย่างซึ่งเจ้ากระทำได้" วลีแรกอาจเป็นการต่อเนื่องจากข้อที่แล้วที่พระเจ้าทรงหวังให้ยูดาห์กลับใจใหม่ พระเจ้าทรงหวังว่ายูดาห์จะตระหนักว่าพระองค์จะไม่ทรงเก็บความกริ้วของพระองค์ไว้เป็นนิตย์ แต่จากนั้น พระเจ้า (ด้วยการถอนหายใจแห่งความยอมจำนน) ทรงหมายเหตว่ายูดาห์ได้พุดและได้กระทำอย่างชั่วซ้ำเท่าที่จะจินตนาการได้

ยรม 3:6-7

ข้อความใหม่ (อันที่สอง) ถูกให้โดยพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์เพื่อ

กล่าวโทษยูดาห์ที่กลับสัตย์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์โยสิยาห์ว่า "เธอทำอะไรเจ้าเห็นหรือ คืออิสราเอลผู้กลับสัตย์ เธอขึ้นไปบนภูเขาสูงทุกลูก และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น แล้วก็ไปเล่นซู้ยู่ที่นั่น ตัวระบุนวันที่ถูกหมายเหตุไว้เกี่ยวกับว่าข้อความนี้ถูกกล่าวเมื่อไร: ในช่วงรัชกาลของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ อาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) ถูกเตือนความจำ (เราควรระลึกว่าอิสราเอลได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยแล้วโดยคนอัสซีเรียเพราะความบาปของเธอเมื่อกว่า 100 ปีก่อนหน้านั้น) อิสราเอลได้ทำบาปในลักษณะที่คล้ายกับที่ยูดาห์กำลังทำอยู่ขณะนั้น บนยอดเนินเขาต่างๆและในหมู่ไม้ของอาณาจักรฝ่ายเหนือ อิสราเอลได้มีใจแพศยาติดตามพระต่างคำต่างๆที่เป็นรูปเคารพ เช่นเดียวกับน้องสาวใจง่ายของเธอที่อยู่ทางทิศใต้ อิสราเอลได้ปล่อยตัวไปกับการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณดุจดุจดึงโสเภณีฝ่ายวิญญาณใหญ่โตคนหนึ่ง นอกจากนี้ เบาะแสต่างๆที่มีอยู่ทั่วหนังสือประวัติศาสตร์เล่มต่างๆและผู้พยากรณ์ต่างๆที่ได้รับการคล้อยตามแห่งยุคสมัยนี้ก็บอกเป็นนัยว่าการทำผิดศีลธรรมจริงๆก็แพร่หลายเช่นกัน แน่ทีเดียวบางรูปแบบของการนมัสการพระบาอัลเกี่ยวข้องกับการขายบริการทางเพศแบบลัทธิซึ่งในการนั้น 'การนมัสการ' รูปเคารพส่วนหนึ่งแล้วถูกทำให้สำเร็จโดยการร่วมเพศกับเหล่าหญิงโสเภณีที่ศาลเจ้านั้น

7 เมื่อเธอทำอย่างนี้จนหมดแล้วเรากล่าวว่า 'เจ้าจงกลับมาหาเรา' แต่เธอก็ไม่กลับมา และยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็เห็น พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์หลายคน (นั่นคือ โฮเซยา, อาโมส, อิสยาห์, มิก้าห์ และคนอื่นๆ) ได้เรียกอิสราเอลทางทิศเหนือให้กลับใจใหม่และหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้า กระนั้นอาณาจักรฝ่ายเหนือก็เพิกเฉยคำวิงวอนเหล่านั้น ประเด็นตรงนี้ก็คือนว่ายูดาห์ (ทางทิศใต้) ตระหนักดีเกี่ยวกับการทรงเรียกของพระเจ้าให้อิสราเอลกลับใจใหม่ ยูดาห์ได้เห็นแล้วถึงการทรงเรียกของพระเจ้าให้อิสราเอลกลับใจใหม่และการพิพากษาของพระองค์ที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือ กระนั้นยูดาห์ก็เพิกเฉยมันทั้งหมดและดำเนินต่อไปในความเสื่อมทรามด้านศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณของเธอ

ยรม 3:8-11

และเราเห็นว่า เพราะเหตุที่ทั้งปวงที่อิสราเอลผู้กลับสัตย์ได้ล่วง

ประเวณนั้น เราได้ไล่เธอไปพร้อมกับให้หนังสือหย่า แต่ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็ไม่ว่าง เธอก็กลับไปเล่นซู้ด้วย เพราะอิสราเอลทางทิศเหนือได้กลับสัตย์ไปในการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณแล้ว (นี่ยังไม่พูดถึงการเล่นซู้ฝ่ายร่างกาย) และไม่ยอมกลับใจใหม่จากการนั้น พระเจ้าจึงทรงกำจัดอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเธอ การหย่าร้างที่ว่านี้อาจเป็นเชิงเปรียบเทียบถึงการกำจัดอาณาจักรฝ่ายเหนือไปจากแผ่นดินนั้น โดยคนอัสซีเรีย ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่ายูดาห์ตระหนักดีถึงเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดแต่ก็ยังดำเนินต่อไปในการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณของเธอต่อพระเจ้า เธอจึงถูกเปรียบโดยพระเจ้าว่าเป็นน้องสาวที่ทรยศ (นั่นคือ ไม่ซื่อสัตย์) คนหนึ่งของอิสราเอลในการขายตัวเองแก่รูปเคารพต่างๆ

9 ต่อมาเพราะการแพศยาเป็นการเบาแก่เธอมาก เธอก็กระทำให้แผ่นดินโสโครกไป โดยไปล่วงประเวณีกับศิลาที่ล้าต้น สำหรับยูดาห์แล้ว ความสำส่อนของเธอ (ฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกาย) ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตเลย มันเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับเธอ ยูดาห์จึงทำให้แผ่นดินที่พระเจ้าได้ประทานแก่เธอเป็นมลทินไปแล้ว พอใช้ภาพเปรียบเทียบของความวิปริตทางเพศที่น่าเกลียด ยูดาห์ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนการร่วมเพศกับวัตถุสิ่งของที่เป็นไม้และหิน การประยุกต์ใช้ที่ใหญ่กว่ากล่าวถึงการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณของการนมัสการรูปเคารพต่างๆที่เป็นไม้และหิน (คำที่แปลเป็นเสาไม้ (เอทซ์) หมายถึงไม้)

10 แม้ว่าเธอกระทำไปเล็กน้อยนี้แล้ว ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็มิได้หันกลับมาหาเราด้วยสิ้นสุดใจ แต่สร้างทำเป็นกลับมา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ขณะเดียวกันยูดาห์ก็สร้างทำเป็นสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของเธอ ในสมัยรัชกาลของโยสิยาห์ มีการฟื้นฟูและการปฏิรูปต่างๆให้เห็นแบบภายนอก กระนั้นใจของพวกเขาก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย แม้พวกเขาอ้างว่าได้คืนดีกับพระเจ้าแล้ว ความชั่วเดิมนั้นก็ยังอยู่ในใจของพวกเขา ยูดาห์สร้างทำเป็นกลับใจใหม่ในสมัยของโยสิยาห์ แต่พระเจ้าทรงทราบใจของพวกเขา

11 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "อิสราเอลผู้กลับสัตย์ยังสำแดงตัวว่ามีผิดน้อยกว่ายูดาห์ที่ทรยศ เท่าที่พระเจ้าทรงทราบ อิสราเอลที่กลับสัตย์ทางทิศเหนือก็ชอบธรรมกว่ายูดาห์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ยูดาห์แย่กว่าอิสราเอล"

ยรม 3:12-13 จงไปประกาศถ้อยคำเหล่านี้ไปทางเหนือกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสราเอลผู้กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เราจะไม่ให้ความกริ้วของเราสวมทับเจ้า เพราะเราประกอบด้วยพระกรุณาคุณ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เราจะไม่กริ้วเป็นนิตย์ แม้ข้อความของเยเรมีย์มายังยูดาห์เป็นหลัก (อาณาจักรฝ่ายใต้) กระนั้นทรงนี้พระเจ้ายิ่งทรงสั่งผู้พยากรณ์ท่านนี้ให้ปาวร้องแก่อาณาจักรฝ่ายเหนือที่ตกเป็นเชลยแล้ว อิสราเอล (อาณาจักรฝ่ายเหนือ) ตอนนี้กระจัดกระจายไปในอัสซีเรียทางทิศเหนือแล้ว (ก่อนไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ) พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงร้องบอกประชาชนที่กระจัดกระจายไปของพระองค์ในอัสซีเรียให้กลับมาในการกลับใจใหม่ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะหันพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากพวกเขา ความเข้าใจอันพิเศษในอุปนิสัยของพระเจ้าถูกเปิดเผยตรงนี้ พระองค์ทรงเตือนความจำประชาชนที่กลับสัตย์ของพระองค์ว่าพระองค์ทรงเปี่ยมเมตตาและจะไม่โกรธพวกเขาต่อไปเป็นนิตย์"

13 เพียงแต่ยอมรับความชั่วช้าของเจ้าว่า เจ้าได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเทียวเอาใจพระอื่นที่ไต่ตันไม้เขียวสดทุกต้น และเจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ คำวิงวอนของพระเจ้าแก่อิสราเอลก็คือ ขอให้พวกเขายอมรับความบาปของตนและการไปจากพระเจ้าของพวกเขา พระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้ยอมรับว่าพวกเขาได้สำส่อนฝ่ายวิญญาณต่อพระเจ้าของพวกเขา โดยดำเนินชีวิตในความไม่เชื่อฟังสุดๆต่อพระองค์ คุณภรรยาที่คือด้านและมักเล่นซู้คนหนึ่ง พระเจ้าทรงเรียกอิสราเอลให้กลับมาหาพระองค์"

ยรม 3:14-16 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "โอ ลูกหลานที่กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เพราะเราแต่งงานกับเจ้าแล้ว เราจะรับเจ้าจากเมืองสะคนและจากครอบครัวละสองคน และเราจะนำเจ้ามาถึงศิโยน พระเจ้าทรงกล่าวซ้ำการทรงเรียกของพระองค์ให้อิสราเอลที่กลับสัตย์และ

กระจัดกระจายไปนั้นกลับมาหาพระองค์ ภาพเปรียบเทียบหนึ่งที่ถูกรับท้าวภาคพันธสัญญาเดิมก็คือว่า พระเจ้าได้แต่งงานกับอิสราเอลแล้ว แน่ทีเดียว ทั้งอิสราเอลและพระเจ้าได้เข้าในความสัมพันธ์แบบพันธสัญญาที่ซื่อสัตย์แล้ว นั่นเป็นแก่นแท้ของการร่วมสนิทแบบสมรส – พันธสัญญาระหว่างบุคคลสองฝ่าย พระเจ้าจึงทรงวิงวอนคู่สมรสที่หักพันธสัญญาของพระองค์ให้กลับมาหาพระองค์ แม้พวกเขาถูกกระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดินโลก พระองค์ก็จะรับพวกเขากลับมาทีละคนๆ หากมีเพียง ‘ยิว’ คนเดียวในนครหนึ่งหรือสองคนจากครอบครัวหนึ่ง พระองค์ก็จะทรงอ้าแขนรับพวกเขาเมื่อพวกเขากลับมาหาพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาพวกเขาว่าจะมีสถานที่หนึ่งในศิโยน ซึ่งเป็นภาพเปรียบเทียบหนึ่งของแผ่นดินอิสราเอล แน่แน่นอนว่าภาพเปรียบเทียบที่ใหญ่กว่าก็คือว่า ถึงการกลับสู่สภาพเดิมอย่างสมบูรณ์ของอิสราเอลเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

15 และเราจะให้ผู้เลี้ยงแกะคนที่พอใจเราแก่เจ้า ผู้ซึ่งจะเลี้ยงเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ เมื่ออิสราเอลกลับมาหาพระเจ้าของพวกเขา พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะจัดหาผู้นำต่างๆแก่พวกเขาซึ่งจะเลี้ยงดูพวกเขาด้วยความรู้และความเข้าใจที่แท้จริง (คำที่แปลเป็น ผู้เลี้ยงแกะ (ศิษยาภิบาล) (ราอาห์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘บรรดาผู้เลี้ยงแกะ’)

16 และต่อมาเมื่อเจ้าทวีและเพิ่มขึ้นในแผ่นดินนั้น ในครั้งนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาทั้งหลายจะไม่กล่าวอีกว่า 'หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์' เรื่องนี้จะไม่มีขึ้นในใจ ไม่มีใครระลึกถึง ไม่มีใครนึกถึง จะไม่ทำกันขึ้นอีกเลย บัดนี้คำพยากรณ์นี้ย้ายอย่างชัดเจนไปยังวันแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ในวันนั้น อิสราเอลจะถูกพากลับคืนสู่แผ่นดินของเธอ ในวันนั้น อิสราเอลจะถูกทวีขึ้นและถูกอวยพรในฐานะประชาชาติหนึ่ง นอกจากนี้ ในวันนั้น หีบพันธสัญญาจะไม่เป็นวัตถุที่ประชาชาติอิสราเอลให้ความสนใจอีกต่อไป เพราะว่าในวันนั้น พระองค์ผู้ทรงเป็นแบบที่ยิ่งใหญ่ของหีบนั้นจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระองค์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริงจะเป็นผู้ที่ประชาชาตินั้นและแต่ละคนนมัสการ ในวันนั้นอิสราเอลจะไม่มุ่งเน้นที่เศษซากแห่งประวัติศาสตร์โบราณของพวกเขาอีกต่อไป แต่มุ่งเน้นที่พระองค์ผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาแล้ว

ยรม 3:17-19

ในครั้งนั้นเขาจะเรียกกรุงเยรูซาเล็มว่า เป็นพระที่นั่งของพระเยโฮ

วาห์ และบรรดาประชาชาติจะรวบรวมกันเข้ามาหายังพระนามของพระเยโฮวาห์ในกรุง
เยรูซาเล็ม และเขาจะไม่ติดตามใจอันชั่วของเขาย่างคือกระด้างอีกต่อไป ในวันนั้นเมื่อพระเยซู
คริสต์เสด็จกลับมาเพื่อปกครองและครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้ เยรูซาเล็มจะเป็นที่ๆพระที่นั่ง
ของพระองค์จะตั้งอยู่ ประชาชาติทั้งปวงจะมายังเยรูซาเล็มในยุคพันปีนั้น (และอาณาจักรนิรันดร์
นั้นที่จะตามมาด้วย) เพื่อนมัสการพระมหากษัตริย์องค์นั้น จะไม่มีประชาชาติใดหรือชนชาติใด
ดำเนินชีวิตในความบาปอีกต่อไปในวันอันเปี่ยมสุขนั้น

18 ในสมัยนั้นวงศ์วานของยูดาห์จะเดินมากับวงศ์วานของอิสราเอล เขาทั้งสองจะรวม
กันมาจากแผ่นดินฝ่ายเหนือ มายังแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าให้เป็นมรดก
พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงเปิดเผยว่าวันนั้นจะมาแน่ (เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา) เมื่อ
ทั้งยูดาห์และอิสราเอลจะถูกทำให้กลับสู่สภาพเดิมในฐานะประชาชาติหนึ่ง พวกเขาทั้งคู่จะกลับ
มาจากดินแดนต่างๆแห่งการตกเป็นเชลยและการกระจัดกระจายไปของพวกเขา (ตรงนี้ออกเป็น
นัยอย่างชัดเจนถึงการตกเป็นเชลยและการกระจัดกระจายไปที่ไกลเข้ามาของยูดาห์) ทั้งอิสราเอล
และยูดาห์จะถูกทำให้กลับสู่สภาพเดิมในแผ่นดินที่ถูกสัญญาไว้แก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
เรื่องนั้นยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง แม้ยูดาห์ได้รับอนุญาตให้กลับสู่แผ่นดินนั้นบางส่วนในสมัย
ของเอสราและเนหะมีห์เป็นต้นมา การกลับสู่สภาพเดิมนั้นก็เป็นของยูดาห์ เบนยามิน และเลวี
เท่านั้น ยิ่งกว่านั้น การกลับสู่แผ่นดินนั้นก็เป็นเพียงชั่วคราวเพราะว่าสุดท้ายแล้วโรมก็
กระจัดกระจายพวกเขาอีกครั้งราวๆปลายคริสต์ศตวรรษแรก อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ยิ่งใหญ่
กว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงสัญญาว่าสักวันหนึ่งจะทำให้วงศ์วานทั้งสิ้นของอิสราเอลกลับสู่สภาพ
เดิมในแผ่นดินของพวกเขา นั่นจะเป็นตอนที่พระคริสต์เสด็จกลับมา

19 แต่เรากล่าวว่า 'เราจะตั้งเจ้าไว้ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของเราอย่างไรดีหนอ และให้
แผ่นดินที่น่าปรารถนาแก่เจ้า เป็นมรดกที่สวยงามที่สุดในบรรดาประชาชาติ' และเรากล่าวว่า
'เจ้าจะเรียกเราว่า พระบิดาของข้าพระองค์ และจะไม่หันกลับจากการติดตามเรา'" พระเจ้าจึง
(ผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้) ทรงรำพึงกับพระองค์เองว่าพระองค์จะทรงนำอิสราเอลทั้งหมดกลับ

มาสู่แผ่นดินของพวกเขาอย่างไรดี พระองค์ทรงถามว่าพระองค์จะทรงทำให้อิสราเอลและยูดาห์
ที่มักกบฏกลับสู่สภาพเดิมท่ามกลางบุตรทั้งหลายของพระเจ้า (นั่นคือ ลูกๆ) อย่างไรดี นั่นอาจ
บอกเป็นนัยถึงคริสตจักรคนต่างชาติในฐานะบุตรทั้งหลายของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำให้
ประชาชาติที่บาปหนาเช่นนั้นกลับสู่สภาพเดิมท่ามกลางลูกๆคนใหม่ของพระองค์ นั่นคือ คริสต
จักรของพระเจ้า อย่างไรดี? ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าจะทรงคืนแก่อิสราเอล คือ แผ่นดินที่ดีของพวกเขา
ท่ามกลางประชาชาติมากมายได้อย่างไร? คำตอบต่อคำถามเหล่านี้ก็คือว่า ในวันนั้น อิสราเอลที่
รวมกันทั้งหมดจะหันมาหาพระเจ้าในฐานะพระบิดาแห่งสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเขาในการก
ลับใจใหม่และการอุทิศถวาย เมื่อวันนั้นมาถึง พวกเขาจะไม่หันไปจากพระองค์อีกเลย กล่าวอีก
นัยหนึ่ง พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์ทรงสามารถทำให้ประชาชาติที่บาปหนาเช่นนั้น
กลับสู่สภาพเดิมและดำรงไว้ซึ่งความสัตย์สุจริตของพระองค์ได้ เมื่อวันนั้นมาถึง อิสราเอลจะ
กลับมาหาพระเจ้าของพวกเขาด้วยการกลับใจใหม่และความเชื่อสัตย์อันสมบูรณ์

ยรม 3:20-22 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย แน่หนอนทีเดียวที่
ภรรยาทรยศละทิ้งสามีของนางฉันใด เจ้าก็ได้ทรยศต่อเราฉันนั้น" เหมือนกับที่ภรรยาที่เล่นชู้คน
หนึ่งอาจทิ้งสามีของตนไปหาผู้ชายอีกคน วงศ์วานทั้งสองของอิสราเอลก็กระทำเช่นนั้นต่อ
พระเจ้าของพวกเขา ความบาปหลักๆของอิสราเอลและยูดาห์คือ การเล่นชู้ฝ่ายวิญญาณ พวกเขา
นอกใจพระเจ้าของตน

21 เขาได้ยินเสียงมาจากที่สูง เป็นเสียงร้องไห้และเสียงวิงวอนของบุตรทั้งหลายของ
อิสราเอล เพราะเขาได้แปรวิถีของเขาเสียแล้ว เขาได้ลืมนะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา คราวนี้จุด
สนใจหลักอาจเป็นอวสานกาลอีกครั้ง ฉากหลังอาจเป็นอิสราเอลในช่วงวันท้ายๆของยุคเจ็ดปี
ขณะที่พวกเขาเห็นความบาประดับประชาชาติและส่วนตัวของตนต่อพระเจ้าและพระเยซูคริสต์
สิ่งที่ผู้พยากรณ์ท่านนี้อาจกำลังเปิดเผยก็คือ การกลับใจใหม่ฝ่ายวิญญาณของอิสราเอลในวันนั้น
เมื่อพวกเขาสำนึกผิดและอธิษฐานเพราะความบาปโดยรวมของพวกเขาต่อพระเจ้าของพวกเขา ใน
วันนั้น พวกเขาจะตระหนักว่าพวกเขาได้ทำทางของตนให้ผันแปรไปและได้ลืมนะพระเจ้าของตน

ด้วยคาดการณ์ถึงวันนี้ พระเจ้าทรงร้องเรียกประชาชนที่หลงผิดของพระองค์ว่า 22 "บรรดาบุตรที่กลับสัตย์เอ๋ย จงกลับมาเถิด เราจะรักษาความกลับสัตย์ของเจ้าให้หาย" ซึ่งอิสราเอลร้องทูลต่อพระเจ้าว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ มันจะเป็นวันเปี่ยมสุขจริงๆเมื่ออิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งที่กระจัดกระจายไปหันกลับมาหาพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเธอพระเยซูคริสต์ นั่นจะเกิดขึ้นจริงๆในช่วงยุคเจ็ดปีและตอนต้นของยุคพันปี

ยรม 3:23-25 **แท้จริงความหวังว่าจะได้ความรอดจากเนินเขาและจากภูเขาหลายลูกก็เป็นความไร้สาระ** **แท้จริงความรอดของอิสราเอลนั้นอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา** เมื่ออิสราเอลในวันนั้นตระหนักถึงความบาปของตน พวกเขาจะตระหนักด้วยว่าความช่วยเหลือและการช่วยให้พ้นไม่ได้อยู่ในเนินเขาและภูเขาเหล่านั้นแห่งแผ่นดินของพวกเขา (อย่างหลังเป็นการอ้างอิงถึงความได้เปรียบทางการทหารของที่สูงซึ่งอิสราเอลครอบครองในแผ่นดินนั้น) ตรงกันข้าม ความช่วยเหลือและความรอดของพวกเขาอยู่ในพระเจ้าของพวกเขา ในวันแห่งพระเยโฮวาห์ อิสราเอลจะเริ่มตระหนักว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ทั้งของแต่ละคนและของประชาชาตินั้น

24 เพราะสิ่งที่นำอายนั้นได้กัดกินสิ่งทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเราได้ลงแรงทำไว้ ตั้งแต่เรายังเป็นเด็กอนุชนอยู่ คือฝูงแกะ ฝูงวัว บุตรชาย และบุตรสาวทั้งหลายของเขา ในวันแห่งพระเยโฮวาห์ เมื่ออิสราเอลหันกลับมาหาพระเจ้า พวกเขาจะตระหนักอย่างเศร้าใจว่าความละอายของปุโรหิตของพวกเขา (การนับถือรูปเคารพของพวกเขาและจากนั้นคือความแข็งกระด้างแห่งจิตใจของพวกเขาต่อพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์) ได้นำมาซึ่งหลายศตวรรษแห่งความรกร้างว่างเปล่าซึ่งอิสราเอลได้ทนทุกข์มาตลอดประวัติศาสตร์ที่เพิ่งผ่านไปนี้ทั้งสิ้น

25 เรานอนลงจมในความอายของเรา และความอัปยศกลมเราไว้ เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ทั้งตัวเราและบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่เราเป็นอนุชนอยู่นทุกวันนี้ และเราหาได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่" ไม่มีบันทึกในพระ

คัมภีร์เลย (หรือประวัติศาสตร์ทางโลกเกี่ยวกับเรื่องนั้นด้วย) เกี่ยวกับความเศร้าโศกและการกลับใจใหม่ระดับประชาชาติของอิสราเอล แม้มีการกลับใจใหม่แบบประปรายท่ามกลางพวกยิวที่หลงเหลืออยู่ในสมัยของดาเนียล เอสรา และเนหะมีย์ แน่แน่นอนว่ามันไม่เกี่ยวข้องกับวงศ์วานรวมกันทั้งสองนั้นของอิสราเอลและยูดาห์ ดังนั้นการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้จึงจะเกิดขึ้นในอนาคต เวลานั้นจึงเป็นช่วงวันแห่งพระเยโฮวาห์อย่างไม่ต้องสงสัย นั่นเป็นบริบทที่ใหญ่กว่าอยู่ที่ในวันนั้นอิสราเอลจะสารภาพความบาประดับประชาชาติและระดับบุคคลของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าของตนด้วยการกลับใจใหม่อย่างจริงใจ ดังนั้น บทนี้จึงปิดท้ายด้วยคำพยากรณ์หนึ่งที่ว่าอิสราเอลที่รวมกันจะกลับมาหาพระเจ้าของตนสักวันหนึ่งในการกลับใจใหม่และการอุทิศตัวใหม่อันยิ่งใหญ่ต่อพระองค์

ภาพรวมของเยเรมีย์ 4: ขณะที่หลายบทก่อนหน้าเผชิญหน้ายูดาห์และอิสราเอลด้วยความบาปของพวกเขา พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ในบทนี้วิงวอนต่อประชาชนของพระองค์ให้กลับใจใหม่ จากนั้นส่วนใหญ่ของบทนี้นำเสนอคำเตือนและคำพรรณนาต่างๆอันน่ากลัวเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมานั้นแห่งการรุกรานเหล่านั้นของบาบิโลน

ยรม 4:1-2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะกลับมา เจ้าจงกลับมาหาเรา ถ้าเจ้ายอมเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไปให้พ้นสายตาของเราเสีย เจ้าก็จะไม่โยกย้ายไป ขอความของพระเจ้าถึงประชาชนที่กลับสัตย์ของพระองค์คือ ให้พวกเขากลับมาหาพระองค์ ความคิดก็คือ การหันกลับมาหาพระเจ้าของพวกเขาในการกลับใจใหม่ ถ้ายูดาห์จะทิ้งความบาปของตน (โดยเฉพาะการนับถือรูปเคารพของพวกเขา) พวกเขาจะไม่ถูกกำจัดออกไปจากแผ่นดินของตน (นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆในช่วงการตกเป็นเชลยยังบาบิโลน)

2 และถ้าเจ้าปฏิบัติอย่างแท้จริง อย่างยุติธรรม และอย่างชอบธรรมว่า 'ตราบิเดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่' แล้วบรรดาประชาชาติจะให้พรกันในพระนามพระองค์ และเขาทั้งหลายจะอวดพระองค์" ความคิดก็คือ ความต่อเนื่องจากข้อก่อนหน้า ถ้ายูดาห์จะกลับมาและ

ปฏิญาณว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ในความจริง” การกลับใจใหม่เป็นมากกว่าแค่การหัน
เสียจากความบาป มันคือการหันกลับมาหาพระเจ้าด้วย ยูดาห์ได้ยุ่งเกี่ยวในการนับถือรูปเคารพ
พระต่างด้าว พวกเขาได้เสาะแสวงหาบรรดาพระเทีจของโลก พระเจ้าจึงทรงวิงวอนพวกเขาให้
ปฏิญาณว่าจะสวามิภักดิ์ต่อพระองค์ นี่รวมถึงการประกาศว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรง
พระชนม์อยู่ในความจริง ความยุติธรรม และความชอบธรรมด้วย พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าต่อ
ไปว่าวันนั้นจะมาแน่เมื่อบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติจะถูกอวยพรในพระเยโฮวาห์
พระเจ้าและจะอวดในพระองค์

คำที่แปลเป็น บรรดาประชาชาติ (โกธิม) เป็นคำฮีบรูทั่วไปที่แปลว่า ‘คนต่างชาติ’ แม้
ความคิดในทันทีคือ ให้ยูดาห์หันกลับมาหาพระเจ้าของพวกเขา เมื่อพวกเขาทำเช่นนั้น บรรดา
ประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติทั่วโลกก็จะได้รับอิทธิพลที่จะหันมาหาพระองค์เช่นกัน ความจริงที่
ยิ่งใหญ่กว่าย่อมเป็นคำพยากรณ์ถึงวันแห่งพระเยโฮวาห์เมื่ออิสราเอลหันมาหาพระคริสต์และ
ประชาชาติทั้งปวงที่เป็นคนต่างชาติจะได้รับการอวยพรในพระองค์

ยรม 4:3-4 **เพราะว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนยูดาห์และแก่ชาวเยรูซาเล็มว่า**
"จงทุดินที่ไถไว้แล้วนั้น และอย่าหว่านลงกลางหนาม คนเหล่านั้นที่รับข้อความของพระเจ้าคือ
คนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม ข้อความนี้เป็นภาพเปรียบเทียบหนึ่งของการทำไร่นานา ดินที่ไถไว้
แล้วคือ ดินที่ยังไม่ได้ถูกหว่านเมล็ด ซึ่งบนดินนั้นไม่มีอะไรงอกเงยเลยนอกจากวัชพืช หนาม
ย่อยและหนามใหญ่ กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณแล้ว ยูดาห์ถูกปกคลุมไปด้วยดินหนามแห่งความ
บาปโดยทั่วไปและการนับถือรูปเคารพโดยเฉพาะ พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้ไถความบาปเช่น
นั้นลงข้างใต้และปลูกใหม่ด้วยพืชผลที่แท้จริงแห่งการกลับใจใหม่ ความเชื่อฟัง ความสัตย์ซื่อ
และความเป็นอย่างพระเจ้า สรุปลก็คือ พระเจ้าทรงเรียกยูดาห์ให้คืนดีกับพระเจ้า

4 **ลูก่อน คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเอาตัวรับพิธีเข้าสู่หน้ตถวยแต่พระเยโฮ**
วาท์ จงตัดหนังปลายหัวใจของเจ้าเสีย เกรงว่าความกริ้วของเราจะพลุ่งออกไปอย่างไฟและเผา
ไหม้ ไม่มีใครจะดับได้ เหตุด้วยความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า พระเจ้าทรงนำเสนอ

ภาพเปรียบเทียบประการ ท้าวพระคัมภีร์ การเข้าสู่หนัดเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความเชื่อฟังต่อพระเจ้าและของการถูกแยกตั้งไว้ต่างหากต่อพระเจ้า การไม่เข้าสู่หนัดเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความชั่วของคนต่างชาติและความเสื่อมทรามฝ่ายวิญญาณ ในการเรียกยูดาห์ให้เข้าสู่หนัดหัวใจของพวกเขาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าก็ทรงเรียกประชาชนของพระองค์ให้หันใจของพวกเขากลับมาหาพระองค์และทำให้ใจของพวกเขาอ่อนลงต่อพระพักตร์พระองค์ ถ้าพวกเขาไม่ยอม คำเตือนก็ถูกให้ไว้เกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมา นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าความชั่วร้ายแห่งการกระทำทั้งหลายของพวกเขาเปรียบเหมือนกับใจที่ไม่เข้าสู่หนัด

ยรม 4:5-7 **จงประกาศในยูดาห์และโชมณาในกรุงเยรูซาเล็ม ว่า 'จงเปาแตรไปทั่วแผ่นดิน จงรวมกัน จงร้องประกาศดังๆว่า มารวมกันเถิด ให้เราเข้าไปในบรรดาเมืองที่มีป้อม'** น้ำเสียงและหัวข้อของบทนี้คราวนี้หันไปยังการพิพากษานั้นที่จะเกิดแก่ยูดาห์ ซึ่งปรากฏลึบๆอยู่บนเส้นขอบฟ้า เพราะพวกเขาเพิกเฉยคำวิงวอนของพระเจ้าให้กลับใจใหม่ กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ คำเตือนนี้กล่าวถึงสงคราม การพิชิต และการกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลนที่ใกล้เข้ามา คำพรรณนาต่างๆตรงนี้กล่าวถึงปฏิบัติการทางทหาร วันนั้นจะมานั้นในไม่ช้าเมื่อข่าวจะถูกประกาศจากรัฐบาลให้เปาแตรเพื่อเตือนทั่วแผ่นดินยูดาห์ ความคิดก็คือคำเตือนระดับชาติ สัญญาณเตือนเหล่านั้นที่เป็นเสียงแตรจากยอดเนินเขาต่างๆก็คือว่า ประชาชาตินั้นกำลังถูกรุกราน แผนการทางทหารและ 'แผนการป้องกันพลเรือน' ก็คือให้ทหารกองหนุนประจำชาติและประชาชนทั่วไปหาที่หลบภัยในบรรดานครที่มีป้อมของแผ่นดินนั้น

6 จงยกธงขึ้นสู่ศิโยน จงรีบหนีไปให้ปลอดภัย อย่ารออยู่ เพราะเราจะนำความร้ายมาจากทิศเหนือ และนำการทำลายใหญ่ยิ่งมา อีกครั้งที่คำสั่งนี้มีลักษณะเฉพาะตัวทางทหาร การยกธงขึ้น (หรืออาจ ใ) ศิโยนหมายถึง การยกธงรบหรือธงสัญญาณเตือนภัย ยูดาห์ถูกเตือนให้หาที่หลบภัยทันทีในบรรดานครที่มีป้อมแห่งแผ่นดินนั้นเพราะการรุกรานจากทิศเหนือกำลังใกล้เข้ามาแล้ว โดยทำให้เกิดการทำลายใหญ่ยิ่งในแผ่นดินนั้น ความคิดที่ใหญ่กว่าก็คือว่า เพราะยูดาห์ไม่ยอมกลับใจใหม่ พระเจ้าจึงจะส่งคนบาบิโลนลงมาจากทิศเหนือเพื่อรุกรานแผ่นดินนั้น ดังนั้น

ข้อความคำเตือนทางพลเรือนและทางทหารจึงถูกพรรณนาขณะที่ประชาชนนั้นแสวงหาการปกป้องจากการโจมตีที่จะมานั้นอย่างจำละหวั่น

7 สิงโตตัวนั้นได้ออกไปจากพุ่มไม้หนาทึบของมันแล้ว และผู้ทำลายเหล่าประชาชาติกำลังเดินทางมาแล้ว เขาได้ออกไปจากสถานที่ของเขาเพื่อกระทำให้แผ่นดินของเจ้าร้างไป หัวเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆปราศจากคนอาศัย ภาพเปรียบเทียบประการถูกนำเสนอ กษัตริย์บาบิโลน นั่นคือเนบูคัดเนสซาร์ ถูกเปรียบเทียบว่าเป็นเหมือนสิงโตตัวหนึ่งที้ออกมาจากพุ่มไม้หนาทึบ (เขาถูกเปรียบเช่นนั้นในเยเรมีย์ 50:17 ด้วย) กษัตริย์บาบิโลนผู้มีอำนาจและก้าวร้าวนี้ได้บดขยี้ประชาชาติคนต่างชาติอื่นๆแห่งแคว้นแคว้นนั้นแล้ว บัดนี้เขากำลังมุ่งหน้ามาต่อสู้อยูดาห์และพระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงบอกล่วงหน้าว่าคนบาบิโลนจะทำให้แผ่นดินยูดาห์รกร้างว่างเปล่าและทำลายนครต่างๆของมัน สุดท้ายแล้ว เขาจะกวาดต้อนพวกยิวแห่งแผ่นดินนั้นกลับไปยังบาบิโลน นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ

ยรม 4:8 ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญและร้องไห้ เพราะพระพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์มิได้หันกลับไปจากเรา" ภาพเปรียบเทียบนี้กล่าวถึงธรรมเนียมแบบตะวันออกกลางของการสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบซึ่งทำด้วยวัสดุอย่างผ้ากระสอบสมัยใหม่ นั่นเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเศร้าโศกและการไว้ทุกข์ ขณะที่ผู้พูดในข้อก่อนๆเห็นได้ชัดก็คือ พระเยโฮวาห์เอง คราวนี้เสียงพูดเปลี่ยนเป็นเยเรมีย์ เขาเรียกชนชาติของเขา นั่นคือพวกยิว ให้แสดงออกถึงความเศร้าโศกและการไว้ทุกข์เพราะพระพิโรธของพระเจ้ากำลังจะมาและจะไม่ถูกหันไปเสีย

ยรม 4:9-10 คราวนี้ผู้พูดกลับมาเป็นพระเจ้าเอง พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ต่อมาในวันนั้นทั้งกษัตริย์และพวกเจ้านายจะหมดกำลังใจ บรรดาปุโรหิตจะตกตะลึงและผู้พยากรณ์ก็จะอัสจรรยใจ" กษัตริย์แห่งยูดาห์ตอนที่การรุกรานของบาบิโลนครั้งแรกเริ่มต้นขึ้น คือ เยโฮยาคิม พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าในวันที่ใกล้เข้ามานั้น ใจของบรรดาผู้นำแห่งประชาชาตินั้นจะละลายไปในความตื่นตระหนก ความสิ้นหวัง และความหวาดกลัว 'บรรดาผู้นำฝ่ายวิญญาณ' นั้น

คือพวกปุโรหิตและพวกผู้พยากรณ์เท็จแห่งแผ่นดินนั้นจะอัครรยใจเพราะพวกเขาได้เทศนาเป็น กิจวัตรว่า พระเจ้าผู้ทรงนำรักจะไม่วันพิพากษาผู้ใดเลย – หรือคำสอนผิดอื่นๆของผู้ที่ละทิ้ง ความจริง

10 แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล่อลวงชนชาตินี้ และกรุงเยรูซาเล็มแน่นอนทีเดียว ว่า 'เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข' ขณะที่ดาบมาถึงชีวิตของ เจ้าทั้งหลาย" เกิดคำถามขึ้นมาว่าผู้พูดในข้อนี้คือใคร ผู้อธิบายพระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อว่า นี่เป็น เสียงรวมกันของผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นและบรรดาปุโรหิตที่ละทิ้งความจริงซึ่งถูกพรรณาไว้ใน ข้อที่แล้ว 'พวกปุโรหิตแนวคิดเสรี' แห่งแผ่นดินนั้นจะร้องออกมาในช่วงการรุกรานนั้น โดย อ้างว่าพระเจ้าได้หลอกลวงพวกเขาให้เทศนาสันติภาพและความรักในเมื่อความจริงก็คือ ดาบอัน ทารุณของบรรดาผู้รุกรานชาวบาบิโลนกำลังแทงเข้าไปในส่วนลึกของประชาชาตินั้นขณะที่พวกเขาพูด 'พวกปุโรหิตแนวคิดเสรี' แห่งแผ่นดินนั้นได้เทศนาสันติภาพและความรักขณะที่พวกเขา เพิกเฉยคำสอนที่ชัดเจนของพระเจ้า บัดนี้พวกเขาหลอกลวงต่อไปไม่ได้แล้ว ข้อความเท็จของพวกเขาถูกเปิดโปงว่าเป็นเรื่องเท็จทั้งหมด

ยรม 4:11-13 "ในครั้งนั้น เขาจะกล่าวแก่ชนชาตินี้ และแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า 'ลม ร้อนจากที่สูงในถิ่นทุรกันดารพัดมาสู่บุตรสาวประชาชนของเรา ไม่ใช่จะมาพัดหรือมาชำระ 12 กระแสลมที่แรงจะพัดมาจากที่เหล่านั้นมาสู่เรา บัดนี้เราจะกล่าวคำตัดสินต่อพวกเขา' พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้คราวนี้ทรงนำเสนอภาพเปรียบเทียบประการของการพิพากษาที่ โกลีเข้ามานั้น – ลมพายุที่ทำลายล้าง คำที่แปลเป็น ร้อน (ฮาค) มีความหมายตรงตัวว่า 'เจ็ดจรัส' หรือ 'สว่างจ้า' และอาจหมายถึง พายุกระแสไฟฟ้า ลมพายุที่มานั้นจะไม่ใช่สายลมเบาๆที่ถูกใช้ เพื่อพัดเมล็ดข้าวจากแกลบ มันจะไม่ใช่สายลมเย็นสบายซึ่งทำให้เสื้อผ้าสะอาดบนราวตากผ้า แห้งด้วย ตรงกันข้าม มันจะเป็นลมแรง นั่นคือ ลมที่ทรงพลังและรุนแรง ภาพเปรียบเทียบที่ใหญ่กว่า กล่าวถึงการรุกรานที่จะมานั้นของยูดาห์โดยบาบิโลนเหมือนเดิม นี้ถูกกล่าวชัดเจนในข้อถัดไป

13 ดูเถิด เขาจะขึ้นมาเหมือนเมฆ ทรบของเขาจะเหมือนลมหมุน ม้าทั้งหลายของเขา เร็วยิ่งกว่านกอินทรี วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะว่าเราจะต้องพินาศ แสนยานุภาพทางทหารของ บาบิโลน – บรรดากองทัพ ทรบ และม้าศึกของพวกเขา – จะขึ้นมาต่อสู้เขาเหล่านั้นแห่งยูดาห์ ฝูงลมหมุน เหมือนกับที่พายุทอร์นาโดและพายุไต้ฝุ่นทำลายล้างอย่างน่ากลัว การพิพากษานั้นที่ พระเจ้าจะส่งมาผ่านการรุกรานของบาบิโลนจะเป็นเช่นนั้นด้วย ในวันนั้นยูดาห์ผู้มีความผิด จะทำได้แต่ร้องออกมาด้วยความสิ้นหวัง

ยรม 4:14 พระเจ้าจึงทรงร้องเรียกประชาชนที่มักกบฏของพระองค์ว่า โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงล้างจิตใจของเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย เพื่อเจ้าจะรอดได้ ความคิดชั่วร้าย ของเจ้านั้นจะสิงอยู่ในใจของเจ้านานสักเท่าใด แม้ทรงให้คำเตือนที่เป็นกลางเกี่ยวกับการพิพากษา แล้ว พระเจ้าก็ทรงเรียกอย่างเมตตาให้ประชาชนของพระองค์กลับใจใหม่เหมือนเดิม พระองค์ ทรงวิงวอนพวกเขาให้ชำระใจที่มลทินของพวกเขาให้สะอาดจากความชั่วของพวกเขา ถ้าพวกเขา ยอมทำเช่นนั้น พวกเขาก็อาจถูกช่วยให้พ้นจากหายนะที่จะมานั้นได้อยู่ จากนั้นพระเจ้าทรง ถามว่ายูดาห์จะหลงอยู่ในหลักศาสนศาสตร์ หลักปรัชญา และทัศนคติต่างๆที่เทียมเท็จและชั่ว ร้ายเช่นนั้นอีกนานเท่าใด ท่ามกลางพระพิโรธที่จะมานั้นของพระเจ้าคือ ความเมตตาของ พระองค์ในการให้โอกาสอีกครั้งแก่ยูดาห์ที่จะหันจากความบาปของพวกเขา

ยรม 4:15-18 เพราะว่ามีเสียงประกาศมาจากเมืองดาน และโฆษณาความชั่วร้าย จากภูเขาเอฟราอิม ดานอยู่ในเขตแดนเหนือสุดของอิสราเอล ภูเขาเอฟราอิมประชิดกับพรมแดน ด้านทิศเหนือของตระกูลเบนยามินซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรแห่งยูดาห์ ความคิดตรงนี้ก็คือ ข่าวร้ายที่มาจากทิศเหนือ – ตอนแรกมาจากดานที่อยู่ทิศเหนือสุด จากนั้นก็ใกล้เข้ามาอีกจากภูเขา เอฟราอิม ข่าวกรองทางทหารกำลังรายงานมาจากดาน (และจากนั้นก็ลงใต้มาจนถึงเอฟราอิม) เกี่ยวกับหน่วยทหารต่างๆของกองทัพบาบิโลนที่รุดหน้ามา

16 จงกล่าวแก่บรรดาประชาชาติ ดูเถิด จงโฆษณาแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า บรรดาผู้ล้อมมา จากแผ่นดินไกล เขาทั้งหลายให้ร้องเข้าใส่หัวเมืองยูดาห์ เมื่อความเป็นจริงของการรุดหน้า

ของกองทัพบาบิโลนเริ่มปรากฏชัดเจน ยูดาห์ก็พยายามเกณฑ์พันธมิตรต่างๆอย่างจำละหวั่นจาก ประชาชาติเพื่อนบ้านต่างๆที่เป็นคนต่างชาติเพื่อขัดขืนสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ นอกจากนี้ รายงานข่าวต่างๆที่เป็นลางร้ายจะต้องถูกประกาศในเยรูซาเล็มด้วย *บรรดาผู้ล้อมจากแผ่นดิน* ไกลอาจหมายถึงหน่วยทหารต่างๆของคนบาบิโลนที่รุดหน้ามา – หน่วยข่าวกรองต่างๆของพวกเขาที่รวบรวมข่าวกรองทางทหารสำหรับกองทัพหลักที่จะตามมา เมื่อพวกเขายกทัพเข้ามาในยูดาห์ พวกเขา ก็เยาะเย้ยหมู่บ้านและเมืองต่างๆถึงสิ่งที่จะมา ข่าวนั้นถูกส่งกลับไปยังเยรูซาเล็ม

17 **เขาทั้งหลายล้อมยูดาห์ไว้รอบเหมือนผู้ดูแลเฝ้านา เพราะว่ายูดาห์ได้กบฏต่อเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ** กำลังพลเหล่านั้นของบาบิโลนที่เข้ามาใกล้ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่เฝ้านาเพื่อระงับการขโมยพืชผล นี่สื่อถึงการถูกล้อมไว้ ยูดาห์กำลังถูกล้อมโดยกำลังพลเหล่านั้นที่เป็นศัตรูเพราะพวกเขาได้กบฏต่อพระเจ้า

18 **"วิถีและการกระทำทั้งหลายของเจ้าได้นำเรื่องนี้มาเหนือเจ้า นี่แหละเป็นผลแห่งความชั่วร้ายของเจ้า เพราะมันขมขื่น เพราะมันมาถึงจิตใจของเจ้าทีเดียว"** เมื่อเห็นถึงการพิพากษาที่ใกล้เข้ามานั้น พระเจ้าตรัสชัดเจนแก่ยูดาห์ว่ามันเป็นการตัดสินใจต่างๆและการกระทำต่างๆของพวกเขาเองซึ่งนำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นมาสู่พวกเขา ความชั่วร้ายของยูดาห์นั้นขมขื่นและบัดนี้มันจะท่วมท้นเข้าไปในหัวใจของพวกเขา

ยรม 4:19-22 เห็นได้ชัดว่าผู้พูดตอนนี้คือ เยเรมีย์ เมื่อเขาร้องออกมาเป็นคำคร่ำครวญถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นแก่ชนชาติของเขา **แสนระทม แสนระทม ข้าก็ปิดตัวด้วยความเจ็บปวด โอ ผันงดวงใจของข้าเอ๋ย จิตใจของข้าก็ว่าวุ่น ข้าจะนิ่งอยู่ไม่ได้ เพราะจิตใจข้าได้ยินเสียงแตร เสียงปลุกของสงคราม** ผู้พยากรณ์ร้องให้ท่านนี้ร้องออกมาด้วยความสิ้นหวังเพื่อประชาชาติของเขา คุณคนหนึ่งที่ป่วยหรือได้รับบาดเจ็บอย่างรุนแรง เยเรมีย์ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด (อาจเป็นเชิงสัญลักษณ์หรืออาจเป็นความเจ็บปวดจริงๆ) หัวใจของเขากำลังเต้นแรงในอกของเขา พระเจ้าได้เปิดเผยแก่เขาถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นแก่ชนชาติของเขาและประชาชาติของเขาและเขาต้องร้องออกมาเป็นคำเตือนแก่พวกเขา พระเจ้าได้เปิดเผยแก่เขาถึง

การรุกรานที่ใกล้เข้ามาโดยบาบิโลน แตรถูกเผาทั่วแผ่นดินนั้นเพื่อเป็นการส่งสัญญาณทางทหาร และพลเรือน นี่สื่อถึงการรายงานข่าวเรื่องการรุกรานแผ่นดินนั้นซึ่งใกล้เข้ามา เฮอร์มีร์รู้ว่าอะไรกำลังจะมาและเขาจึงร้องออกมาเป็นคำเตือนถึงประชาชาติที่ชั่วช้าของเขา

20 การประกาศเรื่องความหายนะไล่ติดตามความหายนะ แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งร้าง บรรดาเต็นท์ของข้าก็ถูกทำลายในฉับพลัน ม่านทั้งหลายของข้าก็สิ้นไปในบัดเดียวเดียว ความพิณาสยอຍยับของแผ่นดินยูดาห์กำลังใกล้เข้ามาและเฮอร์มีร์ก็ทราบดี เขาจึงร้องออกเป็นคำเตือนถึงชนชาติของเขา แผ่นดินนั้นทั้งหมดจะถูกทำลายย่อยยับ บ้านเรือนและเต็นท์ทั้งหลายจะถูกรื้อถอนและถูกปล้น โดยกองทัพเหล่านั้นที่รุกราน เช่นเดียวกับควันหลงของลมพายุรุนแรงที่ถูกพรรณนาไว้ในข้อ 11-13 แผ่นดินนั้นจะถูกทำลายในฉับพลัน

21 ข้าจะต้องมองดูธงและฟังเสียงแตรนานสักเท่าใด เฮอร์มีร์ร้องเสียงดังโดยอยากรู้ว่ามันจะเป็นแบบนี้ต่อไปอีกนานเท่าใด เขาจะเห็นธงของประชาชาติต่างด้าวบนแผ่นดินของพวกเขา นานสักเท่าใดและเขาจะได้ยินเสียงแตรเล็กของกองทัพที่รุกรานอีกนานสักเท่าใด?

22 "เพราะประชาชนของเราโง่เขลา เขาทั้งหลายไม่รู้จักเรา เขาทั้งหลายเป็นลูกหลานที่โง่ทึบ เขาทั้งหลายไม่มีความเข้าใจ เขาทั้งหลายทำความชั่วเก่ง แต่เขาไม่เข้าใจที่จะทำดี" เห็นได้ชัดว่าผู้พูดคือ พระเจ้าเองอีกครั้ง พระองค์ทรงคร่ำครวญที่ประชาชนของพระองค์ (ยูดาห์) เป็นคนโง่เขลา แม้พวกเขาจะเกี่ยวกับพระเจ้า พวกเขาก็ไม่รู้จักพระองค์ มันเป็นเรื่องกระตังในวันนี้สำหรับทั้งยิวและคนต่างชาติ คำที่แปลเป็น โง่ทึบ (ภาคัล) จริงๆแล้วแปลว่า 'โง่งง' โดยเฉพาะในบริบทนี้ ประชาชนของพระเจ้าไม่มีความเข้าใจเลยเกี่ยวกับสิ่งต่างๆของพระเจ้า พวกเขามี 'บรรดาคนสมองดี' เมื่อพูดถึงความบาปและความชั่วร้าย แต่เมื่อพูดถึงสิ่งที่ดีอย่างแท้จริงต่อพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาก็ไม่รู้อะไรเลย

ยรม 4:23-26 ข้าพเจ้ามองดูพื้นพิภพของโลก และดูเถิด เป็นที่ร้างและว่างเปล่า และมองดูฟ้าสวรรค์ ในนั้นก็ไม่มีแสงสว่าง บางคนได้พยายามประยุกต์ใช้ข้อความตอนนี้กับ 'การเนรมิตสร้างใหม่' ของแผ่นดินโลกหลัง 'ช่องว่าง' ที่ถูกคิดว่ามีอยู่จริงในปฐมกาล 1:2 ทฤษฎี

‘ช่องว่าง’ จึงถือกำเนิดขึ้นมา อย่างไรก็ตาม บริบททั้งก่อนหน้าและที่ตามมาก็ไม่ยอมเปิดโอกาสให้มีการตีความแบบคิดไปเองเช่นนั้นเลย นอกจากนี้ คำที่แปลเป็น **พื้นที่โลก (เอเรทซ์)** ส่วนใหญ่แล้วถูกแปลเป็น ‘แผ่นดิน’ (โดยมีส่วนต่างมากกว่าสองต่อหนึ่ง) สิ่งที่ข้อความตรงนี้กำลังพูดถึงคือ การทำลายล้างอันน่ากลัวซึ่งจะเกิดแก่ **แผ่นดิน** แห่งยูดาห์ด้วยน้ำมือของคนบาบิโลนที่มา รุกราน (บางคนคิดด้วยว่านี่อาจเป็นภาพเล็งแบบรองถึงยุคเจ็ดปี) เมื่อคนบาบิโลนเสร็จธุระกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม **แผ่นดิน** นั้นก็ถูกทำลายย่อยยับ – มันไม่เป็นรูปร่างเลย

คำที่แปลเป็น **ว่างเปล่า (โบฮูว์)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘ว่างเปล่า’ ก่อนคนบาบิโลนเสร็จ กิจกับยูดาห์ ไม่มีอะไรเหลืออยู่ใน**แผ่นดิน**นั้นแล้ว – ไม่มีผู้คน ไม่มีสัตว์ใช้งาน ไม่มีอะไรที่มีค่า เหลืออยู่เลย พวกเขาเก็บกวาดมันไปสิ้น คว้นแห่งการสงครามลอยอยู่เหนือ**แผ่นดิน**นั้นดุจเมฆ ทึบซึ่งทำให้แสงอาทิตย์มัวไป บริบทเป็นสิ่งที่มาเป็นอันดับแรกและสำคัญที่สุดของศาสตร์แห่ง การตีความพระคัมภีร์ บริบทกล่าวชัดเจนว่าข้อความตรงนี้ก็กล่าวถึงการทำลายล้างยูดาห์โดยบาบิโลนและแน่นอนว่าไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับ ‘ช่องว่าง’ ที่ถูกคิดว่ามีในปฐมกาล 1 เลย

24 ข้าพเจ้ามองดูภูเขา ดูเถิด มันกำลังตั้งอยู่ บรรดาเนินเขาก็แกว่งไปแกว่งมา ด้วยคำพูด เปรียบเทียบที่ทิ่มแทง เนินเขาและภูเขาเหล่านั้นแห่งยูดาห์ถูกพรรณนาโดยผู้พยากรณ์ท่านนี้ว่า สิ้นสະທ້ၢၢ်เพราะการทำลายล้างอันน่ากลัวซึ่งจะเกิดขึ้นท่ามกลางพวกมัน

25 ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด ไม่มีมนุษย์เลย นกทั้งปวงแห่งท้องอากาศได้หนีไปแล้ว การ ทำลายล้างของสงครามถูกพรรณนาไว้ ซึ่งก่อให้เกิดการฆ่าฟันประชากรหรือการกวาดต้อนไป เป็นเชลยเมื่อสงครามสิ้นสุดลง การทำลายล้างพืชผล สวนผลไม้ สวนองุ่น และพืชพรรณแห่ง แผ่นดินนั้นก็น่ากลัวเหลือเกินจนแม้แต่พวกนกแห่งท้องฟ้าไปที่อื่น

26 ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด เรือกสวนไร่นาก็เป็นถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองทั้งสิ้นก็สลัก หักพังไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อพระพิโรธอันร้อนแรงของพระองค์ ก่อนหน้านั้นยูดาห์ เป็นประเทศเกษตรกรรมที่ให้ผลผลิตดีมาก กระนั้นเมื่อคนบาบิโลนเสร็จธุระ เรือกสวนไร่นา สวนองุ่น สวนผลไม้ และสวนดอกไม้ต่างๆแห่งแผ่นดินนั้นก็ถูกทำลายราบคาบ บัดนี้พวกมันจะ

เป็นดินที่ถูกไถไว้ซึ่งไม่ได้ถูกเพาะปลูก ว้างเปล่า และปกคลุมไปด้วยวัชพืชรากึ้นทุรกันดาร นอกจากนี้ หัวเมืองต่างๆของแผ่นดินนั้นจะถูกรื้อทำลายและทำให้ราบเป็นหน้ากลอง ผู้พยากรณ์ท่านนี้กล่าวชัดเจนว่าความรกร้างว่างเปล่าเช่นนั้นมาจากไหน มันมาจากความกริ้วอันดุเดือดของพระเยโฮวาห์พระเจ้าที่มีต่อประชาชนที่มักกบฏของพระองค์ พระเจ้าทรงใช้คนบาบิโลนเพื่อพิพากษาประชาชนที่ก่กบฏของพระองค์

ยรม 4:27-29 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่รกร้างถึงกระนั้นเรายังมิได้กระทำให้อวสานเสียทีเดียว อีกครั้งที่ผู้พูดเห็นได้ชัดว่าเป็นพระเจ้า ใน 163 แห่งในเยเรมีย์ วลี "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า" (หรือคำพูดที่แตกต่างไปเพียงเล็กน้อย) ปรากฏ พระเจ้าทรงประกาศว่าแผ่นดินยูดาห์ทั้งหมดจะถูกทำให้รกร้างว่างเปล่า ที่เป็นกลางมากยิ่งขึ้นคือ คำพูดที่ตามมา "ถึงกระนั้นเรายังมิได้กระทำให้อวสานเสียทีเดียว" บางคนคิดว่านี่หมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าจะมีการรุกรานสามครั้งของคนบาบิโลนต่อยูดาห์และแต่ละครั้งแรกเท่านั้นได้ถูกพรรณนาไว้ คนอื่นๆก็เสนอแนะว่าพระเจ้าทรงเตือนว่าในภายหลังพระองค์จะทรงตีสอนอิสราเอลอีกครั้งโดยพวกโรมหรืออาจแม้แต่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ทัศนนะแรกดูเหมือนจะเข้ากับบริบทมากกว่า

28 เพราะเรื่องนี้โลกจะไว้ทุกข์ และฟ้าสวรรค์เบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว เราได้หมายใจไว้แล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจหรือหันกลับ อีกครั้งที่คำที่แปลเป็น โลก (เอเรทซ์) หมายความว่า 'แผ่นดิน' นั้นน่าจะใช้ความคิดตรงนี้ นี่เป็นภาพของความรกร้างว่างเปล่าและวันที่ลอยขึ้นแห่งการตีสอนยูดาห์เหมือนเดิม พระเจ้าตรัสชัดเจนว่ามันจะเกิดขึ้นจริงๆ พระองค์จะไม่ทรงเปลี่ยนพระทัย บางคนคิดอีกแล้วว่าอาจมีการพยากรณ์ถึงการพิพากษาซึ่งเกี่ยวข้องกับยุคเจ็ดปี ในวันนั้น ฟ้าสวรรค์จะถูกทำให้มืดไปอย่างแน่นอนหลายครั้ง แต่บริบทโดยตรงก็กล่าวถึงการรุกรานเหล่านั้นของบาบิโลนเหมือนเดิมอย่างชัดเจน

29 เมื่อได้ยินเสียงพลม้าและนักธนู ชาวเมืองทั้งหมดก็จะหนีไป เขาเข้าไปอยู่ในสุมทุมพุ่มไม้ และปีนป่ายไปท่ามกลางศิลา หัวเมืองทุกแห่งก็ถูกทอดทิ้ง และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ในเมือง

เหล่านั้นเลย มุมมองตรงนี้เห็นได้ชัดว่ากล่าวถึงเยรูซาเล็มในตอนแรก จากนั้นก็เป็นหัวเมืองต่างๆ ที่เหลือของยูดาห์ เมื่อคนบาบิโลนเข้ามาใกล้เยรูซาเล็ม ประชากรทั้งหมดเห็นได้ชัดว่าจะหนีเข้าไปในแถบชนบทที่อยู่ล้อมรอบเพียงเพื่อที่จะถูกไล่ตามโดยเหล่าทหารราบและทหารม้าของกองทัพที่รุกรานนั้น หัวเมืองต่างๆ ที่อยู่รอบนอกจะเผชิญชะตากรรมเดียวกัน

ยรม 4:30-31 ขณะที่บทรนี้สิ้นสุดลง พระเจ้าทรงย้อนกลับไปยังภาพเปรียบเทียบเรื่องหญิงสำสอนคนหนึ่งซึ่งถูกใช้ก่อนหน้าเพื่อพรรณนาถึงการนอกใจฝ่ายวิญญาณของอิสราเอลและยูดาห์ **เจ้าผู้ที่ถูกทิ้งร้างเอ๋ย** ที่เจ้าแต่งตัวสีแดงนั้นเจ้าทำอะไรกัน และที่เจ้าประดับตัวด้วย **อภรณ์ทองคำ** ที่เจ้าขยายดวงตาให้กว้างด้วย **แทมสี เออ** เจ้าแต่งตัวให้งามเสียเปล่า **คนรักของเจ้า** จะดูหมิ่นเจ้า เขาทั้งหลายจะแสวงชีวิตของเจ้า **พระเจ้าทรงถามยูดาห์** ที่ไม่เชื่อสัจย์ว่าพวกเขาจะทำอะไรหลังจากที่พวกเขาถูกทำลายโดยบาบิโลนแล้ว แม้พวกเขาพยายามทำให้ตัวเองดูสวยงามและน่าดึงดูด บรรดาคนนับถือรูปเคารพต่างด้าวซึ่งยูดาห์ได้เสาะแสวงหาดูหญิงเล่นชู้คนหนึ่ง คราวนี้จะไม่อยากยุ่งเกี่ยวอะไรกับเธอเลย อันที่จริงพวกเขาจะหันมาเล่นงานเธอด้วยซ้ำ สิ่งนี้อาจถูกบอกเป็นนัยก็คือว่า บรรดาคนนับถือรูปเคารพต่างด้าวซึ่งได้ล่อลวงยูดาห์เช่นนั้น บัดนี้จะเป็นผู้ที่แสวงหาชีวิตของเธอ ความบาปของยูดาห์ได้ระเบิดใส่หน้าของเธอแล้ว

31 เพราะเราได้ยินเสียงเหมือนเสียงหญิงคลอดบุตรร้องแสนเจ็บปวดอย่างกับจะคลอด **บุตรหัวปี** เสียงร้องแห่งบุตรสาวศิโยนนั้น แทบจะขาดใจ **เหยียดมือของเธอออก** ดูหญิงสาวคนหนึ่งที่กำลังคลอดลูกคนแรกของเธอ ยูดาห์ก็จะร้องว่า **"วิถีแก่ข้าในบัดนี้ จิตใจข้าอ่อนเปลี้ยอยู่ เพราะเหตุพวกฆาตกร"** ยูดาห์ได้ช่วยวนหววนแสนหวั่นกับการนับถือรูปเคารพ บัดนี้เมื่อผลลัพธ์อันขมขื่นแห่งความบาปของเธอกำลังถูกคลอด เธอก็ร้องออกมาโดยพร่ำบ่นเรื่องสภาพอันน่าเวทนาของเธอ **น่าเศร้าที่ไม่มีการสื่อถึงการกลับใจใหม่เลย** มีความโศกเศร้าเสียใจเพราะผลที่ตามมาเหล่านั้นแห่งความบาปของเธอ แต่ไม่มีความโศกเศร้าเสียใจเพราะความบาปของเธอ

ภาพรวมของเยเรมีย์ 5: พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงแจกแจงเพิ่มเติมถึงความบาปเหล่านั้นของยูดาห์ พระองค์จึงทรงประกาศว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเหตุอันสมควรแล้วสำหรับการพิพากษาที่จะมาของพระองค์

ยรม 5:1-2 "จงวิ่งไปวิ่งมาอยู่ในถนนกรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้จงมองและรับรู้ จงค้นตามลานเมืองดูที่ว่า จะหาคนซื่อสัตย์สักคนหนึ่งได้หรือไม่ คือคนที่กระทำการยุติธรรมและแสวงหาความจริง เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เมืองนั้น พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้เที่ยวไปตามถนนสายต่างๆของเยรูซาเล็มเช่นเดียวกับสถานที่อื่นๆ ซึ่งเป็นที่ชุมนุมของประชาชน หน้าที่ๆเขาได้รับมอบหมายก็คือ ดูว่าเขาสามารถพบใครสักคนที่ชอบธรรม ทำสิ่งที่ถูกต้อง และแสวงหาความจริงได้หรือไม่ พระเจ้าตรัสว่า ถ้าเจ้าหากคนแบบนั้นสักคนพบ เราจะอภัยโทษมัน เห็นได้ชัดว่ามันในที่นี้หมายถึง กรุงเยรูซาเล็ม ความคิดนี้ตรงกับของเอเสเคียล 22:30 เช่นเดียวกับข้อเสนอของพระเจ้าที่จะละเว้นเมืองโสโดมในปฐมกาล 18:32 นี้บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าไม่มีผู้ชอบธรรมสักคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม ช่วงเวลาที่แน่ชัดของคำพยากรณ์นี้ไม่ถูกกำหนดไว้ แต่เห็นได้ชัดว่ามันมาหลังสมัยของ โยสิยาห์ และเห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์ยังเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งอยู่หรือไม่ได้กำลังอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม แต่ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า เยรูซาเล็ม สำหรับชายคนหนึ่งแล้ว เป็นนครที่ชั่วร้าย ความเมตตาของพระเจ้ามิถึงขนาดว่าถ้าคนชอบธรรมเพียงคนเดียวถูกหาพบ พระองค์ก็ทรงเติมพระทัยที่จะอภัยโทษความบาปของเยรูซาเล็ม (บังเอิญว่าเยเรมีย์มาจากตำบลอานาโททและไม่ใช่เยรูซาเล็ม)

2 แม้เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่' เขาก็ยังปฏิเสธเท็จอย่างแน่นอน" แม้นครนั้นชั่วช้า ชาวเมืองนั้นก็ยังปรนนิบัติพระเจ้าแต่ปาก พวกเขาอ้าง 'พูดภาษาเดียวกัน' 'ได้อยู่ พวกเขารู้ศัพท์แสงที่ต้องใช้ พวกเขาอ้างปฏิเสธโดยพระนามของพระเจ้าอยู่ กระนั้น พระเจ้าก็ทรงกล่าวโทษพวกเขาเพราะคำพยานเท็จ ดู อิสยาห์ 29:13 ด้วย

ยรม 5:3-5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความจริง มิใช่หรือ พระองค์ทรงเมตตาเขาทั้งหลาย แต่เขาก็ไม่รู้สึกลำบาก พระองค์ทรงล้างผลาญเขา แต่

เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมดีขึ้น เขาได้กระทำให้น้ำของเขากระด้างยิ่งกว่าหิน เขาปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ คราวนี้ผู้พูดคือ เยเรมีย์เอง อันที่จริงนี่คือคำอธิษฐานหนึ่งของผู้พยากรณ์ท่านนี้ต่อพระเจ้าเกี่ยวกับสภาพฝ่ายวิญญาณของยูดาห์ เยเรมีย์เตือนความจำพระเจ้าว่าแม้พระองค์ได้ทรงเมตตาเยรูซาเล็มและยูดาห์ในการพิพากษาไปแล้ว พวกเขาก็ยังไม่กลับใจใหม่ อันที่จริงยิ่งพระเจ้าทรงเล่นงานพวกเขาหนักเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งกบฏต่อพระเจ้ามากขึ้น พวกเขาได้ทำให้น้ำของตนแข็งกระด้างต่อสู้อพระเจ้า ด้วยความอวดดีพวกเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ พระเจ้าไม่เพียงเห็นสภาพอันบาปหนาของพวกเขาเท่านั้น มันยังปรากฏชัดต่อเยเรมีย์ด้วย

4 แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า "แน่นอนคนเหล่านี้เป็นแต่คนต้อยต่ำ เขาเหล่านี้โง่เขลา เพราะเขาไม่รู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ ไม่รู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา ด้วยความพาซื่อแบบชัดเจน เยเรมีย์คิดกับตัวเองว่าบางทีปัญหาอาจอยู่ที่ว่าชนชาติที่บาปหนาของเขาแค่ไม่เข้าใจความพยายามต่างๆของพระเจ้าที่จะแก้ไขพวกเขา เยเรมีย์ยกเหตุผลว่าคนมากมายในแผ่นดินนั้นกำลังคืนรนทางเศรษฐกิจ ไม่มีความรู้แจ้ง ไม่ตระหนักถึงทางของพระเจ้า และไม่เข้าใจการพิพากษาที่พระเจ้าทรงส่งมาแล้ว

ดังนั้นเยเรมีย์จึงตัดสินใจว่า 5 ข้าพระองค์จะไปหาพวกผู้ยิ่งใหญ่ และจะพูดกับเขาทั้งหลาย เพราะเขารู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และรู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา" เยเรมีย์คิดว่าถ้าเขาแค่ไปหาพวกผู้นำของแผ่นดินนั้นและอธิบายแก่พวกเขาว่าพระเจ้ากำลังพยายามเรียกร้องความสนใจของพวกเขาอยู่ พวกเขาก็อาจฟัง เขายกเหตุผลว่าคนเหล่านั้นในตำแหน่งผู้นำรู้จักทางของพระเจ้าและพวกเขาทราบเกี่ยวกับการพิพากษาของพระองค์

อย่างไรก็ตาม ผู้พูดตอนนี้ดูเหมือนเปลี่ยนกลับมายังพระเจ้าเอง หรือถ้าผู้พูดยังเป็นเยเรมีย์อยู่ บัดนี้เขาก็เริ่มรู้ตัวและตระหนักถึงความเปล่าประโยชน์แห่งข้อเสนอของเขา ไม่ว่าจะกรณีใด สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่า ยูดาห์และเยรูซาเล็มเกิดการกลับใจใหม่ไปแล้ว มันสายเกินไปแล้ว

แต่เขาทั้งหลายทุกคนก็ได้หักแอกเสีย เขาทั้งหลายได้ระเบิดพันธนะเสีย ภาพเปรียบเทียบนี้กล่าวถึงวัวผู้ที่ตั้งซึ่งหักออกจากแอกและเครื่องเทียมลากของมัน ประเด็นก็คือว่ายูดาห์ตั้งต่อพระเจ้าอย่างที่สุด

ยรม 5:6 เพราะฉะนั้น สิงโตจากป่าจะมาสังหารเขา ผู้นำปายามสนธยาจะทำลายเขา เสือดาวจะเผ่าหัวเมืองทั้งหลายของเขา ทุกคนที่ไปจากเมืองเหล่านั้นจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ สัตว์สามชนิดที่กินเนื้อและล่าเหยื่อถูกใช้เป็นภาพประกอบที่แสดงถึงการที่พระเจ้าจะทรงเล่นงานยูดาห์ที่มักกบฏ เหมือนสิงโตแห่งป่าจะฆ่า หรือเหมือนสุนัขป่าที่หาเหยื่อจะ โจมตี หรือเหมือนเสือดาวอาจเดินตามเหยื่อของมัน พระเจ้าก็จะส่งการพิพากษารุนแรงมาต่อผู้ยูดาห์เช่นกัน

สาเหตุนี้ง่าย ๆ: เพราะว่าความละเมิดของเขามากมาย การกลับสัตย์ของเขาก็ใหญ่ยิ่ง ความบาปและการกบฏของยูดาห์ไม่อาจแก้ไขได้แล้ว น่าสนใจที่ภาพเปรียบเทียบของคนๆ หนึ่งที่กลับสัตย์คือ สัตว์ใช้งาน เช่น วัวผู้ซึ่งขัดขืนการถูกใส่เครื่องเทียมลากเพื่อใช้งาน สัตว์ที่คือด้านเช่นนั้นจะถอยหนีในการกบฏต่อแอกหรือเครื่องเทียมลาก ดังนั้นที่ถูกบอกเป็นนัยในแนวคิดตามพระคัมภีร์เรื่องการกลับสัตย์คือ การกบฏ เท่าที่พระเจ้าทรงทราบ ยูดาห์เป็นเหมือนสัตว์ที่คือด้าน เช่นนั้นและไม่มีอะไรดีเลย ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเรียกบรรดาสัตว์กินเนื้อแห่งป่าให้มาทำลายสิ่งมีชีวิตที่ตั้งนี้

ยรม 5:7-9 "เราจะให้อภัยเจ้าได้อย่างไร ลูกหลานของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว และได้อ้างผู้ที่ไม่ใช่พระในการทำสัตย์ปฏิญาณ เมื่อเราเลี้ยงเขาให้อิ่ม เขาก็ทำการล่วงประเวณี แล้วก็ยกขบวนกันไปที่เรือนของหญิงแพศยา พวกเขากลับมาตรัสแก่ยูดาห์โดยตรง พระเจ้าทรงถามว่าพระองค์จะให้อภัยความบาปของพวกเขาได้อย่างไร? คนหลายชั่วอายุแห่งยูดาห์ได้เห็นหลังของตนให้พระเจ้าของตนแล้วและวิ่งไล่ตามการนับถือรูปเคารพ และทำสัตย์ปฏิญาณ โดยรูปเคารพเหล่านั้น แม้พระเจ้าได้ช่วยพรพวกเขาในฐานะประชาชาติหนึ่งมาตลอดหลายศตวรรษ พวกเขาที่ยังหันไปสู่การเล่นซู้ฝายวิญญูณกับรูปเคารพพระต่างด้าวต่างๆ คุณชายค้นหาจัดตั้งหลายที่ไปเที่ยวช่องโสเภณี ยูดาห์ได้รู้ไปยังวิหารรูปเคารพพระต่างด้าวทั้งหลาย อันที่จริงดังที่

ข้อต่อไปจะบอกเป็นนัยอย่างชัดเจน ดูเหมือนว่าการเล่นซู้ของยูดาห์ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณเท่านั้นแต่เป็นฝ่ายร่างกายด้วย

8 เขาทั้งหลายเหมือนม้าที่กินอิมในตอนเช้า ทุกคนก็ร้องหาภรรยาของเพื่อนบ้าน"

พระเจ้าทรงใช้ภาพเปรียบเทียบที่เห็นภาพชัดเจนเพื่อพรรณนาถึงการเล่นซู้ของยูดาห์ ตรงนี้บริบทชี้ไปยังการเล่นซู้ฝ่ายร่างกายจริงๆซึ่งเห็นได้ชัดว่าแพร่หลายในแผ่นดินนั้น ภาพเปรียบเทียบนี้สื่อถึงม้าหนุ่มที่เกิดอารมณ์ทางเพศ (คำที่แปลเป็น ในตอนเช้า (ซาคาห์) หมายถึง การเกิดอารมณ์ทางเพศ) ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า การเล่นซู้ฝ่ายร่างกายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นทั่วยูดาห์ และสิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่าก็คือว่า มันเป็นการเล่นซู้กับเพื่อนบ้าน นี่บอกเป็นนัยถึงการสำมะเลเทเมา การสำส่อน และการล่มสลายของศีลธรรม อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่เรื่องน่าแปลกเลย ตลอดสมัยประวัติศาสตร์ที่มีการละทิ้งความจริงฝ่ายวิญญาณไปจากพระเจ้า การทำผิดศีลธรรมทางเพศก็ตามมาติดๆ อย่างหลังตามหลังอย่างแรกมาแทบจะทุกครั้ง

พระเจ้าจึงถามว่า 9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และจิตใจเราไม่ควรที่จะแค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ ประเด็นของพระเจ้านั้นตรงไปตรงมา พระองค์ไม่ควรพิพากษาประชาชาติที่ชั่วร้ายอย่างยูดาห์หรือ? พวกเขาไม่เพียงเป็นคนนับถือรูปเคารพเท่านั้น แต่ยังเป็นคนเล่นซู้และเป็นเช่นนั้นอย่างหน้าไม่อายด้วย ไม่มีเหตุผลเลยว่าทำไมพระเจ้าถึงไม่ควรนำการพิพากษามาต่อสู้อุประชาชนของพระองค์

ยรม 5:10-11 ขึ้นไปตามกำแพงของมันและทำลายเสีย แต่อย่าไปถึงอวสานที่

เดียว เอาเชิงเทินของมันออก เพราะนั่นไม่ใช่เป็นของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้คราวนี้หันความสนใจของพระองค์ไปยังการรุกรานเหล่านั้นที่จะมาโดยบาบิโลน พระองค์ทรงสั่งกองทัพที่รุกรานเหล่านั้นของบาบิโลนให้โจมตีบรรดากำแพงของเยรูซาเล็มและทำลายพวกมันเสีย พวกเขาถูกพระเจ้าสั่งให้ทำลายเชิงเทิน (นั่นคือ ไบเสมา) ของนครนั้น กระนั้นพระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็สั่งเหล่าผู้รุกรานชาวบาบิโลน (นั่นคือ บรรดากองทัพบาบิโลน) มิให้ล้างผลาญยูดาห์และเยรูซาเล็มอย่างสิ้นเชิง กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาจะต้องไว้

ชีวิตชาวเมืองนั้น ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าคนบาบิโลนเคยอ่านคำพยากรณ์นี้ โดยเยเรมีย์หรือไม่ อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าข้อความนี้มีไว้ให้ยูดาห์อ่าน แม้กระนั้น พระเจ้าก็ทรงมีวิธีใส่มันไว้ในใจของคนบาบิโลนที่จะพิชิตแต่ไม่ทำลายชาวยูดาห์ พวกเขาทำเช่นนั้นจริงๆเมื่อพวกเขาเริ่มการกวาดต้อนพวกยิวไปเป็นเชลยแบบเป็นระบบของตนไปยังบาบิโลน

11 เพราะวงศัวานของอิสราเอลและวงศัวานของยูดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ อาณาจักรฝ่ายเหนือ นั่นคือ อิสราเอล ถูกพระเจ้าพิพากษาไปแล้ว ด้วยน้ำมือของคนอัสซีเรียเมื่อกว่า 100 ปีก่อนหน้านี้ ยูดาห์ทราบเรื่องนั้นดี นอกจากนี้ ก่อนการทำลายล้างนั้น ได้มีการอพยพย้ายถิ่นฐานแบบอนาถาของคนอิสราเอลจากอาณาจักรฝ่ายเหนือมายังอาณาจักรฝ่ายใต้ ดู 2 พงศาวดาร 11:16, 15:9, 30:1, 11, 25-26 อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงหมายถึงเรื่องเหล่านี้ที่อยู่ในใจ ไม่ว่าจะกรณีใด ก่อนถึงจุดนี้ในประวัติศาสตร์ กระทั่งคนเหล่านี้ก็หันไปเสียดจากพระเจ้าของพวกเขา ไม่ว่าจะกรณีใด ประเด็นใหญ่กว่าก็คือว่า คนอิสราเอลทั้งหมดบัดนี้ได้ "ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"

ยรม 5:12-13 **เขาทั้งหลายพูดมุสาในเรื่องพระเยโฮวาห์ และได้กล่าวว่า**
"พระองค์มิได้ทรงกระทำประการใด ไม่มีการร้ายอันใดจะเกิดขึ้นแก่เรา เราก็มองไม่เห็นดาบหรือ
การกันดารอาหาร คำที่แปลเป็น พุดมุสาในเรื่อง (คาซาซ) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'ไม่
ยอมรับ' ยูดาห์ (และอิสราเอลเพราะเหตุนี้ด้วย) ไม่ยอมรับว่าพระเจ้าได้ส่งคำเตือนเช่นนั้นมา
แล้ว พวกเขาไม่ยอมรับว่าพระเจ้าจะทรงส่งการพิพากษามาต่อสู้อุพวกเขา พระเยโฮวาห์พระเจ้าจะไม่ทรงทำเช่นนั้นแก่พวกเขา! (มันอาจเหมือนพวกนักเทศน์หัวเสรีสมัยปัจจุบัน พวกเขาประกาศว่าพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักจะไม่มีวันส่งการพิพากษามาเด็ดขาด)

13 ผู้พยากรณ์ก็จะเป็แต่ลมๆ พระวณะไม่มีในคนเหล่านั้น เท่าที่ยูดาห์ที่มักกบฏและชั่วร้ายทราบ เหล่าผู้พยากรณ์อย่างเยเรมีย์เป็นแต่ลมๆแล้งๆ พวกเขาเมินเขา และพวกเขายังหาว่าพระวณะของพระเจ้าไม่อยู่ในคนเหล่านั้นด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ยูดาห์ไม่สนใจข้อความของบรรดาผู้พยากรณ์อย่างเยเรมีย์และคนอื่นๆเลย (อาจเป็นศพพยาห์และฮาบากุก)

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเตือนว่า ขอให้เป็นอย่างนั้นแก่เขาเถิด นั่นคือ การพิพากษาที่ ถูกพรณนาข้างบนจะเกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอนไม่ว่ายูดาห์เชื่อผู้พยากรณ์เหล่านั้นหรือไม่ก็ตาม การพิพากษาจะมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ยรม 5:14 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า "เพราะเจ้าทั้งหลายกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ดูเถิด เราจะทำถ้อยคำของเราที่อยู่ในปากของเจ้าให้เป็น ไฟ และชนชาตินี้เป็นฟืน และไฟนั้นจะเผาผลาญเขาเสีย เพราะความโอหังของยูดาห์และการที่ พวกเขาปฏิเสธคำเตือนของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา พระเจ้าจึงบอกล่วงหน้าว่าพวกเขาจะ 'กิน' ถ้อยคำของพระองค์ กระนั้น ถ้อยคำของพระองค์จะเป็นไฟและยูดาห์จะเป็นฟืน ไฟแห่งการ พิพากษาของพระเจ้าจะจุดฟืนแห่งยูดาห์ที่มักกบฏให้ลุกไหม้และเผาผลาญพวกเขาเสีย

ยรม 5:15-16 ดูเถิด โอ วงศ์วานของอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำประชาชาติจากแดน ไกลมาสู้เจ้าทั้งหลาย " พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เป็นประชาชาติที่มีอำนาจใหญ่โต เป็น ประชาชาติดึกดำบรรพ์ เป็นประชาชาติที่เจ้าไม่รู้ภาษาของเขา เขาจะพูดอะไรเจ้าก็ไม่เข้าใจ เห็น ได้ชัดว่าคำพยากรณ์นี้กล่าวถึงการรุกรานยูดาห์โดยบาบิโลนที่ใกล้เข้ามา นั่น นอกจากนั้น ที่ถูก บอกล่วงหน้าตรงนี้คือ การสำเร็จจริงที่ชัดเจนของการพิพากษานั้นซึ่งถูกคาดการณ์ไว้ล่วงหน้า ในพระราชบัญญัติ 28:49 ในข้อนั้นท่ามกลางเรื่องอื่นๆพระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าการพิพากษา ต่อสู้ประชาชนของพระองค์จะถูกยืนยันความถูกต้องโดยภาษาต่างๆที่ฟังไม่เข้าใจ อัครทูตเปาโล ออกความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนั้นใน 1 โครินธ์ 14:21-22 ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า ภาษา ต่างๆ (นั่นคือ ภาษาที่คนไม่รู้จัก) จะเป็นคำเตือนสุดท้ายอย่างหนึ่งถึงอิสราเอลเกี่ยวกับการ พิพากษาที่ใกล้เข้ามาของพระเจ้า (ในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆแล้ว ในคริสตจักรยุคต้นเคยมีของประทานเรื่องการพูดภาษาต่างๆ – ในบริบทเกี่ยวกับ*ยิวเสมอ* และมี ผู้ฟังที่เป็นยิวอยู่ด้วย*เสมอ* มันเป็นคำเตือนสุดท้ายอย่างหนึ่งที่กล่าวถึงการพิพากษานั้นซึ่งมาแล้ว ในปี ค.ศ. 70 ด้วยน้ำมือของทิศและพวกโรม เมื่อคนบาบิโลนเริ่มการรุกรานหลายครั้งของตน ต่อสู้ยูดาห์ พวกเขาก็มาโดยพูดภาษาเคลเดีย ซึ่งเป็นภาษาหนึ่งที่พวกยิวส่วนใหญ่ไม่รู้ อย่างหลัง นี้เป็นคำเตือนสุดท้ายโดยพระเจ้าเกี่ยวกับการพิพากษาของพระองค์

16 แล่งธนูของเขาเหมือนอุโมงค์เปิด เขาเป็นทแกลัวทหารทุกคน คำพูดเปรียบเทียบกับซ็อน อยู่ตรงนี้ แล่งธนูรวมกันของคนบาบิโลนจะเป็นเหมือนอุโมงค์ฝั่งศพที่เปิดอยู่ ปากที่อ้าอยู่ของมันจะกลืนกินยิวจำนวนมาก นอกจากนี้ กองทัพบาบิโลนก็ประกอบด้วยคนเข้มแข็งและมีพลังมาก นี่บอกเป็นนัยว่าพวกเขาจะมีอำนาจเหนือกว่ายูดาห์

ยรม 5:17-18 เขาจะกินซึ่งเจ้าเกี่ยวได้ และกินอาหารของเจ้าเสีย ซึ่งบุตรชาย และบุตรสาวของเจ้าควรจะได้กิน เขาจะกินฝูงแกะฝูงวัวของเจ้าเสีย เขาจะกินเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของเจ้าเสีย เขาจะทำลายตัวเมืองที่มีป้อมของเจ้า ซึ่งเจ้าวางใจนั้นเสียด้วยดาบ" กองทัพบาบิโลนที่รุกรานจะทำลายพืชผลและอาหารของแผ่นดินนั้น แผนการส่งกำลังบำรุงทหารที่ชัดเจนของกองทัพเหล่านั้นที่รุกรานก็คือ การดำรงชีวิตด้วยอาหารแห่งแผ่นดินนั้น โดยหากินสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาต้องการจากทรัพยากรในท้องถิ่น ในการทำเช่นนั้น พวกเขาก็ทำให้แผ่นดินยูดาห์สิ้นความอุดมสมบูรณ์ พวกเขาเอาอาหารแห่งแผ่นดินนั้น ไปแทบทั้งหมดและบุกปล้น โกดังต่างๆ ในนครต่างๆ ที่เสบียงอาหารถูกเก็บไว้ การประชดประชันก็คือว่ายูดาห์ได้วางใจความสามารถในการป้องกันตัวเองของนครต่างๆ ที่มีป้อมของตน กระนั้นคนบาบิโลนก็เอาชนะพวกเขาได้อย่างรวดเร็วและปล้นสะดมพวกเขา

18 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ถึงแม้ว่าในวันเหล่านั้น เราก็ยังไม่กระทำแก่เจ้าให้ถึงอวสาน แม้ถูกตีสอนอย่างหนักโดยการรุกรานครั้งแรกของบาบิโลนต่อยูดาห์ พระเจ้าก็จะไม่อนุญาตให้พวกเขาถูกทำลาย พร้อมกับข้อดีของการมองย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์ได้ เราจึงทราบว่าจริงๆแล้วมีการรุกรานสามครั้ง โดยบาบิโลนต่อยูดาห์ พวกเขากลับมาอีกสองครั้งหลังการรุกรานครั้งแรกนั้น กระนั้นในการรุกรานเหล่านั้นทั้งหมด พระเจ้าก็ทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้บาบิโลนทำลายชนชาติยิว พวกเขาอยู่จนทุกวันนี้

ยรม 5:19 และต่อมาเมื่อเจ้าทั้งหลายจะกล่าวว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายจึงกระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้แก่เรา' พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงบอกล่วงหน้าถึงวันนั้นเมื่อยูดาห์จะตื้นขึ้นในที่สุดและถามว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงพิพากษาพวกเขาเช่น

นั้น ที่สำคัญก็คือว่า พวกเขาจะรับรู้สภาพอันน่าเวทนาของตนว่าเป็นการพิพากษาของพระเจ้า
เจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า 'เจ้าได้ละทิ้งเราไปปรนนิบัติพระต่างด้าวในแผ่นดินของเจ้าฉันใด เจ้าจะ
ต้องไปปรนนิบัติคนต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่ของเจ้าฉันนั้น' พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้กล่าวใน
นามของพระองค์และแจ้งแก่ยูดาห์ที่ถูกลีสอนว่า สภาพอันน่าเวทนาของพวกเขาเป็นเพราะว่า
พวกเขาได้ทอดทิ้งพระเจ้าของพวกเขาและปรนนิบัติรูปเคารพเหล่านั้นของบรรดาคนต่างด้าว ดัง
นั้นบัดนี้พวกเขาจะปรนนิบัติคนต่างด้าวในแผ่นดินต่างด้าวของคนเหล่านั้น ฝ่ายหลังคือ บาบิโลน

ยรม 5:20-22 จงประกาศข้อความต่อไปนี้ในวงศัวานของยาโคบ และจงโฆษณา
เรื่องนี้ในยูดาห์ ว่า พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้ประกาศข้อความต่อไปนี้ในยูดาห์และแก่วงศัวาน
อิสราเอลทั้งหมด

21 โอ ชนชาติที่โง่เขลาและไร้ความเข้าใจเอ๋ย ผู้มีตา แต่มองไม่เห็น ผู้มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน
จงฟังข้อความนี้" พระเจ้าทรงกำชับประชาชนที่มักกบฏของพระองค์ให้ฟังพระองค์ พระองค์
ทรงเรียกพวกเขาว่า ชนชาติหนึ่งที่เป็นคนโง่เขลาและไม่มี 'หัวใจ' จริงๆ (คำที่แปลเป็น ความ
เข้าใจ (เล็บ) มีความหมายตรงตัวว่า 'หัวใจ') ความคิดอันหลังนี้หมายถึง หัวใจที่ถูกปกคลุมโดย
ความบาปจนพวกเขาเข้าใจไม่ได้ ในบริบทที่ใหญ่กว่าของการนับถือรูปเคารพ ที่พระเจ้ากล่าวว่า
พวกเขามีตาที่มองไม่เห็นและหูที่ฟังไม่ได้ยินอาจเป็นการเล่นคำที่สื่อถึงรูปเคารพต่างๆซึ่งไม่มีตา
และหู ดู เพลงสดุดี 115:4-8 นอกจากนี้ อาจมีการอ้างอิงถึงคำสาปแช่งนั้นที่พระเจ้าทรงให้ตักแก่
อิสราเอลในอิสยาห์ 6:9-12 ซึ่งบอกล่วงหน้าถึงความตาบอดและความหูหนวกฝ่ายวิญญาณใน
อิสราเอลซึ่งนำไปสู่การที่พวกเขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

22 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "เจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ เจ้าไม่ตัวสั่นอยู่ต่อหน้าเราหรือ คือ
เราผู้วางกองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวางเป็นนิคมมิให้ผ่านไปได้ แม้ว่าคลื่นจะ
ซัด ก็เอาชนะไม่ได้ แม้คลื่นจะคะนอง ก็ข้ามไปไม่ได้ พระเจ้าจึงถามยูดาห์ว่าทำไมพวกเขาถึงไม่
ยำเกรงพระองค์? พระองค์ทรงเตือนว่าอีกไม่นานพวกเขาจะตัวสั่นอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

พระองค์เองทรงเป็นผู้กำหนดเขตแดนถาวรของทะเลโดยใช้สิ่งที่ไม่สำคัญอย่างทราย (แม้พายุคอยกัดเซาะมันอยู่ตลอดก็ตาม) แม้ประชาชนที่มักกบฏของพระเจ้าอาจเคียดแค้นต่อผู้พระองค์ พวกเขาซึ่งเป็นเหมือนคลื่นแห่งทะเลจะไม่มีชัย

ยรม 5:23-25 แต่ชนชาตินี้มีใจตื้อดิ่งและกบฏ เขาได้หันเหและจากไปเสีย เพื่อถอดความคำพูดเดิม พระเจ้าทรงเตือนว่ายูดาห์มีใจที่มักกบฏและไม่เชื่อฟัง พวกเขาจึงออกไปจากพระเจ้าของตน

24 และพวกเขาก็ไม่กล่าวในใจของตนว่า 'บัดนี้ให้เรายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ทรงประทานฝนตามฤดูของมันคือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู และทรงรักษาสถาปนาที่ กำหนดการเกี่ยวข้าวไว้ให้แก่เรา' มันห่างไกลจากยูดาห์ที่จะประกาศว่าพวกเขาจะยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของตน พวกเขาไม่ยอมรับว่า พระเจ้าของพวกเขาทรงเป็นผู้ประทานฝนที่ ให้ชีวิตในฤดูกาลตามกำหนดของพวกเขา พวกเขาไม่แม้แต่ยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทาน การเก็บเกี่ยว (มีอยู่เจ็ดสัปดาห์ระหว่างเทศกาลปัสกาเมื่อการเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์เริ่มต้นและเพ็นเทคอสต์เมื่อการเก็บเกี่ยวข้าวสาลีเริ่มต้น) ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า ยูดาห์ที่กลับสัจย์ไม่ พิจารณา (และไม่สนใจที่จะพิจารณา) ว่าพืชผลของพวกเขาออกงามเพราะความดีของพระเจ้าเมื่อ พระองค์ทรงส่งฝนมาในเวลาเหล่านั้นที่ต้องการ พวกเขาไม่ยอมยำเกรงพระองค์และไม่รับรู้ พระองค์ด้วย

25 ความชั่วช้าของเจ้าได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้หันไปเสีย และบาปของเจ้าทั้งหลายก็กันถึง ที่ตีไว้เสียจากเจ้า นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงระงับฝนที่ ให้ชีวิตไว้จากยูดาห์ ความ บาปต่างๆของพวกเขาได้ทำให้พระพรเหล่านั้นของพระเจ้าถูกระงับจากพวกเขา หลักการนั้นยังมี อยู่จนทุกวันนี้

ยรม 5:26-28 เพราะท่ามกลางประชาชนของเราจะพบคนชั่ว เขาจะมุกค้อยเหมือน คนดักนกขุ่มอยู่ เขาวางกับไว้ เขาดักคน ยูดาห์ไม่เพียงกลายเป็นประชาชาติหนึ่งที่มีคนนับถือรูป เคารพและคนเล่นชู้เท่านั้น พวกเขาจะกลายเป็นแผ่นดินหนึ่งที่มีความชั่วรูปแบบอื่นๆด้วย ภาพ

เปรียบของกับดักที่ถูกวางไว้ดักจับคนอาจหมายถึง พวกพ่อค้าทาสซึ่งลักพาตัวคนทั้งหลายที่ไม่
ระวังตัวเพื่อไปขายในตลาดทาส มันอาจหมายถึงวิธีปฏิบัติต่างๆที่ล่อ โกงที่กระทำต่อคนที่ไม่รู้
โหน่อิเหน่ดังที่หมายเหตุในข้อถัดไปมากกว่า สรุปก็คือ คนคด โกงมีอยู่มากมายในแผ่นดินนั้น

27 เรือนของเขาเต็มไปด้วยความหลอกลวงเหมือนกร ที่มีนกเต็ม เพราะฉะนั้นเขาจึงใหญ่โต
และมั่งมี พวกพ่อค้าตะวันออกกลางในตลาดนัดต่างๆจะเสนอขายนกในกรงใหญ่ๆที่เต็มไปด้วย
นก ประเด็นก็คือว่า เหมือนกับที่กรงเหล่านั้นเต็มไปด้วยนก บ้านเรือนแห่งยูดาห์ก็เต็มไปด้วย
ความไม่ซื่อตรง วิธีปฏิบัติต่างๆที่คด โกงมีอยู่แพร่หลาย และคนมากมายในยูดาห์ได้กลายเป็นคน
มั่งมีเพราะวิธีปฏิบัติต่างๆที่คด โกง

28 เขาจึงอ้วนพินตัวเกลี้ยงเกลา ในเรื่องการกระทำความชั่วเขาล้ำหน้า นักธุรกิจคด โกง
เหล่านี้ยังหน้าด้านและโอหังอีก นอกจากนี้ เขามีได้ตัดสินคดี คือคดีของลูกกำพร้าพ่อ ด้วยความ
ยุติธรรม ถึงกระนั้นเขาก็เจริญ เขามีได้ป้องกันสิทธิของคนขัดสน" เหล่าพ่อค้าซื้อกระถ่อนแห่งยู
ดาห์มีใจด้านชาต่อคนเหล่านั้นที่ขัดสน พวกเขาไม่มีความห่วงใยต่อพวกลูกกำพร้าหรือคนเหล
่านั้นที่ถูกทำให้ยากจนในแผ่นดินนั้นเลย พวกเขาแค่ตั้งหน้าตั้งตาหาเงิน โดยใช้วิธีปฏิบัติทางธุรกิจ
ที่สกปรกของตนต่อไป สรุปก็คือ การนับถือรูปเคารพและการเล่นซู้ไม่เพียงแพร่หลายในยูดาห์
เท่านั้น แต่การล่อ โกง ความทุจริต และการมีใจแข็งกระด้างก็เป็นเรื่องปกติด้วย ยูดาห์เสื่อมทราม
อย่างสิ้นเชิงแล้ว

ยรม 5:29 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ
และไม่ควรที่จิตใจเราจะแค้นประชาชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ ข้อนี้เป็นคำพูดเดียวกันกับ 5:9 ดู
ความเห็นตรงนั้นได้ พระเจ้าทรงมีสาเหตุและเหตุผลทุกประการที่จะพิพากษาประชาชนชาติที่ชั่ว
ร้ายเช่นนั้น

ยรม 5:30-31 สิ่งที่น่าตกตะลึงและน่าหวาดเสียวได้เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้ ความคิด
ก็คือ 'สิ่งหนึ่งที่น่าตกตะลึงและน่ากลัวก็ถูกกระทำในแผ่นดินนี้เช่นกัน'

31 คือผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จ และบรรดาปุโรหิตก็ปกครองตามการชี้แนะของเขา และประชาชนของเราชอบที่มีการอย่างนี้ ยูดาห์ไม่เพียงกลายเป็นประชาชาติหนึ่งที่ชั่วช้าในทุกความหมายของคำๆนี้เท่านั้น แต่เหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณของมัน คือ พวกผู้พยากรณ์และพวกปุโรหิตก็กลายเป็นคนเสื่อมทรามไปแล้วด้วย พวกผู้พยากรณ์ระดับหางแถวของแผ่นดินนั้นมักกล่าวคำพยากรณ์เท็จต่างๆ ถ้าคนอื่นไม่รู้เรื่องนี้ พระเจ้าก็ทรงทราบอย่างแน่นอน นอกจากนี้เหล่าปุโรหิตแห่งแผ่นดินนั้นเห็นได้ชัดว่าฮั้วกันกับผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นด้วย ผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นให้การสนับสนุนเหล่าปุโรหิตที่ฉ้อฉลซึ่ง ‘เกาหลี’ ผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นเป็นการตอบแทน นี่บอกเป็นนัยถึงการสมรู้กันระหว่างพวกผู้พยากรณ์และพวกปุโรหิตของแผ่นดินนั้น ยิ่งกว่านั้นทั้งหมด ประชาชนของแผ่นดินนั้น (แม้ทราบดีถึงความสัมพันธ์ที่ไม่ชอบมาพากลเหล่านี้) ก็ไม่สนใจ อันที่จริงพวกเขาก็มีความสุขกับการสมรู้กันที่ทุจริตนี้ระหว่างเหล่าปุโรหิตที่คดโกงและพวกผู้พยากรณ์เท็จ

ดังนั้น แม้แต่พวกผู้นำทางศาสนาของแผ่นดินนั้นก็เป็นคนทุจริต พระเจ้าจึงตรัสถามว่า แต่เจ้าทั้งหลายจะกระทำอะไรเมื่อกาลสุดปลายมาถึง นั่นคือ ยูดาห์จะทำอะไรเมื่อการพิพากษาของพระองค์ตกลงสู่พวกเขา? ประชาชาตินั้นล้วนทุจริตตั้งแต่บนสุดยันล่างสุด การพิพากษาไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ภาพรวมของเยเรมีย์ 6: บทถัดไปนี้ถูกกล่าวโดยตรงแก่ตระกูลเบนยามินซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรฝ่ายใต้แห่งยูดาห์ อย่างไรก็ตาม บริบทของบทนี้จะเปิดเผยว่ายูดาห์ทั้งหมดถูกกล่าวถึง ความบาปและการกบฏเพิ่มเติมของยูดาห์และเบนยามินถูกเปิดโปงและคำเตือนของพระเจ้าเรื่องการพิพากษาที่จะมาถูกกล่าวทวนซ้ำแล้วซ้ำอีก คำเตือนนั้นน่ากลัวจริงๆ

ยรม 6:1 **โอ** ประชาชนเบนยามินเอ๋ย จงรวมกันหนีไปจากกลางกรุง เยรูซาเล็ม จงเป่าแตรในเมืองเทโคอา และยกสัญญาณไฟขึ้นไว้บนเบธฮัคเคเรม เพราะเหตุร้าย โส่ล่อออกมาจากทิศเหนือ คือการทำลายอย่างใหญ่หลวง เราควรระลึกว่าตระกูลเบนยามินเป็น

ส่วนหนึ่งของอาณาจักรแห่งยูดาห์ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงเรียกประชาชนเบนยามินให้หนีไปจากเยรูซาเล็ม ความพินาศใกล้จะมาถึงแล้ว เทโคอา และเบธฮัคเคเรม (นั่นคือ เรือนแห่งสวนองุ่น) เป็นหัวเมืองที่อยู่ทางทิศใต้ของเยรูซาเล็มในเขตแดนของยูดาห์ การเปาแตรในบริบทนี้เป็นการเตือนเพื่อป้องกันภัยแก่พลเรือน (หรืออาจเป็นการเตือนภัยทางทหารเช่นกัน) เช่นเดียวกัน การยก “สัญญาไฟ” บนยอดเนินเขาเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการส่งสัญญา ไม่ว่าเพื่อเตือนภัยทางพลเรือนหรือทหารก็ตาม ความคิดนี้เปรียบได้กับการส่งสัญญากว้นของพวกอินเดียนแดง

ประเด็นก็คือว่า การทำลายล้างใหญ่หลวงกำลังจะออกมาจากทิศเหนือผ่านทางกองทัพต่างๆของบาบิโลนที่รุกราน เมื่อคนบาบิโลนย่ำเท้าพลงมาทางทิศใต้ สัญญาเตือนภัยต่างๆก็ถูกส่งไปยังคนเหล่านั้นที่อยู่ในเส้นทางของพวกเขา เช่น เมืองเทโคอาและเบธฮัคเคเรม เป็นต้น ยิ่งกว่านั้น เบนยามินยังอยู่ทางทิศเหนือของเยรูซาเล็มเป็นส่วนใหญ่ด้วย นี่บอกเป็นนัยว่าประชาชนเบนยามินได้หนีลงใต้ไปยังเยรูซาเล็มแล้ว บัดนี้ แม้แต่เยรูซาเล็มก็จะไม่ให้ที่หลบภัยใดๆเลย ความคิดที่ใหญ่กว่าตรงนี้ก็คือว่า การพิพากษากำลังจะบังเกิดแก่อาณาจักรแห่งยูดาห์ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงให้คำเตือนแล้วแก่ประชาชนที่มักกบฏของพระองค์

ยรม 6:2-5 **เราเปรียบบุตรสาวของศิโยนเสมือนสาวสวยและบอบบาง** บุตรสาวของศิโยนเป็นภาพเปรียบเทียบที่แสดงถึงยูดาห์โดยทั่วไปและเยรูซาเล็มโดยเฉพาะ คำที่แปลเป็นสวย (นาเวห์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘อาศัยอยู่ได้’ โดยเฉพาะสำหรับพวกคนเล็ยงแคะและฝูงแคะ บริบทที่ตามมาสื่อไปทางคนเล็ยงแคะ คำที่แปลเป็น บอบบาง (อานัก) หมายถึงสิ่งที่ ‘น่าปีติยินดียิ่ง’ หรือ ‘กระจุ่มกระจิมน่ารัก’ – นี่จึงสื่อถึงหญิงสาวที่บอบบางน่ารัก ความคิดที่ใหญ่กว่าจึงกล่าวถึง แผ่นดินหนึ่งที่สวยงามและน่าอภิรมย์

3 ผู้เล็ยงแคะพร้อมกับฝูงแคะจะมาสู่เธอ เขาจะตั้งเต็นท์ไว้รอบเธอ ต่างก็จะหากินอยู่ในที่ของมัน ดังที่บริบทเปิดเผย เหล่าผู้เล็ยงแคะและฝูงแคะที่ถูกพรรณานี้มีลักษณะเป็นศัตรู ภาพ

เปรียบนี้เห็นได้ชัดว่าหมายถึงการรุกรานที่ใกล้เข้ามาของบาบิโลนเมื่อพวกเขายึดแผ่นดินนำ อภิรมย์ของยูดาห์เป็นของตัวเอง

4 "จงเตรียมทำสงครามกับเธอ ลูกขึ้นให้เราโจมตีเวลาที่เที่ยงวัน" "วิบัติแก่พวกเรา เพราะว่า กลางวันคล้อยเสียแล้ว เงามองเวลายืนก็ยาวออกไป" คำสั่งเหล่านี้มาจากพระเจ้าถึงคนบาบิโลน (เรียกด้วยว่าคนเคลเดีย) ให้ลูกขึ้นต่อสู้ยูดาห์ อีกทัศนะหนึ่ง (ซึ่งบริบทสนับสนุน) ก็คือว่า คนเคลเดียพวกตนเองเกี่ยวกับการโจมตียูดาห์และเยรูซาเล็ม จากนั้นพวกเขาก็คร่ำครวญว่าวันนั้น ที่ถูกวางแผนไว้สำหรับการโจมตีก็ล่วงเลยไปมากแล้วและพวกเขาก็ช้ากว่ากำหนด พวกเขาได้ วางแผนการโจมตีของตนเป็นเวลาเที่ยงวัน แต่บัดนี้ก็ใกล้จะเย็นแล้ว

5 "ลูกขึ้นให้เราเข้าตีเวลากลางคืน และทำลายบรรดาวังของเธอเสีย" ดังนั้น เหล่านายทหารของกองทัพเหล่านั้นที่รุกรานจึงตัดสินใจที่จะเข้าตีเวลากลางคืนเพื่อทำลายบรรดาพระราชวังแห่งเยรูซาเล็ม

ยรม 6:6-8 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "จงโค่นต้นไม้ของเธอลง จงก่อเชิงเทินไว้สู้กรุงเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าเองทรงออกคำสั่งเชิงกลยุทธ์แก่บรรดาแม่ทัพบาบิโลน (นั่นคือ เคลเดีย) แม้คำสั่งเหล่านี้อาจไม่ได้มาทางผู้พยากรณ์ท่านนี้โดยตรง พระเจ้าก็ทรงใส่ความคิดเหล่านี้ในสมองของพวกเขา การโค่นต้นไม้รอบๆเยรูซาเล็มเป็นขั้นตอนทางทหารมาตรฐานเพื่อเปิดช่องให้พลธนูยิงได้และเพื่อขจัดที่ซ่อนตัวของปฏิบัติการแบบกองโจรในส่วนของพวกยิว เมื่อคนบาบิโลนเตรียมการที่จะโจมตี พวกเขาก็โค่นต้นไม้ทั้งหมดในบริเวณโดยรอบเยรูซาเล็ม จากนั้นพวกเขาก็ก่อเชิงเทินซึ่งพวกพลธนูสามารถยิงลงข้ามกำแพงเมืองได้

เยรูซาเล็มถูกล้อมรอบสามด้าน โดยหุบเขาชั้นทั้งหลาย อย่างไรก็ตาม ภูมิประเทศด้านทิศเหนือของกรุงนี้ก็อยู่ในระดับเดียวกับกรุงนี้เอง ตรงนี้เองที่คนบาบิโลนอาจก่อเชิงเทินล้อมกรุงของตนขึ้นมา และเป็นตรงนี้เองที่เยรูซาเล็มอยู่ในสภาพที่ถูกโจมตีง่ายที่สุด พระเจ้าจึงทรงเตือนว่า นี่แหละนครที่ต้องถูกทำโทษ ภายในเธอไม่มีอะไรนอกจากการบีบบังคับ เยรูซาเล็มเป็นนคร

หนึ่งที่กำลังจะถูกเขื่อนด้วยการพิพากษา ความบาปของเธอกำลังจะไล่ตามเธอทันแล้ว นครที่เป็นที่รู้จักเสมอมาในประวัติศาสตร์ว่าเป็นนครบริสุทธิ์จริงๆแล้วเต็มไปด้วยการบีบบังคับและความทุจริตทุกรูปแบบ

7 น้ำพุปล่อยน้ำของมันออกมาฉันใด เธอก็ปล่อยความชั่วของเธอออกมาฉันนั้น ได้ยินถึงความทารุณและการทำลายมีภายในเธอ ความเศร้าโศกและความบาดเจ็บก็ปรากฏต่อเราเสมอ เหมือนกับที่น้ำพุพ่นน้ำออกมา เยรูซาเล็มก็พ่นความชั่วออกมาเช่นกัน พระเจ้าตรัสว่านครนี้เต็มไปด้วยความรุนแรงและกำเริบ (การทำลาย) พระกรรมของพระเจ้าได้ยื่นเสียงร้องของคนเหล่านั้นที่ถูกเอารัดเอาเปรียบหรือถูก โจมตีในเยรูซาเล็มตลอด นครนี้เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง

8 โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำสั่งสอนเถิด เกรงว่าจิตใจเราจะพรากจากเจ้าไปเสีย เกรงว่าเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย" พระเจ้าจึงทรงเตือนเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง คำที่แปลเป็น จงรับคำสั่งสอนเถิด (ยาการ์) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'จงรับคำเตือนสติเถิด' กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงเตือนเยรูซาเล็มว่าพระองค์กำลังจะไปเสียจากพวกเขาแล้ว สง่าราศีเชคินาห์ของพระองค์กำลังจะออกไปจากพระวิหารนั้นแล้ว พระองค์กำลังจะทำให้พวกเขากร้างและว่างเปล่า นั่นเกิดขึ้นจริงหลังจากนั้นไม่นาน เยรูซาเล็มเพิกเฉยคำเตือนของพระเจ้าจากเยเรมีย์

ยรม 6:9 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า "เขาทั้งหลายจะกวาดชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นเสียให้เกลี้ยงอย่างเต็มเถาองุ่น เหมือนคนเก็บผลองุ่นเอามือเก็บผลในตะกร้าอีกคำรบหนึ่ง" นี่เป็นครั้งแรกในเจ็ดสิบเอ็ดครั้งในหนังสือเยเรมีย์ที่พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา คำที่แปลเป็น โยธา (ชะบา) หมายถึงกองทัพต่างๆหรือแม้แต่การสงครามด้วยซ้ำ แม้โดยทั่วไปแล้วหมายถึงบรรดากองทัพแห่งสวรรค์ บริบทตรงนี้ก็อาจหมายถึงกองทัพเหล่านั้นของบาบิโลนที่รุกราน บรรดากองทัพบาบิโลน (นั่นคือ เคลเดีย) จะรุกรานยูดาห์และปอกลอกพวกเขาจนเกลี้ยงเหมือนเถาองุ่นอันหนึ่งถูกเด็ดผลองุ่นของมันไปในฤดูเก็บเกี่ยว ยูดาห์กำลังจะถูกทำลาย "ชนอิสราเอลที่เหลืออยู่" นั่นคือ ยูดาห์อย่างไม่ต้องสงสัย

อาณาจักรฝ่ายใต้คือ ทั้งหมดที่เหลืออยู่ของอิสราเอล อันที่จริงพระเจ้าทรงส่งกองทัพเหล่านั้นที่
รุกรานให้กลับมาอีกเป็นครั้งที่สองเพื่อเก็บเอางูเหล่านั้นให้เกลี้ยง นี่อาจเป็นภาพเปรียบเทียบของ
ความพินาศอย่างสิ้นเชิง หรือมันอาจหมายถึงการกลับมาครั้งที่สองและครั้งที่สามของคนเคลเดีย
เพื่อต่อสู้ยูดาห์ก็ได้ นั่นเกิดขึ้นจริงๆ ในประมาณปี 596 และ 587 ก่อนคริสตศักราช

ยรม 6:10-12 ข้าพเจ้าควรจะพูดและให้คำตักเตือนแก่ผู้ใดดีนะ เพื่อเขาจะได้ยิน
คูเถิด หูของเขาตันเสียแล้ว เขาฟังไม่ได้ คูเถิด พระวณะของพระเยโฮวาห์เป็นสิ่งที่เขาดูหมิ่น
เขาไม่พอใจฟัง คราวนี้ผู้พูดคูเหมือนเป็นเยเรมีย์ ด้วยความคับข้องใจ เขาถามว่าเขาจะเทศนาคำ
เตือนแก่ผู้ใด? ไม่มีใครยอมฟังเลย หูของชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งหมดด้านชาต่อคำเตือนของ
พระเจ้า พระวณะของพระเจ้าเป็นอะไรที่พวกเขาเยาะเย้ยและรู้สึกขัดเคืองเพราะมัน สรุปลึก็คือ
พวกเขาไม่ยอมมีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับพระวณะของพระเจ้าหรือคนเหล่านั้นที่เทศนามัน

ผู้พยากรณ์ท่านนี้ร้องออกมาว่า **11** เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์
เต็มไปหมด ข้าพเจ้าจะเก็บไว้อีกไม่ไหวแล้ว "เราจะเทอกรรตเด็กๆที่ตามถนน และรดพวก
หนุ่มๆที่ชุมนุมกันอยู่ด้วย ทั้งสามีและภรรยาที่จะต้องเอาไป ทั้งคนแก่และคนชราด้วย เยเรมีย์
ร่วมแบ่งปันความโกรธนั้นที่พระเจ้าทรงมีต่อประชาชนที่ชั่วร้ายของพระองค์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้
เอือมระอากับการระงับลิ้นของตนไว้แล้ว เขาจึงตั้งใจแน่วแน่ว่าจะเทพระวณะของพระเจ้าออก
ต่อผู้กรงเยรูซาเล็มและอาณาจักรแห่งยูดาห์อยู่ดี ไม่ว่าจะเป็เด็กๆที่เล่นอยู่ตามถนน พวกหนุ่มๆ
ที่ชุมนุมกัน หรือใครก็ตาม เยเรมีย์ก็ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะประกาศว่ากรุงนี้และแผ่นดินนี้ทั้งหมดจะ
ถูกพิชิตซึ่งรวมถึงคูสามีภรรยาและคนชราด้วย ทุกคนจะถูกเหยียบย่ำโดยบาบิโลน

12 บ้านเรือนของเขาจะต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นาและภรรยาของเขาด้วย เพราะ
เราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้ชาวแผ่นดิน " พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เมื่อคนบาบิโลน
รุกรานแผ่นดินยูดาห์ พวกเขาจะใช้กำลังยึดบ้านเรือนและที่ดินของประชาชนชาตินั้น แม้แต่พวก
ภรรยาและพวกผู้หญิงแห่งแผ่นดินนั้นจะถูกจับและถูกข่มขืน พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าการพิพากษา
ที่จะมานี้เป็นมาโดยพระหัตถ์ของพระองค์ เราไม่ควรแปลความหมายว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ริเริ่ม

ความโหดร้ายทารุณเหล่านั้นของสงครามที่คนบาบิโลนเป็นผู้กระทำ พวกเขาคิดเอาเองว่าตนเป็นตัวแทนแห่งการพิพากษาของพระเจ้าต่อผู้ยูดาห์ จากนั้นพระเจ้าจะทรงพิพากษาพวกเขา เพราะความชั่วของพวกเขา ถึงกระนั้น เยเรมีย์ก็ให้คำเตือนที่ชัดเจนแก่ยูดาห์ถึงสิ่งที่จะมา

ยรม 6:13-15 "เพราะว่า ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร และทุกคนก็กระทำการด้วยความเท็จ ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ตลอดถึงปุโรหิต ทุกระดับชั้นของสังคมในยูดาห์ล้วนทุจริต ตั้งแต่สามัญชนไปจนถึงชนชั้นสูง พวกเขาทุกคนล้วนละโมภและเสื่อมทราม แม้แต่พวกผู้นำทางศาสนาของแผ่นดินนั้น พวกผู้พยากรณ์และพวกปุโรหิต ก็ไม่ได้ถูกยกเว้นจากความทุจริต พวกเขาคดโกงพอๆกับพวกที่เหลือ

14 เขาทั้งหลายได้รักษาแปลแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อยกล่าวว่า 'สันติภาพ สันติภาพ' เมื่อไม่มีสันติภาพเลย พวกสืบทอดมรดกที่ทำตัวเป็นผู้พยากรณ์และปุโรหิตของแผ่นดินนั้นกลับร้องว่า 'ซาโลม ซาโลม' (นั่นคือ สันติภาพ สันติภาพ) แม้การพิพากษาใกล้เข้ามา พวกผู้นำทางศาสนาของแผ่นดินนั้นก็ยังเทศนาสันติภาพอยู่ กระแสเรียกร้องสันติภาพและเหล่าผู้ประท้วงเรียกร้องสันติภาพในปัจจุบันมีบรรพบุรุษสมัยโบราณอยู่ในพวกผู้พยากรณ์เท็จแห่งยูดาห์ ความคิดก็คือว่า 'ผู้ประท้วงเรียกร้องสันติภาพ' เหล่านี้ (สงฆ์ที่ละทิ้งความจริงแห่งสมัยนั้น) จะไม่อาจยับยั้งสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เพราะว่าไม่มีสันติภาพเลย! พวกเขาจะถูกพิสูจน์ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นผู้พยากรณ์เท็จ

15 เขาจะอายหรือเมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความอายไม่เป็นเลย หลายระดับชั้นเหล่านั้นแห่งสังคมยิวอายบ้างไหมกับการนำสะอิดสะเอียนต่างๆของตนต่อพระพักตร์พระเจ้า? คำตอบคือ ไม่เลย ไม่ว่าจะเป็นการนับถือรูปเคารพ การเล่นซู้ ความทารุณ วิธีปฏิบัติต่างๆที่คดโกง หรือศาสนาแบบเสรี ไม่มีความอายเลยในระดับชั้นใดก็ตาม

เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว เมื่อถึงเวลาที่เราลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ความคิดนี้อาจเป็นไปได้ว่า พวกผู้พยากรณ์เท็จและ

พวกปุโรหิตที่ทุจริตจะล้มลงในการถูกเข่นฆ่าเหมือนกับที่สามัญชนแห่งแผ่นดินนั้นล้มลง เมื่อพระเจ้าทรงเยือนยูดาห์ด้วยการพิพากษาของพระองค์ ผู้ปกครองทางศาสนาเหล่านี้จะถูกเหวี่ยงลง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประกาศเอง

ยรม 6:16-17 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงยืนที่ถนนและมองให้ดี และถามหาทางโบราณนั้นว่า ทางคืออยู่ที่ไหน แล้วจงเดินในทางนั้น และท่านจะพบที่พักสงบสำหรับจิตใจของท่าน แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เราจะไม่เดินในนั้น' พระเจ้าทรงใช้ภาพเปรียบของนักเดินทางผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ตรงสี่แยกและถามทาง พระเจ้าทรงแนะนำยูดาห์ให้แสวงหาทางเก่าเหล่านั้น: ทางแห่งความจริง ความบริสุทธิ์ และความชอบธรรม ความคิดนี้สอดคล้องกับคำเชิญชวนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในมัทธิว 11:28-29 เมื่อพระองค์ตรัสว่า "บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขแก่จิตใจของตน" กระนั้นคำตอบที่คือคิงของยูดาห์ก็คือ "เราจะไม่เดินในนั้น" ด้วยความอวดดีพวกเขาปฏิเสธที่จะกลับมาหาพระเจ้าของตนในการกลับใจใหม่

17 เราวางยามไว้เหนือเจ้า ลังว่า 'จงฟังเสียงแตร' แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เราทั้งหลายจะไม่ยอมฟัง' เสียงแตรเป็นวิธีเตือนเพื่อป้องกันภัยให้พลเรือน ภาพเปรียบนี้อาจหมายถึง พวกผู้พยากรณ์แท้ที่พระเจ้าได้ทรงใช้ไป – ผู้พยากรณ์อย่าง อิสยาห์ ฮาบากุก และเศฟันยาห์ พวกเขาซึ่งเหมือนแตรส่งสัญญาณได้เตือนยูดาห์แล้วให้กลับใจใหม่ คำตอบของยูดาห์ยังคงคือคิงอยู่เหมือนเดิม ทศนคติของพวกเขาก็คือ "เราทั้งหลายจะไม่ยอมฟัง"

ยรม 6:18-19 เพราะฉะนั้น บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟัง โอ ที่ประชุมเอ๋ย จงทราบเถิดว่า อะไรจะบังเกิดขึ้นแก่เขา เพราะยูดาห์ไม่ยอมฟัง พระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์บัดนี้จึงทรงเรียกประชาชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกให้เป็นพยาน ประชาชาติคนต่างชาติเหล่านั้นถูกเรียกให้เป็นพยานถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดแก่ยูดาห์

19 โอ พิภพอัย จงฟังเถิด ดูเถิด เราจะนำความร้ายมาเหนือชนชาตินี้ คือผลแห่งความคิดทั้งหลายของเขา เพราะเขามีได้เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ส่วนราชบัญญัติของเรานั้น เขาปฏิเสธเสีย พระเจ้าทรงเรียกบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกให้เป็นพยานถึงการพิพากษาที่พระองค์กำลังจะนำมาสู่ยูดาห์ประชาชนของพระองค์ การกระทำต่างๆของพวกเขาไม่เพียงชั่วร้ายเท่านั้น แต่พวกมันยังถูกไตร่ตรองไว้ล่วงหน้าด้วย การกระทำเหล่านั้นอันชั่วร้ายของพวกเขาเป็นผลแห่งความคิดต่างๆของพวกเขา ประเด็นหลักก็คือว่ายูดาห์ไม่เพียงเพิกเฉยพระวาระของพระเจ้าเท่านั้น พวกเขายังปฏิเสธมันจริงๆด้วย แม้การสำแดงออกต่างๆแห่งความบาปของพวกเขานั้นมีรูปแบบหลากหลาย สุดท้ายแล้วมันก็มาสู่คำง่าย ๆ คำเดียว: ความไม่เชื่อฟัง ยูดาห์ไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างโจ่งแจ้งและอย่างทำทายเป็นเวลานานพวกเขาจะถูกพิพากษาเพราะมัน

ยรม 6:20-21 มีกำยานมาถึงเราจากเมืองเซบา มีตะไคร้ส่งมาจากเมืองไกล เพื่ออะไรเล่า เครื่องเผาบูชาของเจ้าก็ยังไม่เป็นที่รับได้ หรือเครื่องสักการบูชาของเจ้าก็ไม่ใช่ที่พอใจเรา" กำยานจากเซบาอาจหมายถึง เครื่องหอมตะวันออกราคาแพงซึ่งถูกใช้ที่พระวิหารนั้นที่เยรูซาเล็มสำหรับการนมัสการของประชาชน การอ้างอิงถึง "ตะไคร้" อาจหมายถึงเครื่องเทศอย่างหนึ่งในน้ำมันเจิมบริสุทธิ์นั้นที่ถูกใช้ที่พระวิหาร ดู อพยพ 30:23 ความคิดที่ใหญ่กว่าก็คือว่าแม้ยูดาห์ทุจริตและเสื่อมทรามอย่างสุดๆต่อพระพักตร์พระเจ้า กระนั้นพวกเขาก็ยังประกอบพิธีกรรมต่างๆของการนมัสการของประชาชนที่พระวิหารต่อไป เครื่องเผาบูชาและเครื่องสักการบูชาที่ว่านี้อาจหมายถึง เครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมหวานซึ่งถูกพรรณนาไว้ในเลวีนิติ 1-3 กระนั้นพวกมันก็เป็นที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า ยูดาห์ยังคงไว้ซึ่งรูปแบบภายนอกของศาสนาท่ามกลางความชั่วของพวกเขา

21 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ต่อหน้าชนชาตินี้ เราจะวางเครื่องสะดุดไว้ให้เขาสะดุด ทั้งบิดาและบุตรชายด้วยกัน ทั้งเพื่อนบ้านและมิตรสหายจะพินาศ" ยูดาห์ในสมัยนั้นและจนทุกวันนี้เป็นประชาชาติหนึ่งที่สถาปัตยกรรมส่วนใหญ่เป็นงานหิน แผ่นดินนั้นอุดมไปด้วยหินปูนโดโลไมต์สีเหลืองซีด หินทรงสี่เหลี่ยมทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้ในทางเดินหนึ่งอาจทำให้คนที่เดินไม่ระวังสะดุดได้ พระเจ้าจึงทรงใช้ภาพเปรียบเทียบนั้นเพื่อพรรณนาว่าพระองค์จะ

ทรงวางหินสะดุดเหล่านั้นไว้ตรงหน้าประชาชาตินั้นทั้งสิ้น หนุมหรือแก่ เพื่อนบ้านหรือมิตร
สหาย ทุกคนจะพินาศในการทำลายล้างที่จะมานั้น พวกเขาจะถูกฆ่าตายในการสู้รบหรือไม่ก็ถูก
กวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลน

ยรม 6:22-23 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ประชาชาติหนึ่งกำลังมาจากแดน
เหนือ ประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งจะถูกเร้าให้มาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ เกรงว่าจะมีคำถาม
ใดๆเกี่ยวกับภาพเปรียบเทียบและคำพูดเปรียบเทียบต่างๆที่ถูกใช้จนถึงตอนนี้ พระเจ้าตรัสชัดเจน
มากมายว่าจะเกิดอะไรขึ้น ในไม่ช้ายูดาห์จะถูกรุกรานจากทิศเหนือ แม้บาบิโลนอยู่ห่างไป
ประมาณ 500 ไมล์ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เพราะขีดจำกัดของ
ทะเลทรายอาระเบียอันกว้างใหญ่เหล่านั้น เส้นทางรุกรานของพวกเขาจะนำพวกเขาลงมา
จากทิศเหนือเพื่อต่อสู้ยูดาห์ บาบิโลนภายใต้การนำของเนบูคัดเนสซาร์ได้กลายเป็นประชาชาติ
หนึ่งที่ก้าวร้าวและชอบพิชิตอย่างรวดเร็ว พวกเขาได้เหยียบย่ำประชาชาติต่างๆที่ทรงอำนาจอย่าง
อัสซีเรียและประชาชาติอื่นๆที่ติดพรมแดนมาแล้ว

23 เขาทั้งหลายจะจับคันธนูและหอก เขาทั้งหลายดูร้ายและไม่มีความสงสาร เสียงของ
เขาก็เหมือนเสียงทะเลกำริบ เขาทั้งหลายขี่ม้า และจัดเตรียมกระบวนเหมือนชายที่จะเข้า
สงคราม โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย เขาทั้งหลายมาต่อสู้เจ้า" กองทัพเหล่านั้นของบาบิโลนติดอาวุธ
พร้อมสรรพ กองทหารราบของพวกเขามีทั้งคันธนูและหอก ประเด็นก็คือว่าพวกเขาเป็นกองทัพ
ที่ทรงพลัง ยิ่งกว่านั้น เหล่าทหารของบาบิโลนยังโหดร้ายทารุณด้วย โดยไม่แสดงความเมตตา
เลยต่อบรรดาศัตรูของพวกเขา เมื่อบรรดากองทัพของพวกเขาจะตะโกนอย่างพร้อมเพรียงกัน
มันก็เป็นเหมือนเสียงคำรามของคลื่นทะเล นอกจากกองทหารราบอันทรงพลังแล้ว บาบิโลนยังมี
เหล่าทหารม้าที่นำเกรงขามด้วย และกำลังพลทั้งหมดนี้ก็พุ่งเป้าไปที่ยูดาห์และเยรูซาเล็ม ยูดาห์
เป็นเป้าหมายต่อไปของพวกเขา

ยรม 6:24-25 พวกเราได้ยินกิตติศัพท์พวกนั้น มือของเราก็อ่อนลงอย่างช่วยไม่
ได้ ความแค้นระทมได้จับเราไว้เป็นความเจ็บเหมือนสตรีกำลังคลอดบุตร ขณะเดียวกัน รายงาน

ข่าวเกี่ยวกับความตั้งใจต่างๆของบาบิโลนก็ถูกส่งกลับมายังยูดาห์จากแหล่งข่าวอื่นๆ ชื่อเสียงของพวกเขาก็เป็นที่ทราบกันดี ดังนั้นความกลัวและความอกสั่นขวัญหนีจึงเริ่มแพร่กระจายไปทั่วแผ่นดินนั้น สำหรับบางคนแล้ว ความปวศรัวนั้นเป็นเหมือนหญิงคนหนึ่งที่กำลังคลอดบุตร

25 อย่าเดินออกไปในทุ่งนา หรือเดินบนถนน เพราะดาบของศัตรูและความสยดสยองอยู่ทุกด้าน ขณะที่เวลาแห่งการรุกรานของบาบิโลนเข้ามาใกล้ ชาวาก็แพร่สะพัดไปให้ประชาชนอยู่บ้านและซ่อนตัว เมื่อคนบาบิโลนเริ่มการรุกรานของตนจริงๆ ความกลัวจะเกาะกุมแผ่นดินนั้น

ยรม 6:26 **โอ** บุตรสาวแห่งประชาชนของเราเอ๋ย จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และกลิ้งเกลือกอยู่ในกองเถ้า จงไว้ทุกข์เหมือนเพื่อบุตรชายคนเดียว เป็นการคร่ำครวญอย่างแสนขมขื่นที่สุด เพราะว่าผู้ทำลายมาสู่เราในทันทีทันใด เยเรมีย์จึงร้องบอกชนชาติของเขาให้กลับใจใหม่จากความบาปของพวกเขาต่อหน้าคนอื่น เขารู้ว่าอะไรกำลังจะมา เขาหยิบยื่นความหวังแห่งโอกาสสุดท้ายที่จะกลับใจใหม่ เขาร้องเรียกยูดาห์ให้สวมผ้ากระสอบและจี๊เถ้าและไว้ทุกข์เหมือนกับที่พวกเขาจะกระทำสำหรับงานศพของลูกชายคนเดียว อีกทางเลือกหนึ่งคือ เฝชิญหน้าการรุกรานที่จะมานั้นของคนบาบิโลนซึ่งจะทำลายพวกเขาอย่างยับยั้ง

ยรม 6:27 **"เรา"**ได้กระทำให้เจ้าเป็นหอคอยและป้อมปราการท่ามกลางประชาชนของเรา เพื่อเจ้าจะทราบและลองพฤติกรรมทั้งหลายของเขา พระเจ้าจึงทรงเตือนความจำเยเรมีย์ว่าพระองค์ได้ทรงทำให้ผู้พยากรณ์ท่านนี้เป็นเหมือนยามเฝ้าระวังคนหนึ่งในหอคอย และคนยามคนหนึ่งในป้อมปราการ หน้าที่ของเขาคือ พิศระหัดดูความบาปของประชาชนชาตินั้น

ยรม 6:28-30 **เขา**ทั้งหลายมักกบฏอย่างคือด้านทั้งสิ้น เทียวนิทาเขาไป เขาทั้งหลายเป็นทองสัมฤทธิ์ และเป็นเหล็ก เขาทุกคนประพฤติเลวทรามทั้งนั้น ความคิดใน มักกบฏอย่างคือด้านทั้งสิ้น คือ พวกกบฏที่คือด้าน พวกเขายังเทียวใส่ร้ายไปทั่วด้วย – อาจใส่ร้ายต่อพระเจ้าของตน แทนที่จะเป็นทองคำและเงิน ยูดาห์ได้กลายเป็นทองเหลืองและเหล็ก พวกเขาได้เปลี่ยนจากศักดิ์สิทธิ์มาเป็นมลทิน ยูดาห์ได้เสื่อมทรามลงอย่างสิ้นเชิงแล้ว

29 เครื่องอุปถัมภ์ของเขาอุปถัมภ์อย่างดุเดือด ตะกั่วก็ถูกไฟเผาผลาญเสีย ถลุงกันเรื่อยไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะว่าคนชั่วก็ยังไม่ได้ออกออกไป นี่เป็นภาพเปรียบของช่างถลุงคนหนึ่ง ที่ถลุงโลหะมีค่าต่างๆ เช่น เงินหรือทองคำ ความคิดก็คือ ความเปล่าประโยชน์ของการพยายามที่จะถลุงเงินออกจากตะกั่ว ไม่ว่าจะช่างถลุงทำไฟให้ร้อนสักเท่าไร ก็ไม่มีเงินออกมาจากตะกั่ว การประยุกต์ใช้ก็คือว่า จี๊โลหะแห่งความชั่วไม่ได้ถูกขจัดออกไปจากแผ่นดินนั้น ยูดาห์อยู่ในสภาพเกินที่จะถลุงได้แล้ว พวกเขาเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง แทนที่จะได้เงินที่ถูกถลุง พระเจ้ากลับพบแต่ตะกั่ว

30 จะเรียกเขาทั้งหลายได้ว่า เป็นจี๊เงิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธเขาเสียแล้ว" ช่างถลุงจะปฏิเสธโลหะชั้นต่ำอย่างตะกั่วเมื่อพยายามที่จะถลุงเงิน เช่นเดียวกัน ในไม่ช้ายูดาห์จะได้ชื่อว่าถูกปฏิเสธโดยพระเจ้าของพวกเขาเอง พวกเขาได้ทำให้ตัวเองไร้ค่าต่อพระองค์แล้ว คำเตือนนี้ก็เป็นกลางร้ายจริงๆ

ภาพรวมของเยเรมีย์ 7: เริ่มต้นตรงนี้และต่อเนื่องไปจนจบบทที่ 10 คือ 'ข้อความในประตูแห่งพระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้า' ขณะที่ข้อความสองอันก่อนหน้าของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์เป็นคำเตือนถึงยูดาห์โดยทั่วไป คราวนี้จุดสนใจหลักเปลี่ยนไปยังเหล่าผู้นำทางศาสนาของประชาชาตินั้น – คนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติอยู่ในพระวิหารของพระเจ้า คำกล่าวโทษเพิ่มเติมเรื่องความบาปถูกพบ

ยรม 7:1-2 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า 2 "เจ้าจงยืนอยู่ในประตูกำแพงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และประกาศถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่นว่า บรรดาคนยูดาห์ทั้งปวง ผู้เข้ามาในประตูกำแพงนี้เพื่อจะนมัสการพระเยโฮวาห์ จงฟังพระวณะพระเยโฮวาห์ ข้อความสำคัญอีกประการจากพระเจ้าถึงผู้พยากรณ์ท่านนี้อยู่ตรงนี้ เยเรมีย์ถูกสั่งให้ไปยังพระวิหารของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มบนยอดภูเขาโมริยาห์และประกาศข้อความที่ตามมานี้ที่ประตูทางเข้าหลัก ข้อความนี้มีมาถึงคนทั้งปวงที่เข้ามาทางประตูนี้ของพระวิหาร

แม้มิได้ถูกหมายเหตุไว้อย่างเจาะจงตรงนี้ บริบทที่ตามมาก็บ่งบอกว่าข้อความนี้น่าจะถูกส่งมอบหลังจากการรุกรานครั้งแรกเข้าไปในยูดาห์โดยบาบิโลน เราควรหมายเหตุไว้ว่าบาบิโลน โจมตีและรุกรานยูดาห์สามครั้งแยกจากกัน ครั้งแรกคือราวๆปี 605 ก่อน ค.ศ. ครั้งที่สองคือราวๆปี 596 ก่อน ค.ศ. และการโจมตีครั้งที่สามคือราวๆปี 586 ก่อน ค.ศ. บริบทที่ตามมานี้ดูเหมือนบ่งบอกว่าการรุกรานครั้งหนึ่งโดยบาบิโลนได้เกิดขึ้นไปแล้ว ณ เวลานี้เองที่ดาเนียลและคนอื่นๆ อาจถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย แต่เยรูซาเล็มยังไม่ถูกทำลาย พระวิหารยังตั้งอยู่และเยโฮยาхимยังเป็นกษัตริย์อยู่เหมือนเดิมในขณะนั้น

ยรม 7:3-4 **พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงช่อม**
พฤติกรรมและการกระทำของเจ้าเสีย และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ พระเจ้าทรงเรียก
พระองค์เองว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธา” อีกครั้งซึ่งจริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย’ (แห่งสวรรค์) คำที่แปลเป็น **ช่อม (ยาทับ)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘ทำให้ดี’ – ทำทางทั้งหลายและการกระทำทั้งหลายของพวกเจ้าให้ดี หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง จงทำสิ่งที่ถูกต้อง พระเจ้าจึงทรงหยิบยื่นความหวังที่ว่าพวกเขาในฐานะชนชาติหนึ่งสามารถอาศัยอยู่ต่อไปใน “สถานที่นี้” (นั่นคือ เยรูซาเล็ม) ได้ แม้ว่าการกวาดต้อนเป็นเชลยครั้งแรกไปยังบาบิโลนได้เกิดขึ้นแล้ว พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นอีกถ้าพวกเขาช่อมทางทั้งหลายของตน (นั่นคือ กลับใจใหม่)

4 **อย่าไว้วางใจในคำเท็จเหล่านี้ที่ว่า นี่เป็นพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของ**
พระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์ เห็นได้ชัดว่าความเชื่อฝังหัวในสมัยนั้นก็คือว่าพระเจ้าจะไม่มีวันอนุญาตให้พระวิหารที่เยรูซาเล็มถูกทำลาย สถาปัตยกรรมที่ใหญ่โตและงดงามของมันไม่เพียงเป็นอนุสาวรีย์ประจำชาติแห่งหนึ่งเท่านั้น แต่ยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่คนมากมายในยูดาห์เคยคิดว่าจะไม่มีวันถูกกำจัดเลยด้วย การกล่าวซ้ำสามครั้งที่ว่า “พระวิหารของพระเยโฮวาห์” อาจเป็นคำขวัญหรือข้อความที่เป็นจริงอย่างหนึ่งของสมัยนั้นซึ่งบอกเป็นนัยถึงความมั่นคงปลอดภัยของพระวิหาร อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเตือนมิให้ไว้วางใจในอนุสาวรีย์ประจำชาติเหล่านั้นที่เป็นอาคาร โดยรอบของพระวิหาร ไม่ว่าพวกมันศักดิ์สิทธิ์ขนาดไหนก็ตาม

ยรม 7:5-7

เพราะว่า ถ้าเจ้าช่อมพฤติการณ์และการกระทำของเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมระหว่างคนหนึ่งกับเพื่อนบ้านของเจ้าจริงๆ 6 ถ้าเจ้าไม่บีบบังคับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อหรือแม่ม่าย และไม่หลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในที่นี้ และเจ้าทั้งหลายไม่ติดตามพระอื่นไปให้เจ็บตัวเอง พระเจ้า (ผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้) ทรงเริ่มนำเสนอเงื่อนไขห้าประการที่พระองค์จะทรงยับยั้งการพิพากษามากกว่านี้ (1) อีกครั้งที่ยูดาห์ต้องซ่อมทางทั้งหลายและการกระทำต่างๆของตนอย่างถาวร (2) พวกเขาต้องปฏิบัติอย่างยุติธรรมท่ามกลางพวกเขาเอง (3) พวกเขาต้องเลิกเอาเปรียบและบีบบังคับคนอ่อนแอ เช่น คนต่างด้าว ที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา พวกเขา ลูกกำพร้าและหญิงม่าย (4) พวกเขาต้องเลิกการทำให้โลหิตที่ไร้ผิดตก และสุดท้าย (5) พวกเขาต้องหันเสียอย่างสิ้นเชิงจากการนับถือรูปเคารพที่แพร่หลายทั่วแผ่นดินนั้น สรุปก็คือ พระเจ้าทรงเรียกให้มีการกลับใจใหม่โดยสมบูรณ์ พระองค์ทรงร้องขอการกลับมาสู่ความชอบธรรมและการปฏิเสธการนับถือรูปเคารพอย่างสิ้นเชิง พระองค์ทรงเรียกร้องให้ยูดาห์กลับมาสู่ความเชื่อฟังต่อพระวาระของพระองค์

7 แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า เป็นนิรันดร์ ถ้ายูดาห์จะตั้งใจฟังการทรงเรียกให้กลับใจใหม่ของพระเจ้า แล้วพระเจ้ายิ่งทรงสัญญาว่า พระองค์จะทรงอนุญาตให้พวกเขาอยู่ต่อไปในแผ่นดินของพวกเขา (ข้อเท็จจริงที่ว่าบางคนได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยแล้วดูเหมือนจะเป็นคำเตือนสุดท้าย อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าคำเตือนนั้นถูกเพิกเฉยเสีย)

ยรม 7:8

ดูเถิด เจ้าวางใจในคำเท็จอย่างไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ความคิดนี้สื่อถึงการถอนหายใจ แม้พระเจ้าทรงเสนอโอกาสอีกครั้งหนึ่งที่จะกลับใจใหม่แก่ประชาชนที่มักกบฏของพระองค์แล้ว บัดนี้พระองค์ก็ทรงถอนหายใจว่า พวกเขาอย้วางใจในคำเท็จ (“นี่เป็นพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์”) แทนที่จะกลับใจใหม่ ยูดาห์ที่คือยังคงยึดติดกับความหวังลมๆแล้งๆว่าพระวิหารของพระเจ้าจะเป็นสถานบริสุทธิ์แห่งหนึ่งซึ่งจะป้องกันมิให้เกิดการทำลายล้างไปมากกว่านี้ นี่เท่ากับว่าพวกเขายึดติดอยู่กับสัญลักษณ์ทางศาสนาอย่างหนึ่งแทนที่จะกลับใจจากความบาปของตน

ยรม 7:9-10

พระเจ้า (ผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้) จึงทรงถามว่า **เจ้าจะลัทธิพยา**

กระทำมาตกรรม ล่วงประเวณี ปฏิญาณเท็จ เฝาระื่องบูชากษัตริย์และติดตามพระอื่น ซึ่งเจ้าทั้งหลายมิได้รู้จักไปหรือ ในข้อสั้นๆนี้ พระเจ้าทรงกล่าวหาโยดาห์ว่าละเมิดอย่างน้อยห้าข้อ ของบัญญัติสิบประการเป็นกิจวัตร นอกจากนี้ การนับถือรูปเคารพของพวกเขายังโจ่งแจ้งอีกด้วย ด้วย: พระบาอัลและรูปเคารพพระต่างด้าวอื่นๆ

เมื่อเห็นถึงความชั่วช้าที่พวกเขายังกระทำอยู่ต่อไปดังที่หมายเหตุไว้ข้างบน พระเจ้าจึง ทรงถามด้วยว่า พวกเขาจะ **10** มายืนต่อหน้าเราในนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตามนามของเรา และกล่าวว่า 'เราทั้งหลายได้รับการช่วยให้รอดพ้นมาแล้ว เพื่อจะไปกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ทั้งสิ้น' หรือ? ทั้งๆที่พวกเขามีความบาปอัน โจ่งแจ้งและการนับถือรูปเคารพแบบเปิดเผย พระเจ้า ทรงเผชิญหน้าโยดาห์เรื่องที่เขาเข้ามายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ในพระวิหารและอ้างว่าได้หัน เลิกจากความบาปเหล่านั้นแล้ว ที่ถูกเพิ่มเข้ากับความบาปเหล่านั้นที่ถูกสาธยายไปข้างบนแล้ว อาจเป็นการ โทกหกและความหน้าซื่อใจคดแบบไร้ยางอาย ทั้งๆที่ยังทำบาปอย่างโจ่งแจ้งต่อไปอยู่ พวกเขาจะมาอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าที่พระวิหารและอ้างว่าได้กลับใจจากความบาปเหล่านั้น แล้ว พระเจ้าทรงทราบดี

ยรม 7:11-12

นิเวศนี้ซึ่งเรียกตามนามของเรา ในสายตาของเจ้าได้กลายเป็นที่

ช่องสุมของพวกโจรไปแล้วหรือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด แม้แต่เราก็ได้เห็นเองแล้ว พระเจ้าจึง ทรงถามว่าพระนิเวศบริสุทธิ์ของพระองค์ นั่นคือ พระวิหาร ได้กลายเป็นถ้ำของพวกโจรไปได้ อย่างไร? ที่แย่กว่านั้นก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าทุกคนก็รู้ดี มันปรากฏชัดเจนแก่ใครก็ตามในยูดาห์ที่ มองเห็นได้ กระนั้นพระเจ้ายิ่งทรงให้การว่าพระองค์ได้เห็นมันอย่างชัดเจนด้วยพระเนตรของ พระองค์เอง พระเยซูทรงยกข้อความตอนนี้เวลาที่เอาเส้าโล่เขียนวิธีปฏิบัติต่างๆที่คด โกงและ ละโมบซึ่งเกิดขึ้นที่พระวิหารในสมัยของพระองค์ ดู มัทธิว 21:13 พระวิหารนั้นซึ่งถูกอุทิศถวาย ให้เป็นสถานบริสุทธิ์แห่งหนึ่งได้กลายเป็นสิ่งตรงกันข้ามแล้ว การเสียดสีก็คือว่า ยูดาห์ที่มักบงก กำลังวางใจในพระวิหารของพระเจ้าให้เป็นความหวังสุดท้ายของพวกเขา ที่เสียดสียิ่งไปกว่านั้น

ก็คือว่า ความบาปของพวกเขาที่พระวิหารของพระเจ้าได้ทำให้พระเจ้าแห่งพระวิหารนั้นทรง
สะอิดสะเอียน พระองค์ทรงเหลืออดเต็มทนแล้ว!

พระเจ้าจึงทรงถามว่า 12 แห่งไปยังสถานที่ของเราซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีโลห์ ซึ่งที่แรกเรา
ได้กระทำให้นามของเราอยู่ที่นั่น จงดูว่าเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลประชาชนของเรา เราได้
กระทำอะไรต่อสถานที่นั้น ซีโลห์เป็นสถานที่แห่งหนึ่งทางทิศเหนือของเบธเอลซึ่งเป็นที
พลับพลาและหีบพันธสัญญาเคยตั้งอยู่ ดู โยชูวา 18:1 และผู้วินิจฉัย 21:19 กระนั้นเพราะ
ความบาปของอิสราเอล พระเจ้าจึงทรงทอดทิ้งซีโลห์แล้ว ดู เพลงสดุดี 78:60 พระเจ้าทรง
พิพากษาอิสราเอล โดยคนฟิลิสเตียที่ซีโลห์ พลับพลาถูกทำลาย และหีบพันธสัญญาถูกขโมยไป
โดยคนฟิลิสเตีย ดู 1 ซามูเอล 4:10 แน่แน่นอนว่าเคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้วที่พระเจ้าทรงทอดทิ้งสถาน
ที่ประทับบนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้นแล้วที่ซีโลห์และพระองค์ทรงเตือนว่า
พระองค์จะทำเช่นนั้นอีก คนเหล่านั้นที่วางใจในพระวิหารที่อยู่บนพื้นดินที่ไม่มั่นคง ดู เพลง
สดุดี 78:60-67 เช่นกัน

ยรม 7:13-15 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และบัดนี้ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำสิ่ง
เหล่านี้ทั้งสิ้น และเมื่อเราพูดกับเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังไม่ และเมื่อเราได้
เรียกพวกเจ้า แต่เจ้ามิได้ตอบ พระเจ้าทรงเตือนความจำยูดาห์ (1) ถึงความบาปของพวกเขาและ
(2) การที่พระองค์ได้ทรงเตือนพวกเขาแล้วอย่างไม่หยุดหย่อน อย่างหลังเป็นการอ้างอิงที่ชัดเจน
ถึงผู้พยากรณ์เหล่านั้นที่พระเจ้าทรงใช้มาเตือนยูดาห์เกี่ยวกับความบาปของพวกเขา ในความ
เมตตา พระเจ้าได้ทรงเตือนประชาชนที่มักกบฏของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีกถึงความบาปของพวก
เขาและผลที่ตามมาต่างๆของมัน การเอ่ยถึง “ลุกขึ้นแต่เช้าและพูด” (“พูด...อย่างไม่หยุดยั้ง”)
หมายถึงการที่ผู้พยากรณ์เหล่านั้นลุกขึ้นแต่เช้าและเทศนา ประเด็นก็คือว่าผู้พยากรณ์เหล่านั้น
ขยันขันแข็งและไม่หยุดยั้ง ยูดาห์อ้างไม่ได้ว่าไม่ได้ยินข้อความนั้น บรรดาผู้พยากรณ์ของพระเจ้า
(เยเรมีย์ เศฟันยาห์ อิสยาห์ ฮาบากุก ฯลฯ) ลุกขึ้นทำงานแต่เช้าทุกวัน ยูดาห์ได้ยินคำเตือนของ
พระเจ้าแล้ว ดู เยเรมีย์ 7:25, 44:4 และ 2 พงศาวดาร 36:15 เช่นกัน

แม้พระเจ้าทรงใช้พวกผู้พยากรณ์มาเตือนเรื่องความบาปของยูดาห์อย่างขยันขันแข็ง พวกเขาก็ปฏิเสธคนเหล่านั้น พระเจ้าจึงทรงประกาศว่า 14 เหตุฉะนั้นเราจะกระทำต่อนิเวศนี้ซึ่งเราเรียกตามนามของเรา และซึ่งพวกเจ้าได้วางใจนั้น และกระทำแก่สถานที่ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้าเหมือนเราได้กระทำแก่ซีโลห์ พระเจ้าทรงประกาศว่า พระองค์จะทรงกระทำต่อพระวิหารที่เยรูซาเล็มเหมือนอย่างที่เราองค์ได้กระทำต่อพลับพลาที่ซีโลห์ อีกครั้ง 1 ซามูเอล 4:10 สัญลักษณ์แห่งความไว้วางใจของพวกเขานั้นคือ พระวิหาร กำลังจะถูกทำลายแล้ว มันถูกทำให้สำเร็จจริงในการรุกรานครั้งสุดท้ายของคนบาบิโลนในปี 587-586 ก่อน ค.ศ.

15 และเราจะเหวี่ยงเจ้าทิ้งจากสายตาของเรา เหมือนอย่างที่เราได้ทิ้งบรรดาพวกพี่น้องของเจ้า คือบรรดาเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น มันเป็นที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าอาณาจักรฝ่ายเหนือแห่งอิสราเอล ซึ่งตรงนี้ถูกเรียกว่าเอฟราอิมเพราะการเป็นตระกูลและนครหลักของมัน ได้ถูกทำลายแล้วโดยคนอัสซีเรียมากกว่าหนึ่งร้อยปีก่อนหน้านั้น (722 ก่อน ค.ศ.) สิบตระกูลฝ่ายเหนือนั้นได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยและถูกกระจัดกระจายไปแล้วโดยคนอัสซีเรีย ไม่มีการโต้แย้งข้อเท็จจริงนี้เลย พระเจ้าจึงทรงประกาศแก่ยูดาห์ที่กลับสัตย์ว่า พวกเขากำลังจะเผชิญชะตากรรมเดียวกันในไม่ช้า ข้อเท็จจริงที่ว่าบาบิโลนได้ทำการรุกรานไปครั้งหนึ่งแล้วและกวาดต้อนคนชั้นสูงจำนวนมากแห่งยูดาห์ไปแล้วน่าจะเป็นการบ่งบอกที่ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเอาจริง อนิจจา ที่บรรดาคนที่เหลืออยู่ของยูดาห์ที่มักกบฏไม่แยแสเรื่องนั้นเช่นกัน

ยรม 7:16 เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องจivinหรืออธิษฐานเพื่อเขา และอย่าวิงวอนขอต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า พระเจ้าจึงทรงสั่งเยเรมีย์มิให้แม้แต่อธิษฐานเพื่อยูดาห์และขอความช่วยเหลือให้พ้นเพื่อพวกเขา เวลาสำหรับการทำเช่นนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงฟังคำอธิษฐานเช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว ยูดาห์ได้ใช้โอกาสของตนหมดแล้ว การพิพากษามากกว่านี้จะมาแน่

ยรม 7:17-19

เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า เขากระทำอะไรกันในห้องทั้งหลาย

แห่งยูดาห์ และตามถนนหนทางในเยรูซาเล็ม 18 พวกเด็กๆก็เก็บฟืน พวกพ่อๆก็ก่อไฟ พวกผู้หญิงก็นวดแป้ง เพื่อทำขนมถวายแด่เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาถวายแด่พระอื่นๆ เพื่อย่วยุให้เราโกรธ" เยเรมีย์อาจออกสันขวัญหนีกับภารกิจที่พระเจ้าทรงห้ามเขามิให้แม่แต่อธิษฐานเพื่อชนชาติของเขา ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเตือนความจำเยเรมีย์ให้มองไปรอบๆเยรูซาเล็ม และดูว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ทุกคนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการนับถือรูปเคารพ เด็กๆเก็บรวบรวมฟืนสำหรับเตาอบที่บรรดาพ่อของพวกเขาก่อไฟและบรรดาแม่ของพวกเขอบขนมถวายแก่ "เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์" ชื่อหลังนี้อาจเป็นส่วนที่แตกออกมาของการนมัสการรูปเคารพแม่อุ้มลูกทารก ซึ่งเริ่มต้นที่บาเบลพร้อมกับภรรยาของนิมโรด นั่นคือ นางเซมิรามิส ตลอดหลายศตวรรษหลายชื่อที่ใช้เรียกพระต่างด้าวที่เป็นเจ้าแม่องค์เดียวกันนี้ได้ปรากฏขึ้นในหลายประชาชาติ เช่น อารเทมิส และอัสตาร์เต ซึ่งเป็นชายาของพระบาอัล-พระโมเลค ในชื่อที่เรียกต่างกันไป นางถูกเชื่อว่าเป็นเทพเจ้าดวงจันทร์ (พระจันทร์) และพระบาอัลเป็นเทพเจ้าดวงอาทิตย์ (พระอาทิตย์)

ขนมเค้ก (หรือขนมปัง) พิเศษถูกอบเป็นเครื่องสักการบูชาถวายแก่เจ้าแม่พระต่างด้าวองค์นี้ (นี่สุดท้ายแล้วอาจวิวัฒนาการจนกลายเป็นขนมปังกรอบของพิธีศีลมหาสนิทของโรมในอีกหลายศตวรรษต่อมา) และดังที่หมายเหตุไว้ในข้อความนี้ เครื่องสักการบูชาอื่นๆ (เครื่องดื่มบูชา) ถูกทำถวายแก่พระต่างด้าวอื่นๆด้วย ประเด็นทั้งหมดก็คือว่า พระเจ้าทรงเตือนความจำเยเรมีย์ถึงการนับถือรูปเคารพอัน โง่งเง้งและน่าเกลียดซึ่งแทรกซึมไปทั่วเยรูซาเล็ม แม้แต่เด็กๆก็มีส่วนเกี่ยวข้องในการนี้ด้วย (เยเรมีย์เป็นผู้พยากรณ์คนเดียวเท่านั้นที่กล่าวถึงเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์โดยตรง ดู เยเรมีย์ 44:17 เช่นกัน)

พระเจ้าจึงทรงถามว่า 19 "คือเราที่เขาย่วยุหรือ มิใช่ย่วยุตัวเองให้ไปสู่ความขายหน้าของเขาทั้งหลายดอกหรือ" ไม่มีเหตุอันชอบธรรมที่พระเจ้าจะทรงกริ้วหรือ? มีเหตุอย่างแน่นอนนอกจากนี้ ความบาปอัน โง่งเง้งและบาดตาของยูดาห์ในไม่ช้าจะระเบิดใส่หน้าพวกเขาเอง วลี "ความขายหน้าของเขาทั้งหลาย" อาจหมายถึงสีหน้าหวาดหวั่นและตกใจกลัวที่จะปรากฏบนใบหน้าของชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มเมื่อการพิพากษาอีกสองระลอกมาถึงด้วยน้ำมือของบาบิโลน

ยรม 7:20

ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ความกริ้วและความโกรธของเราจะเทลงมาบนสถานที่นี้ บนมนุษย์และสัตว์ บนต้นไม้ในท้องทุ่งและบนพืชผลของแผ่นดิน จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้" ด้วยความดุเดือดอันน่ากลัว พระเจ้าทรงเตือนว่าความกริ้วและความเดือดดาลของพระองค์จะถูกเทลงบนพระวิหารนั้นที่เยรูซาเล็มและบริเวณโดยรอบ ไม่มีผู้ใดและไม่มีสิ่งใด ตั้งแต่สัตว์ไปจนถึงต้นไม้ จะรอดพ้นการพิพากษาอันเผาไหม้ที่จะมานั้นของพระเจ้าได้ พระพิโรธของพระองค์ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนไฟที่ไม่รู้ดับซึ่งจะเผาผลาญทุกอย่างที่ขวางหน้า อาจมีการสำเร็จจริงที่เป็นไฟจริงๆนั้นเมื่อเยรูซาเล็มถูกทำลายในปี 586 ก่อน ค.ศ.

ยรม 7:21-22

พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า "จงเพิ่มเครื่องเผาบูชาเข้ากับเครื่องสักการบูชาของเจ้า และจงรับประทานครึ่ง พระเจ้าทรงกริ้วเพราะความบาปของยูดาห์และเยรูซาเล็มเหลือเกินจนพระองค์ทรงสั่งพวกเขาแบบประชดให้ถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาที่พระวิหารต่อไป อันที่จริงพระเจ้าตรัสว่า 'และรับประทานครึ่งของเครื่องเผาบูชานั้นด้วย' (ปกติแล้วเนื้อนี้ถูกสงวนไว้สำหรับพวกปุโรหิตและคนเลวี่) ประเด็นก็คือว่า บรรดาเครื่องบูชาแบบคนหน้าซื่อใจคดของพวกเขาที่พระวิหารอย่างดีก็เป็นได้แค่บารบี่กิวทางศาสนา เท่าที่พระเจ้าทรงทราบ พวกมันไม่มีค่าฝ่ายวิญญาณเลย

22 เพราะในวันที่เราได้พาเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้ผูกกับ

บรรพบุรุษของเจ้าหรือสั่งเขาเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องสักการบูชา พันธสัญญาพื้นฐานนั้นที่พระเจ้าทรงกระทำกับอิสราเอลไม่ใช่เกี่ยวกับบรรดาเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสักการบูชา มันเกี่ยวข้องกับความเชื่อฟัง ดู อพยพ 19:5-6 แน่ทีเดียว ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสักการบูชา ดู 1 ซามูเอล 15:22 ยูดาห์ไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างโจ่งแจ้งขณะเดียวกับที่พวกปุโรหิตที่พระวิหารยังถวายเครื่องบูชาต่างๆแก่พระเจ้าแบบเป็นพิธีต่อไป

ยรม 7:23-24

แต่เราบัญชาเขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'จงเชื่อฟังเสียงของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และดำเนินในหนทางที่เราได้บัญชาเจ้า

ไว้ เพื่อเจ้าจะได้ยั่งยืนเป็นสุข' นี่ก็แก่นแท้ของพันธสัญญาใหม่ที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับ
อิสราเอลในอพยพ 19:5-6 ดู พระราชบัญญัติ 4:40, 5:16, 5:29, 5:33, 6:3, 6:18, 12:25 และ 12:28
ด้วย พระเจ้าตรัสชัดเจนแก่ประชาชนของพระองค์ว่าถ้าพวกเขาเชื่อฟัง สิ่งต่างๆก็จะดำเนินไป
อย่างปกติเรียบร้อยสำหรับพวกเขา พระเจ้าทรงอวยพรความเชื่อฟังเสมอ หลักการนั้นยังมีอยู่จน
ทุกวันนี้

24 แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังหรือเจียหุฟัง แต่เขาทั้งหลายดำเนินตามแผนการของเขา
เอง และในความดื้อกระด้างตามจิตใจชั่วของเขาทั้งหลาย และเดินถอยหลัง มิได้เดินขึ้นหน้า
ความบาปมูลฐานของยูดาห์ (และอิสราเอล) คือความไม่เชื่อฟัง จิตใจที่ไม่เชื่อฟังของพวกเขา
ทำให้พวกเขามีใจแข็งกระด้างต่อพระเจ้าและเบี่ยงเบนของตนไปจากพระวาระของพระองค์ พวกเขา
จึงติดตามใจชั่วของตนและกลับสัจย์ต่อพระเจ้าของตน

ยรม 7:25-26 ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์จน
ทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราไปยังเขาอย่างไม่หยุดยั้ง วันแล้ววันเล่า ตลอด
หลายศตวรรษนับตั้งแต่การอพยพออกมาจากอียิปต์ พระเจ้าในความเมตตาได้ทรงส่งเหล่าผู้
พยากรณ์มาซึ่งเตือนพวกเขาอย่างขยันขันแข็ง (ดูความเห็นสำหรับ 7:13) ตั้งแต่อาโรนเป็นต้น
มา พระเจ้าทรงยกชูพวกผู้พยากรณ์ขึ้นมา ดู อพยพ 7:1 บางคนในสมัยผู้วินิจฉัยถูกเรียกว่าผู้
พยากรณ์ ดู ผู้วินิจฉัย 4:4 และ 6:8 และตั้งแต่ซามูเอลเป็นต้นมา บรรดาผู้พยากรณ์ของพระเจาก็
กลายเป็นสถาบันหนึ่งในอิสราเอล ในความเมตตา พระเจ้าทรงเตือนประชาชนของพระองค์ให้
กลับใจใหม่และเชื่อฟัง

26 ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ฟังเรา หรือเจียหุฟัง แต่ได้กระทำให้คอของตนแข็ง เขาได้กระทำ
ชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษทั้งหลายของเขาเสียอีก น่าเศร้าที่สภาพในตอนหลังของอิสราเอลนั้นแย่
กว่าในปีแรกๆของพวกเขา คนแต่ละชั่วอายุต่อๆมาดูเหมือนจะกลายเป็นคนชั่วร้ายกว่าเดิม

ยรม 7:27-28 เจ้าจึงกล่าวบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่เขา แต่เขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจึงร้องเรียกเขา แต่เขาจะไม่ยอมตอบเจ้า พระเจ้าทรงบอกเยเรมีย์ว่าแม้เขาจะเทศนาและเตือนยูดาห์ พวกเขา ก็จะเมินเขา ช่างเป็นงานรับใช้ที่น่าลำบากใจสำหรับนักเทศน์!

28 แต่เจ้าจงพูดแก่เขาว่า `นี่เป็นประชาชาติที่ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการแก้ไข ลัทธิจะพินาศเสียแล้ว ถูกตัดขาดเสียจากปากของเขาแล้ว ยูดาห์ถูกเตือนล่วงหน้าแล้ว นอกจากนี้ แม้แต่เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็รู้ว่าชนชาติของเขาต้องประสบความพินาศเพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา พวกเขาไม่ยอมฟังและความจริงไม่มีอยู่ในแผ่นดินนั้นอีกต่อไปแล้ว ฆะตกรรมของยูดาห์จึงถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว

ยรม 7:29-30 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงตัดผมของเจ้าออกเหวี่ยงทิ้งไป จงคร่ำครวญบนที่สูง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธและละทิ้งชั่วอายุแห่งพระพิโรธของพระองค์แล้ว' การโกนศีรษะเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของชาวตะวันออกในการไว้ทุกข์ คู โยบ 1:20 เยรูซาเล็มอาจเริ่มไว้ทุกข์ตอนนี้ได้แล้วเพราะการพิพากษานั้นซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ที่เสียดสียิ่งกว่านั้นก็ คือ การเรียกให้ไว้ทุกข์บนที่สูงซึ่งเป็นที่ๆมีการปรนนิบัติรูปเคารพต่างๆ พระเจ้าได้ทรงปฏิเสธพวกเขาและทรงทอดทิ้งพวกเขาแล้ว การมาถึงของพระพิโรธของพระองค์นั้นใกล้เข้ามาแล้ว

30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะคนยูดาห์ได้กระทำความชั่วในสายตาของเรา เราได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้นิเวศนั้นมัวหมองไป ความบาปของยูดาห์ไม่เพียงปรากฏชัดเจนเท่านั้น แต่พวกเขายังมีหน้ามาตั้งแท่นบูชารูปเคารพต่างๆภายในพระวิหารของพระเจ้าเองด้วย คู พงศกัมถ์ตรี 21:7 นี้บอกเป็นนัยว่ารูปแบบที่แตกต่างของสิ่งน่าสะอิดสะเอียนนั้นดำเนินต่อไป พระวิหารของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มได้กลายเป็นสถานที่สำหรับการนับถือรูปเคารพพระต่างคำวไปเสียแล้ว

ยรม 7:31-32 และได้สร้างปูชนียสถานสูงของโทเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อจะเผาบุตรชายและบุตรสาวของเขาทั้งหลายเสียด้วยไฟ ซึ่งเรามีได้บัญชาและไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา ใกล้ด้านทิศใต้และทิศตะวันตกของกรุงเยรูซาเล็มสมัยโบราณมี

หุบเขาหนึ่งซึ่งเรียกว่าอินโนม กรุงนี้ถูกสร้างขึ้นบนที่สูงเบื้องบนเพื่อข้อได้เปรียบทางยุทธศาสตร์ ตรงจุดที่หุบเขาอินโนมจรดกับหุบเขาจิดโรนซึ่งทอดยาวไปตลอดฝั่งตะวันออกของเยรูซาเล็มคือ สถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่า โทเฟท ที่นั่นแทนบูชาต่างๆ ได้ถูกสร้างถวายแก่รูปเคารพพระโมลอค (นั่นคือ พระโมเลค) รูปเคารพนี้ถูกสร้างขึ้นจากโลหะกลวง โดยมีไฟลุกอยู่ภายใน และจริงๆ แล้วคือ เตาไฟอันหนึ่ง เหมือนวัวโลหะขนาดใหญ่ตัวหนึ่งที่ยื่นตรงและอัปาทกว้าง พวกเด็กทารกและเด็กเล็กๆ จะถูกฆ่าบูชาด้วยไฟแก่สิ่งน่าสะอิดสะเอียนนี้ เสียงกลองถูกตี กระหน่ำเพื่อกลบเสียงร้องของเด็กทารกเหล่านี้ขณะที่พวกเขาถูกเผาผลาญในเปลวไฟนั้น เชื่อกันว่าความพิโรธของพระโมเลคจะถูกทำให้สงบลง ดังนั้นนอกเหนือจากการนับถือรูปเคารพและความบาปอื่นๆ ที่เกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มที่อยู่ข้างบนแล้ว การฆาตกรรมเด็กๆ ที่ไร้ความผิดก็กำลังเกิดขึ้นนอกกำแพงกรุงซึ่งอยู่ข้างล่างด้วย มันไม่เหมือนกับการนำสะอิดสะเอียนสมัยใหม่ของการทำแท้งหรือ? ในทั้งสองกรณี ชีวิตของเหล่าเด็กทารกผู้ไร้ความผิดถูกพรากไป

32 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูกิจิต วันเวลาจะมาถึงเมื่อเขาจะไม่เรียกที่นั่นอีกว่า โทเฟท หรือภูเขาแห่งบุตรชายของอินโนม แต่จะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่าฟันกัน เพราะเขาจะฝังกันไว้ในโทเฟทจนไม่มีที่ว่างแล้ว การโจมตีครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลนต่อผู้ยูดาห์ถูกกล่าวถึงตรงนี้โดยไม่ต้องสงสัย เหมือนเป็นการประชดประชันแบบจงใจ หุบเขาอินโนมจะเริ่มเป็นที่รู้จักในชื่อหุบเขาแห่งการฆ่าฟันกันเพราะการเช่นฆ่าพวกยิวในสถานที่แห่งนั้น แม้ไม่มีบันทึกเจาะจงเกี่ยวกับเรื่องนี้ เห็นได้ชัดว่าพวกยิวนับไม่ถ้วนถูกฆ่าตายในสถานที่แห่งนี้หรืออย่างน้อยก็ถูกฝังที่นั่นในช่วงการโจมตีครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลน สถานที่ซึ่งเคยเป็นที่แห่งการฆาตกรรมเหล่าเด็กทารกที่ไร้ผิดบัดนี้ได้กลายเป็นสถานที่แห่งการทำให้โลหิตตกของพวกยิวจำนวนมากแล้ว แม้พวกเขาไม่ได้มีส่วนร่วมโดยตรงในการนำสะอิดสะเอียนนั้นของพระโมเลค พวกเขาก็มิได้ทำสิ่งใดเลยเพื่อหยุดยั้งมัน บัดนี้สถานที่แห่งนั้นจะกลายเป็นสุสานใหญ่ ความยุติธรรมของพระเจ้ามักมีลักษณะเป็นบทกวีบ่อยๆ ในการประชดประชันของมัน

ยรม 7:33-34 และศพของชนชาตินี้จะเป็อาหารของนกในอากาศ และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และไม่มีใครจะขุดไปให้มันไปเสียได้ ในการฆ่าฟันที่จะมานั้น เห็นได้ชัดว่าพวก

ยิวจำนวนมากจะไม่ได้รับแม้แต่การฝังศพอันเหมาะสม แต่เหล่าสัตว์กินซากศพและพวกนกจะมาแทะจิกกระดูกของศพเหล่านั้นจนสะอาด ไม่มีผู้ใดจะไล่สัตว์พวกนั้นไปเสีย

34 เราจะกระทำให้เสียงร่ำไห้เสียงเสภาพลับปลั้วเสียงยินดี เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว ขาดหายไปจากหัวเมืองของยูดาห์ และจากถนนหนทางแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะต้องรกร้างไป" การรุกรานครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลนในปี 587-586 ก่อน ค.ศ. ถูกพรรณนา เยรูซาเล็มและยูดาห์จะถูกทิ้งให้รกร้าง การจัดงานปกติอย่างงานแต่งงานจะไม่ถูกได้ยินในกรุงนี้อีกต่อไป กรุงนี้จะถูกทำลายอย่างราบคาบ คนเหล่านั้นที่ไม่ถูกฆ่าตายในการสู้รบจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย สถานที่ของกรุงเยรูซาเล็มจะถูกทิ้งให้ร้างเปล่า จะเหลือแต่ซากปรักหักพังและความรกร้างว่างเปล่าเท่านั้น นอกจากนี้ พระวิหารซึ่งพวกยิวสักการบูชาจะถูกทำลายด้วย

ภาพรวมของเยเรมีย์ 8: ข้อความในประตูดวงพระวิหารดำเนินต่อไป อีกครั้งที่จุดสนใจหลักอยู่ที่สภาพตกต่ำ ฝ่ายวิญญาณของยูดาห์ นี้บอกเป็นนัยด้วยว่าระยะแรกของการพิพากษาของบาบิโลนได้เกิดขึ้นแล้ว

ยรม 8:1-2 "พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในกาลครั้งนั้น กระดูกของบรรดากษัตริย์ยูดาห์ กระดูกเจ้านาย กระดูกปุโรหิต กระดูกผู้พยากรณ์ และกระดูกของชาวเมืองเยรูซาเล็มจะมีคนเอาออกมาจากอุโมงค์ของเขาทั้งหลายเหล่านั้น "ในกาลครั้งนั้น" หมายถึง การรุกรานที่ถูกพยากรณ์ไว้ของยูดาห์โดยบาบิโลนในตอนท้ายของบทที่แล้ว แม้บาบิโลนได้ทำการรุกรานไปแล้วหนึ่งครั้ง (หรืออาจสองครั้ง) ต่อสูยูดาห์ ในการรุกรานครั้งสุดท้ายของพวกเขาจะขุดรื้อหลุมศพทั่วเยรูซาเล็ม และดูหมิ่นซากศพของคนตายที่ถูกฝังไปแล้ว เพราะดินที่มีหินมากในและรอบๆเยรูซาเล็ม หลุมศพจึงมักเป็นห้องฝังศพที่มีหินอยู่บนพื้นผิวหรือถ้ำเล็กๆที่ศพถูกวางไว้ข้างใน มันเป็นเรื่องง่ายที่จะบุกรุกเข้าไปในอุโมงค์ฝังศพดังกล่าว

2 และเขาจะกระจายกระดูกเหล่านั้นออกต่อหน้าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น ซึ่งเขาทั้งหลายรักและปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้ติดสอยห้อยตาม ซึ่งเขาได้แสวงหาและนมัสการ จะไม่มีใครรวบรวมหรือฝังกระดูกเหล่านี้ แต่จะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่พื้นดิน แม้คนบาบิโลนมีลักษณะเป็น ‘ผู้ดี’ ในการรุกรานต่อผู้เยรูซาเล็มสองครั้งแรกของพวกเขา (ปี 605 และ 596 ก่อน ค.ศ.) พวกเขาก็เดือดดาลเพราะการทรยศและการกบฏของกษัตริย์เศเคติยาห์ ดังนั้นเมื่อพวกเขากลับมาเพื่อโจมตีครั้งสุดท้ายในปี 587-586 ก่อน ค.ศ. พวกเขาจึง ไร้ความเมตตา

หลุมศพใดก็ตามที่คนบาบิโลนค้นพบ พวกเขาก็คูหมื่น นอกจากนี้ การประชดประชันก็คือว่ายูดาห์ได้นมัสการเหล่ารูปเคารพพระต่างคำว่าเป็นของพระอาทิตย์และพระจันทร์ในพระบาอัลและพระอัสตาร์เต ดู เหตุผลสำหรับเยเรมีย์ 7:17-19 บัดนี้เหล่าคนตายของเยรูซาเล็มจะถูกทิ้งไว้ต่อหน้าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เพื่อนำเปื้อนบนพื้นผิวของพื้นดินคูดมุลสัตว์ ความรกร้างว่างเปล่าแบบสิ้นเชิงและการทำให้เยรูซาเล็มเสียความศักดิ์สิทธิ์ถูกบอกล่วงหน้าแล้ว

ยรม 8:3 บรรดาคนที่เหลืออยู่จากครอบครัวร้ายนี้ ซึ่งตกค้างอยู่ในสถานที่ทั้งสิ้นซึ่งเราได้ขับไล่เขาไป จะเลือกความตายยิ่งกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ การรุกรานครั้งสุดท้ายของบาบิโลนต่อผู้ยูดาห์จะทารุณและน่ากลัวเหลือเกินจนความตายจะดูเหมือนเป็นสิ่งที่น่าเลือกมากกว่าการมีชีวิตอยู่สำหรับคนเหล่านั้นที่ยังไม่ตาย พระเจ้าทรงเรียกยูดาห์ว่าครอบครัวอันชั่วร้าย พวกเขาได้ออกไปจากพระองค์ตั้งนานแล้ว ขณะที่เหล่าผู้รอดชีวิตจากการทำลายล้างนั้นถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลน หลายคนจะขอให้ตนตายเสียดีกว่า

ยรม 8:4-5 เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อมนุษย์ล้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดหันไป เขาจะไม่หันกลับมาหรือ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงถามหลายคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ (คำถามที่คำตอบถูกบอกเป็นนัยแล้ว) เมื่อใครสักคนล้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ? เมื่อใครสักคนรู้ว่าตนได้ทำผิด เขาจะไม่ทำการแก้ไขอันสมควรหรือ?

5 ทำไมชาวเยรูซาเล็มนี้จึงได้หันไป เป็นการกลับสัตย์อยู่เป็นนิตย์ เขายึดการหลอกลวงไว้
มั่น เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมกลับ อย่างไรก็ตาม ชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มยังขึ้นคือดังต่อไปใน
ความเสื่อมทรามฝ่ายวิญญาณของตน พวกเขายึดการหลอกลวงของตนไว้และไม่ยอมกลับมาหา
พระเจ้าของตน การละทิ้งความจริงของพวกเขาดูเหมือนอยู่เป็นนิตย์ แม้พวกเขาได้ล้มลงแล้ว
พวกเขาก็ไม่พยายามลุกขึ้นอีก พวกเขาเป็นฝ่ายผิดและพวกเขาไม่สนใจที่จะแก้ไขตัวเอง สรุปกี่
คือ ยูดาห์ไม่ยอมกลับใจใหม่

ยรม 8:6-7 เราได้ตั้งใจและคอยฟัง แต่เขาทั้งหลายก็พูดไม่ถูกต้อง ไม่มีคนใด
กลับใจจากความชั่วของตน กล่าวว่า 'ฉันได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง' ทุกคนหันไปตามทางของเขาเอง
เหมือนม้าวิ่งหิวที่มเข้าไปในสงคราม ผู้พูดไม่ปรากฏชัดเจน อาจเป็นผู้พยากรณ์ท่านนี้เองหรือไม่
ก็องค์พระผู้เป็นเจ้า น่าจะใช้ฝ่ายหลังมากกว่าในกรณีนี้เพราะว่าพระเจ้าเท่านั้นทรงทราบจิตใจ
พระเจ้าจึงทรงฟังแต่ไม่ได้ยินสิ่งใดเลยที่บ่งบอกถึงการกลับใจใหม่ ไม่มีผู้ใดเลยในความสะพรึง
กลัวถามว่า 'เราทำอะไรลงไป!' ทุกคนในยูดาห์มุ่งตรงไปสู่ความบาปและการทำลายล้างดูจุม്മ้า
ศึกที่พุ่งเข้าสู่การสู้รบ สรุปกี่คือ ไม่มีการบ่งชี้แม้สักนิดถึงการกลับใจใหม่ทั่วยูดาห์

7 แม้ว่านกระสาตำบลบนฟ้ายังรู้จักเวลากำหนดของมัน และนกเขา นกนางแอ่น และนก
กรอด ได้รักษาเวลาของมัน แต่ประชาชนของเราไม่รู้จักคำตัดสินของพระเยโฮวาห์ ภาพ
ประกอบที่พระเจ้าทรงใช้นี้กล่าวถึงสัตยชาติญาณในการย้ายถิ่นฐานของนกหลายชนิด พวกมันรู้
โดยสัญชาตญาณว่าจะต้องย้ายถิ่นฐานเมื่อไร แต่ประชาชนของพระเจ้า นั่นคือยูดาห์ ไม่รู้เลย
เกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมานั้นของพระเจ้าที่ต่อสู้อพวกเขา สิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจยิ่งกว่านั้นก็คือว่า
คนบาบิโลนและคนเคลเดียได้ทำการรุกรานต่อสู้อยูดาห์และเยรูซาเล็มไปแล้วอย่างน้อยหนึ่งครั้ง
พวกเขาไม่อาจต่อกรได้เลยกับผู้รุกรานที่ทรงพลังและมั่งร่ำรวยเช่นนั้น

ยรม 8:8-9 เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า 'เรามีปัญญา และพระราชบัญญัติของพระ
เยโฮวาห์ก็อยู่กับเรา' แต่ดูเถิด แน่نونเขาทำอย่างไรประโยชน์ คือปากกาของพวกอาลักษณ์ได้ทำ
อย่างไรประโยชน์ ความคิดก็คือว่า 'พวกเจ้ากล่าวได้อย่างไรว่า...' ยูดาห์และเยรูซาเล็มซ่อนตัวอยู่

หลังจากหน้าของการเป็นผู้รักษาคัมภีร์โทราห์และจึงเป็นคนมีปัญญา พระเจ้ากลับถามว่า ‘พวกเจ้ากล่าวเช่นนั้นได้อย่างไร?’ พวกเขาซ่อนตัวอยู่หลังสิ่งที่ได้ชื่อว่าเป็นศาสนาของตน เหมือนคนมากมายจนทุกวันนี้ การประทอนพระราชบัญญัติของพระเจ้าแก่อิสราเอลและยูดาห์ดูเหมือนเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ ดูเหมือนว่าพวกอาลักษณ์ที่ได้คัดลอกและเก็บรักษาพระวจนะของพระเจ้าได้ทำเช่นนั้น โดยเปล่าประโยชน์ ยูดาห์ไม่แยแสมันแล้วอย่างสิ้นเชิง แม้พวกเขาออกปากว่าภาคภูมิใจในการเป็นผู้รักษาพระราชบัญญัติ พวกเขาก็เพิกเฉยและไม่แยแสข้อบังคับต่างๆของมัน

9 คนมีปัญญาจะได้รับความอวย เขาจะคร่ำมกแล้วและถูกจับตัวไป ดูเถิด เขาได้ปฏิเสธพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และปัญญาอย่างใดมีในตัวเขาเล่า เมื่อออกปากว่าตัวเองเป็นคนมีปัญญา ประชาชาติยูดาห์ก็กลายเป็นคนโง่เสียแล้ว สติปัญญาที่พวกเขาอ้างว่ามีกำลังจะระเบิดใส่หน้าพวกเขาเองแล้ว วันเหล่านั้นจะมาในไม่ช้าเมื่อพวกเขาจะถูกจับเป็นเชลยพร้อมกับความคร่ำมกแล้วและความหวาดกลัวใหญ่โต เหตุผลนะหรือ? พวกเขาได้ปฏิเสธพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้านะสิ! นั่นเป็นสติปัญญาแบบไหนกัน?

ยรม 8:10-11 เพราะฉะนั้น เราจะให้ภรรยาของเขาตกไปเป็นของคนอื่น ให้ไร่นาของเขาตกแก่ผู้ที่จะได้รับเป็นมรดก เพราะว่าตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดถึงคนที่ใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ถึงปุโรหิต ทุกคนก็ทำการฉ้อเขา คนเหล่านั้นในยูดาห์และเยรูซาเล็มผู้ได้อ้างตัวอย่างโอหังว่ามีปัญญา จะเห็นผลที่ตามมาต่างๆอันน่ากลัว ภรรยาของพวกเขาจะถูกพรากไปจากพวกเขาและถูกบังคับให้เป็นคนรับใช้และภรรยาน้อยสำหรับชายอื่น ที่ดินของพวกเขาซึ่งควรตกทอดไปยังทายาทของพวกเขาจะถูกยึดไปโดยคนอื่น เหตุผลส่วนหนึ่งของการพิพากษาเช่นนั้นก็คือว่า ความโลภและความอหังการแพร่ไปทั่วแผ่นดินนั้น ตั้งแต่คนระดับต่ำที่สุดของสังคมของพวกเขาไปจนถึงระดับสูงที่สุด ความบาปเช่นนั้นเป็นเรื่องปกติ แม้แต่พวกผู้นำทางศาสนาและฝ่ายวิญญาณของแผ่นดินนั้นก็เสื่อมทรามอย่างร้ายกาจ

11 เขาได้รักษาแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อย กล่าวว่ ‘สันติภาพ
สันติภาพ’ เมื่อไม่มีสันติภาพเสียเลย ท่ามกลางความตกต่ำและการละทิ้งความจริงเช่นนั้น ‘พวก
ปุโรหิต’ หัวเสรีแห่งสมัยนั้นยังคงเทศนาสันติภาพอยู่ต่อไป (ดูเหมือนมีความแตกต่างเพียงเล็ก
น้อยระหว่างสมัยนั้นกับปัจจุบัน) นอกจากนี้ บาบิโลนและคนเคลเดียได้รุกรานยูดาห์ไปครั้งหนึ่ง
แล้วและยังเป็นภัยคุกคามที่น่ากลัวอยู่ต่อไป กระนั้น ‘พวกปุโรหิต’ หัวเสรีแห่งสมัยนั้นก็ยัง
เทศนาต่อไปว่า สันติภาพ สันติภาพ เมื่อพวกสงครามไม่มีสันติภาพเลย สงครามกำลังใกล้เข้ามาแล้ว
การพิพากษาของพระเจ้ากำลังใกล้เข้ามาแล้ว แต่เหล่าผู้นำทางศาสนาที่ละทิ้งความจริงในสมัย
นั้นก็ประกาศสันติภาพ ในการทำเช่นนั้น พวกเขาแค่แปะผ้าปิดแผลบนมะเร็งแห่งความบาปของ
ประชาชาตินั้น มันเปลี่ยนแปลงไปน้อยมากใน 2,600 ปีที่ผ่านมา ดูหมายเหตุสำหรับเยเรมีย์
6:13-15 ด้วย

ยรม 8:12-13 เมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เขาละอายหรือ เปล่าเลย
เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลาง
พวกที่ล้มแล้ว ในเวลาแห่งการลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
ความคิดนี้แทบจะเป็นอันเดียวกันกับของเยเรมีย์ 6:15 พวกสืบแปดมงกุฏทางศาสนา นั่นคือ
‘พวกปุโรหิต’ ที่เคร่งศาสนาในสมัยนั้นได้อ้างว่าทุกอย่างจะกลับกลายเป็นดี สันติภาพจะมีชัย
ไม่มีเหตุอันใดให้ต้องหวาดกลัว

กระนั้นพระเจ้ก็ทรงถามว่า พวกเขาละอายเรื่องคำพยากรณ์เท็จเหล่านั้นไหม? พวกเขา
ละอายเรื่องความบาปของแผ่นดินนั้นไหม? พวกเขาไม่ละอายเลย! นอกจากนี้ การหลอกลวง
ของเหล่าผู้นำทางศาสนาก็โจ่งแจ้งเหลือเกินจนพวกเขาไม่หน้าแดง พวกเขาไม่รู้สึกลอายหน้า
เพราะเหตุนั้นเลย พระเจ้าจึงตรัสล่วงหน้าว่าพวกเขาจะอยู่แถวหน้าของการล้มลงของยูดาห์ พวก
ผู้นำทางศาสนาที่ละทิ้งความจริงจะหนีไม่พ้นการมาเยือนแห่งการพิพากษาของพระเจ้า

13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะผลาญเขาเป็นแน่ เขาจะไม่มีผล หรือต้นมะเดื่อไม่มีผล
ใบก็จะเหี่ยวแห้งไป และสิ่งใดที่เราให้เขาก็อันตรธานไปจากเขา" พระเจ้าจึงทรงประกาศว่ายูดาห์

และเยรูซาเล็มจะถูกทำลายเพราะความบาปของตน พืชผลหลักกรอบๆเยรูซาเล็มคือ สวนองุ่นและสวนต้นมะเดื่อ เมื่อการพิพากษาของพระเจ้ามาถึงผ่านทางคนเคลเดียและคนบาบิโลน พืชผลของพื้นที่นั้นจะถูกปอกลอกไปโดยผู้รุกรานเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้น พืชผลใดก็ตามที่ถูกเก็บสะสมไว้ในยุ้งฉางจะถูกเอาไปเช่นกัน ยูดาห์เผชิญการรกร้างว่างเปล่าโดยแท้ – ความพินาศทางเศรษฐกิจที่แน่นอนและเสร็จสรรพ

ยรม 8:14 ทำไมเราจึงนั่งนิ่งๆ จงพากันมา ให้เราเข้าไปในห้วเมืองที่มีป้อมและนั่งเสียดินที่นั่นเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงให้เรานิ่ง และทรงประทานครหาน้ำดีให้มีให้เราดื่ม เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ เมื่อการพิพากษาที่ใกล้เข้ามานั้นของพระเจ้าเริ่มปรากฏชัดเจน บางคนในยูดาห์ก็ตื่นขึ้นสู้ข้อเท็จจริงที่ว่าวันคิบบัญชีกำลังใกล้เข้ามาแล้ว บางคนจึงตัดสินใจที่จะหาที่หลบภัยในห้วเมืองต่างๆที่มีป้อมของแผ่นดินนั้น บางคนตระหนักว่าตนได้ทำบาปต่อพระเจ้าของตนและพระองค์ก็ได้ทรงพิพากษาพวกเขาแล้วในการรุกรานก่อนหน้านี้ของบาบิโลน

ยรม 8:15-16 เรามองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีอะไรมาเลย เรามองหาเวลารักษาให้หาย แต่ประสบความสยดสยอง เหล่าผู้พยากรณ์ห้วเสรีแห่งสมัยนั้นได้คาดการณ์สันติภาพและดังนั้นคนจำนวนมากในยูดาห์จึงมองหาสันติภาพ แต่สิ่งต่างๆก็มีแต่จะแย่งลง พวกเขาถูกบอกว่าแผ่นดินของพวกเขาจะถูกรักษาให้หาย แต่อันที่จริงแล้วมีความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง

16 "เสียงคนร้องแห่งม้าของเขาก็ได้ยินมาจากเมืองดาน แผ่นดินทั้งสี่ก็หวั่นไหวด้วยเสียงร้องของกองอาชาของเขา มันทั้งหลายมากินแผ่นดินและสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนนั้นจนหมด ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง การรุกรานครั้งแรกโดยบาบิโลนในประมาณปี 605 ก่อน ค.ศ. ต่อผู้ยูดาห์ถูกระลึกถึง ดานเป็นส่วนที่อยู่ทางเหนือสุดของอิสราเอล เหล่ากองทัพบาบิโลนซึ่งมาพร้อมกับบรรดาม้าศึกที่ส่งเสียงคนร้องได้เคลื่อนทัพลงสู่ทิศใต้จากดานเข้าไปในยูดาห์แล้ว เยรูซาเล็มได้ประสบกับการรุกรานอย่างน้อยครั้งหนึ่งแล้ว โดยบาบิโลน คนเคลเดียได้ปล้นแผ่นดินนั้นอย่างน้อยครั้งหนึ่งแล้ว บาบิโลนกลับมาอีกในประมาณปี 596 ก่อน ค.ศ. และตั้งสอนยู

ดาห์เพิ่มเติมเพราะความดีด้านของเยโคนิยาห์ ไม่เป็นที่ชัดเจนว่าการรุกรานครั้งแรกหรือครั้งที่สองของบาบิโลนถูกกล่าวถึงตรงนี้ แต่ไม่ว่ากรณีใด การโจมตีครั้งสุดท้ายต่อผู้ยูดาห์ก็ยังไม่ถึงบางคนในยูดาห์จะตื่นขึ้นในที่สุดต่อข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้ากำลังเล่นงานพวกเขาอยู่

ยรม 8:17-19 เพราะ ดูเถิด เราจะส่งงูเข้ามาท่ามกลางเจ้า คืองูทับทิมซึ่งจะผูกด้วยมนตร์ไม่ได้ และมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ภาพประกอบของงูเห่า และงูทับทิมซึ่งเป็นงูพิษทั้งคู่ถูกกล่าวตรงนี้ ภาพเปรียบเทียบย่อมหมายถึงการโจมตีครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลนต่อผู้เยรูซาเล็ม งูพิษบางชนิดเช่น งูเห่าอาจถูก 'ผูกด้วยมนตร์' ได้เพื่อที่มันจะไม่จกกัด อย่างไรก็ตาม งูเหล่านั้นแห่งการพิพากษาที่พระเจ้าทรงส่งมาโดยคนบาบิโลนจะไม่หลงกลเช่นนั้น พวกมันจะฉกยูดาห์และเยรูซาเล็ม

ผู้พยากรณ์เยเรมีย์จึงออกความเห็น ว่า **18** เมื่อข้าพเจ้าจะปลอบโยนตัวเองเนื่องด้วยความเศร้าโศก จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนเปลี้ยอยู่ภายใน เมื่อผู้พยากรณ์ท่านนี้เสาะหาการปลอบประโลมใจท่ามกลางการทำลายล้างที่ใกล้เข้ามาแล้ว เขาก็หาไม่พบเลย ใจของเขาจมอยู่ภายในตัวเขา

เยเรมีย์จึงร้องออกมาว่า **19** ฟังซิ เสียงร้องแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า เพราะเหตุคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินห่างไกล เยเรมีย์นี้ภาพเสียงร้องแห่งชนชาติของเขา (อาจเป็นพวกผู้หญิงแห่งแผ่นดินนั้น) ขณะที่แผ่นดินของพวกเขาถูกรุกราน พวกเขาจะร้องออกมาว่า "พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในศิโยนหรือ กษัตริย์ของเมืองนั้นไม่อยู่ในนั้นหรือ" เมื่อภัยคุกคามแห่งการรุกรานและการทำลายล้างโดยบาบิโลนใกล้จะเป็นจริง คนจำนวนมากในแผ่นดินนั้นจะซ่อนตัวอยู่หลัง 'ศาสนา' ของตนอย่างลับลับ สง่าราศีเชคินาห์ของพระเจ้านิได้ได้อยู่ในพระวิหารที่เยรูซาเล็มหรือ? (หรือพวกเขาหวังเช่นนั้น) กษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเจิมมิได้อยู่บนบัลลังก์ของดาวิดหรือ? พวกเขาไม่ใช่คนที่เหลืออยู่ของอิสราเอลหรือ? เหตุไฉนพระเจ้าถึงทรงยอมให้เหล่าผู้รุกรานต่างด้าวทำลายมรดกของพระองค์? พระเจ้าจึงทรงตอบกลับไปว่า "ทำไมเขายั่วเราให้โกรธด้วย

รูปเคารพสลักของเขา และด้วยพระต่างตัวของเขา" เหตุผลหลักสำหรับความพินาศที่ใกล้เข้ามาของยูดาห์คือ การเป็นฐู๋ของพวกเขากับการนับถือรูปเคารพ

ยรม 8:20-22 **เยเรมีย์จึงร้องออกมาว่า "ฤดูเกี่ยวก็ผ่านไป ฤดูแล้งก็สิ้นลงแล้ว และเราทั้งหลายก็ไม่รอด"** วันเหล่านั้นแห่งความสุขสบายและความรุ่งเรืองกำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว ในประวัติศาสตร์ของยูดาห์ พวกเขาได้พานพบกับปีเหล่านั้นแห่งฤดูร้อนแห่งความเจริญรุ่งเรืองไปแล้ว ฤดูเก็บเกี่ยวแห่งการพิพากษาของพระเจ้าได้เริ่มต้นขึ้นแล้วในการรุกรานก่อนหน้านั้นโดยบาบิโลน บัดนี้ฤดูหนาวแห่งความรกร้างว่างเปล่ากำลังเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว ยูดาห์มิได้กลับใจใหม่และพวกเขาจึงจะไม่ได้รับการช่วยให้พ้น

21 เพราะแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า หัวใจข้าพเจ้าจึงเป็นแผล ข้าพเจ้าเศร้าหมอง และความสยดสยองก็ยึดข้าพเจ้าไว้มัน เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ร้องไห้ เป็นทุกข์ใจเพราะความพินาศที่ใกล้เข้ามาสู่ชนชาติของเขาเอง คำที่แปลเป็น **เศร้าหมอง (มีสีดำ) (กาตาร์)** มีความหมายด้วยว่า 'ไว้ทุกข์' สีดำเป็นสีสากลแห่งการไว้ทุกข์ เมื่อเยเรมีย์ครุ่นคิดถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น เขาก็แต่งชุดดำจริงๆหรืออย่างน้อยก็มีสีดำในเชิงเปรียบเทียบ เขารู้สึกสยดสยองเพราะสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

22 **ไม่มีพิมเสนในกิเลอาดหรือ ไม่มีแพทย์ที่นั่นหรือ ทำไมอนามัยแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าจึงไม่กลับสู่สภาพเดิมได้** กิเลอาด แผ่นดินทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ขึ้นชื่อในเรื่องยาขี้ผึ้งรักษาโรค พวกแพทย์ขึ้นชื่อว่าทำการรักษาที่นั่น เยเรมีย์จึงถามแบบไม่ต้องการคำตอบว่าไม่มีการรักษาและความช่วยเหลือในกิเลอาดหรือ? ทำไมสุขภาพฝ่ายประชาชาติและฝ่ายวิญญาณของยูดาห์ถึงไม่ฟื้นคืนดังเดิม? แต่ผู้พยากรณ์ท่านนี้รู้ดีว่าทำไมกระนั้นเขาก็คร่ำครวญเพื่อชนชาติของเขาอยู่ดี

ภาพรวมของเยเรมีย์ 9: **ข้อความของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ที่ประตูของพระวิหาร**
ดำเนินต่อไป ในบทนี้ผู้พยากรณ์ท่านนี้คร่ำครวญเกี่ยวกับการพิพากษาชนชาติของเขาที่ใกล้เข้ามา

มา จากนั้นพระเจ้าผ่านทางเขาก็ตรัสชัดเจนถึงความพินาศที่ใกล้เข้ามาของเยรูซาเล็มและการกระจัดกระจายในที่สุดของพวกยิวไปจากแผ่นดินของพวกเขา บทนี้ปิดท้ายด้วยคำเตือนกล่าวโทษคนเหล่านั้นที่ยกตัวเป็นผู้ทำโทษยูดาห์

ยรม 9:1-2 **โอ** ถ้าศิระของข้าพเจ้าเป็นน้ำ และดวงตาของข้าพเจ้าเป็นบ่อน้ำ ตาพุกก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร้องไห้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าที่ถูกฆ่า ด้วยความทุกข์ใจอันขมขื่น ผู้พยากรณ์ท่านนี้ขอให้ศิระของตนเป็นบ่อน้ำพุที่มีน้ำไหลไม่รู้จบเพื่อที่เขาจะได้ร้องไห้ทั้งกลางวันและกลางคืนเพราะการเข่นฆ่าชนชาติของเขาที่จะเกิดขึ้นนั้น การพิพากษาที่ใกล้เข้ามานั้นจะน่ากลัวและเขรมิยขอให้ตนมีเสบียงน้ำตาไม่รู้สิ้นสุดเพื่อที่จะร้องไห้เพื่อประชาชนของเขา

2 โอ ถ้าข้าพเจ้ามีที่พักสำหรับคนเดินทางอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดารก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้พราวจากชนชาติของข้าพเจ้า และไปให้พ้นเขาเสีย เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนลวงประเวณีทั้งหมด และเป็นหมู่คนที่มักทรยศ เขรมิยอยากให้ตนมีที่ปลีกวิเวกเพื่อที่จะไปร้องไห้เพราะชนชาติที่ชั่วร้ายของตน ความคิดนี้ไม่ใช่ว่าเขากำลังพยายามหนีความพินาศที่ใกล้เข้ามานั้น แต่หมายความว่าเขาจะเจอสถานที่สักแห่งที่เขาจะอยู่ตามลำพังและร้องไห้ได้ ชนชาติของเขาได้เสื่อมลงสู่การเป็นคนเล่นซู้และคน โกงอย่างเปิดเผยเสียแล้ว

ยรม 9:3 คราวนี้เสียงพุดเปลี่ยนเป็นพระเจ้าเอง "เขาทั้งหลายงอลิ้นของเขาเหมือนคันธนูเพื่อกล่าวความเท็จ แต่เขาทั้งหลายไม่กล้าสู้เพื่อความจริงในแผ่นดิน เพราะเขาทั้งหลายจากความชั่วอย่างนี้ไปสู่ความชั่วอย่างนั้น และเขาทั้งหลายไม่รู้จักเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ดุจลูกธนูที่ถูกยิงจากคันธนู เสียงรวมกันของประชาชนชาตินั้นเป็นเสียงคำโกหกที่มีปลายแหลม ไม่มีใครสนใจความจริงแล้ว ยูดาห์เซดลาจากความชั่วร้ายรูปแบบหนึ่งไปยังอีกรูปแบบหนึ่ง นอกเหนือจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าของตนด้วยซ้ำ

ยรม 9:4-6 พระเจ้าจึงทรงเตือนว่า "ขอให้ทุกคนระวังเพื่อนบ้านของตน และอย่าวางใจในพี่น้องคนใดเลย เพราะว่าพี่น้องทุกคนจะเป็นคนหลอกล่อ และเพื่อนบ้านทุกคนจะ

เที่ยวไปเป็นคนครหาหนีทา ไม่มีใครในยูดาห์ที่ไว้ใจได้เลย พี่น้องก็ปกปิดอกพี่น้องกันเอง เพื่อนบ้านก็โกหกเกี่ยวกับเพื่อนบ้าน

5 ทุกคนจะล่อลวงเพื่อนบ้านของตัว ไม่มีใครจะพูดความจริงสักคนเดียว เขาได้สอนลึนของเขาให้พูดมุสา เขาได้กระทำความชั่วช้าจนน่าเบื่อหน่าย ความไม่ซื่อตรง ความฉ้อโกง และความอหังการเป็นหัวใจของแผ่นดินนั้น ยูดาห์ได้เสื่อมทรามลงอย่างสิ้นเชิงแล้ว

6 เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางการล่อลวง โดยการล่อลวงเขาปฏิเสธที่จะรู้จักเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ นอกเหนือจากความบาปอื่นๆของประชาชาตินั้นแล้ว ยูดาห์ยังได้กลายเป็นที่มันและกองบัญชาการใหญ่ของความอหังการและความหลอกลวงด้วย และความหลอกลวงฝ่ายวิญญาณนั่นเองที่หัวใจของมนุษย์ไปจากพระเจ้าของตน

ยรม 9:7-9 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะถลุงเขาและทดลองเขา เหตุบุตรสาวประชาชนของเรา เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไร พระเจ้าจึงทรงเตือนว่าพระองค์กำลังจะถลุงยูดาห์คูด่างถลุงคนหนึ่งจะทดลองโลหะชนิดหนึ่ง จากนั้นพระเจ้าทรงถามว่า "เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไร?" พระองค์ทรงทำอะไรได้อีกนอกจากใส่พวกเขาเข้าไปในไฟแห่งการชำระให้บริสุทธิ์

8 ลึนของเขาเป็นลูกกรรมฤดูม้วนพุดมารยา เขาพูดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่ในใจของเขา เขาวางแผนการคอยดักเขาอยู่" อีกครั้งที่ความทรยศและความอหังการของยูดาห์ถูกกล่าวโทษ พวกเขาพูดด้วยลิ้นสองแฉกต่อกันและกัน การเสแสร้งทำเป็นมิตรแก่ช่อนหัวใจที่รอดักจับอีกคนหนึ่งเท่านั้น

9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ไม่ควรที่เราจะลงโทษเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ ไม่ควรที่จิตใจเราจะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ พระเจ้าจึงทรงถามว่าพระองค์จะทรงทำอะไรได้อีก นอกจากพิพากษายูดาห์เพราะความชั่วของพวกเขา ความคิดนี้สอดคล้องกับของเยเรมีย์ 5:9 ซึ่งไปคู่ได้

ยรม 9:10-11

ความคิดนี้หันไปกล่าวถึงความคิดของเยเรมีย์ เราจะร้องไห้ และครวญครางเหตุภูเขานั้น และคร่ำครวญเหตุฐานหญ้าในถิ่นทุรกันดารเพราะว่ามันถูกเผาเสีย ไม่มีผู้ใดผ่านไปมา ไม่ได้ยินเสียงสัตว์เลี้ยงร้อง ทั้งนกในอากาศและสัตว์ได้หนีไปเสียแล้ว เมื่อเยเรมีย์เห็นล่วงหน้าถึงความรกร้างว่างเปล่าซึ่งจะบังเกิดแก่บรรดาภูเขาและแถบชนบทของยูดาห์ เขาก็จะร้องไห้ เมื่อคนเคลเดียและคนบาบิโลนกินอาหารและปล้นแผ่นดินนั้น ทุกอย่างที่ยังวางหน้าพวกเขา ก็กลายเป็นแผ่นดินที่ไหม้เกรียม สัตว์ป่าทั้งหมดถูกฆ่าตายหรือ หนีไปต่อหน้า การทำให้รกร้างและการทำให้ไหม้เกรียมของบาบิโลนในการโจมตีครั้งสุดท้ายของพวกเขา

คราวนี้เสียงผู้พูดกลับมาเป็นเสียงของพระเจ้าเอง 11 เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นถ้ำของมังกร และเราจะกระทำให้หัวเมืองของยูดาห์เป็นที่รกร้าง ไม่มีชาวเมืองสักคนเดียว" ทั้งหมดที่จะเหลืออยู่ของเยรูซาเล็มเมื่อบาบิโลนเสร็จธุระการทำลายล้างของพวกเขาแล้วจะเป็นกองซากปรักหักพังและรูของพวกสัตว์เลื้อยคลาน บรรดาหัวเมืองรอบนอกของยูดาห์จะถูกทำลายอย่างราบคาบและบรรดาผู้อยู่อาศัยก็ถูกบังคับให้เดินไปในฐานะเชลย สงครามกลับไปยังบาบิโลน (ยูดาห์น่าจะทราบดีว่านี่ เพราะว่าคนบาบิโลนได้กวาดต้อนพวก ลูกๆที่เป็นผู้ใหญ่ของชนชั้นสูงของแผ่นดินนั้นกลับไปบาบิโลนแล้วในการโจมตีของปี 605 ก่อน ค.ศ. พวกเขาสามารถระจัดกระจายประชากรที่เหลืออยู่ได้อย่างแน่นอน ดู ดาเนียล 1)

ยรม 9:12-14

พระเจ้าจึงทรงถามว่า ใครเป็นคนมีปัญญาที่จะเข้าใจความนี้ได้ และมีผู้ใดที่พระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขา เขาจึงประกาศความนั้นได้ เหตุใดแผ่นดินจึงพังทำลายและถูกเผาเสียเหมือนถิ่นทุรกันดาร จึงไม่มีใครผ่านไปมา นี่เท่ากับพระเจ้าทรงถามว่า 'ใครบ้างในยูดาห์และเยรูซาเล็มเข้าใจว่าทำไมสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจึงจะเกิดขึ้น?' ใครพอรู้บ้างว่าทำไมความรกร้างว่างเปล่าเช่นนั้นถึงเข้ามาใกล้แล้ว คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว: น้อยคนจริงๆรู้ว่าทำไม

พระเจ้าจึงทรงตอบคำถามของพระองค์เอง 13 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งราชบัญญัติของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเขา และไม่ได้เชื่อฟังเสียงของเรา หรือ

ดำเนินตามนั้น เหตุผลสำหรับการพิพากษาเช่นนั้นก็เรียบง่ายพอๆกับที่มันลึกซึ้ง ยูดาห์ได้ (1) ทอดทิ้งพระวณะของพระเจ้าและด้วยเหตุนี้เองพวกเขาจึงได้ (2) ไม่เชื่อฟังพระเจ้าของตน รายละเอียดอันโจ่งแจ้งของความไม่เชื่อฟังของพวกเขาได้ถูกกล่าวไว้อย่างละเอียดมากแล้วใน หนังสือเล่มนี้ เราควรหมายเหตุไว้ว่าความไม่เชื่อฟังแบบหน้าไม่อายของยูดาห์เป็นผลมาจากการ ที่พวกเขาทอดทิ้งพระวณะของพระเจ้า เมื่อประชาชนของพระเจ้าถอยออกไปจากพระวณะ ของพระเจ้า ไม่นานพวกเขาก็จะดำเนินในความไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้า หลักการนั้นยังมีอยู่เหมือน เดิมจนทุกวันนี้ การไม่ใส่ใจศึกษาพระวณะของพระเจ้าเป็นประจำทุกวันย่อมนำไปสู่ความบาป

ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าจึงทรงหมายเหตุว่าพวกเขา 14 ได้ดำเนินตามใจของตนเองอย่างดื้อ ดิ่ง และติดสอยห้อยตามพระบาอัล อย่างที่บรรพบุรุษได้สั่งสอนเขาไว้" เมื่อการศึกษาพระวณะ ของพระเจ้าเป็นประจำทุกวันเริ่มหายไป การละทิ้งความจริงในรูปแบบใดก็ตามสามารถเกิดขึ้น ได้แม้กระทั่งกับประชาชนของพระเจ้า นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆในยูดาห์สมัยโบราณ

ยรม 9:15-16 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึง ตรัสว่า "ดูเถิด เราจะเลี้ยงชนชาตินี้ด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดีหมีเขาดื่ม บอระเพ็ดเป็นภาพ เปรียบอย่างหนึ่งในสมัยโบราณของรศมเช่นเดียวกับดีหมี ไม่ว่าจะเป็นดีของสัตว์ที่ถูกฆ่าและ หรือดีที่มีอยู่ในเอเชีย มันก็เป็นสิ่งที่มึรสขม ประเด็นใหญ่กว่าก็คือว่า พระเจ้ากำลังจะรบกวน ประชาชนที่ชั่วร้ายของพระองค์ด้วยความขมขื่นยิ่งนัก

16 เราจะกระจ่ายเขาไปท่ามกลางประชาชาติ ที่ตัวเขาเองและบรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก และเราจะส่งดาบให้ไล่ตามเขาทั้งหลาย จนเราจะผลาญเขาลิ้น" ยูดาห์จะไม่เพียงทนทุกข์เพราะ ความพินาศย่อยยับของแผ่นดินของตนเท่านั้น พวกเขาจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลน ด้วย สุดท้ายแล้วการกระจัดกระจายนั้นจะแพร่ออกไปทั่วทั้งโลก ชนชาติอิสราเอลไม่เคยถูก ลงโทษหนักขนาดนี้มาก่อนเลย นอกจากนี้ในดินแดนเหล่านั้นที่พวกเขากระจัดกระจายไป พวกเขาจะเผชิญการข่มเหงเพิ่มเติมในแนวคิดต่อต้านชีวิตด้วย คำพยากรณ์ของพระราชบัญญัติ 28:63 กำลังจะถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว

ยรม 9:17-19

พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "จงพิจารณาดู และเรียกนางร้องไห้ให้มา จงให้คนไปตามหญิงที่ชานาอูมา ธรรมเนียมหนึ่งในตะวันออกกลางสมัยนั้นคือ พวกคนไว้ทุกข์ 'มืออาชีพอ' ซึ่งปกติแล้วเป็นพวกผู้หญิงที่จะมาร้องไห้และคร่ำครวญสำหรับงานศพหรือวาระอื่นแห่งความเศร้าโศก (พวกเขาเป็นเหมือนฝูงตรงข้ามกับพวกนักดนตรีรับจ้างในงานแต่งงาน) คนเหล่านี้ถูกเรียกให้มาหลังน้ำตาให้แก่ยูดาห์

18 ให้เขาริบส่งเสียงคร่ำครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อน้ำตาจะอาบตาของเรา และหนังตาของเราจะมีน้ำตาพุดออกมา พร้อมกับคำกล่าวเกินจริงที่ชัดเจน พวกคนไว้ทุกข์รับจ้างเหล่านี้จะต้องรีบคร่ำครวญและยูดาห์จะต้องบิบน้ำตาออกมาเพราะสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

19 เพราะได้ยินเสียงคร่ำครวญจากศิโยนว่า 'เราทั้งหลายย่อยยับเพียงใดแล้ว เราอับอายหนักหนา เพราะเราได้ทอดทิ้งแผ่นดิน เพราะที่อาศัยของเราได้เหวี่ยงพวกเราออกไป'" เมื่อชาวเยรูซาเล็ม (นั่นคือ ศิโยน) ตระหนักว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตน พวกเขาก็เริ่มคร่ำครวญในความเศร้าโศก พวกเขาคิดว่าเยรูซาเล็มจะไม่มีวันล่มสลายอีก กระนั้นพวกเขาก็กำลังจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยออกจากแผ่นดินและบ้านเรือนของตนแล้ว ความหวาดกลัวและความเศร้าโศกใหญ่โตกำลังจะบังเกิดแก่ยูดาห์แล้ว

ยรม 9:20-22

โอ หญิงเอ๋ย จงฟังพระวอนของพระเยโฮวาห์ และให้หูของเจ้ารับพระวอนจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จงสอนบทคร่ำครวญแก่บุตรสาวของเจ้า จงสอนบทเพลงศพแก่เพื่อนบ้านของเธอทุกคน พระเจ้าทรงมีคำเตือนเพิ่มเติมสำหรับคนเหล่านั้นที่กำลังจะคร่ำครวญความพินาศของเยรูซาเล็ม

21 เพราะความตายได้ขึ้นมาเข้าหน้าตางของเรา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเรา ตัดพวกเด็ก ๆ ออกเสียจากข้างนอก และตัดคนหนุ่ม ๆ ออกเสียจากถนนทั้งหลาย นอกเหนือจากการกวาดต้อนเป็นเชลยไปจากแผ่นดินของพวกเขาที่ใกล้เข้ามาแล้ว ความตายก็จะเข้าไปในบ้านเรือนและถนนสายต่างๆของกรุงนั้น แม้แต่เด็กๆและคนหนุ่มๆก็จะพินาศในกรุงนั้น

22 จงพูดว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ศพนมนุษย์จะล้มลงเหมือนมูลสัตว์ตกตามพื้นทุ่งเหมือนฟอนข้าวล้มตามผู้เกี่ยว และไม่มีผู้ใดจะเก็บ'" ในการฆ่าพื้นที่ใกล้เข้ามานั้น ศพของผู้ชายชาวอียิปต์จะนอนเกลื่อนกลาดโดยไม่ถูกฝังและเน่าเปื่อยอยู่บนพื้นทุ่งแห่งยูดาห์คูกฟอนข้าวที่ถูกทำหล่นไว้ใน การเก็บเกี่ยว ไม่มีผู้ใดจะระลึกถึงพวกเขาหรือนำพวกเขาไปฝัง

ยรม 9:23-24 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน คุณเป็นบทส่งท้ายของคำเตือนอันน่ากลัวเหล่านั้นที่ถูกประกาศไปแล้ว พระเจ้าทรงให้คำเตือนหนึ่งสำหรับพหุฆาตเหล่านั้นที่มารุกราน ในการอ้างอิงแบบโดยนัยถึงเหล่าผู้รุกรานชาวบาบิโลน พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาว่าอย่าอวดในพลังกำลัง สติปัญญา หรือความมั่งคั่งที่เพิ่มพูนขึ้นของตนเอง

24 แต่ให้ผู้อวดอวดในสิ่งนี้คือการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ทรงสำแดงความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเจ้าทรงประกาศว่าพระราชกิจของพระองค์อยู่ในความเมตตา การพิพากษา (นั่นคือ ความยุติธรรม) และความชอบธรรม นอกจากนี้ ในสิ่งเหล่านี้พระองค์ทรงพอพระทัย คำเตือนที่ชัดเจนถึงคนบาบิโลนที่มาพิชิตก็คือว่า พระเจ้าทรงพอพระทัยในความเมตตาและความยุติธรรม ดังนั้นพวกเขาจึงควรปฏิบัติต่อพวกยิวที่เป็นเชลยแบบนั้นเช่นกัน เหล่าผู้พิชิตชาวบาบิโลนควรอวดในสิ่งนี้และเข้าใจพระเจ้าผู้ทรงกำลังใช้พวกเขาอยู่

ยรม 9:25-26 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลากำลังมาถึงแล้ว เมื่อเราจะลงโทษบรรดาผู้ที่รับพิธีเข้าสู่หnutíพร้อมด้วยผู้ที่มิได้รับพิธีเข้าสู่หnutí คือ พระเจ้าจะไม่เพียงลงโทษคนเข้าสู่หnutí (นั่นคือ ยูดาห์และอิสราเอล) เท่านั้น แต่คนไม่เข้าสู่หnutíด้วย (บรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติ เช่น บาบิโลน เป็นต้น)

26 อียิปต์ ยูดาห์ เอโดม และคนอัมโมน โมอับและบรรดาคนที่อยู่ในมูมที่ไกลที่สุด ทุกคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะบรรดาประชาชาติเหล่านี้มิได้รับพิธีเข้าสู่หnutí และบรรดาวงศ์

วานอิสราเอลก็มีได้รับพิธีเข้าสู่หน้ตทางใจ" พระเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชาติที่ชั่วร้ายทั้งสิ้น ไม่ว่ายิวหรือคนต่างชาติ บรรดาผู้ที่ไม่เข้าสู่หน้ตทางใจ – ที่ไม่กลับใจใหม่และไม่เชื่อฟัง – จะถูกพิพากษาโดยพระเจ้า ประเด็นที่ใหญ่กว่าตรงนี้ก็คืือว่า บาบีโลนควรระวังตัวให้ดีในการที่พวกเขาปฏิบัติต่อพวกยิวที่พวกเขาได้รับอนุญาตให้พิชิต เพราะว่าพวกเขาที่จะเจอกับพระพิโรธของพระเจ้าเช่นกัน

ภาพรวมของเยเรมีย์ 10: ข้อความของพระเจ้าถึงยูดาห์ผ่านทางเยเรมีย์ที่ประตูของพระวิหารถูกกล่าวปิดท้าย ความคิดสำคัญสองประการอยู่ตรงนี้: (1) ความเหลวไหลของการนับถือรูปเคารพและ (2) การทำลายล้างเยรูซาเล็มถูกประกาศ ที่สอดคล้องอยู่ทั่วบทนี้คือหลักศาสนศาสตร์พื้นฐานขณะที่เยเรมีย์พรรณนาเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงแตกต่างจากรูปเคารพทั้งหลาย

ยรม 10:1-2 **โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวณะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้า** พระเจ้าทรงเรียกยูดาห์แบบเหมารวมว่าอิสราเอล (เราควรระลึกว่าอาณาจักรฝ่ายเหนือที่ชื่อว่าอิสราเอลได้ตกเป็นเชลยไปแล้วเมื่อเกือบ 125 ปีก่อนหน้านั้น) ขณะที่พระเจ้าตรัสผ่านผู้พยากรณ์ท่านนี้ พระองค์ก็ทรงมีพระวณะเพิ่มเติมจะกล่าวเกี่ยวกับประชาชนของพระองค์

2 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "อย่าเรียนรู้วิถีทางแห่งบรรดาประชาชาติ แม้บริบทที่ตามมาจะกล่าวชัดเจนว่าพระเจ้ากำลังตรัสถึงการนับถือรูปเคารพต่างด้าวและการสังเกตดวงดาวในท้องฟ้า หลักการหนึ่งที่กว้างกว่าก็อยู่ตรงนี้ ประชาชนของพระเจ้าไม่ควรเรียนรู้วิถีแห่งบรรดาประชาชาติ – โลกและทางทั้งหลายของมัน กล่าวสั้นๆคือ หลักการเรื่องการแยกออกถูกกล่าวตรงนี้ ดู เพลงสดุดี 1:1 เมื่อประชาชนของพระเจ้าคบหาสมาคมกับชาวโลก พวกเขาจะทำตามวิถีทางต่างๆของคนต่างชาติ นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมเราจึงควรแยกออก ดู 2 โครินธ์ 6:14-18 ยูดาห์ได้เลียนแบบการนับถือรูปเคารพและวิธีปฏิบัติอื่นๆของคนนับถือพระต่างด้าวจากการติดต่อสัมพันธ์ของพวกเขากับชาวโลกที่อยู่รอบตัวพวกเขา

และอย่าคร่ำมกลัวบรรดาหมายสำคัญของท้องฟ้า เพราะบรรดาพระราชชาติคร่ำมกลัวถึง
เหล่านั้น คำกำชับที่เฉพาะเจาะจงจากพระเจ้าถึงยูดาห์คือ อย่าเป็นกังวลเกี่ยวกับการเฝ้าสังเกต
ดวงดาวต่างๆบนท้องฟ้า นี่อาจหมายถึงสัญลักษณ์ต่างๆของจักรราศี (นั่นคือ ดาราศาสตร์) ซึ่งมี
ต้นกำเนิดในตะวันออกกลางสมัยโบราณ หรือมันอาจหมายถึงการเรียงตัวกันบางอย่างของดาว
เคราะห์และหมู่ดาวต่างๆซึ่งบรรดานักดาราศาสตร์ที่นับถือพระต่างดาวคิดว่าเป็นลางบอกเหตุ
ต่างๆถึงหายนะที่ใกล้เข้ามา

พวกคนต่างชาติที่นับถือรูปเคารพเฝ้าสังเกตการเคลื่อนตัวแบบต่างๆของดวงดาวและคิด
ว่าพวกมันบอกใบ้หรือทำนายถึงอนาคต พวกคนนับถือพระต่างดาวทำเช่นนั้นจนทุกวันนี้กับ
ดาราศาสตร์ของตน พระเจ้าทรงเตือนยูดาห์มิให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับวิधिปฏิบัติเหล่านั้นของพวก
นับถือพระต่างดาว

ยรม 10:3-5 เพราะธรรมเนียมของชนชาติทั้งหลายก็ไร้สาระ เขาตัดต้นไม้มา
จากป่าต้นหนึ่ง เป็นสิ่งที่มือช่างได้กระทำด้วยขวาน พระเจ้าทรงพรรณนาต่อไปถึงความโง่เขลา
ของการนับถือรูปเคารพและพวกคนนับถือรูปเคารพ กระบวนการทำรูปเคารพอันหนึ่งจากไม้
ชิ้นหนึ่งถูกพรรณนา

4 เขาทั้งหลายก็เอาเงินและทองมาประดับ เขาตอกไว้แน่นด้วยค้อนและตะปู มันก็
เคลื่อนไหวไปมาไม่ได้ รูปปั้นที่ไร้ชีวิตซึ่งถูกแกะสลักจากไม้ถูกปิดด้วยทองคำหรือเงิน จากนั้นก็
ถูกตอกตะปูตรึงไว้เพื่อที่มันจะไม่ล้ม อีกทั้งสนะหนึ่งก็คือว่า แผ่นเงินและแผ่นทองคำถูกตอกตะปู
ตรึงไว้กับที่เพื่อที่พวกมันจะไม่ถูกขโมยไป ไม่ว่ากรณีใด รูปเคารพนั้นก็ยังเป็นไม้และโลหะชิ้น
หนึ่งเหมือนเดิม

5 มันตั้งขึ้นเหมือนต้นอินทผลัม มันพุดไม่ได้ คนต้องขนมันไป เพราะมันเดินไม่ได้ รูป
เคารพที่ไม่มีชีวิตเหล่านั้นถูกตรึงไว้กับเสาต้นหนึ่งและยืนตั้งตรงจุดต้นอินทผลัมต้นหนึ่ง
กระนั้นพวกมันก็พุดไม่ได้และต้องถูกแบกขนไปที่ใดก็ตามเพราะว่าพวกมันเคลื่อนไหวไม่ได้
พวกมันไม่มีชีวิตเลยจริงๆ

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเตือนสติประชาชนที่ตามอดฝ่ายวิญญาณของพระองค์ว่า **อย่ากลัวมันเลย เพราะมันทำร้ายไม่ได้ มันก็ทำดีไม่ได้ด้วย**" แม้เป็นที่น่ารังเกียจในฝ่ายวิญญาณและฝ่ายศีลธรรมต่อพระเจ้า ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่ารูปเคารพทั้งหลายช่วยอะไรไม่ได้เลย พวกมันทำร้ายหรือทำอันตรายใครไม่ได้เลย

ยรม 10:6-7 **โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ห้ามผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ และพระนามของพระองค์มีฤทธิ์มาก ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงหยุดชั่วคราวเพื่อยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า แน่ทีเดียวไม่มีสิ่งใดเทียบได้กับความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงยิ่งใหญ่และแม้แต่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ยิ่งใหญ่ในฤทธานุภาพและอานุภาพ**

7 **โอ ข้าแต่กษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ ผู้ใดจะไม่ยำเกรงพระองค์ เพราะพระองค์สมควรแก่การอย่างนี้ เพราะในบรรดาปราชญ์ของบรรดาประชาชาติ และในบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของเขา ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์** ความคิดนี้ก็คือ ‘ผู้ใดเล่าจะไม่เกรงกลัวพระองค์...’ แน่ทีเดียว พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือประชาชาติทั้งสิ้น มันเป็นเรื่องจริง ณ ยามนี้ มันจะชัดเจนต่อสายตาในยุคพันปีและต่อจากนั้นไป เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลาย ผู้ใดเล่ากล้าที่จะไม่ยำเกรงพระองค์? แม้ประชาชาติต่างๆอ้างว่ามีบรรดาผู้มีปัญญา แต่ก็ไม่มีสักคนในพวกเขาอยู่ลึกเดียวกับพระเยโฮวาห์พระเจ้า สรุปว่า ปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถเทียบกับพระเจ้าได้แม้แต่คนเดียว

ยรม 10:8-9 **เขาทั้งหลายทั้งโอดและโง่งงไปอันนั้นเป็นแต่คำสอนไร้สาระ** คำที่แปลเป็น โอด (บาวาร์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ที่เผาไหม้’ ส่วนอันนี้อาจหมายถึงสิ่งที่ไร้ค่าหรือพร้อมที่จะถูกไฟเผา ความคิดที่ใหญ่กว่าก็คือว่า พวกคนนับถือรูปเคารพแห่งยูดาห์นั้นไร้ค่าและโง่งง การกล่าวถึง “ไม่อันนั้น” เป็นการอ้างอิงถึงไม้ชิ้นใหญ่ๆของพวกเขาซึ่งกลายเป็นพระของพวกเขา ผู้ใดก็ตามที่ให้ความเชื่อถ้อยแก่มันก็ยึดถือคำสอนหนึ่งของไอหมอก (เมื่อตีความตามตัวอักษร) ความคิดก็คือว่าบรรดาผู้นับถือรูปเคารพเหล่านั้นเป็น ‘คนสมองกลวง’ พวกเขาโง่งง

9 เครื่องเงินทูปนั้นเขาเอามาจากทาริช และเอาทองคำมาจากเมืองอุฟาส เป็นผลงานของช่างฝีมือ และเป็นผลนํ้ามือของช่างทอง เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นสีครามและสีม่วง เป็นผลงานของคนชำนาญทั้งนั้น รูปเคารพเหล่านั้นซึ่งกลายเป็นพระต่างๆสำหรับคน โง่เหล่านั้นจริงๆ แล้วเป็นผลงานของพวกช่างฝีมือ (“คนชำนาญ”) นี่บอกเป็นนัยว่าช่างฝีมือเหล่านั้นได้กำไรมาจากผลิตภัณฑ์ของพวกเขา – รูปเคารพเหล่านั้นที่พวกเขาทำออกมา พวกเขาซื้อเงินจากทาริช (อาจเป็นเขตแดนเดียวกับที่เปาโลจะเกิดในเวลาต่อมา) ทองคำเนื้อดีถูกนำเข้ามาจากอุฟาส (ทำเลที่ตั้งไม่ทราบแน่ชัด) จากนั้นช่างฝีมือเหล่านั้นก็สร้างรูปเคารพต่างๆที่เงาวิบและประดับพวกมันด้วยผ้าสีฟ้าและสีม่วง กระนั้นผลิตภัณฑ์ที่ส่องแสงอร่ามเหล่านี้จากช่างเงินและช่างทองก็เป็นเพียงชิ้นไม้ที่ถูกปิดด้วยโลหะที่เงาวิบและถูกประดับด้วยผ้าสีสวย

ยรม 10:10 แต่พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเป็นพระมหากษัตริย์เนื่องนิത്യ พอทรงพระพิโรธแผ่นดินก็หวั่นไหว และบรรดาประชาชาติจะทนต่อความกริ้วของพระองค์ไม่ได้ ที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงคือ พระเยโฮวาห์พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์แท้และทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลายและราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงอยู่ตลอดไป เมื่อถูกจุดให้พลุ่งขึ้น พระพิโรธของพระองค์จะทำให้ทั้งแผ่นดิน โลกสั่นสะเทือนและไม่มีประชาชาติใดที่ต้านทานความเดือดดาลของพระองค์ได้ ดังนั้นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นจึงตรงข้ามกับชิ้นไม้และโลหะราคาสูงที่ไม่มีชีวิตและไม่มีฤทธิ์เดชที่บรรดาคนนับถือรูปเคารพที่โง่เขลาเรียกว่าพระของพวกเขา

ยรม 10:11-13 เจ้าจงพูดกับเขาทั้งปวงดังนี้ว่า "บรรดาพระผู้ที่มีได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จะพินาศไปจากแผ่นดินโลกและจากภายใต้ฟ้าสวรรค์เหล่านี้" พระเจ้าจึงทรงสั่งเยเรมีย์ให้ประกาศข้อความต่อไปนี้แก่บรรดาผู้นับถือรูปเคารพแห่งยูดาห์ รูปเคารพโง่เขลาเหล่านั้นที่บัดนี้พวกเขาเรียกว่าพระของตนมิได้นมิตสร้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก ยิ่งกว่านั้น รูปเคารพที่เหลวไหลเหล่านี้จะถูกทำลายเมื่อถึงคราวของพวกมันด้วย นี่บอกเป็นนัยว่าคนเหล่านั้นที่นมัสการต่อหน้าพวกมันจะเผชิญชะตากรรมเดียวกันในไม่ช้า

ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง พระราชกิจอันทรงอนุภาพของพระเยโฮวาห์พระเจ้าถูก
พรรณนา 12 พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้
ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงขึงฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระองค์ แตก
ต่างจากบรรดารูปเคารพที่ไม่มีชีวิตและฤทธิ์เดชของยูดาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่
เนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก โปรดสังเกตคำบรรยายสามประการเกี่ยวกับพระราชกิจ
เนรมิตสร้างของพระเจ้า มันเป็นมาโดย (1) ฤทธิ์เดชของพระองค์, (2) พระสติปัญญาของ
พระองค์ และ (3) ความเข้าใจของพระองค์ คำหลังนี้ถูกแปลมาจากคำฮีบรู *ทาบูวน์* ซึ่งมีความ
หมายว่า ‘ความเฉลียวฉลาด’ พระเจ้าจึงทรงเนรมิตสร้างจักรวาลโดยฤทธิ์เดช สติปัญญาและ
ความเฉลียวฉลาดอันหาที่สุคติมิได้ของพระองค์เอง – คุณสมบัติต่างๆที่ไม่มีรูปเคารพใดมี

13 เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้
หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของ
พระองค์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าไม่เพียงทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่งที่อยู่รอบตัวเราเท่านั้น แต่มัน
ทำงานอยู่จนทุกวันนี้โดยพระปัญญาอันลึกซึ้งของพระองค์ ฟ้าสวรรค์ชั้นบรรยากาศมีปริมาณ
ของไอน้ำมหาศาลซึ่งระเหยจากมหาสมุทรและแผ่นดินต่างๆของแผ่นดินโลก จากนั้นพระเจ้า
ทรงรดน้ำแผ่นดินโลกจากคลังต่างๆของพระองค์ในท้องฟ้าด้วยน้ำฝนและพายุฝน พระเจ้าผู้ทรง
ฤทธิ์ทั้งสี่ทรงทำเช่นนั้นเป็นประจำทุกวันทั่วโลก ที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงคือ บรรดารูป
เคารพที่ไม่มีฤทธิ์เดชและโง่เขลาซึ่งทำอะไรไม่ได้เลย

ยรม 10:14-16 มนุษย์ทุกคนโง่ในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อาย
เพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูป
เคารพนั้น โปรดหมายเหตุคำที่แปลเป็น โฉด ในข้อ 8 คำที่แปลเป็น ช่างทอง (ซาราฟ) หมายถึง
ช่างโลหะ – ผู้ที่สร้างรูปเคารพต่างๆขึ้นมา ความคิดที่ใหญ่กว่าก็คือว่า เหล่าคนนับถือรูปเคารพ
แห่งยูดาห์นั้นไร้ค่าในความเข้าใจของตน ใครก็ตามที่ให้ความไว้วางใจของตนอยู่ในไม้และ
โลหะชิ้นหนึ่งที่ถูกทำขึ้นมา (แม้เป็นรูปเคารพทางศาสนาและเงางามก็ตาม) ก็เป็นคนโง่เขลา ยิ่ง
กว่านั้น แม้แต่พวกช่างโลหะที่ทำรูปเคารพเหล่านั้นก็กำลังจะอับอายเพราะผลิตภัณฑ์ที่พวกเขา

ได้ทำขึ้นมา รูปเคารพหล่อที่พวกเขาทำขึ้นจะไม่เพียงพิสูจน์ว่าเป็นของเท็จเท่านั้น แต่ยังไร้ชีวิตอย่างสิ้นเชิงด้วย เมื่อพระเจ้าทรงส่งบรรดากองทัพบาบิโลนเข้ามาในยูดาห์อีกครั้ง รูปเคารพต่างๆของพวกเขาจะไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิง พวกมันจะไม่ช่วยใครให้พ้นเลย อันที่จริงพวกมันได้ช่วยพระเจ้าที่แท้จริงแห่งอิสราเอลให้ทรงพระพิโรธ

15 มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ รูปเคารพและบรรดาคนนับถือรูปเคารพเหล่านั้นแห่งยูดาห์ล้วนไร้สาระ – ไอหมอกในหัวของพวกเขา (นั่นคือ พวกสมองกลวง) และแย่งกว่าไร้ประโยชน์ รูปเคารพเหล่านั้นเป็นผลิตภัณฑ์ของการหลอกลวงต่างๆ และเมื่อการพิพากษาของพระเจ้ามาถึงพวกเขาในไม่ช้า พวกเขาจะพินาศทั้งหมด – รูปเคารพเหล่านั้นและบรรดาผู้นับถือพวกมัน

16 พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์

“ส่วนของยาโคบ” เป็นสำนวนหนึ่งซึ่งหมายถึงมรดกของอิสราเอลซึ่งก็คือ พระเยโฮวาห์พระเจ้า พระองค์ทรงไม่เหมือนกับรูปเคารพไร้ค่าเหล่านั้นที่มีอยู่ดาษดื่นในแผ่นดินนั้น คำที่แปลเป็น ผู้ที่ก่อร่าง (*ยาศาร์*) หมายถึงผู้ที่ก่อให้เกิดเป็นรูปร่างหรือสร้างขึ้นมา ความคิดก็คือว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสรรค์สิ่งทั้งปวง คำที่แปลเป็น ไม้เท้า (*เชเบท*) ส่วนใหญ่แล้วถูกแปลเป็น ‘ตระกูล’ และมีความหมายตรงตัวว่า ‘หน่อ’ อิสราเอลเป็นชนชาติที่พระองค์ได้ทรงเลือกให้เป็นประชากรชาติของพระองค์ (นั่นคือ ไม้เท้าแห่งมรดกของพระองค์) – ลูกหลานของพระองค์เอง พระนามของพระเจ้าตามประวัติศาสตร์ของพวกเขาคือ พระเยโฮวาห์จอมโยธา - องค์พระผู้เป็นเจ้าของกองทัพเหล่านั้นแห่งสวรรค์และแผ่นดินโลก ประเด็นที่ใหญ่กว่าในข้อนี้ก็คือว่า มรดกของอิสราเอลคือ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้เนรมิตสร้างสรรค์สิ่งทั้งปวงผู้ได้ทรงเลือกอิสราเอลให้เป็นประชาชนของพระองค์เอง พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือสิ่งทั้งปวง ช่างตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงจริงๆ อิสราเอลได้เอาไม้และโลหะที่ไม่มีฤทธิ์เดชและไม่มีชีวิต

(นั่นคือ รูปเคารพต่างๆ) มาแทนที่พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นผู้ได้ทรงเลือกพวกเขาให้เป็นประชาชนของพระองค์แล้ว ช่างเป็นกลุ่มคนโง่เสียจริง!

ยรม 10:17-18 **โอ เจ้าทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การถูกล้อมเอ๋ย จงเก็บข้าวของ**
จากพื้นดิน คำที่แปลเป็น **ป้อมปราการ (มัก โชวร์)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘การถูกล้อม’ นี่เท่ากับ
ว่าพระเจ้าทรงสั่งพวกคนนับถือรูปเคารพแห่งยูดาห์ให้เก็บรวบรวมข้าวของของตนเพราะว่าการ
ล้อมอันน่ากลัวกำลังมาแล้ว แน่แน่นอนว่านั่นคือ การล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยคนบาบิโลนที่ใกล้เข้า
มา

18 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะเหวี่ยงชาวแผ่นดินออกไปเสีย ณ เวลานี้
และเราจะนำความทุกข์ใจมาถึงเขาเพื่อให้เขารู้สึก" พระเจ้าทรงแจ้งแก่ยูดาห์ล่วงหน้าผ่านทาง
เยเรมีย์ว่าพระองค์จะทรงเหวี่ยงพวกเขาออกไปจากแผ่นดินของพวกเขา “ณ เวลานี้” (นั่นคือ ใน
ไม่ช้า) การกระจัดกระจายไปของพวกยิวซึ่งถูกพยากรณ์ไว้นานแล้ว ซึ่งย้อนไปถึงพระราช
บัญญัติ 28 กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว ในการทำเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงรบกวนพวกเขาเหมือนที่
พระองค์ได้ทรงเตือนไว้นานแล้วว่าพระองค์จะกระทำ ยูดาห์จะเรียนรู้อย่างเจ็บปวดว่าพระเจ้า
ทรงรักษาคำตรัสของพระองค์

ยรม 10:19-20 **วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะความเจ็บปวดของข้าพเจ้า บาดแผลของ**
ข้าพเจ้าก็ร้ายหนัก แต่ข้าพเจ้าว่า "แท้จริงนี่เป็นความทุกข์ใจ และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา" คราวนี้
ผู้พูดคือ ผู้พยากรณ์ท่านนี้เอง เขาครัครวญการพิพากษาที่กำลังจะบังเกิดแก่ชนชาติของเขา ใน
ฐานะเป็นยิวคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในเบนยามิน- ยูดาห์ เขาจะทนทุกข์ผลที่ตามมาอันขมขื่นเหล่านั้น
ซึ่งกำลังจะบังเกิดแก่ประชาชาติของเขาเช่นกัน ความบาปของชนชาติของเขาจะส่งผลต่อเขาใน
ไม่ช้า มันจะเป็นบาดแผลและความทุกข์ใจที่เขาจะต้องทน ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่า ความ
บาปส่งผลต่อผู้อื่นเสมอและในแง่ลบเสมอด้วย ผลที่ตามมาเหล่านั้นของความบาปก็ขมขื่นเสมอ
และพวกมันเกี่ยวพันกับผู้อื่นเป็นปกติ

20 เต้นท์ของข้าพเจ้าก็ถูกทำลาย และเชือกของข้าพเจ้าก็ขาดสิ้น ลูกๆของข้าพเจ้าจากข้าพเจ้าไปหมด และไม่มีเขาอีกแล้ว ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะกางเต็นท์ให้ข้าพเจ้าอีก และแขวนม่านของข้าพเจ้าให้ แม้กล่าวในรูปปัจจุบันกาล (จริงๆแล้วคือสมบูรณกาลในภาษาฮีบรู) ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็มองล่วงหน้าไปยังการพิพากษาที่ใกล้เข้ามานั้นราวกับว่ามันได้เกิดขึ้นไปแล้ว เขาเห็นล่วงหน้าว่าบ้านเรือนและครอบครัวของเขาเองถูกทำลายในการรุกรานของบาบิโลน ความสยดสยองต่างๆของสงครามจะส่งผลกระทบต่อครอบครัวของเขาเอง บางคนเข้าใจว่าลูกๆของเขาหมายถึง ชนชาติของเขาและมันเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม การอ่านตามตัวอักษรก็กล่าวถึงครอบครัวของเยเรมีย์เอง วันนั้นจะมาแน่ในไม่ช้าเมื่อเขาเองจะไม่มีใครช่วยเขา กางเต็นท์ของเขาเอง นี่บอกเป็นนัยถึงการทำลายล้างอันน่ากลัวซึ่งอยู่อีกไม่ไกล

ยรม 10:21 **เพราะว่าผู้เลี้ยงแกะก็โอด และไม่ได้เสาะหาพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจะมีได้จำเริญขึ้น และฝูงแกะทั้งหลายของเขาก็จะกระจัดกระจายไป** คำที่แปลเป็น ผู้เลี้ยงแกะ (ศิยาภิบาล) (ราอาห์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘เหล่าผู้เลี้ยงแกะ’ ในบริบทนี้ มันอาจหมายถึงเหล่าผู้นำของยูดาห์ทั้งฝ่ายวิญญาณและการเมือง พวกผู้ปกครองของประชาชาตินั้นได้กลายเป็นคนไร้ค่าเสียแล้ว (ดูคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำว่า โอด ในข้อ 8) พวกเขาได้เพิกเฉยพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสียแล้ว ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเตือนว่าพวกเขาจะไม่จำเริญขึ้นและฝูงแกะของพวกเขา (นั่นคือ ประชาชาติแห่งยูดาห์) จะถูกกระจัดกระจายไปในไม่ช้า มันเกิดขึ้นจริงเมื่อบาบิโลนรุกรานและกระจัดกระจายพวกเขาไป

ยรม 10:22 **ดูเถิด เสียงลือมาถึงแล้ว เสียงโกลาหลยิ่งใหญ่จากแดนเหนือมากระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้าง และให้เป็นถ้ำของมังกร** วลีแรกมีความหมายว่า ‘ดูเถิด รายงานข่าวมาแล้ว’ ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่และการทำลายล้างกำลังเคลื่อนตัวมาทางทิศใต้ ออกมาจากทิศเหนือ คนบาบิโลนและคนเคลเดียรุกรานยูดาห์จากทิศเหนือ: กาลิลีและดาน เป้าหมายของพวกเขาคือ หัวเมืองต่างๆของยูดาห์และความตั้งใจของพวกเขาคือ ทำให้พวกมันรกร้างว่างเปล่า เมื่อพวกเขาจัดการยูดาห์เสร็จแล้ว มันจะเป็นสถานที่ๆเหมาะสมที่พวกกึ่งก่าจะอาศัยอยู่

ยรม 10:23-25

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า ทางของมนุษย์ไม่
อยู่ที่ตัวเขา คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไปที่จะนำฝักบัวของตนเอง สองทัศนคติที่เป็นตัวเลือกอยู่
ตรงนี้ บางคนถือทัศนคติที่ว่าจริงๆแล้วนี่เป็นความคิดต่างๆของเนบูกัดเนสซาร์ขณะที่เขาเคลื่อน
ทัพลงได้มายังเยรูซาเล็มและตระหนักว่าพระเจ้ากำลังนำเส้นทางต่างๆของเขาเพื่อพิพากษายูดาห์
ความคิดนี้น่าจะเป็นของผู้พยากรณ์ท่านนี้เองขณะที่เขาได้รับความบาปของยูดาห์ แต่ก็วอนขอ
ความเมตตาจากพระเจ้าอยู่ข้าง ผู้พยากรณ์ท่านนี้วิงวอนว่ามนุษย์ชาติ (และหมายรวมถึงยูดาห์
ด้วย) ไม่รู้จริงๆว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่

24 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดตีสอนข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม มิใช่ด้วย
ความกริ้วของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์มาถึงความสูญเปล่า ผู้พยากรณ์
ท่านนี้ซึ่งอาจกำลังพูดแทนยูดาห์ในการอ้อนวอนเพื่อพวกเขา ก็วิงวอนพระเจ้าให้สั่งสอน (นั่นคือ
ตีสอน) แต่ด้วยความยุติธรรม (อย่างยุติธรรม) เขากลัวพระพิโรธของพระเจ้าและกลัวว่ามันจะ
ทำให้เขาและชนชาติของเขาถึงความสูญเปล่า กล่าวสั้นๆคือ เยเรมีย์วิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อ
ประชาชาติที่บาปหนาของเขา คำวิงวอนของเขาก็คือ ขอให้พระเจ้าทรง (1) ระลึกว่ามนุษย์ชาติ
(และยูดาห์) ไม่เข้าใจจริงๆว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่และ (2) ปฏิบัติอย่างยุติธรรมและไม่ใช้
ด้วยความกริ้ว นี่บอกเป็นนัยถึงการวอนขอความเมตตา

25 ขอพระองค์ทรงเทพระพิโรธของพระองค์เหนือเหล่าประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์
และเหนือครอบครัวทั้งหลายที่ไม่ออกพระนามของพระองค์ เพราะเขาทั้งหลายได้กินเผาผลาญ
ยาโคบ เขาได้เขมือบท่านเสีย และเผาผลาญท่านเสีย และกระทำที่อาศัยของท่านให้กร้างไป ตรง
กันข้าม เยเรมีย์ขอร้องพระเจ้าให้ทรงหันโทษของพระองค์ไปยังประชาชาติเหล่านั้นที่นับถือ
พระต่างดาวที่อยู่รอบตัวพวกเขาซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าเลยหรือไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพระองค์เลย
เขาเตือนความจำพระเจ้าว่าประชาชาติเหล่านั้นหาช่องมานานแล้วที่จะเขมือบอิสราเอล
ประชาชนของพระองค์ อาจมีการร้องขอพระเจ้าให้ทรงพิพากษาบาบิโลนเพราะการปฏิบัติอัน
โหดร้ายทารุณของพวกเขาในกาลอันเหมาะสม ดังนั้นข้อความของพระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์
ท่านนี้ในประตูของพระวิหารที่เยรูซาเล็มจึงจบลงท่านนี้

ภาพรวมของเยเรมีย์ 11: เนื้อหาตอนใหม่อยู่ตรงนี้: ข้อความเกี่ยวกับพันธสัญญาที่ถูก ละเมิด พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงเผชิญหน้าอิสราเอลเกี่ยวกับการที่พวกเขาได้ละเมิด พันธสัญญานั้นที่พวกเขาได้ตกลงไว้กับพระองค์ที่ซีนาย พระเจ้าจึงทรง (1) เผชิญหน้ายูดาห์ เกี่ยวกับเรื่องนี้ (2) พระองค์ทรงบอกล่วงหน้าว่านี่จึงเป็นเหตุว่าทำไมการพิพากษาถึงกำลังมา (3) และพระองค์ทรงบอกล่วงหน้าด้วยว่าคนเหล่านั้นที่ต่อต้านเยเรมีย์จะถูกเล่นงานอย่างแสนสาหัส

ยรม 11:1-2 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า ข้อความใหม่จาก พระเจ้าอยู่ตรงนี้ มันอาจถูกประกาศโดยเยเรมีย์ก่อนการโจมตีครั้งแรกโดยบาบิโลน บางคนคิด ว่าข้อความนี้จึงถูกกล่าวราวๆปี 608 ก่อน ค.ศ. เหมือนเดิมที่แหล่งที่มาในที่สุดแล้วของข้อความ นี้คือ จากพระเจ้าและเยเรมีย์เป็นเพียงผู้นำสารเท่านั้น

2 "เจ้าจงฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้เถิด และจงกล่าวแก่คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม พระเจ้าตรัสข้อความนี้แก่ (1) คนยูดาห์และ (2) ชาวกรุงเยรูซาเล็ม จุดสนใจหลักอยู่ตรงที่ถ้อยคำ แห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับอิสราเอลที่ภูเขาโฮเรบ (ซีนาย) ในพระคัมภีร์ตลอด ทั้งเล่ม การเน้นความสำคัญมักอยู่ที่ถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้า อิสราเอลถูกคาดหวังให้เชื่อฟัง รายละเอียดต่างๆ (นั่นคือ ถ้อยคำต่างๆ) แห่งพันธสัญญานั้นที่พระเจ้าได้กระทำไว้กับพวกเขา พันธสัญญานั้นงวดแรกถูกกรั่นนำในอพยพ 24:7-8 และจากนั้นก็ถูกแก้ไขเพิ่มเติมในพระราช บัญญัติ 28 และ 29 พระเจ้าจึงทรงเผชิญหน้าอิสราเอลด้วยพันธสัญญาพื้นฐานนั้นที่พระองค์ได้ ทรงกระทำไว้กับพวกเขาเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้นและซึ่งพวกเขาได้ละเมิดอย่างโจ่งแจ้ง

ยรม 11:3-5 เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ ว่า คนหนึ่งคนใดที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้ ให้ผู้นั้นเป็นที่แข่งเถิด ในพระราชบัญญัติ 28:15 จนถึงจบบทนั้น พระเจ้าทรงสาธยายคำแข่งสาปต่างๆซึ่งจะตกแก่อิสราเอลหากพวกเขา เพิกเฉยและไม่เชื่อฟังพันธสัญญานั้นที่พวกเขาได้เข้าอยู่ในนั้นกับพระเจ้า

แต่โปรดสังเกตอีกครั้งว่าพระเจ้าทรงเน้นย้ำถ้อยคำแห่งพันธสัญญา นั่น การออกพระ
วณะของพระเจ้าผ่านทางพันธสัญญานั้นที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอิสราเอลอยู่ในถ้อยคำของ
มัน เราเชื่อในการคล้อยตามถ้อยคำแห่งพระวณะของพระเจ้า พระเจ้าประทานถ้อยคำแห่งพันธ
สัญญานั้นที่ทรงกระทำไว้กับอิสราเอล ประเด็นตรงนี้ก็คือน่าแปลกใจว่าพวกเขาได้เพิกเฉยถ้อยคำเหล่านั้น

4 ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เราบัญญัติแก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย ในวันที่เราได้นำเขาออก
มาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาไฟเหล็ก กล่าวไว้ว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา และจงกระทำทุกอย่างที่เรา
บัญญัติไว้ เจ้าจึงจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า พันธสัญญาตอนนี้
ชัดเจน มันคือพันธสัญญานั้นที่พระเจ้าและอิสราเอลตกลงร่วมกันหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงช่วย
พวกเขาให้พ้นจากอียิปต์แล้ว พระเจ้าทรงเสนอพันธสัญญาหนึ่ง (นั่นคือ ข้อตกลงหนึ่ง) กับ
อิสราเอล นั่นคือ: พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาจะเป็นประชาชนของ
พระองค์ถ้าพวกเขาจะตกลงที่จะเชื่อฟังเสียงของพระองค์และรักษาพันธสัญญาของพระองค์
(อพยพ 19:5-6) อิสราเอลจึงตกลงตามนั้นและกล่าวว่า “สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น
ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม” (อพยพ 19:8) ดังนั้นพระเจ้าและอิสราเอลจึงเข้าในข้อตกลงหนึ่ง
อันศักดิ์สิทธิ์ที่ภูเขาซีนาย

5 เพื่อเราจะกระทำให้สำเร็จตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าว่า
จะประทานแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้” พระเจ้าทรง
สัญญาอิสราเอลแล้ว (ในอพยพ 3:8, พระราชบัญญัติ 6:3 และ 8:7-9)ว่าจะประทานแผ่นดินหนึ่ง
ซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ (นั่นคือ แผ่นดินหนึ่งที่อุดมสมบูรณ์และเจริญรุ่งเรือง) เงื่อนไข
พื้นฐานสำหรับการทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จจริงก็คือ ถ้าอิสราเอลจะเชื่อฟังเสียงของพระเจ้าดัง
ที่หมายเหตุไว้ในข้อข้างบน

แล้วข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้เป็นดั่งนั้นเถิด" เยเรมีย์แทรก
ความเห็นของตนเข้าไปตอนนี่ซึ่งถูกแปลเป็น “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้เป็นดั่งนั้นเถิด” นำ
สนใจที่คำที่แปลเป็น ขอให้เป็นดั่งนั้นเถิด คือคำฮีบรู *อาเมน* คำว่า *อาเมน* เป็นคำฮีบรูซึ่งถูกใช้

ทับศัพท์ในภาษากรีก ภาษาอังกฤษ และภาษาอื่นๆอีกมากมาย มันมีความหมายจริงๆแล้วว่า ‘ขอให้เป็นดั่งนั้นเถิด’ ดังนั้นเยเรมีย์จึงกล่าวว่า “อาเมน” เมื่อพระเจ้าทรงเตือนความจำอิสราเอลถึงพันธสัญญานั้นที่ทั้งสองฝ่ายตกลงร่วมกันและซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะอวยพรถ้าพวกเขาเชื่อฟังหรือแช่งสาปถ้าพวกเขาไม่เชื่อฟัง

ยรม 11:6 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "จงป่าวร้องถ้อยคำเหล่านี้ทั้งคืนในหัวเมืองของยูดาห์และในถนนหนทางเยรูซาเล็มว่า จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้และประพฤติตาม พระเจ้าจึงทรงแต่งตั้งเยเรมีย์ให้เทศนาทั่วหัวเมืองต่างๆของยูดาห์และเยรูซาเล็ม และเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับพันธสัญญานั้นซึ่งพวกเขาได้ตกลงไว้กับพระเยโฮวาห์เมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น ที่ตรงประเด็นยิ่งกว่าเดิมก็คือ ข้อความของเยเรมีย์คือ ให้ยูดาห์ฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานั้นที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับพวกเขาและกระทำตาม! โปรดสังเกตอีกครั้งว่า การเน้นความสำคัญอยู่ที่ถ้อยคำแห่งพันธสัญญานั้นของพระเจ้า

ยรม 11:7-8 เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งแรงต่อบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ แม้จนถึงทุกวันนี้อย่างไม่หยุดยั้งกล่าวตักเตือนว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา พระเจ้าทรงเตือนความจำยูดาห์ว่าพระองค์ได้ทรงตั้งใจเตือนเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขามาตลอดหลายศตวรรษตั้งแต่สมัยที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงโมงนั้น ข้อความของพระองค์นั้นเรียบง่ายพอๆกับที่มันลึกซึ้ง: “จงเชื่อฟังเสียงของเรา”

หลักการฝ่ายวิญญาณขั้นพื้นฐานที่สุดในพระคัมภีร์คือ ความเชื่อฟัง มันเริ่มต้นในปฐมกาล 2 และต่อเนื่องจนถึงวิวรณ์ 22 วลี “กล่าวตักเตือนอย่างไม่หยุดยั้ง (ลุกขึ้นแต่เช้า)” จริงๆแล้วเป็นภาพเปรียบเทียบของความขยันขันแข็งของพระเจ้าในการเตือนประชาชนของพระองค์ ตลอดหลายศตวรรษ พระเจ้าได้ทรงใช้บรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์มายังพวกเขา ครั้งแล้วครั้งเล่า เข้าแล้วเข้าเล่า เข้าครู่และตักเตือนเพื่อเตือนพวกเขา พระเจ้าได้ทรงแสดง ‘ความขยันขันแข็งอันสมควร’ แล้วในการเตือนสติประชาชนของพระองค์ พระองค์ทรงสัจย์ซื่อและเปี่ยมเมตตา พวกเขาไม่เป็นเช่นนั้น

8 ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายก็ไม่เชื่อฟังหรือเงี้ยวฟัง แต่ทุกคนดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของเขา ความจริงอันน่าเศร้าก็คือว่า อิสราเอลโดยรวมและยูดาห์โดยเฉพาะได้เพิกเฉยพระบัญชาต่างๆของพระเจ้า พวกเขาไม่แยแสพันธสัญญาที่พวกเขาได้ตกลงไว้ พวกเขาไม่แม้แต่จะเงี้ยวฟัง (นั่นคือ เอาใจใส่) คำที่แปลเป็น ความดื้อกระด้าง (จินตนาการ) (เชรียรูวธ์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความดื้อรั้น’ หรือแม้แต่ ‘ความแข็งกระด้าง’ อิสราเอลไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้าของตนอย่างดื้อรั้น

เหตุฉะนั้นเราจึงจะนำซึ่งตามบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญาที่เราได้บัญชาให้เขากระทำ แต่เขามีได้กระทำตามนั้น ให้มาตกเหนือเขา" ในพันธสัญญานั้นที่ถูกกระทำระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล พระเจ้าทรงสัญญาด้วยว่าถ้าพวกเขาเลือกที่จะดำเนินในความไม่เชื่อฟัง พระองค์ก็จะทรงตีสอนพวกเขาและขจัดพวกเขาออกไปจากแผ่นดินของพวกเขาในที่สุด ดู พระราชบัญญัติ 28:15 และเลวีนิติ 26:14

ยรม 11:9-10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "มีการคิดกบฏท่ามกลางคนยูดาห์และท่ามกลางชาวกรุงเยรูซาเล็ม สิ่งที่ย่ำยิ่งกว่าก็คือว่า ความบาปของยูดาห์และเยรูซาเล็มไม่ใช่แค่เรื่องความไม่เอาใจใส่หรือความสะเพร่าฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่มันเป็นความบาปชั้นอุกฉกรรจ์ ยิ่งกว่านั้น พวกเขาได้ปรึกษากันเองและตกลงร่วมกันที่จะหันไปหารูปเคารพทั้งหลาย พวกเขาจึงได้สมคบคิดกันที่จะไม่แยแสและไม่เชื่อฟังพันธสัญญาของพวกเขากับพระเจ้า ความไม่เชื่อฟังของพวกเขาแยกว่าความบาปแบบไม่เอาใจใส่ (ความบาปที่มีโทษน้อยกว่า) แต่มันก็ถูกไต่ร่ตรองไว้ก่อนและมีลักษณะร่วมกัน

10 เขาได้หันกลับไปหาความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ปฏิเสธไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา เขาติดสอยห้อยตามพระอื่นๆ และปรนนิบัติพระนั้น วงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ได้ผิดพันธสัญญาของเรา ซึ่งเรากระทำต่อบรรพบุรุษของเขา เหมือนกับที่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาได้ดำเนินต่อไปในการนับถือรูปเคารพอย่างลับๆ ยูดาห์ในสมัยของเยเรมีย์ก็ดำเนิน

ต่อไปในการลักลอบเป็นชู้กับพระบาอัลและรูปเคารพพระต่างด้าวอื่นๆเช่นกัน พวกเขาจึงได้
ละเมิดพันธสัญญาที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำไว้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ยรม 11:11-13 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมา
เหนือเขา ซึ่งเขาหนีไม่พ้น ถึงเขาจะร้องทุกข์ต่อเรา เราจะไม่ฟังเขาทั้งหลาย พระเจ้าจึงทรงบอก
ล่วงหน้าว่าพระองค์จะนำเหตุร้ายใหญ่ยิ่ง (นั่นคือ ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่) มาสู่พวกเขาและ
จะไม่มีทางหนีพ้นจากมันเลย ในความจนตรอก ยูดาห์จะร้องทูลต่อพระเจ้าในที่สุด แต่ในวันนั้น
พระเจ้าจะทรงเมินพวกเขาเสีย

12 แล้วหัวเมืองยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มจะไปร้องทุกข์ต่อพระ ซึ่งเขาทั้งหลายได้เผา
เครื่องหอมถวายนั้น แต่พระเหล่านั้นจะช่วยเขาให้รอดในเวลาลำบากไม่ได้ ในวันแห่งการตีสอน
ที่จะมานั้นผ่านทางบาบิโลน คนยูดาห์จึงจะหันไปหารูปเคารพพระต่างด้าวเหล่านั้นที่พวกเขาได้
นมัสการอย่างลับๆ กระนั้นสิ่งเหล่านี้จะไม่ช่วยอะไรเลยอย่างแน่นอนในวันนั้น

13 โอ ยูดาห์เอ๋ย พระทั้งหลายของเจ้าก็มากเท่ากับหัวเมืองทั้งหลายของเจ้า และตาม
จำนวนหนทางในกรุงเยรูซาเล็มเจ้าได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งที่ยับอาย คือแท่นสำหรับเผาเครื่อง
หอมถวายแก่พระบาอัล ดังที่หมายเหตุไว้ในเยเรมีย์ 2:28 ทุกหัวเมืองและทุกหมู่บ้านในยูดาห์มี
พระต่างด้าวของนั่นเอง ที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ ในเยรูซาเล็มนครบริสุทธานั้น มีแท่นบูชาถวายแก่
พระบาอัลมากพอๆกับที่มีถนนสายต่างๆ การนมัสการพระบาอัลและการนับถือรูปเคารพรูปแบบ
อื่นๆแพร่กระจายไปทั่วยูดาห์

ยรม 11:14 เพราะฉะนั้น เจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรือ
อธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อเขาร้องต่อเราในเวลาลำบาก พระเจ้าจึงทรงสั่ง
เยเรมีย์ว่าอย่าอธิษฐานเพื่อประชาชนของพระองค์เอง พระเจ้าจะไม่ฟังคำอ้อนวอนใดๆเพื่อพวก
เขาทั้งนั้น เมื่อพระองค์ทรงส่งการพิพากษามายังพวกเขาผ่านทางบาบิโลน ก็สายเกินไปแล้วที่
พวกเขาจะอธิษฐาน พระเจ้าทรงรอคอยการอธิษฐานที่เป็นการสารภาพบาปและการกลับใจใหม่
มานานแล้ว มันไม่เคยมาเลย บัดนี้จะไม่มีความเมตตาใดๆเลย

ยรม 11:15-17 ผู้ที่รักของเรานั้นมีสิทธิอะไรในนิเวศของเราเล่า ในเมื่อนางนั้นได้

กระทำการชั่วช้ามาก และเนื้ออันบริสุทธิ์ได้พ้นไปจากเจ้าแล้ว เมื่อเจ้ากระทำชั่ว เจ้าจึงเรงโลด
พระเจ้าทรงถามแบบไม่ต้องการคำตอบว่า ยูดาห์ประชาชนชาติผู้เป็นที่รักของพระองค์มีฐานะอะไร
ในพระนิเวศของพระองค์ คุณหญิงแพศยาคนหนึ่ง ยูดาห์ได้นอกใจอย่างน่าเกลียดต่อสามีฝ่าย
วิญญาณของเธอ นั่นคือ พระเยโฮวาห์ ไม่มีความบริสุทธิ์ใดๆในความสนิทสนมของเธออีกต่อ
ไปแล้ว ตรงกันข้าม ยูดาห์ปิติยินดีในการนำสะอิดสะเอียนฝ่ายวิญญาณทั้งหลายของเธอ ยูดาห์จึง
ไม่มีสิทธิเข้ามาในพระวิหารของพระเจ้า

16 พระเยโฮวาห์ทรงเคยเรียกเจ้าว่า 'ต้นมะกอกเทศสดงดงามด้วยผลเป็นอย่างดี' แต่
พระองค์ทรงก่อไฟเผามันเสียด้วยเสียงพายุใหญ่ และกิ่งทั้งหลายของมันก็ถูกหักเสียแล้ว
อิสราเอลและยูดาห์เคยเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศสดงดงามต้นหนึ่งเมื่อพวกเขาเชื่อฟังต่อพระเจ้า
ของตน กระนั้นบัดนี้การโจมตีต่างๆของคนบาบิโลนที่ใกล้เข้ามาต่อยูดาห์จะหักกิ่งเหล่านั้น
ของต้นมะกอกเทศนั้นและเผามันเสีย

17 ด้วยว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ได้ปลุกเจ้า ได้ทรงประกาศความร้ายให้ตกแก่เจ้า
เพราะความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ ซึ่งเขาได้กระทำต่อผู้ตนเอง เพื่อให้
ช่วยโยให้เราโกรธ ด้วยการเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล" แม้พระเจ้าได้ทรงปลุกอิสราเอล
(และยูดาห์) ในแผ่นดินนั้นคุณต้นมะกอกเทศสดงดงามต้นหนึ่ง บัดนี้พระองค์ก็ทรงประกาศ
ความร้ายใหญ่ยิ่งต่อผู้พวกเขา พวกเขาได้ช่วยพระเยโฮวาห์ให้ทรงพระพิโรธโดยการที่พวกเขา
นมัสการพระบาอัลต่อไปอยู่ คุณหญิงเล่นชู้คนหนึ่งที่แอบออกไปหาผู้รักของเธอ ยูดาห์ก็แอบนัด
เจอพระบาอัลเช่นกัน ดังนั้นหลังจากเดือนมาหลายปีแล้ว พระเจ้ากำลังจะระบายโทษของ
พระองค์แล้ว

ยรม 11:18-20 บัดนี้หัวข้อหลักเปลี่ยน ไปยังการตอบรับแบบเป็นศัตรูซึ่งเยเรมีย์
ได้รับเมื่อเขาเทศนากล่าวโทษความบาปของยูดาห์ มีการดำเนินแผนการแล้วเพื่อปิดปากผู้
พยากรณ์ท่านนี้เสีย พระเยโฮวาห์ทรงตำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็รู้แล้ว พระองค์ทรงตำแดง

การกระทำของเขาแก่ข้าพระองค์ พระเจ้าจึงทรงแจ้งแก่เยเรมีย์ถึงการสมคบคิดต่อผู้เขาโดยเหล่า ศัตรูของเขา

19 แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนลูกแกะหรือวัวซึ่งถูกพามาถึงที่ฆ่า ข้าพระองค์ไม่ทราบเลย ว่า พวกเขาได้ออกอุบายต่อผู้ข้าพระองค์โดยกล่าวว่า "ให้เราทำลายต้นไม้กับผลของมันเสียด้วย ให้เราตัดเขาออกเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เพื่อชื่อของเขาจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกเลย" เหมือน สัตว์ตัวหนึ่งที่ถูกจับไปยังโรงเชือด เยเรมีย์ไม่ทราบเลยถึงการสมคบคิดต่อผู้เขา เขาไม่ทราบถึง อุบายที่จะฆ่าเขาเสียและปิดปากคำเทศนาของเขา กระนั้นพระเจ้ายิ่งทรงทำให้เขารู้ถึงสิ่งที่กำลัง ใกล้เคียงเข้ามา

20 แต่ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ผู้ทรงทดลองดู ทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์แลเห็นการแก้แค้นของพระองค์ต่อก่เขา เพราะข้าพระองค์ได้ มอบเรื่องของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์แล้ว เยเรมีย์จึงอ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงเข้าแทรกแซงเพื่อ เขาและทำลายแผนการของเหล่าศัตรูของเขา โปรดสังเกตด้วยว่าเขาพรรณนาถึงพระเจ้าว่าเป็นผู้ ที่พิพากษาอย่างชอบธรรมและทดลองดู (นั่นคือ ตรวจสอบ) เหตุจงใจและความคิดเหล่านั้นที่อยู่ ลึกสุดภายใน การเอ่ยถึง จิต มีความหมายตรงตัวว่า อวัยวะต่างๆภายในช่องท้อง เช่น ลำไส้ต่างๆ หรือไต มันเป็นภาพเปรียบถึงที่ตั้งแห่งอารมณ์ต่างๆ พระเจ้าทรงตรวจสอบใจของเราทั้งหลาย เพื่อดูเหตุจงใจและเจตนาต่างๆ เยเรมีย์จึงวิงวอนพระเจ้าให้เข้าขัดขวางเพื่อเขา เพราะว่าเขาได้ เปิดเผยเหตุของเขาแก่พระเจ้าแล้ว นั่นก็คือ เขาได้มอบเรื่องนั้นไว้ต่อพระเจ้าแล้วในคำอธิษฐาน พอทราบถึงอุบายต่อผู้เขา เยเรมีย์ก็คุยกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในคำอธิษฐานเกี่ยวกับมัน

ยรม 11:21-23 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับคนตำบลอานาโทท ผู้ แสวงหาชีวิตของเจ้าและกล่าวว่า "อย่าพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ หรือมิฉะนั้นเจ้า จะต้องตายด้วยมือของเรา" พระเจ้าทรงมีข้อความหนึ่งสำหรับคนเหล่านั้นที่สมคบคิดกันต่อผู้ เยเรมีย์ พวกเขาได้เตือนเขาแล้วมิให้เทศนาในพระนามของพระเยโฮวาห์ มิฉะนั้นพวกเขาจะฆ่า เขาเสีย การเสียดสีประชดประชันอันขมขื่นสองประการปรากฏดังนี้ (1) อานาโททเป็นบ้านเกิด

ของเยเรมีย์ แน่แน่นอนว่าผู้พยากรณ์ท่านนี้ไม่ได้รับเกียรติใดๆเลยในบ้านเมืองของตนเอง อานาโธทยังเป็นนครหนึ่ง (ในเบนยามิน) ซึ่งเป็นที่ๆพวกปุโรหิตของพระเยโฮวาห์อาศัยอยู่ด้วย (2) จากสถานที่ที่ทั้งปวง คนเราคงคิดว่านครที่พวกปุโรหิตของพระเยโฮวาห์อาศัยอยู่จะเห็นอกเห็นใจผู้พยากรณ์คนหนึ่งทีเทศนาในพระนามของพระเยโฮวาห์ กระนั้นพวกเขาก็ไม่เป็นเช่นนั้น คนเมืองเดียวกันกับเขากำลังสมคบคิดกันต่อสู้เขา

22 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "ดูเถิด เราจะลงโทษเขาทั้งปวง พวกคนหนุ่มจะตายด้วยดาบ บรรดาบุตรชายและบุตรสาวของเขาจะตายด้วยการกันดารอาหาร พระเจ้าทรงมีคำเตือนอันน่ากลัวสำหรับชาวตำบลอานาโธท พวกเขา กำลังจะถูกลงโทษโดยพระเยโฮวาห์ อีกไม่นานคนทั้งเมืองนั้นจะพินาศซึ่งรวมถึงลูกๆของพวกเขาด้วย เมื่อคนบาบิโลนกวาดเข้ามา หลายคนเสียชีวิตในการต่อสู้และคนอื่นๆเสียชีวิตเพราะการกันดารอาหารซึ่งเป็นผลมาจากสงครามนั้น

23 จะไม่มีเหลือสักคนเดียว เพราะเราจะนำความร้ายมาสู่คนตำบลอานาโธท คือปีแห่งการลงโทษเขา" เมื่อการพิพากษาของพระเจ้า (ผ่านทางคนบาบิโลน) สิ้นสุดลง จะไม่มีผู้ใดเหลืออยู่ในอานาโธทเลย (บางคนจะถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน ดู เนหะมีย์ 7:27 พวกที่เหลือจะถูกฆ่าตาย) "ปีแห่งการลงโทษเขา" หมายถึงปีนั้นหรือเวลาที่พระเจ้าจะทรงเขียนพวกเขาด้วยการพิพากษาของพระองค์

ภาพรวมของเยเรมีย์ 12: ความคิดสำคัญสามประการถูกกล่าวในบทนี้ซึ่งเป็นบทสรุปของข้อความเกี่ยวกับพันธสัญญาที่ถูกละเมิดนั้น (1) ผู้พยากรณ์ท่านนี้ร้องทุกข์เกี่ยวกับความเจริญของคนชั่วในข้อ 1-6 (2) การพิพากษาอันรุนแรงจะมาแน่ในข้อ 7-13 (3) กระนั้นพระเจ้าจะทรงสำแดงความเมตตาต่ออิสราเอลและประชาชาติอื่นใดก็ตามที่ยอมกลับใจใหม่ในข้อ 14-17

ยรม 12:1-3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์ผู้คัดค้านพระองค์ พระองค์ก็ทรงเป็นฝ่ายถูก แม้กระนั้นข้าพระองค์ยังขอทูลเสนอมูลคดีของข้าพระองค์ต่อพระองค์ ไฉนทาง

ของคนชั่วจึงจำเรอขึ้น โฉนทุกคนที่ทรยศก็อยู่เย็นเป็นสุข เยเรมีย์เริ่มต้นบทนี้โดยการประกาศความชอบธรรมของพระเจ้า พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่า จะเข้าแทรกแซงเพื่อปกป้องผู้พยากรณ์ที่ถูกข่มเหงของพระองค์ กระนั้นเยเรมีย์ก็มีความกังวลอื่นๆซึ่งเขานำมายังพระที่นั่งแห่งพระคุณ เขาไม่เข้าใจการตัดสินพระทัยต่างๆ (นั่นคือ คำตัดสินต่างๆ) ของพระเจ้าทั้งหมด เขาสงสัยว่าทำไมคนชั่วแห่งแผ่นดินนั้นจึงดูเหมือนจำเรอขึ้น? คนเหล่านั้นที่ประพฤติอย่างทรยศในยูดาห์ดูเหมือนมีความสุขดี

เยเรมีย์เตือนความจำพระเจ้าว่า 2 พระองค์ทรงปลุกเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายก็หยิ่ง รากลง เขาทั้งหลายงอกงามขึ้นและบังเกิดผล พระองค์ทรงอยู่ใกล้ที่ปากของเขา แต่ไกลจากใจของเขา พระเจ้าได้ทรงปลุกอิสราเอล (และยูดาห์) ในแผ่นดินของพวกเขา พวกเขาได้จำเรอขึ้นตลอดหลายปีเหล่านั้น แต่บัดนี้พวกเขาพูดถึงพระเจ้า แต่พระองค์ก็ทรงอยู่ห่างไกลจากใจของพวกเขา (อีกครั้งที่การอ้างอิงถึง ใจ หมายถึงอวัยวะภายในต่างๆซึ่งเป็นภาพเปรียบของเหตุจูงใจต่างๆและเจตนาต่างๆที่อยู่ลึกสุดภายในของพวกเขา) พวกเขาดีแต่พูด แต่ใจของพวกเขาที่อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า

เยเรมีย์จึงเตือนความจำพระเจ้าว่า 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ พระองค์ทรงเห็นข้าพระองค์และทรงทดลองใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ เยเรมีย์เตือนความจำพระเจ้าว่าพระองค์ทรงทราบใจของผู้พยากรณ์ท่านนี้ พระเจ้าทรงทราบความสัตย์สุจริตของผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงวิงวอนพระเจ้าให้จัดการกับคนชั่วแห่งแผ่นดินนั้น ขอทรงดูเขาออกมาเหมือนแกะสำหรับการฆ่า และตั้งเขาทั้งหลายไว้ต่างหากเพื่อวันฆ่าคุณแกะที่ถูกเลือกไปฆ่า ผู้พยากรณ์ท่านนี้ขอร้องพระเจ้าให้ทำเช่นนั้นแก่เหล่าคนชั่วแห่งแผ่นดินนั้น

ยรม 12:4-6 แผ่นดินนี้จะไว้ทุกข์นานเท่าใด และผักหญ้าตามท้องนาทุกแห่งจะเหี่ยวแห้งไปนานเท่าใด เพราะความชั่วของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น ลสัตว์และนกก็ถูกผลาญไปเสียสิ้น เพราะเขาว่า "พระองค์จะไม่ทอดพระเนตรบันดูปลายของเราทั้งหลาย" เยเรมีย์ถามอาจแบบ

ไม่ต้องการคำตอบว่า แผ่นดินนี้จะทนทุกข์อีกนานเท่าใดเพราะความชั่วของยูดาห์? แม้แต่ อาณาจักรสัตว์ก็จะได้รับผลกระทบเพราะการพิพากษาที่จะมานั้น เหล่าคนชั่วแห่งยูดาห์ถึงขนาด อ้างว่าพระเจ้ามองไม่เห็นความชั่วของพวกเขา เยเรมีย์เตือนความจำพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนั้น

5 "ถ้าเจ้าวิ่งแข่งกับทหารราบ และเขาทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อย เจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร และถ้าเจ้ายังเหน็ดเหนื่อยในแผ่นดินแห่งสันติภาพซึ่งเจ้าวางใจนั้น เจ้าจะอย่างไรในคลื่นของ ลุ่มแม่น้ำจอร์แดน คราวนี้ผู้พูดเปลี่ยนกลับมายังพระเจ้าเอง พระองค์ทรงใช้ภาพเปรียบเทียบของการ วิ่งกับทหารราบที่มีประสบการณ์โชกโชนและคุ้นเคยกับการเดินทัพไกลๆ ฝ่ายหลังนั้นร่างกาย พิถีพิถันและรับไหว อย่างไรก็ตาม คนที่ไม่พิถีพิถันและไม่คุ้นเคยกับการวิ่งระยะทางไกลๆ ก็ จะหมดแรงจากการพยายามตามให้ทันคนเหล่านั้นที่ฝึกมาเป็นอย่างดี แต่ถ้าการวิ่งกับเหล่าทหารที่ พิถีพิถันทำให้เหน็ดเหนื่อยแล้ว พวกเขาจะตามให้ทันพวกม้าอย่างไรได้? นอกจากนี้ ถ้าพวกเขา ประสบความทุกข์ลำบากต่างๆ ในแผ่นดินเกิดของตนในช่วงเวลาสงบสุข พวกเขาจะอย่างไร เมื่อแม่น้ำจอร์แดนล้นเอ่อตลิ่งของมันและท่วม ภาพเปรียบเทียบที่ใหญ่กว่าก็คือ ถ้าพวกเขาคิดว่า ตอนนี้เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากแล้ว ก็จงรองนกว่าการพิพากษาของพระเจ้าตกลงมาเถอะ สิ่ง ต่างๆกำลังจะเริ่มหนักหนาสาหัสจริงๆแล้ว

6 เพราะว่าแม้พี่น้องของเจ้าและวงศ์วานของบิดาเจ้า แม้ว่าเขาก็ได้กระทำการทรยศต่อ เจ้า เขายังเรียกให้ฝูงชนไล่ตามเจ้าไป ถึงแม้ว่าเขาพูดถ้อยคำอย่างดีแก่เจ้า อย่าเชื่อเขาเลย พระเจ้า จึงทรงเตือนเยเรมีย์อีกครั้งเกี่ยวกับความทรยศของคนในวงศ์วานของเขาเอง – พวกปุโรหิตแห่ง อานาโธท แม้พวกเขาพูดจาไพเราะกับเยเรมีย์ พระเจ้าก็ทรงเตือนเขาว่าอย่าเชื่อคนเหล่านั้น อันที่ จริงพวกเขากำลังสมคบคิดกันเพื่อจ้องเอาชีวิตของเขาอยู่

ยรม 12:7-9 เราได้ละทิ้งนิเวศของเรา เราได้เหวี่ยงมรดกของเราทิ้ง เราได้มอบ ผู้ที่รักของจิตใจเราไว้ในมือศัตรูของเธอ พร้อมกับอารมณ์ที่เศร้าโศกอย่างเห็นได้ชัด พระเจ้าทรง ประกาศว่าพระองค์ได้ทอดทิ้งพระนิเวศของพระองค์แล้ว นั่นคือ พระวิหารนั้นที่เยรูซาเล็ม พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งมรดกของพระองค์แล้ว นั่นคือประชาชนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้

พระองค์ได้ทรงมอบประชาชนอันเป็นที่รักยิ่งของพระองค์เองคือยูดาห์ไว้ในมือของคนบาบิโลนที่จะมานั้นแล้ว

8 มรดกของเราได้กลายเป็นเหมือนสิ่งโตในป่าต่อเรา เขาตะเบ็งเสียงของเขาเข้าไปใส่เรา เพราะฉะนั้นเราจึงเกลียดเขา ประชาชนของพระองค์เอง นั่นคือมรดกของพระองค์ ได้กลายเป็นเหมือนสิ่งโตตัวหนึ่งในป่าซึ่งได้หันมาต่อสู้พระองค์ พระเจ้าจึงต้องจัดการกับประชาชนของพระองค์ แนวคิดของความเกลียดชังในพระคัมภีร์ปกติแล้วมีหลายระดับ ในกรณีนี้ ความคิดก็คือว่าพระเจ้าทรงจำใจต่อสู้กับมรดกของพระองค์เองเหมือนกับที่คนๆหนึ่งต้องหันไปต่อสู้กับสิ่งโตตัวหนึ่ง

9 มรดกของเราเป็นแก่เราเหมือนนกลายต่าง นกซึ่งอยู่รอบต่อสู้นกนั้น ไปเถอะ ไปขุมขุม สัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้น นำมันให้มากินเสีย พระเจ้าทรงใช้ภาพเปรียบเทียบประการเพื่อพรรณนาถึงมรดกของพระองค์ (นั่นคือ ประชาชนของพระองค์) คุณพวกรักเอียงหรือนกลูนทองที่บุกรังของนกอื่นๆ และกินไข่ของพวกมัน ยูดาห์ก็ทำตัวเองให้เป็นที่น่ารังเกียจต่อบรรดาเพื่อนบ้านของเธอ และต่อพระเจ้าของเธอด้วย โดยภาพเปรียบเทียบนี้พระเจ้าจึงทรงเรียกสัตว์ป่าอื่นๆ แห่งถิ่นทุรกันดารให้มากินรังของยูดาห์ ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า เพราะความบาปของยูดาห์ พระเจ้าจึงทรงเรียกอีกประชาชาติหนึ่ง (นั่นคือ บาบิโลน) ให้มาตีสอนประชาชนของพระองค์

ยรม 12:10-11 ผู้เลี้ยงแกะเป็นอันมากได้ทำลายสวนองุ่นของเราเสีย เขาทั้งหลายได้เหยียบย่ำส่วนของเราไว้ใต้ฝ่าเท้า เขาทั้งหลายได้กระทำให้ส่วนอันพึงใจของเรากลายเป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง คำที่แปลเป็น ผู้เลี้ยงแกะ (ศิษยาภิบาลทั้งหลาย) (ราอาห์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘พวกคนเลี้ยงแกะ’ ภาพเปรียบเทียบสองชั้นอยู่ตรงนี้ คุณพวกรักผู้เลี้ยงแกะที่ประมาทเลินเล่อที่ปล่อยให้แกะของตนไปหากินในสวนองุ่นหนึ่ง และเหยียบย่ำเถาองุ่นและทำลายสวนนั้นเสีย บรรดาผู้นำที่ชั่วร้ายของยูดาห์ก็ทำลายประชาชาตินั้นฝ่ายวิญญูณเช่นกัน

11 เขาทั้งหลายได้กระทำส่วนของเราให้รกร้าง เมื่อรกร้างส่วนนั้นก็ร่ำครวญต่อเรา แผ่นดินทั้งสี่ก็ถูกทิ้งให้รกร้าง เพราะไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ในเรื่องนี้ บรรดาผู้นำที่เป็นคนชั่วแห่งแผ่นดินนั้น ได้ทำให้มันรกร้างฝ่ายวิญญาณและไม่มีใครสนใจ

ยรม 12:12-13 ผู้ทำลายล้างได้มาบนบรรดาที่สูงทั้งปวงในถิ่นทุรกันดาร เพราะว่าแสงดาบของพระเยโฮวาห์จะทำลายจากปลายแผ่นดินนี้ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีเนื้อหนังใดๆ ที่จะมีสันติภาพ การพิพากษานั้นที่ใกล้เข้ามาต่อยูดาห์โดยบาบิโลนถูกบอกล่วงหน้าอีกครั้ง บรรดากองทัพที่รุกรานของบาบิโลนจะเขมือบแผ่นดินนั้นจากปลายสุดด้านหนึ่งไปถึงปลายสุดอีกด้านซึ่งรวมถึงบรรดาที่สูงเหล่านั้นด้วย อันหลังนี้อาจหมายถึงสถานที่ต่างๆ แห่งการล่วงประเวณีหรือมันอาจหมายถึงสถานที่เหล่านั้นที่บรรดารูปเคารพถูกตั้งขึ้นบนยอดเนินเขาต่างๆ ไม่ว่าจะกรณีใด ประเด็นก็คือว่าทั้งแผ่นดินนั้นกำลังจะถูกเขมือบ

13 เขาทั้งหลายได้หว่านข้าวสาลี แต่จะเกี่ยวหนาม เขาได้กระทำให้ตัวเจ็บปวด แต่จะไม่ได้กำไรอะไร เขาทั้งหลายจะละอายด้วยผลการเกี่ยวของเขา ด้วยเหตุความโกรธเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์" ยูดาห์กำลังจะเริ่มรกร้างแล้ว – สถานที่ของหนามต่างๆ เห็นได้ชัดว่ายูดาห์กระทำให้ตัวเจ็บปวดอย่างมากในการเกณฑ์อียิปต์ให้มาเป็นพันธมิตรในสงครามที่จะมีขึ้นนี้ กระนั้นคนอียิปต์ก็จะไม่ใช่ดีค่าจ้างที่ถูกเสนอแก่ตน การทาบตามอียิปต์ของพวกเขาจะไม่มีประโยชน์อะไรเลย อีกไม่ช้ายูดาห์จะเผชิญความกริ้วอันดุเดือดของพระเยโฮวาห์แต่ผู้เดียว

ยรม 12:14-15 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ด้วยเรื่องบรรดาเพื่อนบ้านที่ชั่วร้ายของเรา ผู้ที่ได้แต่ต้องมรดกซึ่งเราได้ให้อิสราเอลประชาชนของเราสืบมรดกนั้นว่า "ดูเถิด เราจะถอนเขาทั้งหลายขึ้นจากแผ่นดินของเขา และเราจะถอนวงศ์วานยูดาห์จากท่ามกลางเขาทั้งหลาย ท่ามกลางความมืดที่ก่อตัวขึ้นของการพิพากษาที่ใกล้เข้ามา พระเจ้าก็ยังทรงเสนอแสงเรืองรองแห่งความหวัง ประชาชาติเพื่อนบ้านทั้งหลายที่เป็นศัตรูถูกเตือนว่าพระเจ้าจะทรงถอนพวกเขาขึ้นถ้าพวกเขาพยายามที่จะหาประโยชน์จากความลำบากของยูดาห์ นอกจากนี้ วันนั้นจะมาแน่เมื่อพระเจ้าจะทรงเอายูดาห์ออกมาจากประชาชาติเหล่านั้นที่พวกเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย

15 และต่อมาหลังจากที่เราได้ถอนเขาทั้งหลายขึ้นแล้ว เราจะกลับมีความเมตตาต่อเขาอีก และเราจะนำเขาทั้งหลายมาอีก ให้ต่างก็มายังมรดกของตน และยังแผ่นดินของตน พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าวันนั้นจะมาเมื่อพระองค์จะทรงให้ประชาชนของพระองค์กลับมายังแผ่นดินของพวกเขาและทรงมีความกรุณาต่อพวกเขา สักวันหนึ่งอิสราเอลจะถูกพากลับไปยังแผ่นดินของพวกเขาและพระเจ้าจะทรงเปี่ยมเมตตาต่อพวกเขา

ยรม 12:16-17 และจะเกิดกรณีขึ้นว่า ถ้าเขาทั้งหลายจะอุตสาหกรรมศึกษาทางแห่งประชาชนของเรา คือปฏิญาณในนามของเราว่า 'ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่' อย่างที่เขาได้สอนประชาชนของเราให้ปฏิญาณโดยพระบาอัล แล้วเขาจะได้รับการสร้างขึ้นไว้ท่ามกลางประชาชนของเรา พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าถ้าบรรดาประชาชาติเพื่อนบ้านที่เป็นคนต่างชาติจะเรียนรู้ทางอันชอบธรรมของอิสราเอลอย่างขยันขันแข็งและปฏิญาณโดยพระนามของพระองค์จนถึงขนาดที่พวกเขาเคยได้ล่อลวงอิสราเอลให้ปฏิญาณโดยพระบาอัล พระเจ้าก็จะทรงอนุญาตให้พวกเขาอาศัยอยู่ท่ามกลางอิสราเอล

ความจริงที่สำคัญหลายประการอยู่ตรงนี้ (1) พระนาม พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ หรือ *เยโฮวาห์เคย์* บอกเป็นนัยถึงพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนแล้วและเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงเป็นอยู่เสมอมาและจะเป็นอยู่เสมอไป พระองค์ทรงเป็นแหล่งแห่งชีวิตและผู้ประทานชีวิต เมื่อบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติเต็มใจที่จะปฏิญาณ โดยพระองค์ผู้ทรงเป็นชีวิตและชีวิตอยู่ในพระองค์ พวกเขาที่จะได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่กับอิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขา (2) การสำเร็จจริงในที่สุดของคำพยากรณ์นี้จะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระคริสต์เสด็จกลับมาและสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ ในวันนั้น เฉพาะคนเหล่านั้นในพระคริสต์จะได้รับอนุญาตให้เข้าในอาณาจักรของพระองค์ และประชาชาติทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติที่เชื่อจะมีสิทธิ์เข้าในอาณาจักรของพระองค์ได้อย่างเต็มที่ในวันนั้น

17 แต่ถ้าเขาทั้งหลายจะไม่เชื่อฟัง แล้วเราจะถอนประชาชาตินั้นขึ้นและทำลายเขาจนสิ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ประชาชาติใดที่กบฏต่อพระองค์

จะถูกทำลาย หลักเกณฑ์ง่ายๆเหมือนเดิมก็คือ ความเชื่อฟังต่อพระองค์ การสำเร็จจริงของคำ
เตือนนี้อยู่ในบริบทเดียวกับข้อที่แล้ว มันกล่าวถึงอวสานกาลพร้อมกับจุดสนใจหลักของมันใน
ช่วงยุคพันปี

ภาพรวมของเยเรมีย์ 13: บทที่ 13 นำเสนอหมายสำคัญเรื่องผ้าป่านคาดเอว ในบทนี้ภายใต้ภาพเปรียบของผ้าคาดเอวและไหน้ำองุ่น ความพินาศของพวกยิวถูกพรรณนา พระเจ้าทรงชี้ให้เห็นว่า (1) คนทุกระดับชั้นของสังคมยิวจะทนทุกข์ในข้อ 1-11 (2) พระองค์ทรงเตือนสติพวกเขาให้กลับใจใหม่ในข้อ 12-17 และ (3) คำเตือนอันน่ากลัวถูกกล่าวแก่เยรูซาเล็มและกษัตริย์ของยูดาห์ในข้อ 18-27

ยรม 13:1-5 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าด้วยว่า "จงไปซื้อผ้าป่านคาดเอวมาผืนหนึ่ง คาดเอวของเจ้าไว้และอย่าจุ่มน้ำ" 2 ข้าพเจ้าจึงซื้อผ้าคาดเอวผืนหนึ่งตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ และคาดเอวของข้าพเจ้าไว้ ผ้าคาดเอวในอิสราเอลสมัยโบราณคือ แถบรัดเอวหรือเครื่องประดับแบบเข็มขัดเพิ่มเข้ากับเครื่องแต่งกายของผู้ชาย ผ้าป่านคาดเอวเป็นชนิดที่มีราคาแพง ซึ่งปกติแล้วถูกสวมใส่สำหรับออกงานต่างๆ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงสั่งเยเรมีย์ให้ไปหาซื้อเครื่องแต่งกายชิ้นนั้นมาและสวมมัน มันจะต้องไม่ถูกซัก อาจเพื่อบ่งบอกว่ามันเป็นของใหม่เอี่ยม เยเรมีย์จึงกระทำตามคำสั่งของพระเจ้า ดังนั้นเรื่องราวเปรียบเทียบที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเตือนประชาชนของพระองค์จึงเริ่มต้นขึ้น

3 และพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า 4 "จงเอาผ้าคาดเอวซึ่งเจ้าได้ซื้อมา ซึ่งอยู่ที่เอวของเจ้า และจงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส แล้วซ่อนผ้านั้นไว้ในซอกหินแห่งหนึ่ง" 5 ข้าพเจ้าก็ไปและซ่อนผ้านั้นไว้ข้างแม่น้ำยูเฟรติส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้า จากนั้นพระเจ้าทรงสั่งผู้พยากรณ์ท่านนี้ให้เอาผ้าคาดเอวที่เขาได้ซื้อมาและสวมอยู่ และไปยังแม่น้ำยูเฟรติสและซ่อนมันไว้ในซอกหินแห่งหนึ่งข้างแม่น้ำนั้น เยเรมีย์ทำตามที่ได้รับคำสั่งเหมือนเดิม

เราควรหมายเหตุว่าแม่น้ำยูเฟรติสอยู่ไกลจากละแวกของเยรูซาเล็มมากๆ ขึ้นอยู่กับว่าเขาไปที่ไหนกันแน่ ระยะทางนั้นอาจมากกว่า 500 ไมล์เลยทีเดียว นอกจากนี้ ความสำคัญของแม่น้ำยูเฟรติสก็คือว่า นครบาบิโลนตั้งอยู่ตลอดสองฝั่งของมัน นั่นไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างที่บริบททั่วไปของหนังสือเยเรมีย์เปิดเผย พระเจ้าทรงใช้บาบิโลนเพื่อพิพากษายูดาห์

ยรม 13:6-7 ต่อมาอีกหลายวันพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส และเอาผ้าคาดเอวซึ่งเราได้สั่งเจ้าให้ซ่อนไว้ที่นั่นนั้นมาเสียจากที่นั่น" ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของคำอุปมาที่มีชีวิต พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้เดินทางกลับไปยังแม่น้ำยูเฟรติสในเวลาต่อมาเพื่อเอาผ้าป่านคาดเอวที่เขาได้ซ่อนไว้ที่นั่นกลับคืนมา

7 แล้วข้าพเจ้าก็ไปที่แม่น้ำยูเฟรติส และขุดเอาผ้าคาดเอวมาจากที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ดูเถิด ผ้าคาดเอวนั้นเสียหายหมด จะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้ พอไปเอาผ้าป่านคาดเอวที่ถูกซ่อนไว้ริมฝั่งแม่น้ำกลับคืนมา เยเรมีย์ก็พบว่ามันใช้การอะไรไม่ได้แล้ว การประยุกต์ใช้กับยูดาห์และอิสราเอลในแง่ นั้นจะถูกกล่าวในไม่ช้า

ยรม 13:8-9 แล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์ก็มายังข้าพเจ้าว่า 9 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราก็จจะทำลายความทะนงใจของยูดาห์ และความทะนงใจใหญ่ยิ่งของเยรูซาเล็มเสียอย่างนั้นแหละ เหมือนกับที่ผ้าคาดเอวนั้นถูกซ่อนไว้ข้างแม่น้ำและถูกทำให้ไร้ประโยชน์ พระเจ้าก็จะทำลายความเย่อหยิ่งของยูดาห์และเยรูซาเล็มเช่นกัน โปรดสังเกตด้วยว่าความเย่อหยิ่งของเยรูซาเล็มถูกเรียกว่า *ใหญ่ยิ่ง* โดยพระเจ้า ความจองหองและความทะนงตัวเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่ชั่วและตามเนื้อหนัง

ยรม 13:10-11 คือชนชาติที่ชั่วร้ายนี้ ผู้ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา ผู้ที่ดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจของตนเอง และได้ติดสอยห้อยตามพระอื่น เพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น จะเป็นเหมือนผ้าคาดเอวนี้ซึ่งจะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้ เกรงว่าจะมีคำถามใดๆเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้คำอุปมานี้ พระเจ้าอธิบายมันชัดเจน ชนชาติที่ชั่วร้ายซึ่งถูกพรรณานี้คือ ประชาชาติแห่งยูดาห์และนครหลวงของมัน คือ เยรูซาเล็ม คำที่แปลเป็น ความดื้อกระด้าง

(จินตนาการ) (เชรียรูวซ์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความดีร้าย’ หรือ ‘ความแข็งกระด้างของใจ’ ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าทรงกล่าวโทษยูดาห์อีกครั้งเรื่องการนับถือรูปเคารพ ดูเหมือนว่าความบาปหนึ่ง (การนับถือรูปเคารพ) ตามหลังความบาปอีกอย่าง (ความแข็งกระด้างของใจ) ทั้งสองอย่างทำให้คนเราไร้ประโยชน์ต่อพระเจ้า ดังนั้นยูดาห์และเยรูซาเล็มจึงจะใช้การอะไรไม่ได้เลยในไม่ช้า – ไร้ประโยชน์ การพิพากษาที่จะมานั้นของพระเจ้าจะทิ้งประชาชนชาตินั้นให้ถูกทำลายอย่างราบคาบ

11 เพราะผ้าคาดเอวติดอยู่ที่เอวของมนุษย์ฉันใด เราก็ได้กระทำให้วงศวานทั้งสิ้นของอิสราเอลและวงศวานทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเราฉันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชน ชื่อเสียง ที่สรรเสริญ และสง่าราศีแก่เรา แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ฟัง ผ้าคาดเอวสมัยโบราณเป็นสิ่งเสริมเข้ากับเครื่องแต่งกายของผู้ชาย มันอาจเปรียบอย่างหยาบๆ ได้กับเน็คไทสวยๆ ในปัจจุบัน พระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะให้ยูดาห์ (และอิสราเอล) เป็นเครื่องประดับอันสวยงามเพื่อเสริมเข้ากับสง่าราศีของพระองค์ พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้ประชาชนของพระองค์มีชื่อเสียงเพื่อเป็นสง่าราศีและคำสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ อย่างไรก็ตาม ในความดีกระด้างแห่งจิตใจของพวกเขา พวกเขาที่ไม่ยอมฟัง และบัดนี้พวกเขาก็ใช้การอะไรไม่ได้แล้วเหมือนเชือกหรือเน็คไทซึ่งได้ถูกซ่อนไว้ในโคลนริมฝั่งแม่น้ำ

ยรม 13:12-14 ฉะนั้นเจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘น้ำองุ่นจะเต็มไหทุกลูก’ และเขาทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า ‘เราไม่รู้หรือว่าน้ำองุ่นจะต้องเต็มไหทุกลูก’ คำอุปมาที่เป็นเรื่องราวเปรียบเทียบอีกเรื่องที่เกิดจากโศกนาฏกรรมที่กล่าวโทษยูดาห์ถูกนำเสนอ ภาพเปรียบของถุงหนังใส่น้ำองุ่นถูกใช้ ขวดน้ำองุ่นสมัยโบราณ ไม่ได้ทำจากแก้ว แต่ทำจากหนังสัตว์ที่ถูกเย็บเข้าด้วยกันเป็นถุงกระดิกขนาดใหญ่ พระเจ้าทรงประกาศสิ่งที่ชัดเจน: ถุงน้ำองุ่นเต็มไปด้วยน้ำองุ่น ซึ่งชาวยูดาห์ตอบกลับไปว่า ‘พวกเรารู้อยู่แล้ว’

13 แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นเต็มไปด้วยความมึนเมา คือกษัตริย์ทั้งหลายของผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด พวกเขา

บุโรหิต พวกผู้พยากรณ์ และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ความคิดนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องราวเปรียบเทียบและไม่ใช่ตามตัวอักษร พระเจ้าทรงเตือนว่าตั้งแต่พวกผู้นำของประชาชาตินั้นเรื่อยลงมาทั้งประชาชาตินั้นจะเป็นเหมือนคนเมา – ยืนขึ้นไม่ได้ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และต้องพึ่งความเมตตาของผู้อื่น

14 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะเหวี่ยงเขาทั้งหลายให้ชนกันและกัน พวกพ่อก็ชนพวกลูก เราจะไม่สงสาร หรือไม่ไว้ชีวิต หรือไม่เมตตา แต่เราจะทำลายเขา" การพิพากษาที่จะมานั้นจะเป็นเหมือนการทะเลาะวิวาทของคนเมาที่แม้แต่พ่อกับลูกชายก็ถูกซ้อม ที่แย่งกว่านั้นก็คือพระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์จะไม่มี ความสงสารหรือความเมตตาต่อพวกเขาเลย ในการพิพากษาที่จะมานั้น พวกเขาจะถูกทำลาย คำเตือนนี้ถูกให้ไว้หลังจากการรุกรานครั้งแรกของบาบิโลนและก่อนการทำลายล้างครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลนในปี 586 ก่อน ค.ศ. เมื่อบาบิโลนกลับมาตอนนั้น พวกเขาก็ไม่มีความเมตตาต่อผู้ใดเลยและทำลายประชาชาตินั้นจนราบคาบ

ยรม 13:15-17 จงฟังและเงี้ยวหูฟัง อาย่าโยไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสั่งพระราชาแล้ว ยูดาห์ที่กลับสัตย์ถูกเรียกอีกครั้งให้ตั้งใจฟัง นี่บอกเป็นนัยว่าความเย่อหยิ่งของพวกเขาทำให้พวกเขาเบี่ยงหูของตนไปจากพระเจ้า ความบาปนั้นต่อเนื่องมาจนทุกวันนี้ พระเจ้าได้ตรัสแล้ว คนส่วนใหญ่ก็ไม่สน มันเปลี่ยนแปลงไปน้อยมากใน 2,500 ปีหลังมานี้

16 จงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อนที่พระองค์จะทรงนำความมืดมา ก่อนที่เท้าของเจ้าจะสะดุดบนภูเขาที่มีแสงโพล้เพล้ และขณะที่เจ้าทั้งหลายมองหาความสว่าง พระองค์ทรงกลับให้เป็นเงามัจจุราช และทรงกระทำให้เป็นความมืดทึบ

การทรงเรียกของพระเจ้ายังเหมือนเดิมคือ ให้อุดาห์กลับใจจากความบาปของพวกเขา และถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าของพวกเขา ในความเมตตา พระเจ้าทรงให้โอกาสพวกเขาอีกครั้งที่จะกลับใจใหม่ก่อนที่การพิพากษาจะถึงพวกเขา หากพวกเขาไม่กลับใจใหม่ การพิพากษาที่จะมานั้นของพระเจ้าจะเป็นความมืดทึบในฝ่ายวิญญาณและฝ่ายอารมณ์ พวกเขาจะสะดุดเหมือนคนๆหนึ่งที่พยายามเดินเข้าไปในเทือกเขาในยามค่ำมืด ความตายจะอยู่ในความมืดนั้น แม้พวก

เขามองหาความสว่างแห่งความเจริญรุ่งเรือง ในไม่ช้าพวกเขา ก็จะเผชิญกับความมืดแห่งการพิพากษา

17 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายจะไม่ฟัง จิตใจของข้าพเจ้าก็จะร้องไห้ลับๆ เพราะความทะนงใจของเจ้า ตาของข้าพเจ้าจะร้องไห้มากนัก และมีน้ำตาอาบหน้า เพราะฝูงแกะของพระเยโฮวาห์ถูกต้อนเอาไปเป็นเชลย เห็นได้ชัดว่าผู้พุดคือ เยเรมีย์ ถ้ายูดาห์ปฏิบัติเสธคำเตือนของพระเจ้า ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็บอกล่วงหน้าว่าเขาจะร้องไห้ให้แก่ประชาชาติที่ชั่วร้ายของเขา ชื่อเล่นของเขานั้นคือ ผู้พยากรณ์ร้องไห้ ก็เหมาะสมแล้ว ที่เป็นलगร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือว่า เยเรมีย์บอกล่วงหน้าว่ายูดาห์ซึ่งเป็นฝูงแกะขององค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะถูกจับไปเป็นเชลยและถูกกระจัดกระจายไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติ

ยรม 13:18-19 **จงกล่าวแก่ษัตริย์และพระราชินีว่า "ขอทรงประทับ ณ ที่ต่ำ**
เพราะว่าอำนาจของพระองค์ คือมงกุฎแห่งสง่าราศีของพระองค์จะหล่นมา" บางคนได้เสนอว่า เยโฮยาคิน และมารดาของเขานางเนหุซทาถูกหมายถึง (2 พงศกษัตริย์ 24:12-15) ที่น่าจะไข่มากกว่าก็คือว่าข้อความนี้มีไปถึงเศเคคียาห์และมารดาของเขา ดู 2 พงศาวดาร 36:11 ฝ่ายหลังเป็นผู้ที่เผชิญกับการรุกรานที่ทำลายล้างครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลน ไม่ว่ากรณีใด กษัตริย์และพระบรมราชชนนีแห่งแผ่นดินนั้นก็ถูกเรียกให้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาถูกเรียกให้นั่งในความถ่อมใจและการกลับใจใหม่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของพวกเขา มิฉะนั้น อาณาจักร (อำนาจ) ของพวกเขาและสง่าราศีของพวกเขาจะถูกทำลาย

19 หัวเมืองแห่งภาคใต้ก็ถูกปิดซึ่งไม่มีใครจะเปิดได้ ยูดาห์ทั้งสิ้นจะถูกกวาดไปเป็นเชลย จะถูกกวาดไปเป็นเชลยหมดทีเดียว ยูดาห์ทั้งสิ้นจะถูกทำลาย ไม่ใช่แค่เยรูซาเล็มเท่านั้นซึ่งอยู่ในพื้นที่ตอนเหนือของอาณาจักรนั้น แต่หัวเมืองต่างๆแห่งภาคใต้ซึ่งอาจลงไปไกลถึงเบเออร์เซบาดด้วย อาณาจักรยูดาห์ทั้งสิ้นจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย – ทั้งหมดของมัน นั้นเกิดขึ้นในปี 586 ก่อน ค.ศ. เมื่อคนบาบิโลนด้วยความขุ่นเคืองกำจัดการกบฏของเศเคคียาห์ ดู 2 พงศาวดาร 36:11 เหมือนเดิม

ยรม 13:20-21 "จงเงยหน้าของเจ้าขึ้นดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ ฝูงแกะที่ได้มอบไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือฝูงแกะที่งัดงาของเจ้านั้นนะ คนบาบิโลนรุกรานจากทิศเหนือ พวกเขาได้ทำเช่นนั้นไปแล้วครั้งแรกในปี 605 ก่อน ค.ศ. จากนั้นก็อีกครั้งในปี 597 – 596 ก่อน ค.ศ. พระเจ้าจึงทรงถามพวกผู้นำแห่งยูดาห์ว่าฝูงแกะที่งัดงานั้น (นั่นคือ ยูดาห์) ที่พระองค์ได้ประทานให้พวกเขานำนั้นอยู่ที่ไหน คำตอบชัดเจนอยู่แล้ว มันจากไปแล้ว

21 เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาจะลงโทษเจ้า ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงถามผู้นำแห่งยูดาห์ (อาจแบบไม่ต้องการคำตอบ) ว่าเจ้าจะกล่าวอะไรในวันนั้นเมื่อพระเจ้าทรงลงโทษเจ้า? เพราะเจ้าเองได้สอนเขาให้เป็นนายและเป็นประมุขของเจ้า ความคิดนี้อาจเป็นไปได้ว่าเศเศคียาห์และคณะได้ช่วยคนบาบิโลนโดยการกบฏของพวกเขาต่อคนเหล่านั้นและจึง 'สอน' คนเหล่านั้นให้ทำการลงโทษต่อผู้พวกเขา ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงถามว่า ความเจ็บปวดจะไม่เข้ามาครอบงำเจ้า อย่างความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตรหรือ เหมือนกับที่หญิงมีครรภ์เจ็บท้องใกล้คลอด ความโศกเศร้าเจ็บปวดจะเกิดขึ้นแก่ยูดาห์ที่มักกบฏและไม่ยอมกลับใจใหม่

ยรม 13:22 และถ้าเจ้าว่าในใจของเจ้าว่า 'ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้า' ก็เพราะความชั่วช้าที่มากมายใหญ่โตของเจ้า เสื้อของเจ้าจึงต้องถูกถลกขึ้น และสันเท้าของเจ้าจึงไม่ปิดบัง เมื่อบรรดาผู้นำแห่งยูดาห์ตื่นขึ้นในที่สุดมาสู่ความทุกข์ลำบากที่พวกเขาเผชิญอยู่และถามว่าทำไม คำตอบของพระเจ้าล่วงหน้าก็คือว่า เพราะความบาปอันใหญ่โตของพวกเขาก็จะถูกพิพากษา เสื้อคลุมของพวกเขาก็จะถูกถลกออกและขาและสันเท้าของพวกเขาก็จะถูกเหยียดออก ความคิดก็คือ ความอับอายขายหน้ายิ่งนักในการถูกบังคับให้เดินไปยังบาบิโลนในความอับยศและความอูจาด

ยรม 13:23-24 คนเอธิโอเปียเปลี่ยนวรรณของตนเองได้หรือ หรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมัน ถ้าได้แล้วเจ้าทั้งหลายผู้ที่เคยต่อกรกระทำความชั่วจะมากกระทำความคิดก็ได้ พระเจ้าทรงถามว่าชายผิวดำคนหนึ่งจะเปลี่ยนสีผิวของตนได้หรือ หรือเสือดาวตัวหนึ่งจะกำจัดลายจุดของมันได้หรือ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว พระเจ้าจึงถามว่าพวกเขาจะทำดีได้อย่างไรในเมื่อปกติ

แล้วพวกเขาชินกับการทำชั่ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าตรัสว่าสภาพฝ่ายวิญญาณของยูดาห์นั้น
หมดหวังแล้วจริงๆ

24 ฉะนั้นเราจะกระจายเขาทั้งหลายไปเหมือนแกลบที่ถูกลมจากถิ่นทุรกันดาร ดูแกลบ
ที่ถูกทิ้งไว้จากกระบวนการนวดข้าว พระเจ้าจะกระจัดกระจายยูดาห์ไปจุดลมพัดแกลบกระจาย
ปลิวฟุ้งไป เพราะสภาพฝ่ายวิญญาณที่หมดหวังแล้วของยูดาห์ พวกเขาจะถูกกระจัดกระจายไป
ยังประชาชาติอื่นๆ

ยรม 13:25-27 นี่เป็นส่วนของเจ้า เป็นส่วนที่เราได้ดวงออกให้แก่เจ้า" พระเยโฮ
วาค์ตรัสดังนี้แหละ "เพราะเจ้าได้ลืมนเราเสีย และไว้วางใจในการมูสา เพราะความชั่วของยูดาห์ที่
ถูกพรรณนาไว้แล้ว มรดกของพวกเขาจากพระเจ้าจะเป็นการกระจัดกระจายไปของพวกเขา เหตุ
นั้นง่ายนิดเดียว: ยูดาห์ได้ลืมนพระเจ้าของเธอเสียแล้วและวางใจในความเท็จ

26 ฉะนั้น เราจะถลกเสื้อคลุมของเจ้ามาปกหน้าเจ้า คือให้เห็นความอับอายขายหน้า
ของเจ้า ภาพเปรียบอันขมขื่นอยู่ตรงนี้ พวกหญิงโสเภณีและหญิงที่ประพฤติผิดศีลธรรมคนอื่น ๆ
บางครั้งจะถลกกระโปรงของตนขึ้นเพื่อโฆษณาว่าตนพร้อมให้บริการ พระเจ้าจึงทรงประกาศว่า
พระองค์จะทรงประจานยูดาห์ให้ขายหน้าอย่างมาก แน่ทีเดียว เมื่อบาบิโลนบังคับพวกยิวให้เดิน
กลับไปยังบาบิโลน บางคนก็ถูกบังคับให้ทำเช่นนั้น โดยสวมเสื้อฝ้ายน้อยชิ้น

27 เราได้เห็นการล่วงประเวณีของเจ้า การครวญหา การเล่นซู้อย่างแก่ราคะของเจ้า และ
การที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า บนเนินเขาทั้งหลายที่ในทุ่งนา โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า ยูดาห์
มีความผิดในเรื่องการทำผิดศีลธรรมอันน่าเกลียด ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกาย พวกเขาได้
ประพฤติแพศยาตามรูปเคารพพระต่างด้าวต่างๆบนยอดปูชนียสถานสูงต่างๆของแผ่นดินนั้น
พวกเขายังเสื่อมทรามลงไปสู่การสำส่อนอันน่าเกลียด การเล่นซู้อันโจ่งแจ้ง และความลามกแบบ
เปิดเผยด้วย การกล่าวถึง การครวญหา เป็นสำนวนหนึ่งที่หมายถึง ม้าตัวหนึ่งที่ติดสัด ซึ่งร้องฮือๆ
ด้วยคำหยาบทางเพศ ดังที่กล่าวไว้แล้วในข้อข้างบน พระเจ้าจะทรงถลกกระโปรงของพวกเขา
ประจานในการพิพากษาที่จะมานั้น ด้วยความกริ้วโกรธอย่างที่สุด พระเจ้าทรงถามว่า อีกนานสัก

เท่าใดเจ้าจึงจะยอมกระทำให้เจ้าสะอาดได้" เมื่อไรพวกเขาถึงจะกลับใจจากความบาปของตน?
คำถามนั้น ไม่ได้รับคำตอบ

ภาพรวมของเยเรมีย์ 14: ข้อความใหม่ที่กล่าวโทษยูดาห์ถูกกล่าวไว้ในภาพเปรียบของความแห้งแล้ง พระเจ้าทรงส่งความแห้งแล้งมาต่อยูดาห์แล้วเพื่อเป็นคำเตือนเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพิพากษาในข้อ 1-6 เยเรมีย์อ้อนวอนเพื่อชนชาติของเขาในข้อ 7-9 ถึงกระนั้น พระเจ้าก็ทรงประกาศเจตนาของพระองค์ที่จะพิพากษาประชาชนของพระองค์ในข้อ 10-16 มีการสารภาพบาปอยู่บ้างเช่นกันในข้อ 17-22

ยรม 14:1-2 พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวด้วยความแห้งแล้งว่า คำที่แปลเป็น ความแห้งแล้ง (บทโศกเศร้า) หมายถึง ภัยแล้ง

2 "ยูดาห์ไว้ทุกข์ และประตูเมืองทั้งปวงของเธอก็อ่อนกำลังลง ประชาชนของเธอก็ต่างดำเนินท่ามกลางแผ่นดิน และเสียงร้องของเยรูซาเล็มก็ขึ้นไป ในหลายปีนั้นก่อนการรุกรานครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลน พระเจ้าทรงส่งความแห้งแล้งรุนแรงมายังยูดาห์ แผ่นดินนั้นอ่อนระโหยในสถานะต่างๆของเกือบจะเป็นการกัณดารอาหาร ประชาชนร้องออกมาในเยรูซาเล็มเพราะขาดน้ำ ความแห้งแล้งนี้มีความสำคัญเพราะในการพิพากษาเหล่านั้นที่ต่อสู้อิสราเอลซึ่งถูกบอกล่วงหน้าแล้วในหนังสือพระราชบัญญัติก่อนการกระจายครั้งสุดท้าย ความแห้งแล้งจะเป็นสิ่งหนึ่งที่มาก่อน ดู พระราชบัญญัติ 28:23-24 มันเป็นคำเตือนให้ตาสว่างถึงการพิพากษาอันเลวร้ายยิ่งกว่าเดิมที่จะตามมา

ยรม 14:3-4 ขุนนางของเธอส่งผู้เฒ่าของเธอให้ไปตักน้ำ เขาทั้งหลายไปยังที่ซึ่งน้ำเห็นว่าไม่มีน้ำ เขาทั้งหลายก็กลับไปด้วยภาชนะเปล่า เขาทั้งหลายได้อายและขายหน้า เขาจึงคลุมศีรษะของเขาทั้งหลายเสีย มันเป็นธรรมเนียมปกติของพวกเขาคนมั่งมีและคนที่มียศถาบรรดาศักดิ์ที่จะส่งพวกเขาเด็กรับใช้ไปยังบ่อน้ำต่างๆหรือหินขังน้ำต่างๆเพื่อตักน้ำ อย่างไรก็ตามเมื่อถูกส่งไปแล้ว พวกเขา ก็กลับมาโดยไม่มีน้ำมาด้วย ดังนั้นจึงมีความอกสั่นขวัญหนีใหญ่ยิ่ง

การกล่าวว่าพวกเขาคลุมศีรษะของตนเป็นธรรมเนียมอย่างหนึ่งของการแสดงความทุกข์ใจหรือการไว้ทุกข์

4 เพราะเรื่องแผ่นดินที่แห้งแล้งเนื่องจากไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน ชาวนาทั้งหลายก็อับอาย เขาทั้งหลายจึงคลุมศีรษะของเขาเสีย ฝนดินเริ่มแข็งเหลือเกินจนมันเปราะ การขาดน้ำฝนทำให้บรรดาชาวไร่ชาวนาทุกข์ใจยิ่งนัก พวกเขาก็คลุมศีรษะของตนในการไว้ทุกข์เช่นกัน น่าสนใจที่ว่ายูดาห์จะไว้ทุกข์เพราะผลกระทบต่างๆแห่งความบาปของตน แต่ไม่ยอมไว้ทุกข์เพราะความบาปนั้นเอง พวกเขาเสียใจเพราะผลที่ตามมาแห่งความบาปของตน แต่ไม่ยอมกลับใจใหม่

ยรม 14:5-6 แม้กวางตัวเมียที่อยู่ในท้องทุ่งก็ละทิ้งลูกที่ตกใหม่ของมันเสีย เพราะว่ามีหญ้า แม้แต่ปลูศสัตว์ก็ทนทุกข์และทุกข์ใจ โดยคลอดลูกก่อนกำหนดในท้องทุ่งและละทิ้งลูกอ่อนของพวกมันเพราะไม่มีอะไรให้พวกมันกินเลย

6 ลาปายืนอยู่บนที่สูง มันสวดลมหายใจเหมือนมังกร ตาของมันก็มี دمัว เพราะไม่มีหญ้า" พวกลาปาแห่งภูมิภาคนั้นปีนขึ้นไปบนยอดเนินเขาต่างๆเพื่อมองหาว่ามีที่ให้กินหญ้าบ้างไหม พวกมันได้แต่หอบฮักๆในสายลมเหมือนพวกสัตว์เลื้อยคลาน พวกมันหาหญ้าที่จะรับประทานไม่เจอเลย การกัณดารอาหารแผ่ขยายไปทั่วยูดาห์

ยรม 14:7-9 "แม้ว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำ ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์โปรดเถิดเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ด้วยว่าบรรดาการกลับสัตย์ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มากยิ่งขึ้น ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงหยุดชั่วคราวเพื่อวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อประชาชาติที่บาปหนาของตน เขาได้รับความบาปแห่งชนชาติของเขาอย่างเปิดเผย กระนั้นเขาก็อ้อนวอนพระเจ้าให้ส่งฝนมา (นั่นคือ "ขอพระองค์โปรดเถิดเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์" ถ้าไม่มีใครอื่นอีกยอมสารภาพความบาปของยูดาห์ เยเรมีย์ก็ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะทำเช่นนั้น

8 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาในยามลำบาก ใจนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนคนต่างด้าวในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทางแหวะอาศัย

ข้างเพียงคนเดียว เฮอร์มีย์เรียกพระเจ้าว่า ความหวังแห่งอิสราเอลและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ช่างเป็นชื่อเรียกที่ไพเราะจริงๆ! เขาวิงวอนพระเจ้าว่าพระองค์ไม่ควรเป็นเหมือนนักท่องเที่ยวหรือนักเดินทาง (นั่นคือ “คนต่างด้าว”) คนหนึ่งที่แค่มาเยี่ยมเพียงช่วงเวลาสั้นๆ คำวิงวอนของเขาคือ ขอให้พระเจ้าทรงส่งความบรรเทาไปยังความแห้งแล้งในแผ่นดินนั้น

9 โฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนชายที่ง่วง หรือเหมือนคนที่มีกำลังมากแต่ช่วยใครให้รอดไม่ได้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้กระนั้นก็ดีพระองค์ทรงสถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย คนเขาเรียกพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์ ขออย่าทรงละข้าพระองค์ทั้งหลายไว้เสีย" เฮอร์มีย์ถามว่าทำไมพระเจ้าถึงเป็นเหมือนคนๆหนึ่งที่ตกตะลึงหรือสะเทือนใจเหลือเกินจนพระองค์ไม่ทำอะไรเลย ผู้พยากรณ์ท่านนี้วิงวอนว่า ทำไมพระเจ้าถึงเป็นเหมือนคนๆหนึ่งที่ช่วยให้พ้นไม่ได้ ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงสารภาพว่า พระเยโฮวาห์ยังทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาเหมือนเดิมและทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา ยิ่งกว่านั้น ยูดาห์ยังถูกเรียกโดยพระนามของพระองค์เหมือนเดิม ดังนั้นเฮอร์มีย์จึงวิงวอนพระเจ้ามิให้ทรงทิ้งพวกเขาในความทุกข์ใจของพวกเขา – การกัณดารอาหารและความแห้งแล้ง แม้เฮอร์มีย์ทราบดีว่าทำไมพระเจ้าถึงกำลังเล่นงานยูดาห์ เขาก็พยายามที่จะอ้อนวอนต่อพระเจ้าให้ทรงยุติความแห้งแล้งนี้เสียเป็นอย่างน้อย

ยรม 14:10-12 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ชนชาตินี้ว่า "เขาทั้งหลายรักที่จะพเนจรไปอย่างนี้ เขาทั้งหลายไม่ยับยั้งเท้าของเขาไว้ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงไม่ทรงรับเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และลงโทษการผิดบาปของเขา" เพื่อตอบกลับคำวิงวอนของเฮอร์มีย์ที่ขอความบรรเทาจากความแห้งแล้งนี้ พระเจ้าทรงเตือนความจำเขาว่ายูดาห์ได้รักที่จะเตร็ดเตร่ไปจากพระเจ้า พวกเขาไม่ยั้งเท้าของตนจากความบาป ดังนั้นพระเจ้าจะไม่ทรงเปี่ยมเมตตาอีกต่อไปแล้ว พระองค์จะไม่ลืมความบาปของพวกเขา พระองค์จะทรงพิพากษาพวกเขาเพราะมัน นอกจากนี้ มันสำคัญด้วยว่าพระเจ้าทรงเรียกยูดาห์ว่า ‘ชนชาตินี้’ และไม่ใช่ ‘ชนชาติของเรา’

11 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "อย่าอธิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้เลย แม้เยเรมีย์ได้อ้อนวอนเผื่อยูดาห์เรื่องความแห้งแล้งนั้น บัดนี้พระเจ้าทรงสั่งเขามิให้แม้แต่อธิษฐานเพื่อพวกเขาอีกต่อไป พวกเขาเข้าชั้นสภาห์สเกินกว่าที่จะช่วยได้แล้ว"

12 แม้ว่าเขาอดอาหาร เราก็จะไม่ฟังเสียงร้องของเขา แม้เขาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชา เราก็จะไม่รับมัน แต่เราจะผลาญเขาเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด" แม้ยูดาห์จะทำเป็นอดอาหาร อธิษฐาน และแม้แต่ถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาต่างๆ พระเจ้าก็ทรงประกาศว่าพระองค์จะเมินมันทั้งหมด ตรงกันข้าม พระองค์ทรงตั้งพระทัยแน่วแน่แล้วว่า จะผลาญพวกเขาเสียไม่ว่าโดยดาบของบรรดาผู้รุกราน การกันดารอาหาร หรือแม้แต่โรคระบาด พวกเขาหมดโอกาสแล้ว!

ยรม 14:13-14 แล้วข้าพเจ้าพูดว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูกษัตริย์ผู้พยากรณ์กล่าวแก่ข้าว่า 'ท่านทั้งหลายจะไม่เห็นดาบหรือจะมีการกันดารอาหาร แต่เราจะให้สันติภาพที่แน่นอนแก่เจ้าในสถานที่นี้'" ในบทสนทนาอันน่าทึ่งระหว่างพระเจ้ากับผู้พยากรณ์ท่านนี้ เยเรมีย์เตือนความจำพระเจ้าว่าผู้พยากรณ์คนอื่นๆกำลังพูดจาลดทอนการพิพากษาโดยพระเจ้าไม่ว่าโดยดาบหรือการกันดารอาหาร พวกเขาทำนายว่าจะเกิดสันติภาพในแผ่นดินนั้น

14 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นพยากรณ์เท็จในนามของเรา เรามิได้ใช้เขาทั้งหลาย และเรามิได้บัญชาเขาหรือพูดกับเขา เขาพยากรณ์นิมิตและการทำนายเท็จแก่เจ้าทั้งหลาย เป็นการทำนายที่ไร้ค่า เป็นการล่อลวงของจิตใจเขาเอง พระเจ้าทรงมีคำตอบทันทีให้แก่คำทักท้วงของเยเรมีย์ ผู้พยากรณ์เหล่านั้นที่อ้างสันติภาพเป็นพวกผู้พยากรณ์เท็จที่โกหกในพระนามของพระเจ้า พระองค์มิได้ทรงใช้พวกเขาไปและมีได้ตรัสผ่านพวกเขาด้วย พวกเขาเป็นคนมุสาและคำพยากรณ์ต่างๆของพวกเขาก็เป็นความเท็จ

ยรม 14:15-16 ฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์ ผู้พยากรณ์ในนามของเรา แม้ว่าเราไม่ได้ใช้เขาทั้งหลาย และผู้กล่าวว่า 'ดาบและการกันดารอาหารจะไม่มาถึงแผ่นดินนี้' พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นจะถูกผลาญเสียด้วยดาบและการกันดารอาหาร

ในส่วนของผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นที่เกี่ยวพันกับยูดาห์โดยอ้างว่าดาบ (นั่นคือ ความรุนแรง) และการกัณดารอาหารจะไม่เกิดขึ้นจริง พระเจ้าทรงมีข่าวหนึ่งที่จะประกาศให้ทราบ คนเหล่านั้นจะถูกผลาญเสียด้วยดาบและการกัณดารอาหาร นี่บอกเป็นนัยว่าพวกเขาจะเป็นพวกแรกที่จะโดนตีเมื่อการพิพากษาที่ใกล้เข้ามานั้นมาถึง

16 และประชาชนผู้ซึ่งเขาพยากรณ์ให้ฟังนั้น จะถูกทิ้งไว้ในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเหตุการกัณดารอาหารและดาบ ซึ่งไม่มีใครใดจะฝังเขา คือทั้งตัวเขาทั้งหลาย ภรรยาของเขา บุตรชายและบุตรสาวของเขา เพราะเราจะทดสอบความซื่อสัตย์ของเขาตนเอง นอกจากนี้ คนเหล่านั้นที่ให้ความน่าเชื่อถือแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นจะตายและถูกโยนออกไปบนถนนสายต่างๆแห่งเยรูซาเล็ม จะไม่มีใครฝังศพพวกเขาด้วยซ้ำ นี่บอกเป็นนัยว่าญาติมิตรทั้งหมดของพวกเขาจะพินาศเช่นกันในการล้างผลาญที่จะมานั้น พระเจ้ากำลังจะสนองโทษความซื่อสัตย์ของพวกเขาบนตัวพวกเขาเอง

ยรม 14:17-18 เจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาว่า 'ขอให้ตาของเรามีน้ำตาไหลทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้หยุดยั้ง เพราะบุตรสาวพรหมจารีแห่งประชาชนของเรา ถูกขยี้ด้วยความหายนะยิ่งใหญ่ ถูกตีอย่างหนักมาก ผู้พยากรณ์ร้องไห้ให้ท่านนี้ถูกพระเจ้าสั่งให้ร้องไห้ต่อหน้ายูดาห์เพราะความบาปของพวกเขา ถ้าพวกเขาไม่ยอมฟังคำเทศนา บางทีพวกเขาอาจหวั่นไหว เพราะน้ำตาของเขาก็เป็นได้ แผ่นดินนั้นซึ่งเคยเป็นธิดาพรหมจารีของพระเจ้า (นั่นคือ ยูดาห์ ประชาชนของพระเจ้า) กำลังจะถูกทำให้แตกและถูกทำลายด้วยการตีอันน่ากลัว คำที่แปลเป็น ตี (มัทคาห์) มีความหมายด้วยว่า 'การฆ่าฟัน'

18 ถ้าเราออกไปในท้องนา ดูเถิด นั่นคนที่ถูกฆ่าเสียด้วยดาบ ถ้าเราเข้าไปในกรุง ดูเถิด นั่นโรคอันเนื่องจากการกัณดาร เออ ทั้งพวกผู้พยากรณ์และปุโรหิตที่เกี่ยวพันในแผ่นดินหนึ่งที่เขา 'ไม่รู้จัก'" ในการพิพากษาที่จะมานั้น ผู้พยากรณ์ท่านนี้พูดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น ถ้าเขาออกไปในแถบชนบท เขาจะเห็นศพคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าเสียด้วยดาบ ถ้าเขาเข้าไปในนคร ผู้คนก็กำลังล้มตาย

เพราะความมอดอยาก วันนั้นจะมาแน่นอนไม่ช้าเมื่อบรรดาผู้นำทางศาสนาแห่งประชาชาตินั้นจะจำแผ่นดินของตัวเองไม่ได้

ยรม 14:19-20 พระองค์ทรงปฏิเสธไม่รับยูดาห์เดียวแล้วหรือ พระทัยของพระองค์เกลียดศิโยนเสียแล้วหรือ โฉนพระองค์ทรงเมียนตีข้าพระองค์ทั้งหลาย จนไม่มีการรักษาข้าพระองค์ให้หาย ข้าพระองค์ทั้งหลายมองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีมาเลย เรามองหาเวลาเยียวยา แต่ประสบความสยดสยอง แม้ถูกห้ามมิให้อธิษฐานเผื่อยูดาห์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็วิงวอนต่อพระเจ้าอยู่ดี เขาถามว่าพระเจ้าทรงปฏิเสธประชาชนของพระองค์อย่างสิ้นเชิงแล้วหรือ เขาถามว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังเยรูซาเล็มแล้วหรือ และจากนั้นเขาก็ถามว่าทำไมพระเจ้าจะติสอนประชาชนของพระองค์อย่างนั้น พวกเขาได้มองหาสันติภาพแต่ไม่มีสิ่งดีใดๆเลย พวกเขาได้หวังหาการรักษาให้หาย แต่สิ่งต่างๆมีแต่จะเลวร้ายยิ่งกว่าเดิม

เยเรมีย์จึงร้องทูลต่อพระเจ้าว่า 20 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสารภาพความชั่วของพวกข้าพระองค์ และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าไม่มีใครอื่นในยูดาห์จะสารภาพความบาปของประชาชาตินั้นต่อพระเจ้า เยเรมีย์ก็ตัดสินใจว่าจะทำเช่นนั้นเอง กระนั้นมันก็สายเกินไปแล้ว

ยรม 14:21-22 เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์ ขออย่าให้หลู่เกียรติแห่งพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ ขอทรงระลึกและอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยความจนตรอกอย่างเห็นได้ชัด เยเรมีย์ร้องทูลต่อเจ้ามิให้เกลียดชังพวกเขา พระนามของพระองค์เองกำลังตกเป็นเดิมพันอยู่ เขาวิงวอนพระเจ้ามิให้หลู่เกียรติสถานบริสุทธิ์นั้นซึ่งเป็นที่ๆการสถิตอยู่บน โลกนี้ของพระเจ้าประทับอยู่ – พระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ เขาวิงวอนพระเจ้าให้ทรงระลึกถึงก่อนอื่นจากนั้นก็มิหักพันธสัญญาของพระองค์ที่ทำไว้กับประชาชนของพระองค์ นำเศร้าที่พวกเขาได้หักมันเสียแล้วและคำอธิษฐานของเยเรมีย์ก็สายเกินไปแล้ว

22 ในบรรดาพระเทียมเท็จแห่งประชาชาติทั้งหลายมีพระองค์ใดเล่าที่ทำให้เกิดฝนได้ หรือ ท้องฟ้าประทานห่าฝนได้หรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พระองค์มิใช่พระเจ้าองค์นั้นดอกหรือ พวกข้าพระองค์จึงคอยหวังในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น ขณะที่ความแห้งแล้งนั้นยังมีผลอยู่ เยเรมีย์เตือนความจำพระเจ้าว่าไม่มีพระต่างด้าวองค์ใดสามารถส่งฝนมาได้ แม้แต่ฟ้าสวรรค์เองก็ไม่มีสิทธิ์ทำเช่นนั้นได้ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นทรงส่งฝนมาได้ เยเรมีย์จึงอ้อนวอนเพื่อแผ่นดินของเขาและขอให้พระเจ้าทรงส่งฝนมา พระเจ้าทรงสร้างสิ่งทั้งปวงและพระองค์ทรงค้ำจุนมันได้ – ด้วยน้ำฝน เยเรมีย์จึงอ้อนวอนให้พระเจ้ายุติความแห้งแล้งด้วยน้ำฝน

ภาพรวมของเยเรมีย์ 15: ข้อความเกี่ยวกับความแห้งแล้งที่ถูกเริ่มต้นในบทที่แล้วถูกกล่าวสรุป ความพินาศของคนชั่วถูกพรรณนาไว้ในข้อ 1-9 ผู้พยากรณ์ท่านนี้คร่ำครวญเรื่องการพิพากษาที่จะมานั้นและถูกเตือนสติโดยพระเจ้าในข้อ 10-14 สุดท้าย ผู้พยากรณ์ท่านนี้วอนขอการอภัยโทษและพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะปกป้องเขาในข้อ 15-21

ยรม 15:1 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "แม้ว่าโมเสส และชามูเอล จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา จิตใจของเราจะไม่หันไปหาชนชาตินี้ ไต่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นสายตาของเรา แล้วให้เขาไป ความคิดตรงนี้ก็คือน้ำ แม้หากว่า โมเสสและชามูเอลยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่ออ้อนวอนเพื่อยูดาห์ พระเจ้าก็จะไม่ฟัง ภาพเหตุการณ์นี้เป็นเชิงสมมติ แต่โมเสสและชามูเอลเป็นสองคนในหมู่คนที่รักพระเจ้าที่สุดในภาคพันธสัญญาเดิม ประเด็นของพระเจ้านี้ก็คือว่า แม้หากว่าพวกเขาพยายามที่จะต่อสู้คดีเพื่อยูดาห์ มันก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไร

เพราะความบาปของยูดาห์ พระเจ้าไม่สามารถและจะไม่มองพวกเขาอย่างโปรดปราน พระองค์จึงสั่งให้เหวี่ยงยูดาห์ทิ้งไปเสีย

ยรม 15:2-4 และต่อมาถ้าเขาถามเจ้าว่า 'เราจะไปที่ไหน' เจ้าจงพูดกับเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่ความตายจะไปหาความตาย คนเหล่านั้นที่

กำหนดให้แก่ดาบจะไปหาดาบ คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่การกัณดารอาหารจะไปหาการกัณดารอาหาร คนที่กำหนดให้แก่การเป็นเชลยจะไปหาการเป็นเชลย"

พระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าถึงปฏิภิกิริยาที่เยเรมีย์จะได้รับเมื่อเขาประกาศการพิพากษาของพระเจ้าต่อผู้ยูดาห์ เมื่อเยเรมีย์ประกาศว่ายูดาห์จะถูกโยนออกไปจากแผ่นดินของพวกเขา บางคนจะถามว่า "เราจะไปที่ไหน?" พระเจ้าทรงมีคำตอบสี่ประการที่เยเรมีย์จะให้แก่คนเหล่านั้น (1) บางคนจะถูกกำหนดให้แก่ความตาย อาจโดยโรคภัยหรือโรคระบาดแห่งสงคราม (2) บางคนจะถูกกำหนดให้ตายเพราะดาบในการสู้รบต่างๆที่จะมีขึ้นกับบาบิโลน (3) บางคนจะตายเพราะความอดอยากอันเนื่องมาจากการกัณดารอาหาร และ (4) บางคนจะถูกจับตัวไปเป็นเชลยยังบาบิโลน อนาคตอันมืดหม่นรอคอยประชาชาติยูดาห์ที่มักกบฏ

3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะกำหนดสี่อย่างไว้เหนือเขา คือ ดาบสังหาร สุนัขกัดฉีก นกในอากาศ และสัตว์บนแผ่นดินโลกที่จะกัดกินและทำลาย เมื่อการพิพากษาที่ใกล้เข้ามาแล้วเริ่มขึ้น พระเจ้าก็ทรงบอกล่วงหน้าว่าความตายจะมาในสี่วิธี (1) บางคนจะตายในการสู้รบโดยดาบ (2) บางคนซึ่งอาจได้รับบาดเจ็บและใกล้ตายจะถูกกัดฉีกโดยพวกสุนัขป่า (3) คนอื่นๆจะถูกจัดการให้เสร็จโดยพวกนกกินเหยื่อ เช่น นกจำพวกเหยี่ยวและอีกา (4) กระนั้นคนอื่นๆจะถูกกินโดยพวกสัตว์ป่ากินเนื้อที่เฝ้าหาเหยื่อตามแถบชนบท

4 และเราจะกระทำให้เขาถูกลอดไปยังราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก เหตุด้วยการกระทำซึ่งมโนสเสห์บุตรเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำในเยรูซาเล็ม ในการพิพากษาที่ใกล้เข้ามาแล้ว คนอื่นๆจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยและถูกกระจัดกระจายไป โดยไปที่บาบิโลนก่อน จากนั้นก็ไปยังประชาชาติอื่นๆที่เป็นคนต่างชาติ การกระจัดกระจายไปซึ่งถูกบอกไว้ล่วงหน้าเมื่อนานมาแล้วนั้นซึ่งเกิดขึ้นแล้วกับสิบตระกูลฝ่ายเหนือจะบังเกิดแก่ยูดาห์ในไม่ช้า ฟางเส้นสุดท้ายเท่าที่พระเจ้าทราบคือ รัชกาลของมโนสเสห์ หนึ่งในกษัตริย์องค์สุดท้ายเหล่านั้นแห่งยูดาห์ เขามีความผิดในการสังหารคนบริสุทธิ์จำนวนมากในเยรูซาเล็มและตั้งเสริมการ

นับถือรูปเคารพอันเลวทราม กระทั่งที่พระวิหารของพระเจ้า นี่บอกเป็นนัยว่าพวกที่เหลือของ
ประชาชาติยูดาห์ก็สมรู้ร่วมคิดด้วยกันกับเขา

ยรม 15:5-6 **โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ใครจะส่งสารเจ้า หรือใครจะเสียวใจกับเจ้า หรือ
ใครจะแวะมาถามทุกข์สุขของเจ้า" พระเจ้าจึงถามว่าใครจะมาส่งสารเยรูซาเล็มและยูดาห์เมื่อ
พระองค์ทรงพิพากษาพวกเขา? คำตอบต่อคำถามนั้นชัดเจนอยู่แล้ว – ไม่มีผู้ใดเลย ไม่มี
ประชาชาติอื่นใดจะสนใจ แม้แต่พระเจ้าเองก็หมดความอดทนกับประชาชนที่มักกบฏของพระองค์
พวกเขาหมดโอกาสแล้วและบัดนี้พวกเขาจะเผชิญการพิพากษาโดยลำพัง ไม่มีใครอื่นจะสนใจ**

**6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เจ้าได้ปฏิเสธเรา เจ้าถอยหลังเรื่อยไป เราจึงจะเหยียดมือออกไป
ต่อผู้เจ้าและทำลายเจ้า เราเอื้อมต่อการผ่อนผันแล้ว เกรงว่าจะมีใครสงสัยว่าทำไมพระเจ้าถึง
กำลังจะพิพากษายูดาห์ พระองค์จึงตรัสชัดเจน: (1) พวกเขาได้ทอดทิ้งพระองค์และ (2) พวกเขา
ได้หันไปเสียจากพระองค์ – “ถอยหลังเรื่อยไป” ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเตือนว่าบัดนี้พระองค์จะ
หันพระหัตถ์ของพระองค์มาต่อผู้พวกเขาและทำลายพวกเขาเสีย พระองค์ทรงเอื้อมระอาแล้วกับ
การเปลี่ยนความคิดของพระองค์ ในความเมตตา พระเจ้าได้ทรงยับยั้งการพิพากษามาก่อนแล้ว
ตอนที่ผู้คนอย่าง โยสิยาห์หรือเฮเซคิยาห์นำการฟื้นฟูมาสู่แผ่นดินนั้นอยู่บ้าง แต่บัดนี้มันสายเกิน
ไปแล้ว โปรดสังเกตการพรรณนาลักษณะแบบมนุษย์เกี่ยวกับพระหัตถ์ของพระเจ้า พระเจ้าเป็น
พระวิญญูณ แต่บ่อยครั้งพระองค์ทรงกล่าวถึงพระองค์เองโดยใช้คำต่างๆของร่างกายมนุษย์ –
คำต่างๆซึ่งมนุษย์เข้าใจได้**

ยรม 15:7-9 **เราจะขัดเขาด้วยส้อมขัดข้าวในบรรดาประตูเมืองแห่งแผ่นดิน
นั้น เราจะทำให้ลูกของเขาทั้งหลายตาย เราจะทำลายประชาชนของเรา เพราะเขาทั้งหลายมิได้
หันกลับจากพฤติกรรมของเขา การเอ่ยถึงส้อมขัดข้าวและการขัดนี้หมายถึงวิธีที่ข้าวถูกนวดและ
ถูกฝัด ตรงนี้ มันถูกใช้เป็นการเปรียบเทียบอย่างหนึ่งเพื่อพรรณนาถึงการพิพากษาที่ใกล้เข้ามา
นั้น เมื่อข้าวถูกนวด มันจะถูกขัดขึ้นไปในอากาศด้วยส้อมขัดข้าวและสายลมจะพัดเกลบออกไป
เสีย โดยยอมให้ข้าวตกลงบนภาชนะเบื้องล่าง ความคิดก็คือการถูกลมพัดปลิวฟุ้งไป ภาพเปรียบเทียบ**

นี่กล่าวถึงการกระจัดกระจายไปของยูดาห์ซึ่งใกล้เข้ามา คนอื่นๆในแผ่นดินนั้นจะเสียดูๆของตนให้แก่การกัณดารอาหาร โรคภัย และโรคระบาด กล่าวโดยสรุป พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์จะทำลายประชาชนของพระองค์เพราะว่าพวกเขาไม่ยอมหันเสียจากความบาปของตน

8 เรากระทำให้หญิงม่ายของเขามีมาก ยิ่งกว่าเม็ดทรายในทะเล ณ เวลาเที่ยงวัน เราได้นำผู้ทำลายมาสู่บรรดาแม่ของคนหนุ่มทั้งหลาย เราได้กระทำให้ความสยดสยองตกเหนือกรุงนั้นโดยฉับพลัน ในการล้างผลาญที่จะมานั้น บรรดาหญิงม่ายจะถูกทวิขึ้นเมื่อสามีของพวกนางถูกสังหารในการสู้รบ ยิ่งกว่านั้น แม่จำนวนมากจะสูญเสียบุตรชายของตนเช่นกัน พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้เนบูคัดเนสซาร์ตกเหนือเยรูซาเล็มอย่างฉับพลัน ความสยดสยองแห่งความพ่ายแพ้และการเข่นฆ่าจะตกเหนือกรุงนั้น โดยพลัน ภาพที่เสนอนี้อาจเป็นภาพของการรุกรานครั้งสุดท้ายต่อเยรูซาเล็มโดยบาบิโลนในปี 587-586 ก่อน ค.ศ.

9 เธอที่คลอดบุตรเจ็ดคนก็อ่อนกำลัง เธอตายไปแล้ว ดวงอาทิตย์ของเธอตกเมื่อยังวันอยู่ เธอได้รับความละอายและขายหน้า เราจะมอบผู้ที่เหลืออยู่ให้แก่ดาบต่อหน้าศัตรูของเธอ" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ บรรดาชายผู้เข้าสู่สนามรบไม่เพียงถูกฆ่าตายในการโจมตีที่จะมานี้เท่านั้น แต่พวกผู้หญิงแห่งแผ่นดินนั้นจะทนทุกข์เช่นกัน มารดาทั้งหลายจะสูญเสียบุตรชายทุกคนของตน แม้แต่มารดาที่มีบุตรชายเจ็ดคนก็ตาม พวกหญิงชั่วแห่งแผ่นดินนั้นจะเป็นเหมือนราวกับว่าพวกนางได้สิ้นใจแล้ว – ทรวดตัวลงในความทุกข์ใจของตน ดวงอาทิตย์แห่งชีวิตของมารดา นั่นคือ ลูกชายทั้งหลายของนาง จะตกในเวลาเที่ยงวัน เหล่าหญิงชั่วแห่งแผ่นดินนั้นจะทนทุกข์และเศร้าโศกเพราะการสูญเสียครอบครัวของตนในวันนั้น วลีสุดท้ายบอกเป็นนัยว่าหญิงคนอื่นๆแห่งแผ่นดินนั้นจะถูกสังหารโดยดาบโดยคนบาบิโลน วันแห่งความเศร้าโศกอันน่ากลัวและการเข่นฆ่ากำลังใกล้เข้ามาแล้ว แม้แต่พวกผู้หญิงแห่งแผ่นดินนั้นก็จะถูกฆ่าตายในการสู้รบ

ยรม 15:10 แม่จ๋า วิบัติแก่ฉัน ที่แม่คลอดฉันมาเป็นคนที่ให้เกิดการแก่งแย่งและการชิงดีแก่แผ่นดินทั้งสิ้น ฉันก็มีได้ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย หรือฉันก็มีได้ยืมเขาโดยคิดดอกเบี้ย แต่เขาทุกคนแข่งฉัน แม้เยเรมีย์ไม่มีความเห็นอกเห็นใจให้แก่ความบาปแห่งชนชาติของ

เขา กระนั้นพวกเขาก็เป็นชนชาติของเขา เมื่อเขานึกถึงความสยดสยองเหล่านั้นซึ่งคอยอยู่เบื้องหน้า เขาก็ร้องออกมาด้วยความปวศร้าว - “วิบัติแก่ข้าพเจ้า!” เพราะข้อความนั้นซึ่งเขาเทศนา คนมากมายในแผ่นดินนั้นจึงต่อสู้กับเขาและต่อว่าเขาที่เป็นคนไม่รักชาติและเป็นผู้พยากรณ์ที่พูดแต่เรื่องหลอหู่และหาหยนะ ดังนั้นเขาจึงคร่ำครวญต่อมารดาของเขาว่านางได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งที่จะก่อให้เกิดความบาดหมางเช่นนั้น เขาทักท้วงต่อไปว่าเขาไม่เคยต่อสู้กับใครด้วยเรื่องที่เป็นกิจวัตรต่างๆ เช่น การให้กู้หรือการขอยืมเงิน กระนั้นเขเรมียก็ถูกแข่งโดยเพื่อนร่วมชาติของเขา

ยรม 15:11-14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "พวกที่เหลืออยู่ของเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข เราจะทำให้ศัตรูนั้นกระทำดีต่อเจ้าในเวลาลำบากและในเวลาทุกข์ใจ แม้การพิพากษาอันน่ากลัวกำลังเข้ามาใกล้ พระเจ้าก็ทรงสัญญาเยเรมียว่าเขาและอาจเป็นครอบครัวที่ใกล้ชิดของเขาด้วย (นั่นคือ มารดาของเขา) จะได้รับการไว้ชีวิต เมื่อคนบาบิโลนยกเข้ามาในยูดาห์ พระเจ้าจะทรงปฏิบัติต่อเขาอย่างโปรดปราน นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ ดู เยเรมีย 39:11-12 และ 40:4

12 เหล็กจะหักเหล็กจากทิสเหนือและเหล็กกล้าหรือ แม้ใจที่บาปหนาของคนยูดาห์เป็นเหมือนเหล็ก พวกเขาก็ไม่อาจหักเหล็กกล้าที่แกร่งกว่าของเยเรมียได้ พระเจ้าทรงทำให้เขาเป็นเหมือนเสาเหล็กและกำแพงทองสัมฤทธิ์ต่อสู้พวกเขาแล้ว ดู เยเรมีย 1:18 ความเห็นตรงนี้ถูกทำให้ไว้เพื่อหนุนใจเยเรมียในช่วงเวลาที่ยากลำบากที่เขาเผชิญจากเพื่อนร่วมชาติของเขาเอง

13 บรรดาสิ่งของและทรัพย์สมบัติของเจ้า เราจะมอบให้เป็นของริบไม่คิดค่า เพราะบาปทั้งสิ้นของเจ้าตลอดทั่วดินแดนของเจ้า ความคิดตรงนี้ไม่ได้หมายถึงทรัพย์สมบัติของเยเรมีย แต่หมายถึงทรัพย์สมบัติของยูดาห์โดยทั่วไปมากกว่า พวกเขาจะไม่เพียงเจอความสยดสยองกับตัวเองเท่านั้น ทรัพย์สินและข้าวของเครื่องใช้ของพวกเขาจะกลายเป็นของริบแก่ผู้รุกรานเหล่านั้นด้วย

14 เราจะกระทำให้เจ้าไปกับพวกศัตรูของเจ้ายังแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เราก่อไฟขึ้น ซึ่งจะเผาเจ้าทั้งหลายเสีย" คำเตือนถูกให้อีกครั้งแก่คนเหล่านั้นที่จะรอดชีวิต

จากศึกครั้งสุดท้ายนั้นกับบาบิโลน เหล่าผู้รอดชีวิตจะถูกกวาดต้อนกลับไปยังแผ่นดินของเหล่าศัตรูของพวกเขา – บาบิโลน ไฟแห่งความกริ้วของพระเจ้าได้ถูกจุดขึ้นแล้วและจะไม่ถูกดับเลย

ยรม 15:15-17 **โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และเยียมเยียนข้าพระองค์ ขอทรงแก้แค้นผู้ข่มเหงข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์ เพราะการอดกลั้นพระทัยของพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสีย ขอทรงตระหนักว่าข้าพระองค์ทนการตีด้วยหินแก่พระองค์ เหมะมีย์ถูกท่วมทับ โดยความสยดสยองที่ใกล้เข้ามา** นั้นซึ่งมาต่อสู้นาติของเขา เขาจึงวิงวอนพระเจ้าให้ระลึกถึงเขาและช่วยเขาต่อผู้บรรดาผู้ที่ข่มเหงเขา – พี่น้องชาวยิวของเขา เขาอนขอความเมตตาของพระเจ้าในการล้างผลาญที่จะมานั้น เขาเตือนความจำพระเจ้าว่าเขาได้ทนทุกข์คำตำหนิจากเพื่อนร่วมชาติของเขาเองเพราะการเทศนา กล่าวโทษความบาปของพวกเขา แม้พระเจ้าทรงทำให้เขาแข็งแกร่งดุจเหล็กกล้าต่อผู้เพื่อนร่วมชาติที่ใจแข็งกระด้างของเขา กระนั้นใจมนุษย์ของเยเรมีย์ก็ถูกเปิดเผย เขาอ่อนวอนให้พระเจ้าช่วยเหลือเขา

16 เมื่อพบพระวณะเหล่านั้นของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวณะของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์ **โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา** เพราะว่าเขาเรียกข้าพระองค์ตามพระนามของพระองค์ เยเรมีย์เสนอความของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าต่อไป ตรงนี้เขาเตือนความจำพระเจ้าว่าเขารักพระวณะของพระองค์ การกล่าวถึงพระวณะของพระเจ้าว่าถูกพบนั้นอาจหมายถึงตอนที่อิลคียาห์ปุโรหิตพบตำเนหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้าที่พระวิหารที่มีมิดิมของพระเจ้า **คู 2** พงศาวดาร 34:14 นี่เป็นช่วงเวลาประมาณเดียวกับตอนที่การรับใช้ของเยเรมีย์เริ่มต้นขึ้น อาจเป็นได้ว่าอิลคียาห์เป็นบิดาของเขา **คู เยเรมีย์ 1:1** เมื่อบิดาของเขาค้นพบพระวณะของพระเจ้าที่สูญหายไปชั่วคราวนั้น เยเรมีย์บุตรชายของเขาก็สามารถอ่านมันได้ เมื่อเขาอ่านพระวณะเหล่านั้นและพระวณะของพระเจ้า มันก็นำการชื่นชมยินดีใหญ่ยิ่งมาสู่เขา มันเป็นความชื่นบานและความปิติยินดีแห่งหัวใจของเขา ดังนั้นผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงอ่อนวอนพระเจ้าให้ไว้ชีวิตเขาเพราะเขาปิติยินดีในพระวณะของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เยเรมีย์เตือนความจำพระเจ้าว่าเขาถูกเรียกโดย

พระนามของพระเจ้า ชื่อ *เยเรมีย์* มีความหมายตรงตัวว่า 'ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงแต่งตั้ง' ชื่อของเยเรมีย์เองบอกเป็นนัยถึงการทรงเรียกจากพระเจ้า แน่ทีเดียวว่าเขาได้รับการทรงเรียกกระทันหันก่อนเขาถูกปลดออกมาเสียอีก ดู เยเรมีย์ 1:5 ดังนั้นผู้พยากรณ์ที่เหนือล้ำท่านนี้จึงวิงวอนต่อพระเจ้าให้ไว้ชีวิตเขาในการทำลายล้างที่จะมานั้น โปรดสังเกตการคล้อยใจแห่งพระวณะของพระเจ้าในด้านถ้อยคำและในด้านความสมบูรณ์ทั้งหมดจากคำว่า *พระวณะเหล่านั้น* และ *พระวณะ ถ้อยคำเหล่านั้น* ของพระเจ้าได้รับการคล้อยใจเช่นเดียวกับองค์รวมทั้งหมดของพระวณะนั้น

17 ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่ในหมู่คนที่เยาะเย้ยกัน ทั้งข้าพระองค์มิได้ปรมปรีดี ข้า

พระองค์นั่งอยู่คนเดียว เพราะเหตุพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มด้วยความกริ้ว เยเรมีย์แสดงคติของตนต่อไปเพื่อขอความเมตตาของพระเจ้า เขาเตือนความจำพระเจ้าว่าเขามิได้นั่งในที่นั่งของคนชอบเยาะเย้ย (เพลงสดุดี 1:1) เขามิได้ร่วมสามัคคีธรรมกับพวกละทิ้งความจริงที่อ้อมชอมแห่งสมัยนั้น เขานั่งอยู่คนเดียว เขาเป็นพวกชอบแยกออก เขาเดือดดาลต่อผู้ความบาปและการอ้อมชอมแห่งประชาชาติของเขา ดังนั้นเขาจึงเตือนความจำพระเจ้าถึงเรื่องนี้และวอนขอความเมตตาของพระองค์ในการพิพากษาที่จะมานั้น

ยรม 15:18 ไฉนความเจ็บของข้าพระองค์มิได้หยุดยั้ง บาดแผลของข้า

พระองค์ก็รักษาไม่หาย มันไม่ยอมหาย พระองค์ทรงเป็นเหมือนผู้มูสาแก่ข้าพระองค์หรือ หรืออย่างน้ำที่เหือดแห้ง ระหว่างการวิงวอนของเขาต่อพระเจ้านั้น ผู้พยากรณ์ท่านนี้เปิดเผยความในใจของตนจนหมดสิ้น เขาถามว่าทำไมความปวดร้าวใจของเขาเพราะสถานการณ์ทั้งหมดนี้ถึงไม่รู้จบสิ้น? มันเป็นเหมือนบาดแผลหนึ่งซึ่งไม่ยอมหายดี เยเรมีย์รู้ว่าพระเจ้าจะไม่มูสา แต่เขากลัวในความคิดแบบมนุษย์ของตนว่าเขาจะล้มเหลว

John Gill เขียนไว้ว่า “เขาจะถูกคิดว่าเป็นเช่นนั้น โดยคนอื่นๆ โดยเหล่าศัตรูของเขา ผู้จะมีชัยชนะเหนือเขาและกล่าวว่า พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน? พระองค์มิได้ทรงสัญญาเจ้าว่าจะทำให้เจ้าเป็นนครที่มีป้อม เสาเหล็ก และกำแพงทองสัมฤทธิ์หรือ? พระองค์ทำได้ตามที่พูดแน่หรือ?”

พระองค์ไม่เป็นเหมือนล้าชารที่เหือดแห้งซึ่งน้ำของมันหมดไปแล้วหรือ?” ในช่วงแห่งความอ่อนแอ เยเรมีย์จึงวิงวอนพระเจ้ามิให้ทิ้งเขาไว้เพียงลำพังในคำพยากรณ์ต่างๆของเขาต่อผู้ยูดาห์

ยรม 15:19-21 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า "ถ้าเจ้ากลับมา เราจะให้เจ้ากลับมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา พระเจ้าจึงให้คำหนุนใจแก่ผู้พยากรณ์ที่ถูกปฎิหารุมรื้อของพระองค์ ถ้าเยเรมีย์จะหันไปเสีย (นั่นคือ กลับมา) จากความหวั่นไหว ความกลัว และความสงสัยของตัวเอง พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงทำให้ผู้พยากรณ์ที่เหน้อยล้าของพระองค์สดชื่นและฟื้นขึ้นใหม่ ยิ่งกว่านั้น ผู้พยากรณ์ท่านนี้จะมีที่ยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าอีกครั้ง – การอวยพรของพระองค์

ถ้าเจ้าแยกสิ่งประเสริฐไปจากสิ่งเลวทราม เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา จงให้เขาทั้งหลายหันกลับมาหาเจ้า แต่เจ้าอย่าหันไปหาเขา ถ้าผู้พยากรณ์ท่านนี้จะแยกตัวเขาเองและการรับใช้ของเขา (ซึ่งมีค่าประเสริฐต่อพระเจ้า) จากสิ่งเลวทราม (นั่นคือ พวกละทิ้งความจริงแห่งแผ่นดินนั้น) พระเจ้าก็จะตรัสผ่านปากของผู้พยากรณ์ท่านนี้ แม้ยูดาห์ที่ไม่ยอมกลับใจใหม่อาจมาหาเขาและพยายามที่จะชักจูงเขาให้ไปอยู่ฝ่ายตน พระเจ้าก็ทรงเตือนเขามิให้ร่วมมือกับคนเหล่านั้น เห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์ตกอยู่ภายใต้แรงกดดันจากเพื่อนร่วมชาติของเขาเอง บางคนโจมตีเขาด้วยคำพูด คนอื่นๆก็หาทางที่จะล่อลวงเขาให้ไปเข้าร่วมกับตนในจิตวิญญาณแห่งการจับมือกัน พระเจ้าทรงเตือนเขามิให้ทำอะไรแบบนั้นเลย

ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงสัญญาว่า **20** เราจะกระทำเจ้าให้เป็นกำแพงป้อมทองสัมฤทธิ์แก่ชนชาตินี้ เขาทั้งหลายก็จะต่อสู้กับเจ้า แต่เขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้รอดและช่วยเจ้าให้พ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ การกล่าวถึง "กำแพงป้อมทองสัมฤทธิ์" เป็นคำพูดเปรียบเทียบกับป้อมปราการที่ไม่อาจทะลวงได้ แม้เพื่อนร่วมชาติของเขาเองจะต่อสู้เขาทางการเมืองและทางอื่นๆ พวกเขาจะไม่มีชัยต่อเขา พวกเขาไม่พอใจที่เยเรมีย์หาว่าความทุกข์ลำบากที่ใกล้เข้ามานี้เป็นความผิดของพวกเขา พวกเขาไม่ยินดีแบบนั้น พวกเขาอยากได้ยินเขาเทศนากล่าวโทษบาบิโลน เขาถูกกล่าวหาว่าเป็นคนไม่รักชาติ ก่อกบฏ และชอบสร้างความ

แตกแยก เยเรมีย์จึงถูกเกลียดชังเพราะจุดยืนที่ไม่ยอมอ่อนข้อของตน แต่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะช่วยเขาให้รอดและช่วยเขาให้พ้นจากบรรดาศัตรูของเขา พระเจ้าจะทรงป้องกันเขาไว้

21 "เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของคนชั่ว และไถ่เจ้าจากกำมือของคนอำมหิต" บทนี้ปิดท้ายด้วยการที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะช่วยผู้พยากรณ์ที่เหนื่อยล้าของพระองค์ให้พ้นจากมือของเหล่าคนชั่วแห่งยูดาห์ พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ของผู้พยากรณ์ท่านนี้

ภาพรวมของเยเรมีย์ 16: สองบทถัดไปนี้ถูกเรียกโดยทั่วไปว่าหมายสำคัญแห่งผู้พยากรณ์ที่ไม่แต่งงาน อย่างไรก็ตาม สองบทนี้อาจถูกเรียกว่าหมายสำคัญเหล่านั้นแห่งการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ทางสังคมก็ได้ พระเจ้าทรงใช้ข้อห้ามต่างๆกับเยเรมีย์เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมแบบปกติเพื่อเป็นคำเตือนถึงการพิพากษาที่จะมานั้น ในข้อ 1-9 จากนั้นพระเจ้าทรงกล่าวคำสาเหตุของการพิพากษาในข้อ 10-13 บทนี้ปิดท้ายด้วยพระสัญญาของพระเจ้าเรื่องการให้อิสราเอลกลับสู่แผ่นดินของพวกเขาและการกลับใจเชื่อในที่สุดของพวกเขาต่างชาติในข้อ 14-21

ยรม 16:1-2 พระวอนของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า อีกครั้งที่การบ่งบอกชัดเจนเกี่ยวกับการคลายของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ถูกประกาศ – พระวอนขององค์พระผู้เป็นเจ้ามายังเขา เขาเขียนตามที่เขาถูกคลาย โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า

2 "เจ้าอย่ามีภรรยา เจ้าอย่ามีบุตรชายหรือบุตรสาวในที่นี้" พระเจ้าทรงสั่งห้ามไม่ให้เยเรมีย์แต่งงานหรือมีครอบครัว ในภาพรวมใหญ่กว่าเกี่ยวกับชีวิต การแต่งงานและการมีครอบครัวเป็นน้ำพระทัยโดยทั่วไปของพระเจ้าอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม เพราะการพิพากษาที่จะเกิดแก่ยูดาห์ในไม่ช้านั้น พระเจ้าจึงสั่งผู้พยากรณ์ของพระองค์มิให้แต่งงาน คำกำชับนี้มีลักษณะเฉพาะตัวคล้ายกับที่ถูกรับใน 1 โครินธ์ 7:32 ในข้อนั้นเปาโลรู้ว่าการข่มเหงครั้งใหญ่จะมาแน่นอนและจึงเตือนพี่น้องชาวโครินธ์เกี่ยวกับการแต่งงานและการมีครอบครัวในสมัยนั้น นั่นเป็นเหตุผล

เดียวกับตรงนี้ตั้งที่จะเห็นต่อไป ประเด็นของพระเจ้าในเรื่องทั้งหมดนี้ก็คือ การให้หมายสำคัญ
อีกประการแก่ยูดาห์เกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมานั้นของพวกเขา

ยรม 16:3-4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เรื่องบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดใน
นี้ และทรงกล่าวถึงพวกมารดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น และพวกบิดาที่ให้อุ้มเด็กคนเหล่านั้นในแผ่นดิน
นี้ว่า 4 เขาทั้งหลายจะตายด้วยโรคร้าย จะไม่มีการโอศุครวญอาลัยเขาทั้งหลาย หรือจะไม่มี
ใครจัดการฝังเขา เขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบ
และการกันดารอาหาร และศพทั้งหลายของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์แห่ง
แผ่นดิน

สภาพการณ์ต่างๆอันชวนสลดของการ โจมตีของบาบิโลนที่จะมานั้น (และเป็นครั้ง
สุดท้าย) ปรากฏชัดเจน บรรดานักรบชาวยูดาห์จะไม่เพียงสิ้นชีวิตในการสู้รบเท่านั้น แต่พลเมือง
จำนวนมากซึ่งรวมทั้งเด็กๆและแม่ทั้งหลายจะพินาศเช่นกัน นอกจากนี้ การเข่นฆ่าอันทารุณนั้น
จะเป็นแบบที่ว่าศพจำนวนมากจะไม่ถูกฝัง แต่จะนอนเกลื่อนและเน่าเปื่อยตรงที่ๆพวกมันกองอยู่
นี่จะรวมถึงแม่และลูกทั้งหลายด้วย พวกนกและสัตว์ที่กินซากศพจะมากัดแทะกระดูกของพวกเขา
เขาจนสะอาด มันจะเป็นวาระที่น่ากลัวจริงๆ!

ยรม 16:5-7 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเข้าไปในเรือนที่ครวญคร่ำ
หรือไปโศกครวญ หรือไปเสียใจด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้เอาสันติภาพของเราไป
จากชนชาตินี้แล้ว ทั้งความเมตตาและกรุณาคุณของเรา เยเรมีย์ไม่เพียงถูกห้ามมิให้มีส่วนร่วมใน
ความเพลิดเพลินธรรมดาๆของชีวิตอย่างการแต่งงานเท่านั้น เขายังถูกสั่งมิให้ไปร่วมงานศพด้วย
เหตุผลก็คือว่าพระเจ้ากำลังจะเอาชีวิตปกติไปจากยูดาห์แล้ว แม้แต่ความกรุณาและความเมตตาที่
จะเหือดหายไปต่อพวกเขา ดังนั้นในฐานะเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งของความรกร้างที่จะมานั้น
เยเรมีย์จึงถูกสั่งมิให้ไปงานศพต่างๆเพื่อเป็นคำเตือนล่วงหน้า

6 ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยจะตายในแผ่นดินนี้ จะไม่มีใครจัดการฝังเขา จะไม่มีใครมาโศกครวญ
อาลัยเขา หรือมารีดตัวหรือมาโกนศีรษะเพื่อเขา 7 จะไม่มีผู้ใดฉีกตัวเองเพื่อเขาเมื่อไว้ทุกข์ เพื่อ

จะปลอบโยนเขาเหตุคนที่ตายนั้น เพราะบิดามารดาของเขาจะไม่มีใครมอบถ้วยแห่งความ
เล้าโลมใจให้เขาดื่ม ทั้งประชาชนคนนั้นจะเผชิญการเผาผลาญที่จะมานั้นในไม่ช้า ไม่มีผู้ใดจะได้รับ
การยกเว้นเลย พวกเขาจะตายหมดเหมือนกัน ยิ่งกว่านั้น จะไม่มีการไว้ทุกข์ให้พวกเขาด้วย
แผ่นดินนั้นจะถูกทำลายอย่างราบคาบเสียจนคนเหล่านั้นที่รอดชีวิตจะสนแต่การเอาชีวิต
รอด

ยรม 16:8-9 **เจ้าอย่าเข้าไปนั่งกินและดื่มกับเขาในเรือนที่มีการเลี้ยง** เยเรมีย์ไม่
เพียงถูกห้ามมิให้แต่งงานและไปงานศพเท่านั้น เขายังถูกห้ามมิให้ไปร่วมกินเลี้ยงในงานแต่งหรือ
ออกไปรับประทานอาหารข้างนอกเหมือนอย่างที่เราทำกันในปัจจุบันที่กัศตาคารด้วย

9 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า **ดูเถิด เราจะกระทำให้**
เสียงบันเทิงและเสียงร่ำร้อง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว ขาดจากสถานที่นี้ต่อสายตาของเจ้าทั้งหลาย
และในวันของเจ้า อีกครั้งที่พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าข้อห้ามเหล่านั้นที่พระองค์ทรงกำหนดให้
แก่ผู้พยากรณ์ท่านนี้เป็นตัวแทนของภัยพิบัติที่จะมานั้นเมื่อจะไม่มีใครสนุกสนานกับความ
เปลือกเปลีนเรียบง่ายต่างๆ เช่น การไปกินเลี้ยงงานแต่งหรือแม้แต่การไปยังกัศตาคารดีๆ เป็นต้น
ความร่ำร้องกำลังจะมาและเยเรมีย์แสดงให้เห็นเป็นตัวอย่างถึงข้อห้ามเหล่านั้นที่พระเจ้าทรง
กำหนดไว้ให้เขา

ยรม 16:10-12 **ต่อมาเมื่อเจ้าบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่ชนชาตินี้ และเขาทั้งหลาย**
พูดกับเจ้าว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงประกาศความร้ายใหญ่ยิ่งทั้งสิ้นนี้ให้ตกแก่เรา
ความชั่วช้าของเราคืออะไรเล่า เราได้กระทำบาปอะไรต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเล่า'
พระเจ้าทรงบอกเยเรมีย์ล่วงหน้าว่าจะต้องกล่าวอะไรเมื่อบางคนจะถามในที่สุดว่าทำไมพระเจ้า
ถึงทำอย่างนั้นแก่พวกเขา บางคนในยูดาห์จะถามว่า ทำไมพระเจ้าถึงจะนำการพิพากษาอันน่า
กลัวเช่นนั้นมาต่อผู้ประชาชนของพระองค์? พวกเขาจะถามว่า พวกเราทำผิดอะไรถึงสมควรได้
รับสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น?

11 แล้วเจ้าฟิงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะบรรพบุรุษของเจ้าได้ละทิ้งเรา และได้ติดสอยห้อยตามพระอื่น และได้ปรนนิบัติและนมัสการพระนั้น และได้ละทิ้งเรา และมีได้รักษาราชบัญญัติของเรา 12 และเพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำชั่วร้ายยิ่งเสียกว่าบรรพบุรุษของเจ้า เพราะดูเถิด เจ้าทุกคนได้ดำเนินตามความดีที่กระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของตนเอง ปฏิเสธไม่ยอมฟังเรา ยูดาห์ได้ละเมิดบัญญัติสิบประการสองข้อแรกอย่างโจ่งแจ้ง พวกเขาได้ไปติดตามการนับถือรูปเคารพอย่างหน้าไม่อาย พวกเขาไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้าของตนอย่างน่าเกลียดและซ้ำแล้วซ้ำอีก แม้มีความทุจริต ความรุนแรง และความผิดศีลธรรมทางเพศเกิดขึ้นทั่วแผ่นดินนั้น กล่าวสั้นๆคือพวกเขาได้หันหลังของตนให้แก่พระเจ้าของตนและยังทำอวดดีไว้พระองค์ด้วย

ยรม 16:13 เพราะฉะนั้น เราจะเหวี่ยงเจ้าออกจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และที่นั่นเจ้าจะปรนนิบัติพระอื่นทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่สำแดงพระคุณแก่เจ้าเลย' เพราะการกบฏและความไม่เชื่อฟังของพวกเขาต่อพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เอง พระองค์จึงจะเหวี่ยงพวกเขาออกไปจากแผ่นดินนั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจะไปอยู่ในดินแดนต่างด้าวและที่นั่นพวกเขาจะสามารถปรนนิบัติรูปเคารพต่างๆของตนได้ทั้งกลางวันและกลางคืน ถ้าการนับถือรูปเคารพเป็นสิ่งที่พวกเขาอยากได้ พระเจ้าก็กล่าวว่าพวกเขาทำเช่นนั้นได้ แต่ไม่ใช่ในแผ่นดินที่พระองค์ได้ประทานแก่พวกเขา ในการกบฏของพวกเขา พระองค์จะไม่ทรงสำแดงความกรุณาต่อพวกเขาเลยในวันนั้น

ยรม 16:14-16 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า `พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชากรอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด' แม้เมฆมืดแห่งการพิพากษาก่อตัวอยู่บนเส้นขอบฟ้า บัดนี้พระเจ้าก็ทรงส่งแสงเรืองรองแห่งความหวังมาท่ามกลางความมืดที่กำลังก่อตัวขึ้น วันนั้นจะมาเมื่ออิสราเอลจะไม่หันกลับไปมองการถูกช่วยยให้พ้นของตนจากอียิปต์ แต่มองไปยังการที่พวกเขาจะกลับมายังแผ่นดินของตน

15 แต่จะพูดว่า `พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแดนเหนือ และขึ้นมาจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด' เพราะเราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น วันนั้นจะมานั้นเมื่ออิสราเอลที่ถูกไถ่แล้วจะมองย้อนกลับไปยังวันนั้นเมื่อพระเจ้าทรงนำพวกเขากลับมาจากการกระจัดกระจายไปของพวกเขา เห็นได้ชัดว่าคำพยากรณ์นี้กล่าวถึงการที่คนอิสราเอลกลับมายังแผ่นดินของตน นั้นพบการสำเร็จจริงแล้วบางส่วนในสมัยของเอสราและเนหะมีย์ มีการกลับมาของพวกยิวเพิ่มอีกบางส่วนในศตวรรษที่ยี่สิบ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่คุณเหมือนเป็นการสำเร็จจริงโดยสมบูรณ์ของคำพยากรณ์นี้คือ ในวันแห่งพระเยโฮวาห์เมื่ออิสราเอลจะถูกพากลับไปยังแผ่นดินของตนทั้งหมดในความเชื่อและการกลับใจใหม่ ในวันนั้นพวกเขาจะมองย้อนกลับไปยังสมัยนั้นเมื่อพระเมสสิยาห์ของพวกเขาทรงพาพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาทั้งหมด

16 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะส่งชาวประมงมาเป็นอันมาก และเขาจะจับเขาทั้งหลาย ภายหลังเราจะให้เขาพาพรานมาเป็นอันมาก พรานจะล่าเขาทั้งหลายตามภูเขาทุกแห่งและตามเนินเขาทุกลูกและตามซอกหิน ในวันแห่งการกลับคืนสู่แผ่นดินนั้นของยูดาห์และอิสราเอลพระเจ้าจะส่งบรรดาผู้กู้ภัยไปทั่วโลกเพื่อค้นหาประชาชนของพระองค์ คุณนายพรานหรือชาวประมง อย่างไรก็ตาม ภารกิจของคนเหล่านั้นคือ การนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขา ในการกลับคืนสู่สภาพเดิมโดยสมบูรณ์ ดูเยเรมีย์ 24:6, 30:3, 32:37

ยรม 16:17-18 แม้สักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงทำให้ประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ในระหว่างนี้พวกเขาก็ต้องรับผิดชอบสำหรับความบาปของตน เพราะว่า ตาเรามองดูพฤติกรรมทั้งสิ้นของเขา จะปิดบังไว้จากหน้าเราไม่ได้ และความชั่วช้าของเขาทั้งหลายจะซ่อนพ้นตาเราไม่ได้ ความบาปแห่งประชาชนของพระเจาก็เปิดเผยและปรากฏชัดแจ้งต่อพระองค์ เสมอผู้ทรงเห็นสิ่งทั้งปวง ความบาปลับๆทุกอย่างเป็นที่ทราบต่อพระองค์ นั่นเป็นความจริงในสมัยนั้น มันเป็นความจริงจนถึงโมงยามนี้

18 และก่อนอื่นเราจะตอบสนองความชั่วช้าและบาปของเขาเป็นสองเท่า เพราะเขาได้กระทำให้แผ่นดินเราเป็นมลทินไป และกระทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยซากของสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังของเขาทั้งหลาย" บัดนี้พระเจ้าทรงมองอย่างพิลึกพิจารณา แม้สักวันหนึ่งพระองค์จะทำให้ประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม พระองค์ก็ทรงปฏิญาณก่อนว่าจะตอบแทนความบาปของพวกเขาด้วยซ้ำ คุณ อิสยาห์ 40:2 พระเจ้าทรงเตือนความจำพวกเขาอีกครั้งถึงการนับถือรูปเคารพอันน่าสะอิดสะเอียนของพวกเขา ซากเหล่านั้นอาจหมายถึงรูปเคารพทั้งหลายที่ไม่มีชีวิตซึ่งถูกกระจัดกระจายทั่วแผ่นดินนั้น พวกมันเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและน่าเกลียดน่าชังต่อพระเจ้า

ยรม 16:19 **โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังและที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์เป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ในวันยากลำบาก บรรดาประชาชาติจะมาเฝ้าพระองค์จากที่ สุดปลายโลก และทูลว่า "บรรพบุรุษของเราไม่ได้รับมรดกอันใด นอกจากสิ่งมูสา สิ่งไร้ค่า และสิ่งซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรในตัว ผู้พยากรณ์ท่านนี้ยังเห็นล่วงหน้าถึงวันนั้นด้วยเมื่อบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติของโลกจะกลับใจเชื่อพระคริสต์ วันนั้นจะมาแน่เมื่อชาวโลกที่อยู่รอบตัวเราจะตระหนักถึงทางทั้งหลายอันบาปหนาของตน แน่่อนว่านั่นจะเป็นในยุคพันปี สังเกตด้วยว่าเยรมีย์เรียกพระเยโฮวาห์ว่าเป็น (1) พละกำลังของเขา, (2) ที่กำบังเข้มแข็งของเขา และ (3) ที่ลี้ภัยของเขา พระองค์ยังทรงเป็นเช่นนั้นเหมือนเดิมสำหรับประชาชนของพระองค์จนทุกวันนี้**

ยรม 16:20-21 **มนุษย์จะสร้างพระไว้สำหรับตนเองได้หรือ สิ่งอย่างนั้นไม่ใช่พระ" คุณเหมือนจุดสนใจหลักยังอยู่ที่ประชาชาติต่างๆที่เป็นคนต่างชาติของโลกเหมือนเดิม แม้พวกเขามีความผิดเรื่องการนับถือรูปเคารพตลอดหลายยุคสมัย วันนั้นก็มาแน่เมื่อมันจะไม่เป็นเช่นนั้นอีกต่อไป นั่นจะเป็นจริงในยุคพันปีเหมือนเดิม**

21 "เพราะฉะนั้น คุณเถิด เราจะกระทำให้เขารู้จักกาลครั้งนี้ เราจะกระทำให้เขารู้จักมือของเราและฤทธานุภาพของเรา และเขาทั้งหลายจะรู้ว่านามของเราคือพระเยโฮวาห์" ความคิดตรงนี้

อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าจะส่งข้อความหนึ่งไม่เพียงถึงยูดาห์เท่านั้นแต่ถึงบรรดาประชาชาติเพื่อนบ้านที่เป็นคนต่างชาติด้วยว่าพระองค์คือ พระเยโฮวาห์ เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาประชาชนที่มัก กบฏของพระองค์ ประชาชาติอื่นๆก็จะตระหนักถึงฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่และความบริสุทธิ์ของ พระองค์ พระนามของพระองค์ยังเป็น พระเยโฮวาห์เหมือนเดิม นั่นคือ “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่

ภาพรวมของเยเรมีย์ 17: ใจความหลักของบทก่อนหน้ามีอยู่ต่อไปและความคิดสำคัญสี่ ประการถูกกล่าวถึง (1) มีการพิพากษาสำหรับการนับถือรูปเคารพในข้อ 1-4; (2) การอวยพร สำหรับการวางใจพระเจ้าและคำแช่งสาปสำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่ทำเช่นนั้นในข้อ 5-11; (3) จุด สนใจหลักอยู่ที่เหล่าศัตรูของเยเรมีย์ในข้อ 12-18 และ (4) คำเตือนเกี่ยวกับการทำให้วันสะบาโต เสียความศักดิ์สิทธิ์ในข้อ 19-27

ยรม 17:1-2 "บาปของยูดาห์นั้นบันทึกไว้ด้วยปากกาเหล็ก ด้วยปลายเพชร

จารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจของเขา และบนเชิงนอนที่แท่นบูชาของเขาทั้งหลาย ภาพเปรียบเทียบนี้กล่าว ถึงการสลักไว้บนแผ่นหิน เครื่องมือที่ใช้สลักข้อความลงบนก้อนหินคือ เหล็กแหลมอันหนึ่งซึ่งมี ปลายรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน พื้นผิวที่ถูกเขียนคือ แผ่นหัวใจของพวกเขา แผ่นที่ว่านี้คือ แผ่น หินเหมือนอย่างป้ายหลุมศพ ดังนั้นจึงมีความหมายโดยนัยสองประการ (1) ความบาปของยูดาห์ นั้นฝังลึกเหลือเกินจนมันทิ้งรอยไว้ถาวร – เหมือนคำจารึกบนหินป้ายหลุมศพ (2) หัวใจของ ประชาชาติยูดาห์ถูกทำให้แข็งกระด้างดุจหิน นอกจากนี้ ชื่อต่างๆของรูปเคารพทั้งหลายของพวกเขา ยังถูกสลักบนเชิงนอนแห่งแท่นบูชารูปเคารพของเขาทั้งหลายด้วย ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า ความบาปของยูดาห์นั้นกระฉ่อนไปทั่ว มันเป็นเหมือนกับว่ามันถูกสลักไว้ในหิน – เป็นที่ทราบ ทั่วกันและถูกจารึกไว้ถาวร

2 ฝ่ายลูกหลานของเขาก็ระลึกถึงแท่นบูชาและเหล่าเสารูปเคารพของเขาข้างต้นไม้สดทุก ต้นบนเนินเขาสูง การนับถือรูปเคารพของยูดาห์ไม่ใช่เรื่องลับหรือเกิดขึ้นเพียงชั่วครู่ ลูกๆของ พวกเขาต่างทราบดีและคุ้นเคยกับการนับถือรูปเคารพของพ่อแม่ของตน มันถูกปฏิบัติมา

ยาวนานและเปิดเผย คนชั่วอายุต่อมากำลังถูกเลี้ยงดูให้เติบโตขึ้นเป็นคนนับถือรูปเคารพ วิธีปฏิบัติในการนมัสการพระบาอัล (และรูปเคารพพระต่างตัวอื่นๆ) คือ การตั้งแท่นบูชาต่างๆบนยอดเนินเขาทั้งหลาย ต้นไม้ที่เป็นป่าเล็กๆถูกปลูกที่นั่นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของฉากหลังปกปิดรอบๆแท่นบูชาหนึ่งสำหรับรูปเคารพ ที่นั่นเครื่องสักการบูชาทั้งหลายถูกถวายให้แก่รูปเคารพพระต่างตัวต่างๆ

ยรม 17:3-4 **โอ** ภูเขาที่อยู่กลางทุ่งเอ๋ย เราจะให้บรรดาสิ่งของและทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเป็นของริบ และเราจะนับว่าปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้าเป็นความบาปของเจ้า ตลอดทั่วบริเวณชายแดนของเจ้า พระเจ้าทรงเรียกเยรูซาเล็มหรืออาจเป็นภูเขาโมริยาห์ ซึ่งเป็นที่ๆพระวิหารตั้งอยู่ ว่าเป็นภูเขาของพระองค์ที่อยู่กลางทุ่ง นครที่เคยบริสุทธิ์และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของมันจะถูกยกให้เป็นของริบในไม่ช้าแก่บรรดากองทัพบาบิโลนที่รุกราน นอกจากนี้ปูชนียสถานสูงเหล่านั้น (นั่นคือ ยอดเนินเขาเหล่านั้น) ซึ่งเป็นที่ๆการนมัสการรูปเคารพอันบาปหนาถูกกระทำ จะถูกปล้นและถูกทำลายเมื่อพระเจ้าทรงพิพากษายูดาห์ วันนั้นจะมาแน่ในไม่ช้าเมื่อการนับถือรูปเคารพจะถูกพิพากษาในแผ่นดินนั้น

4 เจ้าจะต้องปล่อยมือของเจ้าจากมรดกซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้าปรนนิบัติศัตรูของเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เจ้าก่อไฟขึ้นซึ่งจะไหม้อยู่เป็นนิรันดร์" พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าอย่างชัดเจนว่ายูดาห์กำลังจะถูกขจัดออกไปจากแผ่นดินของตน (นั่นคือ "มรดกของเจ้า") ที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจะไม่ได้ยึดต่อไปในที่นั้น ยิ่งกว่านั้นพวกเขาจะกลายเป็นคนรับใช้ในแผ่นดินเกิดของเหล่าศัตรูของพวกเขาด้วย (นั่นคือ บาบิโลน) พวกเขาได้ช่วยพระเจ้าให้มาสู่ความกริ้วซึ่งจะไม่หยุดยั้ง ยูดาห์หมดโอกาสแล้ว พวกเขาได้มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว วันเวลาของพวกเขาถูกนับไว้แล้ว พระเจ้ากำลังจะเล่นงานพวกเขาแล้ว

ยรม 17:5-6 **พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า** "คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นแขนของเขา และใจของเขาหันออกจากพระเยโฮวาห์ คนนั้นก็เป็นที่สถาปนาแข่ง พระเจ้าทรง

เดือนเกี่ยวกับคำสาปแช่งหนึ่งสำหรับความบาปสามประการซึ่งมนุษย์ทำกันเป็นปกติ (ความหมายของคำสาปแช่งนี้ถูกเข้าใจง่ายที่สุดว่าตรงข้ามกับการถูกอวยพร มันสะท้อนให้เห็นว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจต่อผู้คนๆหนึ่งแทนที่จะเพื่อคนๆหนึ่ง) ความคิดที่สำคัญก็คือ การวางใจสิ่งอื่นแทนที่จะวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าทรงเตือนให้ระวัง (1) การวางใจในมนุษย์ เมื่อการพิพากษาใกล้เข้ามา คนจำนวนมากในยูดาห์ก็หมายถึงการเป็นพันธมิตรกับอียิปต์โดยหวังว่าจะยับยั้งการรุกรานของบาบิโลนที่จะมานั้นได้ (พวกเขาหวังว่าอียิปต์จะไม่พอใจกับบาบิโลนที่ขยายอิทธิพลของมันมาทางอียิปต์) (2) พวกเขายังวางใจในกำลังทางทหารใดก็ตามที่พวกเขาสามารถรวบรวมมาต่อสู้บาบิโลนได้ บางคนในยูดาห์จึงกำลังวางใจในพลังกำลังทางทหารของตัวเอง (แม้อ่อนแอก็ตาม) – การทำให้เนื้อหนังเป็นแขนของพวกเขา (3) ไม่มีการวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าเลยสำหรับการช่วยพวกเขาให้พ้น ใจของพวกเขาได้ลอยห่างไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว สรุปก็คือ คนมากมายหากไม่ใช่คนส่วนใหญ่ในยูดาห์ได้หันไปขอความช่วยเหลือจากทรัพยากรมนุษย์ ไม่ว่าจะของต่างประเทศหรือในประเทศและเมื่อนองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาวางใจและหวังในสิ่งใดก็ตามยกเว้นพระเจ้าและพระเจ้าทรงเตือนว่าพวกเขาจะถูกสาปแช่งในการทำเช่นนั้น

6 เขาจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย และจะไม่เห็นความดีอันใดมาถึงเลย เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย ใครก็ตามในยูดาห์ที่เมินพระเจ้าของตนอย่างโง่เขลาเช่นนั้นจะเป็น “เหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย” คำฮีบรูที่แปลว่า พุ่มไม้ (ฮาร์ฮาร์) จริงๆแล้วหมายถึงการสิ้นเนื้อประดาตัว – ถูกทิ้งให้ว่างเปล่า ภาพเปรียบเทียบกล่าวถึงพื้นดินที่ไม่เกิดผลอะไรในทะเลทราย คนเหล่านั้นที่วางใจในตัวเองและในความช่วยเหลือของมนุษย์จะถูกทิ้งให้รกร้างดุจทะเลทรายยูเดีย – หนึ่งในสถานที่รกร้างที่สุดบนแผ่นดินโลก พระเจ้าทรงไปไกลกว่าเดิมอีกก้าวหนึ่งและเปรียบเทียบความโง่เขลาเช่นนั้นว่าเป็นเหมือนแผ่นดินเค็มที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ พระองค์อาจหมายถึงชายฝั่งเหล่านั้นรอบๆทะเลตาย ซึ่งเพราะความเค็มของพวกมันจึงไม่มีสิ่งใดงอกเงยขึ้นมาและไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่นเลย ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือ ผู้ที่หันไปขอความช่วยเหลือจากมนุษย์แทนที่จะขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

จะถูกทิ้งให้ร้างเปล่า แห้งแล้ง และปราศจากพืชผล ความจริงนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ ชาวโลกพร้อมกับ 'วิชาชีพต่างๆที่ให้ความช่วยเหลือ' สนับสนุนการขอความช่วยเหลือจากมนุษย์และต่างพากันเมินพระเจ้า พระเจ้าตรัสว่าคนเหล่านั้นที่หันไปขอความช่วยเหลือจากมนุษย์จะถูกทิ้งไว้ให้ผิดหวัง เหี่ยวแห้ง และว่างเปล่า พระเจ้าเท่านั้นทรงสามารถตอบสนองความต้องการต่างๆของใจมนุษย์ได้

ยรม 17:7-8 ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงประกาศว่า คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์ ช่างเป็นความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจริงๆ คนที่วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าและให้ความหวังของเขาอยู่ในพระองค์จะได้รับพระพร มันคือหลักการหนึ่งที่ถูกพบอยู่ทั่วพระคัมภีร์ ดู เพลงสดุดี 2:12, 34:8, 40:4 และ 84:12 พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะอวยพรคนเหล่านั้นที่วางใจพระองค์ นั่นเป็นความจริงไม่ว่ามันเป็นความเชื่อที่ช่วยให้รอดหรือการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ พระเจ้าทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่วางใจพระองค์ พระเจ้าทรงพอพระทัยกับคนเหล่านั้นที่ความหวังของพวกเขาอยู่ในพระองค์แทนที่จะอยู่ในเครื่องมือต่างๆของมนุษย์

8 เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้มันที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยิ่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็จะไม่สังเกตุ เพราะใบของมันเขียวอยู่เสมอ และจะไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล" ภาพเปรียบเทียบกล่าวถึงต้นไม้มันหนึ่งที่ฝังรากอยู่ใกล้ลำธาร แม้ความแห้งแล้งและความร้อนอาจมีมากอยู่รอบตัว ต้นไม้มันนั้นก็เขียวสด งอกงามและผลตก ความคิดนี้ใกล้เคียงอย่างมากกับของเพลงสดุดี 1:1-3 ในข้อนี้เน้นความสำคัญอยู่ที่การออกมาจากโลกและเข้าไปในพระวณะ ตรงนี้เน้นความสำคัญอยู่ที่การดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ แต่อย่างหลังตามหลังอย่างแรก เมื่อเราเติบโตในความเชื่อจากพระวณะของพระเจ้าและดำเนินชีวิตโดยความเชื่อตามพระวณะนั้น พระเจ้าก็ทรงสัญญาแล้วว่าจะอวยพรอย่างบริบูรณ์ อีกทางเลือกหนึ่งคือการวางใจความช่วยเหลือของมนุษย์ซึ่งทิ้งเราให้เหี่ยวแห้งและว่างเปล่า การวางใจพระเจ้าสำหรับความต้องการและปัญหาทุกอย่างย่อมดีกว่าเยอะ พระองค์ทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ

ยรม 17:9-11

แม้ไม่ได้อยู่ในข้อความนี้ ความคิดที่เป็น แต่ ก็ถูกบอกเป็นนัย แต่ จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันล่อลวงอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า แม้มีความโง่เขลาอยู่ในการวางใจความช่วยเหลือของมนุษย์และการอวยพรยิ่งใหญ่ในการวางใจ พระเจ้าสำหรับทุกความต้องการ ถึงกระนั้น ใจมนุษย์ก็เต็มไปด้วยการหลอกลวงและนำคนเหล่านั้นที่มีคบบอดฝ่ายวิญญาณ ไปในทางที่ผิด นอกจากนี้ มัน “ล่อลวงอย่างร้ายทีเดียว” ความคิดอย่างหลังนี้สื่อถึงการรักษาไม่หาย ไม่มีผู้ใดเข้าใจถึงความล่อลวงของใจมนุษย์อย่างถ่องแท้ ยกเว้นพระเจ้า ใจมนุษย์ที่ตกในความบาปนั้นตกลงตะแลงเหวเหนือสิ่งอื่นใด มันเต็มไปด้วยการหลอกลวง มันไว้ใจไม่ได้ มันพัวพันเป็นความมั่วสั่วต่างๆ มันอัสต์ย์ในตัวมันเอง ไม่มีวิธีการรักษาแบบมนุษย์เลย พระเจ้าเท่านั้นทรงเข้าใจว่าจริงๆ แล้วเราชั่วร้ายขนาดไหนและเราสมควรได้รับการพิพากษาจริงๆ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกเลยต่อพระเจ้าที่ยูดาห์อันบาปหนาจะหันไปพึ่งรูปเคารพ พระต่างด้าวทั้งหลายแทนที่จะพึ่งพระองค์ พวกเขาถูกขับเคลื่อน โดยใจที่เต็มไปด้วยการหลอกลวงและชั่วร้าย

10 "เราคือพระเยโฮวาห์ตรวจค้นดูจิต และทดลองดูใจ เพื่อให้แก่ทุกคนตามพฤติการณ์ของเขา ตามผลแห่งการกระทำของเขา" พระเจ้าทรงทราบว่าพระองค์กำลังตรัสเรื่องอะไรอยู่ เพราะว่าพระองค์เท่านั้นทรงสามารถวิเคราะห์ใจมนุษย์ได้ การกล่าวถึง “ใจ” ตรงนี้มีความหมายตรงตัวว่า เครื่องใน แต่ก็ก็เป็นคำพูดเปรียบเปรยถึงที่ตั้งแห่งเหตุจูงใจและอารมณ์ต่างๆของมนุษย์ ความคิดที่ใหญ่กว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงวิเคราะห์ใจและเหตุจูงใจต่างๆของเราและทรงพิพากษาตามหลักเกณฑ์นั้น พระเจ้าทรงทราบเหตุจูงใจที่แท้จริงต่างๆของเราและสภาพที่แท้จริงของใจมนุษย์และทรงพิพากษาตามนั้น ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนเกี่ยวกับยูดาห์ก็คือว่า พระเจ้าทรงทราบสภาพอันล่อลวงแห่งใจของพวกเขาและจะทรงพิพากษาตามนั้น แต่ข้อเท็จจริงนี้ก็ยังมีอยู่เหมือนเดิมจนทุกวันนี้ พระเจ้าทรงทราบใจของเราและจะทรงพิพากษาเหตุจูงใจต่างๆของเรา

11 เหมือนนกกระทากไข่ แต่ไม่ให้ออกเป็นตัวฉันใด คนที่ได้ความมั่งมีมาอย่างไม่เป็นธรรมก็ฉันนั้น พอถึงกลางวัย มันก็พราวจากคนนั้นเสีย และในตอนปลายของเขา เขาจะเป็นคนโอดเขลา ความบาปอื่นๆของยูดาห์ถูกกล่าวถึงและนั่นคือความบาปเรื่องการขโมย โกง ภาพเปรียบ

ที่ถูกใช้คือ คนที่นั่งอยู่บนไข่ต่างๆ แต่ไม่สามารถเห็นพวกมันฟักตัวออกมาได้ ความหมายโดยนัยก็คือว่ารังนกนั้นถูกทำลายก่อนลูกนกฟักตัวออกมาได้ คนเหล่านั้นในยูดาห์ที่มีความผิดเรื่องการนอ้โงกคนอื่นเพื่อทำให้รังของตัวเองบริบูรณ์นั้นอีกไม่นานจะเห็นรังของตัวเองถูกทำลาย ความคิดที่ยิ่งใหญ่กว่าตรงนี้ก็คือเรื่องการพิพากษาที่จะมานั้น ที่มาก่อนเพื่อนเลยคือ ความบาป เรื่องการนับถือรูปเคารพ แต่ความบาปอื่นๆอย่างการนอ้โงกและความอัสถัจะจะเป็นสาเหตุหนึ่งเช่นกัน

ยรม 17:12-13 ความคิดตอนนี้เปลี่ยนไปยังคำวิงวอนของเยเรมีย์ซึ่งขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อตัดทอนการต่อต้านที่ทวีขึ้นต่อผู้การรับใช้ของเขา ที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิ์ของเราทั้งหลาย เป็นพระที่นั่งรุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่สูงตั้งแต่เดิมนั้น ผู้พยากรณ์ท่านนี้กล่าวถึงพระวิหารของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มและสง่าราศีในกาลก่อนของมัน มันเคยเป็นที่ตั้งแห่งสง่าราศีของพระเจ้าบนโลกนี้ นับตั้งแต่วันที่มันถูกตั้งขึ้นและถูกอุทิศถวาย มันเคยเป็นพระที่นั่ง (นั่นคือบัลลังก์) บนโลกนี้แห่งสง่าราศีเซคินาห์ของพระเจ้า

ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงร้องออกมาว่า 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความหวังแห่งอิสราเอล บรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์จะต้องรับความอับอาย บรรดาคนทั้งปวงที่หันไปจากเราจะต้องจาริกไว้ในแผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย เยเรมีย์เชิดชูองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นความหวังนั้นแห่งอิสราเอล พวกเขาไม่มีความหวังอื่นใดแล้ว กระนั้นเขาก็รับรู้้อย่างละเอียดว่าคนทั้งปวงที่ละทิ้งพระเจ้าของตนจะอับอาย คำที่แปลเป็นอับอาย (בוש) มีความหมายด้วยว่า ‘สับสน’ แน่ทีเดียว คนทั้งปวงที่ออกไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และวางใจแหล่งอื่นๆจะอับอายและสับสน ตามนิยามแล้ว การละทิ้งความจริงคือการออกไปจากความจริงของพระเจ้า ยูดาห์มีความผิดในเรื่องเดียวกันนี้ การที่ชื่อของพวกเขาถูก “จาริกไว้ในแผ่นดินโลก” อาจเป็นการอ้างอิงถึงป้ายหลุมศพ ไม่ว่าจะกรณีใด ความคิดนี้ก็คือถึงการพิพากษา คนเหล่านั้นที่ได้ละทิ้งพระเจ้าของตนจะไม่เพียงสับสนเท่านั้น แต่จะเผชิญกับการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรด้วย เหตุผลก็คือว่า พวกเขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้เป็นแหล่งน้ำที่ให้ชีวิต แน่ทีเดียว องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิต ดู ยอห์น 4:10-14 และ 7:38

ยรม 17:14

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะได้
หาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ข้าพระองค์จึงจะรอด เพราะพระองค์เป็นที่สรรเสริญของข้า
พระองค์ เห็นได้ชัดว่าผู้พยากรณ์ท่านนี้รู้สึกพอใจถึงความบกร่องฝายวิญญาณของตัวเอง เขา
จึงวิงวอนพระเจ้าให้ส่งการรักษาให้หายและการช่วยให้พ้นฝายวิญญาณมา ดังที่บริบทที่ตามมา
จะกล่าวชัดเจน เยเรมีย์กำลังเผชิญการต่อต้านและการคุกคามต่างๆขณะที่เขากล่าวข้อความของ
พระเจ้าแก่บรรดาเพื่อนบ้านที่ชั่วร้ายของเขา เขาจึงหันไปขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า คำ
วิงวอนของเขาถูกเสริมด้วยคำกล่าวยอมรับสั้นๆว่าเขาสรรเสริญผู้ใด – องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะ
ว่าพระเจ้าทรงเป็นคำสรรเสริญของเขา เขาจึงแสวงหาความช่วยเหลือของพระเจ้า

ยรม 17:15-16

ดูเถิด เขาทั้งหลายได้พูดกับข้าพระองค์ว่า "พระวณะของพระเย
โฮวาห์อยู่ที่ไหน ให้มาเถิด" เยเรมีย์ถูกเยาะเย้ยและถูกล้อเลียน โดยเหล่าศัตรูที่กลับสัตย์ของเขา
พวกเขาเยาะเย้ยเขา เย้ยหยันเขา และถามว่า พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ที่ไหน? ถ้าเขา
เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้า ก็ให้คำพยากรณ์หนึ่งแก่เราสิ – เดียวนี้เลย!

เมื่อเยเรมีย์นำข้อความนี้ไปบอกต่อแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็เตือนความจำพระเจ้าด้วยว่า
16 ส่วนข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์มิได้หาโอกาสเลิกเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ตามพระองค์ไป ข้า
พระองค์ก็ไม่ประสงค์วันแห่งความหายนะ พระองค์ทรงทราบแล้ว สิ่งซึ่งออกมาจากริมฝีปาก
ของข้าพระองค์ก็ถูกต้องต่อพระพักตร์ของพระองค์ เยเรมีย์เป็นผู้เลี้ยงแกะฝายวิญญาณคนหนึ่ง
แก่ยูดาห์ตามที่พระเจ้าทรงนำเขา แม้พระเจ้าตรัสผ่านทางเขาเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมาต่อผู้ย
ูดดาห์ เยเรมีย์ก็ทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเขาไม่ปรารถนาวันนั้นอย่างแน่นอน – พระเจ้าทรงทราบดี!
สิ่งซึ่งได้ออกมาจากริมฝีปากของผู้พยากรณ์ท่านนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า และผู้
พยากรณ์ท่านนี้ก็เตือนความจำพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาจึงวิงวอนพระเจ้าให้ช่วยเขาในการรับ
ใช้ของเขา มันไม่ใช่เรื่องง่ายและเขาก็ท้อใจเป็นเหมือนกัน

ยรม 17:17-18

ขออย่าทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ครั้นคร้าม พระองค์ทรงเป็น
ความหวังของข้าพระองค์ในวันร้าย พระเจ้าทรงเป็นความหวังเดียวของเยเรมีย์ เขาจึงวิงวอน

พระเจ้าไม่ให้ลืมนักพยากรณ์ที่ถูกรุมเร้าของพระองค์ เมื่อการพิพากษาใกล้เข้ามา พระเจ้าทรงเป็นความหวังเดียวของเขา

18 ผู้ใดข่มเหงข้าพระองค์ ขอให้เขาได้รับความละอาย แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความละอาย ขอให้เขารับครุฑ แต่อย่าให้ข้าพระองค์รับครุฑ ขอทรงนำวันร้ายมาตกเหนือเขา ขอทรงทำลายเขาด้วยการทำลายซับซ้อน ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงวิงวอนพระเจ้าให้ทำให้เหล่าปฏิบัติของเขาได้รับความละอาย แต่ขออย่าให้เขาได้รับความละอาย เขาขอให้คนเหล่านั้นรับครุฑ แต่ไม่ใช่ตัวเขาเองรับครุฑ เขาขอร้องพระเจ้าให้พิพากษาคนเหล่านั้นและสั่งการทำลายซ้ำซ้อนมายังเหล่าศัตรูของเขาด้วยซ้ำ มันแย่มากอยู่แล้วที่ยูดาห์ได้หันไปเสียดาจากพระเจ้าของตน แต่เมื่อพวกเขาโจมตีผู้พยากรณ์ของพระเจ้า ซึ่งเตือนพวกเขาในนามของพระเจ้า มันก็มากเกินไปแล้วเยเรมีย์จะรับไหว เขาจึงขอร้องพระเจ้าให้จัดการอย่างสาสมกับคนเหล่านั้นที่คุกคามเขา เพราะการเทศนาพระวาทะของพระเจ้า

ยรม 17:19-20 เนื้อหาตอนใหม่ถูกเกริ่นนำ ผู้พยากรณ์ท่านนี้ถูกสั่งให้เทศนา กล่าวโทษการทำวันสะบาโตเสียความศักดิ์สิทธิ์ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงไปยืนในประตูนครประชาชน ซึ่งบรรดาภักดิ์แห่งยูดาห์เสด็จเข้า และซึ่งพระองค์เสด็จออก และในประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็ม พระเจ้าทรงสั่งผู้พยากรณ์ท่านนี้ให้ไปยืนอยู่ที่ประตูแห่งหนึ่งที่ถูกใช้บ่อยแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ว่าที่จริงเยเรมีย์ถูกสั่งให้เทศนาข้อความเดียวกันนี้ที่ประตูต่างๆ ทั้งสิ้นของกรุงนั้น ประตูเหล่านั้นของกรุงต่างๆสมัยโบราณเป็นที่สัญจรหลัก พวกมันเป็นทางเดียวที่เข้าและออกกรุงนั้น ดังนั้นเยเรมีย์จึงจะเผชิญหน้าคนเหล่านั้นที่ทำการค้าขายในวันสะบาโต

20 และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายผู้เป็นภักดิ์ของยูดาห์ และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเข้าทางประตูเหล่านี้ จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ มีการกล่าวถึงภักดิ์เหล่านั้นแห่งยูดาห์ ความคิดนี้อาจกล่าวถึงครอบครัวของภักดิ์ – เหล่าโอรสของภักดิ์ซึ่งบางคนจะกลายเป็นภักดิ์สักวันหนึ่ง ประชากรทั้งสิ้นของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ตั้งแต่ครอบครัวภักดิ์เรื่อยลงมาถูกเรียกมาให้การ

ยรม 17:21-22 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย อย่าได้หามหามอะไรในวันสะบาโต หรือนำของนั้นเข้าทางบรรดาประตูเยรูซาเล็ม 22 และอย่าหามหามของของเจ้าออกจากบ้านในวันสะบาโต หรือกระทำงานใดๆ แต่จงรักษาวันสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญชาบรรพบุรุษของเจ้าไว้ อิสราเอลได้รับคำบัญชาอย่างชัดเจนแล้วให้ถือวันสะบาโตเพื่อรักษามันไว้ให้บริสุทธิ์! มันเป็นส่วนหนึ่งที่ชัดเจนแห่งพันธสัญญาของพวกเขา กับพระเจ้า (อพยพ 20:10-11) อันที่จริงหลักการนี้แผ่ออกมาตั้งแต่ช่วงแรกๆแห่งการเนรมิตสร้าง (ปฐมกาล 2:2) กระนั้นในสมัยของเยเรมีย์ วันสะบาโตก็ได้เสื่อมลงจนกลายเป็นธุรกิจตามปกติแล้ว การค้าขายและการทำงานดำเนินต่อไปในวันสะบาโตเหมือนวันอื่นๆของสัปดาห์ พวกเขาเพิกเฉยคำบัญชาที่ชัดเจนนี้ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

ยรม 17:23 แม้ถูกตั้งอย่างชัดเจนแล้วในพระราชบัญญัติของพระเจ้า ยูดาห์ก็เพิกเฉยพระบัญชานี้ของพระเจ้า ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เชื่อฟังหรือเจียหูฟัง แต่กระทำของเขาทั้งหลายให้แข็ง เพื่อจะไม่ได้ยินและไม่รับคำสั่งสอน การกบฏต่อคำบัญชาต่างๆที่ชัดเจนของพระเจ้าได้กลายเป็นวิถีปฏิบัติหลักของยูดาห์แล้ว การทำคอตัวเองให้แข็งเป็นคำพูดเปรียบเปรยถึงการกบฏ พวกเขาไม่ยอมฟังข้อความของเยเรมีย์ขณะที่เขาเทศนาแก่คนเหล่านั้นที่ฝ่าฝืนวันสะบาโตในประตูทั้งหลายของกรุงนั้น คนเหล่านั้นเมินเขาและพระวอนะของพระเจ้าที่เขาเทศนา ดังนั้นความไม่เชื่อฟังและการกบฏจึงมาคู่กัน

ยรม 17:24-26 พระเจ้าทรงกล่าวคำสัญญาเรื่องการอวยพรหากประชาชนของพระองค์จะถือวันสะบาโต พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาถ้าเจ้าเชื่อฟังเรา และไม่นำภาระใดๆเข้ามาทางประตูเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่รักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ และไม่กระทำงานในวันนั้น 25 แล้วจะมีกษัตริย์และเจ้านาย ผู้ประทับบนบัลลังก์แห่งดาวิดเสด็จเข้าทางประตูทั้งหลายของเมืองนี้ เสด็จมาในรถรบ และบนม้า ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม และเมืองนี้จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ถ้ายูดาห์จะเชื่อฟังพระราชบัญญัติเรื่องวันสะบาโตอย่างเต็มที่ โดยไม่ทำงานหรือทำการค้าขายในวันนั้น พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าพระองค์จะไม่เพียงไว้ชีวิตกรุงนั้นเท่านั้น แต่จะทำให้มันเจริญขึ้นด้วย ราชวงศ์ของดาวิดจะสืบเนื่องต่อไปและ

งอกงามและกรุงนี้จะดำรงอยู่สืบๆไปเป็นนิรันดร์ ถ้าประชาชนของพระเจ้าจะเชื่อฟัง โดยเฉพาะในเรื่องของวันสะบาโต พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะอวยพรพวกเขา หลักการนั้น (ในฐานะหลักการหนึ่ง) ยังมีอยู่จนทุกวันนี้

26 และประชาชนจะมาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ และจากที่ซึ่งอยู่รอบเยรูซาเล็ม จากแผ่นดินเบนยามิน จากที่ราบ จากเทือกเขา และจากภาคใต้ นำเอาเครื่องเผาบูชา และเครื่องสักการบูชา เครื่องธัญญาบูชาและกำยาน และนำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังนิเวศของพระเยโฮวาห์ ถ้ายูดาห์จะให้เกียรติวันสะบาโต การนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าที่พระวิหารก็จะคงอยู่ต่อไป ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนก็คือว่า ถ้ายูดาห์จะกลับใจใหม่และเชื่อฟัง การพิพากษาที่ถูกบอกไว้ล่วงหน้านั้นจะไม่มา อาณาจักรยูดาห์ทั้งสิ้นจะได้รับการอวยพร จะมีความชื่นบานและการชื่นชมยินดีในอาณาจักรนั้น ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อฟัง

ยรม 17:27 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ และที่ จะไม่แบกภาระเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตู เมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวังทั้งหลายของเยรูซาเล็ม และจะดับก็ไม่ได้" อย่างไรก็ตาม ถ้ายูดาห์เพิกเฉยคำเตือนของพระเจ้าเกี่ยวกับการฝ่าฝืนวันสะบาโต การพิพากษาที่ถูกบอก ล่วงหน้าไว้นั้นก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ พวกเขาจะต้องพินาศหากพวกเขายังขึ้นเพิกเฉยวันสะบาโต ต่อไปพร้อมกับความบาปอื่นๆของตน คำเทศนาของเยเรมีย์ในประตูเหล่านั้นของกรุงกล่าว ชัดเจนแก่ประชากรทั้งสิ้นของยูดาห์และเยรูซาเล็มถึงความบาปเรื่องการฝ่าฝืนวันสะบาโตของ พวกเขา ไม่มีใครอ้างได้ว่าตนไม่รู้

ภาพรวมของเยเรมีย์ 18: บทที่ 18 เริ่มต้นข้อความเกี่ยวกับหมายสำคัญเรื่องบ้านของช่าง หม้อ มันเป็นภาพเปรียบอย่างหนึ่งของการที่พระเจ้าแสวงหาที่จะก่อร่างนำพระทัยของพระองค์ ในประชาชนของพระองค์และการกบฏของพวกเขาในข้อ 1-10 จากนั้นยูดาห์ถูกเตือนสติให้

กลับใจใหม่ในข้อ 11-17 ในข้อ 18-23 คือคำวิงวอนหนึ่ง โดยผู้พยากรณ์ท่านนี้ของพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ

ยรม 18:1-4 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์ว่า 2 "จงลุกขึ้นไปที่บ้านของช่างหม้อ เราจะให้เจ้าได้ยืนถ้อยคำของเราที่นั่น" โปรดสังเกตอีกครั้งว่าพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้ามายังเยเรมีย์ หลักคำสอนเรื่องการคลายปรากฏชัดเจน พระเจ้ากำลังจะนำเสนอเรื่องราวเปรียบเทียบเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับความบาปของยูดาห์ในเรื่องบ้านของช่างหม้อ ในยุคสมัยใหม่นี้ การทำเครื่องปั้นดินเผาเป็นเรื่องของพวกศิลปินและช่างฝีมือเสียส่วนใหญ่ ในสมัยพระคัมภีร์ มันเป็นรูปแบบภาษาที่ใช้แพร่หลาย ดังนั้นเรื่องราวเปรียบเทียบนี้จึงเป็นแนวคิดหนึ่งที่ปกติธรรมดาสำหรับคนสมัยโบราณ ที่บ้านของช่างหม้อคนนี้ พระเจ้าทรงบอกเยเรมีย์ว่า พระองค์จะตรัสแก่เขา

3 ข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านของช่างหม้อ และดูเถิด เขากำลังทำงานอยู่ที่แป้นเวียน *แป้นเวียน* ที่ว่านี้หมายถึง โต้ะหมุนหรือวงล้อที่หมุนได้ซึ่งบนนั้นมีเครื่องดินเผาชิ้นหนึ่งซึ่งถูกทำให้เป็นรูปร่างในสถานะที่ปั้นได้ของมัน ดินเหนียวและๆก้อนหนึ่งถูก ‘พลิกไปมา’ บนแป้นเวียนนั้นเพื่อทำให้เป็นรูปทรงและรูปร่างตามที่ปรารถนา

4 และภาษาซึ่งทำด้วยดินก็เสียดูอยู่ในมือของช่างหม้อ เขาจึงปั้นใหม่ให้เป็นภาษาอื่นอีกลูกหนึ่งตามที่ช่างหม้อเห็นว่าควรทำ เรื่องราวเปรียบเทียบนี้เล่าว่าภาษาที่กำลังถูกขึ้นรูปอยู่นั้น โดยช่างหม้อเริ่มเสียดูขณะที่ช่างหม้อปรับแก้มันอยู่ ดังนั้น ช่างหม้อจึงเริ่มปั้นภาษาลูกใหม่ตามที่เขาเห็นดีเห็นงาม การประยุกต์ใช้เรื่องราวเปรียบเทียบนี้ก็ชัดเจน ยูดาห์ (และขยายรวมถึงอิสราเอลด้วย) เริ่มเสียดูไปแล้วขณะที่พระองค์พยายามที่จะปั้นพวกเขาให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าจะ “ปั้นใหม่ให้เป็นภาษาอื่นอีกลูกหนึ่ง” ตามน้ำพระทัยอันเป็นสิทธิ์ขาดของพระองค์ ภาษาใหม่ลูกนี้อาจเป็นคำพยากรณ์หนึ่งที่เสียดูถึงคริสตจักรที่จะมานั้น หรือมันอาจหมายถึงการที่สักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงทำให้อิสราเอลกลับคืนสู่พระองค์เองในความบริสุทธิ์และความเชื่อหลังจากที่พวกเขาได้ถูกขจัดออกไปจากแผ่นดินของตนแล้ว อย่าง

หลังจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระบุตรแห่งความชอบธรรมเสด็จกลับมาในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่

ยรม 18:5-6 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 6 "โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่ว่าช่างหม้อนี้กระทำไม่ได้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าอยู่ในมือของเราอย่างดินเหนียวอยู่ในมือของช่างหม้อ ความหมายโดยนัยนั้นปรากฏชัดเจน พระเจ้าทรงสามารถและจะทำแก่ยูดาห์เหมือนอย่างที่ว่าช่างหม้อที่งดินเหนียวก้อนเดิมและเริ่มต้นใหม่หมด อิสราเอล (และยูดาห์) เป็นดินเหนียวในพระหัตถ์ของพระองค์ผู้เป็นสุขยอดช่างหม้อ เพราะว่าพวกเขาไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระองค์ผู้สร้างของพวกเขา พระองค์จึงจะเริ่มต้นใหม่หมด ดูความเห็นสำหรับข้อ 4

ยรม 18:7-10 ถ้าเวลาใดก็ตามเราประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะถอนและพังและทำลายมันเสีย 8 และถ้าประชาชาตินั้น ซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้เกี่ยวข้อด้วย หันเสียจากความชั่วร้ายของตน เราก็จะกลับใจจากความชั่วซึ่งเราได้ตั้งใจจะกระทำแก่ชาตินั้นเสีย พระเจ้าตรัสชัดเจนถึงความหมายโดยนัยของอุปมาเรื่องนี้ พระองค์กำลังตรัสถึงประชาชาติหนึ่งซึ่งได้ทำให้พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย มันเป็นสิทธิขาดและการตัดสินพระทัยของพระองค์ที่จะทำลายอาณาจักรเช่นนั้นเสีย อย่างไรก็ตาม หากอาณาจักรนั้น (ยูดาห์) ยอมกลับใจใหม่จากความบาปของตน พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะกลับพระทัยเรื่องการพิพากษาที่พระองค์ทรงสัญญาไว้นั้น คำที่แปลเป็น **กลับใจ (นาคาม)** ในบริบทนี้และ **โครงสร้างนี้ (นิฟล)** มีความหมายว่า 'เสียใจ' หรือ 'กลับใจ' เพราะความบาป เมื่อพระเจ้าตรัสถึงการกลับใจจากความชั่วที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยจะกระทำต่อยูดาห์ ความคิดนี้ก็หมายถึง ความร้าย คำที่แปลเป็น **ความชั่ว (รว)** ในกรณีของการที่พระเจ้าทรงกระทำความชั่วแก่พวกเขาก็หมายถึง 'ความร้าย' กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้ายูดาห์ยอมหันเสียจากทางชั่วทั้งหลายของตน พระเจ้าก็จะทรงหันเสียจากความร้ายที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยว่าจะนำมาสู่พวกเขา

9 และถ้าเวลาใดก็ตาม เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะสร้างขึ้นและปลูกฝังไว้ 10 และถ้าชาตินั้นได้กระทำชั่วในสายตาของเรา ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา เราก็จะกลับใจจากความดีซึ่งเราได้กล่าวไปแล้วว่าเราจะให้ประโยชน์แก่ชาตินั้นเสีย ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าตรัสถึงการทำให้ประชาชาติหนึ่งเจริญขึ้น แต่ถ้ามันเลือกที่จะไม่ฟังเสียงของพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงหันเสียจากความดีที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะกระทำแก่พวกเขา การประยุกต์ใช้นี้เห็นได้ชัดว่าหมายถึงอิสราเอล (และยูดาห์) พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่า จะอวยพรพวกเขาในฐานะประชาชาติหนึ่ง อย่างไรก็ตาม พวกเขาเลือกที่จะไม่ใส่ใจพระวอนของพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจึงเผชิญการพิพากษาที่จะมานั้นของพระองค์ คำที่แปลเป็น *กลับใจ (นาคาม)* ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'หันเสีย' พระเจ้าจะทรงหันเสียจากการอวยพรที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้หากพวกเขาไม่เชื่อฟังพระวอนของพระองค์

ยรม 18:11-12 เพราะฉะนั้น คราวนี้จึงกล่าวกับคนยูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังก่อสร้างรั้วไว้สู้เจ้า และคิดแผนงานอย่างหนึ่งไว้สู้เจ้า ทุกคนจงกลับเสียจากทางชั่วของตน และจงซ่อมทางและการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย' อีกครั้งที่พระเจ้าทรงประกาศข้อความของพระองค์แก่ยูดาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า" คำที่แปลเป็น *สิ่งร้าย (รา)* ถูกใช้ในสองความหมาย ในบริบทของการที่พระเจ้าทรงก่อสร้างรั้วไว้ต่อสู้ยูดาห์ ความคิดนี้ก็หมายถึง 'ความทุกข์ลำบาก' หรือ 'ความเจ็บปวด' ในความหมายของการที่ยูดาห์กระทำความชั่ว ความหมายก็คือ 'ความชั่วร้าย' พระเจ้าจึงทรงเรียกยูดาห์ให้กลับใจใหม่ (นั่นคือ *กลับมา*) จากทางชั่วทั้งหลายของพวกเขา ถ้าพวกเขายอมทำเช่นนั้น พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะอวยพรพวกเขาอีกครั้ง (นั่นคือ "จงซ่อมทางและการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย")

12 แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เหลวไหล เราจะดำเนินตามแผนงานของเราเอง และต่างจะกระทำตามความตึงแห่งจิตใจชั่วของตนทุกคน' ความหมอดหวังของกรณีของยูดาห์ถูกแสดงออกชัดเจน พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะทำตามใจตัวเอง พวกเขาตั้งใจว่าจะดำเนินตามแผนงานของตัวเอง พวกเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ในการดำเนินตามแผนชั่วต่างๆของตัวเอง มันหมอดหวังเสียแล้ว

ยรม 18:13-14

เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า จงไปที่เยรูซาเลม

ท่ามกลางประชาชาติว่า ผู้ใดเคยได้ยินเหมือนอย่างนี้บ้าง อิสราเอลพรหมจารีนั้นได้กระทำสิ่งอันน่าหวาดเสียวนัก พระเจ้าจึงทรงถาม (ผ่านผู้พยากรณ์ท่านนี้) แบบไม่ต้องการคำตอบว่า ประชาชาติทั้งหลายที่อยู่รอบตัวเธอเคยได้ยินเกี่ยวกับการกบฏเหมือนอย่างที่ถูกรับในข้อที่แล้วไหม แม้ถูกพระเจ้าของเธอเรียกให้กลับใจใหม่ ยูดาห์ก็ยังคือต่อสู่พระเจ้าของเธอ ไม่มีประชาชาติใดจะกล้าหือต่อพระที่พวกเขา นับถือ แต่ยูดาห์ก็ทำเช่นนั้นต่อพระเจ้าที่ยิ่งแท้งค์เดียว นอกจากนี้ อิสราเอลซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นหญิงพรหมจารีฝ่ายวิญญาณต่อพระพักตร์พระเจ้าของเธอก็กลายเป็นหญิงแพศยาฝ่ายวิญญาณ ไปเสียแล้ว เธอขายตัวให้แก่พระอื่นใดก็ตามที่ผ่านเข้ามา เธอจึงได้กระทำ “สิ่งอันน่าหวาดเสียวนัก”

ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าทรงถามว่า 14 คนจะละทิ้งหิมะแห่งภูเขาเลบานอนซึ่งมาจากหน้าผาแห่งทุ่งหรือ ลำธารที่ไหลเย็นจากที่อื่นจะแห้งไปหรือ ภาพเปรียบเทียบกล่าวถึงน้ำทั้งหลายแห่งภูมิภาคนั้น ลำธารเหล่านั้นแห่งเลบานอนมีน้ำที่ใสแจ๋วเย็นชื่นใจ พวกมันได้น้ำอย่างมากมาจากหิมะที่ละลาย น้ำเหล่านั้นแห่งอียิปต์ โมอับ และสถานที่อื่นๆ ในตะวันออกกลางก็ขุ่น เป็นค้าง และมักปนเปื้อน ประเด็นที่พระเจ้ากำลังสื่อก็คือ ใครจะยอมแลกน้ำเย็นใสแจ๋วแห่งเลบานอนกับน้ำเหล่านั้นของอียิปต์หรือ โมอับ ? กระนั้นยูดาห์ก็หันเสียจากพระเจ้าที่ยิ่งแท้ไปหาพระอื่นๆ ที่ด้อยกว่าอย่างหาที่สุดมิได้ของบรรดาประชาชาติเพื่อนบ้าน นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงความโง่เขลาอันชั่วร้ายของพวกเขาซึ่งที่หมายเหตุไว้ข้างล่าง

ยรม 18:15-17

เพราะเหตุว่าประชาชนของเราได้ลืมนเราเสีย เขาทั้งหลายจึงเผา

เครื่องหอมบูชาพระเท็จ ทำให้เขาได้สะดุดในหนทางของเขาในถนนโบราณ และเข้าไปตามทางชอยไม่ไปตามถนนหลวง ประชาชนของพระเจ้าได้ละทิ้งพระเจ้าของตนและเผาเครื่องหอมแก่บรรดารูปเคารพพระต่างด้าว การนับถือรูปเคารพที่พวกเขาใฝหานั้นทำให้พวกเขาสะดุดจากหนทางแท้และตรงที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ต่อหน้าพวกเขา พวกเขาได้หันจากทางหลวงแห่งความจริงไปสู่ทางขรุขระแห่งการนับถือรูปเคารพ

ความบาปที่ถูกกล่าวถึงไปแล้วของยูดาห์ได้ทำให้พระเจ้า 16 ได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเย้ยหยันอยู่เนื่องนิตย์ ทุกคนที่ผ่านไปทางนั้นก็ตกตะลึงและสิ้นศรัทธาของเขา ลำนวน เย้ยหยัน ตรงกับความคิดสมัยใหม่ของ ‘การผิวกปาก’ ความรกร้างที่ใกล้เข้ามาของยูดาห์จะนำตกตะลึงเหลือเกินจนคนเหล่านั้นที่ผ่านไปมาจะผิวกปากในความอัศจรรย์ใจ พวกเขาจะสิ้นศรัทธาในความไม่อยากจะเชื่อ แผ่นดินแห่งประชาชนของพระเยโฮวาห์จะรกร้างอย่างสิ้นเชิง เหล่านักเดินทางที่ผ่านไปมาจะผิวกปากในความตกตะลึงและสิ้นศรัทธาของตนในความไม่อยากจะเชื่อ

17 เราจะให้เขากระจัดกระจายออกไปจะถูกพัดด้วยลมตะวันออกต่อหน้าศัตรู เราจะหันหลังให้เขา ไม่ใช่หันหน้าให้ ในวันแห่งความหายนะของเขานั้น" ลมตะวันออกสำหรับยูดาห์คือลมที่ร้อนและแห้งจากทะเลทรายอาระเบียอันกว้างใหญ่ (อยู่ทางทิศตะวันออก) เหมือนกับที่ลมทะเลทรายร้อนจัดจะทำให้เกิดพายุฝุ่น พระเจ้าก็ทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์จะทรงขับไล่ยูดาห์ออกไปจากแผ่นดินของพวกเขาดุจพัดขมนามต่อหน้าลมร้อน ในวันนั้นพระองค์จะทรงหันหลังให้พวกเขา เมื่อวันนั้นมาถึงพระองค์จะไม่ทรงสำแดงความโปรดปรานหรือความกรุณาเลย

ยรม 18:18 แล้วเขากล่าวว่า "มาเถิด ให้เราปองร้ายเยเรมีย์ เพราะว่าพระราชบัญญัติจะไม่พินาศไปจากบรรดาปุโรหิต หรือคำปรึกษาย่อมไม่ขาดจากนักปราชญ์ หรือถ้อยคำไม่ขาดจากผู้พยากรณ์ มาเถิด ให้เราโจมตีเขาด้วยลิ้น และอย่าให้เราฟังคำของเขาเลย" เมื่อเยเรมีย์เทศนากล่าวโทษความบาปของยูดาห์และให้พวกเขากลับใจใหม่ การเทศนาของเขาก็ประสบกับใจทั้งหลายที่แข็งกระด้าง แทนที่จะกลับใจใหม่ พวกผู้นำแห่งยูดาห์กลับเริ่มปองร้ายต่อผู้รับใช้ของพระเจ้า พวกเขาเริ่มคิดอุบายเพื่อทำให้เขาหายนะ พวกเขายกเหตุผลว่า เขาไม่ใช่ปุโรหิตหรือผู้พยากรณ์เพียงคนเดียวในแผ่นดินนั้น พวกเขาจึงสมคบคิดกันที่จะจับเขาด้วยคำพุดและเพิกเฉยข้อความต่างๆของเขาอย่างสิ้นเชิง

ยรม 18:19-20

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียง

ปรบักษ์ของข้าพระองค์สิ พระเจ้าข้า ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอการสนับสนุน เขาวิงวอนพระเจ้าให้สดับฟังคำขู่และคำกล่าวหาต่างๆของเหล่าปฏิบัติกษของเขา เขาจึงหันไปหาพระเจ้าของตนเพื่อขอความช่วยเหลือและการพิสูจน์ว่าเป็นฝ่ายถูกต้อง

20 ความชั่วเป็นของสำหรับตอบแทนความดีหรือ ถึงกระนั้น เขายังขุดหลุมไว้ป้องกันชีวิตของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกว่าข้าพระองค์ยื่นฝ่าพระองค์ทูลขอความดีเพื่อเขา เพื่อจะหันพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากเขา

เยเรมีย์จึงวิงวอนต่อพระพักตร์พระเจ้า เขาถามว่ามันยุติธรรมหรือที่เขาจะรับความทุกข์ลำบากเพราะการทำดี? เขาแจ้งให้พระเจ้าทราบว่าเหล่าศัตรูของเขากำลังวางกับดักเพื่อจับเขา เขาจึงวิงวอนให้พระเจ้าทรงระลึกว่าเขาได้อ่อนนวยนเผื่อยูดาห์แล้ว เขาได้อ่อนนวยนพระเจ้าให้หันเสียจากความกริ้วของพระองค์ที่มีต่อประชาชนของพระองค์ เยเรมีย์กำลังเผชิญการต่อต้านอย่างหนักเพราะการเทศนาพระวามะของพระเจ้า เขาจึงวิงวอนพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ

ยรม 18:21-22

เพราะฉะนั้น ขอทรงมอบลูกหลานของเขาให้แก่การกันดารอาหาร

ให้โลหิตของเขาทั้งหลายไหลออกด้วยอำนาจของดาบ ให้ภรรยาของเขาทั้งหลายขาดบุตร และเป็นหญิงม่าย ขอให้ผู้ชายของเขาประสบความตาย ให้อ่อนนวยนของเขาถูกดาบตายในสงคราม แม้ผู้พยากรณ์ท่านนี้ได้อ่อนนวยนเผื่อชนชาติของเขาไปแล้วก่อนหน้านี้ บัดนี้เขาก็วิงวอนต่อผู้คนเหล่านั้น เขาทูลขอให้การพิพากษาของพระเจ้าตกลงบนพวกเขา บัดนี้เพราะเชื่อแล้วเกี่ยวกับความชั่วอย่างที่สุดของชนชาติของเขาเอง ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงอธิษฐานให้พระเจ้าส่งการพิพากษามาต่อผู้พวกเขา

22 ขอให้ได้ยินเสียงร้องมาจากเรือนของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงพาทองทหารมาปล้นเขาอย่างฉับพลัน เพราะเขาทั้งหลายได้ขุดหลุมไว้ดักข้าพระองค์ และวางบ่วงดักเท้าของข้าพระองค์ เยเรมีย์เริ่มปักใจเชื่อแล้วเกี่ยวกับความบาปของยูดาห์ (เหมือนอย่างที่เราเชื่ออยู่แล้ว) ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงอธิษฐานขอให้ความทุกข์โศกบังเกิดแก่ความชั่วของยูดาห์ เขาเห็นล่วงหน้า

หน้าถึงการทำลายล้างของคนบาบิโลนที่ใกล้เข้ามาและเป็นครั้งสุดท้าย บัดนี้ผู้พยากรณ์ท่านนี้เริ่มตระหนักแล้วด้วยถึงกับตกเหล่านั่นซึ่งกำลังถูกวางไว้เพื่อจับเขาโดยเหล่าศัตรูของเขา มันเปลี่ยนแปลงความคิดของเขาแล้ว

ยรม 18:23 แม้กระนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบการปองร้ายทั้งสิ้นของเขาที่จะมาข้าพระองค์เสีย ขออย่าทรงลบความชั่วช้าของเขา หรือลบบาปของเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ขอให้เขาถูกลงว่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ ขอทรงจัดการเขาทั้งหลายในเวลาแห่งความกริ้วของพระองค์ บทนี้ปิดท้ายด้วยการที่ผู้พยากรณ์ท่านนี้ทูลขอพระพิโรธของพระเจ้าให้มีแก่ชนชาติของเขาที่ดื้อดึงและไม่ยอมรับการแก้ไข เยเรมีย์เริ่มตระหนักอย่างเจ็บปวดแล้วถึงการทรยศและการคิดอุบายของชนชาติของเขาที่ต่อสู้เขา เขาจึงวิงวอนพระเจ้าให้คว่ำพวกเขาเสีย

ภาพรวมของเยเรมีย์ 19: ข้อความเกี่ยวกับหมายสำคัญเรื่องบ้านของช่างหม้อถูกปิดท้าย บทนี้ปิดท้ายด้วยการที่เยเรมีย์ยืนอยู่ในพระวิหารและประกาศการพิพากษาอันน่ากลัวที่ใกล้เข้ามาของพระเจ้าเพื่อต่อสู้เยรูซาเล็มและบริเวณ โดยรอบ

ยรม 19:1-2 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงไปซื้อเหยือกดินของช่างหม้อมาลูกหนึ่ง แล้วพาผู้ใหญ่บางคนของประชาชนและปุโรหิตอาวุโสบางคน บทถัดไปนี้ถูกเกริ่นนำด้วย "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า" อีกครั้งหนึ่ง เยเรมีย์ถูกพระเจ้าสั่งให้ไปหาซื้อเหยือกดินลูกหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นชนิดที่ถูกใช้เพื่อจุ่มน้ำ ความคิดของวลีหลังอาจบอกเป็นนัยว่าเขาจะต้องทำให้พวกผู้ใหญ่ของประชาชนนั้นและของเหล่าปุโรหิตสังเกตว่าเขากำลังจะทำอะไรและกล่าวอะไร บทเรียนหนึ่งที่ใช้สิ่งของประกอบกำลังจะถูกแสดงแล้ว และพระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้เรียกพวกผู้ใหญ่ของแผ่นดินนั้นมาสังเกตให้ดี

2 ไปที่หุบเขาบุตรชายของอินโนม ตรงทางเข้าประตูตะวันออก และป่าวร้องถ้อยคำที่เราบอกเจ้าไว้ นั้น หุบเขาอินโนม (หรือเป็นที่รู้จักในชื่อเกเฮนนานาในภาคพันธสัญญาใหม่) เป็นหุบเขา

ลึกแห่งหนึ่งซึ่งทอดยาวจากมุมทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเยรูซาเล็มไปทางทิศตะวันตกจากนั้นก็ไปทางทิศเหนือตลอดแนวกำแพงด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ เพราะประตูด้านทิศตะวันออกนั้นถูกบ่งบอกไว้ พื้นที่ที่เวลานี้อาจอยู่ใกล้กับที่ๆหุบเขาอินโนมบรรจบกับหุบเขาจิดโรนทางทิศตะวันออก หลายส่วนของหุบเขานี้ถูกใช้เป็นที่ทิ้งขยะตลอดหลายศตวรรษและนั่นอาจเป็นเรื่องที่ถูกกล่าวถึง หุบเขาอินโนมยังเป็นสถานที่ๆสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่างๆของการนมัสการพระโมเสกถูกปฏิบัติด้วย นั่นก็ถูกหมายถึงเช่นกันดังที่จะถูกหมายเหตุไว้ข้างล่าง ที่นั่นเขเรมีย์จะต้องกล่าวข้อความหนึ่งจากพระเจ้า ดังที่หมายเหตุไว้ในข้อก่อนหน้า พวกผู้ใหญ่ของประชาชาตินั้นถูกเรียกให้มาฟังสิ่งที่เขาจะกล่าว

ยรม 19:3-5 **เจ้าจงว่า โอ ข้าแต่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ และชาวกรุง**

เยรูซาเล็ม ขอทรงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาถึงสถานที่นี้ อย่างที่หูของผู้ใดที่ได้ยินจะเข้าไป การกรีนนำสองชั้นถูกกระทำเพื่อบ่งบอกถึงความหนักหนาสาหัสของสิ่งที่กำลังจะถูกประกาศ พระเจ้าทรงสั่งผู้พยากรณ์ท่านนี้ให้ (1) ประกาศว่า “โอ ข้าแต่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ขอทรงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์” พวกผู้ใหญ่และผู้เฒ่าแห่งประชาชาตินั้นถูกเรียกให้ฟังคำประกาศที่จะมานี้ เพราะการสับเปลี่ยนกษัตริย์ในช่วงปีต่างๆของอาณาจักรยูดาห์ กษัตริย์ที่ครองราชย์อยู่และบรรดาผู้ที่จะเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปจึงอยู่ที่นั่นด้วย ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงกล่าวถึงบรรดากษัตริย์ (หลายคน) แห่งยูดาห์ (2) พระเจ้าทรงประกาศด้วยว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า” คำประกาศที่จะมีขึ้นนี้เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งนัก คำเตือนที่หนักมากนี้คือ “ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาถึงสถานที่นี้ อย่างที่หูของผู้ใดที่ได้ยินจะเข้าไป” เมื่อประชาชาติทั้งหลายได้ยินเกี่ยวกับการพิพากษานั้นซึ่งจะบังเกิดแก่ยูดาห์ หูของพวกเขาจะเข้าไป มันจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อ

4 เพราะว่าประชาชนได้ละทิ้งเรา และได้ห่างเหินไปจากสถานที่นี้ และได้เผาเครื่องหอมในที่นี้เพื่อบูชาแก่พระอื่น ผู้ซึ่งตัวเขาเอง หรือบรรพบุรุษของเขา หรือบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ไม่รู้จัก และเพราะเขาได้กระทำให้โลหิตของผู้ไม่มีผิดเต็มในที่นี้ คำกล่าวโทษสี่ประการถูกกล่าว

โดยพระเจ้าต่อยูดาห์ (1) พวกเขาได้ละทิ้งพระองค์ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา (2) พวกเขาได้ห่างเหินไปจากแผ่นดินที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาแล้ว คำที่แปลเป็น ห้างเหิน (นาคาร์) ในบริบทนี้และโครงสร้างนี้ (นิฟัล) มีความหมายด้วยว่า ‘ทำให้มลทิน’ พวกเขาได้ทำให้นครบริสุทธินี้เป็นมลทินไปเสียแล้ว โดยเฉพาะสถานที่ๆพวกเขายืนอยู่ – หุบเขาอินโนม (3) พวกเขาได้เผาเครื่องหอมในการนมัสการรูปเคารพต่างด้าวทั้งหลาย – รูปเคารพต่างๆซึ่งเป็นสิ่งที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาไม่รู้จักเลย และ (4) พวกเขาได้ทำให้หุบเขาอินโนม (ซึ่งอยู่ติดกับกรุงเยรูซาเล็ม) เต็มไปด้วยโลหิตของผู้ไม่มีความผิด

การนำสะอิดสะเอียนของพระโมเลคถูกปฏิบัติที่นั่นซึ่งพวกเด็กทารกถูกฆ่าบูชาแด่พระโมเลคในความเหี้ยมโหดอันเหลือที่จะบรรยาย รูปจำลองของพระโมเลคเป็นเตาไฟโลหะกลวงที่ถูกทำให้เป็นรูปคล้ายกับหมุดตัวหนึ่งซึ่งนั่งตัวตรงพร้อมกับอ้าปากกว้างขนาดใหญ่ ไฟร้อนแรงถูกจุดอยู่ภายในสิ่งนำสะอิดสะเอียนนี้ ขณะที่พวกปุโรหิตของพระโมเลคตีกลองเพื่อกลบเสียงร้องของเหยื่อเหล่านั้น เด็กทารกไร้เดียงสาทั้งหลายก็ถูกโยนเข้าไปในปากของเตาไฟร้อนจัดของรูปเคารพนั้น มันเป็นความเหี้ยมโหดอย่างที่สุด ดังนั้น ใกล้เคียงสถานที่ๆความชั่วเช่นนั้นเกิดขึ้น เยเรมีย์กล่าวโทษพวกผู้นำที่ชั่วร้ายของยูดาห์ซึ่งยอมให้การนำสะอิดสะเอียนนี้ถูกปฏิบัติ

5 และได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาอัล เพื่อจะเผาบุตรชายของเขาเสียในไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระบาอัล ซึ่งเรามีได้บัญชาหรือให้ประกาศิต หรือได้นึกในใจของเรา ในทำนองเดียวกัน การบูชาญูมนุญย์โดยใช้เด็กๆ ได้เกิดขึ้นที่ปูชนียสถานสูงบางแห่งของการนมัสการพระบาอัลด้วย เด็กเล็กๆถูกฆ่าบูชาจริงๆเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแก่พระบาอัล ยูดาห์ไม่เพียงเสื่อมทรามลงสู่การนับถือรูปเคารพพระต่างด้าวเท่านั้น มันยังเป็นการนำสะอิดสะเอียนอันเลวทรามด้วย พระเจ้าจึงทรงประจัญหน้าพวกผู้นำของประชาชาตินั้นด้วยความบาปของพวกเขา นี่เท่ากับว่าพระองค์ทรงโยนมันใส่หน้าพวกเขา

ยรม 19:6-7 ฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อสถานที่นี้ จะไม่มีใครเรียกชื่อว่า โทเฟท หรือหุบเขาบุตรชายของอินโนมอีก แต่เรียกว่า หุบเขาของการฆ่า

ชื่อ *โทเฟท* มีความหมายตรงตัวว่า ‘สถานที่แห่งไฟ’ นั่นอาจหมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าที่ซึ่งยะ
ส่วนใหญ่สุดท้ายแล้วก็ติดไฟจากการเผาไหม้ขึ้นมาเอง แต่บริบทที่ใหญ่กว่าตรงนี้ดูเหมือนจะบ่ง
บอกถึงไฟแห่งการนำสะอิดสะเอียนของพระโมเลคซึ่งอยู่ที่สถานทีนั้น ตรงกันข้าม วันนั้นจะมา
แน่เมื่อหุบเขาอิน โนมจะถูกเรียกว่า “หุบเขาของการฆ่า” เรื่องเดียวกันนี้ถูกหมายเหตุในเยเรมีย์
7:32

เห็นได้ชัดว่าเมื่อคนบาบิโลนระบายนโตะสุดท้ายของตนต่อเยรูซาเล็ม การฆ่าฟันครั้ง
ใหญ่จะเกิดขึ้นในหุบเขาอิน โนม คนชั่วได้ฆ่าเด็กไว้เคียงสนามไม้ถั่ว ณ สถานที่นั้น วันนั้นจะ
มาแน่เมื่อโลหิตของพวกเขาเองจะถูกทำให้หลั่งออกที่นั่นเช่นกัน นอกจากนี้จะไม่มีที่พอสำหรับ
ฝังศพพวกเขาด้วยตามที่เยเรมีย์ 19:11 กล่าวไว้

7 และในสถานที่นี้เราจะกระทำให้แผนงานของยูดาห์และเยรูซาเล็มสูญสิ้นไป และจะ
กระทำให้เขาทั้งสองล้มลงด้วยดาบต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และด้วยมือของบรรดาผู้ที่
แสวงหาชีวิตของเขา เราจะให้ศพของเขาทั้งหลายเป็นอาหารของนกในอากาศและสัตว์ที่แผ่นดิน
โลก พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทำให้เป้าหมายและค่านิยมเหล่านั้นของประชาชนที่ชั่วร้ายของ
พระองค์สูญสิ้นไปในสถานที่นั้นเลย – หุบเขาอิน โนม ในส่วนหนึ่งของสงครามครั้งสุดท้ายต่อผู้
เยรูซาเล็ม พวกเขาจำนวนมากจะถูกเข่นฆ่าโดยคนบาบิโลนในหุบเขาอิน โนม ศพของคนเหล่านั้น
ตอนแรกจะถูกทิ้งไว้ให้เน่าเปื่อยและให้พวกนกและสัตว์กินซากมาเก็บกวาดจนสะอาด

ยรม 19:8-9 และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียดหยัน ทุก
คนที่ผ่านไปจะตกตะลึง และเหยียดหยันเพราะภัยพิบัติทั้งสิ้นในเมืองนี้ การทำลายล้างกรุง
เยรูซาเล็มจะเสร็จสรรพเหลือเกินจนเมื่อเหล่านักเดินทางต่างก้าวผ่านไปมา พวกเขาจะพิวปากใน
ความตกตะลึงกับความรกร้างของมัน (คำที่แปลเป็น เหยียดหยัน (*เชเรคาร์ท*) จริงๆแล้วหมายถึงการ
พิวปาก)

9 และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายกินเนื้อของบุตรชายและเนื้อของบุตรสาวของเขา และ
ทุกคนจะกินเนื้อของเพื่อนของเขาในการที่ถูกล้อมและทุกข์ใจ คือที่ซึ่งศัตรูของเขาและผู้

แสวงหาชีวิตของเขา จะข่มใจเขาทั้งหลาย' ก่อนสิ้นยุคการล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยบาบิโลน ความอดอยากในกรุงนั้นจะรุนแรงเหลือเกินจนพ่อแม่จะกินลูกๆของตนเป็นอาหาร ดู เพลง คร่ำครวญ 4:10 การกินเนื้อคนจะแพร่ไปคลุมะเร็งที่น่าเกลียดเมื่อความอดอยากเกิดขึ้นใน เยรูซาเล็มในช่วงวันท้ายๆของเธอก่อนคนบาบิโลนบุกเข้ามาในกรุงนั้นเพื่อเข่นฆ่าพวกเขา การ รุกรานสุดท้ายของบาบิโลนต่อผู้ยูดาห์จะเป็นเรื่องเหลือเชื่อในความ โหดเหี้ยมและความ สยดสยองของมัน ความบาปของยูดาห์กำลังย้อนกลับมาเล่นงานพวกเขาแล้ว

ยรม 19:10-11 โปรรตะลึกว่าตอนต้นของบทนี้ เยเรมีย์ถูกสั่งให้ไปเอาเหยือกดิน ลูกหนึ่งตอนที่เขากล่าวคำเตือนอันน่ากลัวนี้แก่พวกผู้นำแห่งยูดาห์ ดังนั้นพระเจ้าจึงสั่งผู้พยากรณ์ ท่านนี้ว่า แล้วเจ้าจงทำเหยือกให้แตกท่ามกลางสายตาของคนๆหนึ่งที่ไปกับเจ้า นั้น หลังจากกล่าว ข้อความอันน่ากลัวนั้นแล้ว ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็จะต้องทำเหยือกนั้นแตกต่อหน้าพวกเขา

11 และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราจะให้ชนชาตินี้ และเมืองนี้แตก เช่นเดียวกับที่คนทำให้ภาชนะของช่างหม้อแตก จนซ่อมแซมไม่ได้อีก เขาจะฝัง คนไว้ในโทเฟท จนไม่มีที่อื่นอีกให้ฝัง ที่นั่นในหุบเขาฮินโนม พร้อมกับพวกผู้นำของยูดาห์ที่มา ชุมนุมกัน โดยรอบ เยเรมีย์ทำเหยือกนั้นที่เขาเอามาด้วยให้แตก ข้อความปิดท้ายของเขาจาก พระเจ้าก็คือว่า อีกไม่นานพระเจ้าจะทรงทำกรุงนี้แตกเหมือนกับที่ผู้พยากรณ์ท่านนี้ได้ทำเหยือก นั้นแตก ที่โทเฟทนั่นเองในหุบเขาฮินโนม พวกยิวที่ตายจะถูกฝังจนกว่าจะไม่มีที่ให้ฝังพวกเขา อีก ช่างเป็นคำเตือนที่น่ากลัวจริงๆ!

ยรม 19:12-13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำได้ดังนี้แก่ที่นี้ และแก่ชาวเมืองนี้ กระทำเมืองนี้ให้เหมือนโทเฟท เช่นเดียวกับที่โทเฟทคือ สถานที่แห่งไฟ (แห่งการเผาไหม้ขยะ และการนำสะอิดสะเอียนนั้นของเตาไฟแห่งพระ โมเลค) เยรูซาเล็มก็จะถูกเผาเช่นกัน

13 บรรดาเรือนแห่งเยรูซาเล็ม และราชวังทั้งหลายแห่งบรรดาภคิณียูดาห์ จะเป็น มลทินเหมือนสถานโทเฟท เพราะเขาเผาเครื่องหอมให้แก่บรรดาบรเวอแห่งฟ้าสวรรค์ และเท เครื่องดื่มถวายแก่พระอื่น บนหลังคาของบรรดาบ้านทั้งปวง'" กรุงนั้นทั้งสิ้นจะถูกเผา แม้

โครงสร้างของมันส่วนใหญ่แล้วเป็นหิน หลังคาทั้งหลายของมันก็ติดไฟได้ ยิ่งกว่านั้น บนหลังคาเหล่านั้นของกรุงนี้ พวกยิวได้ถวายเครื่องหอมในการนมัสการพระต่างดาวโดยบูชาดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆด้วย ที่นั่นพวกเขายังได้ถวายเครื่องคัมบูชาต่างๆแก่รูปเคารพพระต่างดาวอื่นๆเช่นกัน ทั้งกรุงนั้นเต็มไปด้วยการนับถือรูปเคารพและทั้งกรุงนั้นจะถูกเผาและถูกทำลายเพราะเหตุนี้

ยรม 19:14-15 แล้วเยเรมีย์ก็มาจากโทเฟท ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งให้ท่านพยากรณ์นั้น และท่านก็ยืนอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า ภายหลังคำพยากรณ์อันน่ากลัวของเขาเกี่ยวกับการทำลายล้างในหุบเขาอิน โนม เยเรมีย์ก็เดินขึ้นไปในกรุงนั้นและเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์พระเจ้า เขามีอีกข้อความหนึ่งที่จะกล่าวแก่ชาวกรุงนั้น

15 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำสิ่งร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกกล่าวไว้ให้ตกอยู่บนเมืองนี้ และบรรดาหัวเมืองขึ้นทั้งสิ้น เพราะเขาทั้งหลายได้แข็งคอของเขา ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา" ข้อความของพระเจ้าถูกเกริ่นนำด้วย "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า" เหมือนเดิม พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงกระทำตามที่พระองค์ได้ลั่นวาจาไว้ต่อผู้เยรูซาเล็มและยูดาห์อย่างแน่นอน เหตุสุดท้ายก็คือ เพราะว่าพวกเขาได้ทำใจของตนให้แข็งกระด้างในการกบฏต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงให้โอกาสพวกเขาที่จะกลับใจใหม่แล้ว ดู 18:8 แต่เพราะพวกเขาคือแพ่งไม่ยอมหันจากความบาปของตน พระเจ้าจึงทรงเตือนว่าพวกเขาได้ประทับตราหายนะของตนแล้ว พวกเขาไม่ยอมฟังพระวอนของพระองค์ พวกเขาทำใจของตนให้แข็งกระด้างต่อพระองค์ และพวกเขาไม่แยแสคำเตือนของพระองค์อย่างสิ้นเชิง ทุกอย่างถูกเตรียมไว้พร้อมแล้ว บัดนี้มันสายเกินแก้แล้ว

ภาพรวมของเยเรมีย์ 20: บทนี้จริงๆแล้วเป็นช่วงพักสั้นๆซึ่งการข่มเหงเยเรมีย์ครั้งแรก ถูกบันทึกไว้ ปรากฏของเขาในที่นี้คือ ปาซเซอร์ ผู้เป็นปุโรหิต มีบันทึกเกี่ยวกับความท้อใจของเยเรมีย์ เขาถึงกับเสียใจที่เกิดมาเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งด้วยซ้ำ

ยรม 20:1-2 ฝ่ายปาซเซอร์ปุโรหิต บุตรชายของอิมเมอร์ ผู้เป็นนายใหญ่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ได้ยินว่าเยเรมีย์พยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านี้ ชายผู้นี้ชื่อว่าปาซเซอร์เป็นปุโรหิตคนหนึ่งที่ได้เห็นได้ชัดว่าเป็นผู้บริหารจัดการกิจต่างๆของพระวิหาร เขาไม่ข่มหาปุโรหิต แต่เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนมีตำแหน่งสูง เขาเป็น ‘ปุโรหิต’ ที่มีหน้ามีตาคนหนึ่งซึ่งกำกับดูแลกิจการต่างๆของพระวิหารเป็นประจำทุกวัน เมื่อเยเรมีย์นำเสนอประเด็นของตนและพยากรณ์แบบเป็นลางร้ายเกี่ยวกับการพิพากษาต่อผู้เยรูซาเล็มและยูดาห์ ปาซเซอร์ก็เริ่มทราบดีถึงสิ่งเหล่านั้น เห็นได้ชัดว่าเขาโกรธจัดเพราะคำเทศนา ‘แฉลบ’ ของผู้พยากรณ์ท่านนี้

2 ปาซเซอร์ก็ตีเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และจับท่านใส่คุก ซึ่งตั้งอยู่ทางประตูเบนยามินด้านบนแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เห็นได้ชัดว่าขณะที่เยเรมีย์กำลังเทศนาต่อหน้าผู้คนอยู่ในหรือใกล้พระวิหาร ปาซเซอร์ก็เดินเข้ามาและตีเขาอาจด้วยมือของตนหรือด้วยไม้เรียวอันหนึ่ง จากนั้นเขาสั่งจับกุมเยเรมีย์และจองจำเขาด้วยคานอันหนึ่ง คานที่เวลานี้อาจทำด้วยไม้โดยศิระและมือของคนๆนั้นถูกล็อกไว้ คำนี้ อาจแค่หมายถึงห้องขังหนึ่งได้เช่นกัน ทางด้านทิศเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม (ซึ่งเป็นที่ๆพระวิหารตั้งอยู่) มีหอประตูสูงอันหนึ่งซึ่งหันหน้าไปทางเขตแดนของเบนยามินทางทิศเหนือ เยเรมีย์ถูกจองจำที่นั่น โดยปาซเซอร์ สถานที่ดังกล่าวถูกออกแบบมาเพื่อเป็นป้อมปราการที่ใช้ในการทหารต่างๆ อย่างไรก็ตาม มันก็ถูกล็อกได้อย่างง่ายดายและใช้เป็นคุกได้ด้วย

ยรม 20:3-4 ต่อมาพอรุ่งขึ้นเมื่อปาซเซอร์ปลดเยเรมีย์ออกจากคุก เยเรมีย์พูดกับท่านว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเรียกชื่อของท่านว่า ปาซเซอร์ แต่ทรงเรียกว่า มากอร์มิสสะบิบ วันต่อมา ปาซเซอร์นำตัวเยเรมีย์ออกมาจากหอคอยนั้น ซึ่งเยเรมีย์ก็ต่อว่าปฏิบัติของตนในทันที ชื่อ มากอร์มิสสะบิบ มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความหวาดเสียวอยู่ทุกด้าน’ หรืออาจเป็น ‘ความ

กลัวรอบด้าน' ด้วยถ้อยคำมากมาย เยเรมีย์เรียกปาชเซอร์ว่า 'ผู้ก่อการร้าย' เราควรหมายเหตุไว้ว่า เยเรมีย์กล่าวชัดเจนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ตั้งชื่อปาชเซอร์เช่นนั้น

4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่น่าหวาดเสียวต่อตัวเจ้าเอง และต่อมิตรสหายทั้งสิ้นของเจ้า เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของเขา ขณะที่ตาเจ้ามองดูอยู่ และเราจะมอบยูดาห์ทั้งสิ้นไว้ในมือของกษัตริย์บาบิโลน เขาจะกวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และจะฆ่าเสียด้วยดาบ ข้อความจากพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ถึงปาชเซอร์ก็คือว่า พระเจ้าจะทรงนำความหวาดเสียว (นั่นคือ ความกลัว) มาสู่เหล่ามิตรสหายของเขาและตัวเขาเองด้วย วันนั้นจะมาแน่ในไม่ช้าเมื่อปาชเซอร์จะเห็นเพื่อนๆของเขาถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตาเขาโดยคนบาบิโลน ยูดาห์จะตกอยู่ในมือของบาบิโลน บางคนจะถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน คนอื่นๆจะถูกฆ่าตาย เวลาแห่งคำพยากรณ์นี้เห็นได้ชัดก็คือ ก่อนการรุกรานครั้งแรกโดยบาบิโลนในประมาณปี 605 ก่อน ค.ศ.

ยรม 20:5-6 ยิ่งกว่านั้นอีกเราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ ผลแรงงานทั้งสิ้น และของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะปล้นและคร่ำและขนเอาเขาเหล่านั้นไปบาบิโลน พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ตรัสชัดเจนแก่ปาชเซอร์ว่า เยรูซาเล็ม กำลังวังชาของมัน ทรัพย์สมบัติของมัน และอำนาจของมันอีกไม่นานจะถูกเอาไปโดยคนบาบิโลนผู้จะขนมัน ไปยังบาบิโลน

6 ส่วนตัวท่านนะ ปาชเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่าน จะต้องไปเป็นเชลย ท่านจะต้องไปยังบาบิโลน และท่านจะตายและถูกฝังไว้ที่นั่น ทั้งท่านและมิตรสหายทั้งสิ้นของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้พยากรณ์เท็จแก่เขา" พระเจ้าทรงมีเรื่องหนึ่งจะประกาศแก่ปาชเซอร์ เขาผู้ซึ่งข่มเหงผู้พยากรณ์ของพระเจ้าจะเผชิญพระพิโรธของพระเจ้ายกกับตัวเอง เมื่อบาบิโลนยกทัพเข้ามาในเยรูซาเล็ม ปาชเซอร์และเหล่าสหายของเขาจะถูกจับเป็นเชลยและถูกพาตัวไปยังบาบิโลน พวกเขาทุกคนจะตายที่นั่นและถูกฝังไว้ นี่เป็นคำตอบแทนของเขาเพราะการเทศนาเรื่องเท็จต่างๆแก่มิตรสหายของเขา พระเจ้าทรงไม่พอพระทัยผู้ที่งใจบ่อนทำลายความจริง

ยรม 20:7-8

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงหลอกลวงข้าพระองค์ และข้า

พระองค์ก็ถูกหลอกลวง พระองค์ทรงมีกำลังยิ่งกว่าข้าพระองค์ และพระองค์ก็ชนะ ข้าพระองค์ เป็นที่ให้เขาหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนเยาะเย้ยข้าพระองค์ ไม่มีหมายเหตุไว้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเยเรมีย์หลังจากที่เขาเผชิญหน้ากับปาชเซอร์ เห็นได้ชัดว่าผู้พยากรณ์ท่านนี้ถูกปล่อยตัวและอาจกลับไปบ้าน หรืออาจเป็นไปได้ว่าคำพูดตรงนี้และที่ตามมาถูกเอ่ยโดยผู้พยากรณ์ท่านนี้ขณะที่เขายังถูกขังอยู่ในหอประตุนั้น อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเขาหมดกำลังใจและท้อใจ ด้วยความสิ้นหวัง ผู้พยากรณ์ท่านนี้ร้องทูลต่อพระเจ้า โดยถามว่าทำไมพระองค์ถึงได้หลอกลวงเขา

บางทีเขาอาจจะลึกลงถึงพระสัญญาของพระเจ้าในเยเรมีย์ 1:10 ถึงการที่เขาจะอยู่เหนือบรรดาประชาชาติและอยู่เหนืออาณาจักรต่างๆ แต่บัดนี้หลังจากเทศนาพระวจนะของพระเจ้า เขากลับกลายเป็นคนที่สังคมรังเกียจในแผ่นดินของตัวเอง เขาเป็นตัวร้ายในสายตาของชนชาติของเขาเองและพวกเขาก็เยาะเย้ยเขา ที่แย่ยิ่งกว่านั้นก็คือ เขาถูกทำให้อับอายต่อหน้าคนอื่น โดยการถูกโยนเข้าคุกเพราะการเทศนา พระเจ้าได้ทรงตั้งเขาให้เข้าสู่การรับใช้และทรงมีชัยชนะในเรื่องนั้นแล้ว บัดนี้เยเรมีย์เหน็ดเหนื่อย ท้อใจ และขมขื่นด้วยซ้ำ

8 เพราะว่าข้าพระองค์พูดเมื่อไร ข้าพระองค์ร้องให้ช่วย ข้าพระองค์ตะโกนว่า "ความทารุณและการปล้น" เพราะว่าพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้เป็นเหตุให้ข้าพระองค์เป็นที่ตำหนิและเยาะเย้ยตลอดวัน เขาได้เทศนากล่าวโทษความบาปของแผ่นดินนั้นและการพิพากษาที่จะมา แต่บัดนี้การเทศนาของเขาได้ทำให้เขาโดนดูถูกและถูกเยาะเย้ยต่อหน้าคนอื่น ในความท้อใจของเขา เยเรมีย์คิดว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาทางเขาเป็นสิ่งที่น่าอับอายขายหน้า

ยรม 20:9-10

แล้วข้าพระองค์กล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์หรือกล่าว

ในพระนามของพระองค์อีก" แต่พระวจนะของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้อัดอยู่ในกระดูกของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องอัดไว้ และข้าพระองค์ก็อัดไว้ไม่ไหว เยเรมีย์ท้อใจเหลือเกินจนเขาตั้งใจแล้วว่าเขาจะเลิกเทศนา แต่การทรงเรียกของพระเจ้าที่มายังเขาก็ทำให้เขาเลิกคิดเช่นนั้นในเวลาไม่นาน พระวจนะของพระเจ้าในใจของเขาถูกไหม้

อยู่ภายในตัวเขา แม้เขาอยากจะเลิก เขาก็เลิกไม่ได้ ความเหน้อยล้าของเขาบัดนี้เกิดจากการขัดขืน การทรงเรียกของพระเจ้า เขาเลิกไม่ได้ เขาต้องไปต่อ

10 เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเป็นอันมาก ความหวาดเสียวอยู่รอบทุกด้าน เขา กล่าวว่า "ใส่ความเขา ให้เราใส่ความเขา" มิตรสหายที่คุ้นเคยทั้งสิ้นของข้าพระองค์เฝ้าดูความ ล่มจมของข้าพระองค์ กล่าวว่า "ชะรอยเขาจะถูกหลอกลวงแล้วเราจะชนะเขาได้ และจะทำการ แก้แค้นเขา" เมื่อเยเรมีย์ได้ความตั้งใจแน่วแน่ของตนกลับคืนมา เขาก็ได้ยินเหล่าปรปักษ์ของเขา ซุบซิบกันท่ามกลางพวกเขาเอง พวกเขากำลังรอที่จะได้ยินว่าเขายอมแพ้แล้ว เมื่อเขาพูดคำนั้น เมื่อไร พวกเขาจะไปโพนทะนาต่อ แม้แต่ครอบครัวและเพื่อนๆของเขาก็ตรอที่จะได้ยินว่าเยเร มีย์ยอมแพ้แล้ว พวกเขาหวังว่าไม่ว่าทางใดก็ตามหนึ่งเขาจะถูกล่อลวงให้ยอมแพ้และเลิกเทศนา เมื่อนั้นพวกเขาจะได้ประกาศว่าตนชนะแล้ว มันเป็นความหวังของพวกเขาว่านักเทศน์ฝีปากกล้าผู้นี้ จะยกธงขาว เมื่อนั้นพวกเขาจะได้แก้แค้นสมใจ

ยรม 20:11-13 แต่พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ข้างข้าพเจ้าดังนักรบที่นำกล้ว เพราะ ฉะนั้น ผู้ข่มเหงข้าพเจ้าจะสะดุด เขาจะไม่ชนะข้าพเจ้า เขาจะขายหน้ามาก เพราะเขาจะไม่เจริญ ขึ้น ความอัปยศอดสูเป็นนิตย์ของเขานั้นจะไม่มีวันลืม เมื่อเยเรมีย์ได้พละกำลังฝ่ายวิญญาณกลับ คืนมาแล้ว เขาก็เตือนใจตัวเองว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชและน่าคร้ามกลัว เมื่อเขาตระหนักเช่นนั้น เขาก็มั่นใจว่าบรรดาผู้ที่ข่มเหงเขา จะสะดุดล้มและไม่มีชัยต่อเขา

วันนั้นจะมาเน่ออย่างรวดเร็วเมื่อพวกเขาจะอับอาย พวกเขาจะไม่เจริญขึ้น และความ สับสนของพวกเขาจะคงอยู่ยาวนานและไม่ถูกลืมเลือน กล่าวสั้นๆคือ เยเรมีย์รู้ว่า ฝ่ายของ พระเจ้านั้นถูกต้อง บรรดาศัตรูของเขาจะอับอาย การรับใช้ไม่เคยเป็นเรื่องง่าย แต่เยเรมีย์ก็ตั้งใจ แน่วแน่ว่าจะเดินหน้าต่อไปพร้อมกับความช่วยเหลือของพระเจ้า

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงทดลองคนชอบธรรม ผู้ทอดพระเนตรทั้งใจ และจิต ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นการแก้แค้นของพระองค์เหนือเขาทั้งหลาย โปรดตั้งเกล้าว่าเยเร

มีย์พรรณนาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของอย่างไร (1) พระองค์ทรงทดลองคนชอบธรรม นั่นคือ พระองค์ทรงทดสอบคนชอบธรรม เรายังรู้ว่าตนกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่เพราะว่าเขาเพียงผ่านการทดสอบที่ยากลำบากมา นอกจากนี้ (2) พระเจ้าทรงทราบใจมนุษย์ วลีที่กล่าวถึง “ใจ” หมายถึง เครื่องในต่างๆซึ่งคนสมัยโบราณเชื่อว่าเป็นที่ตั้งของอารมณ์และเหตุจูงใจทั้งหลาย พระเจ้าทรงทราบใจของเรา – เจตนาและเหตุจูงใจต่างๆของมัน ดังนั้นผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงขอร้องพระเจ้าให้เขาได้เห็นการแก้แค้นต่อเหล่าศัตรูของเขา “เพราะข้าพระองค์ได้ทูลเสนอคดีของข้าพระองค์แล้ว” ผู้พยากรณ์ท่านนี้ยกเหตุผลว่าเขาได้ตีแผ่ใจของตนต่อพระเจ้าแล้ว เขาได้เสนอคดีของตนต่อหน้าบัลลังก์ยุติธรรมของพระเจ้าแล้ว

13 จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงช่วยชีวิตของผู้ขัดสนให้พ้นจากมือของผู้กระทำความชั่วร้าย หลังจากที่จิตวิญญาณของเขาถูกฟื้นขึ้นใหม่แล้วและเขาตั้งตาคอยความช่วยเหลือของพระเจ้า ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงกำชับคนทั้งปวงให้สรรเสริญพระเจ้าร่วมกันกับเขา แม้ไม่ถูกหมายเหตุไฉนอย่างเจาะจง การบอกเป็นนัยที่ชัดเจนตรงนี้ก็ถือว่า ผู้พยากรณ์ท่านนี้ได้ถูกปล่อยตัวจากมือของบรรดาปฏิปักษ์ของเขาแล้ว เขายกให้เรื่องนั้นเป็นมาจากพระเจ้าอย่างชัดเจนและเขาสรรเสริญพระองค์เพราะเหตุนี้

ยรม 20:14-18 **ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมานั้นถูกสาปแช่ง** อย่าให้วันที่มารดาของข้าพเจ้าคลอดข้าพเจ้าได้รับพร **15 ขอให้ชายคนนั้นถูกสาปแช่ง** คือคนที่เขานำข้าพเจ้าไปบอกบิดาข้าพเจ้าว่า "บุตรชายคนหนึ่งเกิดมาแก่ท่านแล้ว" อันกระทำให้บิดามีความยินดีมาก **16 ขอให้ชายคนนั้นเหมือนกับบรรดาเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำเสียและมีได้ทรงกลับพระทัย** ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องไห้ช่วยในเวลาเช้า และให้ได้ยินเสียงโวยวายในเวลาเที่ยง **17 เพราะเขามิได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียตั้งแต่ในครรภ์ ให้มารดาของข้าพเจ้าเป็นหลุมฝังศพของข้าพเจ้า และครรภ์นั้นจะได้โถอยู่เป็นนิรันดร์** **18** ทำไมข้าพเจ้าจึงออกมาจากครรภ์มาเห็นความลำบากและความทุกข์ และวันคืนของข้าพเจ้าก็สิ้นเปลืองไปด้วยความอับอาย

เมื่อพิจารณาถึงคำสรรเสริญอันเปี่ยมชัยชนะที่ถูกพบในข้อ 13 มันจึงดูเหมือนไม่เข้ากันที่ผู้พยากรณ์ท่านนี้จะกลับไปเวทนาตัวเองและรำพันว่าตนไม่น่าเกิดมาเลย ทางออกของปัญหานี้คือว่า ย่อหน้านี้สะท้อนกลับไปยังช่วงเวลานั้นที่เขาถูกจองจำอยู่โดยปาซเซอร์ ผู้เขียนศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้ถูกคลอใจโดยพระวิญญูณของพระเจ้าให้เปิดเผยความรู้สึกเล็กๆแห่งความสิ้นหวังก่อนหน้านั้นของเขา ณ เวลานั้นเยเรมีย์รำพึงว่าตนไม่น่าเกิดมาเลย เราควรระลึกว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเยเรมีย์ให้เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งก่อนเขาถูกคลอออกมาเสียอีก (1:5) ผู้พยากรณ์ท่านนี้ทราบเรื่องนั้นและรู้สึกขมขื่นเพราะเรื่องนั้น ในช่วงเวลาแห่งความพ่ายแพ้ของเขา เขาจึงกบฏต่อการทรงเรียกของเขาจากพระเจ้าและรำพึงว่าตนไม่น่าเกิดมาเลยหรือน่าจะตายตอนถูกคลอออกมา นั่นคือความท้อใจที่เยเรมีย์เผชิญในช่วงวันเหล่านั้นแห่งการถูกข่มเหงของเขา แต่ดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 11-13 เขาทำใจได้แล้วและสรรเสริญพระเจ้าอีกครั้ง โดยตั้งใจแน่วแน่ว่าจะดำเนินต่อไปในการรับใช้ที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขา

ภาพรวมของเยเรมีย์ 21: บทนี้ไม่ได้เรียงตามลำดับเวลา ก่อนหลังต่อกันที่แล้ว เหตุการณ์หนึ่งระหว่างกษัตริย์เศเศคิยาห์กับเยเรมีย์ถูกบันทึกไว้ซึ่งเยเรมีย์ให้คำเตือนสุดท้ายแก่กษัตริย์เศเศคิยาห์เกี่ยวกับความพิพาศที่ใกล้เข้ามาของกรุงเยรูซาเล็ม

ยรม 21:1-2 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเศคิยาห์ทรงใช้ให้ปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์ และเศฟันยาห์ปุโรหิตบุตรชายมาอาเสอาห์ไปหาเยเรมีย์ว่า ขณะที่บทที่แล้วกล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆก่อนการรุกรานครั้งแรกของบาบิโลนต่อยูดาห์และเยรูซาเล็ม ภาพเหตุการณ์ตอนนี้ก็ข้ามไปข้างหน้าเกือบยี่สิบปี กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์ นั่นคือ เศเศคิยาห์ครองบัลลังก์อยู่ บาบิโลนได้รุกรานยูดาห์ไปสองครั้งแล้วก่อนหน้านี้ (ในปี 606 และ 597 ก่อน ค.ศ.) ปาซเซอร์ที่มานี้ไม่ใช่คนเดียวกับในบทที่แล้ว ในบทนั้นปาซเซอร์เป็นบุตรชายของอิมเมอร์ ในบทนี้ปาซเซอร์เป็นบุตรชายของมัลคิยาห์ ปาซเซอร์คนก่อนนั้นถูกจับตัวไป

ยังบาบิโลนแล้วเพื่อสิ้นชีวิตที่นั่น คนบาบิโลนได้เริ่มการรุกรานครั้งสุดท้ายของคุณต่อผู้
เยรูซาเล็มแล้วและการล้อมกรุงนั้นเห็นได้ชัดว่ากำลังเกิดขึ้นแล้ว

ในโมงยามอันมืดมนนั้น กษัตริย์เศเศเคียห์ผู้ชั่วร้ายก็ส่งผู้แทนสองคนไปหาเยเรมีย์ ผู้
พยากรณ์ชาวผู้เน้นหลักข้อเชื่อเดิม เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับชายสองคนนี้ แต่เห็นได้ชัดว่าพวก
เขาทั้งคู่เป็นปุโรหิตเชื้อสายอาโรนและมีศสูง พวกเขาจึงถูกส่งโดยกษัตริย์ไปหาผู้พยากรณ์ท่าน
นี้เพื่อถามว่า:

2 "ขอจงทูลถามพระเยโฮวาห์เพื่อเรา เพราะเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนกำลังทำ
สงครามกับเรา ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำกับเราตามบรรดาราชกิจอันมหัศจรรย์ของ
พระองค์ และจะทรงกระทำให้นิบูกัดเนสซาร์ลอยทัพไปจากเรา" ในฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษ
ชื่อ เนบูกัดเนสซาร์ ก็สะกดได้ด้วยว่า เนบูกัดเรซซาร์ ทั้งสองชื่อหมายถึงกษัตริย์องค์เดียวกัน
ขณะที่คนบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่หรือกำลังจะทำเช่นนั้น กษัตริย์เศเศเคียห์ก็เกิด
สนใจในที่สุดว่าผู้พยากรณ์เยเรมีย์จะกล่าวอะไร อยู่ดี ๆ กษัตริย์องค์สุดท้ายผู้ชั่วร้ายแห่งยูดาห์ก็
เริ่มสนใจเรื่องของพระเจ้าขึ้นมาและอยากรู้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าผู้ที่เขาได้ละทิ้ง บัดนี้
จะทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากขากรรไกรของกองทัพบาบิโลนหรือไม่ แม้เศเศเคียห์จนถึงบัดนี้
ไม่มีเวลาให้พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน วิกฤตต่างๆก็ทำให้คนเราหายพึงสรวรรค์ขึ้นมาได้
ดังนั้นกษัตริย์ที่ไม่เอาพระเจ้าผู้นี้จึงหวังว่าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาอาจช่วยเหลือเขา
สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเศเศเคียห์ ดู 2 พงศาวดาร 36:10-18 และหมายเหตุต่างๆของ
ข้อกล่าวนั้น พระเจ้าทรงเรียกเขาว่ากษัตริย์ผู้ชั่วร้ายซึ่งจริงๆแล้วมันเยเรมีย์ผู้พยากรณ์

ยรม 21:3-4 แล้วเยเรมีย์บอกเขาทั้งสองว่า "ท่านจงทูลแก่เศเศเคียห์ดังนี้ว่า 4
พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะหันกลับซึ่งยูโทปกรรมอันอยู่ในมือ
ของเจ้า และซึ่งเจ้าใช้สู้รบกับกษัตริย์แห่งบาบิโลนและกับชนเคลเดียซึ่งกำลังล้อมเจ้าอยู่นอก
กำแพง และเราจะรวบรวมมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้

พระเจ้าทรงมีข้อความรุนแรงสำหรับกษัตริย์หน้าด้านองคนี้ ครั้นตรัสผ่านผู้พยากรณ์ท่านนี้ พระเจ้าทรงบอกว่าพระองค์จะทรงหันอาวูรเหล่านั้นของกองทัพยูดาห์มาต่อสู้อัฟวกเขาเอง เห็นได้ชัดว่าคนบาบิโลนจะยึดอาวูรทั้งหลายของยูดาห์และใช้อาวูรของพวกเขาเองมาต่อสู้อัฟวกเขา ยิ่งกว่านั้นคนบาบิโลนที่กำลังล้อมกรุงนี้อยู่จะทะลวงเข้ามาในกรุงนี้และส่งสัญญาณว่าพวกัฟวกัยพ่ายแพ้แล้ว (ชื่อ *ชนเคลเดีย* ปรากฏเป็นครั้งแรกในหนังสือเยเรมีย์ มันมีความหมายเดียวกันกับชื่อ *คนบาบิโลน* เหมือนกับคำว่า *อิงลิซ* กับ *บริติช* เคลเดียจริงๆแล้วเป็นภูมิภาคหนึ่งที่อยู่ภายในจักรวรรดิบาบิโลน โดยอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของกรุงบาบิโลนใกล้กับอ่าวเปอร์เซีย แต่คำๆนี้ถูกใช้แบบแทนกันได้กับคำว่า *คนบาบิโลน*)

ยรม 21:5-6 เราเองจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออกและด้วยแขนที่แข็งแรง ด้วยความกริ้ว ด้วยความเกรี้ยวกราดและพิโรธมากยิ่งขึ้น ผู้พูดคือ พระเยโฮวาห์พระเจ้า การเสียดสีประชดประชันก็คือว่า ในฐานะที่พึ่งสุดท้าย เศเคคิยาห์หวังว่าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ที่ เขาได้เพิกเฉยและหมิ่นประมาทมานาน บัดนี้จะมาช่วยเขาให้พ้น พระเจ้าทรงมีเรื่องหนึ่งที่จะ กล่าว แทนที่จะช่วยพวกเขาให้พ้น พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์เองจะต่อสู้อัฟวกเขา และเมื่อ พระองค์ทรงทำเช่นนั้น มันจะมาพร้อมกับความเกรี้ยวกราดและพิโรธมากยิ่งขึ้น ยูดาห์ใช้โอกาส ของตนจนหมดแล้วและเศเคคิยาห์ยังมีหน้ามาขอร้องพระเจ้าให้ช่วยพวกตนออกจากความยุ่งยาก ที่พวกเขาเผชิญอยู่ ตรงกันข้าม พระเจ้าเองจะทำให้พวกเขาพ่ายแพ้

6 และเราจะโจมตีชาวกรุงนี้ ทั้งคนและสัตว์ แล้วก็ตายลงด้วยโรคระบาดขนาดหนัก ก่อนคนบาบิโลนทะลวงเข้ามาในกรุงนี้ พวกเขาจะทำกรล้อมกรุงอันน่ากลัวซึ่งทำให้คนจำนวนมากในกรุงนั้นทั้งคนและสัตว์เสียชีวิต นอกจากนี้ การล้อมกรุงเช่นนั้นปกติแล้วก็ก่อให้เกิดการ ระบาดอันน่ากลัวของ โรคต่างๆซึ่งทำให้ชาวกรุงนั้นเดือดร้อนหนักกว่าเดิม แน่แน่นอนว่ามันเกิดขึ้น ในที่นี้

ยรม 21:7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังเราจะมอบเศเคคิยาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาข้าราชการของเขา และประชาชนเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคระบาด ดาบและการ

กัณดารอาหารไว้ในมือของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และมอบไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ท่านจะพินเขาเสียด้วยคมดาบ ท่านจะไม่ส่งสารเขาทั้งหลาย หรือไว้ชีวิตเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา' เมื่อเนบูกัดเนสซาร์รุกรานเข้ามาในกรุงนั้น เศเดคียาห์และคนเหล่านั้นที่รอดชีวิตจากความทารุณของสงครามและโรคระบาดในกรุงนั้นจะถูกฆ่าตายตรงนั้นเลยหรือไม่ก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลน จะไม่มีความเมตตาเลย 2 พงศกษัตริย์ 25:1-21 บันทึกรายละเอียดอันน่ากลัวบางประการเกี่ยวกับวันมีดมืดเหล่านั้น ดู 2 พงศาวดาร 36:15-21 เช่นกัน

ยรม 21:8-9 และเจ้าจงพูดกับชนชาตินี้ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราได้ตั้งวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าเจ้า ท่ามกลางโมงยามอันมืดมิดและน่ากลัวเหล่านั้น พระเจ้ายังทรงให้แสงเรืองรองแห่งความหวัง คนเหล่านั้นในเยรูซาเล็มยังมีทางเลือกที่จะถูกไว้ชีวิตก่อนการ โจมตีครั้งสุดท้าย มีทางเลือกระหว่างการมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือการเสียชีวิต

9 คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกัณดารอาหารและด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออกไปยอมมอบตัวกับชนเคลเดียผู้ตั้งล้อมอยู่นั้น ก็จะมีชีวิตอยู่ได้ คนทั้งปวงที่เหลืออยู่ในกรุงนี้จะเผชิญความตายที่น่ากลัวและหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ใดที่จะยอมออกไปและมอบตัวแก่คนบาบิโลนอย่างน้อยก็จะได้รับการไว้ชีวิต วัสดุสุดท้าย และจะมีชีวิตของตนเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม มีความหมายว่า 'และชีวิตของเขาจะเป็นรางวัลแก่เขา' คนเหล่านั้นที่ยอมมอบตัวเสียตอนนี้อย่างน้อยจะไม่ถูกฆ่าตาย

ยรม 21:10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อผู้เมืองนี้ด้วยความร้ายไมใช่ด้วยความดี คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเผามันเสียด้วยไฟ' เช่นเดียวกับในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ คำที่แปลเป็น ความร้าย (รา) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'ความทุกข์ลำบาก' หรือ 'ทุกข์ภัย' พระเจ้าเองทรงตั้งพระทัยแน่วแน่แล้วว่า จะทำลายเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงใช้คนบาบิโลนเพื่อกระทำการพิพากษาของพระองค์ พวกเขาจะเผากรุงนี้จนวอดวาย ดู 2 พงศกษัตริย์ 25:9

ยรม 21:11-12

จงกล่าวต่อวงศ์วานของกษัตริย์ยูดาห์ว่า `จงฟังพระวอนะของ

พระเยโฮวาห์ ขณะที่การพิพากษาที่ถูกประกาศมาจนถึงตรงนี้มีมายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม โดยรวม บัดนี้พระเจ้าทรงหันความสนใจไปที่ตัวเศเศคิยาห์บ้าง เศเศคิยาห์เป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายที่ครองบัลลังก์แห่งยูดาห์ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงมีข้อความหนึ่งสำหรับเศเศคิยาห์เองและทรงกล่าวมันแก่เขา

12 โอ วงศ์วานดาวิดเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงให้ความยุติธรรมในเวลาเช้า จงช่วย

ผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นจากมือผู้ที่บีบบังคับ เกรงว่าความพิโรธของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้อย่างที่ไม่มีใครดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าทั้งหลาย ในสิ่งที่ดูเหมือนเป็นคำวิงวอนครั้งสุดท้ายให้กลับใจใหม่ พระเจ้าทรงมีข้อความหนึ่งสำหรับเศเศคิยาห์และราชวงศ์ของเขา – วงศ์วานของดาวิด เขาถูกสั่งให้พิพากษาอย่างยุติธรรมและยุติการทุจริตและการบีบบังคับ ซึ่งยังกระทำอยู่ในเยรูซาเล็ม ถ้ากษัตริย์จะกลับใจใหม่และทำให้ความชอบธรรมกลับคืนมา ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนก็คือว่าพระเจ้าจะทรงยับยั้งการพิพากษาที่จะมานั้น อย่างไรก็ตาม ถ้ากษัตริย์ไม่ยอมกลับใจ โทสะของพระองค์จะพลุ่งขึ้นเหมือนไฟซึ่งจะดับไม่ได้ – “เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าทั้งหลาย” อย่างไรก็ตาม ไม่มีการบ่งบอกเลยว่าเศเศคิยาห์เต็มใจที่จะถ่อมตัวและกลับใจใหม่ แม้ยามเผชิญกับความพินาศอันหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็ตาม

ยรม 21:13-14

โอ ชาวที่ลุ่มเอ๋ย ดูกูเถิด เราต่อสู้อั้เจ้า ศิลาแห่งที่ราบเอ๋ย พระเยโฮวาห์

ตรัสตั้งนี้แหละ พวกเจ้าผู้กล่าวว่า "ใครจะลงมาต่อสู้กับเรา หรือใครจะเข้ามาในที่อาศัยของเรา " ที่ลุ่มและศิลาแห่งที่ราบ ย่อมเป็นคำพูดเปรียบเปรยถึงเยรูซาเล็ม เยรูซาเล็มในสมัยนั้นรวมตอนล่างและตอนบนเข้าไว้ด้วย ซึ่งตรงกลางนั้นมีหุบเขาหนึ่งที่ชื่อว่าไทโรเปียน (Tyropeon) หุบเขานั้นแบ่งเนินเขาทั้งสองนั้นออกซึ่งบนเนินเขาทั้งสองนั้นกรุงนั้นถูกตั้งอยู่ ชาวที่ลุ่มนั้น (คนเดียว) อาจหมายถึงกษัตริย์เศเศคิยาห์ เห็นได้ชัดว่า เศเศคิยาห์และเหล่าสหายของเขายังหลอกตัวเองอยู่ ว่าเยรูซาเล็มจะต้านทานคนบาบิโลนได้

14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายตามผลแห่งการกระทำของเจ้า เราจะก่อไฟไว้ในป่าของเมืองนั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญสิ่งต่างๆที่อยู่รอบเมืองนั้นสิ้น" แม้พวกเขาหวังว่าเยรูซาเล็มจะถูกป้องกันไว้ได้ พระเจ้าก็ทรงเตือนว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาตามการกระทำต่างๆของพวกเขา พวกเขาจะเกี่ยวผลที่พวกเขาได้หว่าน ไฟที่จะมานั้นในป่าของมัน อาจหมายถึงโหล่เขาที่มีป่ารอบๆกรุงเยรูซาเล็มถูกไฟเผา มันอาจเป็นคำพูดเปรียบเปรยถึงตอนที่กรุงนั้นจะถูกไฟเผาจุดไฟป่า จะไม่มีสิ่งใดของกรุงเยรูซาเล็มหลงเหลือเมื่อการพิพากษาของพระเจ้าเสร็จสิ้น

ภาพรวมของเยเรมีย์ 22: ข้อความอันแสนสั่นถึงกษัตริย์องค์ต่างๆแห่งยูดาห์จากพระเจ้า ผ่านทางเยเรมีย์มาต่อไป ในข้อ 1-9 พระเจ้าทรงเตือนสติกษัตริย์ให้กระทำอย่างยุติธรรม ในข้อ 10-19 การตกเป็นเชลยของเยโฮยาคิมและจุดจบของเยโคนิยาห์ถูกบอกล่วงหน้า ในข้อ 20-30 หายนะในที่สุดของราชวงศ์แห่งยูดาห์ถูกประกาศ

ยรม 22:1-2 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลงไปยังราชสำนักของกษัตริย์ยูดาห์ และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น เห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์อยู่ที่ภูเขาพระวิหารตอนที่พระเจ้าทรงเรียกเขา ให้ไปยังพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ เห็นได้ชัดว่านั่นอยู่บนที่ราบสูงระดับต่ำกว่า เขาจึงถูกสั่งให้ 'ลงไป' เห็นได้ชัดว่ากษัตริย์องค์นั้นคือ เยโฮยาคิม แม้บริบทของบทที่แล้วถูกกล่าวแก่เศเดคิยาห์ก็ตาม อย่างไรก็ตาม ข้อ 18-19 บอกล่วงหน้าถึงการสิ้นชีวิตที่น่าสมเพชของเยโฮยาคิม ดังนั้นนักอธิบายพระคัมภีร์ส่วนใหญ่จึงเชื่อว่าบทนี้ถูกกล่าวแก่เยโฮยาคิม บุตรชายของโยสิยาห์ และเป็นพี่ชายของเศเดคิยาห์ ส่วนแรกของบทนี้จึงเป็นข้อความสำหรับเยโฮยาคิมเป็นหลักซึ่งเป็นคนชั่ว ดู 2 พงศาวดาร 36:5

2 ว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จงฟังพระวอนของพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวท่าน ข้าราชการของท่าน และประชาชนของท่านผู้เข้ามาในประตูเมืองนี้ เย

โยยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ จึงถูกเตือนสติให้ฟังพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า คำเตือนสติเดียวกันนี้ถูกให้เช่นกันแก่เหล่าผู้รับใช้ของเขาและคนทั้งปวงที่เข้ามาทางประตูพระราชวัง

ยรม 22:3 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้ฟื้นมือของผู้ที่บีบบังคับ และอย่าได้กระทำความผิดหรือความทารุณแก่ชนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่าย หรือหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในสถานที่นี้ เยโฮยาคิมผู้เป็นกษัตริย์ถูกพระเจ้าสั่งให้ทำสิ่งที่ถูกต้อง คุณธรรมเรื่องการพิพากษาและความชอบธรรมถูกพบคู่กันบ่อยๆในภาคพันธสัญญาเดิม คำที่แปลเป็น ความยุติธรรม (การพิพากษา) (มิชพัท) ในบริบทนี้จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘ความยุติธรรม’ ข้อความของพระเจ้าสำหรับเยโฮยาคิมก็คือ ให้เขาผู้เป็นกษัตริย์ปกครองอย่างยุติธรรมและส่งเสริมความชอบธรรมในอาณาจักรของเขา กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ เขาถูกสั่งให้ยุติการทุจริต การฉ้อโกง และวิธีปฏิบัติต่างๆที่คดโกงเช่นเดียวกับความทารุณและการบีบบังคับต่อคนอ่อนแอและคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ (นั่นคือ ลูกกำพร้า หญิงม่าย และคนต่างด้าว) เหล่ากษัตริย์สมัยโบราณมักมีความผิดในเรื่องการประหารชีวิตใครก็ตามที่ทำให้ตนไม่พอใจ พระเจ้าทรงสั่งเยโฮยาคิมว่าอย่าทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตก เห็นได้ชัดว่าเขามีความผิดในเรื่องดังกล่าว

ยรม 22:4-5 เพราะถ้าท่านกระทำสิ่งนี้จริงๆแล้วจะมีกษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเข้ามาทางประตูของพระราชวังนี้ เสด็จมาโดยรถรบและม้า ทั้งตัวกษัตริย์บรรดาข้าราชการและประชาชนของท่านนั้น ถ้าเยโฮยาคิมจะปฏิรูปอาณาจักรของตนจนความบาปอัน โง่งเง็ง พดุงกรรมที่เป็นอาชญากรรม และความชั่วถูกปราบปราม แล้วพระเจ้าก็จะทรงอนุญาตให้ราชวงศ์ของดาวิดดำรงสืบต่อไปในเยรูซาเล็ม นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าอาณาจักรยูดาห์จะได้รับอนุญาตให้ดำรงอยู่ต่อไป กล่าวสั้นๆคือ ถ้าเยโฮยาคิมจะทำให้เกิดการกลับใจใหม่และความชอบธรรมในอาณาจักรของเขา พระเจ้าก็จะทรงละเว้นการพิพากษาที่จะมาขึ้นที่ใต้ทรงประกาศต่อสู้อัน อีกครั้งที่ความเมตตาของพระเจ้าถูกหยิบยื่นให้แก่ประชาชนของพระองค์ ถ้าพวกเขายอมกลับใจใหม่ พระองค์ก็จะทรงเปี่ยมเมตตา

5 แต่ถ้าท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า
ราชสำนักนี้จะเป็นที่รกร้าง" ข้อความนี้ที่มั่งคั่งพอๆกับที่มันกระจัด ถ้ายโฮยาคิมเมินเฉยคำ
เตือนของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงปฏิญาณ โดยพระองค์เองว่าพระราชวังที่เยรูซาเล็มจะถูกทำลาย
ย่อยยับ เงื่อนไข่นั้นง่าย ๆ ถ้ายโฮยาคิมทำให้เกิดการฟื้นฟูในแผ่นดินของตนเหมือนอย่างที่โยสิ
ยาห์บิดาของตนได้กระทำ แล้วยูดาห์ก็จะได้รับการไว้ชีวิต อย่างไรก็ตาม ถ้ายกษัตริย์เพิกเฉยคำ
เตือนต่างๆของพระเจ้า แล้วพระราชวังของเขาก็จะถูกทำลาย (พร้อมกับประชาชาตินั้นด้วย) นี้
บอกเป็นนัยถึงความพินาศย่อยยับของประชาชาตินั้น

ยรม 22:6-7 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แก่ราชสำนักแห่งกษัตริย์ของยูดาห์
ว่า "เจ้าเป็นเหมือนกิเลอาดแก่เรา เป็นตั้งยอดภูเขาเลบานอน ถึงกระนั้น เราจะกระทำเจ้าให้เป็น
ถิ่นทุรกันดารแน่ เป็นเมืองที่ไม่มีคนอาศัย ข้อความนี้ถูกขยายออกเพื่อรวมราชวงศ์ทั้งสิ้นเข้าไว้
ด้วย – ‘เหล่ากษัตริย์’ แห่งยูดาห์ พระเจ้าทรงพรรณนาถึงพื้นที่สองแห่งที่สวยงามของภูมิภาคนั้น
กิเลอาดขึ้นชื่อในเรื่องสวนผลไม้และพืชผลอันอุดมสมบูรณ์ มันเป็นคำเรียกที่สื่อถึงความมั่งคั่ง
และความเจริญรุ่งเรือง

เลบานอนเป็นเมือง ‘พักร้อน’ ของเขตแดนนั้น พร้อมกับปาภูเขาที่เต็มไปด้วยต้นสนสี
ดาร์ มันคือสถานที่ท่องเที่ยว ‘ภาคเหนือ’ ของแคว้นนั้น ในบริบทนี้ ยอดภูเขาเลบานอนอาจ
หมายถึงภูเขาเหล่านั้นที่เต็มไปด้วยป่าของเลบานอน ดังนั้นมันจึงเป็นคำเรียกที่สื่อถึงภูมิภาคอัน
น่าปรารถนา ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงถือว่ายูดาห์เป็นสถานที่อันน่าปรารถนา
เพราะความงามและความอุดมสมบูรณ์ของมัน กระนั้นพระองค์ก็กำลังจะทำให้มันกลายเป็น
สถานที่แห่งความรกร้างว่างเปล่า

7 เราจะเตรียมผู้ทำลายไว้ต่อผู้เจ้า ต่างก็มีอาวุธของตน และเขาทั้งหลายจะตัดต้นสนสี
ดาร์อย่างดีของเจ้าลง และโยนเข้าไปไฟ ถ้ายูดาห์ไม่กลับใจใหม่ พระเจ้าจะทรงส่งพวกผู้รื้อถอน
ติดอาวุธ (นั่นคือ พวกผู้ทำลาย) มาซึ่งจะทำลายป่าทั้งหลายของแผ่นดินนั้นและเผาพวกมันเสีย

ภาพเปรียบเทียบที่ใหญ่กว่าก็สื่อถึงความพินาศที่ใกล้เข้ามาของแผ่นดินนั้นทั้งหมดโดยน้ำมือของ บาบิโลน

ยรม 22:8-9 และประชาชาติเป็นอันมากจะผ่านเมืองนี้ไป และทุกคนจะพูดกับเพื่อนบ้านของตนว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่เมืองใหญ่นี้' เมื่อความพินาศของเยรูซาเล็ม (และยูดาห์) ถูกทำให้สำเร็จโดยบาบิโลน ประชาชาติอื่นๆจะหยุดชั่วคราวในความอัศจรรย์ใจและถามว่าทำไมพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงได้กระทำเช่นนี้ต่อประชาชนของพระองค์เอง

9 และเขาทั้งหลายจะตอบว่า 'เพราะเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และนมัสการกับปรนนิบัติพระอื่น'" คนอื่นๆที่ทราบถึงสถานการณ์นี้จะตอบว่า ยูดาห์ถูกทำลายเพราะพวกเขาละทิ้งพระเจ้าของตัวเอง นั่นคือ พระเยโฮวาห์ แม้แต่ประชาชาติอื่นๆก็เข้าใจความทรยศและการคิดคดของยูดาห์ พวกเขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์และนมัสการพระอื่นๆ แม้แต่ชาวโลกก็รู้ว่าประชาชนของพระเจ้าทำผิดเมื่อไร เมื่อเราละเมิด ชาวโลกที่อยู่รอบตัวเราก็ทราบเรื่องนั้นและหมายเหตุเกี่ยวกับมัน

ยรม 22:10-12 อย่าร้องไห้อาลัยแก่ผู้ที่ตายไป อย่าครวญคร่ำด้วยเขาเลย แต่จงร้องไห้รำไรอาลัยผู้ที่ไปแล้ว เพราะเขาจะไม่ได้กลับมาเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาอีกเลย คราวนี้จุดสนใจหลักหันไปยังกษัตริย์องค์สุดท้ายอีกคนหนึ่งของยูดาห์ แม้บริบทก่อนหน้านี้เห็นได้ชัดว่ากล่าวถึงเยโฮยาคิม บุตรชายของโยสียาห์ คราวนี้จุดสนใจหลักก็หันไปยังพี่ชายที่เคราะห์ร้ายของเขา นั่นคือ ชัลลูม (ข้อ 11) คนตายที่ยูดาห์ถูกแนะนำให้ร้องไห้อาลัยเห็นได้ชัดก็คือ โยสียาห์ ผู้ซึ่งถูกฆ่าตายในการสู้รบโดยฟาโรห์เนโค บุตรชายของเขา ชัลลูม (หรือเป็นที่รู้จักในชื่อ เยโฮอาหาส) จะครองราชย์เพียงช่วงสั้นๆ จากนั้นก็ถูกจับตัวไปยังอียิปต์ในฐานะเชลยสงคราม คำเตือนนี้คือ จงร้องไห้อาลัยเพื่อบุตรชายของโยสียาห์ผู้ซึ่งจะถูกถอดออกจากตำแหน่งและถูกพาไปยังอียิปต์และไม่ได้กลับมาเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของตนอีกเลย

11 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละเกี่ยวกับซัลลูม บุตรชายโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งครองราชย์แทนโยสิยาห์ราชบิดา และผู้ที่ไปจากสถานที่นี้ "ท่านจะไม่ได้กลับมาที่นี่อีก

12 ท่านจะสิ้นชีวิตในที่ซึ่งเขาจับท่านไปเป็นเชลย และท่านจะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย" ซัลลูม เป็นที่รู้จักในชื่อเยโฮอาหาสมากกว่า เขาเป็นบุตรชายคนที่สามของกษัตริย์โยสิยาห์และเป็น รัชทายาทของเขาโดยตรง เขาครองราชย์นานสามเดือนก่อนเขาถูกจับเป็นเชลยไปยังอียิปต์ซึ่ง เป็นที่ๆเขาถูกใส่โซ่ตรวนและสิ้นชีวิตในเวลาต่อมา ดู 2 พงศาวดาร 36:1-4 เช่นกัน ที่ถูกบอกล่วงหน้าตรงนี้คือ การเริ่มต้นแห่งจุดจบของราชวงศ์ของดาวิด

ยรม 22:13-14 "วิบัติแก่เขาผู้สร้างวังของตนด้วยความอธรรม และสร้างห้องชั้น บนไว้ด้วยความอยุติธรรม ผู้ที่ทำให้เพื่อนบ้านของเขาปรนนิบัติเขาโดยไม่ได้อะไรเลย และมีได้ จ่ายค่าจ้างให้แก่เขา เห็นได้ชัดว่าจุดสนใจตรงนี้วกกลับไปยังเยโฮยาคิม น้องชายของเยโฮอาหาส และผู้สืบทอดต่อจากเขา เยโฮอาหาส (นั่นคือ ซัลลูม) มิได้ครองราชย์นานพอที่จะสร้างความ แตกต่างทางใดทางหนึ่งในยูดาห์ อย่างไรก็ตาม ในสิบเอ็ดปีนั้นที่เยโฮยาคิมครองราชย์ เขามีเวลา ที่จะทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่างๆในยูดาห์อย่างแน่นอน สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนก็คือว่า เยโฮยาคิม (แทนที่จะทำให้เกิดการปฏิรูปและการฟื้นฟู) เองเป็นคนทุจริต เห็นได้ชัดว่าเขา สร้างพระราชวังหลังใหม่ (หรืออย่างน้อยก็ทำให้มันใหญ่โตขึ้นและปรับปรุงหลังที่มีอยู่) และไม่ เคยจ่ายค่าจ้างแก่ผู้รับเหมาที่ทำงานนั้นเลย กล่าวสั้นๆคือ แม้เยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์ เขาก็เป็นคนขี้ โกง พระเจ้าทรงต่อว่าเขา เพราะว่าเขาเป็นกษัตริย์ เขาจึงโกงผู้รับเหมาก่อสร้างผู้ซึ่งทำงานให้เขา ด้วยใจศรัทธา วิธีปฏิบัติต่างๆที่คดโกงของเยโฮยาคิมเป็นเครื่องวัดความทุจริตซึ่งแพร่หลายใน เยรูซาเล็มและยูดาห์

14 ผู้กล่าวว่า 'เราจะสร้างวังใหญ่อยู่เอง กับมีห้องชั้นบนกว้างขวาง และเจาะหน้าต่างให้ ห้องนั้น และบุฝาผนังด้วยไม้สนสีดาร์และทาด้วยสีแดงเข้ม' แผนการต่างๆที่โอหังและโอ้อวด ของเยโฮยาคิมถูกหมายเหตุไว้ เขาอยากได้วังที่ใหญ่กว่าเดิมพร้อมกับหน้าต่างกว้างๆและการ ประดับตกแต่งที่โก้หรู คำที่แปลเป็น **บุฝาผนัง (คาฟาน)** หมายถึงการบุด้วยแผ่นไม้หรืออาจ เป็นการใช้ไม้ประดับผนังที่เป็นไม้สนสีดาร์ สีแดงเข้มหมายถึง สีแดงแบบกษัตริย์ อาจใกล้เคียง

กับสี่เบอร์กันดีหรือกระทั่งสีม่วง สรุปลก็คือ เยโฮยาคิมอยากได้วังใหม่ที่ใหญ่โตสวยงาม แผนการต่างๆที่เยโฮยั้งและอสังการของเขายิ่งเลวร้ายเข้าไปใหญ่เพราะเขาเจตนาที่จะไม่จ่ายคนเหล่านั้นที่จัดหาวัสดุและแรงงานให้ เขาเป็นคนขี้โกงที่โยโส

ยรม 22:15-17 **เจ้าคิดว่าเจ้าจะครองราชสมบัติ เพราะเจ้าแข่งไม่สนสี่ดาร์กันหรือ** ราชบิดาของเจ้ามิได้กินและดื่ม และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมดอกหรือ ฝ่ายราชบิดาก็อยู่เย็นเป็นสุข พระเจ้าทรงประจัญหน้าความโอหังและความทุจริตของเยโฮยาคิม นี่เท่ากับพระเจ้าทรงถามเยโฮยาคิมว่าเขาคิดว่าเขาจะครองราชย์ได้นานเพราะเขาได้สร้างวังสวยงามเพื่อตัวเองหรือ พระเจ้าทรงเตือนความจำกษัตริย์ที่หลงตัวเองผู้นี้ถึง โยสิยาห์บิดาของเขาผู้รักพระเจ้า ฝ่ายหลังได้ครองราชย์ด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม และเขามีความปกติสุขดี เขาเป็นกษัตริย์และดำเนินชีวิตอย่างกษัตริย์ แต่เขาไม่โอหัง โอ้อวด หรือทุจริต

16 **เขาพิพากษาคดีของคนจนและคนขัดสน เขาก็อยู่เย็นเป็นสุข ทำอย่างนี้เป็นการรู้จัก** **เราหรือ" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ** โยสิยาห์ไม่เพียงเป็นกษัตริย์ที่รักพระเจ้าเท่านั้น แต่เขายังบังคับใช้ความยุติธรรมในอาณาจักรของเขาด้วย เขาช่วยเหลือคนยากจนและคนขัดสนในความทุกข์ลำบากของพวกเขาแทนที่จะปอกลอกพวกเขา พระเจ้าจึงทรงให้เขามีชีวิตที่ปกติสุข พระเจ้าทรงทราบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและทรงอวยพรเขาเพราะเหตุนี้ ดู 2 พงศาวดาร 34-35 (วลีหลังอาจแปลได้เป็น 'สิ่งนี้เราไม่ทราบนั้นหรือ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ')

17 **"แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพื่อความโลภ เพื่อหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อ** **ปฏิบัติการบีบบังคับและความทารุณ"** อย่างไรก็ตาม เยโฮยาคิมไม่เหมือนกับบิดาผู้ชอบธรรมของเขา เขากลับสนใจแต่ความโลภของตัวเอง อุบายต่างๆอันทารุณ การทุจริต และการบีบบังคับ เขากอบโกยผลประโยชน์เข้าหาตัวให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้และเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเขาไม่สนว่าตนเหยียบย่ำใครบ้างระหว่างทางนั้น เยโฮยาคิมเฝ้าจนถึงแก่แก่้น ไม่มีกระดุกชอบธรรมสักชิ้นในตัวเขาเลย เขาสนใจแต่อำนาจ ความมั่งคั่ง และความเพลิดเพลินของตัวเอง ใครก็ตามที่ขวางทางเขาจะถูกบดขยี้ ใน 2 พงศาวดาร 36:8 ชีวิตของเขาถูกบรรยายว่าน่าสะอิดสะเอียน

ยรม 22:18-19

เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิม

ราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า "เขาทั้งหลายจะไม่โอคครวญอาลัยเขาว่า 'อนิจจา พี่ชายเอ๋ย' หรือ 'อนิจจา พี่สาวเอ๋ย' เขาทั้งหลายจะไม่โอคครวญอาลัยเขาว่า 'อนิจจา พระองค์ท่าน' หรือ 'อนิจจา ความสว่างงามของพระองค์ท่าน' มีหมายเหตุชัดเจนว่าเยโฮยาคิมเป็นบุตรชายของโยสียาห์ ดู 2 พงศาวดาร 36:1-5 ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า เมื่อเยโฮยาคิมถูกถอดจากบัลลังก์และสิ้นชีวิตในที่สุด ไม่มีใครจะคร่ำครวญเพื่อเขาเลย – ไม่แม้แต่ครอบครัวใกล้ชิดของเขา แม้แต่พี่น้องชายหญิงของเขาก็จะไม่คิดถึงเขาหรือสรรเสริญเยินยอเขา

19 ท่านจะถูกฝังไว้อย่างฝังลา คือถูกลากไปโยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม เมื่อเยโฮยาคิมสิ้นชีวิต ศพของเขาจะถูกโยนออกไปนอกกรุงคูศพของลาที่ตายแล้วตัวหนึ่ง การสิ้นชีวิตของกษัตริย์ผู้โหดเหี้ยมนี้ไม่ปรากฏชัดเจน 2 พงศาวดาร 36:6 บ่งบอกว่าเนบูกัดเนซซาร์ตั้งคุมตัวเขาด้วยโซ่ตรวนเพื่อที่จะถูกพาไปยังเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม 2 พงศกษัตริย์ 24:6 ก็ดูเหมือนบอกเป็นนัยว่าเขาตายก่อนเรื่องนั้นสำเร็จ นักอธิบายพระคัมภีร์ท่านต่างๆ ได้คาดเดาว่าเขาอาจเสียชีวิตก่อนถูกบังคับให้เดินไปยังบาบิโลน บางท่านถึงกับเสนอแนะว่าเขาถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มโดยเหล่าทหารที่ไม่มีวินัยของบาบิโลน ไม่ว่าจะกรณีใด คำพยากรณ์ตรงนี้ก็กล่าวชัดเจนมากมายว่ากษัตริย์ทุจริต โอ้อวดและชั่วร้ายของคัมภีร์นี้จะเผชิญจุดจบอันน่าอนาถ ศพของเขาจะถูกทิ้งให้เน่าบนพื้นดินโดยไม่ถูกฝังไว้เหมือนคนทั่วไป แน่ทีเดียว ชายผู้นี้ซึ่งยกชูตัวเองถูกเหยียดให้ต่ำลงในท้ายที่สุด

ยรม 22:20-22

จงขึ้นไปที่เลบานอน และร้องว่า และจงเปล่งเสียงของเจ้าในเมือง

บาซาน จงร้องจากทางผ่านข้างนอก เพราะว่าคนรักทั้งสิ้นของเจ้าถูกทำลายเสียแล้ว คราวนี้จุดสนใจหลักดูเหมือนหันไปยังยูดาห์โดยรวมและเยรูซาเล็ม โดยเฉพาะ พระเจ้าทรงสั่งยูดาห์ให้ไปคว้าเหล่าพันธมิตรของพวกเขายังอยู่สบายดีไหม เลบานอนซึ่งอยู่ทางเหนือถูกคนบาบิโลนเหยียบย่ำไปแล้ว บาซานเป็นเขตแดนที่อยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน เช่นเดียวกับอาบาริม (นั่นคือ ทางผ่านข้างนอกหรือทางผ่านเข้าไปในภูเขาเหล่านั้น) หลายเขตแดนเหล่านี้เคยเป็นมิตรสหายของยูดาห์และได้หนุนใจเธอในการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณของเธอกับการ

นับถือรูปเคารพ แต่บัดนี้พวกเขาล้วนถูกเหยียบย่ำและถูกทำลายโดยบาบิโลนเสียแล้ว ยูดาห์หันไปขอความช่วยเหลือจากใคร ไม่ได้แล้วเพื่อต่อสู้กับการโจมตีที่ใกล้จะมานั้น

21 เราได้พูดกับเจ้าเมื่อเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข แต่เจ้ากล่าวว่า 'เราจะไม่ฟัง' นี่เป็นวิธีการของเจ้าตั้งแต่ยังหนุ่มๆ คือเจ้าไม่เชื่อฟังเสียงของเรา นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่ายูดาห์ กระทั่งในตอนนั้น กระตุกไหล่ของตน ไปเสียจากพระเจ้าและไม่ยอมฟัง พระเจ้าได้ทรงใช้พวกผู้พยากรณ์ของพระองค์มาหาพวกเขาในช่วงเวลาแห่งความเจริญรุ่งเรืองแล้ว แต่ยูดาห์ก็ไม่ยอมฟัง นำเสรีานั้นเป็นที่ทำที่ของพวกเขามาตั้งแต่สมัยแรกๆ แห่งประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ตั้งแต่ตอนที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์ พวกเขาก็ไม่ยอมฟังเสียงของพระเจ้า ทำที่ที่คือคิงนั้นยังต่อเนื่องมาจนถึงยามนั้น

22 ลมจะทำลายผู้เลี้ยงแกะทั้งสิ้นของเจ้า และบรรดาคณกรักของเจ้าจะไปเป็นเชลย แล้วเจ้าจะอับอายขายหน้าเป็นแน่เนื่องด้วยความชั่วทั้งสิ้นของเจ้า คุณลมพายุซึ่งทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า บรรดาผู้นำที่ทุจริตแห่งยูดาห์ (นั่นคือ พวกผู้เลี้ยงแกะของมัน) เช่นเดียวกับพวกชูรักฝ่ายวิญญาณของพวกเขา (เหล่าสหายที่นับถือรูปเคารพของพวกเขา) จะตกไปเป็นเชลยกันหมดเช่นกัน เมื่อวันนั้นมาถึง ยูดาห์จะเริ่มอับอายและสับสนเพราะความชั่วอันร้ายกาจของตน นำเสรีาที่อิสราเอลจะหายจากการนับถือรูปเคารพก็ โดยการตกไปเป็นเชลยยังบาบิโลน

ยรม 22:23-25 โอ ชาวเมืองเลบานอนแอ้ย ที่สร้างรังอยู่ท่ามกลางไม้สนสีดาร์ เจ้าจะได้รับความกรุณาสักเท่าใดเมื่อความเจ็บปวดมาเหนือเจ้า อย่างความเจ็บปวดของหญิงที่คลอดบุตร" การกล่าวถึง "ชาวเมืองเลบานอน" อาจหมายถึง บรรดาผู้อาศัยแห่งเยรูซาเล็ม ความผูกพันของพวกเขากับไม้สนสีดาร์แห่งเลบานอนในบ้านเรือนของพวกเขาหรืออาจเป็นการเดินทางไปพักร้อนยังเลบานอนของพวกเขาอาจเป็นพื้นฐานสำหรับคำพูดเปรียบเปรยนี้ คำที่แปลเป็น ได้รับความกรุณา (คานาน ในโครงสร้างนี้พล) มีความหมายว่า 'ได้รับความสงสาร' ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่าไม่มีผู้ใดจะสงสารเยรูซาเล็มเมื่อการพิพากษาของมันมาถึง เยรูซาเล็มจะเป็นเหมือนหญิงคนหนึ่งที่ยืนท้องใกล้คลอด แต่ไม่มีใครจะสน

24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรามีชีวิตอยู่ตราบไค แม้ว่าโคเนียห์ ราชบุตรของเยโฮยาхим กษัตริย์แห่งยูดาห์ เป็นแหวนตราอยู่ที่มือขวาของเรา ถึงกระนั้นเราจะถอดออกเสีย พระเจ้าทรง ปฎิญาณว่าจะส่งพระพิโรธของพระองค์มาต่อผู้เยรูซาเล็ม โคเนียห์ เป็นชื่อย่อของเยโคเนียห์ และเป็นบุตรชายของเยโฮยาхим เขาถูกแต่งตั้งให้ครองบัลลังก์แห่งยูดาห์โดยเนบูคัดเนสซาร์หลังจากเยโฮยาхимสิ้นชีวิตเมื่อคนบาบิโลนทำการรุกรานครั้งที่สองของตนต่อผู้เยรูซาเล็มใน ประมาณปี 596 ก่อน ค.ศ. เขาเองก็เป็นกษัตริย์ที่ชั่วร้ายตามที่ 2 พงศาวดาร 36:9 กล่าวไว้ เขา ครองราชย์เพียงสามเดือนและสิบวัน ดู 2 พงศาวดาร 36:8-10 แหวนตราเป็นแหวนวงใหญ่ (ไม่ ต่างจากแหวนชนชั้นสมัยใหม่) ซึ่งมักมีตราประทับราชการของกษัตริย์ กระนั้นพระเจ้าก็ทรง บอกล่วงหน้าว่าแม้หากว่าเยโคเนียห์เป็นแหวนตราวงหนึ่งบนนิ้วของพระองค์ พระองค์ก็จะทรง ถอดมันออกเสีย ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า รัชทายาทของเยโฮยาхимจะไม่ได้ดีไปกว่าเขาและ หายนะของเยรูซาเล็มถูกประทับตราไว้แล้ว

25 และมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเจ้า ในมือของคนเหล่านั้นซึ่ง พวกเขาปล้นหน้าตาของเขา คือว่าในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของ คนเคลเดีย เยรูซาเล็มและยูดาห์จะถูกมอบไว้ในมือของคนบาบิโลน คนบาบิโลนภายใต้การนำ ของเนบูคัดเนสซาร์จะฆ่าคนมากมายเมื่อพวกเขากลับมาเพื่อศิสอนยูดาห์เพิ่มเติมในปี 596 ก่อน ค.ศ. ชื่อคนบาบิโลนและคนเคลเดียจริงๆแล้วถูกใช้โดยมีความหมายเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม คนเคลเดียก็เป็นตัวแทนของส่วนหนึ่งแห่งจักรวรรดิบาบิโลนที่ใหญ่โตกว่า พวกเขาเป็นบ้านเกิด เมืองนอนของบาบิโลนและเป็นคนบาบิโลน 'แท้จริงที่สุด' ชื่อ *เนบูคัดเรสซาร์* (ในคิงเจมส์ภาษา อังกฤษ) ก็เป็นการสะกดอีกแบบของ *เนบูคัดเนสซาร์* ทั้งสองชื่อหมายถึงคนๆเดียวกัน

ยรม 22:26-27 เราจะเหวี่ยงเจ้าและมารดาผู้คลอดเจ้าไปยังอีกประเทศหนึ่ง ที่ซึ่ง เจ้ามิได้เกิดที่นั่น และเจ้าจะตายที่นั่น แม้ความคิดใหญ่กว่าอาจหมายถึงเยรูซาเล็มและยูดาห์โดย รวม การอ้างอิงแบบเจาะจง (จากบริบทที่ตามมา) ก็อาจหมายถึงเยโคเนียห์ เขาและมารดาของ เขาจะอยู่ในพวกที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลน ดู 2 พงศาวดาร 36:10 แม้ว่าเยโคเนียห์

เป็นกษัตริย์อายุน้อย เขาก็ทำชั่วต่อพระพักตร์พระเจ้าอยู่ที่ คู 2 พงศาวดาร 36:9 และ 2 พงศกษัตริย์ 24:15

27 แต่แผ่นดินซึ่งเขาอ้ายอยากจะกลับนั้น เขาจะไม่ได้กลับไปสู่ได้" แม้พวกยิวที่ไปเป็นเชลยซึ่งรวมทั้งเยโคนิยาห์และมารดาของเขาด้วย จะมีความคิดถึงบ้านคือยูดาห์อย่างสุดๆ พวกเขาจะไม่ได้รับอนุญาตให้กลับมาบ้านเลย

ยรม 22:28-30 โคนิยาห์ชายผู้นี้เป็นรูปเคารพที่ถูกดูหมิ่นและแตกหรือ เป็นภาชนะที่ไม่มีใครชอบหรือ ทำไม้เท้าเขาและเชือสายของเขาจึงถูกเหวี่ยง และถูกโยนเข้าในแผ่นดินซึ่งเขาทั้งหลายไม่รู้จัก พระเจ้าทรงถามคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบสองคำถาม (คำถามที่คำตอบชัดเจนอยู่แล้ว) คำถามแรก พระองค์ทรงถามว่าเยโคนิยาห์ไม่เหมือนรูปเคารพที่แตกแล้วซึ่งคนดูหมิ่นหรือ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว เขาเหมือน! จากนั้นพระเจ้าทรงถามว่าเยโคนิยาห์เป็นเหมือนภาชนะหนึ่งที่ไม่มีค่าหรือ (นั่นคือ มีรอยร้าวหรือแตกแล้ว) อีกครั้งที่คำตอบชัดเจนอยู่แล้ว เยโคนิยาห์เป็นเช่นนั้น ดังนั้น ดูหมิ่นที่ร้าวหรือรูปเคารพที่ถูกปฏิเสธ เยโคนิยาห์จะถูกโยนทิ้งไปพร้อมกับครอบครัวของเขา นี่หมายถึงการถูกกวาดต้อนเป็นเชลยของพวกเขาไปยังบาบิโลน

29 โอ แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย จงฟังพระวอนะของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงเรียกชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้นให้เป็นพยานถึงสิ่งที่พระองค์กำลังจะทำต่อประชาชนของพระองค์เอง พร้อมกับการถูกเรียกสามครั้ง แผ่นดิน โลกถูกเรียกให้ฟังคำตัดสินโทษที่จะถูกประกาศแก่เยโคนิยาห์

30 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า "จงเขียนลงว่าชายคนนี้มีบุตร เป็นชายซึ่งไม่เจริญขึ้นในช่วงชีวิตของเขา เพราะไม่มีคนแห่งเชือสายของเขาสักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น ในการประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกครองในยูดาห์อีก" คำตัดสินโทษที่ใหญ่กว่าก็คือว่า ไม่มีบุตรชายสักคนของเยโคนิยาห์จะสืบราชบัลลังก์แห่งอิสราเอลต่อจากเขา เยโคนิยาห์ถูกจับไปเป็นเชลยยังบาบิโลน (คู 2 พงศกษัตริย์ 24:15) พร้อมกับเหล่ามเหสีของเขา มัทธิว 1:12 หมายเหตุว่าเยโคนิยาห์

มีบุตรชายอย่างน้อยหนึ่งคน นั่นคือ เซลาทีเอลผู้เป็นส่วนหนึ่งของลำดับพงศ์ของพระคริสต์
อย่างไรก็ตาม ไม่มีบุตรชายสักคนของเยโคนิยาห์จะสืบราชบัลลังก์ต่อจากเขา ประเด็นใหญ่กว่าก็
คือว่าราชวงศ์ของยูดาห์กำลังจะถูกตัดตอน เศเลคียาห์น้องชายของเยโคนิยาห์จะสืบทอดต่อจาก
เขา แต่เชื้อสายเหล่ากษัตริย์ของดาวิดก็ใกล้ถึงจุดจบของมันแล้ว ประเด็นก็คือว่า อาณาจักรยูดาห์
กำลังจะถูกกลบออกไป มันเกิดขึ้นจริงพร้อมกับการโจมตีครั้งสุดท้ายของบาบิโลนในปี 587-586
ก่อน ค.ศ.

ภาพรวมของเยเรมีย์ 23: ท่ามกลางคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับหายนะมีแสงเรืองรองแห่ง
ความหวังของการกลับสู่สภาพเดิมในอนาคตของอิสราเอล ผู้พยากรณ์ท่านนี้บอกล่วงหน้าถึง
การกลับคืนของอิสราเอลสู่แผ่นดินนั้นในข้อ 1-8 อย่างไรก็ตาม ในส่วนที่เหลือของบทนี้ มีคำ
เตือนให้ระวังพวกผู้นำทางศาสนาเทียมเท็จ ประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นถูกเตือนให้ระวังพวกผู้นำ
ทางศาสนาของพวกเขาในข้อ 9-22 คำเตือนกล่าวโทษพวกผู้พยากรณ์เท็จและคำพยากรณ์เท็จ
ต่างๆถูกให้ไว้ในข้อ 23-32 และเหล่านักเทศน์เทียมเท็จที่อ้างว่าพูดในนามของพระเจ้าก็ถูกเตือน
ในข้อ 33-40

ยรม 23:1-2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "วิบัติจงมีแก่ผู้เลี้ยงแกะผู้ทำลายและกระจาย
แกะของลานหญ้าของเรา" การกล่าวถึงพวกผู้เลี้ยงแกะตรงนี้หมายถึงพวกผู้นำแห่งอิสราเอล –
พวกปุโรหิต ผู้พยากรณ์ และผู้ปกครอง พระเจ้าทรงกล่าวคำวิบัติแก่พวกเขาเพราะว่าพวกเขา
เป็นต้นเหตุส่วนใหญ่ของการทำลายล้างและการกระจัดกระจายประชาชนของพระองค์ที่ใกล้จะ
เกิดขึ้น พวกผู้นำทางศาสนา กำลังนำประชาชาตินั้นให้หลงไป พวกเขาเป็นผู้ส่งเสริมการนับถือ
รูปเคารพและวางแบบอย่างของความทุจริตและความผิดศีลธรรม

2 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับผู้เลี้ยงแกะผู้ดูแลประชาชน
ของเรานี้ว่า "เจ้าทั้งหลายได้กระจายฝูงแกะของเรา และได้ขับไล่มันไปเสีย และเจ้ามิได้เอาใจ
ใส่มัน" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เราจะลงโทษเจ้าเพราะการกระทำที่ชั่วของเจ้า เหล่าผู้

ปกครองและพวกผู้นำของประชาชาตินั้นเป็นคนผิดแท้จริงในความตกต่ำฝ่ายศีลธรรมและฝ่าย
วิญญาณของยูดาห์ พระเจ้าจึงทรงเตือนว่าการพิพากษาที่จะมานั้นจะตกลงเหนือพวกผู้นำและผู้
ปกครองเหล่านั้นโดยเฉพาะ พวกเขาจะไม่ได้รับการไว้ชีวิตในการเผาผลาญที่จะมานั้น

ยรม 23:3-4 แล้วเราจะรวบรวมฝูงแกะของเราที่เหลืออยู่ออกจากประเทศทั้ง
ปวงซึ่งเราได้จับไปให้เขาไปอยู่นั้น และจะนำเขากลับมายังคอกของเขา เขจะมีลูกคอกและทวี
มากขึ้น" นี่เป็นครั้งแรกในหนังสือเยเรมีย์ที่มีการบอกล่วงหน้าถึงการกลับสู่สภาพเดิมในอนาคต
ของอิสราเอลและยุคพันธิน แม้การพิพากษากำลังใกล้เข้ามา พระเจ้าก็ทรงแจ้งให้ผู้พยากรณ์ท่านนี้
ทราบว่าสักวันหนึ่งพระองค์จะทรงรวบรวมประชาชนที่กระจัดกระจายไปของพระองค์มายัง
แผ่นดินของพวกเขาและอวยพรพวกเขาที่นั่น แม้จะมีการกลับสู่แผ่นดินนั้นเล็กน้อยในสมัยของ
เอสราและเนหะมีย์ บริบทที่ตามมาคือกล่าวชัดเจนถึงยุคพันธินและวันแห่งพระเยโฮวาห์

4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะไว้เหนือเขา ผู้จะเลี้ยงดูเขา และเขาทั้งหลาย
จะไม่กลัวอีกเลย หรือครั้นคร้าม จะไม่ขาดไปเลย" เมื่อวันแห่งพระเยโฮวาห์และยุคพันธินมาถึง
พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะสถาปนาเหล่าผู้นำที่ชอบธรรมเหนือประชาชนของพระองค์ ในวันนั้น
จะไม่มีการขัดสนใดๆอีกต่อไป

ยรม 23:5-6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะเพาะอังกูร
ชอบธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะทรงประทาน
ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินนั้น นี่เป็นครั้งแรกในหนังสือเยเรมีย์ที่มีคำ
พยากรณ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา พระองค์ทรงถูกเรียกตรงนี้ว่า "อังกูรชอบ
ธรรม" เหมือนที่อิสยาห์และเศคาริยาห์เรียก ดู อิสยาห์ 4:2, 11:1 และเศคาริยาห์ 3:8, 6:12
แนวคิดของอังกูรคือ หน่อที่แตกออกจากรากและเชื้อสายที่ถูกตัดแห่งราชวงศ์ของดาวิด เรา
ทราบจากการมองย้อนกลับไปที่เศเคคิยาห์เป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ของดาวิด มัน
เป็นเช่นนั้นสืบมาจนทุกวันนี้ แต่วันนั้นจะมาแน่เมื่อราชวงศ์ของดาวิดจะถูกฟื้นคืนสู่สภาพเดิม
ในสภาพของพระเมสสิยาห์ ในวันนั้นพระมหากษัตริย์องค์นั้นจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น

และจะอำนวยความสะดวกและยอมรับในแผ่นดินโลก จุดสนใจหลักเห็นได้ชัดว่าอยู่ที่ การครอบครองในยุคพันปีของพระเยซูคริสต์

6 ในสมัยของท่าน ยูดาห์จะรอดได้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่จะเป็น นามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา" พระสัญญาหลายข้อที่เป็น คำพยากรณ์ถูกกล่าวตรงนี้ (1) เมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา ยูดาห์จะได้รับความรอด ข้อพระคัมภีร์ อื่นๆกล่าวชัดเจนว่าความรอดนี้เป็นฝ่ายวิญญาณเมื่ออิสราเอลหันมาหาพระคริสต์ในวันนั้น ยิ่ง กว่านั้น ยูดาห์และอิสราเอลจะได้รับการช่วยให้พ้นฝ่ายร่างกายและฝ่ายประชาชาติจากการ ทำลายล้างแห่งยุคเจ็ดปีด้วย เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่ อิสราเอลจะได้รับความรอดฝ่ายวิญญาณและฝ่ายประชาชาติ (2) อิสราเอลในวันนั้นจะอาศัยอยู่ อย่างปลอดภัยในแผ่นดินของตนนับแต่นั้นเป็นต้นไป (3) ในวันนั้นพระนามหนึ่งของพระเมสสิ ยาห์จะเป็น เยโฮวาห์ – ซิดเคนู ซึ่งแปลว่า 'พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา' แม้ทีเดียวก คนทั้งปวงที่หันมาฟังและวางใจในพระเยซูคริสต์ก็ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมในพระองค์ ภาพ ล่องหน้าของหลักคำสอนเรื่องการนับว่าเป็นคนชอบธรรมถูกกล่าวถึง พระองค์ทรงเป็นความ ชอบธรรมของเรา

ยรม 23:7-8 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อคน ของเขาจะไม่กล่าวอีกต่อไปว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบไต่ ผู้ซึ่งได้นำประชาชน อิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์' พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงบอกล่วงหน้าว่าวัน เหล่านั้นจะมาแน่เมื่ออิสราเอลจะไม่มองย้อนกลับไปยังการถูกช่วยให้พ้นของตนจากอียิปต์อีก ต่อไปซึ่งพวกเขาจะทำอยู่จนทุกวันนี้ในการถือเทศกาลปัสกาแต่ละปี

แทนที่จะทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าสักวันหนึ่งอิสราเอลจะกล่าวว่า 8 'พระ เยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบไต่ ผู้ซึ่งได้นำและพาเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอลออกมาจาก แดนเหนือ' และออกมาจากประเทศทั้งปวงที่เราจับไล่ให้ไปอยู่นั้น แล้วเขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ ในแผ่นดินของเขาเอง" วันนั้นจะมาแน่เมื่ออิสราเอลที่ถูกไถ่แล้วและกลับใจรับเชื่อแล้วจะมอง

ย้อนกลับไปยังการถูกช่วยให้พ้นของตนจากการกระจัดกระจายไปทั่วโลกมาสู่แผ่นดินของตนเอง สิบตระกูลฝ่ายเหนือถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังอัสซีเรียแล้วซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของแผ่นดินอิสราเอล จากนั้นการตกเป็นเชลยยังบาบิโลนก็ตามมาซึ่งสุดท้ายแล้วนำไปสู่การกระจัดกระจายของพวกยิวไปยังลมทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา อิสราเอลจะถูกรวบรวมอีกและถูกพากลับมายังแผ่นดินของตนอีก – อย่างถาวร การกลับสู่สภาพเดิมนี้เองที่พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงกล่าวถึงตรงนี้

ยรม 23:9-11 **เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้พยากรณ์มีว่า** ใจของข้าเป็นทุกข้อยู่ภายในข้า และกระดูกทั้งสิ้นของข้าก็สิ้น ข้าเป็นเหมือนคนเมา ข้าเป็นเหมือนคนหำงด้วยเหล้าองุ่นเนื่องด้วยพระเยโฮวาห์ และเนื่องด้วยพระวจนะแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ ความคิดตอนนี้วกกลับมาถึงการละทิ้งความจริงแห่งสมัยนั้น เยเรมีย์บันทึกว่าใจของเขาแตกสลาย (เชิงเปรียบเปรย) เพราะพวกผู้พยากรณ์เท็จซึ่งมีอยู่มากมายในแผ่นดินนั้น พวกเขาเป็นปุโรหิตที่มีแนวคิดเสรีในสมัยนั้นซึ่งพูดทุกอย่างยกเว้นความจริง เยเรมีย์ใช้ภาพเปรียบของคนเมาที่ตัวสั้นและสับสน ความกลัวของเขาเป็นเพราะความบริสุทธิ์ของพระเจ้าซึ่งตรงข้ามกับความบาปของแผ่นดินนั้น เพราะทราบถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและความบาปของแผ่นดินนั้น เยเรมีย์ (ดูคนเมา) จึงตัวสั้น

10 เพราะว่ แผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนล่วงประเวณี ด้วยเหตุคำสาปแช่งแผ่นดินนั้นก็ไว้ทุกข์ และลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิธีของเขาทั้งหลายก็ซ่งช้า และอำนาจของเขาทั้งหลายก็ไม่เป็นธรรม เยเรมีย์ทราบว่ประชาชาติของเขาเต็มไปด้วยคนเล่นซู้ – ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกาย แผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยการสบถ นี่หมายถึงการแข่งและการใช้คำหยาบคาย ด้วยเหตุนี้แผ่นดินนั้นจึงไว้ทุกข์ เพราะความบาปอันโจ่งแจ้งของยูดาห์ แถบชนบทจึงเริ่มเหี่ยวแห้งไป อาจเป็นเพราะความแห้งแล้งที่พระเจ้าทรงใช้มาต่อสู้อแผ่นดินนั้นเพราะความบาปของพวกเขา กระนั้นยูดาห์ก็ยังดำเนินในวิถีชั่วของตนต่อไป วิธีสุดท้ายอาจแปลได้ว่า ‘และพละกำลังของพวกเขาก็ไม่อยู่แล้ว’ ยูดาห์กำลังเหี่ยวแห้งไปทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายร่างกายเพราะความบาปของตน

เมื่อเยเรมีย์นึกย้อนถึงความบาปแห่งประชาชาติของเขาและถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เขาก็สิ้น
เทาและทุกข์ใจ

11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ทั้งผู้พยากรณ์และปุโรหิตก็อธรรม ถึงแม้ว่าในนิเวศของเรา เรา
ก็ให้เห็นความชั่วของเขา ความคิดนี้ชวนให้นึกถึงตอนต้นของบพนี้และพวกผู้เลี้ยงแกะที่
กระจัดกระจายฝูงแกะของพระเจ้าไปเสีย พวกเขาถูกหมายเหตุตรงนี้เป็นพวกผู้พยากรณ์และ
พวกปุโรหิตของแผ่นดินนั้น คนเหล่านั้นเป็นคนหยาบช้ำ โดยมีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก
แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย พวกเขาเป็นตัวแทนของพวกสงฆ์ที่ละทิ้งความจริงและถือ
แนวคิดเสรีตลอดหลายยุคสมัยมาจนถึงปัจจุบัน พวกเขาเป็นคนทุจริต ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรง
กล่าวโทษพวกเขาเพราะความชั่วที่พระองค์ทรงพบในพระวิหารที่เยรูซาเล็ม พระเจ้าทรงวางข้อ
กล่าวหาเหล่านั้นไว้ที่เท้าของพวกสงฆ์ที่ละทิ้งความจริงและถือแนวคิดเสรีแห่งแผ่นดินนั้น
โดยตรง

ยรม 23:12 เพราะฉะนั้น หนทางของเขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนทางลี้ใน
ความมืดแก่เขา เขาจะถูกขับไล่เข้าไปและล้มลงในนั้น เพราะเราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขาในปี
แห่งการลงโทษเขา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์จะทำให้
ทางสำหรับพวกสงฆ์ทุจริตเหล่านี้เป็นทางลี้ในความมืด วันนั้นจะมาอย่างรวดเร็วเมื่อพวกเขา
จะล้ม พระเจ้ากำลังจะพิพากษาพวกเขาแล้ว อีกครั้งที่คำที่แปลเป็น เหตุร้าย (รา) มีความหมายว่า
'ความทุกข์ลำบาก' หรือ 'ความทุกข์ยาก' "ปีแห่งการลงโทษเขา" หมายถึงปีนั้นเมื่อพระเจ้าจะ
ทรงมาเยือนพวกเขาด้วยการพิพากษาของพระองค์ วันเหล่านั้นของพวกสงฆ์ที่ถือแนวคิดเสรี
แห่งแผ่นดินนั้นจึงถูกนับไว้แล้ว

ยรม 23:13-14 "เราได้เห็นความโง่เขลาในบรรดาผู้พยากรณ์แห่งสะมาเรีย เขาได้
พยากรณ์ในนามของพระบาอัล และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเราหลงไป ในสมัยของอา
หับและเอลียาห์ในอาณาจักรฝ่ายเหนือ มีผู้พยากรณ์ 450 คนของพระบาอัลในสะมาเรียและคน
เหล่านั้นทำให้อาณาจักรฝ่ายเหนือหันไปเสียจากพระเจ้าของตน

14 แต่ในผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม เราได้เห็นสิ่งอันน่าหวาดเสียว เขาล่วงประเวณีและดำเนินอยู่ในความมูสา เขาทั้งหลายหนุนกำลังมือของผู้กระทำความชั่ว จึงไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหันจากความชั่วของเขา เขาทุกคนกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดมแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็เหมือนเมืองโกโมราห์"

เหมือนกับที่พวกผู้พยากรณ์ชั่วเหล่านั้นได้ทำให้อาณาจักรฝ่ายเหนือเสียไปในสมัยอดีต เหตุการณ์เดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นในยูดาห์เช่นกัน ‘พวกสงฆ์’ แห่งสมัยนั้น (พวกผู้พยากรณ์ที่ถือถือแนวคิดเสรีและละทิ้งความจริง) เป็นคนเล่นชู้และคนมูสา พวกเขาส่งเสริม ‘พวกหัวรุนแรงซ้ายจัด’ แห่งสมัยนั้นซึ่งเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อพระเจ้า ประเด็นก็คือว่า พวกสงฆ์ที่ละทิ้งความจริงแห่งสมัยนั้นสนับสนุนหลักปรัชญาชั่วร้ายซึ่งแพร่หลายในแผ่นดินนั้น – ในนามของ ‘ศาสนา’ และความน่าเคารพนับถือ นี่บอกเป็นนัยเพิ่มเติมอีกว่าหลายคนในพวกเขาเป็นพวกรักร่วมเพศหากไม่เปิดเผยก็แอบๆ ‘พวกศิษยาภิบาล’ ที่ถือแนวคิดเสรีแห่งแผ่นดินนั้นไม่เพียงละทิ้งความจริงในคำเทศนาของตนเท่านั้น แต่ยังไร้ศีลธรรมสุดๆ ทำการเล่นชู้และบางคนก็รักร่วมเพศด้วย ต่อพระเจ้าแล้ว พวกเขาเป็นคนน่าสะอิดสะเอียนเหมือนที่ชาวเมืองโสโดมและโกโมราห์เป็น มันเปลี่ยนแปลงไปน้อยมากในช่วง 2,600 ปีที่ผ่านมา พวกสงฆ์ที่ถือแนวคิดเสรีและละทิ้งความจริงจนทุกวันนี้ก็ไม่ต่างกันสักเท่าไร

ยรม 23:15 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์เหล่านั้นว่า "ดูเถิด เราจะเลี้ยงเขาด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดีหมีเขาดื่ม เพราะว่าความอธรรมได้ออกไปทั่วแผ่นดินนี้จากผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม" ทั้ง “บอระเพ็ด” และ “น้ำดีหมี” ล้วนเป็นคำพูดเปรียบเปรยถึงความขม พระเจ้าทรงเตือนว่าพวกสงฆ์ที่ละทิ้งความจริงและถือถือแนวคิดเสรีแห่งแผ่นดินนั้นกำลังจะดื่มความขมขึ้น จากพวกผู้นำทางศาสนาซึ่งมีกองบัญชาการอยู่ที่เยรูซาเล็ม ความอธรรม ได้ออกมา – ความทุจริต ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายศีลธรรม – ไปด้วย ทั่วแผ่นดินนั้น พระเจ้ากำลังจะพิพากษาต่อนที่ทุจริตนั้นแล้ว

ยรม 23:16-17 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "อย่าฟังถ้อยคำของผู้

พยากรณ์ผู้พยากรณ์ให้ท่านฟัง เขากระทำให้ท่านไร้สาระ เขากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขาเอง มีโชจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าจึงทรงเตือนประชากรแห่งแผ่นดินนั้นมิให้ฟังพวก สงฆ์ที่ถือแนวคิดเสรีและละทิ้งความจริงแห่งสมัยนั้น – พวกผู้พยากรณ์เท็จ ข้อความใดก็ตามที่ ออกมาจากปากของพวกเขามิได้มาจากพระเจ้าแต่มาจากใจทุจริตของพวกเขาเอง

17 เขายังพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราว่า 'พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ท่านจะสุขสบาย' และแก่ทุก คนที่ดำเนินตามความดีกระด้างแห่งจิตใจของตนเอง เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'จะไม่มีเหตุร้ายมา เหนือเจ้า'" ข้อความของนักเทศน์ทุจริตเหล่านี้ก็คือว่า จะมีสันติภาพสำหรับแผ่นดินนั้นและไม่มี การพิพากษาใดจะมาเลย นี่ขัดแย้งโดยตรงกับข้อความของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์และผู้พยากรณ์ แท้คนอื่น ๆ ข้อความเท็จนี้ถูกใจผู้ฟังทั้งหลายที่ดูหมิ่นพระเยโฮวาห์และดำเนินชีวิตในความบาป ของตน ฝูงชนของพญามารไม่เคยอยากได้ยินเกี่ยวกับการพิพากษาเลย พวกเขาชอบเหล่านัก เทศน์ที่พยากรณ์ 'เรื่องรื่นหู' และทำให้หูคันๆของพวกเขาจึกจึ ดู อีสยาห์ 30:10 และ 2 ทิโมธี 4:3

ยรม 23:18-20 เมื่อเห็นการละทิ้งความจริงที่มีอยู่ทั่วแผ่นดินนั้น พระเจ้าจึงทรง ถามว่า เพราะว่าผู้ใดเล่าที่ได้ยืนอยู่ในคำตักเตือนของพระเยโฮวาห์ ที่จะพิเคราะห์เห็นและฟัง พระวณะของพระองค์ หรือผู้ใดที่เชื่อฟังพระวณะของพระองค์และคอยฟัง พระเจ้าทรงถาม แบบไม่ต้องการคำตอบว่า 'ผู้ใดตั้งใจฟังคำปรึกษาของพระเจ้าและเข้าใจหรือฟังพระวณะของ พระองค์? ผู้ใดได้ตั้งใจฟังมันบ้าง?' คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว แทบไม่มีใครเลยในแผ่นดินยูดาห์ สนใจเกี่ยวกับหรือฟังพระวณะของพระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ของพระเจ้า ทำที่ของพวกเขา มี ตั้งแต่การไม่แยแสไปจนถึงการเป็นศัตรูต่อมัน

19 ดูเถิด นันลมหมุนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมหมุนอย่าง รุนแรง มันจะตกหนักบนศีรษะของคนชั่ว เพราะทำที่ที่ไม่เอาพระเจ้าของคนสมัยนั้น การ

พิพากษาของพระเจ้าจึงจะออกไปดูพายุทอร์นาโด โดยต่อสู้อำนาจผู้นำที่ชั่วร้ายแห่งประชาชาติ
นั้นเป็นพิเศษ

20 ความกริ้วของพระเยโฮวาห์จะไม่หันกลับ จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำสำเร็จ
และจนกว่าพระองค์ทรงกระทำตามพระเจตนาแห่งพระหฤทัยของพระองค์ ในวันหลังๆเจ้าทั้ง
หลายจะเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้ง ผู้พยากรณ์ท่านนี้เตือนว่าความกริ้วของพระเจ้าจะไม่หายไป
จนกว่าพระองค์ได้กระทำการพิพากษาต่อเหล่าผู้นำทางศาสนาที่ชั่วร้ายแห่งแผ่นดินนั้นแล้ว “วัน
หลังๆ” ที่ว่านี้อาจหมายถึงตอนที่มันสายเกินแก้แล้วที่จะหลบเลี่ยงการพิพากษา มันอาจหมายถึง
หลายปีต่อมาในการตกเป็นเชลยเมื่อคนมากมายในอิสราเอลถูกรักษาให้หายจากความบาปของ
ตนเรื่องการนับถือรูปเคารพ อย่างไรก็ตาม มันอาจหมายถึงการกลับใจเชื่อในยุคสุดท้ายของ
อิสราเอลเมื่อพวกเขาตระหนักถึงความบาปในอดีตของตนทั้งหมด

ยรม 23:21-22 **"เรามีได้ใช้ผู้พยากรณ์เหล่านั้น แต่เขาทั้งหลายยังวิ่งไป เราไม่ได้**
พูดกับเขาทั้งหลาย แต่เขาทั้งหลายยังพยากรณ์ พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าพวกสงฆ์ที่ละทิ้งความจริง
และถือแนวคิดเสรีแห่งสมัยนั้น ไม่ได้ถูกส่งมาโดยพระองค์ ข้อความของพวกเขาไม่ได้เป็นมา
จากพระองค์ เรากล่าวแบบเดียวกันนี้ได้เช่นกันเกี่ยวกับ ‘พวกสงฆ์’ จนทุกวันนี้

22 แต่ถ้าเขาทั้งหลายได้ยืนอยู่ในคำตักเตือนของเรา แล้วเขาจะได้ป่าวร้องถ้อยคำของเรา
ต่อประชาชนของเรา และเขาทั้งหลายจะได้ให้ประชาชนหันกลับจากทางชั่วของเขาแล้ว และหัน
กลับจากความชั่วร้ายในการกระทำของเขา" ถ้า ‘ศิษยาภิบาล’ เหล่านี้ – พวกผู้พยากรณ์เท็จ พวก
สงฆ์ที่ละทิ้งความจริงและถือแนวคิดเสรีแห่งสมัยนั้น – ได้เทศนาความจริง ยูดาห์ก็คงหันจาก
ทางชั่วและการกระทำต่างๆที่ชั่วของตนไปแล้ว มันเป็นอย่างนั้นมาจนทุกวันนี้ รากแห่งความบาป
ในอเมริกาอยู่ในธรรมเนียมที่ละทิ้งความจริงและถือแนวคิดเสรีแห่งแผ่นดินนี้ หากพวกเขาได้
ป่าวร้องความจริงของพระเจ้าตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา อเมริกาก็คงไม่เป็นประชาชาติที่ชั่ว
ร้ายเหมือนอย่างที่มันเป็นทุกวันนี้ เรื่องต่างๆของชีวิตแท้จริงแล้วเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ

ยรม 23:23-24

พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราเป็นพระเจ้าใกล้แค่คืบ มิใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยดอกหรือ" ประเด็นก็คือว่าพระเจ้านี้ได้ทรงหายไปไหน พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่ 'มาเยี่ยมเป็นครั้งคราว' พระองค์ทรงอยู่ใกล้เสมอ พระองค์ไม่ได้หายาก พระราชบัญญัติ 30:14 กล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้แค่เอื้อม อัครทูตเปาโลหมายเหตุเรื่องเดียวกันนี้ในโรม 10:8

24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "คนใดจะซ่อนจากเราไปอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะมีได้เห็นเขาได้ หรือ" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรามีได้อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และโลกดอกหรือ แม้พระเจ้าทรงอยู่ใกล้แค่เอื้อม พระองค์ก็ทรงอยู่ทุกหนทุกแห่งและทรงทราบทุกสิ่งเช่นกัน ประเด็นตรงนี้ก็คือนี่ว่า พระเจ้าทรงทราบว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น พระองค์ทรงทราบว่าอะไรอยู่ในใจมนุษย์ และพระองค์ทรงทราบความชั่วของประชาชนของพระองค์ พระเจ้าทรงทราบว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในยูดาห์ และพระองค์ทรงทราบว่าพวกนักเทศน์ที่ละทิ้งความจริงของแผ่นดินนั้นเป็นต้นเหตุหลัก

ยรม 23:25-27

เราได้ยินผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จในนามของเรา ได้กล่าวแล้วว่า 'ข้าพเจ้าฝันไป ข้าพเจ้าฝันไป' เพราะได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการทรงทราบทุกสิ่งและการสถิตอยู่ทุกหนแห่งของพระเจ้า พระองค์จึงทรงประกาศว่าพระองค์ทรงทราบว่าผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นกำลังเทศนาอะไรอยู่ – กระทั่งในนามของพระองค์ด้วย เหล่าผู้พยากรณ์แห่งสมัยนั้นมักอ้างว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่พวกเขาในความฝัน (พวกนักเทศน์พื้นเทศออสต์และคาริสมาติกจนทุกวันนี้ก็ทำแบบเดียวกัน) กล่าวสั้นๆคือ พวกเขาประกาศว่าตนได้รับนิมิตหนึ่งจากพระเจ้า

26 นานสักเท่าใดที่คำมูสาจะอยู่ในใจของผู้พยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จ และผู้พยากรณ์ตามการหลอกลวงแห่งจิตใจของเขาเอง พระเจ้าทรงถามว่ามันจะเป็นอย่างไรต่อไปอีกนานเท่าใด? การเทศนาของพวกเขาเป็นแต่คำมูสา พวกเขาอ้างว่าตนพูดแทนพระเจ้า แต่พวกเขากำลังพูดโกหก ยิ่งกว่านั้น บางคนในพวกเขายังเชื่อคำมูสาของตัวเองจริงๆด้วย พวกเขาได้ออกไปจากความจริงไกลเหลือเกินจนพวกเขาเชื่อเรื่องเหลวไหลที่ตนเทศนาจริงๆ มันเป็นแบบเดียวกันกับพวกนักเทศน์แนวคิดหัวเสรีจนทุกวันนี้

27 ผู้ซึ่งคิดว่าจะกระทำให้ประชาชนของเราเสื่อมนามของเราโดยความฝันของเขาทั้งหลาย ซึ่งเขาเล่าสู่กันและกันฟัง อย่างกับบรรพบุรุษของเขาเสื่อมนามของเราไปติดตามพระบาอัล เพราะพวกผู้พยากรณ์เท็จและสงฆ์ที่ถือแนวคิดเสรีคนอื่นๆแห่งแผ่นดินนั้น พวกเขาจึงทำให้ประชาชนเสื่อมความจริงของพระเจ้า แทนที่จะเทศนาความจริงของพระเยโฮวาห์ ชื่อพระบาอัลกลับกลายเป็นที่นิยม และทุกวันนี้ นักเทศน์สมัยใหม่ทั้งหลายได้ออกจากการเทศนาข่าวประเสริฐ ไปสู่ขามอันว่างเปล่าแห่งศาสนศาสตร์เสรี

ยรม 23:28-29 จงให้ผู้พยากรณ์ที่ฝันเล่าความฝัน แต่ให้คนที่มียถ้อยคำของเรา กล่าวถ้อยคำของเราอย่างสุจริต" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ฟางข้าวมีอะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี" พระเจ้าทรงทำทายนักเทศน์คนนั้นที่อ้างว่ามีนิมิตหรือความฝันให้เทศนามัน แต่ส่วนผู้พยากรณ์แท้ของพระเจ้า พระองค์ทรงทำทายเขาให้เทศนาพระวณะของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ เมื่อเปรียบเทียบกัน การเทศนาของผู้พยากรณ์เท็จก็เป็นเหมือนแกลบและการเทศนาของนักเทศน์แท้เป็นเหมือนข้าวสาลี อันหนึ่งไร้ค่า อีกอันที่เหลือนั้นคือต่อสุขภาพ เหล่านักเทศน์หัวเสรีนั้นไร้ค่าและไร้ประโยชน์พอๆกับแกลบ แต่การเทศนาพระวณะนั้นคือ ข้าวสาลีซึ่งรวมเป็นขนมปังแห่งชีวิต

ยิ่งกว่านั้น 29 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ หรือเหมือนก้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ" การเทศนาพระวณะของพระเจ้าไม่เพียงมีคุณค่าและมีประโยชน์ดูข้าวสาลีเท่านั้น มันยังเป็นเหมือนไฟซึ่งเผาผลาญแกลบด้วย มันเป็นเหมือนก้อนซึ่งทุบใจที่แข็งกระด้างให้แตกได้ดูก้อนหินที่ถูกทุบแตกเป็นเสี้ยวๆ ประเด็นที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า การเทศนาของเหล่านักเทศน์หัวเสรีและละทิ้งความจริงนั้นไร้ค่า แต่การเทศนาพระวณะของพระเจ้านั้นเกิดผลและมีพลังมาก มันสามารถเลี้ยงดูประชาชนของพระเจ้าและทีมแห่งใจของคนชั่วได้

ยรม 23:30-32 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ขโมยถ้อยคำของเราจากกันและกัน" ความเดือดดาลของพระเจ้าปรากฏชัดเจนต่อผู้พยากรณ์เท็จและสงฆ์ที่ละทิ้งความจริงแห่งสมัยนั้น แทนที่จะเทศนาความจริง พวกเขากลับปิดบังมันไว้และขโมยมันจากคนเหล่านั้นที่ต้องการได้ยินมัน

31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ใช้ลิ้นของเขากล่าวว่า 'พระเจ้าตรัสว่า'" พระเจ้าทรงกริ้วพวกนักเทศน์ที่ละทิ้งความจริงและถือแนวคิดเสรีแห่งสมัยนั้น ซึ่งปาวร้องข้อความเท็จของพวกเขาและอ้างว่ามันมาจากพระเจ้า ความกริ้วเดียวกันนี้ของพระเจ้า อาจยังมีอยู่เหมือนเดิมสำหรับเหล่านักเทศน์ที่ละทิ้งความจริงจนทุกวันนี้

32 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เราต่อสู้คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ความฝันเท็จ และผู้ซึ่งบอกและนำประชาชนของเราให้หลงไปโดยคำมูสาและคำโอ้อวดของเขา เมื่อเรามีได้ใช้เขาหรือตั้งเขา เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประโยชน์แก่ชนชาตินี้เลย" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่พระเจ้าประกาศว่าพระองค์ทรงต่อสู้ผู้พยากรณ์เท็จที่อ้างว่าพูดในนามของพระองค์ พวกเขาจึงนำประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นให้หลงผิดโดยการหลอกลวงของตน พระเจ้ามิได้ส่งพวกเขาไปและมิได้ตั้งพวกเขาให้พูดด้วย ดังนั้นพวกเขาจึงจะไม่ช่วยเหลือยูดาห์เลยสักกนิคเดียว การพิพากษาของพวกเขาใกล้เข้ามาแล้ว

ยรม 23:33-34 "เมื่อมีประชาชนคนหนึ่งคนใด หรือผู้พยากรณ์คนใด หรือปุโรหิตคนใดถามเจ้าว่า 'อะไรเป็นภาระของพระเยโฮวาห์' เจ้าจงตอบเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อะไรเป็นภาระหรือ เราก็จะโยนเจ้าไปเสีย' เมื่อประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นหรือสงฆ์ที่ละทิ้งความจริงถามเยเรมีย์ว่าอะไรเป็นภาระของพระเยโฮวาห์ (นั่นคือ ข้อความที่หนักหรือถ่วงลง) พระเจ้าก็สั่งเยเรมีย์ให้ตอบไปตามนี้ คำตอบของเขาต้องเป็น 'ภาระอะไรกัน?' กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าตรัสผ่านเยเรมีย์ว่า 'เราไม่มีข้อความอะไรสำหรับพวกเจ้านอกจากว่าเราจะทอดทิ้งพวกเจ้า'

34 และส่วนผู้พยากรณ์ ปุโรหิตหรือประชาชนผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' เราจะลงโทษผู้นั้นและครวเรือนของเขา อย่างไรก็ตาม สำหรับใครก็ตามที่เทียวไปมาอ้างว่ามี 'ภาระ' (นั่นคือ คำพยากรณ์) จากพระเยโฮวาห์ พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าการพิพากษาจะมีแก่คนๆนั้นและครอบครัวของเขา แผ่นดินนั้นอุดมไปด้วยผู้พยากรณ์เท็จและพระเจ้าทรงเตือนพวกเขาอย่างจริงจังเกี่ยวกับการอ้างว่าเทศนาในพระนามของพระองค์

ยรม 23:35-36 เจ้าทั้งหลายจงพูดดังนี้ คือทุกคนพูดกับเพื่อนบ้านของตน และทุก

คนพูดกับพี่น้องของตนว่า 'พระเยโฮวาห์ตอบว่าอะไร' หรือ 'พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาว่า
อะไร' คำเตือนหนึ่งถูกทำให้ไว้เกี่ยวกับการซักถามเกี่ยวกับพระวณะของพระเยโฮวาห์อย่างไม่
จริงจังหรืออย่างประชดประชัน แทนที่จะทำเช่นนั้น ถ้าผู้ใดจริงจัง เขาก็ถูกสั่งให้ถามอย่างให้
ความเคารพมากกว่านี้ว่าพระเจ้าทรงตอบหรือตรัสว่าอะไร

36 แต่เจ้าทั้งหลายอย่าเอ่ยว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' อีกเลย เพราะว่าภาระนั้นเป็นคำ
ของแต่ละคน ด้วยว่าเจ้าได้ผันแปรพระวณะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเยโฮวาห์จอม
โยธาพระเจ้าของเรา อิสยาห์และผู้พยากรณ์คนก่อนๆ ได้เกริ่นนำคำพยากรณ์บางส่วนของตนว่า
'ภาระของพระเยโฮวาห์ต่อผู้...' พระเจ้าทรงประกาศว่าพวกเขาจะต้องไม่ใช่คำพูดเช่นนั้นอีก
เพราะว่าคำพูดที่ตลบตะแลงของพวกเขาเองจะกลายเป็นภาระของพวกเขา นี่บอกเป็นนัยว่าพวก
ผู้พยากรณ์เท็จแห่งแผ่นดินนั้นกำลังเที่ยวไปมาประกาศว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' เพื่อเกริ่นนำ
ข้อความเท็จของตน พระเจ้าทรงสั่งให้เลิกทำแบบนั้นเสีย

ยรม 23:37-38 เจ้าจงกล่าวกับผู้พยากรณ์ดังนี้ว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงตอบท่านว่า
อะไร' หรือ 'พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาว่าอะไร' พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้เผชิญหน้าพวกผู้
พยากรณ์เท็จแห่งแผ่นดินนั้นและถามแต่ละคนว่าพระเจ้าได้ตรัสอะไรแก่เขา

38 แต่เพราะเจ้าทั้งหลายพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์'" พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า
"เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวคำเหล่านี้ว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' เมื่อเราใช้ไปหาเจ้าทั้งหลาย เรา
ว่า เจ้าอย่าพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' เพราะพวกสงฆ์แนวคิเดสรีแห่งแผ่นดินนั้นยังปาวร้อง
อย่างเทียมเท็จไม่เลิกว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' พระเจ้าจึงตรัสชัดเจนอีกครั้งว่าพวกเขาจะต้อง
หยุดจากการกล่าวคำพยานเท็จเช่นนั้น ปัญหาก็คือว่า นักเทศน์เหล่านี้กำลังใช้คำพูดที่สงวนไว้
สำหรับความจริงของพระเจ้า พระเจ้าทรงสั่งพวกเขาให้เลิกการปฏิบัติเช่นนั้นเสีย อย่างไรก็ตาม
มันบอกเป็นนัยว่าพวกเขาไม่สนข้อความนี้จากพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์

ยรม 23:39-40 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะลี้มเจ้าทั้งหลายเสียเป็นแน่ และโยนเจ้า

ไปเสียจากหน้าเรา ทั้งเจ้าและเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า เพราะการหลอกลวงไม่เลิกของการเทศนาในพระนามของพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงเตือนว่าพระองค์จะทอดทิ้งพวกเขาและกรุงของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง (นั่นคือ เยรูซาเล็ม) และโยนพวกเขาทุกคนไปจากเบื้องพระพักตร์พระองค์ กล่าวสั้นๆคือ พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าถึงการพิพากษาที่จะมาเพราะการเทศนา นอกเรื่องของพวกเขา

40 และเราจะนำความถูกตำหนิเป็นนิตย์และความอายเนื่องนิตย์มาเหนือเจ้าทั้งหลาย ซึ่งจะลี้มเสียไม่ได้เลย" เหล่านักเทศน์เทียมเท็จแห่งสมัยนั้นจะถูกจดจำเป็นนิตย์พร้อมกับความอับอายเพราะการละทิ้งความจริงที่พวกเขาขมวดตาชนชาติของตน จนทุกวันนี้ ท่ามกลางพวกยิวและคนต่างชาติที่เป็นคริสเตียน การนับถือรูปเคารพและการละทิ้งความจริงแห่งสมัยนั้นก็เป็นที่ยึดจำพร้อมกับความเหยียดหยาม มรดกของการละทิ้งความจริงก็เป็นเช่นนั้น

ภาพรวมของเยเรมีย์ 24: พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงกล่าวคำอุปมาเรื่องกระจัดสองลูกใส่มะเดื่อ: กระจัดดีและกระจัดเลว บทนี้นำเสนอความประสงค์ต่างๆของพระเจ้าสำหรับพวกยิวที่ตกเป็นเชลยที่ยอมกลับใจใหม่ คนเหล่านั้นจะได้รับอนุญาตให้กลับมาจากการเป็นเชลยของตน อย่างไรก็ตาม มะเดื่อที่เลวก็เป็นตัวแทนของพวกยิวที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ทั้งในยูดาห์เช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่หนีไปยังอียิปต์แล้ว เมื่อถึงคราวเหมาะสม พวกเขาจะถูกทำลาย

ยรม 24:1 หลังจากเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ไปเป็นเชลยเสียจากเยรูซาเล็ม พร้อมกับเจ้านายแห่งยูดาห์ ทั้งพวกช่างไม้และช่างเหล็ก และนำเขามายังกรุงบาบิโลนแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ทรงสำแดงนิมิตแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด มีกระจัดสองลูกใส่มะเดื่อ วางไว้หน้าพระวิหารของพระเยโฮวาห์

คั้งที่บทนี้จะค่อยๆเปิดเผย เห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์เขียนเรื่องราวเปรียบเทียบหนึ่ง ซึ่งอาจถูก
ได้รับในนิมิตหนึ่งจากพระเยโฮวาห์ ในเรื่องราวเปรียบเทียบนี้ กระจกสองลูกใสมะเดื่อถูกวาง
ไว้หน้าทางเข้าพระวิหาร ความหมายโดยนัยก็คือว่า กระจกสองลูกนี้จะต้องถูกถวายแด่พระเย
โฮวาห์ นี่อาจหมายถึงการถวายผลแรกตามที่พรรณนาไว้ในพระราชบัญญัติ 26:2 เวลาถูกเจาะจง
ชัดเจน เรื่องราวเปรียบเทียบนี้มีขึ้นหลังจากการครองราชย์ช่วงสั้นๆของเยโคนิยาห์ (หรือ เยโฮยา
คิน) คือ สามเดือนและสิบวัน การสิ้นสุดลงของรัชกาลของเยโคนิยาห์เกิดขึ้นเพราะการรุกราน
ครั้งที่สองของบาบิโลนต่อยูดาห์ในประมาณปี 597 ก่อน ค.ศ. การถูกกวาดต้อนของเขาเริ่มต้น
สิ่งที่พวกยิวเรียกว่า ‘การตกเป็นเชลย’ ซึ่งต่างจากการถูกกวาดต้อนครั้งแรกนั้นซึ่งพวกเขาเรียกว่า
‘การตกเป็นทาส’ ในปี 605 ก่อน ค.ศ. และการกวาดต้อนครั้งที่สามในปี 586 ก่อน ค.ศ. ซึ่งพวก
เขาเรียกว่า ‘การรกร้าง’

พวกเจ้านายที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยอาจหมายถึงคนเหล่านั้นที่ถูกกวาดต้อนไปครั้ง
แรกนั้นตอนที่ดาเนียลถูกกวาดต้อนไปด้วย เห็นได้ชัดว่า พวกเจ้านายคนอื่นๆถูกจับเป็นเชลยใน
สมัยของเยโคนิยาห์เช่นกัน การกล่าวถึง “พวกช่างไม้และช่างเหล็ก... จากเยรูซาเล็ม” หมายถึง
นโยบายของคนบาบิโลนที่จะจับพวกเชลยที่อาจรับใช้ตนได้กลับไปยังบ้านเกิดของตน นอกจากนี้
นี้ คนบาบิโลนยังพยายามเอาช่างฝีมือที่ชำนาญออกไปเพื่อมิให้ช่วยซ่อมแซมเครื่องป้องกันข้าศึก
ของเยรูซาเล็มเพื่อต่อต้านกองทัพของตนในอนาคตด้วย ในการกวาดต้อนครั้งแรกโดยบาบิโลน
ในปี 605 ก่อน ค.ศ. พวกเขาได้จับตัวพวกเจ้านายหนุ่มๆและชนชั้นสูงของแผ่นดินนั้นไปเพื่อป็น
ให้เป็นตัวแทนของบาบิโลน ในการกวาดต้อนครั้งที่สอง พวกช่างฝีมือที่ชำนาญและเจ้านายคน
อื่นๆถูกจับไปเป็นเชลย ในการกวาดต้อนครั้งสุดท้ายในปี 587 ก่อน ค.ศ. ทุกคนยกเว้นพวก
ชนชั้นต่ำที่สุดของสังคมถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

ยรม 24:2-3 กระจกสองลูกหนึ่งมีมะเดื่ออย่างดีนัก เหมือนมะเดื่อที่สุกต้นฤดู แต่
กระจกอีกลูกหนึ่งนั้นมีมะเดื่ออย่างเลวทีเดียว เลวจนรับประทานไม่ได้ ในคำอุปมาเรื่องมะเดื่อ
ที่ถูกเริ่มต้นข้างบนนี้ กระจกสองลูกหนึ่งถูกพรรณนาว่ามีมะเดื่อ ‘อย่างดีนัก’ – มะเดื่อซึ่งสุกและ
พร้อมรับประทาน กระจกอีกลูกที่เหลือบรรจุ “มะเดื่ออย่างเลวทีเดียว” คำที่แปลเป็น อย่างเลวที่

เดียว (รา) คือคำที่ปกติแล้วแปลเป็น ‘ชั่วร้าย’ หรือ ‘เลว’ คนเขาพูดกันว่าไม่มีอะไรที่หวานน้ำ และรสอร่อยมากไปกว่ารสชาติของมะเดื่อที่สุดก็ โดยเฉพาะผลที่สุกผลแรก ตรงกันข้าม ไม่มีสิ่งใดที่น่าคลื่นเหียนมากไปกว่ามะเดื่อเน่า การประยุกต์ใช้คำอุปมานี้จะเปิดเผยในข้อต่อไป

3 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้าทูลตอบว่า "เห็นมะเดื่อที่ดีก็ดีมาก และที่เลวก็เลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้ พระเจ้าข้า" พระเจ้าจึงทรงตั้งความสนใจของเยเรมีย์มายังกระเจาดสองลูกนั้นที่ใส่มะเดื่อ แน่แน่นอนว่าเพื่อนำความสำคัญ คำเดียวกันที่แปลเป็น อย่างเลวทีเดียว ข้างบน (รา) คือคำที่แปลเป็น เลว ตรงนี้

ยรม 24:4-7 แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า 5 "พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ก็เหมือนอย่างมะเดื่อที่ดีเหล่านี้แหละ เราจะยอมรับพวกเหล่านี้ที่ถูกกวาดไปจากยูดาห์ คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่นี้ไปสู่แผ่นดินของชาวเคลเดียเพื่อประโยชน์สุขของพวกเขา

พระเจ้าทรงยกให้ ‘มะเดื่อดี’ หมายถึงยิวเหล่านั้นที่ถูกกวาดต้อนออกจากแผ่นดินนั้นไปยังบาบิโลนแล้ว ไม่มีคำถามเลยว่านี่รวมถึงการกวาดต้อนครั้งแรกนั้นซึ่งดาเนียลและเอเสเคียลเป็นส่วนหนึ่งด้วย มันอาจรวมถึงการกวาดต้อนครั้งที่สองด้วยซึ่งถูกพรรณานในข้อ 1 ของบทนี้ สิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษก็คือว่าพระเจ้าตรัสว่าการถูกกวาดต้อนของพวกเขาไปยังบาบิโลนเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของพวกเขาเอง พระเจ้ากำลังพิทักษ์รักษาชนส่วนที่เหลือไว้ในบาบิโลน John Gill เขียนว่ายิวบางคนเหล่านั้นสุดท้ายแล้ว “ถือกรรมสิทธิ์ทรัพย์สินต่างๆในบาบิโลน และบางคนก็กลับมาพร้อมกับความโปรดปรานและความมั่งคั่ง และนี่เป็นไปเพื่อผลดีฝ่ายวิญญาณของพวกเขาด้วย เพื่อให้เขาสำนึกถึงความบาปต่างๆของตน ที่จะกลับใจใหม่จากความบาปเหล่านั้น และยอมรับความบาปเหล่านั้น และรักษาพวกเขาให้หายจากการนับถือรูปเคารพ ซึ่งมันก็รักษาได้ผลจริงๆ” อีกครั้งคำว่า ชาวเคลเดีย เป็นคำเรียกทั่วไปที่หมายถึงคนบาบิโลน แม้หลายครั้งมันถูกใช้เพื่อหมายถึงคนบาบิโลนเดิมก็ตาม มันเปรียบได้กับคำว่า อิงลิช และ บริติช

6 เพราะว่าเราจะตั้งตาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเขาทั้งหลายกลับมา
มายังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างเขาทั้งหลายขึ้น และจะไม่รื้อลง เราจะปลูกฝังเขาและไม่ถอนเขา
เสีย แม้พระเจ้าตรัสว่าพวกยิวที่ถูกกวาดต้อนไปนั้นอยู่ที่นั่นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการตีสอน
เพราะความบาประดับประชาชาติของพวกเขา พระองค์ก็ทรงกล่าวชัดเจนว่าสักวันหนึ่งพระองค์
จะพาพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาอีก ในบาบิโลน พระเจ้าจะอวยพรพวกเขาและทำให้
พวกเขาเจริญขึ้น คู่มือเรื่องราวของดาเนียลและสหายทั้งสาม เอสเธอร์ โมรเดคัย และเนหะมีย์เป็น
ตัวอย่าง แม้เผชิญความยากลำบากในการตกเป็นเชลยของตน ยิวจำนวนมากก็ได้ขึ้นสู่การเป็น
ชนชั้นสูงแห่งสังคมบาบิโลนอย่างรวดเร็ว พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะอวยพรพวกเขากระทั่งในการ
ตกเป็นเชลยของพวกเขา สุดท้ายแล้วพระองค์จะพาพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาอีก

7 เราจะให้จิตใจแก่เขาที่จะรู้จักเราว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเป็น
ประชาชนของเรา และเราจะเป่าพระเจ้าของเขา เพราะเขาทั้งหลายจะกลับมาหาเราด้วยความ
เต็มใจ" ในการตกเป็นเชลยของพวกเขา พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่ายิวบางคนของพวกที่
กระจัดกระจายไปนั้นจะหันกลับมาหาพระองค์ พระเจ้าจะประทานใจแก่พวกเขาเพื่อที่จะรู้จัก
พระองค์ในฐานะพระเยโฮวาห์พระเจ้า พวกเขาจะออกปากยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยว่าเป็น
พระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาเป็นประชาชนของพระองค์ เมื่อถึงคราวเหมาะสม พวกเขาจะ
กลับมาหาพระเจ้าของตนด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขา ไม่มีคำถามเลยว่ามีภารกิจจริงแบบจำกัด
ของพระสัญญาในพวกยิว เช่น ดาเนียล ชัครัก เมซาค และเอเบคเน โท เอสรา และเนหะมีย์
อย่างไรก็ตาม การสำเร็จจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าของคำพยากรณ์นี้ย่อมจะเกิดขึ้นในวันแห่งพระเยโฮ
วาห์เมื่อพวกยิวแห่งการกระจัดกระจายไปทั่วโลกจะหันกลับมาหาพระเจ้าและพระคริสต์ด้วยสิ้นสุด
ใจของตน นั่นยังไม่เกิดขึ้นจริง

ยรม 24:8-10 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เหมือนอย่างมะเดื่อที่เลว ซึ่งเลว
มากจนรับประทานไม่ได้นั้น เราจะกระทำต่อเศเคลียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ทั้งเจ้านายของเขา
และชาวเยรูซาเล็มที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งยังค้างอยู่ในแผ่นดินนี้ และผู้ที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์
การประยุกต์ใช้เรื่องเปรียบเทียบนี้เกี่ยวกับมะเดื่อเน่าแตกต่างไปจากเดิมอย่างมาก จุดสนใจหลัก

คราวนี้อยู่ที่เศเคติยาห์และราชสำนักของเขาเช่นเดียวกับชาวยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น นี่รวมถึงพวกยิวที่ได้หนีไปลี้ภัยในอียิปต์ด้วย เราควรระลึกว่าเศเคติยาห์เป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์ซึ่งถูกปลดจากบัลลังก์ในการรุกรานครั้งสุดท้ายต่อยูดาห์โดยคนบาบิโลนในปี 587-586 ก่อน ค.ศ. เขากบฏต่อเหล่านายเหนือหัวชาวบาบิโลนของตนและถูกปฏิบัติอย่างทารุณเมื่อพวกเขากลับมาด้วยความกริ้วต่อเขา ดังนั้น ส่วนที่สองของคำอุปมานี้จึงกล่าวถึงพวกยิวชั่วและมักกบฏที่ยังอยู่ในแผ่นดินนั้น

9 เราจะมอบเขาไว้ให้ย้ายไปอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นในโลกเพื่อให้เขาเจ็บปวด ให้เป็นที่ถูกตำหนิ เป็นคำสาปแช่ง เป็นที่ถูกละเลย และเป็นที่ถูกสาปแช่ง ในที่ทุกแห่งซึ่งเราขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น พระเจ้าตรัสล่วงหน้าว่าพวกยิวส่วนนี้จะถูกกระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดินโลก ในการกระจัดกระจายไปของพวกเขา พวกเขาจะถูกเหยียดหยาม เยาะเย้ย และสาปแช่ง ประวัติศาสตร์ย่อมบันทึกเรื่องราวอันขมขื่นของพวกยิวที่กระจัดกระจายไปจนทุกวันนี้ ไม่มีชนชาติใดถูกข่มเหงหรือถูกเกลียดชังมาตลอดสมัยประวัติศาสตร์มากเท่ากับพวกยิว ลัทธิต่อต้านยิวยังแพร่ระบาดอยู่ในสถานที่หลายแห่งของโลกจนถึงยามนี้

10 และเราจะส่งดาบและการกันดารอาหาร และโรคระบาดมาท่ามกลางเขา จนเขาจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาและแก่บรรพบุรุษของเขา" นอกจากนี้ ก่อนการกระจัดกระจายของพวกเขาไปจากยูดาห์ พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าถึงปีต่างๆอันขมขื่นของพวกเขาในทีนั้น จะมีความพ่ายแพ้ทางทหาร การกันดารอาหาร และโรคร้ายซึ่งลงเอยด้วยการที่พวกเขาถูกขจัดออกไปจากแผ่นดินที่พระเจ้าได้ประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขา – อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ สำหรับคนเหล่านั้นที่กบฏต่อพระเจ้าของตน มีแต่ความทุกข์ลำบากรอคอยพวกเขาอยู่

ภาพรวมของเยเรมีย์ 25: นี่เป็นบทซึ่งเป็นจุดหลักในหนังสือเยเรมีย์ ในบทนี้ พระเจ้าทรงสรุปย่อเหตุผลต่างๆที่พระพิโรธของพระองค์มีต่อประชาชนของพระองค์ จากนั้นพระองค์

ทรงบอกล่วงหน้าอย่างกระชับถึงการพิพากษาที่ใกล้เข้ามานั้นด้วยน้ำมือของบาบิโลน อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญเป็นพิเศษก็คือว่า พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าอย่างชัดเจนว่าการตกเป็นเชลยนี้จะกินเวลานานเท่าใด – เจ็ดสิบปี จากนั้นพระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์จะพิพากษาบาบิโลน พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าด้วยว่าพระองค์จะลงโทษตะวันออกกลางทั้งหมดและโลก คำพยากรณ์ตอนท้ายย่อมหมายถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์เมื่อพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่เพื่อพิพากษาประชาชาติต่างๆแห่งแผ่นดินโลก – โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชาติเหล่านั้นแห่งตะวันออกกลาง

ยรม 25:1-3 พระวณะซึ่งมาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับเรื่องชนชาติยูดาห์ทั้งสิ้น มีการหมายเหตุเวลาที่เขียนอย่างชัดเจนสำหรับบทนี้ ในปีທີ່สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ปีนั้นเป็นปีต้นรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของกรุงบาบิโลน ปีนั้นคือ 607 ก่อน ค.ศ. ซึ่งเป็นปีที่สี่ของเยโฮยาคิมและปีแรกของเนบูคัดเนสซาร์ในบาบิโลน (อีกครั้งที่ชื่อ *เนบูคัดเนสซาร์* ในฉบับภาษาอังกฤษเป็นชื่อเดียวกับ *เนบูคัดเนสซาร์* คูหมายเหตุสำหรับเยเรมีย์ 21:2) เห็นได้ชัดว่าคำพยากรณ์นี้ถูกออกโดยพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ก่อนการรุกรานครั้งแรกโดยคนบาบิโลนในปี 605 ก่อน ค.ศ. และเป็นที่รู้จักในชื่อ ‘การตกเป็นทาส’ โดยพวกยิว

2 ซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้กล่าวแก่ประชาชนยูดาห์ และแก่ชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ว่า **3** "ตั้งแต่ปีที่สิบสามของโยสียาห์ ราชบุตรของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงวันนี้เป็นเวลาสี่สิบสามปี พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ท่านหาได้ฟังไม่ ปีที่สิบสามของโยสียาห์คือ ตอนที่เยเรมีย์เริ่มการรับใช้เป็นผู้พยากรณ์ พอถึงตอนนี้เยเรมีย์ได้เทศนามาแล้วสี่สิบสามปีในช่วงรัชกาลของโยสียาห์ เยโฮอาหาสและบัดนี้คือเยโฮยาคิม ในช่วงเวลานั้น เยเรมีย์ได้เทศนาพระวณะของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อแก่ยูดาห์ที่ดื้อด้าน โดยลุกขึ้นแต่เช้าเพื่อเทศนา เขาขยันขันแข็งและสัตย์ซื่อในการรับใช้ของตน กระนั้นยูดาห์ก็เพิกเฉยพระวณะของพระเจ้าที่ถูกกล่าวผ่านทางเขา

ยรม 25:4-6

ท่านไม่ฟังหรือเอียงหูของท่านฟัง แม้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงส่ง

บรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง พระเจ้าได้ตรัสแก่ยูดาห์แล้วไม่เพียงผ่านทางเยเรมีย์เท่านั้น แต่ผ่านทางอิสยาห์ มีคาห์ นาฮูม เศฟันยาห์ ฮาบากุก และคนอื่นๆ ด้วย ถึงกระนั้นยูดาห์ก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะเพิกเฉยคำเทศนาดังกล่าวและอันที่จริงก็หันไปเสียจากการฟังมันด้วย

5 พวกเขา กล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และจากการกระทำผิดของตน และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าต่อไป เป็นนิรันดร์ ผู้พยากรณ์เหล่านั้นที่ถูกเอ่ยถึงข้างบนล้วนกล่าวเรื่องเดียวกัน: ถ้ายูดาห์ยอมกลับใจจากความบาปของตน พระเจ้าก็จะทรงอนุญาตให้พวกเขาอยู่ต่อไปในแผ่นดินของพวกเขา

6 และอย่าไปติดสอยห้อยตามพระอื่นเพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น หรือยั่วเย้าเราให้โกรธด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า แล้วเราจะไม่ทำอันตรายแก่เจ้า' ข้อความโดยรวมของพระเจ้าผ่านทางเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ล้วนสอดคล้องกัน ความบาปอันดับแรกของยูดาห์คือ การนับถือรูปเคารพ ความบาปอื่นๆก็ตามมาติดๆ พระเจ้าจึงทรงเตือนประชาชนของพระองค์ให้หันเสียจากบาปเหล่านั้นและพระองค์จะทรงละเว้นการพิพากษาพวกเขา

ยรม 25:7

พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายก็ไม่ฟังเรา เพื่อเจ้าจะ

ได้ยั่วเย้าเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เจ้าเอง' สรุปย่อของพระเจ้าเกี่ยวกับยูดาห์ก็คือ การที่พวกเขาไม่ยอมฟัง พวกเขากลับยั่วเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้ว โดยความบาปของพวกเขา ในไม่ช้ามันจะมาร้ายพวกเขา บุคคลผู้หว่านแก่เนื้อหนึ่งจะเก็บเกี่ยวความเปื้อนนำ ยูดาห์ได้หว่านความบาปของตนและกำลังจะเก็บเกี่ยวการพิพากษาจากพระเจ้าของตน

ยรม 25:8-10

เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าไม่

ฟังถ้อยคำของเรา' ความบาปขั้นพื้นฐานของยูดาห์คือ เรื่องความไม่เชื่อฟัง พวกเขาไม่ยอมฟังหรือเชื่อฟังพระวอนขอของพระเจ้าที่มายังพวกเขา

ดังนั้นพระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่า 9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า `ดูเถิด เราจะส่งคนไปนำ
ครอบครัวทั้งสิ้นของทิสเหนีและเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำ
เขาทั้งหลายมาต่อผู้แผ่นดินนี้และต่อผู้คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และต่อผู้บรรดาประชาชาติ
เหล่านี้ซึ่งอยู่ล้อมรอบ เราจะทำลายเขาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง และเราจะกระทำให้เขาเป็นที่น่าตก
ตะลึง และเป็นที่ย่ำเหยียบและเป็นที่ยกร้างอยู่เนื่องนิรันดร์ เพราะความบาปของยูดาห์ พระเจ้าจึง
กำลังจะใช้เนบูกัดเนสซาร์ (ดูหมายเหตุสำหรับ 21:2) และคนบาบิโลนเป็นเครื่องมือแห่งการ
พิพากษา ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่าพระเจ้าทรงเรียกเนบูกัดเนสซาร์ว่าผู้รับใช้ของพระองค์
พระเจ้าทรงชักนำกษัตริย์ต่างชาติผู้นับถือพระต่างด้าวองคนนี้ให้ทำการพิพากษาของพระองค์ต่อยู
ดาห์ที่มีกบฏ ประชาชาติอื่นๆจะทนทุกข์เพราะความบาปของยูดาห์ เมื่อบาบิโลนยกทัพลงมา
จากทิสเหนี ประชาชาติอื่นๆที่ด้อยกว่าในระหว่างทางก็ถูกบดขยี้โดยกองทัพบาบิโลนที่ใหญ่โต
ยูดาห์ไม่อาจขอความช่วยเหลือจากผู้ใดได้เลย ฆะตกรรมของพวกเขาถูกประทับตราไว้แล้ว

ยิ่งกว่านั้น ประชาชาติอื่นๆจะมองฆะตกรรมของยูดาห์ด้วยความอัศจรรย์ใจ พวกเขาจะ
ฉิวปากด้วยความอัศจรรย์ใจเพราะความพินาศซึ่งจะบังเกิดแก่ยูดาห์ การทำลายล้างที่มาต่อผู้ยู
ดาห์จะไม่อยู่เพียงช่วงสั้นๆ แต่จะคงอยู่ยาวนาน มันจะดูเหมือนราวกับว่ามันเป็นความรกร้าง
เนื่องนิรันดร์ การสำเร็จจริงในที่สุดของการพิพากษานี้จะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาใน
ฤทธาภาพเพื่อพาอิสราเอลกลับสู่แผ่นดินของพวกเขา

10 ยิ่งกว่านั้นอีก เราจะกำจัดเสียงบันเทิงและเสียงร่ำเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว
เสียงหีนโม้และแสงตะเกียงเสียจากเจ้า งานรื่นเริงทั้งสิ้นแห่งชีวิตประจำวันจะสิ้นสุดลง งานเข้า
สังคม งานแต่งงาน แม้แต่กิจกรรมทั่วไปอย่างการ โม่แป้งหรือแสงเทียนจะสิ้นสุดไปจากแผ่นดิน
นั้น คนตรีของพวกยิวจะเปลี่ยนจากการชื่นชมยินดีในคีย์เมเจอร์ต่างๆเป็นเสียงร่ำไห้ในคีย์
ไมเนอร์ คนตรีของพวกยิวและยิดดิช (Yiddish) จนทุกวันนี้มักถูกเขียนและบรรเลงในคีย์
ไมเนอร์ต่างๆทางดนตรี

ยรม 25:11-12

แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่รกร้างและที่น้ำตกตะลึง และประชาชาติ

เหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี' ตรงนี้เป็นหนึ่งในคำพยากรณ์ต่างๆที่เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของพระคัมภีร์ทั้งหมด ระยะเวลาเจาะจงของการตกเป็นเชลยในบาบิโลนของยูดาห์จะเป็นเจ็ดสิบปี (ประชาชาติอื่นๆอย่างอียิปต์จะทนทุกข์ภายใต้การครอบครองของบาบิโลน เห็นได้ชัดว่าพวกเขาจะพบความบรเทาหลังจากเจ็ดสิบปีเช่นกัน) ยูดาห์จะรกร้างและกลายเป็นแหล่งแห่งความอัศจรรย์ใจแก่ประชาชาติอื่นๆ อย่างไรก็ตาม การตกเป็นเชลยแบบเจาะจงนี้จะกินเวลาเพียงเจ็ดสิบปีเท่านั้น ในเลวีนิติ 26:32-35 พระเจ้าได้บอกล่วงหน้าว่าแผ่นดินอิสราเอลจะว่างเปล่าเป็นเวลาเท่ากับที่อิสราเอลได้เพิกเฉยปีสะบาโตเหล่านั้น ดังนั้นอิสราเอลได้ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติเรื่องปีสะบาโตนาน 490 ปี นั่นเป็นตอนที่ชาอูลขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ตั้งแต่เวลานั้นมาจนถึงเวลาแห่งการตกเป็นเชลยยังบาบิโลนในปี 605 ก่อน ค.ศ. (490 ปี) อิสราเอลได้เพิกเฉยปีสะบาโต ยุคสมัยทั้งหมดของเหล่ากษัตริย์แห่งอิสราเอล (และยูดาห์) อยู่ในความไม่เชื่อฟัง การตกเป็นเชลยนั้นเริ่มต้นในประมาณปี 605 ก่อน ค.ศ. และสิ้นสุดในปี 536 ก่อน ค.ศ.

นอกจากนี้ 2 พงศาวดาร 36:21 ก็กล่าวชัดเจนว่าระยะเวลาแห่งการตกเป็นเชลยนั้นจะต้องชดเชยสำหรับการปฏิเสธปีสะบาโตเหล่านั้น (“เพื่อให้สำเร็จตามพระวอนของพระเยโฮวาห์ผ่านปากของเยเรมีย์ จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมกับปีสะบาโตของมัน เพราะตราบเท่าที่มันยังว่างเปล่าอยู่ มันก็รักษาสะบาโต เพื่อจะให้ครบตามกำหนดเจ็ดสิบปี”) เมื่อดาเนียลในบาบิโลนได้รับหนังสือเยเรมีย์และอ่านบทที่ 25 เขาก็ไปอธิษฐานและได้รับแบบแปลนต้นฉบับที่เป็นคำพยากรณ์เรื่องเจ็ดสิบปีของพระเจ้าเกี่ยวกับอิสราเอลและอนาคต ดู ดาเนียล 9:1 หรือมันอาจเป็นจดหมายฉบับต่างๆที่เยเรมีย์ส่งไปหาพวกยิวในบาบิโลนซึ่งถูกหมายเหตุไว้ในเยเรมีย์ 29 ที่บอกดาเนียลเกี่ยวกับระยะเวลาแห่งการตกเป็นเชลยนั้น

12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า `ต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์บาบิโลนและประชาชาตินั้น คือแผ่นดินของชาวเคลเดีย เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่เนืองนิตย์ เมื่อเจ็ดสิบปีนั้นครบถ้วน พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์จะลงโทษ

บาบิโลนเพราะความโหดร้ายทารุณของพวกเขาที่กระทำต่อประชาชนของพระองค์ คำพยากรณ์นั้นเริ่มต้นตอนที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้คนมีเดียและคนเปอร์เซียเหยียบย่ำบาบิโลนภายใต้ดาเรอัส ดาเนียล 5 จากนั้นไซรัสคนเปอร์เซียได้ขึ้นสู่อำนาจแห่งบาบิโลนในปี 536 ก่อน ค.ศ. และอนุญาตให้พวกยิวระลอกแรกกลับไปพร้อมกับเอสรา แต่บาบิโลนถูกพิชิตโดยเปอร์เซีย และไม่เป็นมหาอำนาจในตะวันออกกลางอีกเลย คำพยากรณ์ของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ตรงตามกำหนดจริงๆ

ยรม 25:13-14 เราจะนำถ้อยคำทั้งสิ้นให้สำเร็จที่แผ่นดินนั้น คือถ้อยคำที่เราได้กล่าวสู่เมืองนั้น คือทุกสิ่งที่ยืนยันไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเรมีย์ได้พยากรณ์ต่อผู้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น การยืนยันเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมาต่อผู้บาบิโลนถูกบันทึกไว้ ประชาชาติอื่นๆจะถูกพิพากษาโดยพระเจ้าเช่นกัน รวมถึงคนอียิปต์ คนฟีลิสเตีย คนโมอับ คนเอโดม คนอาระเบีย คนเปอร์เซีย – และคนบาบิโลนด้วย

14 เพราะว่าจะมีหลายประชาชาติและบรรดามหาจักรีกระทำให้เขาเหล่านั้นเป็นทาส แม้ว่าเขาทั้งหลายก็ดี และเราจะตอบแทนเขาทั้งหลายตามการกระทำและผลงานแห่งมือของเขา" เมื่อถึงคราวเหมาะสม ไม่เพียงมีเดีย- เปอร์เซียภายใต้ดาเรอัสและไซรัสจะทำลายจักรวรรดิบาบิโลนเท่านั้น แต่ต่อมาคนกรีกและประชาชาติอื่นๆจะทำอย่างนั้นเช่นกัน บาบิโลนได้ปฏิบัติต่อยูดาห์อย่างโหดเหี้ยมทารุณ – เกินคำสั่งของพระเจ้า พวกเขาจึงจะถูกเล่นงานอย่างหนักโดยพระเจ้าผ่านทางประชาชาติอื่นๆ

ยรม 25:15-16 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงเอาถ้วยน้ำองุ่นแห่งความพิโรธนี้ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเราส่งเจ้าไปนั้นให้ดื่มจากถ้วยนั้น เนื้อหาตอนใหม่เผยออกตรงนี้ พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้เอาถ้วยน้ำองุ่นแห่งความพิโรธของพระองค์ไปและส่งมันไปยังประชาชาติที่ปวงที่พระองค์ทรงสั่ง สัญลักษณ์หนึ่งแห่งการพิพากษาที่ถูกใช้ทั่วพระคัมภีร์จึงถูกใช้ ดู เพลงสดุดี 75:8, อิสยาห์ 51:17 และวิวรณ์

14:10 คำพยากรณ์ตั้งแต่ตรงนี้ไปจนจบบทนี้เริ่มต้นด้วยการพิพากษาที่จะมาต่อผู้ดูดาห์และขยายต่อไปจนถึงวันแห่งพระเยโฮวาห์

16 พวกเขาจะดื่มและเดินโซเซและบ้าคลั่งไปเนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย" เมื่อประชาชาติเหล่านั้นดื่มจากถ้วยแห่งพระพิโรธของพระเจ้า พวกเขาก็จะโซเซ (นั่นคือ ตัวสั่น) และเพื่อคลั่งไป (พูดเพื่อไปตามอารมณ์) เพราะดาบแห่งการพิพากษาของพระเจ้าซึ่งจะมาสู่พวกเขา

ยรม 25:17-26 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ้วยมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และบังคับประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ข้าพเจ้าไปหา นั้นดื่ม ผู้พยากรณ์ท่านนี้ (โดยใช้วิธีเปรียบเทียบเรื่องถ้วยแห่งพระพิโรธนั้น) ส่งการพิพากษาที่ถูกพยากรณ์แล้วซึ่งเป็นพระพิโรธของพระเจ้าไปยังประชาชาติเหล่านั้นที่ถูกให้รายชื่อไว้ข้างล่าง ความคิดก็คือว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะตกลงเหนือประชาชาติเหล่านี้ในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์

18 คือกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของเมืองนั้น เพื่อจะกระทำให้เป็นที่รกร้างและเป็นที่น่าตกตะลึง เป็นที่ย่ำหายนและเป็นที่ย่ำแย่งอย่างทุกวันนี้ คำพยากรณ์ที่ถูกบอกล่วงหน้าแล้วมากมายนั้นแห่งการพิพากษาจะเริ่มต้นที่เยรูซาเล็ม ยูดาห์ และผู้นำของมัน พวกเขาจะกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความตกตะลึงเมื่อประชาชาติอื่นๆเห็นพระพิโรธของพระเจ้า การพิพากษานั้นจะเริ่มต้นในไม่ช้า – “อย่างทุกวันนี้”

19 ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์กับบรรดาข้าราชการและเจ้านายและประชาชนของท่านนั้น อียิปต์และฟาโรห์ของมันคือรายถัดไปในรายชื่อแห่งการพิพากษา

20 และบรรดาชนที่ปะปนกัน บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินอูส และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินฟีลิสเตีย เมืองอัสเคโลน กาซา เอโครน และส่วนชาวเมืองอัสโดดที่เหลืออยู่ การผสมกันของอาณาจักรเล็กๆทั้งหลายของคนฟีลิสเตียถูกหมายเหตุตรงนี้ น่าสนใจที่ว่าแผ่นดินอูสถูกรวมเข้าไว้ด้วย แม้อูสถูกเชื่อกันในสมัยโบราณมากกว่าว่าอยู่บนแหลมอาระเบีย เห็นได้ชัดว่ามันมิได้เป็นเช่นนั้นตรงนี้ คำว่า อูส มีความหมายตรงตัวว่า ‘มีป่า’ และอาจหมายถึงพื้นที่ส่วนที่เป็นป่า

ของฟิลิปปินส์ ไม่ว่ากรณีใด เขตแดนของฟิลิปปินส์ตลอดแนวที่ราบชายฝั่งของอิสราเอลก็จะเผชิญการพิพากษาของพระเจ้า

21 เอโดม โมอับและคนอัมโมน อาณาจักรเหล่านี้ที่อยู่ทางทิศตะวันออกของอิสราเอลและตรงกับประเทศจอร์แดนในปัจจุบัน พวกเขาก็ต่อแถวรับการพิพากษาของพระเจ้าเช่นกัน

22 บรรดากษัตริย์แห่งเมืองไทรส บรรดากษัตริย์เมืองไซดอน และบรรดากษัตริย์แห่งเกาะต่างๆ ฟากทะเลข้างโน้น ไทรสและไซดอนก็ตรงกับเลบานอนในปัจจุบัน เกาะต่างๆ ฟากทะเลข้างโน้นอาจหมายถึง ครีต ไซปรัส และเขตแดนของกรีซ พวกเขาเองก็ถูกแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าเช่นกัน

23 เมืองเดดาน เทมา บุส และบรรดาคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด ประเทศเหล่านี้เห็นได้ชัดว่าอยู่บนแหลมอาระเบีย พวกเขาเองก็เผชิญการพิพากษาของพระเจ้าเช่นกัน

24 บรรดากษัตริย์แห่งอาระเบีย และบรรดากษัตริย์แห่งประชาชนที่ปะปนกันอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ประชาชาติเหล่านั้นที่ยิ่งใหญ่กว่าแห่งอาระเบียจะถูกพิพากษาเช่นกัน นี่อาจเป็นเขตแดนของซาอุดีอาระเบียในปัจจุบัน

25 บรรดากษัตริย์แห่งติมรี และบรรดากษัตริย์แห่งเอลาม และบรรดากษัตริย์ของมีเดีย เอลามและมีเดียก็ตรงกับประเทศอิหร่านในปัจจุบัน พวกเขาเองก็จะเผชิญการพิพากษาที่เจ้านั้นของพระเจ้าด้วย

26 บรรดากษัตริย์แห่งเมืองทิศเหนือ ทั้งไกลและใกล้ ที่ละเมืองๆ และบรรดาราชาอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ และกษัตริย์แห่งเซซัค จะดื่มภายหลังกษัตริย์เหล่านี้ เห็นได้ชัดว่าคำพยากรณ์ตรงนี้ขยายต่อไปจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ เพราะว่าบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกซึ่งอาจหมายถึง โรม ยุโรป และรัสเซียถูกรวมไว้ด้วยกันกับอาณาจักรทั้งสิ้นของโลก เซซัคเป็นอีกชื่อหนึ่งของบาบิโลน วันนั้นจะมานั้นเมื่อทั้งโลกจะเผชิญพระพิโรธของพระเจ้า เห็นได้

ชัดว่านั่นหมายถึงวันแห่งพระเยโฮวาห์และยุคเจ็ดปีเมื่อพระพิโรธของพระเจ้าจะถูกเทออกเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น บาบิโลนจะเป็นจุดสนใจหลักและเป็นสายล่อฟ้าแห่งพระพิโรธนั้น

ยรม 25:27-29 "แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงดื่มให้เมาแล้วก็อาเจียน จงล้มลงและอย่าลุกขึ้นอีกเลย เนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย' การพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อชาวโลกที่ชั่วจะถูกเทออกเหนือประชาชาติทั้งสิ้นคุณด้วยใส่เหล้าให้ประชาชาติทั้งปวงดื่ม พระเจ้าจึงสั่งพวกเขาให้ดื่มด้วยนั้น คุณคนเมา พวกเขาทั้งหมดจะล้มเพราะดาบแห่งพระพิโรธและการพิพากษาที่มาสู่พวกเขา สูดท้ายแล้วเรื่องนี้จะถูกทำให้สำเร็จจริงในยุคเจ็ดปี

28 และถ้าเขาปฏิเสธไม่รับถ้วยจากมือของเจ้าดื่ม เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า พวกเขาจะดื่มอย่างแน่นอน แม้หากว่าประชาชาติเหล่านั้นของโลกขัดขืนการประยุตต์ใช้คำพยากรณ์เรื่องการพิพากษาต่อสู้อพวกเขา พระเจ้าก็ตรัสชัดเจนว่าพวกเขาจะดื่มด้วยนั้นอยู่ดี

29 เพราะ คุณเถิด เราได้เริ่มทำโทษเมืองซึ่งเรียกตามนามของเราแล้ว และเจ้าจะลายนวลไปได้โดยไม่ถูกโทษหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจะลายนวลไปไม่ได้ เพราะเราจะเรียกดาบเล่มหนึ่งมาเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น' รายการแห่งการพิพากษาเริ่มต้นด้วยเยรูซาเล็มในข้อ 18 และปิดท้ายตรงนี้ การพิพากษาจะเริ่มต้นด้วยประชาชนของพระเจ้า ผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะทรงเรียกเอาจากผู้นั้นมาก การพิพากษานั้นจะขยายออกไปจนถึงชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น นี่เห็นได้ชัดว่าจะถูกทำให้สำเร็จจริงในยุคเจ็ดปี

ยรม 25:30-33 เพราะฉะนั้น เจ้าจงพยากรณ์คำเหล่านี้ทั้งสิ้นสู่เขาทั้งหลาย และกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งเสียงคำรามจากที่สูง และจากที่พำนักอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์จะเปล่งพระสุรเสียง พระองค์จะเปล่งเสียงคำรามมากมายต่อคอกแกะของพระองค์ และทรงให้ร้องอย่างกับคนที่ย่องุ่นให้ร้องต่อชาวพิภพทั้งสิ้น พระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อเยรูซาเล็มซึ่งถูกบอกล่วงหน้าแล้วนั้นถูกนำเสนอพร้อมกับภาพเปรียบเทียบของการย่องุ่น

พระพิโรธนั้นจะขยายออกไปจนถึงแผ่นดินโลกทั้งสิ้น การสำเร็จจริงนั้นปรากฏชัดเจนในวิวรณ์ 14:14-20 เสียงโห่ร้องนั้นอาจเป็นคำสั่งทางทหารที่ถูกตะโกนบอกแก่เหล่ากองทัพแห่งสวรรค์

John Gill ให้ความเห็นว่านี่อาจเป็น ‘การตะโกนตอบรับ’ เพื่อเริ่มการทำศึกต่อผู้บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เหมือนแม่ทัพของกองทัพ ซึ่งถูกสมทบด้วยเสียงโห่ร้องเหมือนเสียงคนงานที่ย่ำในบ่ออย่างงุ่น เพื่อปลุกใจกันและกันให้ทำงานของตนด้วยความรื่นเริงมากยิ่งขึ้น”

31 เสียงกัมปนาทจะก้องไปทั่วปลายพิภพ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับบรรดาประชาชาติ พระองค์จะทรงเข้าพิพากษาเนื้อหนังทั้งสิ้น ส่วนคนชั่วนั้น พระองค์จะทรงฟันเสียด้วยดาบ' พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ การสำเร็จจริงของเรื่องนี้ย่อมเกิดขึ้นในยุคเจ็ดปีเมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก โดยเฉพาะพวกคนชั่วแห่งแผ่นดินโลก การสำเร็จจริงนี้อาจเป็นการพิพากษาประชาชาติแกะและแพะในหุบเขาเยโฮซาฟัท ดู โยเอล 3:2-13 และมัทธิว 25:31 เป็นต้นไป

32 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด ความร้ายจะไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น และลมหมุนใหญ่จะปั่นป่วนขึ้นมาจากส่วนพิภพโลกที่ไกลที่สุด การประยุกต์ใช้นี้อาจหมายถึงวันท้ายๆแห่งการพิพากษาของยุคเจ็ดปี โดยเฉพาะการพิพากษาประชาชาติแพะและแกะที่ถูกหมายเหตุข้างบน ความร้ายหรือความทุกข์ลำบากจะลงมาสู่บรรดาประชาชาติที่ชั่วร้ายซึ่งกบฏต่อพระเจ้าผู้สร้างของตนในช่วงวันท้ายๆของยุคเจ็ดปี เมื่อเหล่าตัวแทนของพวกเขาถูกพิพากษาในหุบเขาเยโฮซาฟัท พระพิโรธแท้จริงของพระเจ้าจะตกลงเหนือประชาชาติเหล่านั้น ดูจายาทอร์นาโดแห่งการพิพากษาที่พัดกระหน่ำทั่วแผ่นดินโลก

33 และบรรดาผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างนั้น เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครรอดครวญให้ หรือรวบรวมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน” หลังจากพระพิโรธของพระเจ้าต่อนท้ายยุคเจ็ดปีและการพิพากษาประชาชาติแพะเหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลก บรรดาผู้ที่ถูกฆ่าของพระเยโฮวาห์จะมีตั้งแต่ปลายสุดของแผ่นดินโลก

ด้านหนึ่งไปถึงอีกด้านหนึ่ง จะไม่มีใครจัดการศพของพวกเขา พวกเขาจะไม่ได้รับการฝังศพ
อย่างสมเกียรติ พวกเขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นดิน

ยรม 25:34-38 **ท่านผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องเอ็ด** ท่าน
เจ้าของฝูงแกะ จงกลิ้งเกลือกในขี้เถ้า เพราะวันเวลาของการสังหารเจ้าและที่เจ้าต้อง
กระจัดกระจายมาถึงแล้ว และเจ้าทั้งหลายจะล้มลงเหมือนภานะงาม เนื้อหาตอนท้ายของบทนี้
เป็นการเรียกเชิงอุปไมยให้ไว้ทุกข์ การกล่าวถึง**พวกผู้เลี้ยงแกะ** หมายถึงคนเหล่านั้นที่เป็นผู้นำ
ทั้งด้านศาสนาและการเมือง – พวกผู้ปกครองและผู้ว่าราชการ เพราะบริบทก่อนหน้านี้กล่าวถึง
ประชาชาติต่างๆของโลก บางคนจึงคิดว่าผู้เลี้ยงแกะเหล่านี้หมายถึง บรรดาผู้ปกครองของหลาย
ประชาชาติของโลก นั่นอาจเป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม ข้อสุดท้าย (ข้อ 38) ก็กล่าวถึง “แผ่นดินของ
เขาทั้งหลาย” (แผ่นดินเดียว) ซึ่งอาจหมายถึงอิสราเอล นอกจากนี้ มีการกล่าวถึง **การกระจัด**
กระจายไปของพวกเขาด้วย นั่นหมายถึงอิสราเอลได้เพียงเท่านั้น ความคิดนี้จึงกล่าวถึง การให้
พวกผู้นำแห่งยูดาห์ร้องไห้ด้วยความเศร้าโศกเพราะการพิพากษาที่ใกล้เข้ามานั้น

35 บรรดาผู้เลี้ยงแกะจะไม่มีทางหนี หรือเจ้าของฝูงแกะไม่มีทางรอดหนีไป จะไม่มีที่ให้
พวกผู้นำเหล่านั้นได้หนีไปเลยในวันแห่งการพิพากษาที่จะมานั้น

36 จะได้ฟังเสียงร้องของผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่ำครวญของเจ้าของฝูงแกะ เพราะว่า
พระเยโฮวาห์ทรงทำลายลานหญ้าของเขาทั้งหลายเสียแล้ว มีการกล่าวเชิงเปรียบเปรยถึงเสียง
ร้องให้อันโศกเศร้าของพวกผู้นำแห่งประชาชาตินั้นเมื่อการพิพากษามาถึง พระเจ้าทรงทำลาย
อาณาจักรของพวกเขาเสียแล้ว

37 และคอกแกะที่สงบสุขก็ถูกตัดให้ล้มลงเสียแล้ว เนื่องด้วยความกริ้วอันแรงกล้าของ
พระเยโฮวาห์ บรรดาพระราชวังและบ้านเรือนของชนชั้นสูงแห่งยูดาห์จะถูกทำลายเมื่อพระเจ้า
ทรงเทพะพิโรธของพระองค์เหนือยูดาห์ เรื่องประชดประชันก็คือว่า พวกผู้นำแห่งยูดาห์นั่นเอง
ที่ได้นำพวกเขาให้เข้าสู่ความบาปซึ่งเป็นเหตุให้พวกเขากำลังถูกพิพากษา บัดนี้พวกผู้นำเดียวกัน
นั้นจะชดใช้ด้วยตัวเองเมื่อพระเจ้าทรงทำลายบ้านเรือนของพวกเขาเอง

38 พระองค์ทรงออกจากที่ซุ่มตัวของพระองค์อย่างสิงโต เพราะว่าแผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เพราะเหตุความคุดันของพระผู้เข้มงวด และเพราะเหตุความกริ้วอันแรงกล้าของพระองค์ การกล่าวถึง “ที่ซุ่มตัวของพระองค์” อาจหมายถึง ที่ประทับของพระเจ้าในพระวิหาร พระองค์ทรงละทิ้งมันอย่างสมบูรณ์ดุจสิงโตที่ออกมาจากโพรงของมัน โปรดสังเกตว่ามี การอ้างอิงถึง “แผ่นดินของเขาทั้งหลาย” (แผ่นดินเดียว) จุดสนใจหลักของเนื้อหาตอนนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นประชาชาติเดียว – ยูดาห์ ประเด็นสำคัญก็คือว่า ยูดาห์กำลังจะเริ่มรกร้างเพราะความคุดือดแห่งความกริ้วของพระเจ้าแล้ว บทสำคัญบทหนึ่งในหนังสือเยเรมีย์จึงจบลงเท่านี้

ภาพรวมของเยเรมีย์ 26: อีกข้อความหนึ่งจากพระเจ้าถึงและผ่านทางเยเรมีย์ถูกบันทึกไว้ – ข้อความในลานพระวิหาร ในข้อความนี้ การทำลายล้างพระวิหารและกรุงนั้นถูกบอกล่วงหน้า ในข้อ 1-6 ชีวิตของเยเรมีย์ถูกคุกคามในข้อ 7-15 และเขาถูกปกป้องโดยพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนในข้อ 16-24

ยรม 26:1 ในต้นรัชกาลของเยโฮยาхим ราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวณะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ว่า เยโฮยาхимกลายเป็นกษัตริย์ในปี 609 ก่อน ค.ศ. ดังนั้น คำพยากรณ์ที่เฉพาะเจาะจงนี้จึงถูกเอ่ยประมาณสามปีก่อนการรุกรานครั้งแรกโดยบาบิโลนต่อสู้ยูดาห์ (เราควรระลึกว่าข้อความหลายตอนของเยเรมีย์มิได้เรียงตามลำดับก่อนหลังในหนังสือเยเรมีย์ ตรงกันข้าม พวกมันดูเหมือนเป็นการรวมกันของหลายๆข้อความ แต่ไม่ได้ตามลำดับเจาะจงใดๆ)

ยรม 26:2-3 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงยืนอยู่ในลานพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และจงพูดกับบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งมานมัสการในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือพูดบรรดาถ้อยคำที่เราสั่งเจ้าให้พูดกับเขา อย่าเก็บไว้สักคำเดียว

ในบทต้นๆของเยเรมีย์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้ได้ถูกสั่งให้ยืนในประตูพระวิหารขณะที่เขากล่าวโทษความบาปของยูดาห์ (แม้ว่าตอนต้นในหนังสือเล่มนี้ คำพยากรณ์เหล่านั้นก็เรียงตาม

ลำดับก่อนหลังจริงๆในเวลาต่อมา) ตรงนี้เยเรมีย์ถูกสั่งโดยพระเจ้าให้ไปยืนในลานของพระวิหาร – ตรงกลางของพระวิหารเลย เมื่อบรรดาผู้นมัสการหน้าซื่อใจคดจากยูดาห์มาถึงที่พระวิหาร เยเรมีย์ก็ถูกพระเจ้าสั่งให้เทศนาบรรดาถ้อยคำที่ถูกบัญชาโดยพระเจ้า เขาถูกสั่งมิให้เว้นสักคำเดียวที่ถูกตรัสโดยพระเจ้า สังเกตอีกครั้งถึงการเน้นความสำคัญของบรรดาถ้อยคำของพระเจ้า พระคัมภีร์ได้รับการคล้อยตามถ้อยคำ พระเจ้าประทานถ้อยคำเหล่านั้นแก่เยเรมีย์ซึ่งเขาต้องกล่าวออกไป (และเขียนด้วย) ดูเยเรมีย์ 30:2

3 บางทีเขาจะฟัง และทุกคนจะกลับจากทางชั่วของเขา และเราจะกลับใจไม่ทำความร้าย ซึ่งเราเจตนาจะกระทำต่อเขาทั้งหลาย เนื่องด้วยการกระทำที่ชั่วร้ายของเขาทั้งหลาย พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าถ้ายูดาห์จะยอมหันเสีย (ทุกคน) จากทางชั่วของตน พระเจ้าก็จะทรงหัน (นั่นคือกลับพระทัย) จากการพิพากษาที่พระองค์เจตนาจะกระทำต่อพวกเขา คำที่แปลเป็น ความร้าย (รา) (ในสองตัวอย่างแรกในข้อนี้) มีความหมายว่า ‘ความทุกข์ลำบาก’ หรือในกรณีนี้คือ ‘การพิพากษา’ คำที่สามที่แปลเป็น ที่ชั่วร้าย (โรอา) มีความหมายว่าความชั่วร้าย กล่าวง่ายๆคือพระเจ้าทรงเตือนยูดาห์ว่าถ้าพวกเขายอมหันจากความบาปของตน พระองค์ก็จะหันจากการพิพากษาของพระองค์ที่ทรงตั้งพระทัยไว้

ยรม 26:4-6 เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเรา ที่จะดำเนินตามราชบัญญัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าเจ้า 5 และเชื่อฟังถ้อยคำของบรรดาผู้รับใช้ของเรา คือบรรดาผู้พยากรณ์ ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง คือส่งพวกเขาไปแต่เจ้าทั้งหลายก็มิได้เชื่อฟัง ข้อเสนอของพระเจ้าทั้งเรียบง่ายและตรงไปตรงมา ถ้ายูดาห์จะตั้งใจฟัง (ฟังด้วยเจตนาที่จะเชื่อฟัง) เพื่อดำเนินในพระวาระของพระองค์และตั้งใจฟังผู้พยากรณ์เหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงใช้มา พระองค์ก็จะปฏิบัติอย่างแตกต่างไปจากเดิม กระนั้นพระเจ้าก็ไม่เคยไปถึงคำสัญญาเรื่องการละเว้นการพิพากษาเสียทีเพราะยูดาห์มิได้ใส่ใจฟังพระเจ้าของตน หรือผู้พยากรณ์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงใช้มา แม้พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อในการใช้พวกผู้พยากรณ์มา ซึ่งกล่าวข้อความของพระองค์อย่างขยันขันแข็ง ยูดาห์ก็เหมือนคนเหล่านั้นอย่างสิ้นเชิง

6 แล้วเราจะกระทำให้พระนิเวศนี้เหมือนอย่างซีโลห์ และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่
สถาปแก่บรรดาประชาชาติทั่วโลก" เพราะยูดาห์ได้มีนเฉยคำเตือนเหล่านั้นของพระเจ้าอย่างสิ้น
เชิง พระองค์จึงทรงเตือนล่วงหน้าว่าพระองค์จะทำให้ "พระนิเวศนี้" (นั่นคือ พระวิหารที่
เยรูซาเล็ม) เป็นเหมือนซีโลห์ ซีโลห์คือ สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเบธเอลอันเป็น
ที่ๆ พลัปปาและหีบพันธสัญญาเคยตั้งอยู่ ดู โยชูวา 18:1 และผู้วินิจฉัย 21:19 กระนั้นเพราะ
ความบาปของอิสราเอล พระเจ้าจึงทรงละทิ้งซีโลห์ ดู เพลงสดุดี 78:60 นอกจากนี้ พระเจ้าทรง
พิพากษาอิสราเอลโดยคนฟีลิสเตียที่ซีโลห์ พลัปปาถูกกระทำหายเข้า และหีบพันธสัญญาถูก
ขโมยไปโดยคนฟีลิสเตีย ดู 1 ซามูเอล 4:10

แน่นอนว่าพระเจ้าทรงเคยละทิ้งที่ประทับของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้แล้ว พระองค์
เคยทำเช่นนั้นแล้วที่ซีโลห์และพระองค์ทรงเตือนว่าพระองค์จะทำเช่นนั้นอีก ยิ่งกว่านั้น พระเจ้า
ทรงสัญญาว่าพระองค์จะทำให้เยรูซาเล็มกลายเป็นคำสาปแช่งหรือคำสาปแช่งสำหรับประชาชาติ
อื่นๆ ในฐานะเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งแห่งการพิพากษาของพระเจ้า

ยรม 26:7 **ดังนั้นบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้นได้ยิน**
เยเรมีย์พูดถ้อยคำเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มีหมายเหตุเกี่ยวกับผู้ฟังที่ได้ยินเยเรมีย์
พูด พวกปุโรหิตแห่งพระวิหารเช่นเดียวกับพวกผู้พยากรณ์และประชาชนที่ชุมนุมกันที่นั่น ได้ยิน
ข้อความของเขาจากพระเจ้าที่กล่าวโทษพระวิหารและเยรูซาเล็ม

ยรม 26:8-9 **และต่อมาเมื่อเยเรมีย์ได้จับคำพูดทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชา**
ท่านให้พูดแก่บรรดาประชาชนนั้น พวกปุโรหิตและผู้พยากรณ์และประชาชนทั้งสิ้นได้จับเยเรมีย์
กล่าวว่า "เจ้าจะต้องตายแน่ ไม่น่าประหลาดใจเลยที่หลังจากเขากล่าวข้อความที่เสปร้อนเช่น
นั้นแล้ว พวกผู้ฟังที่ถูกหมายเหตุไว้ข้างบนก็ไม่มีความสุข อันที่จริงพวกเขาทุกคนได้ข้อสรุปที่ว่า
เยเรมีย์ควรตายเสียเพราะความอวดดีของเขา ผู้พยากรณ์ท่านนี้ได้กล่าวในนามของพระเจ้าและ
บัดนี้เขาเผชิญความตายเพราะเขาอุตส่าห์ทำเช่นนั้น

9 ทำไมเจ้าจึงพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า "พระนิเวศนี้จะเหมือนซีโลห์และเมืองนี้จะรกร้าง ปราศจากคนอาศัย" และประชาชนทั้งสิ้นก็รวมตัวกันต่อต้านเยเรมีย์ที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เห็นได้ชัดว่าพวกปุโรหิต ผู้พยากรณ์ และประชาชนที่ชุมนุมกันเข้าใจข้อความนั้น พวกเขาเดือดดาลที่เยเรมีย์มีหน้ามาเปรียบเทียบกับพระวิหารที่เยรูซาเล็มกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้าที่ซีโลห์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเข้าใจสิ่งที่เยเรมีย์ได้กล่าวไปแล้ว อย่างไรก็ตาม แทนที่จะกลับใจใหม่ พวกเขากลับตั้งใจแน่วแน่ว่าจะฆ่าผู้นำสารของพระเจ้า เราคงได้แต่นึกภาพฝูงชนที่เกรี้ยวกราดขณะที่พวกคนหน้าซื่อใจคดทางศาสนารวมตัวกันต่อสู้เยเรมีย์

ยรม 26:10-11 เมื่อบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ขึ้นมาจากพระราชวังถึงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมานั่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เรื่องแพร่สะพัดไปถึงราชวังกษัตริย์ที่อยู่ใกล้เคียงอย่างรวดเร็ว พวกเจ้านายของกษัตริย์จึงเดินขึ้นระยะทางสั้นๆ ไปยังภูเขาพระวิหารและนั่งในทางเข้าประตูใหม่ของพระวิหาร ที่นั่นเห็นได้ชัดว่าเขานั่งเป็นศาลพิจารณาคดีเพื่อฟังความและตัดสินคดีระหว่างผู้พยากรณ์ท่านนี้กับบรรดาคนที่กล่าวหาเขา

11 แล้วบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์จึงทูลเจ้านายและบอกประชาชนทั้งปวงว่า "ชายคนนี้ควรแก่การตัดสินลงโทษถึงความตาย เพราะเขาพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินกับหูของท่านเองแล้ว" ฝ่ายอัยการซึ่งเป็นพวกปุโรหิตและพวกผู้พยากรณ์ตั้งข้อกล่าวหาปรักปรำเยเรมีย์ว่า เขาได้พยากรณ์ต่อสู้เยรูซาเล็ม อย่างน้อยเยเรมีย์ก็ถูกตั้งข้อกล่าวหาว่าเป็นคนไม่รักชาติ อย่างเลวร้ายที่สุด เขาก็ถูกมองว่าเป็นคนสร้างความแตกแยก นอกจากนี้ พวกผู้นำทางศาสนาก็หมายเหตุว่าประชาชนที่ชุมนุมกันนี้ต่างได้ยินคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ พวกเขาเป็นประจักษ์พยานต่อข้อกล่าวหาต่างๆของพวกเขา

ยรม 26:12-13 เยเรมีย์จึงทูลเจ้านายทั้งสิ้นและบอกประชาชนทั้งปวงว่า "พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาพยากรณ์ต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ตามถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านทั้งหลาย

ได้ยินมา คำแก้ต่างของเยเรมีย์นั้นเรียบง่าย: พระเจ้าได้ทรงใช้เขามาเพื่อพยากรณ์กล่าวโทษ
เยรูซาเล็มและพระวิหาร เขาเป็นแค่ผู้นำสารของพระเจ้า

13 เพราะฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายจงแก้ไขพฤติกรรมและการกระทำของท่านทั้งหลาย
และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์จะทรงกลับพระทัย
จากความร้ายซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศเตือนท่าน คำที่แปลเป็น แก้ไข (ยาถับ ใน โครงสร้างอิ
ฟิล) มีความหมายว่า 'ทำถูกต้อง' หรือ 'ทำดี' ถ้าและเมื่อยูดาห์และเยรูซาเล็มเปลี่ยนทางทั้งหลาย
ของตนเพื่อทำสิ่งที่ถูกต้องโดยการเชื่อฟังเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา พระเจ้าก็จะ
หันเสียจากการพิพากษาที่พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่า จะมาต่อสู้อุปการเขา ความคิดนั้นง่ายนิดเดียว
ถ้ายูดาห์ยอมกลับใจจากความบาปของตน พระเจ้าก็จะกลับพระทัยจากการพิพากษาที่ทรงสัญญา
ไว้ นั่น ความเมตตาของพระเจ้าปรากฏชัดเจน พระองค์ทรงเสนอแล้วซ้ำอีกว่าจะหันเสียจาก
พระพิโรธและการพิพากษาของพระองค์ถ้ายูดาห์ยอมหันเสียจากความบาปของตน

ยรม 26:14-15 แต่ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูกฎ ข้าพเจ้าอยู่ในมือของท่านทั้งหลาย ท่าน
จะกระทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านเห็นดีและเห็นชอบ จริงๆแล้วเยเรมีย์มอบตัวเองไว้ตามแต่ศาลจะ
กรุณา อนาคตของเขาอยู่ในมือของคนเหล่านั้นแล้ว สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาเห็นว่าเหมาะสมจะเป็น
ชะตากรรมของเขา

15 ขอแต่เพียงให้ทราบแน่ชัดว่า ถ้าท่านประหารข้าพเจ้า ที่คนไร้ความผิดต้องตายนั้น ตัว
ท่านเองและเมืองนี้และชาวเมืองนี้ต้องรับผิดชอบ เพราะความจริงพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้
ข้าพเจ้ามาพูดถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นให้เข้าหูของท่าน" อย่างไรก็ตาม เยเรมีย์เตือนศาลนั้นว่าใน
การตัดสินประหารชีวิตเขา พวกเขาจะนำโทษแห่งโลหิตที่ไร้ผิดมาสู่ตัวเอง อาชญากรรมเดียว
ของเขาก็คือว่าเขาได้กล่าวข้อความของพระเจ้าแก่พวกเขา เขาเป็นแค่ผู้นำสารของพระเจ้า

ยรม 26:16 แล้วเจ้านายและประชาชนทั้งสิ้นได้พูดกับบรรดาปุโรหิตและผู้
พยากรณ์ว่า "ชายผู้นี้ไม่สมควรที่จะต้องคำพิพากษาถึงความตาย เพราะเขาได้พูดกับเราใน
พระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา" พอได้ฟังความทั้งสองฝ่ายแล้ว พวกเจ้านายที่ชุมนุม

กันแห่งแผ่นดินนั้นซึ่งนั่งเป็นตุลาการและคณะลูกขุนก็ให้คำตัดสินของตน ผู้พยากรณ์ท่านนี้ไม่สมควรตาย เขาแค่พูดตามที่พระเจ้าทรงบัญชาให้เขาพูด

ยรม 26:17-19 และผู้ใหญ่บางคนแห่งแผ่นดินนั้นก็ลุกขึ้นพูดกับประชาชนทั้งสิ้นที่ประชุมกันอยู่ว่า เมื่ออารมณ์ที่พลุ่งพล่านเหือดหายไปแล้ว พวกผู้ใหญ่แห่งแผ่นดินนั้นก็ยืนขึ้นเพื่อปกป้องเยเรมีย์ พวกเขาขึ้นขึ้นเพื่อกล่าวแทนเยเรมีย์

18 "มีคำหว่าเมืองโมเรเซทได้พยากรณ์ในสมัยเฮเซคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกไถเหมือนกับไถนา กรุงเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งสลักหักพัง และภูเขาที่ตั้งของพระนิเวศนั้นจะเป็นเหมือนที่สูงในป่าไม้' ประมาณหนึ่งร้อยปีก่อนหน้านั้น ผู้พยากรณ์มีคาห์ได้กล่าวคำเตือนคล้ายๆ กันต่อผู้ยูดาห์และสะมาเรีย และผู้ใหญ่เหล่านี้ก็เริ่มยกคำพูดจากมีคาห์ 3:12 ซึ่งถูกหมายเหตุไว้ข้างบน เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำพยากรณ์ของมีคาห์ยังมีได้เกิดขึ้นจริง คำพยากรณ์ของเขามีจุดสนใจเดียวกันกับคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ ความแตกต่างเดียวเท่านั้นคือ การสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ทั้งคู่บัดนี้ก็เข้ามาใกล้แล้ว

19 เฮเซคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และคนยูดาห์ทั้งสิ้นได้มาหาเขาเถียวหรือ ท่านได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์และทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ได้กลับพระทัยต่อความร้ายซึ่งพระองค์ทรงประกาศเตือนเขาเหล่านั้นมิใช่หรือ แต่เรากำลังจะนำเหตุร้ายใหญ่ยิ่งมาสู่จิตใจเราเอง คำพยากรณ์ของมีคาห์ได้กล่าวโทษความบาปของยูดาห์อย่างชัดเจนในรัชสมัยของเฮเซคิยาห์ พวกผู้ใหญ่แห่งแผ่นดินนั้นเตือนความจำพวกผู้กล่าวหาเยเรมีย์ว่า เฮเซคิยาห์มิได้ตั้งประหารชีวิตมีคาห์ ตรงกันข้ามกษัตริย์เฮเซคิยาห์เกรงกลัวพระเยโฮวาห์และอธิษฐานและกลับใจใหม่เพื่อประชาชาติที่บาปหนาของเขา พระเจ้าจึงทรงชะลอการพิพากษาที่ถูกบอกล่วงหน้าไว้ นั่น พวกผู้ใหญ่แห่งแผ่นดินนั้นจึงเตือนว่าในการประหารชีวิตเยเรมีย์ พวกเขาอาจเร่งให้การพิพากษาของพระเจ้ามาสู่ตัวพวกเขาเร็วขึ้น พวกเขาเข้าใจน้อยจริงๆ ว่าการพิพากษากำลังจะมาแล้วอยู่ดี ดังนั้นเยเรมีย์จึงยังไม่ถูกประหารชีวิต

ยรม 26:20-24

ยังมีชายอีกคนหนึ่งผู้พยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ชื่ออูรีอาห์ บุตรชายเซไมอาห์ ชาวคีรียาทเยอาริม ท่านได้พยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้และแผ่นดินนี้ตามบรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์ คราวนี้ข้อความศักดิ์สิทธิ์หยุดชั่วคราวเพื่อเล่าเรื่องชะตากรรมของผู้พยากรณ์อีกคนหนึ่งซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่สมัยเดียวกับเยเรมีย์ อูรีอาห์คือผู้พยากรณ์คนหนึ่งซึ่งคนไม่ค่อยรู้จัก เขาได้พยากรณ์ต่อสู้เยรูซาเล็มและยูดาห์ในลักษณะเดียวกันเยเรมีย์ เห็นได้ชัดว่าข้อความของเขาเป็นแบบเดียวกับของเยเรมีย์

21 และเมื่อกษัตริย์เยโฮยาคิม พร้อมกับบรรดาทแกล้วทหาร และบรรดาเจ้านายได้ยินถ้อยคำนี้ กษัตริย์ก็ทรงแสวงหาจะสังหารท่านเสีย และเมื่ออูรีอาห์ได้ยินเรื่องนี้ ท่านก็กลัวจึงหนีรอดไปยังอียิปต์ ในกรณีของอูรีอาห์ คำพยากรณ์ของเขาทำให้กษัตริย์เยโฮยาคิมและราชสำนักของเขากริ้วจัดเสียจนพวกเขาปรับโทษเขาถึงตาย (การปกป้องของพระเจ้าที่มีต่อเยเรมีย์ปรากฏชัดเจน การรับใช้ของเขายังไม่จบและพระเจ้ามีงานให้เขาทำต่อ) อูรีอาห์จึงหนีเอาชีวิตรอดและลงไปอยู่ในอียิปต์

22 แล้วกษัตริย์เยโฮยาคิมก็ส่งชายบางคน คือเอลนาธานบุตรชายอักโบร์และคนอื่นอีกไปยังอียิปต์ กษัตริย์เยโฮยาคิมจึงส่งพวกสายลับไปตามหาผู้พยากรณ์นั้น ในอียิปต์

23 และเขาทั้งหลายจับอูรีอาห์มาจากอียิปต์ และนำท่านมาถวายกษัตริย์เยโฮยาคิม พระองค์ทรงประหารท่านเสียด้วยดาบ และโยนศพเข้าไปในที่ฝังศพของคนสามัญ" พวกสายลับของเยโฮยาคิมจับตัวอูรีอาห์ได้ในอียิปต์ นำเขากลับมายังเยรูซาเล็ม และผู้พยากรณ์ท่านนี้ถูกประหารชีวิตเสียที่นั่น เขามีได้ถูกฝังศพอย่างผู้พยากรณ์แต่อย่างสามัญชน กษัตริย์ผู้นี้มีความเกลียดชังขนาดนี้เลยต่อผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์

24 แต่มือของอาหิคัมบุตรชายซาฟานอยู่กับเยเรมีย์ ฉะนั้นเยเรมีย์จึงมิได้ถูกมอบให้ในมือประชาชนเพื่อประหารชีวิตท่าน อาหิคัมเป็นที่ปรึกษาคนหนึ่งของโยสิยาห์ (บิดาของเยโฮยาคิม) ในรัชกาลของเขาและเห็นได้ชัดว่าเป็นชายคนหนึ่งผู้มีอิทธิพล เขาจึงยื่นหยัดเคียงข้างเยเรมีย์และ

ใช้อำนาจ สิทธิอำนาจ และอิทธิพลทั้งหมดของตนเพื่อให้ตนได้เปรียบ การคุกคามเอาชีวิตของเยเรมีย์จึงถูกยับยั้งไว้ก่อนสำหรับช่วงเวลานี้

ภาพรวมของเยเรมีย์ 27: บทนี้มีความเป็นเอกลักษณ์ตรงที่ว่าข้อความของมันถูกกล่าวในสองครั้งที่แตกต่างกัน ครั้งแรกคือ กล่าวแก่เยโฮยาхим และครั้งที่สองกล่าวแก่เศเดคิยาห์ อย่างไรก็ตาม ใจความหลักของทั้งสองครั้งคือ หมายสำคัญเรื่องเอก บรรดาประชาชาติเพื่อนบ้านจะถูกกำราบดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 1-11 จากนั้นเศเดคิยาห์ถูกเตือนให้ยอมจำนนในข้อ 12-18 สุดท้ายภษณะเหล่านั้นของพระวิหารจะถูกขนไปยังบาบิโลนแต่หลังจากนั้นจะถูกนำกลับคืนมาในข้อ 19-22

ยรม 27:1 **ในต้นรัชกาลเยโฮยาхимราชบุตรของโยสียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์**
พระวณะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า วาระแห่งคำพยากรณ์นี้ถูกหมายเหตุไว้ว่าเป็นตอนต้นของรัชกาลเยโฮยาхимซึ่งอยู่ในประมาณปี 609 ก่อน ค.ศ. อีกครั้งที่คำพยากรณ์นี้ถูกหมายเหตุว่ามาจากพระเจ้าโดยตรง

ยรม 27:2-3 **พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงทำสายรัดและแอก**
สำหรับตัวเจ้า จงสวมคอกของเจ้า พระเจ้าตั้งผู้พยากรณ์ท่านนี้ให้เริ่มสอนบทเรียนหนึ่งซึ่งใช้สิ่งของประกอบที่ชัดเจนมากๆ เขาถูกสั่งให้ทำแอกและสายรัดขึ้นมาซึ่งอาจถูกใช้กับพวกวัวผู้หรือสัตว์บรรทุกสัมภาระชนิดอื่นๆ เขาจึงถูกสั่งให้สวมแอกและสายรัดบนคอกของตัวเอง หากมีใครถามว่านี่มันเรื่องอะไรกัน มันก็จะเปิดโอกาสให้เขาได้กล่าวข้อความของเขา

3 และส่งมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับและกษัตริย์แห่งคนอัมโมน
กษัตริย์แห่งไทร และกษัตริย์แห่งไซดอน ด้วยมือของทูตที่เข้ามาเฝ้าเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยู
ดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม เยเรมีย์ถูกสั่งเพิ่มเติมอีกให้ส่งแอกและสายรัดหลายอันนี้ที่เขาทำขึ้นมาไป
ยังบรรดากษัตริย์แห่งประชาชาติเพื่อนบ้าน: เอโดม โมอับ อัมโมน ไทร และไซดอน ผู้
พยากรณ์ท่านนี้เห็นล่วงหน้าประมาณอีกสิบเอ็ดปีต่อมาเมื่อเศเดคิยาห์จะขึ้นครองบัลลังก์แห่งยู

ดาห์ ณ เวลานั้นกษัตริย์ทั้งหลายที่ถูกกล่าวถึงข้างบนส่งคณะทูตมายังกษัตริย์เศเคเคียห์ที่พึ่งครองบัลลังก์เพื่อแสดงความยินดีกับเขา หรือไม่ก็อาจเพื่อร่วมเป็นพันธมิตรต่อสู้กับภัยคุกคามของบาบิโลนที่ใกล้เข้ามา

ยรม 27:4 จงฝากคำกำชับเหล่านี้แก่บรรดานายของเขาว่า `พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงกล่าวเรื่องต่อไปนี้ให้นายของเจ้าฟังว่า ไม่ชัดเจนว่าเยเรมีย์เองส่งแอกเหล่านั้นไปยังประชาชาติเพื่อนบ้านเหล่านี้หรือฝากเพื่อนให้เอาไปให้ อย่างไรก็ตามน่าจะไ้ใช้มากกว่า ไม่ว่ากรณีใด ในการส่งแอกเหล่านั้นไปยังเหล่าผู้ได้บังคับบัญชาของกษัตริย์หลายองค์นี้ เยเรมีย์ก็สั่งพวกเขาให้ส่งมอบข้อความหนึ่งแก่บรรดาเจ้านายของพวกเขา พร้อมกับแอกเหล่านั้น

ยรม 27:5-7 เราได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ซึ่งอยู่บนพื้นดิน ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา และเราจะให้แก่ผู้ใดก็ได้สุดแต่เราเห็นชอบ ข้อความจากพระเจ้าถึงบรรดากษัตริย์ต่างชาติที่เป็นเพื่อนบ้านก็คือ คำเตือนใจที่ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสรรค์สรรพสิ่งทั้งปวงและอาณาจักรของพวกเขาได้ถูกยกให้แก่พวกเขาแล้วโดยพระเจ้า

6 และบัดนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราได้ให้สัตว์ป่าทุ่งแก่เขาด้วยที่จะปรนนิบัติเขา ข้อความที่เป็นกลางบอกเหตุจากพระเจ้าถึงกษัตริย์เพื่อนบ้านเหล่านี้คือว่า พระเจ้าได้ยกอาณาจักรของพวกเขาให้แก่กษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้วผู้ซึ่งถูกหมายเหตุว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า พระเจ้าทรงเลือกใช้นบูคัดเนสซาร์เป็นเครื่องมือแห่งการพิพากษาของพระองค์ อาณาจักรเพื่อนบ้านเหล่านี้จะถูกใส่แอกของบาบิโลนด้วยเหมือนกับที่ยูดาห์จะโดน

7 บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเขา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะกระทำให้ท่านเป็นทาสของเขาทั้งหลาย ประชาชาติทั้งหลายแห่งภูมิภาคนั้นจึงจะปรนนิบัติเนบูคัดเนส

ซาร์จนกว่าจะสิ้นศตวรรษกาลแห่งหลานชายของเขา นั่นคือ เบลซัสซาร์ (ดู ดาเนียล 5:1, 30)
บรรดาประชาชาติเพื่อนบ้านของยูดาห์จะอยู่ภายใต้แอกของบาบิโลนจนกว่าจะถึงเวลาที่มันหมด
อำนาจของมัน หลังจากนั้น คนมีเดียและคนเปอร์เซียจะเหยียบย่ำบาบิโลนและสถาปนา
จักรวรรดิเปอร์เซีย

ยรม 27:8 แต่ต่อมามีประชาชาติใด หรือราชอาณาจักรใด จะไม่ปรนนิ
บัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนคนนี้ และไม่ยอมวางคอไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลน
เราจะลงโทษประชาชาตินั้นด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด พระเยโฮวาห์
ตรัสดังนี้แหละ จนกว่าเราจะล้างผลาญเสียด้วยมือของเขา พระเจ้าทรงเตือนล่วงหน้าบรรดา
ประชาชาติต่างชาติของภูมิภาคนั้นว่าถ้าพวกเขาไม่ยอมจำนนต่อแอกของบาบิโลนที่อยู่บนตัว
พวกเขา พวกเขาก็จะถูกพระเจ้าลงโทษและทำลายเสีย ดังนั้นประชาชาติเหล่านั้นแห่งภูมิภาคนั้น
จึงถูกแจ้งล่วงหน้าให้หันบอบต่อบาบิโลน จุดสนใจหลักแท้จริงของความก้าวร้าวของบาบิโลน
คือ ต่อผู้ยูดาห์ เราควรหมายเหตุไว้ว่าสงครามต่างๆและเหตุการณ์ต่างๆระหว่างประชาชาติบ่อย
ครั้งมีพระประสงค์ของพระเจ้า ตลอดศตวรรษที่ยี่สิบ สงครามครั้งใหญ่ๆของโลกช่วยจัดวางวิถี
แห่งประชาชาติอิสราเอลเหมือนกับที่สงครามระหว่างประชาชาติต่างๆทำแบบเดียวกันในสมัย
ของเยเรมีย์โดยมียูดาห์เป็นจุดสนใจหลักของพวกมัน อิสราเอลมักตกเป็นศูนย์กลางแห่ง
เหตุการณ์ต่างๆของโลกจนทุกวันนี้

ยรม 27:9-11 เพราะฉะนั้นอย่าฟังผู้พยากรณ์ หรือพวกโหรหรือคนช่างฝันของ
เจ้า หรือหมอดูหรือนักวิทยาคมของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า "ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่ง
กรุงบาบิโลนดอก" พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงทรงเตือนหลายประชาชาติเหล่านี้ให้มิน
พวกผู้พยากรณ์ที่นับถือพระต่างดาวและใช้ศาสตร์เร้นลับซึ่งกล่าวว่าพวกเขาจะไม่ปรนนิบัติบาบ
ิโลน

10 เพราะซึ่งเขาพยากรณ์ให้ท่านนั้นเป็นความเท็จ อันยังผลให้ท่านต้องโยกย้ายไกลไป
จากแผ่นดินของท่าน และเราจะขับไล่ท่านออกไป และท่านจะพินาศ เหมือนที่เป็นเสมอ พวก

คนทรงที่ใช้ไสยศาสตร์เป็นคนโกหก พวกเขาได้กระชั้นกะยอเหล่าผู้นำของตนให้ชัดเจนบาบิโลน
อย่างไรก็ตาม ในการทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงเตือนว่าพวกเขาจะพ่ายแพ้ ถูกกวาดต้อนไปจากแผ่นดิน
ดินของตน และพินาศ

11 แต่ประชาชาติใดซึ่งเอาคอกของตนวางไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและ
ปรนนิบัติท่าน เราจะละเขาไว้บนแผ่นดินของเขา เพื่อให้ทำไร่ไถนาและให้อาศัยอยู่ที่นั่น พระเย
โฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ" อย่างไรก็ตาม บรรดาประชาชาติต่างชาติเพื่อนบ้านที่อยู่รอบยูดาห์ที่ยอม
นบনอบต่อแอกแห่งอำนาจธิปไตยของบาบิโลนก็จะได้รับอนุญาตโดยพระเจ้าให้คงอยู่ในแผ่น
ดินของตนต่อไป ทำไร่ไถนาและอาศัยอยู่ในนั้น ดังนั้นพระเจ้าจึงส่งคำเตือนมายังบรรดา
ประชาชาติเพื่อนบ้าน จุดสนใจหลักของความก้าวร้าวของบาบิโลนคือ ยูดาห์ แต่ถ้าบรรดา
ประชาชาติเพื่อนบ้านที่อยู่ในเส้นทางของยักษ์ใหญ่บาบิโลนยอมจำนนต่อพวกเขา ประชาชาติ
เหล่านั้นก็จะไม่เจอกับความพิโรธเพิ่มเติม

ยรม 27:12-13 ข้าพเจ้าได้ทูลเสเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ว่า "จงเอาคอกของท่านไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติเขาและประชาชนของ
เขา และจงมีชีวิตอยู่ แม้บทนี้เริ่มต้นในช่วงรัชกาลของเยโฮยาคิม บัดนี้จุดสนใจหลักก็อยู่ในช่วง
รัชกาลของเสเดคิยาห์ซึ่งขึ้นครองบัลลังก์สิบเอ็ดปีหลังจากเริ่มต้นรัชกาลของเยโฮยาคิม ข้อความ
โดยพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ถึงเสเดคิยาห์จริงๆแล้วก็ยังเป็นแบบเดียวกับข้อความถึงเหล่ากษัตริย์
แห่งประชาชาติเพื่อนบ้านที่เป็นคนต่างชาติ เห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์สวมหรือแสดงแอกอันหนึ่งของ
ตนต่อหน้าเสเดคิยาห์ ข้อความนั้นชัดเจน จงยอมนบนอบต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลนและปรนนิบัติ
เขา ในการทำเช่นนั้น พวกเขาจะมีชีวิตอยู่"

13 ทำไมท่านกับชนชาติของท่านจะมาตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วย
โรครระบาด ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาเกี่ยวกับประชาชาติใดๆซึ่งจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์
แห่งบาบิโลน พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงถามว่าทำไมเสเดคิยาห์และประชาชาติของเขา
ถึงควรทนทุกข์การพิพากษาอันน่ากลัวซึ่งจะมาโดยดาบ การกันดารอาหาร หรือโรครระบาดแห่ง

การถูกปิดล้อมและสงคราม ถ้าพวกเขาอมนบนอบต่อบาบิโลน ผลกระทบต่างๆอันน่ากลัวของสงครามก็จะไม่มาถึงพวกเขา

ยรม 27:14-15 **ดังนั้นอย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้กล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนดอก' เพราะซึ่งเขาทั้งหลายพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการมูสา**
พวกผู้พยากรณ์เท็จในยูดาห์ได้บอกเศเดคิยาห์ว่ายูดาห์จะไม่ต้องปรนนิบัติบาบิโลน กระนั้น
พระเจ้าก็ตรัสว่าพวกเขาเป็นคนมูสา พวกเขาซึ่งเหมือนกับพวกผู้พยากรณ์ที่ใช้ศาสตร์เร้นลับใน
บรรดาประชาชาติคนต่างชาติ ล้วนกำลังร้องเพลงเดียวกัน

15 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราไม่ได้ใช้เขา แต่เขาพยากรณ์เท็จในนามของเรา ซึ่งยัง
ผลให้เราต้องขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องพินาศ ทั้งตัวเจ้าและผู้พยากรณ์ทั้งหลายซึ่งพยากรณ์
ให้แก่เจ้า" พระเจ้าตรัสชัดเจนมากมายในข้อความของพระองค์ถึงเศเดคิยาห์ว่า พระองค์มิได้ทรงใช้
ผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นไปและพวกเขากำลังโกหกเขา ในการฟังพวกเขา เศเดคิยาห์ก็จะทำให้ตัว
เองต้องถูกขับไล่ออกไปและพินาศพร้อมกับเหล่าผู้พยากรณ์เท็จของเขา

ยรม 27:16-18 **และข้าพเจ้าก็ได้พูดกับบุโรหิตและประชาชนนี้ทั้งสิ้นว่า "พระเย**
โฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเชื่อฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ของเจ้า ซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้าว่า 'ดูเถิด ไม่
ช้าเขาจะนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาจากกรุงบาบิโลน' เพราะซึ่งเขา
พยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการมูสา เหมียถูกพระเจ้าสั่งให้ไปกล่าวแก่พวกบุโรหิตและ
ประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นด้วย อีกครั้งที่พวกเขาถูกเตือนให้เมินเฉยพวกผู้พยากรณ์เท็จแห่งแผ่นดิน
นั้นซึ่งถือแนวคิดเสรีและละทิ้งความจริง ข้อความขณะนั้นของพวกผู้พยากรณ์ที่ละทิ้งความ
จริงก็คือว่า ภาชนะศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหารซึ่งได้ถูกขนไปยังบาบิโลนแล้วจะถูกนำกลับมาในไม่
ช้า ในการรุกรานครั้งแรกของบาบิโลนต่อผู้เยรูซาเล็มในปี 605 ก่อน ค.ศ. บรรดาภาชนะ
ศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหารได้ถูกขนไปยังบาบิโลน จากนั้นในตอนต้นของรัชกาลเยโฮยาคิน ภา
ชนะอื่นๆของพระวิหารก็ถูกขนไปเช่นกัน ดู 2 พงศาวดาร 36:7, 10 อย่างไรก็ตาม พวกผู้

พยากรณ์เท็จแห่งแผ่นดินนั้นกำลังประกาศว่าภาชนะเหล่านั้นทั้งหมดจะถูกนำกลับมาในไม่ช้านั้นเป็นเรื่องเท็จอย่างที่สุดดังที่ประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์บันทึกไว้แล้ว

17 อย่าเชื่อฟังเขาเลย จงปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนและมีชีวิตอยู่ ทำไมเมืองนี้จะร้างเปล่า แทนที่จะฟังเหล่าผู้พยากรณ์เท็จแห่งแผ่นดินนั้น – พวกนักเทศน์แห่งศาสนาสายหลัก – เยเรมีย์ในนามของพระเจ้าขอร้องเศเคคียาห์ให้เมินเฉยคนเหล่านั้นและมีชีวิตอยู่ เขาถามว่าทำไมเยรูซาเล็มควรถูกทำลายเล่า?

18 แต่ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นผู้พยากรณ์ และถ้าพระวณะของพระเยโฮวาห์อยู่กับเขา ก็ขอให้เขาทูลวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่า ให้เครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม อย่าให้ไปยังบาบิโลน ข้อความของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์เกี่ยวกับพวกนักเทศน์หัวเสรีแห่งแผ่นดินนั้นก็คือว่า ถ้าพระวณะของพระเยโฮวาห์อยู่ในพวกเขา ก็ให้พวกเขาวิงวอนต่อพระเจ้าเกรงว่าภาชนะศักดิ์สิทธิ์ที่เหลืออยู่ในพระวิหารและพระราชวังที่เยรูซาเล็มจะถูกขนเอาไปด้วย นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าการพิพากษาเพิ่มเติมกำลังใกล้เข้ามาแล้ว ข้อความของพระเจ้านี้คือ จงอธิษฐานขอมิให้มันร้ายแรงเหมือนอย่างที่มันจะเป็น

ยรม 27:19-22 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้เกี่ยวกับบรรดาเสา ขันสาคร และขาตั้ง และเครื่องใช้อื่นๆที่เหลืออยู่ในเมืองนี้ 20 ที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนมิได้รับเอาไป เมื่อท่านได้จับเอาเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาขุนนางของยูดาห์และเยรูซาเล็มถูกกวาดต้อนจากกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน

เมื่อคนบาบิโลนทำการรุกรานครั้งที่สองของตนต่อผู้เยรูซาเล็มในประมาณปี 597 ก่อน ค.ศ. พวกเขาก็ขนเอาภาชนะศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหารไปอีก อย่างไรก็ตาม ยังเหลือพวกมันอยู่บ้าง นอกจากนี้ เสาทองสัมฤทธิ์ทั้งสองต้นซึ่งตั้งอยู่หน้าประตูหลักของพระวิหาร (1 พงศ์กษัตริย์ 7:15, 21) ขันสาคร (อ่างล้างชำระ) ทองสัมฤทธิ์ซึ่งตั้งอยู่เหนือรูปวัวผู้สิบสองตัวนั้น (1 พงศ์กษัตริย์ 7:23, 25) และฐานทั้งสิบนั้นซึ่งก็ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ (1 พงศ์กษัตริย์ 7:27-37) ยังอยู่ที่

พระวิหารเหมือนเดิม เวลาถูกทำลายเหตุไฉนว่าเป็นตอนที่เยโคเนียห์ (เยโฮยาคีน) ถูกถอดจากบัลลังก์พร้อมกับขุนนางคนอื่นๆอีกหลายคนแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็ม นั้นเกิดขึ้นในประมาณปี 597 ก่อน ค.ศ.

21 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องเครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม

22 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เครื่องใช้เหล่านี้จะถูกขนไปยังบาบิโลน และจะค้างอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เราเอาใจใส่มัน แล้วเราจึงจะนำมันกลับขึ้นมา และให้กลับสู่สถานที่นี้" คำเตือนของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์นั้นตรงไปตรงมา ภาษนะศักดิ์สิทธิ์และภาษาของกษัตริย์ที่เหลืออยู่ของเยรูซาเล็มจะถูกยึดและขนไปบาบิโลนในไม่ช้า กรุงนี้จะไม่เพียงถูกยึดและถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงเท่านั้น ความมั่งคั่งของมันและภาษนะศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะถูกริบไปเช่นกัน

ภาพรวมของเยเรมีย์ 28: ข้อความแห่งหมายสำคัญเรื่องแอกถูกปิดท้าย คำพยากรณ์เท็จของฮานันยาห์ถูกนำเสนอตามมาด้วยคำตอบแท้จริงจากเยเรมีย์ จากนั้นเยเรมีย์บอกล่วงหน้าถึงความตายของฮานันยาห์ซึ่งถูกทำนายเหตุไว้

ยรม 28:1-4 ต่อมาในปีเดียวกันนั้นเมื่อต้นรัชกาลเศเศคิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ในเดือนที่ห้าปีที่สี่ ฮานันยาห์บุตรชายของอัสซูร์ ผู้พยากรณ์จากกิเบโอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหลายว่า ขอบเขตเวลาไม่ปรากฏชัดเจน บางคนสันนิษฐานว่าเวลาขณะนั้นคือ ในรัชกาลของเศเศคิยาห์ (นั่นคือ ต้นรัชกาลของเขา) และโดยเฉพาะในปีที่สี่และเดือนที่ห้าแห่งรัชกาลของเขา คนอื่นๆก็คิดว่านี่หมายถึงสี่ปีและห้าเดือนในรัชกาลของเศเศคิยาห์และที่ว่าเขาได้ขยายอำนาจครอบครองของตนแล้ว และในปีที่หนึ่งของมันเหตุการณ์เหล่านี้ก็เกิดขึ้น คนอื่นๆก็ยังคงคิดว่านี่หมายถึงปีที่สี่และเดือนที่ห้าของปีสะบาโตขณะนั้น ซึ่งเป็นปีแรกแห่งรัชกาลเศเศคิยาห์เช่นกัน เมื่อเชื่อมโยงกับความคิดของ

บทที่แล้ว คำอธิบายหลังสุดนี้ดูเหมือนเป็นไปได้มากที่สุด ดังนั้นเห็นได้ชัดว่าเวลานั้นคือ ปีที่
หนึ่งแห่งรัชกาลของเศเดคียาห์ (กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์)

ณ เวลานั้น ผู้พยากรณ์คนหนึ่งแห่งกิเบโอนนามว่าฮานันยาห์ก็ปรากฏตัว กิเบโอนเป็น
เมืองหนึ่งของคนเลวีแห่งเบนยามินซึ่งอยู่ห่างไปประมาณห้าไมล์ทางเหนือของเยรูซาเล็ม ฮานัน
ยาห์จึงขึ้นไปยังพระวิหารในเยรูซาเล็มต่อหน้าพวกผู้นำทางศาสนาแห่งยูดาห์ (นั่นคือ พวก
ปุโรหิต) ตลอดจนประชาชนแห่งยูดาห์ที่ชุมนุมกัน เขาออกมาข้างหน้าและประจัญหน้าเยเรมีย์
แม้ไม่ถูกระบุไว้ มันก็บอกเป็นนัยในบริบทที่ใหญ่กว่าว่าฮานันยาห์คือ 'นักเทศน์' ที่ถูกลือของ
สถาบันศาสนาแห่งสมัยนั้น ฝ่ายหลังจึงนำ 'ปิ่นใหญ่' ของตนออกมาต่อสู้คำพยากรณ์ของเยเรมีย์
ไม่มีใครชอบฟังคำประกาศที่เข้มงวดและน่ากลัวเกี่ยวกับการพิพากษาโดยเยเรมีย์ ดังนั้น พวก
ปุโรหิตและ 'เหล่าพันธมิตรในการรับใช้' แห่งยูดาห์และเยรูซาเล็มจึงให้นักเทศน์ที่ถูกลือสรร
ของตนยื่นและประกาศคำพยากรณ์หนึ่งซึ่ง 'ถูกต้องทางการเมือง' มากกว่า

ฮานันยาห์จึงยื่นและประกาศว่า 2 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัส
ดังนี้ว่า เราได้หักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์เท็จจึงประกาศว่า
พระเจ้าได้ทรงหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่วางบนยูดาห์แล้ว เราควรระลึกว่านี่เป็นเวลา
เดียวกับที่เยเรมีย์กำลังสวมแอกอันหนึ่งบนคอของเขาและเทศนาเรื่องการบนอบต่อแอกของบา
บิโลน ดู 27:1-12 ยูดาห์อยู่ภายใต้แอกของบาบิโลนจริงๆ โดยเจตการรุกรานของบาบิโลนสอง
ครั้งแรกไปแล้ว เยเรมีย์กำลังเทศนาว่าพันธนาการและการตกเป็นทาสของบาบิโลนที่เลวร้ายยิ่ง
กว่านี้กำลังจะมา ดังนั้นเขาจึงร้องว่า 'จงบนอบต่อคนบาบิโลน' ฮานันยาห์ปรากฏตัวและอ้างว่า
แอกของบาบิโลนได้ถูกหักเสียแล้ว

3 ภายในสองปี เราจะนำเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาอยู่ที่นี้ ซึ่ง
เป็นภาษาที่เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนริบไปจากที่นี่และขนไปยังบาบิโลน ฮานันยาห์
อ้างต่อไปว่าภายในสองปี ทรัพย์สมบัติของพระวิหารที่ถูกริบไปโดยบาบิโลนจะถูกนำกลับคืน
มา การมองย้อนกลับไปจะพิสูจน์ว่าทุกสิ่งทีฮานันยาห์กล่าวเป็นคำพยากรณ์เท็จ

4 เราจะนำเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาхимกษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาผู้ที่ถูกกวาดจากยูดาห์ ผู้ซึ่งไปยังบาบิโลน กลับมายังที่นี่ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละว่า เพราะเราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน"

เยโคนิยาห์เป็นบุตรชายของเยโฮยาхим กษัตริย์องค์สุดท้ายที่ถูกจับตามปกติแห่งยูดาห์ เมื่อคนบาบิโลนกวาดเยโฮยาхимในประมาณปี 597 ก่อน ค.ศ. พวกเขาตั้งตั้งเยโคนิยาห์ (หรือ เยโฮยาคิน) บนบัลลังก์ เขาครองราชย์แค่สามเดือนกับสิบวัน (ดู 2 พงศาวดาร 36:9) หลังจากนั้นคนบาบิโลนก็ถอดเขาจากบัลลังก์ พาเขาไปยังบาบิโลน และตั้งเศเศคิยาห์น้องชายของเขาบนบัลลังก์แห่งยูดาห์ เวลานั้นคือปีแรกแห่งรัชกาลเศเศคิยาห์เหมือนเดิม ดูความเห็นสำหรับ 28:1 เมื่อมีฉากหลังทางประวัติศาสตร์เช่นนั้น ฮานันยาห์จึงประกาศว่าเยโคนิยาห์จะกลับมาในไม่ช้า พร้อมกับพวกยิวที่เหลือซึ่งถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ฮานันยาห์อ้างว่าพระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์จะหักแอกของบาบิโลนที่อยู่บนยูดาห์ การคิดไปเองนี้ไม่เพียงเป็นคำพยากรณ์เท็จเท่านั้น มันยังเป็นคำมูสาด้วยเพราะว่าพระเจ้ามิได้ตรัสเช่นนั้นแก่ฮานันยาห์เลย

นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งของนักเทศน์หัวเสรีที่โกหกขณะที่ตนเทศนา พวกเขายังมีอยู่จนทุกวันนี้ ผู้พยากรณ์เท็จคนนี้พร้อมกับคำอวยพรของสถาบันศาสนาแห่งสมัยนั้น กล่าว 'คำเทศนาที่ทำให้รู้สึกดี' ที่ว่าทุกอย่างจะกลับกลายเป็นดี แน่แน่นอนว่ามันเป็นข้อความที่สะท้อนถึงพลังแห่งการคิดในแง่บวก แต่มันก็เป็นข้อความเท็จและมีได้มาจากพระเจ้า

ยรม 28:5-6 แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็พูดกับฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ต่อหน้าบรรดาปุโรหิต และต่อหน้าประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ หลังจากถูกเผชิญหน้าโดยผู้พยากรณ์เท็จที่ถือแนวคิดเสรีคนหนึ่ง เยเรมีย์ก็ตอบกลับไปต่อหน้าพวกผู้นำทางศาสนาและประชาชนแห่งยูดาห์ที่มาชุมนุมกัน เหตุการณ์ยังเกิดขึ้นในพระวิหารที่เยรูซาเล็มต่อไป

6 และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า "เอเมน ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนั้นเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้อ้อยคำซึ่งท่านพยากรณ์นั้นเป็นจริง และนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของ

พระเยโฮวาห์และบรรดาผู้ถูกกวาดไปทั้งสิ้นกลับมาจากบาบิโลนยังที่นี่ สิ่งที่ฮานันยาห์กล่าวนั้น ฟังดูดี แน่แน่นอนว่ามันเป็นข้อความแง่บวก เยเรมีย์จึงตอบกลับไปว่า “เอเมน” เขาหวังว่าพระเยโฮวาห์จะทรงทำเช่นนั้นจริงๆและขอร้องพระเจ้าให้ช่วยยูดาห์ให้พ้น เเท่าที่เยเรมีย์ทราบ สิ่งที่ฮานันยาห์กล่าวนั้นก็ยอดเยี่ยม ในฐานะยิวคนหนึ่งในพื้นที่ดินยูดาห์ เขาคนหนึ่งก็หวังว่าพระเจ้าจะทรงให้ประชาชาติของเขากลับจากการเป็นเชลย นำทรัพย์สินสมบัติของมันกลับคืนมา และให้พวกเชลยที่ถูกกวาดต้อนไปนั้นกลับมา อย่างไรก็ตาม เยเรมีย์ก็รู้ว่าเรื่องนั้นจะไม่เกิดขึ้นจริง เขาจึงกล่าวคำเตือนอันน่ากลัวจากพระเจ้าต่อไป

ยรม 28:7-9 ถึงกระนั้นก็ขอฟังถ้อยคำนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดให้ท่านได้ยินและให้ประชาชนทั้งหลายนี้ได้ยิน แม้เยเรมีย์แอบหวังว่ายูดาห์จะกลับสู่สภาพเดิมในฐานะประชาชาติหนึ่ง เขาก็มีคำเตือนเพิ่มเติมจากพระเจ้า จากหลังยังเป็นพวกผู้นำและประชาชนแห่งยูดาห์ที่มาชุมนุมกันที่พระวิหารในเยรูซาเล็มเหมือนเดิม

8 บรรดาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ก่อนท่านและข้าพเจ้าตั้งแต่โบราณกาลได้พยากรณ์ถึงสงคราม เหตุร้ายต่างๆ และโรคระบาดอันมีแก่หลายประเทศและหลายราชอาณาจักรใหญ่ๆ เยเรมีย์เตือนความจำประชาชนแห่งยูดาห์ที่มาชุมนุมกันและพวกผู้นำทางศาสนาของมันซึ่งรวมถึงฮานันยาห์ด้วยว่า เคยมีผู้พยากรณ์คนอื่นๆอีกจำนวนมากก่อนสมัยของพวกเขาซึ่งได้พยากรณ์ต่อผู้บรรดาประชาชาติของโลกและเตือนถึงการพิพากษาที่จะมาของพระเจ้า

9 ส่วนผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ว่าจะมีสันติภาพ เมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของผู้พยากรณ์นั้น จึงรู้กันว่าพระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์นั้นจริง" เยเรมีย์เตือนความจำคนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันนั้นว่าการทดสอบว่าผู้พยากรณ์คนนั้นเป็นของจริงหรือไม่ก็คือ ดูว่าสิ่งที่เขาพยากรณ์เกิดขึ้นจริงไหม นั่นเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนนั้นมาหรือไม่ และการทดสอบนั้นก็กำลังจะถูกใช้อีกครั้ง

ยรม 28:10-11 แล้วฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ปลดแอกออกจากคอกของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และหักมันเสีย พอถูกประจัญหน้าโดยเยเรมีย์และถูกเตือนเรื่องข้อพิสูจน์ของการเป็นผู้

พยากรณ์แท้ ฮานันยาห์ก็ก้าวออกมาข้างหน้า เอาแขนยื่นออกจากคอกของเยเรมีย์ และหักมันเสีย ต่อหน้าประชาชนแห่งยูดาห์ที่ชุมนุมกันที่พระวิหาร

11 และฮานันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสิ้นว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่างนั้นแหละ เราจะหักแอกของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนจากคอกของบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นภายในสองปี" แต่เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็ออกไปเสีย ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์เท็จจึงกล่าวซ้ำคำพยากรณ์เท็จของตนจากพระเจ้าว่าแอกของบาบิโลนที่อยู่บนยูดาห์จะถูกหักเสียภายในสองปี เยเรมีย์ซึ่งอาจรู้ลึกขยะเขยงจึงหันหลังและเดินจากไป

ยรม 28:12-14 หลังจากที่ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์หักแอกจากคอกของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์เยเรมีย์ว่า หลังจากนั้นไม่นาน อาจก่อนที่เยเรมีย์ออกไปจากบริเวณพระวิหารด้วยซ้ำ พระเจ้าก็ทรงให้คำตอบหนึ่งแก่ผู้พยากรณ์ของพระองค์

13 "จงไปบอกฮานันยาห์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้หักแอกไม้ แต่เจ้าจะทำแอกเหล็กไว้ให้พวกเขาแทน พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้กลับไปหาฮานันยาห์และประกาศสิ่งต่อไปนี้ แม้เขาได้หักแอกไม้บนคอกเยเรมีย์ ฮานันยาห์ซึ่งทำเช่นนั้นก็รับประกันแล้วว่าชะตากรรมที่เลวร้ายยิ่งกว่าจะเกิดขึ้นกับยูดาห์ พระเจ้าจะทรงวางแอกเหล็กบนคอกพวกเขาซึ่งหักหรือถอดออกไม่ได้เลย ความรกร้างซึ่งจะเกิดแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มในไม่ช้าในปี 586 ก่อน ค.ศ. โดยบาบิโลนจะเลวร้ายยิ่งกว่าสิ่งใดที่พวกเขาเคยประสบมา นอกจากนี้ อาจเป็นไปได้ว่าในการกวาดต้อนเป็นเชลยครั้งสุดท้าย บางคนถูกบังคับให้สวมแอกเหล็กจริงๆขณะที่พวกเขาถูกสั่งให้เดินกลับไปยังบาบิโลน

14 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราได้วางแอกเหล็กไว้บนคอบรรดาประชาชาติเหล่านี้ทั้งสิ้น ให้เขาปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาทั้งหลายจะปรนนิบัติเขา เพราะเราได้ยกให้เขาแล้วถึงแม้ว่าสัตว์ป่าทุ่งด้วย" พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงยืนยันเรื่องแอก (เหล็ก) ที่จะมานั้นซึ่งจะถูกสวมให้ไม่เพียงยูดาห์

เท่านั้นแต่ประชาชาติเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงใน 27:3 ด้วย ประชาชาติเหล่านั้นจะปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนเรื่อยลงไปจนถึงปศุสัตว์ของพวกเขาด้วย สิ่งที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วใน 27:6 ถูกกล่าวซ้ำอีกครั้ง

ยรม 28:15-17 และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้พูดกับฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ว่า "ฮานันยาห์ ขอท่านฟัง พระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านได้กระทำให้ชนชาตินี้วางใจในความเท็จ พระเจ้าทรงมีคำกล่าวสุดท้ายสำหรับผู้พยากรณ์เท็จที่พุดมูสาคนนี้ นั่นคือ ฮานันยาห์ เยเรมีย์ ประจัญหน้าเขาต่อหน้าคนอื่นและประกาศว่าพระเจ้ามิได้ทรงใช้เขามา เขายังมีหน้ามาทำให้ประชาชนแห่งยูดาห์วางใจในคำมูสา นี่ก็ชอบเขตและการรับใช้ของนักเทศน์หัวเสรีทั้งปวง ชื่อความของพวกเขามักเป็นการหลอกลวงและคำโกหก

16 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะย้ายเจ้าไปจากพื้นโลก ในปีเดียวกันเอง เจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าได้สอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์" พระเจ้าไม่ทรงอ้อมมือเลยกับนักเทศน์ที่โกหกและถือแนวคิดเสรีผู้ซึ่งอ้างว่าพูดแทนพระเจ้า ก่อนปีนั้นสิ้นสุดลง ฮานันยาห์จะตายและถูกเหวี่ยงออกไปจากพื้นพิภพ เหตุผลนะหรือ? เขาได้สอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์และต่อชื่อความของพระองค์ที่มาถึงยูดาห์ผ่านทางเยเรมีย์

17 ในปีเดียวกันนั้น ในเดือนที่เจ็ด ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ตาย ไม่ถึงสองเดือนหลังจากการเผชิญหน้าอันโหดร้ายของเขากับเยเรมีย์ ฮานันยาห์ก็ตายตามคำพยากรณ์นั้น โดยเยเรมีย์จากพระเจ้า แม้ยูดาห์และเหล่าผู้นำของมัน ไม่อยากที่จะยอมรับเรื่องนี้ พวกเขาได้เห็นแล้วถึงการยืนยันแห่งพระหัตถ์ของพระเจ้าบนตัวเยเรมีย์และชื่อความของเขา ความว่างเปล่าและการหลอกลวงของฮานันยาห์ถูกแสดงให้เห็นชัดเจน ผู้พยากรณ์แท้ถูกยืนยันความแท้จริงโดยคำพยากรณ์ของเขาซึ่งเกิดขึ้นจริง เยเรมีย์ได้บอกล่วงหน้าถึงการเสียชีวิตของฮานันยาห์ ความจริงของพระเจ้าจึงถูกยืนยันบนตัวเขา

ภาพรวมของเยเรมีย์ 29: จุดสนใจหลักของหนังสือเยเรมีย์คราวนี้หันจากพวกยิวในยูดาห์ไปยังพวกยิวที่ถูกกวาดต้อนไปซึ่งตอนนี้ตกเป็นเชลยในบาบิโลนแล้ว เยเรมีย์จึงส่งจดหมายฉบับต่างๆ ไปถึงพวกยิวที่เป็นเชลยแล้วในบาบิโลน บทนี้แบ่งได้เป็นสองส่วน: (1) ในส่วนแรก พวกเชลยในบาบิโลนถูกสั่งให้อดทนไว้และทำตัวให้ดี (ข้อ 1-19); (2) ในส่วนที่สอง การพิพากษาต่างๆ ถูกประกาศต่อผู้พยากรณ์เท็จที่หลอกลวงพวกเขา (ข้อ 20-32)

ยรม 29:1-3 **ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในจดหมายซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฝากไปจาก**
กรุงเยรูซาเล็มถึงพวกผู้ใหญ่ที่เหลืออยู่ของพวกที่เป็นเชลย และถึงบรรดาปุโรหิต บรรดาผู้
พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ให้กวาดไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน
ขณะที่การรับใช้ของเยเรมีย์ส่วนใหญ่แล้วมีไปยังพวกยิวในแผ่นดินยูดาห์ ก่อนและระหว่างการ
รุกรานสามครั้งต่อยูดาห์โดยบาบิโลน บัดนี้จุดสนใจหลักแห่งการรับใช้ของเขาก็หันไปสู่งาน
เขียนบ้าง เขาจึงเขียนจดหมายไปหาพวกเชลยในบาบิโลนซึ่งรวมถึงพวกผู้นำแห่งยูดาห์ ทั้งฝ่าย
การเมืองและศาสนา และสามัญชนที่ถูกกวาดต้อนไปแล้ว ดังที่จะถูกหมายเหตุไว้ข้างล่าง นี่คือ
หลังจากการกวาดต้อนครั้งที่สองไปยังบาบิโลน ดังนั้นการรับใช้ของเยเรมีย์จึงกลายเป็นงานของ
ผู้พยากรณ์ที่เขียนหนังสือเช่นเดียวกับผู้พยากรณ์ที่เทศนา

2 (นี่เป็นเรื่องหลังจากกษัตริย์เยโคนิยาห์ และพระราชินี พวกขันที บรรดาเจ้านายของยูดาห์และเยรูซาเล็ม และบรรดาช่างไม้และช่างเหล็กได้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว) ระยะเวลาและขอบเขตแห่งคำพยากรณ์ที่ถูกเขียนนี้ถูกกล่าวชัดเจน มันคือหลังจากที่เยโคนิยาห์ (หรือเยโฮยาคิน) ถูกจับเป็นเชลยไปยังบาบิโลนแล้ว ดู 2 พงศาวดาร 36:9-10 นี่เป็นระยะที่สองของการกวาดต้อนสามครั้งนั้นของบาบิโลน ซึ่งพวกยิวรู้จักจนทุกวันนี้ว่าเป็น 'การตกเป็นเชลย' เยเรมีย์ให้รายละเอียดเพิ่มเติม เยโคนิยาห์ไม่เพียงถูกกวาดต้อนไปเท่านั้น แต่พระราชชนนีด้วย (นางเนหุซทา) ดู 2 พงศกษัตริย์ 24:8, 12 พวกขันทีที่เห็นว่าเห็นได้ชัดว่าเป็นคนของนางเนหุซทา คนเหล่านี้พร้อมกับคนอื่นๆ แห่งราชวงศ์ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย นอกจากนี้ พวกช่างไม้และช่างเหล็กแห่งเยรูซาเล็มก็ถูกจับไปเป็นเชลยด้วย บาบิโลนอาจมีเหตุผลสองประการในการทำเช่นนี้ ประการแรกคือ พวกช่างไม้และช่างเหล็กที่ถูกกวาดต้อนมาไม่อาจใช้ทักษะของตนในการเสริม

กำลังเยรูซาเล็มที่มักกบฏได้อีกต่อไป ประการที่สอง พวกเขาอาจเป็นประโยชน์ต่อจุดประสงค์ต่างๆของเนบูกัดเนซซาร์ในบาบิโลนได้

3 จดหมายนั้นได้ส่งไปด้วยมือของเอลาสาทูบทรชายของซาฟานและเกมาริยาห์ทูบทรชายฮิลคิยาห์ (ผู้ซึ่งเศเศคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งไปที่บาบิโลนยังเนบูกัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน) จดหมายนั้นว่า ผู้ถือสารซึ่งนำจดหมายเหล่านั้นของเยเรมีย์ไปยังบาบิโลนถูกหมายเหตุอย่างเจาะจงว่าเป็นเอลาสาทู (บิดาของเขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแก่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์) พร้อมกับเกมาริยาห์ทูบทรชายของฮิลคิยาห์ เราควรระลึกว่าฮิลคิยาห์เป็นบิดาของเยเรมีย์ อาจเป็นไปได้ว่าเกมาริยาห์เป็นน้องชายคนหนึ่งของเยเรมีย์ ไม่ว่ากรณีใด เศเศคิยาห์กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์ได้ส่งคนเหล่านี้ไปยังบาบิโลน อาจในฐานะคณะทูตไปยังเนบูกัดเนซซาร์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาตกลงที่จะเป็นผู้ถือสารสำหรับจดหมายฉบับต่างๆของเยเรมีย์เช่นกัน

ยรม 29:4-7 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้แก่

บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เนรเทศเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลนนั้นว่า ไม่เหลือคำถามเลยว่าจดหมายเหล่านี้จริงๆแล้วมาจากผู้ใด พวกมันมาจาก "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล" พวกมันถูกส่งถึงคนทั้งปวงที่ได้ถูกจับเป็นเชลยจากเยรูซาเล็มไปยังบาบิโลนแล้ว นอกจากนี้ พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าการเป็นเชลยของพวกเขาคือตามคำสั่งของพระองค์ พวกเขาอยู่ในบาบิโลนถูกแจ้งให้ทราบอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าของพวกเขาเองได้ทรงพิพากษาพวกเขาเช่นนี้ เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้นานแล้วว่า จะกระทำ!

5 จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น จงปลูกสวนและรับประทานผลไม้ที่ได้นั้น ข้อความของพระเจ้าถึงประชาชนของพระองค์ในบาบิโลนนั้นชัดเจน จงตั้งรกรากอยู่ที่นั่น จงสร้างบ้านเรือนอยู่ที่นั่น พวกเขาจะอยู่ที่นั่นอีกนาน แม้พวกเขาผู้พยากรณ์เท็จอย่างฮานันยาห์ได้กระพือความหวังลมๆแล้งๆว่าพวกเขาจะถูกปล่อยตัวในไม่ช้า พระเจ้าก็ทรงมีข้อความที่สมจริงสำหรับพวกเขาที่เป็นเชลย พวกเขาจะยังไม่ได้กลับมาในอนาคตกาลอันใกล้

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงแนะนำเพิ่มเติมว่า 6 จงมีภรรยาและให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาว จงหาภรรยาให้บุตรชายของเจ้าทั้งหลาย และยกบุตรสาวของเจ้าให้แต่งงานเสีย เพื่อนางจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว เพื่อเจ้าทั้งหลายจะทวีมากขึ้นที่นั่นและไม่ค่อยลง พวกยิวที่เป็นเชลยถูกหุนใจให้แต่งงานและมีครอบครัว พระเจ้าทรงปรารถนาให้พวกเขาเพิ่มจำนวนขึ้นในการเป็นเชลยและไม่ลดจำนวนลง

7 และจงส่งเสริมสันติภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่นั้น และจงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสันติภาพของเจ้าในสันติภาพของเมืองนั้น พวกยิวที่เป็นเชลยถูกหุนใจโดยพระเจ้าให้แสวงหาสันติภาพและความเจริญของแผ่นดินที่พวกเขาไปเป็นเชลยนั้น (นั่นคือ บาบิโลน) เมื่อบาบิโลนประสบความเจริญ พวกเขาก็จะประสบความเจริญเช่นกัน กล่าวสั้นๆคือ พระเจ้าทรงแนะนำประชาชนของพระองค์ให้ตั้งรกราก สร้างบ้านเรือน มีครอบครัว และแสวงหาสันติภาพและความเจริญของแผ่นดินที่พวกเขาเป็นเชลยอยู่นั้น

ยรม 29:8-9 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า อายายอมให้ผู้พยากรณ์ของเจ้าทั้งหลาย หรือพวกโหรของเจ้า ผู้อยู่ท่ามกลางหลอกลวงเจ้า และอย่าเชื่อความฝันซึ่งเขาทั้งหลายได้ฝันเห็น เห็นได้ชัดว่ามีพวกผู้พยากรณ์เท็จที่เป็นยิวในบาบิโลนคล้ายๆกับฮานันยาห์ในเยรูซาเล็มซึ่งจุดประกายความหวังว่าการเป็นเชลยของพวกเขาจะกินเวลาสั้นๆ พระเจ้าทรงเตือนพวกยิวที่เป็นเชลยมิให้ถูกหลอกโดยคนเหล่านั้น

9 เพราะที่เขาพยากรณ์แก่เจ้าในนามของเรานั้นเป็นความเท็จ เรามิได้ใช้เขาไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าผู้พยากรณ์เหล่านั้นเป็นของปลอมและพระองค์มิได้ใช้พวกเขาไป

ยรม 29:10 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อเจ็ดสิบปีแห่งบาบิโลนครบแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า และจะให้ถ้อยคำอันดีของเราสำเร็จเพื่อเจ้า และจะนำเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยผ่านทางเยเรมีย์แก่พวกยิวในเยรูซาเล็มแล้วว่า การตกเป็นเชลยจะกินเวลาอย่างน้อยเจ็ดสิบปี (ดู เยเรมีย์ 25:11 คำพยากรณ์นั้นถูกกล่าวก่อนการกวาดต้อนเป็นเชลยครั้งแรกของบาบิโลนในสมัยของโยสิยาห์ พวกยิวในบาบิโลนได้ยินเรื่องนั้นแล้วอย่างแน่นอน แต่อาจลืมไปแล้วหรือเพิกเฉยมันเสีย บัดนี้พระเจ้าทรงใช้ผู้พยากรณ์เยเรมีย์มาประกาศและยืนยันระยะเวลาแห่งการตกเป็นเชลยนั้นอีกครั้ง จดหมายฉบับนี้อาจทำให้ดาเนียลเข้าใจระยะเวลาแห่งการตกเป็นเชลยนั้นตามที่บันทึกไว้ในดาเนียล 9:1-2 อาจเป็นไปได้ว่าคำพยากรณ์ทั้งหมดของเยเรมีย์ก็ถูกส่งไปยังบาบิโลน ณ เวลานั้นเช่นกัน

พระเจ้าตรัสชัดเจนแก่ประชาชนที่ท้อใจของพระองค์ในบาบิโลนว่า แม้พวกเขาจะอยู่ที่นั่นนาน พระองค์ก็ทรงตั้งพระทัยจะกระทำการดีแก่พวกเขา สุดท้ายแล้ว พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้กลับมาอีก อันที่จริง พระองค์จะทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จที่ว่า สักวันหนึ่งพระองค์จะพาพวกเขากลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาอีก ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสชัดเจนแก่ประชาชนของพระองค์ว่า ระยะเวลาแห่งการตกเป็นเชลยในบาบิโลนจะเป็นเจ็ดสิบปี จากนั้นพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนพวกเขาและอนุญาตให้พวกเขากลับมายังเยรูซาเล็ม แน่แน่นอนว่านั่นเกิดขึ้นในสมัยของเอสราและเนหะมีย์ในเวลาต่อมา

ยรม 29:11-12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสันติภาพ ไม่ใช่เพื่อความทุกข์ยาก เพื่อจะให้อนาคตตามที่คาดหมายไว้แก่เจ้า พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงตรัส ‘อย่างปลอมประโลม’ (ดู อีสยาห์ 40:1-2) แก่ประชาชนของพระองค์ เจตนาในที่สุดของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาเป็นเรื่องสันติภาพและไม่ใช่ความร้าย (นั่นคือ ความทุกข์ลำบาก) แผนการของพระองค์สำหรับประชาชนของพระองค์คือ บทสรุปที่พวกเขาหวังไว้ (นั่นคือ “อนาคตตามที่คาดหมายไว้”) แม้พวกยิวที่ตกเป็นเชลยอยากกลับมาตอนนี้ พระเจ้าก็ตรัสว่า ‘จงรอคอย’ มันจะเกิดขึ้นในภายหลัง

12 แล้วเจ้าจะทูลขอต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า ในวันนั้นที่พระเจ้าทรงนำพวกยิวกลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขา พวกเขาจะอธิษฐานต่อพระเจ้าของตนและพระองค์

จะฟังพวกเขา นั่นจะทำให้สำเร็จจริงแล้วส่วนหนึ่งในสมัยของเอสราและเนหะมีย์ มันจะถูกทำให้สำเร็จจริงทั้งหมดเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาและพวกยิวทั่วโลกถูกพากลับคืนสู่แผ่นดินของตน

ยรม 29:13-14 **เจ้าจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า** บริบทนี้เต็มไปด้วยความเข้าใจลึกซึ้ง พระเจ้าตรัสแก่ประชาชนที่ตกเป็นเชลยของพระองค์ในบาบิโลนผ่านทางเยเรมีย์ คำประกาศของพระองค์ก็คือว่า พวกเขาจะแสวงหาและพบพระองค์เมื่อพวกเขาทำเช่นนั้นด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขา หลักการนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานอันร้อนรนของประชาชนของพระองค์ คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของตนจะพบพระองค์ – จนทุกวันนี้

14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะให้เจ้าพบเรา และเราจะให้การเป็นเชลยของเจ้ากลับสู่สภาพดี และรวบรวมเจ้ามาจากบรรดาประชาชาติ และจากทุกที่ที่เราขับไล่เจ้าให้ไปอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเจ้ากลับมายังที่ซึ่งเราเนรเทศเจ้าให้จากไปนั้น อาจเป็นไปได้ว่าข้อความส่วนนี้ของพระคัมภีร์เกาะกุมหัวใจของดาเนียลตั้งที่บันทึกไว้ในดาเนียล 9:1-2 ในข้อความตอนนั้นเขารู้ว่าการตกเป็นเชลยเจ็ดสิบปีนั้นเกือบสิ้นสุดแล้ว ณ จุดนั้น เขารู้ว่าพวกยิวในบาบิโลนเริ่มสุขสบายและเลื่อยซาฝ่ายวิญญาณแล้ว ดาเนียลจึงอ่อนน้อมเพื่อชนชาติของเขาด้วยสิ้นสุดใจของเขาต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงสัญญาตรงนี้ว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น พระองค์จะทรงถูกพบโดยประชาชนของพระองค์และจะทรงทำให้การตกเป็นเชลยของพวกเขาสิ้นสุดลง อิสราเอลจะถูกรวบรวมจากประชาชาติทั้งปวงและกลับคืนสู่แผ่นดินของตน แม้คำพยากรณ์นี้มีการสำเร็จจริงเบื้องต้นแล้วไม่นานหลังจากสมัยของดาเนียลและเอสรา การสำเร็จจริงในที่สุดก็ยังไม่มาถึง เมื่ออิสราเอลหันมาหาพระคริสต์ในช่วงวันน่ากลัวเหล่านั้นแห่งยุคเจ็ดปีและแสวงหาพระเจ้าของตนด้วยสิ้นสุดใจของตน พวกเขาก็จะถูกพากลับคืนสู่แผ่นดินของตน โดยสมบูรณ์เมื่อเริ่มเข้าสู่ยุคพันปี

ยรม 29:15-19

เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ได้เพาะให้มีผู้

พยากรณ์สำหรับเราทั้งหลายขึ้นในบาบิโลน' พระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ทรงเขียนถึงพวกเชลยในบาบิโลนพร้อมกับคำเตือนเพิ่มเติมเกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์เท็จที่นั่น

คำเตือนอันเข้มงวดถูกกล่าวแก่พวกยิวในบาบิโลน 16 จงทราบว่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับกษัตริย์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และเกี่ยวกับประชาชนทั้งสิ้นผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือญาติพี่น้องของท่าน ผู้มิได้ถูกเนรเทศไปกับท่านว่า พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด: องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้สืบเชื้อสายมาจากดาวิด พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งประชาชนนี้ (นั่นคือ พวกยิว) ที่ยังอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพวกพี่น้องของพวกเขาซึ่งยังมีได้ตกไปเป็นเชลย (แม้เรื่องนั้นจะถูกทำให้สำเร็จในไม่ช้าก็ตาม)

17 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะส่งดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาดมาเหนือเขาทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเหมือนกับมะเดื่อที่เสียซึ่งเร็วมาก จนเขารับประทานไม่ได้ ส่วนยิวเหล่านั้นในบาบิโลนที่อยากกลับคืนสู่แผ่นดินเกิดของตน พระเจ้าก็ทรงมีคำเตือนที่น่ากลัว พระองค์ยังไม่เสร็จธุระกับการพิพากษายูดาห์ การพิพากษาเพิ่มเติมจะมาแน่นอนโดยความตายอันรุนแรง (โดยดาบ) การกันดารอาหาร และโรคภัย (นั่นคือ โรคระบาด) คนเหล่านั้นที่ยังเหลืออยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็มจะกลายเป็นเหมือนมะเดื่อเน่าซึ่งคนรับประทานไม่ได้เพราะพวกมันแย่มาก ช่วงเวลาที่ยากลำบากยิ่งกว่ากำลังรอคอยเยรูซาเล็มและการรุกรานครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลนในปี 587-586 ก่อน ค.ศ.

18 เราจะข่มเหงเขาด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะกระทำเขาให้ย้ายไปอยู่ในราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นคำสาป ให้เป็นที่น่าตกตะลึง ให้เป็นที่เหยียดหยัน เป็นที่นิินทาท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น พระพิโรธของพระเจ้าผ่านทางบาบิโลนยังไม่ถูกทำให้สำเร็จอย่างเต็มเปี่ยมที่เยรูซาเล็ม คนเหล่านั้นที่เหลืออยู่ที่นั่นจะตายโดยดาบ (ความรุนแรง) ความอดอยาก และโรคภัยต่างๆที่คร่าชีวิตแห่งการสงครามที่ปิดล้อม คนเหล่านั้นที่ยังอยู่ในเยรูซาเล็มจะถูกกระจัดกระจายไปตามประชาชาติต่างๆแห่งแผ่นดิน

ดินโลกและพวกเขาจะถูกข่มเหงกระทั่งที่นั่น นั่นเกิดขึ้นอย่างแน่นอนตลอดสมัยประวัติศาสตร์ จนทุกวันนี้ ยูดาห์ได้ช่วยกู้ความกริ้วแห่งพระเจ้าของเธอจนเกินขนาดแล้ว

19 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราที่ส่งมายังเขาอย่าง ไม่หยุดยั้ง โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอมฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ แหละ" เหตุผลสำหรับการพิพากษาของพระเจ้าถูกกล่าวชัดเจนอีกครั้ง ยูดาห์และอิสราเอลได้ เพิกเฉยพระวอนนะของพระเจ้าและไม่เชื่อฟังมัน แม้พระเจ้าได้ทรงใช้พวกผู้พยากรณ์มายัง ประชาชนของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีกซึ่งเตือนพวกเขาอย่างขยันขันแข็ง พวกเขาก็ไม่ยอมฟัง ดัง นั้น ทุกอย่างจึงถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว

ยรม 29:20 **เจ้าทั้งปวงผู้ถูกเนรเทศ ผู้ซึ่งเราส่งไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน จงฟังพระวอนนะของพระเยโฮวาห์ที่ว่า** พระเจ้าจึงทรงส่งข้อความที่สองจากเยเรมีย์ถึงพวก ยิวที่เป็นเชลยในบาบิโลน อีกครั้งที่พระองค์ตรัสชัดเจนว่าพวกเขาอยู่ที่นั่นเพราะว่าพระเจ้าทรง ให้นำพวกเขาอยู่ที่นั่น

ยรม 29:21-23 **"พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้เกี่ยวกับ** อาหับบุตรชายของโคลายาห์ และเศเดคิยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เท็จแก่เจ้าใน นามของเรา ดูเถิด เราจะมอบเขาทั้งสองไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และ ท่านจะฆ่าเขาทั้งสองเสียต่อหน้าต่อตาเจ้า ผู้พยากรณ์เท็จสองคนทำงานอยู่ท่ามกลางพวกเชลยใน บาบิโลนซึ่งพวกเขามีนามว่า อาหับและเศเดคิยาห์ ข้อความของพวกเขาคล้ายกับของฮานันยาห์ ในเยรูซาเล็ม นั่นคือ: อีกไม่นานพระเจ้าจะช่วยพวกเขาให้พ้นจากการเป็นเชลย ตรงกันข้าม ผู้ พยากรณ์เท็จชาวยิวทั้งสองคนนี้จะถูกประหารชีวิตในไม่ช้าโดยเนบูคัดเนสซาร์ (ชื่อสะกดอีก แบบของเนบูคัดเนสซาร์) เพราะสิ่งที่ถือว่าการปลุกปั่นให้ก่อการกบฏ พวกเขากำลังปลุกปั่น ให้เกิดความไม่พอใจและการกบฏท่ามกลางพวกเชลยเหล่านั้นด้วยคำพยากรณ์เท็จต่างๆของตน

22 เหตุเขาทั้งสองบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศจากยูดาห์ไปถึงบาบิโลนจะใช้คำสาปต่อไปนี้ว่า 'ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เจ้าเหมือนเศเดคิยาห์และอาหับ ผู้ที่กษัตริย์บาบิโลนคลอกเสีย

ด้วยไฟ' ผู้พยากรณ์เท็จสองคนนั้น (เศเคคียาห์และอาหับ) จะกลายเป็นคำแช่งสาปและคำภาษิตท่ามกลางพวกเชลยในบาบิโลน ผู้พยากรณ์เท็จสองคนนั้นถูกจับมัดเสาเผาไฟโดยกษัตริย์แห่งบาบิโลน คำพยากรณ์ของพวกเขาถูกพิสูจน์แล้วว่าเป็นเท็จ

23 เพราะเขาทั้งสองได้กระทำความเลวร้ายในอิสราเอล ได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน และได้พูดถ้อยคำเท็จในนามของเรา ซึ่งเรามีได้บัญชาเขา เราเป็นผู้ที่รู้และเราเป็นพยาน" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ชายสองคนนี้ไม่เพียงเทศนาข้อความเท็จเท่านั้น พวกเขายังเป็นคนเล่นซู้ด้วย – กระทั่งกับภรรยาของเพื่อนบ้านของตน อีกครั้งที่ความสัมพันธ์กันระหว่างการละทิ้งความจริงและการทำผิดศีลธรรมถูกเสนอ รูปแบบที่น่าเกลียดนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ เหล่านักเทศน์ที่ได้หันไปเสียจากความจริงมักทำผิดศีลธรรมเช่นกัน สองอย่างนี้ไปด้วยกัน พวกเขาจึงถูกประหารชีวิตโดยเนบูคัดเนสซาร์ กระนั้นผู้พิพากษาในที่สุดของพวกเขาคือ พระเจ้าแห่งสวรรค์

ยรม 29:24-26 เจ้าจงบอกเซไมอาห์ชาวเนฮลามาว่า พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ครานี้ตรัสแก่ยิวมักกบฏอีกคนหนึ่งนามว่าเซไมอาห์ เขาก็เป็นยิวที่เป็นเชลยอยู่ในบาบิโลนแล้ว

25 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ส่งจดหมายในนามของเจ้าไปยังประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และยังคงพันยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ปุโรหิต และยังปุโรหิตทั้งปวงว่า ชายผู้นี้ นั่นคือ เซไมอาห์ ได้ส่งจดหมายฉบับต่างๆกลับไปยังเยรูซาเล็มและถึงพวกปุโรหิตผู้นำที่นั่น

26 `พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเจ้าให้เป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาคาปุโรหิต ให้เป็นเจ้าหน้าที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ควบคุมคนบ้าทุกคนที่ตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์ ให้จับเขาใส่คุกและใส่คา' ชายผู้นี้เซไมอาห์ได้เขียนถึงพวกปุโรหิตที่เยรูซาเล็ม โดยเตือนความจำพวกเขาว่าเศพันยาห์ได้กลายเป็นมหาปุโรหิตแล้วหลังจากที่เยโฮยาคาถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน ประเด็น

ของเขาก็คือว่า พวกปุโรหิตในเยรูซาเล็มควรจัดการกับ ‘พวกคนบ้าย’ ที่ตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์ โดยจับพวกเขาขังคุก ดังที่ข้อความต่อไปนี้จะกล่าวชัดเจน เห็นได้ชัดว่าเซไมอาห์หมายถึงเยเรมีย์

ยรม 29:27-29 ฉะนั้นบัดนี้ทำไมเจ้ามิได้ต่อว่าเยเรมีย์ชาวอานาโทลผู้ซึ่งตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์แก่เจ้า เซไมอาห์ (ผู้พยากรณ์เท็จที่เป็นกบฏในบาบิโลน) จึงเขียนไปถึงมหาปุโรหิตในเยรูซาเล็ม (เศฟันยาห์) โดยอยากรู้ว่าทำไมเขาถึงไม่ทำให้เยเรมีย์หุบปากเสีย

28 เพราะเขาได้ส่งจดหมายมายังเราในบาบิโลนว่า ‘การที่เจ้าเป็นเชลยนั้นจะเนิ่นนาน จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น และปลูกสวนและรับประทานผลที่ได้นั้น’” เซไมอาห์ (ผู้พยากรณ์เท็จที่มักกบฏในบาบิโลน) บ่นอย่างขมขื่นว่าเยเรมีย์ได้เขียนไปหาพวกเขาให้เตรียมพร้อมสำหรับการตกเป็นเชลยเวลานาน ให้สร้างบ้านเรือน และให้ตั้งรกรากในบาบิโลน แน่แน่นอนว่าเยเรมีย์ทำเช่นนั้นตามคำสั่งของพระเจ้าใน 29:5-7

29 เศฟันยาห์ปุโรหิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฟัง ดังนั้นเศฟันยาห์ (มหาปุโรหิตที่เหลืออยู่ในเยรูซาเล็ม) จึงอ่านจดหมายอันขมขื่นฉบับนี้ซึ่งเป็นคำร้องทุกข์จากเซไมอาห์ (ยิวที่มักกบฏในบาบิโลน) ให้เยเรมีย์ฟัง

ยรม 29:30-32 แล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า เห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์เป็นฝ่ายเริ่มก่อนน้อยมากในการรับใช้นี้ พระเจ้าทรงสั่งเขาว่าควรตอบแก่ศัตรูที่ขมขื่นผู้นี้คือเซไมอาห์อย่างไร

31 "จงเขียนไปถึงบรรดาผู้เป็นเชลยทั้งปวงว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเซไมอาห์ชาวเนเฮลามว่า เพราะว่าเซไมอาห์ได้พยากรณ์แก่เจ้าเมื่อเรามิได้ใช้เขา และได้กระทำให้เจ้าวางใจในคำเท็จ พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าเซไมอาห์เป็นผู้พยากรณ์เท็จ พระเจ้ามิได้ทรงใช้เขาไปและไม่ได้ตรัสผ่านทางเขาด้วย สิ่งที่เขาถ่าวนั้นเป็นคำมูสา น่าเสียดายที่มีคนเหล่านั้นในเยรูซาเล็มที่ได้วางใจในคำมูสาของเขา มันฟังดูดี แต่พระเจ้ามิได้ทรงอยู่ในนั้นเลย

32 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเซโมอาห์ชาวเนเฮลามและเชื้อสายของเขา เขาจะไม่มีสักคนหนึ่งที่จะอาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาตินี้ ทั้งเขาจะมีได้เห็นความดีซึ่งเราจะกระทำแก่ประชาชนของเรา เพราะเขาได้สอนให้บฏต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ" พระเจ้าทรงมีคำเตือนที่น่ากลัวซึ่งเยเรมีย์ต้องส่งกลับไปยังบาบิโลน พระเจ้าจะทรงลงโทษเซโมอาห์ การพิพากษานั้นจะขยายออกไปจนถึงครอบครัวของเขาด้วย พวกเขาทุกคนจะตาย ไม่มีใครสักคนในพวกเขาจะเห็นการที่พระเจ้าทรงกรุณาทำให้อิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม เขาได้สอนการกบฏต่อผู้พระเยโฮวาห์และผู้รับใช้ของพระองค์ เขาจึงจะทนทุกข์กับผลที่ตามมาของมัน มันเป็นเรื่องน่ากลัวที่จะเข้าแทรกแซงงานของพระเจ้า ดังนั้นเยเรมีย์ตามคำสั่งของพระเจ้าจึงจัดการกับคนเหล่านั้นที่กบฏต่อข้อความของเขา

ภาพรวมของเยเรมีย์ 30: เยเรมีย์ 30 เริ่มต้นเนื้อหาตอนใหม่ของหนังสือเล่มนี้ซึ่งเป็นชุดคำพยากรณ์ต่างๆที่ไม่เรียงตามลำดับเวลา อย่างไรก็ตามพวกมันก็ดูเหมือนถูกผลิตในช่วงต้นๆแห่งการรับใช้ของเยเรมีย์ เนื้อหาส่วนนี้ต่อเนื่องไปจนจบบทที่ 36

เยเรมีย์ 30 มองล่วงหน้าไปยังการกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอลในวันแห่งพระเยโฮวาห์ มันกล่าวถึงเวลาทุกข์ใจของยาโคบด้วย สุดท้ายบทนี้มองล่วงหน้าตลอดทางไปยังการกลับสู่สภาพเดิมและการกลับใจเชื่อของอิสราเอลเมื่อเธอเข้าสู่ยุคพันปี บทนี้อาจแบ่งได้เป็นสามส่วนย่อยๆ: (1) ความทุกข์ลำบากซึ่งจะเกิดขึ้นก่อนการกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอล (ข้อ 1-11); (2) พระสัญญาต่างๆเรื่องการกลับสู่สภาพเดิมหลังจากการตีสอน (ข้อ 12-17) และ (3) พระพรต่างๆภายใต้การครอบครองของพระคริสต์และพระพิโรธที่มีต่อคนชั่ว (ข้อ 18-24)

ยรม 30:1-2 พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า เหมือนที่เป็นตลอดหนังสือเยเรมีย์ทั้งเล่ม ไม่มีข้อสงสัยหลงเหลือเลยเกี่ยวกับแหล่งที่มาแห่งข้อความและงานเขียนของเขา มันมาจากพระเยโฮวาห์โดยตรง อีกครั้งหนึ่งในเยเรมีย์มีการบอกเป็นนัยถึงเรื่องการคลไ้ด้านถ้อยคำมากกว่าหนังสือเล่มอื่นใดในพระคัมภีร์ ข้อถัดไปนี้กล่าวเจาะจงยิ่งกว่า

2 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเขียนถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้บอกแก่เจ้าไว้ในหนังสือม้วนหนึ่ง แม้ถูกเขียนในตอนต้นของบทที่สามสิบของหนังสือเล่มนี้ คำประกาศนี้ที่พระเจ้าตรัสแก่เยเรมีย์ก็อาจถูกเอ่ยในตอนต้นแห่งการรับใช้ของเขาในฐานะผู้พยากรณ์ เมื่อเยเรมีย์เริ่มต้นเทศนา พระเจ้าก็ทรงสั่งเขาให้เขียนสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสแก่เขาในหนังสือเล่มหนึ่ง นั่นคือแก่นแท้แห่งการคล้อยใจด้านถ้อยคำ สักเกตว่าเยเรมีย์ถูกสั่งให้เขียนถ้อยคำที่พระเจ้าตรัสแก่เขา

การคล้อยใจแห่งพระวณะของพระเจ้าขยายออกไปถึงถ้อยคำด้วย ใน 2 ทิโมธี 3:16 เราอ่านว่า "พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้า" คำกรีกที่แปลเป็น การคล้อยใจ (*อะออพนะอูส ทอส*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ที่ถูกพระเจ้าหายใจออกมา' อย่างไรก็ตาม แนวคิดเรื่องถ้อยคำที่ถูกหายใจออกมานั้นก็เป็นคำพรรณนาถึงถ้อยคำที่ถูกกล่าวออกมา แก่นแท้ของการคล้อยใจด้านถ้อยคำก็คือ ถ้อยคำที่ถูกตรัสโดยพระเจ้าแก่ผู้เขียนพระคัมภีร์ – ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อมดังที่พรรณนาไว้ใน 2 เปโตร 1:21 ดังนั้น ในเยเรมีย์ 30:2 จึงมีภาพประกอบหนึ่งที่ชัดเจนที่สุดของแนวคิดเรื่องการคล้อยใจด้านถ้อยคำ พระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านั้นแก่เยเรมีย์ซึ่งจะต้องถูกเขียนในหนังสือเล่มหนึ่ง นั่นคือแก่นแท้ของการที่ถ้อยคำเหล่านั้นถูก 'พระเจ้าหายใจออกมา' หรือถูกคล้อยใจ สิ่งซึ่งเยเรมีย์เขียนคือถ้อยคำของพระเจ้า – ถ้อยคำเหล่านั้นถูกคล้อยใจ

กล่าวแบบกว้างกว่านั้น นั่นก็เป็นจริงสำหรับพระคัมภีร์ทั้งเล่ม พระเจ้าตรัสโดยตรงในการสั่งให้เขียนตามคำบอกของพระองค์ หรือไม่พระองค์ก็ทรงคล้อยใจเหล่าผู้บริสุทธฺ์ในสมัยโบราณผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์เพื่อที่ว่าสิ่งที่พวกเขาเขียนจริงๆแล้วก็คือถ้อยคำของพระเจ้า การคล้อยใจของพระคัมภีร์ไม่เพียงขยายออกถึงส่วนรวมของมันเท่านั้น (การคล้อยใจแบบเต็มบริบูรณ์) แต่รวมถึงถ้อยคำทั้งสิ้นของมันด้วย (การคล้อยใจด้านถ้อยคำ) นอกจากนี้ เยเรมีย์ยังถูกพระเจ้าสั่งให้เขียน "ถ้อยคำทั้งสิ้น" ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่เขาด้วย นั่นเรามีในพระวณะที่เป็นลายลักษณ์อักษรของพระเจ้า – พระคัมภีร์บริสุทธฺ์!

ยรม 30:3

พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะคุณเกิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรา คืออิสราเอลและยูดาห์ที่เป็นเชลยกลับคืนสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเขามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะได้ถึงกรรมสิทธิ์ที่คืนนั้น" การกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอลในแผ่นดินของมันถูกบอกล่วงหน้าอย่างชัดเจน ด้วยประโยชน์ของการมองย้อนกลับไปได้ เราจึงทราบว่าการกลับสู่สภาพเดิมส่วนหนึ่งของพวกยิวสู่แผ่นดินของพวกเขาเริ่มต้นในสมัยของเอสราและเนหะมีย์ โดยครั้งแรกเกิดขึ้นแค่ 70 ปีหลังจากการตกเป็นเชลยครั้งแรกของพวกเขา แต่ประวัติศาสตร์ก็เปิดเผยด้วยว่าพวกยิวส่วนใหญ่ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตามไม่เคยกลับจากการเป็นเชลยในบาบิโลนเลย การกระจัดกระจายไปของพวกยิวต่อเนื่องมาจนถึงบัดนี้ เห็นได้ชัดว่าคำพยากรณ์นี้ยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์ นอกจากนี้ ส่วนที่เหลือของบทนี้จะชี้ไปยังวันแห่งพระเยโฮวาห์ เมื่อนั้นการกลับสู่สภาพเดิมครั้งสุดท้ายของพวกยิวสู่แผ่นดินของพวกเขาจะถูกทำให้สำเร็จจริง

ยรม 30:4-6

ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า สังเกตอีกครั้งถึงการเน้นย้ำที่ พระวจนะ (ถ้อยคำเหล่านั้น) อีกครั้งที่การคลไคลด้าน ถ้อยคำถูกสื่อตรงนี้ จุดสนใจหลักของคำพยากรณ์นี้กล่าวถึงทั้งอิสราเอล (อาณาจักรฝ่ายเหนือที่ตกเป็นเชลยแล้ว) และยูดาห์ (อาณาจักรฝ่ายใต้)

5 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสั้น ความสยดสยอง และความไร้สันติภาพ แผลงที่มาแห่งข้อความนี้เห็นได้ชัดว่าออกมาจากพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังยกคำพูดของผู้อื่น เราอาจเป็นอิสราเอล (นั่นคือ ยูดาห์) บริบทที่ตามมาดูเหมือนจะบ่งบอกเช่นนั้น สิ่งที่ยูดาห์หรืออิสราเอลได้ยินคือ รายงานข่าวเรื่องเสียงร้องที่สั้นเทาด้วยความกลัวและสิ่งที่ตรงข้ามกับสันติภาพ บริบทที่ตามมาจะกล่าวชัดเจนว่าบริบทที่ใหญ่กว่าก็คือ วันแห่งพระเยโฮวาห์และยุคเจ็ดปีโดยเฉพาะ ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า ส่วนใหญ่ของยุคเจ็ดปีจะพุ่งเป้าไปที่อิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขา

6 จงถามเถิดและดูว่า ผู้ชายจะคลอดบุตรได้หรือ ทำไมเราจึงเห็นผู้ชายทุกคนเอามือกดไว้ที่เอวเหมือนผู้หญิงจะคลอดบุตร ทำไมหน้าตาทุกคนจึงซีดไป คำถามถูกถามว่าชายคนหนึ่งเจ็บท้องเพราะคลอดบุตรได้หรือ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว แต่จากนั้น พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็ตรัสถามว่าทำไมพระองค์ถึงเห็นพวกผู้ชายเอามือกุมหน้าท้องส่วนล่างของตนเหมือนผู้หญิงเจ็บท้องใกล้คลอดพร้อมกับไบหน้าซีดเขียวด้วยความกลัวและความเจ็บปวด? จุดสนใจหลักอยู่ที่อิสราเอลในยุคเจ็ดปี มันจะเป็นเวลาแห่งความหวาดกลัว อากาศตัวสั้น และความอกสั้น ขวัญหนีใหญ่ยิ่งสำหรับคนอิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขา เวลาแห่งความหวาดกลัวอย่างที่ไม่เคยเกิดกับพวกยิวมาก่อนเลยจะมาในวันนั้น คู่มือเหตุสำหรับโยเอล 1-2 เช่นกัน

ยรม 30:7 **อนิจจาเอ๋ย เพราะวันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน เป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอดวันนั้นไปได้ วันหรือเวลานั้นถูกพรรณนาว่า ใหญ่โต** ความคิดนี้สื่อถึงความหนักหนาสาหัสและขนาดที่ใหญ่โต ไม่เคยมีเวลาเช่นนั้นมาก่อนเลยในประวัติศาสตร์ของมนุษย์และของพวกยิวอย่างแน่นอน พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงพรรณนาถึงมันเป็น “เวลาทุกข์ใจของยาโคบ” นี่เป็นชื่อหนึ่งของยุคเจ็ดปี โดยเฉพาะส่วนหลังของมันซึ่งพุ่งเป้าที่อิสราเอลเป็นหลัก

แม้อิสราเอลและประชาชนชาวยิวได้ทนทุกข์อย่างหนักมาตลอดหลายศตวรรษ บริบทที่ใหญ่กว่าในบทนี้ก็เชื่อมโยงเวลานี้กับเวลาแห่งการกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอลและการช่วยพวกเขาให้พ้นในที่สุดจากบรรดาศัตรูของพวกเขา เห็นได้ชัดว่านั่นคือวาระของวันแห่งพระเยซูคริสต์ ซึ่งรวมยุคเจ็ดปีและยุคพันปีเข้าไว้ด้วย ในวันนั้นแม้ถูกโจมตีจนถึงจุดที่จะสูญพันธุ์ อิสราเอลก็จะถูกช่วยให้พ้นออกจากวาระที่น่ากลัวนั้น ยิ่งกว่านั้น มีการบ่งชี้ที่อื่นให้เชื่อว่าการช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้นจะไม่เพียงเป็นการช่วยให้พ้นด้านประชาชาติและทางทหารเท่านั้น (ซึ่งมันจะเป็น) แต่เป็นการช่วยให้พ้นฝ่ายวิญญาณด้วย อิสราเอลในวันนั้นจะหันมาหาพระเมสสิยาห์ของตนในที่สุดในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของตน

ยรม 30:8-9

พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเหตุการณ์จะเกิดขึ้น คือ เราจะหักแอกของเขาจากคอกของเจ้าทั้งหลายเสีย และเราจะระเบิดพันธนะของเจ้าเสีย และคนต่างชาติจะไม่ทำให้เขาเป็นทาสอีก

เราควรหมายเหตุไว้ว่าบุคคลหลายฝ่ายถูกพรรณนาถึงตรงนี้ ฝ่ายที่ถูกพรรณนาว่าเป็น “คอกของเจ้า” ย่อมหมายถึงอิสราเอล อย่างไรก็ตาม ฝ่ายที่ถูกพรรณนาว่าเป็น “แอกของเขา” ก็ไม่ชัดเจนเท่า อย่างน้อยนี้ก็หมายถึงกษัตริย์ต่างชาติองค์หนึ่งผู้บังคับเอาแอกของตนสวมบนอิสราเอล มีผู้เสนอว่านี่อาจหมายถึงปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในยุคเจ็ดปี ถ้าบริบทที่ใหญ่กว่ากล่าวถึงวันแห่งพระเยโฮวาห์ ซึ่งดูเหมือนเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน มันก็น่าจะหมายถึงปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ นั่นคำพยากรณ์นี้จึงอาจหมายถึงการช่วยให้พ้นอย่างสมบูรณ์จากปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และการบีบบังคับของเขาในช่วงปีหลังๆยุคเจ็ดปี (ตามประวัติศาสตร์แล้ว ไม่เคยมีสถานการณ์ที่ว่าพระเจ้าทรงหักแอกของเหล่าผู้รุกรานพวกยิวเลยตั้งแต่สมัยของเยเรมีย์เป็นต้นมา แน่แน่นอนว่านั่นไม่ได้เกิดขึ้นกับบาบิโลน เปอร์เซีย กรีก โรม พวกเติร์ก หรือบรรดาประชาชาติอิสลามในช่วงหลังๆ)

บริบทนี้กล่าวถึงวันแห่งพระเยโฮวาห์และการช่วยอิสราเอลให้พ้นในที่สุดในวันนั้น บรรดาประชาชาติคนต่างชาติ (หรือคนต่างชาติโดยทั่วไป) จะไม่บังคับให้เป็นทาส ครอบครอง หรือบีบบังคับพวกยิวหรือประชาชาติอิสราเอลอีกเลย เห็นได้ชัดว่าเรื่องนั้นยังไม่ถูกทำให้สำเร็จ

9 แต่เขาทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลายผู้ซึ่งเราจะตั้งขึ้นเพื่อเขา ในวันนั้น อิสราเอลจะกลับมาสู่การปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าในที่สุดอย่างสมบูรณ์ แน่แน่นอนว่ามันยังไม่เป็นเช่นนั้นเลยตั้งแต่สมัยของเยเรมีย์จนถึงปัจจุบัน ดังนั้นการสำเร็จจริงจะเกิดขึ้นในอนาคต พวกยิวทุกวันนี้ส่วนใหญ่แล้วประพฤติตามทางโลก คนเหล่านั้นที่ ‘เคร่งศาสนา’ มีหลากหลายตั้งแต่พวกปฏิรูปแล้วจนถึงพวกเน้นหลักข้อเชื่อเดิมหลากหลายสาย แต่มันก็เป็นศาสนาที่เน้นพิธีกรรมและการทำงานที่ตายแล้ว ซึ่งคล้ายกัน

มากกับพวกฟาริสีในสมัยของพระเยซู อย่างไรก็ตามวันนั้นจะมาแน่เมื่อพวกเขาจะกลับมาสู่การ
ปรนนิบัติพระเจ้าของตน ยิ่งกว่านั้น ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงชุบดาวิดให้เป็นขึ้นใหม่เพื่อนั่งบน
บัลลังก์แห่งอิสราเอลอีกครั้งที่เยรูซาเล็ม นั่นจะถูกทำให้สำเร็จจริงหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย
ของผู้ชอบธรรมและการกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขาในยุคพันปี

คำพยากรณ์อื่นๆอีกมากมายกล่าวซ้ำคำพยากรณ์เดียวกันนี้เรื่องที่ว่าดาวิดถูกทำให้กลับคืนสู่
บัลลังก์ของเขาอีกครั้ง ดู เอเสเคียล 34:23, 24; 37:24, 25; และ โสเซยา 3:5 บางคนได้พยายามที่จะ
ตีความเรื่องการเป็นขึ้นจากตายและการกลับสู่สภาพเดิมของดาวิดเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ และให้
คำพยากรณ์นี้หมายถึงทายาทที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของดาวิด นั่นคือ พระเยซูคริสต์ ไม่มีคำถามเลยว่า
พระเยซูจะทรงครอบครองในฐานะพระมหากษัตริย์ของโลกในวันนั้น อย่างไรก็ตาม ไม่มีเหตุผล
ที่จะสงสัยว่าพระเจ้าจะทรงให้ดาวิดกลับคืนสู่บัลลังก์ของเขาเหมือนกับที่มีบอกไว้ล่วงหน้าอย่าง
ชัดเจนแล้วตรงนี้และที่อื่นๆ ถ้าดาวิดเป็นผู้เชื่อและถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์
พระเจ้า ซึ่งเขาเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน เขาก็จะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกอย่างแน่นอนในการฟื้นขึ้น
จากตายของผู้ชอบธรรมดังที่มีบอกไว้ล่วงหน้าในดาเนียล 12:2 มันเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับ
พระเจ้านิรันดรที่จะให้เขากลับคืนสู่บัลลังก์ของเขาดังที่มีพยากรณ์ไว้อย่างชัดเจน? ในช่วงยุค
พันปี ดาวิดจะนั่งเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลภายใต้การครอบครองทั้งหมดของพระเยซูคริสต์ใน
ฐานะพระมหากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก

ยรม 30:10-11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ
อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้าม เพราะคูเถิด เราจะช่วยเจ้าจากที่ไกลให้รอด ทั้งเชื้อสายของเจ้าจาก
แผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมา และมีความสงบและความสบาย และจะไม่มีผู้ใด
กระทำให้เขากลัว

ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับอิสยาห์ 41:14 พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าแก่ประชาชนของ
พระองค์ว่าเมื่อ ‘เวลาทุกข์ใจของยาโคบ’ มาถึง อย่ากลัวเลย ในการเรียกชื่อสองครั้ง พระเจ้าทรง
พยายามหนุนใจและปลอบโยนพวกยิวให้หายกลัวในวันแห่งพระเยโฮวาห์ พระสัญญาของ

พระเจ้าก็คือว่าพระองค์จะทรงช่วยพวกเขาให้รอดจากที่ไกล (นั่นคือ ในการกระจัดกระจายนั้น) และที่ใดก็ตามที่พวกเขาถูกกระจัดกระจายไปตั้งแต่สมัยของดาเนียล (ในแผ่นดินที่พวกเขาไปเป็นเชลย) เป็นต้นมา ในวันนั้นพวกยิวทั่วโลกจะกลับมาสู่แผ่นดินเกิดของตนในสันติภาพและความปลอดภัยโดยไม่มีภัยคุกคามหรือความกลัวใดๆเลย พระเจ้าทรงให้คำมั่นแก่ชาวยิวอย่างชัดเจนว่าวันนั้นจะมาแน่เมื่อพวกเขาจะถูกช่วยให้พ้นครั้งเดียวพอกจากเหล่าศัตรูของพวกเขาและถูกพากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาในสันติภาพและความปลอดภัย นั้นยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง แต่จะถูกทำให้สำเร็จจริงแน่ๆในระยะหลังๆของยุคเจ็ดปีและตอนเริ่มเข้าสู่ยุคพันปี

11 พระเยซูคริสต์ว่า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอด เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นถึงอวสาน คือผู้ซึ่งเราได้กระจายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเขานั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสาน เราจะเตือนเจ้าตามขนาด และด้วยประการใดก็ตามเราจะไม่ปล่อยเจ้าโดยไม่ลงโทษ

พระสัญญาอีกซึ่งหลายประการถูกให้ไว้โดยพระเจ้าแก่อิสราเอลที่ถูกกระจัดกระจายไปนั้น (1) พระองค์ทรงสัญญาว่าจะอยู่กับพวกเขาและจะช่วยพวกเขาให้รอด ความคิดอันหลังนี้แน่นอนว่าหมายถึงการช่วยให้พ้นฝ่ายร่างกายและอาจหมายถึงความรอดฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน เหมือนกับที่พระเยซูทรงสัญญาว่าจะอยู่กับคริสตจักร (มัทธิว 28:20) พระองค์ก็ทรงสัญญาไว้ก่อนหน้านั้นอีกว่าจะอยู่กับประชาชนของพระองค์ นั่นคือ พวกยิว (2) พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะ “กระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นถึงอวสาน คือผู้ซึ่งเราได้กระจายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเขานั้น” ความคิดก็คือว่าพระเจ้าจะทรงเผาผลาญหรือพิพากษาประชาชาติทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงใช้เพื่อกระจัดกระจายอิสราเอลและยูดาห์ (นั่นคือ อัสซีเรีย บาบิโลน เปอร์เซีย กรีก โรม ฯลฯ)แน่นอนว่านั่นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วและจะพบการสำเร็จจริงในที่สุดต่อผู้ประชาชาติเหล่านั้นซึ่งบีบบังคับอิสราเอลในวันท้ายๆของยุคเจ็ดปี

(3) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าจะไม่ “กระทำให้เจ้าถึงอวสาน” พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะไม่ทำลายอิสราเอลเด็ดขาด พระองค์ได้ทรงเตือนประชาชนที่ถูกเลือกสรรของพระองค์แล้วอย่าง

แน่นอน แต่พระองค์ไม่เคยทำลายพวกเขาเลย (4) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเตือนอิสราเอลว่า พระองค์จะทรง**ติสอน**พวกเขาอยู่ดี คำที่แปลเช่นนั้น (*ยาการ์*) มีความหมายตรงตัวว่าการถูก ‘ติสอน’ พระเจ้าทรงสัญญาเพิ่มเติมอีกว่าพระองค์จะ “ไม่ปล่อยเจ้าโดยไม่ลงโทษ” แม้ทรงสัญญาเรื่องการช่วยให้พ้นและความช่วยเหลือในที่สุด พระเจ้าก็ทรงเตือนด้วยว่าพระองค์จะติสอนและลงโทษอิสราเอลเพราะความบาปของพวกเขาแน่นอนว่านั่นได้เกิดขึ้นแล้วในการกระจัดกระจายไปนั้นและภัยพิบัติอื่นๆซึ่งได้เกิดแก่พวกยิวตลอดหลายศตวรรษ มันต่อเนื่องมาจนทุกวันนี้ในการกระจัดกระจายไปที่ยังเกิดขึ้นอยู่ของพวกเขา อย่างไรก็ตาม วันนั้นจะมาแน่เมื่อพวกเขาจะถูกทำให้กลับสู่สภาพเดิมและกลับใจเชื่อในแผ่นดินของตน

ยรม 30:12-15 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า **ฟกซ้ำของเจ้ารักษาไม่หาย และบาดแผลของเจ้าก็ฉกรรจ์** พระเจ้าทรงเตือนเรื่องการติสอนที่จะมาต่อผู้ยูดาห์และประชาชนของพระองค์ พวกเขาจะถูกทำให้ฟกซ้ำและได้รับบาดแผลอย่างหนัก แม้คนจำนวนมากในยูดาห์ได้ประสบกับบาดแผลทางร่างกายแล้วในช่วงการตกเป็นเชลยของบาบิโลน ความคิดนี้ก็ใหญ่โตกว่า ความบาปของพวกเขานั้นรักษาไม่หายและการติสอนพวกเขาในฐานะประชาชาติหนึ่งนั้นจะรุนแรง วันทั้งหลายอันมีคมิครอคอยยูดาห์ที่มักกบฏและบาปหนา

13 ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยคดีของเจ้า ไม่มีการรักษาบาดแผลของเจ้า ไม่มียารักษาเจ้า เพราะความบาปของยูดาห์ จึงไม่มีผู้ใดจะให้การสู้คดีแทนพวกเขา ความผิดของพวกเขานั้นปราศจากคำถามใดๆ ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดจะมาช่วยเหลือพวกเขาได้ ไม่มีประชาชาติใดจะก้าวออกมาเพื่อรักษาความบาปของพวกเขาให้หายได้ พวกเขามีความผิดและจะทนทุกข์ผลที่ตามมาต่างๆของมัน ไม่มีผู้ใดยับยั้งการพิพากษาของพวกเขาได้และไม่มีใครรักษาความบาปของพวกเขาให้หายได้

14 คนรักทั้งสิ้นของเจ้าได้ล้มเจ้าเสีย เขาทั้งหลายไม่แสวงหาเจ้าแล้ว เพราะเราตีเจ้าอย่างการโบยตีของศัตรู เป็นการลงโทษอย่างของคนโหดร้าย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้าก็มากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าก็ทวีขึ้น พวกคนรักที่ว้าวย่อมหมายถึงบรรดามิตรสหายที่เป็นผู้ของ

อิสราเอลผู้ซึ่งได้นำเธอในฐานะประชาชาติหนึ่งไปสู่การนับถือรูปเคารพ ประชาชาติต่างๆที่ได้มีอิทธิพลต่อยูดาห์ให้ทำการเล่นซู้แห่งการนับถือรูปเคารพจะหายไปเลยในวันแห่งการพิพากษายูดาห์ เหล่ามิตรสหายที่เป็นซู้ของเธอจะทอดทิ้งเธอในวันนั้น การพิพากษาความบาปของยูดาห์จะรุนแรงจนถึงขนาดที่เหล่ามิตรสหายที่เล่นซู้ฝ่ายวิญญาณของเธอจะหนีไปจากเธอ เธอจะยืนอยู่เพียงลำพังเพื่อที่จะถูกพิพากษาโดยพระเจ้า

15 โฉนเจ้าร้องเพราะความเจ็บของเจ้า ความเศร้าโศกของเจ้ารักษาไม่หาย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้ามากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าทวีขึ้น เราได้กระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า คุณพ่อคนหนึ่งที่คุณค่าลูกที่คือธัน พระเจ้าก็ทรงถามว่าทำไมยูดาห์ถึงร้องไห้ในการถูกตีสอนของพวกเขา? ความบาปของพวกเขาได้ช่วยยูการพิพากษาและการตีสอนของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา บัดนี้เหมือนเด็กคนหนึ่งที่ยังร้องไห้หลังจากถูกตีกัน พระเจ้าก็ทรงถามว่า ทำไมพวกเจ้าถึงกำลังร้องไห้? พวกเจ้านำการลงโทษของพวกเจ้ามาสู่ตัวเอง เพราะความบาปของพวกเขาเอง การพิพากษาของพวกเขาก็ได้เกิดขึ้นแล้ว

ยรม 30:16-17 เพราะฉะนั้นทุกคนที่กินเจ้า เขาจะถูกกิน ปรปักษ์ของเจ้าหมดสิ้น ทุกคนจะตกไปเป็นเชลย ผู้เหล่านั้นที่ปล้นเจ้า เขาจะเป็นของถูกปล้น และทุกคนที่กินเจ้าเป็นเหยื่อ เราจะทำให้เขาเป็นเหยื่อ แม้ข้อเท็จจริงคือว่ายูดาห์ได้ช่วยยูการพิพากษานั้นซึ่งจะเกิดแก่เธอ พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าพระองค์จะจัดการกับเหล่าปรปักษ์ของเธอในเวลาอันเหมาะสม ประชาชาติต่างๆอย่างบาบิโลน และโรมในเวลาต่อมา จะถูกปล้นโดยพระเจ้า ประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าเรื่องนี้เป็นจริงอย่างแน่นอน

17 เพราะเราจะให้เจ้ากลับมาสู่สุขภาพดี และเราจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้หาย พระเยโฮวาห์ตรัส เพราะเขาทั้งหลายเรียกเจ้าว่า พวกนอกคอก คือศิโยนซึ่งไม่มีใครแสวงหา แม้พระเจ้าจะตีสอนและได้ตีสอนประชาชนของพระองค์แล้วอย่างรุนแรง พระองค์ก็ทรงสัญญาด้วยว่าจะทำให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิมสักวันหนึ่ง ภาพเปรียบเทียบของสุขภาพและการรักษาให้หายถูกใช้อีกครั้งเพื่อพรรณนาถึงการที่พระเจ้าจะรักษาพวกเขาให้หายจากความบาปของพวกเขากับบาดแผล

เหล่านั้นแห่งการถูกตีสอนซึ่งเป็นผลที่ตามมา แม้บรรดาประชาชาติคนต่างชาติจะเยาะเย้ยอิสราเอลว่าเป็นประชาชาตินอกคอกที่ไม่มีผู้ใดปรารถนา พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าพระองค์จะทำให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิมสักวันหนึ่ง

ยรม 30:18-19 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า **ดูเถิด เราจะให้คืนที่แห่งยาโคบที่เป็น** **เขลยกลับสู่สภาพเดิม และมีความเอ็นดูในเรื่องที่อาศัยของเขา** เขาจะสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่บนเนินของเมือง และพระราชวังจะตั้งอยู่ในที่ที่เคยอยู่ การกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขาถูกบอกล่วงหน้าอีกครั้ง แม้มีการกลับสู่สภาพเดิมบางส่วนของพวกเขาที่ยิวสู่แผ่นดินของพวกเขาทั้งในหลายสิบปีนั้นหลังจากเอซราและในศตวรรษที่ยี่สิบอย่างแน่นอน คำพยากรณ์ตรงนี้ก็บอกล่วงหน้าถึงการก่อสร้างพระราชวังที่เยรูซาเล็มขึ้นใหม่อย่างถาวร นั้นยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริงเลย เวลาแห่งการสำเร็จจริงนั้นจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าการครอบครองในยุคพันธกิจของพระเยซูคริสต์ ผ่านการกลับสู่สภาพเดิมบางส่วนของพวกเขาอิสราเอลตลอดหลายศตวรรษของการที่พวกเขา กลับคืนสู่แผ่นดินของตน ยังไม่เคยมีการฟื้นฟูบัลลังก์กษัตริย์ของดาวิดอีกครั้งเลย นั้นยังมาไม่ถึง และจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อพระคริสต์ได้เสด็จกลับมาแล้วในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่

19 จะมีเพลงโมทนาพระคุณออกมาจากที่เหล่านั้น และมีเสียงของผู้ที่รื่นเริง เราจะทวีเขาขึ้น และเขาจะไม่มีเพียงน้อยคน เราจะกระทำให้เขามีเกียรติ เขาจะไม่เป็นแต่ผู้เล็กน้อย ในวันนั้น การขอบพระคุณและการชื่นชมยินดีจะออกมาจากนครบริสุทธานั้น อิสราเอลในวันนั้นจะทวีจำนวนขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ยาวนานของเธอ ในวันนั้นอิสราเอลจะไม่เป็นประชาชาติเล็กๆอีกต่อไป แต่เป็นประชาชาตินครหลวงบนพื้นพิภพ

ยรม 30:20-22 ลูกหลานของเขาจะเป็นเหมือนสมัยก่อน และชุมนุมของเขาจะได้ **ถูกสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา และทุกคนที่บีบบังคับเขา เราจะลงโทษ** อิสราเอลจะถูกยกชูในฐานะชนชาติหนึ่งและประชาชาติหนึ่งในวันนั้นเหมือนที่พวกเขาเคยเป็นในสมัยที่การอวยพรของพระเจ้าเคยอยู่บนพวกเขาในฐานะประชาชาติหนึ่งในสมัยของดาวิดและซาโลมอน นอกจากนี้

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะลงโทษประชาชาติใดก็ตามที่บีบบังคับอิสราเอลด้วยวิธีใดๆเมื่อวันนั้นมาถึง พระหัตถ์แห่งการปกป้องของพระองค์จะอยู่บนตัวเธอเสมอไปเมื่อวันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึง

21 ชุมนางของเขาจะเป็นคนหนึ่งในพวกเขาทั้งหลาย ผู้ครอบครองของเขาจะออกมาจากท่ามกลางเขาเอง เราจะกระทำให้ท่านนั้นเข้ามาใกล้ และท่านนั้นจะเข้าใกล้เรา เพราะใครเล่าตั้งใจเข้ามาใกล้เราได้เอง พระเยโฮวาห์ตรัส พวกผู้ปกครองของอิสราเอลจะไม่ใช่คนต่างด้าวเหมือนอย่างในสมัยของพระเยซูอีกต่อไป ตรงกันข้าม ในยุคพันปีนั้น เหล่าผู้นำและผู้ปกครองของอิสราเอลจะเป็นเทือกเถาเหล่ากอของอิสราเอลเอง พวกเขาจะเข้ามาใกล้พระที่นั่งกรุณาในพระวิหารเหมือนอย่างในสมัยของดาวิด วลีหลังนี้อาจแปลได้ว่า ‘เพราะว่านี่คือผู้ที่ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะเข้ามาใกล้เรา’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เหล่าผู้นำของอิสราเอลจะเป็นพวกยิวล้วนๆและกษัตริย์แห่งอิสราเอลจะเข้ามาใกล้พระที่นั่งกรุณาของพระเจ้าในพระวิหารจากหัวใจของเขา จะไม่มีเงาแห่งการครอบครองของคนต่างชาติปกคลุมเหนืออิสราเอลในวันนั้นอีกเลย

22 และเจ้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า" การสำเร็จจริงในที่สุดของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าและอิสราเอลตกลงไว้ในอพยพ 19:5-8 และ 24:3-8 จะเกิดขึ้น ในวันนั้น พันธสัญญานั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างสิ้นเชิง อิสราเอลจะเป็นประชาชนของพระเจ้าโดยสมบูรณ์ และพระองค์จะเป็นพระเจ้าของพวกเขาในทุกทางที่เป็นไปได้ มันจะเป็นวันอันเปี่ยมสุขสำหรับประชาชนของพระเจ้าจริงๆ

ยรม 30:23-24 ดูเถิด นั้นลมหมุนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมหมุนกวาด มันจะตกลงอย่างเจ็บปวดบนศีรษะของคนชั่ว ขณะที่บทคำบัญนี้ใกล้ถึงตอนจบของมัน พระเจ้าก็ทรงบอกล่วงหน้าถึงพระพิโรธและความเกรี้ยวกราดของพระองค์ที่มีต่อคนชั่วอีกครั้ง คนเหล่านั้นทั้งปวงที่กบฏต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า นั่นคือ ยิวและต่างชาติเหมือนกัน เผลอพระพิโรธของพระเจ้าเพราะความบาปของตน บทนี้จึงจบลงด้วยคำเตือนให้ระวังความบาป พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะพิพากษาคนชั่วดูจพายุทอร์นาโดที่มีกำลังมาก

24 ความกริ้วอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์จะไม่หยุดยั้ง จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำ และให้สำเร็จตามพระทัยพระองค์ประสงคฺ์ในวาระสุดท้าย เจ้าทั้งหลายจะพิจารณาถึงข้อความนี้ ความคิดปิดท้ายก็คือว่า ความกริ้วอันดุเดือดของพระเยโฮวาห์จะไม่หันกลับจนกว่าพระองค์ได้ ให้สำเร็จตามประสงคฺ์ต่างๆแห่งพระทัยของพระองค์แล้ว เมื่อวันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงในที่สุด อิสราเอลจะมองย้อนกลับไปหลายศตวรรษและพิจารณาว่าพระเจ้าทรงกระทำตามพระวณะ ของพระองค์แล้ว ในวันนั้น พวกเขาจะเข้าใจมันทั้งหมดอย่างถ่องแท้

ภาพรวมของเยเรมีย์ 31: บทที่สามสิบเอ็ดของเยเรมีย์คือ สรุ่ยย่อเกี่ยวกับการกลับสู่ สภาพเดิมของอิสราเอลในยุคสุดท้าย ที่ถูกปะปนอยู่กับคำพยากรณ์เรื่องพระพรต่างๆ ในยุคพันธิน คือ คำพยากรณ์หนึ่งเกี่ยวกับการเข่นฆ่าบรรดาผู้ไร้ความคิดที่เบรลเฮม ท่ามกลางหลายบทที่ กล่าวถึงตางร้ายและความมืดหม่น เยเรมีย์ 31 คือประกาศแห่งความหวังสำหรับอิสราเอล บท นี้ อาจถูกเขียนก่อนการรุกรานครั้งแรกของบาบิโลนต่อผู้ยูดาห์

ยรม 31:1 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ในวาระนั้น เราจะเป็พระเจ้าของบรรดา ครอบครัวแห่งอิสราเอล และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา" ฉากหลังของบทนี้ถูกกล่าว ชัดเจน โดยวลีที่ว่า "ในวาระนั้น" ซึ่งเชื่อมโยงบทนี้กับบริบทของบทก่อนหน้า ในบทที่แล้วความ คิดก็เกี่ยวกับวันแห่งพระเยโฮวาห์อย่างชัดเจนและ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับอิสราเอลตอนสิ้น ยุคเจ็ดปีและเข้าสู่ยุคพันธิน พระสัญญาของพระเจ้านั้นชัดเจน ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็น พระเจ้าของครอบครัวทั้งปวงแห่งอิสราเอล นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงการกลับสู่สภาพเดิม โดยสมบูรณ์และการกลับใจเชื่อของทุกตระกูลของอิสราเอลมาสู่พระคริสต์ ในวันนั้น พวกเขา ทุกคนจะเป็นประชาชนของพระเจ้าไม่เพียง โดยพันธสัญญาเท่านั้น แต่โดยการถูกสร้างใหม่ด้วย

ยรม 31:2-3 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ชนชาติที่รอดตายจากดาบได้ประสบ พระกรุณาคุณที่ในถิ่นทุรกันดาร คืออิสราเอล เมื่อเราให้เขาหยุดพัก เห็น ได้ชัดว่าความคิดนี้กล่าว ถึง ชนส่วนที่เหลือของอิสราเอลซึ่งรอดชีวิตมาจากยุคเจ็ดปี ในวิวรณ์ 12:14 มีคำพยากรณ์ชัดเจน

เกี่ยวกับการที่อิสราเอลถูกพิทักษ์รักษาในถิ่นทุรกันดารในช่วงครึ่งหลังของยุคเจ็ดปี ที่นั่นเอง พระเจ้าจะทรงพิทักษ์รักษาและปกป้องพวกยิวจากประเทศอิสราเอลในช่วงวันมีดมืดเหล่านั้น แห่งยุคเจ็ดปีที่ต่อสู้พวกเขา คำพยากรณ์ตรงนี้ในเยเรมีย์เห็นได้ชัดว่าอ้างอิงถึงเหตุการณ์นี้

3 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัสว่า `เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา แม้การประยุกต์ใช้โดยตรงอาจดูเหมือนกล่าวถึง เยเรมีย์ บริบทที่ใหญ่กว่าก็เสนอแนะว่าข้าพเจ้า กลับหมายถึงอิสราเอลมากกว่า แน่ทีเดียว พระเจ้าทรงรักประชาชนของพระองค์คือ อิสราเอลด้วยความรักชั่วนิรันดร์ และในความเมตตา พระองค์ได้ทรงชักนำอิสราเอลให้มาหาพระองค์เอง การประยุกต์ใช้ที่ใหญ่กว่าก็กล่าวถึงการ ทรงเลือก พระเจ้าทรงเลือกอิสราเอลให้เป็นชนชาติหนึ่งและประชาชาติหนึ่งเพราะว่าพระองค์ ทรงรักพวกเขา พระองค์จึงจะชักนำพวกเขากลับมาหาพระองค์ในช่วงวันแห่งพระเยโฮวาห์ เหมือนกับที่พระเจ้าได้ทรงเลือกอิสราเอลให้เป็นชนชาติหนึ่ง พระองค์ก็ทรงเลือกคริสตจักรใน พระคริสต์แล้วเช่นกัน เหมือนกับที่เป็นตัวเนื้อหาส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์ การทรงเลือกเน้นที่ กลุ่มคนเป็นหลักมากกว่าเน้นที่ตัวบุคคล นั่นคือ พระเจ้าทรงเลือกชนชาติหนึ่ง (อิสราเอล) ในอับ ราฮัมแล้ว และพระองค์ได้ทรงเรียกอีกหมู่ชนหนึ่ง นั่นคือคริสตจักรในพระคริสต์ ออกมาแล้ว และในกรณีของพวกเขาหลังนี้ ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์ก็มาได้

ยรม 31:4-6 **เราจะสร้างเจ้าอีก และเจ้าจะถูกสร้างใหม่ นะ โอ อิสราเอล**

พรหมจารีเอ๋ย เจ้าจะตกแต่งตัวเจ้าด้วยรามะนาอีก และจะออกไปเต้นรำกับผู้ทีสนุกสนานกัน การสร้างขึ้นมาใหม่และการกลับสู่สภาพเดิมในอนาคตของอิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขาถูก หมายถึงอย่างชัดเจน ส่วนหลังของข้อนี้อ้างอิงถึงงานรื่นเริงต่างๆ ที่ถูกรื้อฟื้นแก่อิสราเอล – วาระ แห่งความสุขและความชื่นบาน ภาพเหตุการณ์ที่ถูกพรรณานี้เป็นเหมือนการกินเลี้ยงในงาน วิवाห์ ความคิดก็คือการ ‘แต่งตัวสวยๆ’, เครื่องดนตรีต่างๆ (นั่นคือ รามะนา) และการเต้นรำ เฉลิมฉลองแบบบัลเล่ต์ ความคิดที่ใหญ่โตกว่าคือ วาระที่จะมาเมื่อจะมีความชื่นบานและความ สุขแท้จริงในอิสราเอล นั่นจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระเยซูทรงครอบครองในยุคพันปี

5 เจ้าจะปลูกสวนองุ่นที่บนภูเขาสะมาเรียอีก ผู้ปลูกก็จะปลูก และจะกินผลนั้น' เมื่อวันนั้นมาถึง จะมีการฟื้นคืนสู่สภาพเดิมของเศรษฐกิจแบบพึ่งพาการเกษตรอันรุ่งเรืองในอิสราเอล ปัจจุบันสะมาเรียเป็นพื้นที่ฝั่งตะวันตก (เวสต์แบงก์) ของอิสราเอลและส่วนใหญ่อยู่ในมือของคนปาเลสไตน์ มันเป็นพื้นที่ที่กึ่งแห้งแล้งซึ่งกันดารและผลิตพืชผลจำนวนเล็กน้อย ในยุคพันปีพื้นที่นั้นจะงอกงาม พวกคนงานในทุ่งนาในวันนั้นจะได้รับอนุญาตให้รับประทานพืชผลนั้นได้ เพราะว่ามันจะบริบูรณ์เหลือเกิน

6 เพราะว่าจะมีวันเมื่อคนเฝ้ายามที่อยู่บนแดนเทือกเขาเอฟราอิมจะร้องเรียกว่า 'จงลุกขึ้น ให้เราไปยังศิโยนเถิด ไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา'" ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ภูเขาเอฟราอิมอยู่ในอาณาจักรฝ่ายเหนือ ในสมัยที่เยเรมีย์เขียน อาณาจักรฝ่ายเหนือได้ถูกขจัดไปแล้วโดยคนอัสซีเรียในปี 722 ก่อน ค.ศ. นี่บอกเป็นนัยถึงการกลับคืนสู่สภาพเดิมในอนาคตของอิสราเอลที่ถูกรวมเข้าด้วยกัน แน่แน่นอนว่านั่นจะเกิดขึ้นในยุคพันปี กล่าวแบบสมัยใหม่มากยิ่งขึ้น ภูเขาเอฟราอิมก็เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ฝั่งตะวันตก (เวสต์แบงก์) ของอิสราเอลและส่วนใหญ่อยู่ในมือของคนปาเลสไตน์ นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงวาระหนึ่งซึ่งแผ่นดินนั้นถูกคืนแก่อิสราเอลอย่างสมบูรณ์ ในวันนั้น พวกคนเฝ้ายาม (นั่นคือ พวกข้าราชการประจำนคร) จะร้องเรียกชาวนครของตนให้ไปยังศิโยน (นั่นคือ เยรูซาเล็ม) เพื่อนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้า เราควรระลึกว่าในช่วงหลายศตวรรษแห่งอาณาจักรที่ถูกแบ่งนั้น อาณาจักรฝ่ายเหนือไม่อนุญาตให้นมัสการพระเยโฮวาห์ที่เยรูซาเล็ม พวกเขามีแท่นบูชาที่เสื่อมทรามและละทิ้งความจริงของตัวเองที่เบธเอลและดาน อีกครั้งที่นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงการกลับสู่สภาพเดิมโดยสมบูรณ์ของอิสราเอลในวันนั้น

ยรม 31:7-9

เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงร้องเพลงด้วยความยินดี

เพราะยาโคบ และเปล่งเสียงโห่ร้องเพราะประมุขของบรรดาประชาชาติ จงป่าวร้อง สรรเสริญ และกล่าวว่า 'โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด คือคนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล' ในวันนั้น จะมีการชื่นชมยินดีใหญ่โตของประชาชนในอิสราเอล จะมีความเปรมปรีดิ์ของพวกยิวท่ามกลางบรรดาประชาชาติใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกเพราะการกลับคืนสู่แผ่นดิน

ดินของพวกเขา จะมีเพลงนมัสการระหว่างประชาชาติที่ขอร้องพระเจ้าให้ช่วยประชาชนของพระองค์ให้พ้น นั่นคือ คนส่วนที่เหลือของอิสราเอลจากท่ามกลางประชาชาติต่างๆ

8 ดูเถิด เราจะนำเขามาจากแดนเหนือ และรวบรวมเขาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ มีคนตาบอด คนง่อยอยู่ท่ามกลางเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์และผู้หญิงที่คลอดบุตรจะมาด้วยกัน เขาจะกลับมาที่นี้เป็นหมู่ใหญ่ การกลับสู่สภาพเดิมในท้ายที่สุดอันสมบูรณ์ของอิสราเอลจากสี่มุมของแผ่นดินโลกถูกบอกล่วงหน้า แม้ในศตวรรษที่ยี่สิบและศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด มีการรวบรวมกลับมาบางส่วนและไม่สมบูรณ์คืนสู่แผ่นดินอิสราเอล มันก็ยังเป็นเพียงบางส่วนและไม่สมบูรณ์เหมือนเดิม อย่างไรก็ตาม เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พวกเขาทั่วโลกจะถูกพากลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขา ไม่ว่าพวกเขาเป็นคนจน คนมั่งมี คนพิการ หนุ่มสาวหรือแก่ชรา พวกเขาที่จะกลับมาในความชื่นบานและชัยชนะ

9 เขาจะมาด้วยการร้องไห้ และด้วยการทูลวิงวอนเราก็จะนำเขา เราจะให้เขาเดินตามแม่น้ำเป็นทางตรง ซึ่งเขาจะไม่สะดุด เพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล และเอฟราอิมเป็นบุตรหัวปีของเรา เมื่อพวกเขากลับมาสู่แผ่นดินของตน จะมีน้ำตาแห่งความชื่นบานและความดีนตัน ในที่สุดพวกเขาก็กำลังกลับมาสู่แผ่นดินของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้า (นั่นคือ พระเยซูคริสต์) จะทรงนำพวกเขาไปยังบรรดาแม่น้ำแห่งแผ่นดินนั้น อาจเป็นบรรดาแม่น้ำสายใหม่ที่มีน้ำแห่งชีวิตซึ่งไหลออกจากเยรูซาเล็ม ดู เศคาริยาห์ 14:8 และเอเสเคียล 47:1 เส้นทางของพวกเขาจะไม่ถูกกีดขวาง – ทางตรงซึ่งปราศจากสิ่งกีดขวางใดๆ พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองอีกครั้งว่าเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล การกล่าวถึงเอฟราอิมว่าเป็นบุตรหัวปีของพระองค์ย่อมอ้างอิงย้อนกลับไปถึงตอนที่ยาโคบอวยพรบุตรชายทั้งสองของโยเซฟ โดยให้พรแก่บุตรหัวปีแก่เอฟราอิม (แม้เขาไม่ใช่บุตรหัวปีของโยเซฟก็ตาม) ความคิดที่ใหญ่โตกว่าก็อาจหมายถึงการที่คริสตจักรเป็นบุตรหัวปีของพระเจ้าในพระคริสต์และแม้กระนั้น พระเจ้าก็ประทานสิทธิพิเศษนั้นแก่อิสราเอลอีกครั้งเหมือนกับที่ยาโคบกระทำแก่เอฟราอิม

ยรม 31:10-11 โอ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ และ
จงประกาศพระวณะนั้นในเกาะทั้งหลายที่ห่างออกไป จงกล่าวว่า 'ท่านที่กระจายอิสราเอลนั้น
จะรวบรวมเขา และจะดูแลเขาอย่างกับผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเขา' พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์
ท่านนี้จึงทรงสั่งประชาชาติทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกให้ฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ในวันนั้น
คำประกาศนี้ก็คือนั้นว่า พระองค์ผู้ทรงกระจัดกระจายอิสราเอล (นั่นคือ พระเยโฮวาห์พระเจ้า) จะ
ทรงรวบรวมพวกเขากลับมาและปกป้องพวกเขาจากผู้เลี้ยงแกะรวบรวมฝูงแกะของตน พระเจ้า
ผู้ทรงกระจัดกระจายอิสราเอลจะเป็นผู้ที่รวบรวมพวกเขากลับมา ทั้งแผ่นดินโลกจะทราบและ
เข้าใจในวันนั้น

11 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบไว้แล้ว และได้ไถ่เขามาจากมือที่แข็งแรงเกินกว่าเขา
วันนั้นจะมาแน่เมื่อพระเจ้าจะทรงไถ่อิสราเอลจากทาสคนหนึ่งออกจากตลาดค้าทาส พระองค์จะ
ทรงชำระราคาแห่งการไถ่นั้น (นั่นคือ ค่าไถ่) 'ผู้ที่แข็งแรงกว่าเขา' หมายถึงประชาชาติเหล่านั้น
ซึ่งจับอิสราเอลไปเป็นเชลย: อัสซีเรียและบาบิโลน อาจมีการอ้างอิงถึงการไถ่ฝ่ายวิญญาณของ
อิสราเอลออกจากพันธนาการแห่งความบาปและอำนาจของซาตานด้วย ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็
อาจหมายถึงพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระคริสต์ซึ่งได้ให้การไถ่แก่ทุกคนต่างชาติและยิว
เหมือนกัน ดู 1 เปโตร 1:18-19

ยรม 31:12-14 เขาทั้งหลายจึงจะมาร้องเพลงอยู่บนที่สูงแห่งศิโยน และเขาจะไป
อย่างราบรื่นเพราะความดีของพระเยโฮวาห์ เพราะเมล็ดข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน และเพราะลูก
ของแกะและวัว ชีวิตของเขาทั้งหลายจะเหมือนกับสวนที่มีน้ำรด และเขาจะไม่โศกเศร้าอีกต่อไป
ในวันแห่งการกลับสู่สภาพเดิมในที่สุดของอิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขาจะมีการชื่นชมยินดี
ระดับประชาชาติ ทั้งประชาชาตินั้นจะรวมตัวกันในเยรูซาเล็มยุคพันปีเพื่อนมัสการพระเจ้าของ
พวกเขาที่นั่น จะมีจิตใจแห่งการขอบพระคุณสำหรับสันติภาพใหญ่ยิ่งและความเจริญรุ่งเรืองซึ่ง
พระเจ้าได้ประทานแก่แผ่นดินของพวกเขาแล้ว จะมีไม่เพียงการเจริญรุ่งเรืองเรื่องด้านวัตถุของ
อิสราเอลในวันนั้นเท่านั้น แต่จิตใจของพวกเขาจะอิมมอมโดยพระเจ้าของพวกเขาอีกด้วย

13 แล้วพวกพรมจารีจะเปรมปรีดีในการเดินรำ ทั้งคนหนุ่มกับคนแก่ด้วยกัน เราจะกลับความโศกเศร้าของเขาให้เป็นความชื่นบาน เราจะปลอบโยนเขา และให้ความยินดีแก่เขา แทนความเศร้าโศก ในวันนั้น บรรดาหญิงสาวและหนุ่มๆของแผ่นดินนั้นจะเปรมปรีดีในการเดินรำแบบชาวบ้านของชาวิวต่อหน้าผู้คน ความคิดของการเดินรำในพระคัมภีร์ไม่ได้หมายถึงการเดินรำสมัยใหม่ของชายหญิงซึ่งบ่อยครั้งมีลักษณะปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ตรงกันข้าม ความคิดนี้สื่อถึงการเปรมปรีดีและการ โลดเต้นเพราะความชื่นบาน พวกยิวจนทุกวันนี้ยังเดินรำแบบชาวบ้านด้วยความชื่นบานและการชื่นชมยินดีในวาระแห่งงานรื่นเริงต่างๆ หลังจากหลายศตวรรษแห่งการถูกข่มเหง การทนทุกข์ และความเศร้าโศก บัดนี้พระเจ้าจะประทานความชื่นบานและความสนุกสนานใหญ่ยิ่งแก่อิสราเอล วาระแห่งการดีสอนด้วยความกริ้วของพระเจ้าที่มีต่อประชาชนของพระองค์จบสิ้นลงแล้ว อิสราเอลจะเปรมปรีดีและเฉลิมฉลองเป็นการตอบแทน

14 เราจะเล็งจิตใจของปุโรหิตด้วยความอุดมสมบูรณ์ และประชาชนของเราจะพอใจด้วยความดีของเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ในยุคพันปีเมื่ออิสราเอลถูกพากลับไปสู่แผ่นดินของพวกเขา ปุโรหิตเชื้อสายอาโรนจะเจริญรุ่งเรืองและไม่ต่อสู้ดิ้นรนในความยากจนเหมือนที่เป็นอยู่บ่อยครั้งตลอดหลายศตวรรษ การอ้างอิงถึงความอุดมสมบูรณ์ (ความอ้วนพี) เป็นคำเปรียบเปรยถึงความเจริญรุ่งเรือง พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทำให้จิตใจของพวกปุโรหิตอิมหนำด้วยความเจริญรุ่งเรืองดังกล่าว เช่นเดียวกัน ประชาชนแห่งอิสราเอลก็จะอิมหนำอย่างเต็มที่ด้วยความดีแห่งพระเจ้าของพวกเขาในวันนั้น

ยรม 31:15-17 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ได้ยินเสียงในรามมา เป็นเสียงโอดครวญและรำไห่ ราชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับคำเล่าโลมในเรื่องบุตรทั้งหลายของตน เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว" ที่ถูกแทรกเข้ามาในบทที่ยิ่งใหญ่นี้เกี่ยวกับการฟื้นคืนสู่สภาพเดิมและการเปรมปรีดีซึ่งถูกบอกไว้ล่วงหน้าคือ คำพยากรณ์หนึ่งอันขมขื่นเกี่ยวกับการประสูติของพระเมสสิยาห์ ข้อนี้ถูกยกคำพูดโดยมัทธิวให้เป็นการสำเร็จจริงโดยตรงของการฆ่าเด็กทารกที่ไม่มีความผิดในและรอบๆเบธเลเฮมโดยเฮโรดมหาราชในวันเหล่านั้นหลังจากที่พระเยซูประสูติแล้ว ดู มัทธิว 2:18 สิ่งที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า รามมาจริงๆ

แล้วอยู่ในเขตที่ดินประจำตระกูลเบนยามินซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเยรูซาเล็ม เบธเลเฮมเป็นเมืองหนึ่งที่อยู่ห่างไปประมาณแปดไมล์ทางทิศใต้ของเยรูซาเล็ม (นางราเชลสิ้นชีวิตที่เบธเลเฮมซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อเอฟราธาห์เช่นกัน ดูปฐมกาล 35:18-19)

ในมัทธิว 2:16 มีบันทึกไว้ว่าทารกเหล่านั้นถูกฆ่าในชายฝั่งเหล่านั้นของเบธเลเฮมหรือพื้นที่รอบนอกของมัน ไม่ว่าจะมานี้ขึ้นไปถึงรามัทห์หรือไม่นั้นก็ไม่ใช่ชัดเจน แต่คำพยากรณ์นี้ดูเหมือนจะบ่งบอกเช่นนั้น บรรดาแม่ที่ลูกทารกของตนถูกฆ่าในที่นี้ถูกเรียกโดยรวมว่าราเชล (มารดาของเบนยามิน) ความสูญเสียและการร้องไห้อันขมขื่นของบรรดาแม่ผู้นำสงสารเหล่านี้ถูกพรรณนาตรงนี้ ที่ถูกบอกเป็นนัยในบริบทที่ใหญ่กว่าของเหตุการณ์อันขมขื่นนี้คือ พระเยซูคริสต์ผู้ทรงทำให้การไถ่ร่างกายและจิตวิญญาณของอิสราเอลเป็นไปได้ซึ่งถูกกล่าวถึงตลอดทั้งบทนี้

16 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ระงับเสียงร้องไห้คร่ำครวญไว้ และระงับน้ำตาจากตาของเจ้าเสีย เพราะว่าการทำงานของเจ้าจะได้รับรางวัล พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเขาทั้งหลายจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู" ท่ามกลางคำพยากรณ์อันขมขื่นในข้อที่แล้ว ความคิดก็มองล่วงหน้าไปยังวันแห่งการกลับสู่สภาพเดิมโดยสมบูรณ์ของอิสราเอลอีกครั้ง ความเศร้าโศกที่ใหญ่กว่านี้อาจเป็นความเศร้าโศกต่อเนื่องซึ่งอิสราเอลทนทุกข์มาตั้งแต่สมัยของพระคริสต์และการที่พวกเขาปฏิเสธพระองค์ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงทรงเรียกประชาชนของพระองค์ให้เลิกร้องไห้ งานของพวกเขาในการคลอเคลือบบุตรจะได้รับบำเหน็จอีกครั้ง พวกเขาจะกลับมาในวันนี้ก็ร้องไห้และคร่ำครวญที่ 'กำแพงร้องไห้' ของพระวิหารที่ถูกทำลายไปแล้วที่เยรูซาเล็ม

ตลอดหลายศตวรรษ คนตรีของคณียาก็มักใช้คีย์ไมเนอร์ – เสียงอันเศร้าโศก วลีสุดท้าย "และเขาทั้งหลายจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู" ในบริบทที่ใหญ่กว่าอาจหมายถึงการรวบรวมกลับมาในอนาคตของอิสราเอลจากแผ่นดินของบรรดาศัตรูของเธอ คนอื่นๆ ได้เสนอว่านี่อาจหมายถึงการกลับมาของนางมารีย์ โยเซฟ และพระเยซูของคณ้อยจากอียิปต์ดังที่มีบันทึกไว้ในมัทธิว 2:19-23

17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรื่องอนาคตของเจ้ายังมีหวัง ว่าลูกหลานของเจ้าจะกลับมายัง
พรมแดนของเขาเอง ความคิดนี้อาจแปลถอดความได้ว่า 'และมีความหวังสำหรับชนรุ่นหลังของ
เจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ว่าลูกหลานของพวกเขาจะกลับมายังแผ่นดินของพวกเขาเองอีก' คำ
พยากรณ์เรื่องการรวบรวมกลับมาอีกของอิสราเอลถูกกล่าวซ้ำอีกครั้ง

ยรม 31:18-19 เราได้ยินเอเฟราอิมคร่ำครวญว่า 'พระองค์ทรงตีสอนข้าพระองค์
และข้าพระองค์ก็ถูกตีสอน อย่างถูกวิธีที่ยังไม่เชื่อง ขอทรงนำข้าพระองค์กลับ เพื่อข้าพระองค์
จะได้กลับสู่สภาพเดิม เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เอเฟราอิม
เป็นชื่อเรียกที่ใช้กับสิบตระกูลฝ่ายเหนือของอิสราเอล และบางครั้งก็เป็นคำเหมือนที่หมายถึง
อิสราเอลทั้งหมด ดูเหมือนตรงนี้จะมีความหมายแบบอันหลัง (หรืออย่างน้อยก็สิบตระกูลที่
'หลงหายไป' ในการตกเป็นเชลยของพวกเขา) ความคิดที่ใหญ่โตกว่าก็กล่าวถึงอิสราเอลในสมัย
แห่งการกลับใจของพวกเขา มาเชื่อพระคริสต์และการกลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขา โดย
คร่ำครวญในการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง เมื่อพวกเขามองย้อนกลับไปตลอดหลายศตวรรษแห่ง
การกบฏของพวกเขาต่อพระเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์ พวกเขาก็ตระหนักว่าพระเจ้าได้ตี
สอนพวกเขาจนสุดตัวใช้งานตัวหนึ่งที่ไม่ยอมทำงานรับใช้ อิสราเอลในวันนั้นจะยอมบนบอบต่อ
พระเจ้าของตนอย่างสิ้นเชิง อิสราเอลจะไม่เล่นซู้กับการนับถือรูปเคารพอีกเลยหรือแม้แต่การยุ่ง
เกี่ยวกับเรื่องฝ่ายโลกเหมือนอย่างที่เป็นทุกวันนี้ ในวันนั้น พวกเขาจะรับสารภาพอย่างเต็มใจ
และเปิดเผยว่าพระเยโฮวาห์ (นั่นคือ พระเยซูคริสต์) เป็นพระเจ้าของพวกเขา

19 เพราะแน่นอนหลังจากที่ข้าพระองค์หันไปเสีย ข้าพระองค์ก็กลับใจ และหลังจากที่ข้า
พระองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพระองค์ก็ทบทวนจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อับอาย และข้า
พระองค์ก็ขายหน้า เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทนความหายนาน้ำหน้าซึ่งเกิดขึ้นเมื่อยังหนุ่มอยู่"
ความคิดนี้อาจแปลได้ว่า 'แน่นอนว่าหลังจากที่ข้าพระองค์กลับมาแล้ว ข้าพระองค์ก็กลับใจ
ใหม่...' เมื่ออิสราเอลถูกรวบรวมกลับมายังแผ่นดินของตนในวันนั้น จะมีการกลับใจใหม่ระดับ
ประชากรจากหลายศตวรรษแห่งการกบฏของพวกเขาต่อพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ พวกเขาจะ
อับอายและสับสนเพราะความบาปเหล่านั้นในวัยเยาว์ของตน – หลายศตวรรษเหล่านั้นเมื่อพวกเขา

เขากบฏต่อพระเจ้า ที่ถูกบอกอย่างชัดเจนก็คือ การกลับใจใหม่อย่างแท้จริงของอิสราเอลในวันนี้

ยรม 31:20-21 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เอฟราอิมเป็นบุตรชายที่รักของเราหรือ เขาเป็นลูกที่รักของเราหรือ เพราะตั้งแต่เราพูดกล่าวโทษเขาตราบใด เราก็งระลึกถึงเขาอยู่ตราบนั้น เพราะฉะนั้นจิตใจของเราจึงอาลัยเขา เราจะมี ความกรุณาต่อเขาแน่ พระเจ้าทรงถามอย่างไม่ต้อง การคำตอบว่าเอฟราอิม (นั่นคือ อิสราเอล ดูความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ในข้อ 18) ไม่ใช่บุตรชายที่รักและที่น่าปีติยินดีของพระองค์หรือ? คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว แม้พระเจ้าได้ทรงเตือนเขาเพราะความบาปของเขา พระองค์ก็ยังรักเขาอยู่เหมือนเดิม พระองค์จึงเกิด ความกรุณา (นั่นคือ จิตใจของเราจึงอาลัยเขา) ที่ จะมีความเมตตาต่อประชาชนของพระองค์ กล่าวสั้นๆคือ แม้พระเจ้า ได้เตือนอิสราเอลแล้ว พระองค์ก็ยังรักพวกเขาเหมือนเดิมและจะมีความกรุณาต่อพวกเขา

21 จงปักเสากรวยทางไว้สำหรับตน จงทำกองสูงหลายกองไว้สำหรับตัว จงปักใจให้ดีถึงทางหลวง คือทางซึ่งเจ้าได้ไปนั้น โอ อิสราเอลพรหมจารีเอ๋ย จงกลับเถิด จงกลับมายังหัวเมืองเหล่านี้ของเจ้า เสากรวยทางหมายถึง ป้ายทางหลวง กองสูงเหล่านี้ อาจหมายถึง กองก้อนหินหลายกองเพื่อทำเครื่องหมายทางหลวงสายต่างๆหรือเพื่อพยุงบ้ายต่างๆให้อยู่กับที่ ความคิดที่ใหญ่โตกว่าก็คือ การตั้งป้ายบอกทางต่างๆสำหรับการกลับมาของพวกยิวสู่แผ่นดินของตน เหมือนกับที่เมื่อหลายศตวรรษก่อน พวกเขาถูกขับไล่ไปตามทางหลวงเส้นเดียวกันเหล่านี้่นอกจากแผ่นดินของตน บัดนี้พวกเขาก็กำลังถูกนำทางกลับมาสู่หัวเมืองต่างๆของอิสราเอล

ยรม 31:22-24 โอ บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย เจ้าจะเถลไถลอยู่อีกนานสักเท่าใด เพราะพระเยโฮวาห์ได้สร้างสิ่งใหม่บนพิภพแล้ว คือ ผู้หญิงคนหนึ่งจะล้อมผู้ชายคนหนึ่ง" ส่วนแรกของข้อนี้ย่อมหมายถึงอิสราเอล พวกเขาได้กลับสัตย์ไปจากพระเจ้าและสามีฝ่ายวิญญาณของตน ส่วนหลังของข้อนี้ก็ชัดเจนน้อยกว่า สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่าพระเจ้าจะทรงสร้างสิ่งใหม่สิ่งหนึ่งในแผ่นดินโลก – ผู้หญิงคนหนึ่งที่ดีวงล้อม (หรือล้อมรอบ) ชายคนหนึ่ง ข้อต่อไปกล่าวชัดเจนว่านี่จะถูกใช้เป็นคำสุภาษิตหนึ่งในอิสราเอลเมื่อพวกเขาถูกพา กลับคืนสู่แผ่นดินของตน

ความคิดนี้อาจหมายถึงเจ้าสาวของพระคริสต์ในฐานะหญิงคนหนึ่งทีล้อมรอบอิสราเอล (ชายคนนั้น) ในยุคพันปี คริสตจักรที่ถูกไถ่แล้วและได้รับสง่าราศีแล้วในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์ จะมีตำแหน่งใหญ่โตกระทั่งในและรอบๆอิสราเอล พระเจ้าจึงทรงเรียกประชาชนที่กลับสัตย์ของพระองค์ให้กลับมาหาพระองค์

23 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า "เมื่อเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม เขาจะใช้ถ้อยคำต่อไปนี้ในแผ่นดินของยูดาห์ และในหัวเมืองทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง คือ โอ ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรมเอ๋ย ภูเขาบริสุทธิเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนาจ พระพรเจ้า เมื่ออิสราเอลถูกพากลบคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาในการกลับใจใหม่และความเชื่อ พวกเขาจะใช้ความเห็นข้างบน ("ผู้หญิงคนหนึ่งจะล้อมผู้ชายคนหนึ่ง") ทั่วยูดาห์ (นั่นคืออิสราเอล) พระเจ้าจึงทรงอวยพรอิสราเอลในที่สุดในฐานะสถานที่แห่งความชอบธรรมและความบริสุทธิ

24 ยูดาห์และหัวเมืองทั้งสิ้นนั้น ทั้งบรรดาชาวนา บรรดาผู้ที่ท่องเที่ยวไปมาพร้อมกับฝูงแกะของเขา จะอาศัยอยู่ด้วยกันที่นั่น อีกครั้งที่มีการพยากรณ์ถึงสันติภาพและความเจริญรุ่งเรือง ซึ่งจะแพร่หลายในแผ่นดินอิสราเอลในวันนั้นหลังจากการกลับใจใหม่ระดับประชาชาติและการกลับใจเชื่อพระคริสต์ของพวกเขาในยุคพันปี

ยรม 31:25-26 เพราะเราได้ให้จิตใจที่อ่อนระอาอันอิมแล้ว และจิตใจที่โศกเศร้า ทุกดวงเราได้ให้บริบูรณ์แล้ว" ในวันนั้น จิตใจที่อ่อนระอาและ โศกเศร้าในอิสราเอลจะถูกทำให้อิมหน้าโดยพระเจ้าของเขา พระองค์จะทรงเติมวิญญาณของพวกเขาด้วยความบริบูรณ์และการหนุนใจ

26 เมื่อนั้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นและมองดู และการหลับนอนของข้าพเจ้าก็เป็นที่ชื่นใจข้าพเจ้า ผู้พยากรณ์ท่านนี้เปรียบคำพยากรณ์ที่ถูกพรรณนาข้างบนว่าเป็นเหมือนความฝันอันหวานชื่น และการนอนหลับอันผาสุก กระนั้นสักวันหนึ่งเขาจะตื่นขึ้นและพบว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นความจริง

ยรม 31:27-28 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะหว่านพืช คนและพืชสัตว์ในวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ ความคิดก็คือว่าในยุคพันปี พระเจ้าจะทรงทวีประชากรของอิสราเอลทั้งของคนและของปศุสัตว์ ความคิดที่ใหญ่โตกว่าก็คือถึงความเจริญรุ่งเรืองอันมหัศจรรย์ ประชากรจะเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมหาศาลและเศรษฐกิจของแผ่นดินนั้นก็เติบโตขึ้นอย่างมากด้วย เราควรหมายเหต่ว่าทั้งสองส่วนของอิสราเอลถูกกล่าวถึง

28 และจะเป็นไปอย่างนี้ คือเมื่อเราเฝ้าดูเขา เพื่อจะถอนออกและพังลงกว่าเสีย ทำลาย และนำเหตุร้ายมาฉนใจ เราจะเฝ้าดูเหนือเขาเพื่อจะสร้างขึ้นและปลูกฝังฉนนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเจ้าทรงรำพึงเกี่ยวกับการที่พระองค์ได้ทรงเฝ้าดูการตีสอนของพวกเขาโดยการทำลายล้างและการกระจัดกระจายไปฉนใจ พระองค์ก็จะทรงเฝ้าดูการสร้างพวกเขาขึ้นใหม่ และการทำให้พวกเขาเจริญขึ้นในแผ่นดินของพวกเขาฉนนั้น

ยรม 31:29-30 "ในสมัยนั้น เขาจะไม่กล่าวต่อไปอีกว่า 'บิดารับประทานองุ่นเปรี้ยวและบุตรก็เข็ดฟัน' สุภายิตหนึ่งซึ่งเห็นได้ชัดว่าถูกใช้โดยพวกยิวในการตกเป็นเชลยของพวกเขา ก็เกี่ยวกับการที่เหล่าบิดาได้ทำบาปและบุตรทั้งหลายของพวกเขาก็ทนทุกข์เพราะมัน แม้พระเจ้าไม่ทรงให้บุตรต้องรับผิดชอบโดยตรงสำหรับความบาปของบิดาของพวกเขา แต่ความบาปต่างๆของบิดาจะส่งผลกระทบในแง่ลบต่อบุตรทั้งหลายของเขาอย่างไม่ต้องสงสัย ดู เอเสเคียล 18:2 เช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเจ้าทรงให้อิสราเอลกลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาในยุคพันปี สุภายิตที่ขมขื่นนั้นจะไม่ถูกใช้อีกต่อไปเลย

30 แต่ทุกคนจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของตนเอง มนุษย์ทุกคนที่รับประทานองุ่นเปรี้ยว ก็จะเข็ดฟัน" เมื่อวันนั้นมาถึง เฉพาะคนที่มีความผิดเท่านั้นจะทนทุกข์เพราะบาปของตน เขาเท่านั้นจะแบกรับผลที่ตามมาเหล่านั้นของการทำผิดของเขา ผลที่ตามมาอันชั่วร้ายต่างๆของความบาปจะไม่ส่งผลกระทบต่อผู้อื่นอีกต่อไป

ยรม 31:31-32 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ พันธสัญญาใหม่อันหนึ่งถูกบอกล่วงหน้า

สำหรับอิสราเอล 32 ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายในวันที่เราอุ้มเขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเขาผิด ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของเขา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าพันธสัญญาใหม่นี้ซึ่งพระองค์จะกระทำกับอิสราเอลจะไม่เหมือนกับพันธสัญญานั้นที่พระองค์ได้กระทำกับพวกเขาที่ซึ่งนายเมื่อพวกเขาออกจากอียิปต์ อิสราเอลได้ละเมิดพันธสัญญานั้นและได้หันไปเสียจากสามีฝ่ายวิญญาณของเธอคือ พระเยโฮวาห์ คุณหญิงเล่นชู้คนหนึ่ง

ยรม 31:33-34 "แต่นี้จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เราจะบรรจुरาชบัญญัติของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา บัญญัติด้านพิธีของอิสราเอลจะไม่เป็นจุดสนใจหลักของพวกเขาอีกต่อไป ตรงกันข้าม บัญญัติฝ่ายวิญญาณอันหนึ่งจะถูกเขียนในใจของพวกเขา มันคือพันธสัญญาใหม่ซึ่งพระเจ้าได้กระทำสำหรับทั้งยิวและคนต่างชาติในพระคริสต์ พันธสัญญาใหม่นั้นถูกประทับตราแล้วด้วยพระโลหิตที่มีค่าประเสริฐของพระคริสต์ในฐานะโลหิตที่ถูกทำให้หลั่งออกแล้วแห่งพันธสัญญานั้น เมื่ออิสราเอลหันมาหาพระคริสต์ในตอนสิ้นยุคเจ็ดปีและตอนต้นของยุคพันปี พวกเขาจะเข้าสู่ความสัมพันธ์แบบพันธสัญญาใหม่กับพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์

34 และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า 'จงรู้จักพระเยโฮวาห์' เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป" ในวันนั้น การเป็นพยานเรื่องพระคริสต์จะไม่จำเป็นอีกต่อไป เพราะว่าในยุคพันปีคนทั้งปวงจะรู้จักพระองค์ ในวันนั้น ความบาปของอิสราเอลจะถูกยกโทษในพระคริสต์ และพระเจ้าจะไม่ทรงจดจำความบาปมากมายแห่งอดีตของพวกเขาอีกต่อไป มันจะอยู่ภายใต้พระโลหิตของพระคริสต์และถูกล้างออกไปเสียทั้งหมด ดู ฮีบรู 10:18

ยรม 31:35-37

พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่างกลางวัน และทรงให้

ระเบียบตายตัวของดวงจันทร์ และทรงให้บรรดาดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงกวนทะเลให้คลื่นกำเริบ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า เนื้อหาตอนใหม่เริ่มต้นตรงนี้ พระเจ้าทรงเตือนความจำคนทั้งปวงว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างไม่เพียงสิ่งต่างๆที่อยู่ในท้องฟ้าและแผ่นดินโลกเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงปกครองพวกมันทั้งหมดโดยกฎธรรมชาติต่างๆของพระองค์ด้วย พระองค์ทรงพรรณนาถึงพระองค์เองว่าเป็น “พระเยโฮวาห์จอมโยธา” – เยโฮวาห์ ซาบา – พระเยโฮวาห์แห่งบรรดากองทัพสวรรค์ ในบริบทนี้ พระนามของพระองค์ นั่นคือ “พระเยโฮวาห์จอมโยธา” หมายถึงการที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาสิ่งที่อยู่ในท้องฟ้า ดวงดาว หมู่ดาว และกาแล็กซีต่างๆนับไม่ถ้วน ฤทธานุภาพอันไร้ที่สิ้นสุดของพระองค์จึงถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจน

36 "ถ้าระเบียบตายตัวนี้ต้องพรากไปจากต่อหน้าเรา แล้วเชื้อสายของอิสราเอลก็จะต้องหยุดยั้งจากการเป็นประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิรันดร์" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ในคำพูดเปรียบเทียบอันน่าอัศจรรย์ พระเจ้าทรงสัญญาอิสราเอลว่าถ้าพระองค์หยุดปกครองฟ้าสวรรค์เมื่อใด พวกเขาก็จะไม่เป็นประชาชาติหนึ่งอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนก็คือว่า พระเจ้าจะทรงปกครองฟ้าสวรรค์ตลอดไปและด้วยเหตุนี้อิสราเอลจะดำรงอยู่เสมอไปในฐานะประชาชาติหนึ่ง โดยมีพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของพวกเขา

37 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ถ้าฟ้าสวรรค์เบื้องบนเป็นที่วัดได้ และรากฐานของพิภพเบื้องล่างเป็นที่ให้สำรวจได้ แล้วเราก็จะเหวี่ยงเชื้อสายอิสราเอลทิ้งไปเสียหมด ด้วยเหตุบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ประเด็นตรงนี้ก็คือน่าประหลาดใจที่ฟ้าสวรรค์ไม่อาจถูกวัดได้และแหล่งกำเนิดหรือความเข้าใจเกี่ยวกับแผ่นดินโลกเองไม่อาจถูกเข้าใจได้อย่างถ่องแท้เช่นกัน ถ้าผู้ใดสามารถวัดระยะทางอันไร้ที่สิ้นสุดของจักรวาลได้ มันก็อาจเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงทิ้งประชาชนของพระองค์เพราะความบาปของพวกเขา อย่างไรก็ตาม เพราะอย่างแรกเป็นไปได้ ดังนั้นพระเจ้าจึงจะไม่มีทางเหวี่ยงทิ้งประชาชนของพระองค์เด็ดขาด ดู เพลงสดุดี 94:14

ยรม 31:38-40

พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ที่เมืองนี้จะต้อง

สร้างขึ้นใหม่เพื่อพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หอคอยฮานันเอลไปถึงประตูมูม คำพรรณนาต่างๆถูกให้ไว้
ตรงนี้เกี่ยวกับการสร้างกรุงเยรูซาเล็มยุคพันปีขึ้นใหม่ แน่แน่นอนว่าเคยมีหอคอยฮานันเอลในอดีต
ดู เนหะมีย์ 3:1 และ 12:39 ทำเลที่ตั้งแน่ชัดของมันไม่ปรากฏชัดเจน

39 และเชือกวัดจะไปไกลกว่านั้นตรงไปถึงเนินเขากาเรบ แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโกอาห์
อีกครั้งที่ทำเลที่ตั้งเหล่านี้ไม่ปรากฏชัดเจน แต่ความคิดที่ใหญ่โตกว่าก็คือ การบูรณะและการ
ขยายขนาดอย่างสมบูรณ์ของกรุงเยรูซาเล็มในช่วงยุคพันปี เอเสเคียล 45 ให้การบ่งบอกบาง
ประการเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มยุคพันปีที่ถูกขยายขนาดอย่างกว้างใหญ่ไพศาล

40 หุบเขาแห่งซากศพและขี้เถ้าทั้งสิ้นนั้น และทุ่งนาทั้งหมดไกลไปจนถึงลำธารจิดโรน
จนถึงมุมประตูม้าไปทางตะวันออก จะเป็นทีบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ จะไม่เป็นที่ถอนรากหรือ
คว่ำต่อไปอีกเป็นนิตย์" หุบเขาที่ว่านี้คือ หุบเขาอิน โนมซึ่งในสมัยโบราณเคยเป็นที่ทิ้งขยะประจำ
นคร โดยอยู่ตลอดแนวด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม ในเยรูซาเล็มยุค
พันปี พื้นที่นั้นจะไม่เป็นที่ทิ้งขยะสกปรกและไม่เป็นสถานที่แห่งการฆ่าฟันและศึกสงครามอีก
ต่อไปเหมือนที่เคยเป็นมาตลอดหลายศตวรรษ ตรงกันข้าม มันจะเป็นสถานที่แห่งความหมจด
และความบริสุทธิ์ในทางพิธีที่น่าสนใจก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าปัจจุบัน หุบเขาอิน โนมคือ สวน
สาธารณะประจำนครในเยรูซาเล็มปัจจุบัน

ภาพรวมของเยเรมีย์ 32: บทถัดไปนี้ของเยเรมีย์ถูกเขียนก่อนการรุกรานครั้งสุดท้ายต่อผู้
ยูดาห์โดยบาบิโลน บทนี้มีคำพยากรณ์ที่เป็นหมายสำคัญเรื่องที่น่าของฮานันเอล ตามมาด้วยคำ
อธิษฐานของเยเรมีย์ที่อ่อนวอนขอความเข้าใจจากพระเจ้า จากนั้นบทนี้ต่อเนื่องพร้อมกับคำตอบ
หนึ่งจากพระเจ้าถึงเยเรมีย์ โดยยืนยันเรื่องการพิพากษาครั้งสุดท้ายที่ใกล้เข้ามาต่อผู้ยูดาห์โดยบา
บิโลน ในคำตอบนั้นถึงเยเรมีย์ พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องการกลับสู่สภาพเดิมในอนาคตของ
อิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขาและเรื่องพันธสัญญาใหม่กับพวกเขาด้วย

ยรม 32:1-2 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในปีที่สิบแห่งเศเคิยาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งเป็นปีที่สิบแปดของเนบูคัดเนสซาร์ ตัวบ่งชี้ปีที่เจาะจงถูกให้ไว้ในปีที่สิบของเศเคิยาห์และปีที่สิบแปดของเนบูคัดเนสซาร์ หรือเป็นที่รู้จักในชื่อเนบูคัดเนสซาร์เช่นกัน (ดู หมายเหตุสำหรับเยเรมีย์ 21:2) กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว นั่นคือปี 587 ก่อน ค.ศ.

2 ครั้งนั้น กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ ซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ ณ เวลานั้น (นั่นคือ ปี 587 ก่อน ค.ศ.) เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนทำการรุกรานครั้งสุดท้ายของตนต่อผู้ยูดาห์และล้อมกรุงเยรูซาเล็มไว้ มีหมายเหตุด้วยว่าเยเรมีย์ถูกขังอยู่ในลานของคุก ณ เวลานั้น (ดู เยเรมีย์ 37:12) เห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์เผชิญการต่อต้านอย่างหนักตลอดการรับใช้ของเขาโดยเริ่มต้นด้วยการข่มเหงของปาซเซอร์ปุโรหิตในเยเรมีย์ 20 ฉากหลังของบทนี้จึงถูกระบุชัดเจนแล้ว

ยรม 32:3-5 เพราะเศเคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้จำขังท่านไว้ ตรัสว่า "ทำไมท่านจึงพยากรณ์และกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกูเถิด เราจะให้เมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้ เศเคิยาห์กษัตริย์องค์สุดท้ายที่ครองบัลลังก์แห่งยูดาห์โมโฮที่เยเรมีย์ได้พยากรณ์ว่าเยรูซาเล็มจะพ่ายแพ้แก่เนบูคัดเนสซาร์และถูกยึดโดยคนบาบิโลน เศเคิยาห์จึงสั่งจำคุกเยเรมีย์เพราะอาชญากรรมของเขา นั่นคือ การประกาศพระวณะจากพระเจ้า

นอกจากนี้ เยเรมีย์ได้ประกาศว่า 4 เศเคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของคนเคลเดีย แต่จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ และจะได้พูดกันปากต่อปาก และจะแลเห็นตาต่อตา 5 และเขาจะนำเศเคิยาห์ไปยังบาบิโลน และท่านจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปเยี่ยมท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ถึงแม้เจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าก็จะไม่เจริญ"

เศเดคิยาห์โมโหหนักกว่าเดิมที่เยเรมีย์ได้พยากรณ์ว่าเขา (นั่นคือ เศเดคิยาห์) จะ: (1) หนีไปไม่พ้น; (2) ถูกมอบไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์; (3) ถูกบังคับให้เจอเนบูคัดเนสซาร์หน้าต่อหน้า; (4) และถูกจับไปเป็นนักโทษยังบาบิโลนจนกว่าพระเจ้าทรงตัดสินพระทัยเป็นอื่น ยิ่งกว่านั้น ผู้พยากรณ์ท่านนี้ (ในนามของพระเจ้า) ประกาศว่า (5) แม้เศเดคิยาห์อาจต่อสู้กับคนบาบิโลน (นั่นคือ ชาวเคลเดีย) เขาก็จะไม่เจริญในการสู้รบนี้ มันเป็นข่าวร้ายสำหรับเศเดคิยาห์และเขาไม่อยากจะยอมรับมัน

ยรม 32:6-7 **เยเรมีย์ทูลว่า "พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพระองค์ว่า**
อีกครั้งที่แหล่งที่มาแห่งข้อความของเยเรมีย์ถูกกล่าวชัดเจน – มันคือพระวณะของพระเยโฮวาห์
หนังสือเยเรมีย์มีการบ่งบอกเรื่องการคลาดเคลื่อนด้านถ้อยคำอาจมากกว่าหนังสือเล่มอื่นใดในพระ
คัมภีร์

7 ดูเถิด ฮานันเอลบุตรชายซัลลุมอาของเจ้าจะมาหาเจ้าและกล่าวว่า 'จงซื้อนาของข้าพเจ้า
ซึ่งอยู่ที่อานาโธท เพราะว่าสิทธิของการไถ่ด้วยการซื้อนั้นเป็นของท่าน' พระเจ้าทรงบอกเยเรมีย์
ว่า (บุตรชาย) ลูกของเขา นั่นคือ ฮานันเอล จะมาหาเขาเพื่อซื้อที่ดินแปลงหนึ่งจากเขา บ้านเกิด
ของเยเรมีย์คือ อานาโธท (ซึ่งเป็นพื้นที่ประจำตระกูลเบนยามิน ห่างไปประมาณสามไมล์ทางทิศ
ตะวันออกเฉียงเหนือของเยรูซาเล็ม) ตามที่พระราชบัญญัติได้ระบุไว้ สมาชิกครอบครัวโดยตรง
มีสิทธิ์ที่จะซื้อที่ดินของบรรพบุรุษของตนก่อนใครๆ

เยเรมีย์จึงถูกเสนอที่ดินซึ่งลูกพี่ลูกน้องของเขา นั่นคือ ฮานันเอล อยากที่จะขาย พระเจ้าจึง
ทรงบอกเยเรมีย์ล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อเสนอที่จะมานี้พร้อมกับความหมายโดยนัยที่ชัดเจนว่าเขาจะ
ต้องทำการซื้อนี้ให้สำเร็จ บทเรียนที่ใช้สิ่งของประกอบสำหรับยูดาห์จึงกำลังถูกแสดงแล้ว

ยรม 32:8-10 **แล้วฮานันเอลลูกของอาของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของ**
ทหารรักษาพระองค์ถูกต้องตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ และพูดกับข้าพเจ้าว่า 'จงซื้อนา
ของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโธทในแผ่นดินเบนยามิน เพราะสิทธิของการถือกรรมสิทธิ์และการไถ่
เป็นของท่าน จงซื้อไว้เถิด' แล้วข้าพระองค์จึงทราบว่าเป็นพระวณะของพระเยโฮวาห์

เหตุการณ์นี้ยังเกิดขึ้นที่ลานของคุกในเยรูซาเล็มเหมือนเดิมซึ่งเป็นที่ๆเยเรมีย์ถูกจองจำอยู่ เหมือนที่พระเจ้าได้บอกไว้ล่วงหน้า ฮานัมเอลลูกพี่ลูกน้องของเขาโผล่มาและขอร้องเขาให้ซื้อที่ดินของตนในอานาโธท เยเรมีย์จึงแน่ใจว่านี่เป็นการยืนยันเรื่องการทรงนำของพระเจ้า

9 และข้าพระองค์ก็ซื้อนาที่อานาโธทจากฮานัมเอลลูกของอาของข้าพระองค์ และได้ชั่งเงินให้แก่เขา คือเงินสิบเจ็ดเชเชล เยเรมีย์จึงทำการซื้อที่ดินจากลูกพี่ลูกน้องของเขาเป็นเงินสิบเจ็ดเชเชล มูลค่าของที่ดินนั้นไม่เป็นที่แน่ชัด แต่เห็นได้ชัดว่าเป็นราคาตลาดของที่ดินแปลงหนึ่งในสมัยนั้น

10 ข้าพระองค์ก็ลงนามในโฉนดประทับตราไว้ได้พยานและเอาตาชั่งชั่งเงิน ขึ้นตอนตามกฎหมายของสมัยนั้นสำหรับการบันทึกโฉนดและการปิดการซื้อขายที่ดินกฎหมายเหตุไว้ การ 'ลงนามในโฉนด' หมายถึงการบันทึกโฉนดของการขายนั้น ตราประทับอันหนึ่งถูกประทับบนใบสำคัญการซื้อขายนั้นและถูกลงนามโดยเหล่าพยาน เงินนั้นถูกนับอย่างถี่ถ้วน (ถูกชั่งในตาชั่งไม้คาน) และการซื้อขายนั้นเป็นอันเสร็จสิ้น

ยรม 32:11-12 แล้วข้าพระองค์ก็รับโฉนดของการซื้อทั้งฉบับที่ประทับตราแล้ว ตามกฎหมายและธรรมเนียมและฉบับที่เปิดอยู่ **12** และข้าพระองค์ก็มอบโฉนดของการซื้อให้แก่บารุกบุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาอาเสอาห์ ต่อสายตาของฮานัมเอลลูกของอาของข้าพระองค์ ต่อหน้าพยานผู้ที่ลงนามในโฉนดการซื้อและต่อหน้าบรรดาพวกยิว ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ เยเรมีย์จึงปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆที่เหมาะสมและที่ถูกระบุไว้ เพื่อบันทึกการซื้อที่ดินของลูกเขาตามกฎหมาย จากนั้นเยเรมีย์ให้เอกสารเหล่านั้นแก่บารุกซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นผู้ช่วยของเยเรมีย์ บารุกก็ทำหน้าที่เป็นอาลักษณ์ (นั่นคือ เลขา) ของเยเรมีย์ด้วยการโอนโฉนดและใบสำคัญการซื้อขายจึงมีประจักษ์พยานอย่างเหมาะสม นั่นคือ คนเหล่านั้นที่อยู่ลานของคุกนั้น

ยรม 32:13-15 ข้าพระองค์ก็กำชับบารุกต่อหน้าเขาทั้งหลายว่า **14** 'พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเอาโฉนดเหล่านี้ไปเสีย ทั้งโฉนดของการซื้อที่

ประทับตรากับฉบับที่เปิดนี้ และบรรจุไว้ในภาชนะดินเพื่อจะทนอยู่ได้หลายวัน เยเรมีย์จึงสั่งบารุคให้เอาใบสำคัญการซื้อขายและโฉนดที่ถูกบันทึกแล้วใส่ไว้ในหม้อดินลูกหนึ่งซึ่งจากนั้นก็ถูกปิดผนึกอย่างเห็นได้ชัด ดูเหมือนว่านี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของสมัยนั้นของการเก็บเอกสารเข้าแฟ้มเพื่อความปลอดภัย นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าบันทึกนี้ถูกตั้งใจให้ทนอยู่ได้ยาวนาน (นั่นคือ “หลายวัน”)

15 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า บ้านเรือนและไร่นา และสวนองุ่นจะมีการถือกรรมสิทธิ์กันอีกในแผ่นดินนี้' ประเด็นของธุรกรรมทั้งหมดนี้ถูกกล่าวชัดเจนตอนนี้ มันคือบทเรียนหนึ่งที่ใช้สิ่งของประกอบจากพระเจ้าถึงพวกยิวแห่งแผ่นดินนั้น บทเรียนนั้นก็คือว่า แม้อยูดาห์จะพ่ายแพ้แก่บาบิโลนในไม่ช้า จะมีการกลับสู่สภาพเดิมในอนาคตของพวกเขาสู่แผ่นดินของพวกเขา แม้ถูกล้างผลาญโดยสงคราม วันนั้นก็มาแน่เมื่อบ้านเรือน ไร่นา และสวนองุ่นจะถูกเป็นเจ้าของและถูกถือกรรมสิทธิ์อีกครั้ง โดยพวกยิวในแผ่นดินของพวกเขา ต่อมาในบทนี้ (ข้อ 37) พระเจ้าทรงให้รายละเอียดเกี่ยวกับการกลับสู่สภาพเดิมและการอวยพรนั้น

ยรม 32:16 หลังจากที่ข้าพระองค์มอบโฉนดการซื้อให้แก่บารุคบุตรชายเนริยาห์แล้ว ข้าพระองค์ได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า หลังจากการทำธุรกรรมนี้เสร็จสิ้นแล้ว เยเรมีย์ก็ใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้าในการอธิษฐาน ในคำอธิษฐานที่ถูกบันทึกไว้นี้ เราพบหัวใจที่อ่อนโยนและความสับสนงงงของเยเรมีย์ เขารู้ว่ายูดาห์กำลังจะถูกทำลายโดยบาบิโลน เยรูซาเล็มอยู่ภายใต้การล้อมแล้ว กระนั้นผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็ไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าทำไมพระเจ้าถึงให้เขาซื้อที่ดินในช่วงเวลาที่วิกฤติเช่นนี้

ยรม 32:17-19 เยเรมีย์จึงเริ่มอธิษฐานทั้งเพื่อถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าและแสดงความสับสนงงงกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น 'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์และด้วยพระกรซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกิน ผู้พยากรณ์ท่านนี้เริ่มคำอธิษฐาน

ของคุณโดยการรับรู้และการสรรเสริญพระเจ้าเพราะฤทธานุภาพที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ แต่ผู้เดียวทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสวรรค์และแผ่นดิน โลก ดังนั้นไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระองค์ ความจริงที่ลึกซึ้งนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ พระเจ้าผู้ได้เนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงทรงสามารถจัดการกับปัญหาใดก็ตามที่เรามี

18 พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อคนเป็นพันๆ แต่ทรงตอบสนองความชั่วช้าของ บิดาให้ตกถึงอกของลูกหลานสืบต่อมา ข้าแต่พระเจ้าผู้ใหญ่งและทรงฤทธิ์ พระนามของ พระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าไม่เพียงเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพทั้งสิ้นเท่านั้น พระองค์ ยังทรงกรุณา เปี่ยมเมตตา และยุติธรรมด้วย พระองค์ทรงเปี่ยมเมตตาต่อผู้ชอบธรรมและทรงตี สอนคนอธรรม (เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าไม่ทรงลงโทษบุตรเพราะความบาปของบิดา แต่ ความบาปของบิดาย่อมนำความทุกข์ลำบากมาสู่บุตรของตน หากไม่ใช่ด้วยเหตุผลอื่นแล้ว เรา ควรระมัดระวังชีวิตของเราเกรงว่าความบาปต่างๆของเราจะกลายเป็นภาระสำหรับลูกๆของเรา) ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงสรรเสริญพระเจ้าเพิ่มเติมว่าทรงเป็น “พระเจ้าผู้ใหญ่งและทรงฤทธิ์” พระนามของพระองค์คือ “พระเยโฮวาห์จอมโยธา! (นั่นคือ *เยโฮวาห์ ซาบา*) พระองค์ทรงเป็น พระเจ้าของสรรพสิ่งทั้งปวง

19 พระองค์ทรงเป็นใหญ่ในการให้คำปรึกษา ทรงฤทธานุภาพในพระราชกิจ พระเนตร ของพระองค์เห็นทุกวิถีทางบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ประทานรางวัลแก่ทุกคนตามพฤติการณ์ ของเขาและตามผลแห่งการกระทำของเขา พระเจ้าไม่เพียงเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพทั้งสิ้น เปี่ยม เมตตา ยุติธรรม และยิ่งใหญ่เท่านั้น พระองค์ยังทรงทราบทุกสิ่งด้วย ดังนั้น คำปรึกษาต่างๆของ พระองค์จึงถูกต้องเสมอและอยู่ในระดับสูงที่สุด (นั่นคือ ยิ่งใหญ่) ทุกสิ่งที่พระองค์กระทำล้วน ยิ่งใหญ่ พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งที่ควรรู้เกี่ยวกับตัวเรา พระองค์ทรงสัตย์พยานในทุกเรื่อง ดังนั้น พระองค์จึงทรงปฏิบัติอย่างยุติธรรมกับทุกคน โดยพิพากษาตามการงานและการกระทำต่างๆ ของพวกเขา ประเด็นก็คือว่าเพราะว่าพระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งและทรงยุติธรรม การปฏิบัติต่างๆ ของพระองค์กับมนุษย์จึงยุติธรรมด้วย พระองค์ทรงทราบข้อเท็จจริงทั้งหมดและทรงปฏิบัติตาม นั้นในการพิพากษาอันชอบธรรม

ยรม 32:20-22

ทรงเป็นผู้ตำหนิหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในแผ่นดินอียิปต์

และจนถึงสมัยนี้ก็ทรงสำแดงในอิสราเอลและท่ามกลางมนุษยชน และทรงทำให้พระนามเลื่องลือไปอย่างทุกวันนี้ จากนั้นผู้พยากรณ์ท่านนี้กล่าวถึงการปฏิบัติต่างๆอันเปี่ยมอาณูภาพของพระเจ้าที่กระทำเพื่ออิสราเอล โดยมองย้อนกลับไปยังสมัยอพยพและการอัศจรรย์เหล่านั้นซึ่งพระเจ้าทรงกระทำเพื่ออิสราเอล กิตติศัพท์แห่งวิธีปฏิบัติต่างๆอันยุติธรรมและฤทธานุภาพของพระเจ้าคงอยู่เรื่อยมาจนทุกวันนี้

21 พระองค์ได้ทรงนำอิสราเอลประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยพระหัตถ์เข้มแข็ง และพระกรที่เหยียดออก และด้วยความสยดสยองยิ่งนัก เเรมีย์เตือนความจำพระเจ้าอีกครั้งว่าพระองค์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอียิปต์แล้ว โดยการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ต่างๆ

22 และพระองค์ประทานแผ่นดินนี้แก่เขาทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่าจะประทานแก่เขา คือแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เขาเตือนความจำพระเจ้าเพิ่มเติมอีกว่าพระองค์ได้ประทานแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้แก่บรรพบุรุษของพวกเขาแก่พวกเขาแล้ว – แผ่นดินหนึ่งซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

ยรม 32:23

และเขาทั้งหลายก็ได้เข้าไปและถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้น แต่เขา

ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ถึงทั้งปวงซึ่งพระองค์ทรงบัญชาเขาให้กระทำนั้น เขาทั้งหลายมิได้กระทำเสียเลย เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงกระทำให้เหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาถึงเขาทั้งหลาย ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงเตือนความจำพระเจ้าว่าอิสราเอล หลังจากถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้นแล้ว ก็ไม่เชื่อฟังน้ำพระทัยและพระวอนะของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ด้วยเหตุนี้ วิกฤติในขณะนั้นแห่งการถูกล้อมโดยบาบิโลนและความพิพาสที่ใกล้เข้ามาจึงเกิดขึ้นแล้ว นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าการพิพาสที่ใกล้เข้ามานี้เป็นสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับ เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบใจของประชาชนที่บาปหนาของพระองค์ ยูดาห์กำลังได้รับสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับ อีกครั้งที่คำที่แปลเป็น เหตุร้าย (รา) ในบริบทนี้มีความ

หมายความว่า ‘ความลำบาก’ หรือ ‘ความทุกข์ยาก’ นี้หมายถึงการล้อมกรุงของบาบิโลนและการพิชิตเยรูซาเล็มซึ่งใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว

ยรม 32:24-25 **ดูเถิด** เริงเทินที่ล้อมอยู่ได้มาถึงกรุงเพื่อจะยึดเอาแล้ว และเพราะเหตุด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด เมืองนี้ก็ได้อ้อมบไว้นในมือของคนคนเดียวผู้กำลังต่อสู้อยู่นั้นแล้ว พระองค์ตรัสสิ่งใดก็เป็นไปอย่างนั้นแล้ว และดูเถิด พระองค์ทอดพระเนตรเห็น เมื่อพิจารณาสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้วก่อนหน้านี้ในบพนี้ (นั่นคือ การซื้อที่ดินจากลุงของเขา) เยเรมีย์จึงชี้ให้พระเจ้าเห็นเริงเทินเหล่านั้นซึ่งได้ถูกก่อกำขึ้น ณ จุดยุทธศาสตร์ต่างๆรอบกรุงเยรูซาเล็ม – อาจตลอดแนวพื้นที่ตอนเหนือของกรุงนั้น พื้นที่ด้านทิศตะวันออก ทิศใต้ และทิศตะวันตกของเยรูซาเล็มได้รับการปกป้องจากหุบเขาลึกต่างๆ ดังนั้นคนบาบิโลนจึงก่อเริงเทินล้อมซึ่งพวกเขาไม่เพียงสามารถควบคุมการสัญจรเข้าหรือออกจากกรุงนั้นเท่านั้น แต่ยังมีข้อได้เปรียบทางทหารในเรื่องการอยู่บนที่สูงกว่าด้วย ยิ่งกว่านั้น เยเรมีย์เตือนความจำพระเจ้าเกี่ยวกับการทำให้โลหิตตกซึ่งได้เกิดขึ้นแล้วและการล้างผลาญต่างๆของการล้อมนั้นที่เป็นการกันดารอาหารและโรคร้าย (นั่นคือ โรคระบาด) ในกรุงนั้น พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าแล้วว่ามันจะเกิดขึ้นและขณะนี้มันกำลังเกิดขึ้นแล้ว

25 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ยังตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า "จงเอาเงินซื้อนาและหาพยานเสีย" เพราะว่าเมืองนั้นอ้อมบไว้นในมือของคนคนเดียวแล้ว" เมื่อพิจารณาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่กำลังเกิดขึ้น (การล้อมกรุงและการพิชิตที่ใกล้จะเกิดขึ้น โดยบาบิโลน) เยเรมีย์จึงสับสนงงงว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงสั่งเขาให้ซื้อที่ดินของลูกพี่ลูกน้องของเขา เยรูซาเล็มและแผ่นดินยูดาห์กำลังจะถูกพิชิตอย่างสิ้นเชิงโดยบาบิโลนแล้ว (คนเดียว) ดังนั้นสาระสำคัญแห่งคำอธิษฐานของเยเรมีย์ต่อพระเจาก็คือ ‘ทำไม?’ ทำไมพระเจ้าถึงทรงสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ให้ซื้อที่ดินในเมื่อเห็นแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ยรม 32:26-27 **จากนั้น** พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า **27** "ดูเถิด เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้น สำหรับเรามีสิ่งใดที่ยากเกินหรือ เมื่อได้ยินคำ

อธิษฐานแห่งความสับสนงงงของเยเรมีย์แล้ว พระเจ้าจึงทรงตอบกลับ พระองค์ทรงพรรณนาถึงพระองค์เองก่อนอื่นแล้วว่าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ “พระเจ้าของบรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้น” นี้บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งมนุษยชาติทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นและทรงอยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งปวง

John Gill เขียนไว้ว่า “เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้เป็นแห่งสิ่งที่เป็นอยู่ทั้งปวง ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและผู้ควบคุมโลกนี้ และมนุษย์ทั้งปวงในนั้น มีสิ่งใดที่พระองค์ทรงทำไม่ได้?” ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงถามว่า “สำหรับเรามีสิ่งใดที่ยากเกินหรือ” สำหรับเยเรมีย์ สถานการณ์นี้ดูเหมือนหมดหวัง ยูดาห์กำลังถูกพิพากษาเพราะความบาปของพวกเขา พวกเขาจะถูกกวาดต้อนไปและแผ่นดินของพวกเขาจะถูกทำให้ร้างเปล่า กระนั้นพระเจ้าได้สั่งเขาให้ซื้อที่ดินเพราะว่าวันนั้นจะมาแน่เมื่อแผ่นดินนั้นจะถูกทำให้คืนสู่สภาพเดิมอีกครั้ง เห็นได้ชัดว่านั่นดูเหมือนเป็นไปได้สำหรับเยเรมีย์ กระนั้น ไม่มีสิ่งใดยากเกินสำหรับพระเจ้า บทเรียนนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ ไม่มีสิ่งใดยากเกินสำหรับพระเจ้า พระองค์ทรงแก้ปัญหาทุกอย่างที่เราทำได้

ยรม 32:28-29 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของชาวเคลเดีย และในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเอาเนพระเจ้าทรงประกาศอีกครั้งถึงความพินาศและความพ่ายแพ้ที่ใกล้เข้ามาของเยรูซาเล็มแก่เนบูคัดเนสซาร์และบาบิโลน

29 ชาวเคลเดียผู้ต่อสู้กับเมืองนี้ จะมาเผาเมืองนี้เสียด้วยไฟให้ไหม้หมด ทั้งบรรดาบ้านที่เขาเผาเครื่องถ้วยพระบาอัลที่บนหลังคา และเทเครื่องดื่มบูชาถวายแก่พระอื่นเพื่อยั่วเย้าเราให้กริ้ว นอกจากนี้ ชาวเคลเดีย (นั่นคือ บาบิโลน) จะเผากรุงนี้และบ้านเรือนทั้งหลายของมัน ความยุติธรรมจะถูกเสิร์ฟให้อย่างสาสมแก่บ้านเรือนเหล่านั้นที่ประชากรแห่งเยรูซาเล็มได้นับการพระต่างด้าวอื่นๆ โดยเฉพาะพระบาอัล ในการทำเช่นนั้นพวกเขาได้ยั่วเย้าพระเจ้าให้ทรงกริ้ว

ยรม 32:30-32 เพราะประชาชนของอิสราเอลและประชาชนของยูดาห์ไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากความชั่วต่อหน้าต่อตาของเราตั้งแต่หนุ่มๆมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า

ประชาชนอิสราเอลไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากยั่วยุเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเขา พระเจ้าทรงสรุปย่อประวัติศาสตร์ของอิสราเอลตั้งแต่สมัยเริ่มแรกสุดของพวกเขาในฐานะชนหมู่หนึ่งและประชาชาติหนึ่งซึ่งได้กระทำความชั่วร้ายต่อพระพักตร์พระองค์ (ความชั่วในบริบทนี้มีความหมายว่าการทำความผิด) ในการทำเช่นนั้น พวกเขาได้ยั่วยุพระเจ้าให้ทรงกริ้วโดยผลงานแห่งมือของตน (นั่นคือ รูปเคารพเหล่านั้นที่พวกเขาได้ทำขึ้น)

31 เพราะว่าเมืองนี้ได้รั้ความกริ้วและความพิโรธของเรา ตั้งแต่วันที่ได้สร้างมันขึ้น จนถึงวันนี้ เพราะฉะนั้นเราจะถอนออกไปเสียจากหน้าของเรา เยรูซาเล็มตลอดประวัติศาสตร์ของมันในฐานะกรุงของคนยิว ได้ยั่วยุพระเจ้าให้ทรงกริ้วด้วยการนับถือรูปเคารพและความบาปอื่นๆของมันมาตลอด ดังนั้นพระเจ้าทรงตั้งพระทัยแน่วแน่แล้วว่า จะขจัดมันไปให้พ้นจากสายพระเนตรของพระองค์

32 เพราะความชั่วทั้งสิ้นของประชาชนอิสราเอล และประชาชนยูดาห์ซึ่งเขาได้กระทำอันยั่วยุให้โกรธ คือทั้งตัวเขา บรรดากษัตริย์และเจ้านายของเขา บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ของเขา คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ความพิณาศที่ใกล้เข้ามาของเยรูซาเล็มเกิดขึ้นเพราะสาเหตุเดียวเท่านั้น นั่นคือ ความบาปของประชาชาตินั้นตั้งแต่พวกผู้นำเรื่อยลงมาจนถึงสามัญชน พวกเขาทุกคนล้วนมีความผิดและพวกเขาทุกคนจะทนทุกข์กับผลที่ตามมาเหล่านั้นของมัน

ยรม 32:33-35 เขาทั้งหลายได้หันหลังให้เรา มิใช่หันหน้า แม้ว่าเราได้สอนเขาอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง เขาก็มิได้ฟังที่จะรับคำสั่งสอนของเรา อิสราเอลโดยรวมและเยรูซาเล็มโดยเฉพาะได้หันหลังของตนให้พระเจ้าของตน แม้ว่าพระองค์ได้หาทางที่จะเตือนพวกเขาอย่างขยันขันแข็งและไม่หยุดหย่อนแล้ว การตอบสนองของพวกเขาคือ เมินพระเจ้า

34 แต่เขาทั้งหลายได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาไว้ในนิเวศ ซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้มีมลทิน ยูดาห์ไม่เพียงเมินพระเจ้าของตนเท่านั้น พวกเขายังมีหน้ามาตั้งรูปเคารพน่าสะอิดสะเอียนเหล่านั้นของตนในพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นถวายแด่พระนามของพระเยโฮวาห์

พระเจ้าอีกด้วย อาหัทและมนัสเสห์ได้ทำเช่นนั้นและกษัตริย์องค์อื่นๆด้วยเช่นกัน (ดู 2 พงศาวดาร 28:22 และ 33:1) ในการทำเช่นนั้นพวกเขาได้ทำให้พระวิหารของเจ้ามีมลทิน

35 เขาทั้งหลายได้สร้างปุษนียสถานสูงสำหรับพระบาอัลซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อให้บุตรชายและบุตรสาวของเขาลุยไฟถวายแก่พระโมเลค ซึ่งเรามีได้บัญชาเขาเลยและไม่ได้มีอยู่ในจิตใจของเราว่า เขาควรจะกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนี้เพื่อเป็นเหตุให้ยูดาห์กระทำผิดบาปไป ยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มได้สร้างแท่นบูชาต่างๆและสถานนมัสการหลายแห่งถวายแก่พระบาอัลในหุบเขาอินโนม ซึ่งอยู่ติดกับเยรูซาเล็ม พวกเขายังมีส่วนร่วมในการนำสะอิดสะเอียนนั้นของพระโมเลคด้วยในการถวายลูกๆของตนแก่ความโหดเหี้ยมของพระต่างด้าวองค์นี้ พระเจ้าจึงทรงหมดความอดทนกับพวกเขาแล้ว

ยรม 32:36-37 เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้แก่เจ้าทั้งหลายว่า 'เมืองนี้จะถูกยกให้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด' แม้เยรูซาเล็มกำลังจะถูกทำลาย พระเจ้าก็ทรงมีข่าวบางเรื่องที่จะหนุนใจผู้พยากรณ์ที่สับสนงุนงงของพระองค์ (จงระลึกว่าคำตอบนี้ของพระเจ้าถึงเยเรมีย์เป็นการตอบสนองต่อความสับสนของเขาเกี่ยวกับการซื้อที่ดินนั้นในอานาโทท)

37 ดูเถิด เราจะรวบรวมเขามาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้จับไปเขาให้ไปอยู่ด้วยความกริ้ว ด้วยความพิโรธ และความชิงโกรธของเรานั้น เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมายังที่นี่ และจะกระทำให้เขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย แม้การพิพากษาใกล้เข้ามาต่อสูลูกาห์และเยรูซาเล็ม บัดนี้ พระเจ้าก็ทรงประกาศว่าสักวันหนึ่งพระองค์จะทรงรวบรวมพวกเขากลับมาจากประชาชาติเหล่านั้นที่พวกเขาจะถูกกระจัดกระจายไปอยู่ สักวันหนึ่งพวกเขาจะถูกพากลับคืนสู่แผ่นดินของตน นั่นคือจุดประสงค์ของการซื้อที่ดินของฮานัมเอล มันคือบทเรียนหนึ่งที่ใช้สิ่งของประกอบที่ว่ายูดาห์และอิสราเอลจะถูกพากลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาสักวันหนึ่ง

ยรม 32:38-40 เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา ในวันอันเปี่ยมสุขนั้นเมื่ออิสราเอลจะถูกพากลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาโดยสมบูรณ์

พระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาอีกครั้งและพวกเขาจะเป็นประชาชนของพระองค์ แม้มีการกลับคืนสู่แผ่นดินนั้นบางส่วนของอิสราเอลหลายครั้ง (ในสมัยของเอสราและเนหะมีย์เช่นเดียวกับในศตวรรษที่ยี่สิบ) การสำเร็จจริงครบถ้วนของคำพยากรณ์นี้ก็ยังไม่ถึง นี่จะถูกทำให้สำเร็จจริงทั้งหมดเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่เพื่อสถาปนาการครอบครองยุคพันปีของพระองค์

39 เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่เขา เพื่อเขาจะยำเกรงเราอยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เขา และแก่ลูกหลานของเขาที่ตามเขามา ในวันนั้น (วันแห่งพระเยโฮวาห์) อิสราเอลจะยำเกรงพระเจ้าของตนด้วยใจเดียว พระเจ้าจะปลุกฝังสิ่งนั้นในตัวพวกเขาและมันจะกลายเป็นพระพรอย่างหนึ่งและดีสำหรับพวกเขาและลูกหลานของพวกเขาหลังจากนั้นตลอดไปเป็นนิตย์

40 เราจะกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับเขาทั้งหลาย อันว่าเราจะไม่หันจากการกระทำความดีแก่เขาทั้งหลาย และเราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของเขาทั้งหลาย เพื่อว่าเขาจะมีได้หันไปจากเรา ในยุคพันปี พระเจ้าจะทรงรื้อฟื้นพันธสัญญานั้นที่ทรงกระทำไว้กับอิสราเอลที่ศิโยนหรืออาจเสนอพันธสัญญาหนึ่งที่ใหม่หมด ไม่ว่ากรณีใด มันจะเป็นพันธสัญญานิรันดร์ ในพันธสัญญานั้น พระเจ้าจะสัญญาว่าพระองค์จะไม่หันไปจากการอวยพรและการทำดีต่ออิสราเอลอีกเลย พระองค์จะปลุกฝังความยำเกรงพระองค์ไว้ภายในพวกเขาและพวกเขาจะไม่พรากไปเสียจากพระองค์อีกเด็ดขาด พระพรเต็มเปี่ยมทั้งหลายแห่งพันธสัญญานั้นที่ทรงกระทำไว้กับอิสราเอลในหนังสือพระราชบัญญัติจะถูกทำให้สำเร็จจริงทั้งหมดในวันนั้น

ยรม 32:41-42 **เอ** เราจะเปรมปรีดีในการที่จะกระทำความดีแก่เขา และเราจะปลุกเขาไว้ในแผ่นดินนี้ด้วยความมุ่งมั่น ด้วยสุดใจของเราและสุดจิตของเรา ในวันนั้น (วันแห่งพระเยโฮวาห์) พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะเปรมปรีดีเพราะอิสราเอลในการกระทำดี พระองค์ทรงสัญญาว่าจะปลุกพวกเขาในแผ่นดินของพวกเขา ซึ่งบอกเป็นนัยถึงการกลับสู่สภาพเดิมอย่างถาวร นอกจากนี้ การกลับสู่สภาพเดิมนั้นจะถูกกระทำโดยพระเจ้าด้วยสุดพระทัยและสุดจิตของพระองค์

42 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้นำเอาความร้ายยิ่งใหญ่อันนี้มาเหนือชนชาตินี้ ฉะนั้น เรา ก็จะนำความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้สัญญาไว้ นั้นมาเหนือเขา ฉะนั้น พระเจ้าทรงสัญญาว่า เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงนำการพิพากษาอันน่ากลัวนั้น มาต่อสู้อุปการเขาผ่านทางบาบิโลน และการกระจัดกระจายไปนั้น ฉะนั้น พระองค์ก็จะทรงนำสิ่งดีทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว มาสู่อุปการเขา ฉะนั้น

ยรม 32:43-44 และจะมีการซื้อนาถันในแผ่นดินนี้ซึ่งเจ้ากล่าวถึงว่าเป็นที่รกร้าง ปราศจากมนุษย์หรือสัตว์ ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย ในวันแห่งการกลับสู่สภาพเดิมของ อิสราเอล ที่ดินจะถูกซื้อขายอีกครั้ง แม้ยุคที่ขณะนี้ถูกเหยียบย่ำโดยคนบาบิโลนผู้ทิ้งมันให้ร้างเปล่า ในวันนั้นสภาพต่างๆอันเป็นปกติและเจริญรุ่งเรืองจะถูกรื้อฟื้นอีกครั้ง

44 ที่นั่นจะซื้อกันด้วยเงิน ไบโชนดก็จะต้องลงนามและประทับตรา และลงนามพยาน ที่ในแผ่นดินของเบนยามิน ในที่ต่างๆแถบกรุงเยรูซาเล็ม และในหัวเมืองยูดาห์ ในหัวเมืองแถบ แคนเมืองเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา และในหัวเมืองแถบภาคใต้ เพราะเราจะให้การเป็น เชลยของเขาทั้งหลายกลับสู่สภาพเดิม " พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ท่ามกลางความมืดมนแห่ง การถูกจองจำของเยเรมีย์ในลานคุกที่เยรูซาเล็ม พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าถึงวันที่จะมานั้นเมื่อ ที่ดินจะถูกซื้อขายอีกครั้งทั่วประชาชาตินั้น พระเจ้าจะทรงพาพวกเขา กลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขา ฉะนั้น เรื่องที่ดินซึ่งถูกซื้อจากฮานันเอล (ตามคำสั่งของพระเจ้า) จึงเป็นบทเรียนหนึ่งที่ใช้ สิ่งของประกอบอันชัดเจนของการทำให้อิสราเอลกลับคืนสู่สภาพเดิมสักวันหนึ่งตามที่ทรง สัญญาไว้ ฉะนั้น แม้ส่วนหนึ่งถูกทำให้สำเร็จแล้วในสมัยเอซราและเนหะมีย์เป็นต้นมา การสำเร็จ จริงในที่สุดของพระสัญญานี้ก็เกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

ภาพรวมของเยเรมีย์ 33: เยเรมีย์ 33 นำเสนอคำพยากรณ์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการครอบ ครองในยุคพันปีของพระคริสต์ รวมถึงการกลับคืนของอิสราเอลสู่แผ่นดินของพวกเขาอย่าง

สมบูรณ์ การกลับคืนสู่สามัญธรรมกับพระเจ้าโดยสมบูรณ์ของพวกเขา การกลับสู่สภาพเดิม
ของราชวงศ์ดาวิด และพระพรต่างๆที่จะมาในอาณาจักรอันเปี่ยมสุขนั้น

ยรม 33:1 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ครั้งที่สอง เมื่อท่านยังถูก
กักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาพระองค์นั้นว่า วาระและฉากหลังของบทนี้ถูกกล่าวชัดเจน
มันคือขณะที่เยเรมีย์ยังถูกขังอยู่ในลานคุกที่เยรูซาเล็ม การอ้างอิงถึง “ครั้งที่สอง” อาจหมายถึง
ครั้งที่สองที่พระเจ้าตรัสแก่เขาในหัวข้อเดียวกันนั้นและสถานที่เดียวกันนั้น (ลานคุคนั้น) หัวข้อ
ของบทนี้เป็นอันเดียวกันกับของบทที่แล้ว ซึ่งกล่าวถึงพระเมสสิยาห์และความเปี่ยมสุขของ
อาณาจักรที่จะมานั้น แผลงที่มาซึ่งได้รับการคลอใจแห่งข้อความของเยเรมีย์ถูกกล่าวชัดเจนอีก
ครั้ง มันคือ “พระวณะของพระเยโฮวาห์”

ยรม 33:2-3 "พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้าง พระเยโฮวาห์ผู้ทรงปั้นเพื่อสถาปนาไว้
พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า 'ไม่มีความเห็นเป็นเอกฉันท์เกี่ยวกับข้อนี้
บางคนเสนอว่ามันอาจแปลได้ว่า 'พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างเจ้า และพระเยโฮวาห์ผู้ทรงปั้นเจ้า...
ตรัสดังนี้ว่า' คนอื่นๆก็เสนอว่าหัวข้อหลักกล่าวถึงการเนรมิตสร้างแผ่นดินโลก บริบทโดยตรง
ของบทก่อนหน้า (ซึ่งดูเหมือนว่าบทนี้ตามมา) กลับเสนอพันธสัญญาใหม่และการกลับสู่สภาพ
เดิมอย่างสมบูรณ์ของอิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขา นั่นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ อีกครั้งที่
พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงประกาศพระนามทางการของพระองค์ – “เราเป็น” (I AM) ผู้ยิ่งใหญ่
ผู้ทรงดำรงอยู่ในอดีตเสมอมาและจะดำรงอยู่เสมอไป ทรงดำรงอยู่โดยพระองค์เองตลอดชั่วนิรัน
ดร ทั้งหมดนี้ล้วนถูกบอกเป็นนัยในพระนามเยโฮวาห์ซึ่งสะท้อนถึงบุรุษที่หนึ่ง รูปกาลปัจจุบัน
ของคำกริยา *เป็นอยู่* – เราเป็น (I AM)

3 จงทูลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะสำแดงสิ่งที่ใหญ่ยิ่งและที่มีอำนาจใหญ่โต ซึ่งเจ้า
ไม่รู้มันให้แก่เจ้า หลังจากได้เตือนความจำผู้พยากรณ์ที่ถูกบัพยอกเร้าของพระองค์แล้วถึงการ
สถิตอยู่อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าจึงสั่งเยเรมีย์ให้ร้องทูลต่อพระองค์และพระองค์จะทรง
ตอบ นอกจากนี้ ในการทำเช่นนั้น พระองค์ก็จะสำแดงให้เขาเห็นสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่และทรง

อานูกาฬซึ่งจนถึงบัดนี้เขาไม่เข้าใจด้วย แม้พระสัญญาที่ผู้ให้ไว้แก่เยเรมีย์ในเวลาทุกข์ใจของเขา พระสัญญาที่ก็ยังมิได้อยู่สำหรับประชาชนของพระเจ้าจนทุกวันนี้ ในพระคริสต์เราสามารถร้องทูลต่อพระเจ้าและพระองค์จะทรงตอบและสำแดงให้เราเห็นสิ่งต่างๆอันอัศจรรย์ ซึ่งรวมถึงสิ่งต่างๆที่เราไม่เคยเข้าใจมาก่อนด้วย ตรงนี้คือ หนึ่งในพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นในพระวาทะของพระเจ้าที่มีแก่ประชาชนของพระองค์ตลอดหลายยุคสมัย นอกจากนี้ บริบทยังนำเสนอแง่มุมเพิ่มเติมด้วย เยเรมีย์กำลังถูกคุมขังอย่างไม่เป็นธรรมที่เยรูซาเล็มเพราะอาชญากรรมในการประกาศพระวาทะของพระเจ้า ในบริบทนั้น พระเจ้าทรงสั่งเขาให้อธิษฐานและจากนั้นพระองค์จะตอบ การอธิษฐานบ่อยครั้งมีพลังมากที่สุดในการที่สภาวะต่างๆอัศจรรย์ที่สุด

ยรม 33:4-5 เพราะว่าพระเจ้าโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องบ้านในกรุงนี้ และเกี่ยวกับเรื่องพระราชวังของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งถูกรื้อลง เพื่อทำการต่อต้านเชิงเทินและดาบ วิฤติขณะนั้นในอิสราเอลถูกนำเสนอเป็นฉากหลังสำหรับพระสัญญาเหล่านั้นที่จะมาของพระเจ้า เยรูซาเล็มอยู่ท่ามกลางการโจมตีต่างๆของบาบิโลน วาระของบทนี้อาจเป็นก่อนการรุกรานครั้งที่สามและครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลนต่อผู้เยรูซาเล็ม คำที่แปลเป็น **เชิงเทิน (โคเลาร์ท)** หมายถึง เชิงเทินล้อมกรุงที่ถูกก่อสร้างนอกกำแพงด้านทิศเหนือของเยรูซาเล็ม จากที่นั่นคนบาบิโลนสามารถยิงลงมาเข้าไปในกรุงนั้นได้ บริบทนี้กล่าวถึงความพิณาศที่ใกล้เข้ามาของเยรูซาเล็ม

5 เขาทั้งหลายจะมารบกับชาวเคลเดียและทำให้คนเป็นศพไปเต็มบ้านเต็มเรือน เป็นคนที่เราสังหารด้วยความกริ้วและความพิโรธของเรา เพราะได้ซ่อนหน้าของเราจากกรุงนี้เนื่องด้วยความชั่วของเขาทั้งหลาย *เขาทั้งหลาย*นี้อาจหมายถึงพวกยิวจากพื้นที่รอบนอกต่างๆ หรือกำลังพลสำรองหรือพันธมิตรของพวกเขา เมื่อศึกครั้งสุดท้ายต่อผู้เยรูซาเล็มเริ่มต้นขึ้น กำลังพลยิวสำรองก็รวมตัวกันเพื่อยืนหยัดต่อสู้บาบิโลนเป็นครั้งสุดท้าย แต่พระเจ้าทรงเตือนว่ามันเปล่าประโยชน์ พวกเขามีแต่จะเพิ่มศพคนตายที่เยรูซาเล็มเท่านั้น นอกจากนี้ พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าการฆ่าฟันนี้เป็นผลมาจากความกริ้วของพระองค์ที่มีต่อความบาปของเยรูซาเล็ม

ยรม 33:6-7

ดูเถิด เราจะนำอานามัย และการรักษามาให้ และเราจะรักษาเขาทั้ง

หลายให้หาย และเผยสันติภาพและความจริงอย่างอุดม ตรงข้ามกับฉากหลังอันมืดมนที่ถูก
พรรณนาไว้ในสองข้อก่อนหน้า บัดนี้พระเจ้าทรงประกาศถึงพระพรต่างๆซึ่งจะมาในช่วงวัน
แห่งพระเยโฮวาห์ แม้พระเจ้าได้ทรงนำการพิพากษาใหญ่โตมาต่อผู้เยรูซาเล็ม วันนั้นก็จะมาแน่
เมื่อพระองค์จะนำอานามัยและการรักษามาสู่กรุงที่ป่วยด้วยความบาปนี้ พิมเสนแห่งกิเลอาดจะมา
ในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระคริสต์ วันนั้นจะมาแน่เมื่ออิสราเอลโดยรวมและเยรูซาเล็มโดย
เฉพาะจะถูกเผยให้เห็นสันติภาพและความจริงอันอุดมโดยพระเจ้า แน่แน่นอนว่าวันนั้นจะมาเมื่อ
พระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่ ในช่วงการครอบครองยุคพันปี
ของพระองค์

7 เราจะให้พวกเชลยแห่งยูดาห์และพวกเชลยแห่งอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม และจะสร้าง
เขาทั้งหลายเสียใหม่อย่างที่เขาเป็นมาแต่เดิมนั้น ในวันนั้น การกระจัดกระจายไปของยูดาห์และ
อิสราเอล – วงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นจะถูกทำให้กลับสู่สภาพเดิม การกระจัดกระจายไปของพวกเขา
ยิวจะสิ้นสุดลงเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา อิสราเอลจะถูกทำให้กลับสู่สภาพเดิมและรวมเป็น
ประชาชาติเดียวอีกครั้งเหมือนอย่างที่มีมันเป็นแต่เดิมนั้น

ยรม 33:8-9

เราจะชำระเขาจากบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อ

เรา และจะให้ภัยบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำ และการละเมิดของเขาต่อเรา ในวัน
นั้น อิสราเอลที่กลับสู่สภาพเดิมแล้วจะถูกชำระให้สะอาดจากความบาปของตน ผู้พยากรณ์เศคาริ
ยาห์เขียนไว้ว่า “ในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะ
ชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด” (เศคาริยาห์ 13:1) น้ำพุที่ชำระให้สะอาดนั้นคือ
พระโลหิตที่หลั่งออกของพระคริสต์อย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ณ ตอนต้น
ของยุคพันปี ประชาชาติอิสราเอลทั้งหมดจะหันมาหาพระคริสต์และถูกชำระให้สะอาดจาก
ความบาปต่างๆของตน นั้นจะเริ่มต้นในช่วงยุคเจ็ดปีและพบการสำเร็จจริงของมันก่อนการเริ่ม
ต้นของยุคพันปี แต่ในวันนั้นประชาชาติอิสราเอลทั้งสิ้นจะถูกชำระให้สะอาดและได้รับการอภัย
จากความบาปของตน

9 และกรุงนี้จะให้เรามีชื่ออันให้ความชื่นบาน เป็นที่สรรเสริญและเป็นศักดิ์ศรีต่อหน้า
บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะได้ยินถึงความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้กระทำเพื่อเขาทั้ง
หลาย เขาจะกลัวและสะทกสะท้าน เพราะความดีและความเจริญทั้งสิ้นซึ่งเราได้จัดทำให้เมื่อ
นั้น เมื่ออิสราเอลหันกลับมาหาพระเจ้าของตนในการกลับใจใหม่และความเชื่อโดยสมบูรณ์ มัน
ก็จะนำความชื่นบาน คำสรรเสริญ และเกียรติมาสู่พระเจ้า กล่าวสั้นๆคือ พระเจ้าจะทรงได้รับ
เกียรติในพวกเขา นอกจากนี้ บรรดาชนชาติที่เหลือแห่งแผ่นดินโลกจะเห็นพระพรเหล่านั้นซึ่ง
พระเจ้าจะเทออกเหนือประชาชนของพระองค์ ในการเห็นพระหัตถ์แห่งการอวยพรของพระเจ้า
เหนือประชาชนของพระองค์ผู้ซึ่งพระองค์เคยพิพากษา ประชาชาติทั้งปวงจะเกรงกลัวและสะทก
สะท้าน โดยตระหนักว่าการพิพากษาของพระเจ้าอาจลงมาสู่พวกเขา พวกเขาจะตระหนักด้วย
ถึงพระพรอันทรงฤทธิ์เหล่านั้นซึ่งพระเจ้าสามารถประทานแก่คนเหล่านั้นที่วางใจและเชื่อฟัง
พระองค์ ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในอิสราเอลและประชาชาติทั้งปวงจะเรียนรู้ถึง
ความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์

ยรม 33:10-11 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า และจะมีเสียงให้ได้ยินกันอีกครั้งใน
สถานที่นี้ซึ่งเจ้ากล่าวว่าจะเป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ในหัวเมืองแห่งยูดาห์
และตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ปราศจากมนุษย์ ปราศจากคนอาศัย และปราศจาก
สัตว์ใดๆ ในบทก่อนหน้า (32:43) พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ได้ทรงบอกล่วงหน้าถึงความ
รกร้างที่ใกล้เข้ามาซึ่งกำลังจะเกิดแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็ม ตรงข้ามกับฉากหลังอันมืดมนนั้น
ความเป็นไปได้อันสว่างจ้าต่อไปนี้ถูกพรรณนา

11 ที่นั่นจะได้ยินเสียงบันเทิงและเสียงรีนเริง และเสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว และเสียง
บรรดาคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงอีก ขณะที่เขานำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังพระนิเวศของ
พระเยโฮวาห์ว่า 'จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ เพราะความ
เมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์' แม้การพิพากษากำลังใกล้เข้ามาต่อผู้เยรูซาเล็มแล้ว วันนั้น
ก็จะมาเมื่อการชื่นชมยินดีและการสรรเสริญจะถูกได้ยินอีกครั้งที่เยรูซาเล็ม ในวันนั้นเพลงสดุดี
ต่างๆแห่งการสรรเสริญ เช่นอย่างที่ถูกรับในเพลงสดุดี 106:1, 107:1-2 และ 136:1 จะถูกได้ยิน

อีกครั้งในเยรูซาเล็ม แม้มีการกลับคืนของอิสราเอลสู่แผ่นดินของมันบางส่วนในสมัยของเอสรา และเนหะมีย์ (เช่นเดียวกับในศตวรรษที่ยี่สิบ) ภาพที่ใหญ่กว่าก็กล่าวถึงการครอบครองในยุค พันปีของพระคริสต์

เพราะเราจะให้พวกเขาแห่งแผ่นดินนั้นกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ แม้การพิพากษาจะเกิดแก่เยรูซาเล็มในสมัยของเยเรมีย์ วันที่ยิ่งใหญ่กว่าก็จะมาแน่เมื่อดวงอาทิตย์ แห่งความชอบธรรมจะลอยขึ้นเหนือกรุงบิรสุทธานั้น ในวันของพระองค์ จะมีการกลับคืนสู่ สภาพเดิมของอิสราเอลอย่างสมบูรณ์

ยรม 33:12-14 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ในสถานที่นี้ซึ่งเป็นที่รกร้าง ปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ และในหัวเมืองทั้งสิ้นของที่นี่ จะเป็นที่อาศัยของผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายให้แกะของเขาได้นอนลงอีก แม้แผ่นดินนั้นจะถูกทำให้ว่างเปล่าในไม่ช้า ไม่เพียงเฉพาะ ประชากรที่เป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ปศุสัตว์ด้วย วันนั้นก็จะมีมาแน่เมื่อมันจะถูกฟื้นคืนสู่สภาพเดิม ในสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองของผู้เลี้ยงแกะ อีกครั้งที่การสำเร็จจริงในที่สุดของคำ พยากรณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในหัวเมืองแถบแดนเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา ในหัวเมือง แถบภาคใต้ ในแผ่นดินแห่งเบนยามิน ตามสถานที่รอบกรุงเยรูซาเล็ม ในหัวเมืองยูดาห์ จะมีฝูง แกะผ่านไถ่มือของผู้ที่นับอีก วันนั้นจะมีมาแน่เมื่อแผ่นดินยูดาห์และอิสราเอลทั้งสิ้นจะถูกฟื้นคืนสู่ สภาพเดิมในความเจริญรุ่งเรืองและความสงบสุข อาณาจักรยูดาห์ทั้งหมดถูกพรรณนาตรงนี้ ใน วันนั้น จะมีฝูงแกะทั้งหลายอันสงบสุขอยู่ภายใต้บรรดาผู้เลี้ยงแกะของพวกมันเอง คำที่แปลเป็น นับ (บอก) (มานาห์) หมายถึง ‘การนับจำนวน’ หรือ ‘การทำเป็นตัวเลข’ ความคิดนี้หมายถึงการ ที่ผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งจะนับแกะของตนเพื่อให้แน่ใจว่าทุกตัวถูกนับหมด ความหมายโดยนัยที่ยิ่ง ใหญ่กว่าก็คือเรื่องสันติภาพและความสงบสุขเมื่อบรรดาผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของตนเอง

14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือเมื่อเราจะให้สิ่งดีที่เราสัญญาไว้ต่อวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์สำเร็จ ไม่เพียงยูดาห์จะถูกฟื้นคืนสู่สภาพเดิมและถูกอวยพรใน

วันนั้นเท่านั้น แต่ประชาชนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยจะถูกรวมเป็นหนึ่งอีกครั้ง ถูกฟื้นคืนสู่สภาพเดิม และถูกอวยพรในอาณาจักรยุคพันปีของพระเยซูคริสต์

ยรม 33:15-16 ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้อังกูรชอบธรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น จุดสนใจหลักแท้จริงของวันแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ตรงนี้ นั่นคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราพระเยซูคริสต์ หนึ่งในชื่อเรียกสำคัญของพระองค์ในภาคพันธสัญญาเดิมคือ อังกูร (กิ่ง) ในข้อนี้พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “อังกูรชอบธรรม” ดู อิสยาห์ 4:2, 11:1, เศคาริยาห์ 3:8 และ 6:12 ความคิดนี้กล่าวถึงหน่ออันใหม่ที่แตกออกมาจากตอไม้อันหนึ่ง ลักษณะเฉพาะตัวของอังกูรนั้นคือ ความชอบธรรม

การสำเร็จจริงของเรื่องนั้นคือ พระเยซูคริสต์ พระองค์จะทรงแตกออกมาจากตอแห่งเชื้อสายกษัตริย์ของดาวิดซึ่งถูกโค่นลงในเศเดคิยาห์ (เมื่อยูดาห์ตกไปเป็นเชลย) มันไม่เคยถูกฟื้นคืนสู่สภาพเดิมอีกเลยจนทุกวันนี้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา เชื้อสายกษัตริย์ของดาวิดจะถูกฟื้นคืนสู่บัลลังก์ของอิสราเอลอีกครั้ง พระนามของพระองค์คือ พระเยซูคริสต์ ในยุคพันปี พระองค์จะทรงให้ “ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น” ความคิดคู่กันของความยุติธรรมและความชอบธรรมถูกพบอีกครั้ง พวกมันถูกพบบ่อยๆทั่วหนังสือเพลงสดุดีและหนังสือสุภาษิต คำที่แปลเป็น ความยุติธรรม (การพิพากษา) (มิชพัท) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ความยุติธรรม’ คำที่แปลเป็น ความชอบธรรม (เชดาคาห์) หมายถึงความชอบธรรมในฐานะหลักการหนึ่ง ในวันนั้นเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อปกครองและครอบครอง ความชอบธรรมในฐานะหลักการหนึ่งและการแสดงออกของมันเป็นการตัดสินใจต่างๆที่ชอบธรรมจะมีชัยในอิสราเอลและทั่วโลก

16 ในกาลครั้งนั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด และเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือ ‘พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา’ ในวันนั้น ยูดาห์และเยรูซาเล็มจะไม่เพียงมั่นคงและปลอดภัยตลอดไปเป็นนิรันดร์เท่านั้น แต่เยรูซาเล็มจะมี ‘ชื่อเล่น’ ใหม่ด้วย – “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา” ในภาษาฮีบรู วลีนี้คือ *เย*

โฮวาท் ซิดเคนู สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนก็คือว่า อังกูร์นี้ (นั่นคือ พระเยซู) ทรงเป็นองค์เดียวกันกับพระเยโฮวาท் แน่ทีเดียว พระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา ในวันนั้นอิสราเอลทั้งสิ้นจะตระหนักเช่นกัน นี่บอกเป็นนัยชัดเจนถึงหลักคำสอนเรื่องการนับว่าเป็นคนชอบธรรม

ยรม 33:17-18 เพราะพระเยโฮวาทร์สดังนี้ว่า ดาวิดจะไม่ขัดสนบุรุษที่จะประทับบนพระที่นั่งแห่งวงศ์วานอิสราเอล ราชวงศ์ของดาวิดถูกตัดออกเมื่อเศเดคียาห์ถูกส่งไปเป็นเชลยยังบาบิโลนในปี 586 ก่อน ค.ศ. อย่างไรก็ตาม เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา บัลลังก์ของดาวิดจะถูกฟื้นคืนสู่สภาพเดิมอีกครั้ง ดูเหมือนว่าการกลับสู่สภาพเดิมนี้นี้สุดท้ายแล้วจะสำเร็จในตัวพระคริสต์และรองลงมาในดาวิดเองเมื่อเขาถูกทำให้เป็นขึ้นอีก ในเอเสเคียล 34:23-24 และ 37:24-25 ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนก็คือว่าบัลลังก์ของดาวิดไม่เพียงถูกฟื้นคืนสู่สภาพเดิมเท่านั้น แต่ดาวิดเองจะถูกสถาปนาเป็นกษัตริย์อีกครั้งในร่างกายของเขาที่ถูกทำให้เป็นขึ้นอีกและได้รับสง่าราศี

18 และปุโรหิตคนเลวจะไม่ขัดสนบุรุษที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวายเป็นเครื่องเผาบูชา และเผาเครื่องสัตถบูชา และกระทำการสักการบูชาเป็นนิตย์" ในวันนี้ ปุโรหิตเชื้อสายอาโรนและการรับใช้ของคนเลวจะถูกฟื้นคืนอย่างสมบูรณ์ นี่บอกเป็นนัยเพิ่มเติมว่าจะมีการฟื้นคืนการถวายเครื่องบูชาต่างๆของคนเลวในยุคพันปีอีก เอเสเคียล 40, 44 และ 46 บ่งบอกเช่นเดียวกัน ในวันนี้ เครื่องสักการบูชาต่างๆและของถวายต่างๆที่พระวิหารยุคพันปีเห็นได้ชัดว่าจะถูกถวายเพื่อเป็นที่ระลึกถึงพระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระคริสต์บนกางเขนนั้น

ยรม 33:19-22 พระวณะของพระเยโฮวาทร์มายังเยเรมีย์ว่า ดูเหมือนว่านี่ยังเป็นช่วงเวลาเดียวกับตอนต้นของบทนี้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ประทานพระวณะเพิ่มเติมแก่เยเรมีย์อาจอีกหลายวันต่อมา

20 "พระเยโฮวาทร์สดังนี้ว่า ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวัน และหักพันธสัญญาของเราด้วยคืนได้ จนวันและคืนมาถึงตามเวลาที่กำหนดไม่ได้ คำประกาศอันศักดิ์สิทธิ์อยู่ตรงนี้ใน

“พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า” พระเจ้าทรงใช้กษัตริย์ธรมชาติ (นั่นคือ พันธสัญญา) เกี่ยวกับกลางคืน และกลางวัน ตั้งแต่แรกเริ่มแห่งการเนรมิตสร้าง มีวัฏจักรต่อเนื่องของกลางวันซึ่งตามมาด้วย กลางคืน ทุกๆสี่สิบสี่ชั่วโมงเสมอ ไม่มีผู้ใดสามารถหักพันธสัญญานั้นได้และนั่นคือประเด็นที่ กำลังถูกนำเสนอ หากผู้ใดสามารถหักกษัตริย์ธรมชาติ (นั่นคือ พันธสัญญา) พื้นฐานนั้นได้

21 แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ จนท่านไม่มีโอกาสที่จะเสวยราชย์บนพระที่นั่งของท่าน และหักพันธสัญญาของเรา ซึ่งมีต่อปุโรหิตคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราเสียได้ ประเด็นที่ยิ่งใหญ่กว่าตรงนี้ก็คือนั่นคือว่า ถ้ากษัตริย์ธรมชาติของกลางวันและ กลางคืนถูกยกเลิกได้ นั่นพันธสัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นพันธสัญญาแก่ดาวิดก็ถูกยกเลิกได้เช่นกัน แต่เพราะว่าพันธสัญญาแห่งกลางวันและกลางคืนไม่อาจถูกยกเลิกได้ พันธสัญญาของพระเจ้ากับ ดาวิดก็ถูกยกเลิกไม่ได้เช่นกัน พันธสัญญานั้นก็คือว่า ดาวิดจะมีบุตรชายคนหนึ่งที่จะครอบครอง บนบัลลังก์ของเขา พันธสัญญาที่เป็นพันธสัญญานั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงในพระคริสต์ผู้จะทรง ครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์บนบัลลังก์ของดาวิด (ดูเหมือนว่าดาวิดจะครอบครองเช่นกันใน วันนั้นในฐานะผู้สำเร็จราชการร่วมคนหนึ่งเหนืออิสราเอล) เช่นเดียวกัน ในการครอบครองยุค พันปีของพระคริสต์ จะมีปุโรหิตและคนเลวในจำนวนที่จำเป็นเพื่อปรนนิบัติที่พระวิหารนั้น

22 บริวารของฟ้าสวรรค์จะนับไม่ได้ และเมื่อดาวิดที่ทะเลก็ดวงไม่ได้ฉันใด เราก็จะให้ เชื่อสายของดาวิดผู้รับใช้ของเราและคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราทวีมากขึ้นฉันนั้น” แม้จะมีการ สำเร็จจริงตามตัวอักษรของคำพยากรณ์นี้โดยไม่ต้องสงสัยในอาณาจักรยุคพันปีและอาณาจักรนิ รันดรนั้น มันก็อาจมีการสำเร็จจริงฝ่ายวิญญาณในพระคริสต์ด้วย เพราะว่าในพระคริสต์ เชื่อสาย ของดาวิดจะมีจำนวนนับไม่ถ้วน นอกจากนี้ เพราะว่าผู้เชื่อแต่ละคนคือ ปุโรหิตของพระเจ้า พวกเขา จึงจะเป็นเหมือนเมื่อดาวิดแห่งทะเลซึ่งไม่อาจนับจำนวนได้

ยรม 33:23-26 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ว่า ข้อความซุดซุดท้าย ของบทนี้อยู่ตรงนี้แล้ว (อาจหลังจากนี้อีกไม่นาน)

24 "เจ้าไม่ได้พิจารณาออกหรือว่า ประชาชนเหล่านี้พูดกันอย่างไร คือพูดกันว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งสองครอบครัวที่พระองค์ทรงเลือกไว้เสียแล้ว' ดังนี้แหละ เขาทั้งหลายได้ดูหมิ่นประชาชนของเรา ฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประชาชาติต่อหน้าเขาทั้งหลายอีกต่อไป ความคิดนี้กล่าวถึงพวกยิวที่ไม่เชื่อในสมัยของเยเรมีย์ คนเหล่านี้แพร่ข่าวลือว่าพระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งครอบครัวของดาวิดและของอาโรนแล้ว – ราชวงศ์กษัตริย์และครอบครัวของปุโรหิต (หรือยาโคบ) พวกซี้สงสัยเหล่านี้จึงได้ดูหมิ่นมรดกของตัวเองและพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่มีแก่พวกเขา พวกเยะเย้ยและพวกไม่เชื่อในอิสราเอลกำลังอ้างว่าพระเจ้าได้ทรงผิดคำตรัสของพระองค์เสียแล้วหรือไม่สามารถทำตามคำตรัสไว้ได้ พวกเขาซึ่งเหมือนซาตานในสวนเอเดนจึงกำลังพูดว่า "จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า?"

25 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเราได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และสถาปนากฎต่างๆของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแล้ว 26 เราจึงจะทอดทิ้งเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา ในลักษณะที่คล้ายกับในข้อ 20-22 พระเจ้าทรงเสนอว่าถ้ากฎธรรมชาติต่างๆของกลางคืนและกลางวันหรือของสิ่งอื่นๆที่อยู่ในท้องฟ้าสามารถถูกยกเลิกได้ พระองค์ก็จะยกเลิกพันธสัญญาเหล่านั้นของพระองค์ที่ทำไว้กับยาโคบและดาวิดเช่นกัน ประเด็นนี้ก็เข้าใจง่ายๆ เพราะว่ากฎต่างๆแห่งฟิสิกส์ที่ควบคุมสิ่งต่างๆในท้องฟ้าไม่อาจถูกยกเลิกได้ พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่ให้ไว้แก่ประชาชนของพระองค์ (ไม่ว่าแก่ยาโคบหรือแก่ดาวิด) ก็ไม่อาจถูกยกเลิกได้เช่นกัน

และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากเชื้อสายของเขาให้ครอบครองเหนือเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาต่อเขา" หากเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะยกเลิกพระสัญญาต่างๆของพระองค์ที่จะรื้อฟื้น อวยพร และพิทักษ์รักษาอิสราเอล พระองค์ก็สามารถยกเลิกพระสัญญาของพระองค์ที่จะรื้อฟื้นเชื้อสายของดาวิดคืนสู่บัลลังก์ได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม เพราะว่ากฎและพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าไม่อาจถูกยกเลิกได้ พระเจ้าก็จะไม่ยกเลิกพระสัญญาของพระองค์ที่ให้ไว้แก่ดาวิดเช่นกัน วันนั้นจะ

มาแน่เมื่อพระเจ้าจะทรงให้อิสราเอลกลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาและมีความเมตตาต่อพวกเขา
ทั้งหมด

ภาพรวมของเยเรมีย์ 34: บทนี้ประกอบด้วยความคิดสองประการ: (1) ความตายของ
เศเคคียาห์ที่บาบิโลนถูกบอกล่วงหน้าในข้อ 1-7; และ (2) พวกยิวที่เยรูซาเล็มถูกตัดเดือนที่บังคับ
พี่น้องที่ยากจนของตนให้เป็นทาสอย่างผิดกฎหมายในข้อ 8-22

ยรม 34:1 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อเนบูคัดเนสซาร์
กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ และบรรดาราชอาณาจักรในแผ่นดิน
โลกซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายที่ต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็ม และหัว
เมืองทั้งปวงของกรุงนั้นว่า กรอบเวลาถูกให้ไว้อย่างชัดเจน มันเป็นเวลาแห่งการรุกรานครั้งที่
สามและครั้งสุดท้ายของบาบิโลนต่อสู้ยูดาห์และเยรูซาเล็มในประมาณปี 587 ก่อน ค.ศ. อีกครั้งที่
การคล้อยของข้อความตอนนี้ถูกกล่าวชัดเจนในการที่มันเป็นพระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมา
ยังเยเรมีย์จากพระเยโฮวาห์ การกล่าวถึง “บรรดาราชอาณาจักรในแผ่นดินโลกซึ่งอยู่ใต้การครอบ
ครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลาย” หมายถึงกองทัพเสริมของแต่ละอาณาจักรที่บาบิโลน
ได้กำราบและทำให้เป็นข้าราชการบรรณาการของมัน จักรวรรดิบาบิโลน ณ จุดสูงสุดของมันได้
พิชิตประชาชาติและผู้มีอำนาจมากมายในตะวันออกกลาง ทั้งหมดนี้ถูกเกณฑ์มาในการโจมตี
ครั้งสุดท้ายต่อสู้ยูดาห์ที่มักกบฏ

ยรม 34:2-3 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปพูดกับเศเค
คียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และกล่าวแก่ท่านว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบกรุงนี้ไว้
ในมือกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะเผาเสียด้วยไฟ อีกครั้งที่กรอบเวลาถูกระบุเจาะจง: มันคือตอ
นที่เศเคคียาห์ (กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์) เป็นกษัตริย์ พระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ทรงมีข่าวร้าย
สำหรับเศเคคียาห์ พระเจ้าเองจะทรงมอบเยรูซาเล็มไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน

โลน เมื่อเยรูซาเล็มถูกปล้น โดยคนบาบิโลนเป็นครั้งที่สามในปี 587-586 ก่อน ค.ศ. พวกเขาตีเผา
กรุงนั้นจนราบเป็นหน้ากลอง โดยทำลายมันเสียอย่างสิ้นเชิง

3 ท่านจะไม่รอดไปจากมือของเขา แต่จะถูกจับแ่และถูกมอบไว้ในมือของเขา ท่านจะได้
เห็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนตาต่อตา และจะได้พูดกันปากต่อปาก และท่านจะต้องไปยังบาบิโลน'
พระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ทรงบอกล่วงหน้าว่าในการ โจมตีครั้งสุดท้ายนั้น เศเดคียาห์จะหนีไม่พ้น
จากคนบาบิโลน แม้เขาจะพยายามและล้มเหลวในการทำเช่นนั้นก็ตาม ในความพยายามอันล้ม
เหลวของเขาที่จะหนี พวกทหารของบาบิโลนจับตัวเศเดคียาห์ได้ในที่ราบเยรีโคและจับเขาเป็น
เชลย ก่อนได้เห็นพวกบุตรชายของตนถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตาเขาและจากนั้นก็ถูกควักลูกตาออก
เศเดคียาห์ก็ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเนบูคัดเนสซาร์ จากนั้นเขาก็ถูกพาตัวไปเป็นเชลยยังบาบิโลน
ซึ่งเป็นที่ๆเขาจะสิ้นชีวิตในที่สุด ดู เยเรมีย์ 52:5

ยรม 34:4-5 **โอ ข้าแต่เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์** อย่างไรก็ดีขอทรงสดับพระ
วณะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับพระองค์ดังนี้ว่า ท่านจะไม่ตายด้วยดาบ แม้
เศเดคียาห์จะถูกจับไปเป็นเชลยยังบาบิโลน พระเจ้าก็บอกเขาว่าเขาจะไม่ตายด้วยวิธีอันทารุณที่
นั้น

5 ท่านจะตายด้วยความสงบ และเขาจะเผาเครื่องหอมเพื่อศพบรรพบุรุษของท่าน คือ
บรรดากษัตริย์ซึ่งอยู่ก่อนท่านนั้นใด คนเขาก็จะเผาเครื่องหอมเพื่อท่านนั้นนั้น และเขาจะ
คร่ำครวญเพื่อท่านว่า 'อนิจจาเอ๋ย พระองค์เจ้าข้า' ในบาบิโลน เศเดคียาห์จะตายแบบธรรมชาติ
การเอ๋ยถึงการเผาเครื่องหอมเพื่อเขาอาจหมายถึงการเผาเครื่องหอมในงานศพของเขา สิ่งที่ถูกบอก
เป็นนัยก็คือว่า เศเดคียาห์จะไม่เพียงตายแบบธรรมชาติเท่านั้น แต่เขาจะมีงานศพแบบเดียวกับ
บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ด้วย แม้ในบาบิโลน พวกยิวที่นั่นก็จะไว้อาลัยเพื่อเขาเหมือนกับที่พวก
เขากระทำต่อบรรดากษัตริย์ที่มาก่อนเขา เพราะเราได้ลั่นวาจาไว้แล้ว" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
แหละ พระเจ้าทรงปิดท้ายข้อความของพระองค์ผ่านทางเยเรมีย์ด้วยการเตือนความจำว่าข้อความ
นี้มาจากพระองค์

ยรม 34:6-7

แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้ทูลบรรดาพระวณะเหล่านี้ต่อเศเดคิ

ยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม ข้อความมีดหม่นจากพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ถึงเศเดคิยาห์ ถูกส่งมอบแก่กษัตริย์

7 ขณะเมื่อกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ทั้งสิ้นที่ยังเหลืออยู่ คือ เมืองลาคิซและเมืองอาเซคาห์ เพราะยังเหลืออยู่สองเมืองนี้เท่านั้นที่เป็นหัวเมืองยูดาห์ที่มีกำแพงล้อม อีกครั้งที่กรอบเวลาแน่ชัดของคำพยากรณ์นี้ถูกหมายเหตุไว้ว่าเป็นตอนที่คนบาบิโลนกำลังทำการโจมตีครั้งสุดท้ายของพวกเขาต่อยูดาห์และเยรูซาเล็ม นั่นเกิดขึ้นในปี 587-586 ก่อน ค.ศ. หัวเมืองที่มีกำแพงล้อมไม่ก็แห่งในยูดาห์ยังไม่ได้ถูกพิชิตโดยบาบิโลน เวลาแห่งคำพยากรณ์นี้ เห็นได้ชัดว่าเมืองอาเซคาห์เท่านั้น (ห่างไปทางทิศตะวันตกก่อนไปทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณยี่สิบไมล์จากเยรูซาเล็ม) และเมืองลาคิซ (ห่างไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณสามสิบไมล์จากเยรูซาเล็ม) ยังมีได้ตกเป็นของบาบิโลน หลังจากนั้นไม่นาน ทั้งสองเมืองนี้ก็จะถูกพิชิตโดยคนบาบิโลนเช่นกัน

ยรม 34:8-9

พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์ หลังจากทีกษัตริย์

เศเดคิยาห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับบรรดาประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มว่า จะประกาศราชกฤษฎีกาเรื่องอิสรภาพแก่เขาทั้งหลาย ดังนี้ ส่วนที่สองของบทนี้เริ่มต้นตรงนี้ เวลาและฉากหลังของส่วนแรกของบทนี้ยังอยู่เหมือนเดิม คำที่แปลเป็น พันธสัญญา (เบริยซ์) แม้โดยทั่วไปหมายถึงพันธสัญญาหนึ่ง ก็มีความหมายได้ด้วยว่า ‘กฎคำสั่ง’ หรือ ‘กฤษฎีกา’ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นความหมายตรงนี้ ขณะตกอยู่ภายใต้การล้อมโดยบาบิโลน เศเดคิยาห์ได้ออกราชกฤษฎีกาหนึ่งซึ่งเชื่อว่าจะปลดปล่อยบรรดาผู้รับใช้และทาสชาวอียิปต์ทั้งปวงในเยรูซาเล็มให้เป็นอิสระ ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส คนฮีบรูสามารถถูกบังคับให้เป็นผู้รับใช้ (นั่นคือ ทาส) แก่คนอิสราเอลอีกคนหนึ่งได้ไม่นานเกินเจ็ดปี – ปีสะบาโต เห็นได้ชัดว่าเศเดคิยาห์สั่งให้ปลดปล่อยผู้รับใช้ชาวอียิปต์ทั้งปวงให้เป็นอิสระในปีสะบาโตที่กำหนดไว้แล้ว เขาจึงประกาศ ‘เสรีภาพ’ แก่พวกเขา

9 ให้ทุกคนปล่อยทาสฮีบรูของคนที่ชายและหญิงเสียให้เป็นอิสระ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใด
กระทำให้อวัยวะของคนที่ชายและหญิงเป็นทาส ในอิสราเอลสมัยโบราณ (เหมือนในวัฒนธรรมตะวันออก
กลางอื่นๆ) เมื่อครอบครัวใดไม่สามารถจ่ายหนี้ของตนได้ รูปแบบของการล้มละลายก็คือว่า
สมาชิกครอบครัวนั้นจะถูกบังคับให้เป็นทาสเพื่อจ่ายหนี้ของตน ในกรณีของอิสราเอล พระราช
บัญญัติของโมเสสจำกัดการเป็นทาสนั้นให้กินระยะเวลาจนถึงปีสะบาโตถัดไป ดู อพยพ 21:2
และพระราชบัญญัติ 15:12

ยรม 34:10-11 เมื่อบรรดาเจ้านายและบรรดาประชาชน ผู้เข้ากระทำพันธสัญญา
ได้ยืนยันว่า ทุกคนจะปล่อยทาสของคนที่ชายและหญิง เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะไม่ถูกกระทำให้เป็น
ทาสอีก เขาทั้งหลายก็ได้เชื่อฟังและปล่อยทาสให้เป็นอิสระ เมื่อบรรดาชนชั้นสูงของเยรูซาเล็ม
ทราบเกี่ยวกับคำประกาศเรื่องการปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระ พวกเขาที่เชื่อฟัง – อย่างไม่เต็มใจ

11 แต่ภายหลังเขาได้หวนกลับ และจับทาสชายและหญิงซึ่งเขาได้ปล่อยให้เป็นอิสระนั้น
มาให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก แม้ราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ประกาศเช่นนั้น
เหล่าเจ้านายชั้นสูงแห่งเยรูซาเล็มก็กลับทำที่ที่ยอมคล้อยตามในตอนแรกและบังคับพวกผู้รับใช้
และทาสแต่ก่อนของตนให้กลับมาทำงานให้ตนอีกในฐานะผู้รับใช้ สิ่งที่น่าประหลาดใจคือ ความ
ละโมภ การเอาใจเปรียบ และการไม่สนใจทั้งพระราชบัญญัติของพระเจ้าและราชกฤษฎีกา
ของกษัตริย์ของพวกเขาเอง

ยรม 34:12-14 พระวณะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมายังเยเรมีย์จากพระเยโฮวาห์ว่า

13 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้กระทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของ
เจ้า ในวันที่เรานำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาสว่า เมื่อเห็นการกระทำที่อ
ยุติธรรมและผิดกฎหมายนี้ พระเจ้าจึงกล่าวคำประกาศหนึ่งผ่านทางเยเรมีย์ พระองค์ทรงเตือน
ความจำพวกเขาเกี่ยวกับพันธสัญญานั้นที่พระองค์ได้กระทำกับอิสราเอลหลังจากทรงไถ่พวกเขา
จากอียิปต์แล้ว นั่นถูกบันทึกไว้ในหนังสืออพยพ อิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งได้ตกเป็น
ทาสในอียิปต์ พระเจ้าทรงไถ่พวกเขาแล้วจากชะตากรรมนั้น บัดนี้พวกชนชั้นสูงในเยรูซาเล็มได้

ไปใช้วิธีอุบายธรรมและทารุณแบบเดียวกับที่คนอียิปต์เคยใช้กับพวกเขาเมื่อหลายศตวรรษก่อนหน้านั้น

14 เมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วเจ้าทุกคนจะต้องปล่อยพี่น้องฮีบรูผู้ที่เขาเอามาขายไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามาหกปี เจ้าต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระพ้นจากการรับใช้เจ้า แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ฟังเราและไม่เงี่ยหูฟังเรา ดังที่ถูกกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติแล้ว ผู้รับใช้ชาวฮีบรูคนหนึ่งถูกกักตัวไว้เกินสิ้นปีสะบาโตไม่ได้ อีกครั้งดูอพยพ 21:2 และพระราชบัญญัติ 15:12 นำเสรีภาพที่ส่วนหนึ่งของความไม่เชื่อฟังและความไม่ใส่ใจของอิสราเอลโดยรวมตลอดหลายศตวรรษคือ การฝ่าฝืนส่วนนี้ของบัญญัติเรื่องสะบาโต อันที่จริงมันคือการฝ่าฝืนบัญญัติเรื่องสะบาโตโดยรวมตลอด 490 ปีนั่นเอง (เจ็ดปีสะบาโต) ที่ทำให้พระเจ้าขจัดพวกยิวทิ้งปวงไปจากแผ่นดินนั้นนานเจ็ดสิบปี ดู 2 พงศาวดาร 36:21

ยรม 34:15-16 บัดนี้เจ้าได้หันกลับและกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยการประกาศอิสรภาพทุกคนต่อเพื่อนบ้านของตน และเจ้าได้กระทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา เมื่อบรรดาครอบครัวชนชั้นสูงและพวกผู้นำแห่งยูดาห์ได้ปลดปล่อยพี่น้องชาวฮีบรูของตนให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสตามราชกฤษฎีกาของเศเดคียาห์ พระเจ้าก็ตรัสว่าพวกเขาได้กระทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว เห็นได้ชัดว่า การปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระนี้ได้ถูกกระทำอย่างเป็นพิธีทางการที่พระวิหาร

16 แต่แล้วเจ้าก็หวนกลับกระทำให้นามของเราเป็นมลทิน ในเมื่อเจ้าทุกคนจับทาสชายหญิงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ปล่อยให้เป็นอิสระไปตามความปรารถนาของเขาทั้งหลายแล้วนั้นกลับมาให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก เมื่อพวกเจ้านายแห่งเยรูซาเล็มกลับปฏิเสธข้อตกลงของตนที่จะปลดปล่อยบรรดาผู้รับใช้และทาสของตนให้เป็นอิสระ พวกเขาทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นมลทิน (นั่นคือ ลบหลู่พระนามนั้น) เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้ให้คำปฏิญาณในพระนามของพระเจ้าแล้วว่าจะปลดปล่อยเหล่าผู้รับใช้ของตน และบัดนี้พวกเขาก็ผิดคำปฏิญาณนั้น นั่นไม่เพียงเป็นการลบหลู่พระนามของพระเจ้าเท่านั้น มันยังเป็นการทำผิดอย่าง

ชัดเจนด้วย – คดโกงและทุจริต เมื่อพวกเขาบังคับเหล่าอคิดผู้รับใช้ของตนให้กลับมาเป็นทาส พวกเขาก็ไม่เพียงผิดคำปฏิญาณของตนเท่านั้น แต่พวกเขายังลบหลู่พระนามของพระเจ้าในการทำเช่นนั้นด้วย

ยรม 34:17-20 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังเราด้วยการปวาร้องเรื่องอิสรภาพต่อพี่น้องและเพื่อนบ้านของตน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราปวาร้องว่า เจ้าทั้งหลายเป็นอิสระต่อดาบ ต่อโรคระบาด และต่อการกันดารอาหาร เราจะกระทำเจ้าให้ย้ายไปอยู่ในบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก เนื่องจากพวกเจ้านายที่ทุจริตและละโมภเหล่านี้แห่งเยรูซาเล็มได้เพิกเฉยพระราชบัญญัติของพระเจ้าและคำประกาศของกษัตริย์ พระเจ้าจึงมีเรื่องหนึ่งที่จะประกาศแก่พวกเขา ‘เสรีภาพ’ (ซึ่งพวกเขาเองก็ไม่เห็นค่า) จะกลายเป็นความตายโดยความรุนแรง โรคภัย และความอดอยาก นอกจากนี้ คนเหล่านั้นที่รอดชีวิตจากความสยดสยองเหล่านั้นแห่งการปิดล้อมของบาบิโลนจะถูกจับตัวเป็นเชลยสงครามและถูกบังคับให้เดินกลับไปยังจักรวรรดิบาบิโลน เมื่อถึงคราวเหมาะสม การตกเป็นเชลยนั้นจะเป็นการกระจัดกระจายไปยังบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกในการกระจัดกระจายไปของพวกเขา

18 และคนที่ละเมิดต่อพันธสัญญาของเรา และมีได้กระทำตามข้อตกลงในพันธสัญญา ซึ่งเขาได้กระทำต่อหน้าเรานั้น เป็นดังลูกวัวที่เขาตัดออกเป็นสองท่อน และเดินผ่านกลางท่อนเหล่านั้นไป พันธสัญญาที่ฉันได้เห็นได้ชัดว่าเป็นราชกฤษฎีกาเลิกทาสนั้นของเศเดคียาห์ซึ่งเจ้านายเหล่านี้แห่งเยรูซาเล็มได้ตกลงไว้ พวกเขาได้ทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเจ้าและกษัตริย์ว่าจะปลดปล่อยเหล่าผู้รับใช้ของตนให้เป็นอิสระ การกล่าวถึงการผ่าลูกวัวตัวหนึ่งเป็นสองท่อน และเดินผ่านกลางท่อนทั้งสองนั้นเป็นพิธีกรรมหรือธรรมเนียมหนึ่งของคนฮีบรูสมัยโบราณในการทำและการยืนยันพันธสัญญาต่างๆ ดู ปฐมกาล 15:9 ความคิดนี้สื่อถึงลูกวัวตัวหนึ่งหรือสัตว์ชนิดอื่นซึ่งถูกตัดเป็นสองท่อนและท่อนเหล่านั้นถูกวางเป็นระเบียบ เมื่อทั้งสองฝ่ายของพันธสัญญานั้นเดินผ่านกลางท่อนทั้งสองนั้น พวกเขา ก็แสดงให้เห็น โดยการทำเช่นนั้นว่าถ้าพวกเขาไม่ทำตามข้อตกลงต่างๆของตนที่พวกเขาทำไว้แล้ว พวกเขา ก็จะถูกตัดเป็นสองท่อนเหมือนกับที่

สัตว์ตัวนั้น โคน พิธีกรรมแห่งพันธสัญญาได้เห็นได้ชัดว่าเกิดขึ้นที่พระวิหารและเป็นข้อตกลง
ศักดิ์สิทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้า กษัตริย์และบรรดาผู้รับใช้ที่ถูกปล่อยตัวเป็นอิสระ

19 เจ้านายแห่งยูดาห์ก็ดี เจ้านายแห่งยูดาห์และกษัตริย์ก็ดี ปุโรหิตและบรรดา
ประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็ดี ผู้ผ่านระหว่างท่อนลูกวั้นนั้น 20 เราจะมอบเขาไว้ในมือศัตรูของ
เขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ศพของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและ
ของสัตว์ในแผ่นดินโลก พวกชนชั้นสูงแห่งยูดาห์ ตั้งแต่พวกเจ้านายจนถึงพวกปุโรหิตจึงเดิน
ผ่านกลางท่อนทั้งสองของลูกวั้นที่ถูกมัดตัวนั้นที่พระวิหาร แต่บัดนี้พวกเขาได้เพิกเฉยคำปฏิญาณ
ศักดิ์สิทธิ์ของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างโจ่งแจ้งและปฏิบัติอย่างอหิวาตกรรมต่อเหล่าผู้รับใช้
ของตน พระเจ้าจึงทรงประกาศว่าพวกเขาจะถูกมอบให้แก่การแก้แค้นอันทารุณของเหล่าศัตรู
ของพวกเขา (นั่นคือ คนบาบิโลน) คนเหล่านั้นที่จะถูกฆ่าในการโจมตีครั้งสุดท้ายนั้นจะไม่
แม้แต่ได้รับเกียรติของการฝังศพอันเหมาะสม ศพของพวกเขาจะถูกทิ้งไว้ให้เปื่อยเน่าบนพื้นดิน
และถูกกินโดยพวกสัตว์ป่า

ยรม 34:21-22 ส่วนเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และเจ้านายทั้งหลายของเขานั้น
เราจะมอบไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของกองทัพ
แห่งกษัตริย์บาบิโลนซึ่งได้ถอยไปจากเจ้าแล้วนั้น รายละเอียดแห่งประวัติศาสตร์ของสงคราม
ครั้งนั้นถูกสอดแทรกเข้ามา ก่อนการโจมตีครั้งสุดท้ายนั้นและความพ่ายแพ้ของยูดาห์โดยบา
บิโลน เนบูกัดเนซซาร์ได้ถอนทัพของเขากลับไปช่วงสั้นๆเพราะข่าวลือที่ว่าอียิปต์กำลังส่งกอง
กำลังมาเพื่อช่วยเหลือยูดาห์ ดังนั้น ในช่วงเวลานั้น กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ ‘ถอยไปจากพวก
เขา’ อย่างไรก็ตาม การหยุดพักนั้นก็อยู่เพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ

22 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะกระทำให้เขากลับมายังกรุงนี้ และเขา
จะสู้รบกับกรุงนี้ และยึดเอาจนได้ และเผาเสียด้วยไฟ เราจะกระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้าง
ปราศจากคนอาศัย" ในฤดูร้อนของปี 586 ก่อน ค.ศ. กำแพงทั้งหลายของยูดาห์ถูกเจาะเป็น
ช่องและกรุงนั้นก็ถูกยึด หลังจากนั้นไม่นาน คนบาบิโลนก็เผาทั้งกรุงนั้น รวมทั้งพระวิหารและ

คนเหล่านั้นที่รอดชีวิตจากการโจมตีก็ถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน นั่นรวมถึงครอบครัวของพวกเขา
ชนชั้นสูงซึ่งได้หลบหลีกภัยพิบัติของตนต่อพระเจ้าและพระนามของพระองค์ในการทำเช่นนั้น
ณ เวลาดียวกันนั้น หลายเมืองรอบนอกที่เหลืออยู่ของพวกยิวซึ่งยื่นหยัดด้านทานก็ถูกกำราบซึ่ง
รวมถึงเมืองอาเซคาห์และเมืองลาศิซ ดู เยเรมีห์ 34:7 เมื่อบาบิโลนเสร็จธุระการเก็บกวาดในปี 586
ก่อน ค.ศ. แผ่นดินยูดาห์ทั้งสิ้นก็ถูกทำให้รกร้างและพวกยิวแทบทั้งหมดได้ถูกฆ่าตายหรือไม่ก็
ถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลนในฐานะเชลยสงคราม

ภาพรวมของเยเรมีห์ 35: บทนี้เป็นบันทึกเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในยูดาห์ซึ่งเชื่อฟังบิดา
ของตนในการไม่ดื่มเหล้าองุ่นและไม่อาศัยอยู่ในบ้านที่คงอยู่ถาวร เรื่องราวนี้เป็นคำอุปมาและ
ภาพประกอบหนึ่งของการที่ยูดาห์กลับไม่เชื่อฟังพระเจ้าในการเพิกเฉยพระวามะของพระองค์
บทนี้จึงประกอบด้วยสองส่วน: (1) ความเชื่อฟังของวงศ์วานเรคาบในข้อ 1-11; และ (2) ความ
ไม่เชื่อฟังพระเจ้าของพวกยิวในข้อ 12-19

ยรม 35:1-2 พระวามะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีห์ในรัชกาลเยโฮยาคิม
มราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เวลาคร่ำครวญของคำพยากรณ์นี้ถูกหมายเหตุไว้ว่าอยู่
ในช่วงสมัยของ “เยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์” เยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์ในยู
ดาห์ก่อนและในช่วงการรุกรานครั้งแรกของบาบิโลนต่อยูดาห์ ข้อ 12 ของบทนี้บ่งบอกว่าบาบิโล
นอยู่ในระหว่างการทำการรุกรานครั้งแรกของมันต่อยูดาห์ ดังนั้น ช่วงเวลาของคำพยากรณ์
นี้ก็น่าจะอยู่ในปี 606 ก่อน ค.ศ. เป็นอย่างน้อย ณ เวลานี้เอง เหตุการณ์ต่างๆที่ถูกพรรณนาไว้ข้าง
ล่างได้เกิดขึ้น อีกครั้งที่เยเรมีห์กล่าวชัดเจนถึงแหล่งที่มาแห่งข้อความของตน มันมาจากพระเยโฮ
วาห์ การได้รับการคลายใจของข้อความนี้ถูกนำเสนออย่างชัดเจนอีกครั้ง

2 "จงไปหาวงศ์วานเรคาบและพูดกับเขา และนำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เข้า
มาในห้องเกลี้ยงห้องหนึ่ง แล้วเชิญให้เขาดื่มเหล้าองุ่น" พระเจ้ากำลังจัดเตรียมบทเรียนที่ยก
ตัวอย่างประกอบซึ่งทีมแท่งอีกบทเรียนหนึ่งเพื่อกล่าวแก่ยูดาห์ เยเรมีห์ถูกสั่งให้ไปยังที่วงศ์วาน

เรคาบกำลังพักอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ฝ่ายหลังเป็นชนกลุ่มหนึ่งในอิสราเอลซึ่งสืบเชื้อสายมาจาก เยโธร พ่อตาของ โมเสส ดู ผู้วินิจฉัย 1:16, 4:11 และ 1 พงศาวดาร 2:55 พวกเขาได้กลายเป็นผู้เข้า จารีตยังอิสราเอลและอยู่ต่อไปกับคนเหล่านั้นในฐานะหมู่ชนหนึ่งที่แตกต่างตลอดหลายศตวรรษ เยเรมีย์จึงถูกสั่งให้พาพวกเขาไปยังพระวิหารของพระเจ้าและเข้าไปในห้องเฉลียงห้องหนึ่งของ พระวิหาร พอมารวมตัวกันแล้ว เยเรมีย์ก็จะต้องยื่นเหล้าองุ่นให้พวกเขาดื่ม บทเรียนที่ยกตัวอย่าง ประกอบอันทรงพลังบทเรียนหนึ่งกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว ผู้ที่จะเห็นเหตุการณ์นี้คือ พวกปุโรหิต ของพระวิหารซึ่งขึ้นชื่อในเรื่องการเมาเหล้า (เยเรมีย์ทราบกิตติศัพท์ของวงศ์วานเรคาบอย่าง แน่นอนในฐานะหมู่ชนหนึ่งในอิสราเอลซึ่งไม่ยอมดื่มของมีนเมา)

ยรม 35:3-5 **ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงนำยาอาซันยาห์ บุตรชายเยเรมีย์ ผู้เป็นบุตรชาย ฮาบาซันยาห์และพี่น้องของเขา และบุตรชายของเขาทั้งหมด และวงศ์วานเรคาบทั้งหมด เยเรมีย์** เลือกวักผู้นำของวงศ์วานเรคาบพร้อมกับคนทั้งวงศ์ตระกูลและพาพวกเขาไปยังพระวิหารและ ห้องเฉลียงที่ถูกเลือกไว้

4 ข้าพเจ้านำเขาไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มาในห้องเฉลียงของบุตรชายของฮา นัน ผู้เป็นบุตรชายอิกคาลิยาห์ ผู้เป็นคนของพระเจ้า ซึ่งอยู่ใกล้กับห้องเฉลียงของเจ้านายเหนือ ห้องเฉลียงของมาอาเสอาห์บุตรชายซัลลูม ผู้ดูแลธรณีประตู ชื่อต่างๆเหล่านี้ซึ่งถูกหมายเหตุไว้ ตรงนี้คือ คนเลวีซึ่งมีหน้าที่ดูแลห้องต่างๆและ โถงต่างๆของพระวิหาร เห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์ได้ ทำการเตรียมต่างๆกับพวกผู้มีอำนาจที่เป็นคนเลวีของพระวิหารเพื่อใช้ห้องโถงหนึ่งใน พระวิหารสำหรับการประชุมซึ่งเขาได้จัดขึ้น ดังนั้น พวกผู้นำและพวกผู้ชายแห่งวงศ์วานเรคาบ ได้มาชุมนุมกันกับเยเรมีย์ในห้องที่ถูกจัดไว้ของพระวิหาร

5 แล้วข้าพเจ้าก็วางเหยือกเหล้าองุ่นกับถ้วยหลายลูกไว้หน้าเหล่าบุตรชายแห่งวงศ์วานเร คาบ และข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญดื่มเหล้าองุ่น" ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงถูกสั่งให้เสนอ เหล้าองุ่นแก่วงศ์วานเรคาบที่มาชุมนุมกัน ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็ทำตามนั้น วงศ์วานเรคาบถูกสั่งให้

ดื่มน้ำร้อนปริมาณมากที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา เห็นได้ชัดว่าพระเจ้า (และผู้พยากรณ์ท่านนี้)
ทราบว่ปฏิบัติกรียาของพวกเขจะเป็นอย่างไร

ยรม 35:6-7 แต่เขาทั้งหลายตอบว่า "เราจะไม่ดื่มน้ำร้อน เพราะโยนาถับ
บุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราบัญชาเราว่า 'เจ้าทั้งหลายอย่าดื่มน้ำร้อน ทั้งตัวเจ้าและลูก
หลานของเจ้าเป็นนิตย์' เกือบสามร้อยปีก่อนหน้านั้นในสมัยของเยชู โยนาถับเคยเป็นผู้อาวุโสคน
หนึ่งของวงศ์วานเรคาบ ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 10:15 เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นผู้ที่ให้คำบัญชาหนึ่งแก่วงศ์
วานของเขาว่า อย่าให้ผู้ใดดื่มน้ำของมินเมาหรือน้ำร้อนชนิดใดๆเลย ดังนั้น เป็นเวลาสามร้อยปี
วงศ์วานเรคาบได้มีชื่อเสียงในอิสราเอลในฐานะเป็นหมู่ชนหนึ่งซึ่งไม่ดื่มน้ำร้อน พระเจ้าทรงทราบ
เรื่องนี้ เยเรมีย์ก็ทราบเรื่องนี้ และประชาชนดินนั้นโดยรวมก็ทราบเรื่องนี้ พวกเขาจึงปฏิเสธที่จะ
แต่ต้องดื่มน้ำร้อนที่ถูกเสนอนั้น

7 เจ้าอย่าสร้างเรือน เจ้าอย่าหว่านพืช เจ้าอย่าปลูกหรือมีสวนองุ่น และเจ้าจงอยู่ในเต็นท์
ตลอดชีวิตของเจ้า เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดินซึ่งเจ้าอาศัยอยู่' ยิ่งกว่านั้น โยนาถับผู้
อาวุโสแห่งวงศ์วานเรคาบในสมัยนั้น ได้บัญชาวงศ์วานของเขาให้อาศัยอยู่ในเต็นท์เสมอ และไม่
สร้างบ้านเรือนอาศัยอยู่ถาวรในอิสราเอล พวกเขามิใช่คนอิสราเอลโดยสายเลือด แต่เป็นคน
ต่างด้าวในแผ่นดินของคนอิสราเอล ดังนั้นพวกเขาจึงจะดำเนินชีวิตแบบคนเร่ร่อนเสมอไปใน
อิสราเอล พวกเขาไม่มีบ้านและที่ดิน ไม่ปลูกพืช แต่อาศัยอยู่ในเต็นท์และย้ายถิ่นฐานยามจำเป็น

ยรม 35:8-10 เราทั้งหลายได้เชื่อฟังเสียงของโยนาถับบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดา
ของเราในสิ่งทั้งปวงซึ่งท่านได้บัญชาเรา คือไม่ดื่มน้ำร้อนตลอดชีวิตของเรา ทั้งตัวเรา ภรรยา
บุตรชาย บุตรสาวของเรา ในการตอบสนองต่อข้อเสนอของเยเรมีย์ที่ให้ดื่มน้ำร้อนอย่างเปิด
เผยที่พระวิหาร พวกผู้นำของวงศ์วานเรคาบไม่เพียงปฏิเสธที่จะดื่มน้ำร้อนที่ถูกวางไว้ตรงหน้า
พวกเขาเท่านั้น แต่พวกเขายังประกาศว่าพวกเขาได้เชื่อฟังบรรพบุรุษของตน นั่นคือ โยนาถับ ใน
การไม่ดื่มน้ำร้อนเลยตลอดหลายปีเหล่านั้น ไม่มีใครสักคนในวงศ์วานของพวกเขา – ตัวพวก

เขาเอง ภรรยาของพวกเขา บุตรชายของพวกเขา หรือบุตรสาวของพวกเขา - เคยล้มรูดเกล้าในหลายศตวรรษเหล่านั้นนับตั้งแต่ผู้อาวุโสประจำวงศวานของพวกเขาได้ให้คำบัญชานั้น

9 และไม่สร้างเรือนเพื่อจะอาศัยอยู่ เราไม่มีสวนองุ่นหรือนาหรือพืช **10** แต่เราเคยอยู่ในเต็นท์ และได้เชื่อฟังและกระทำทุกสิ่งซึ่งโยนาห์บิดาของเราได้บัญชาเราไว้ พวกเขาได้เชื่อฟังโยนาห์บรรพบุรุษของพวกเขาด้วยในการจัดแจงเรื่องที่ว่าอาศัยนับแต่นั้นเป็นต้นมา พวกเขาภาคภูมิใจในการที่พวกเขาได้เชื่อฟังคำบัญชานั้นของบรรพบุรุษของตน พวกเขาจึงประกาศว่าพวกเขาได้ “กระทำทุกสิ่งซึ่งโยนาห์บิดาของเราได้บัญชาเราไว้” ความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดกำลังถูกแสดงระหว่างความเชื่อฟังของคนเหล่านี้และความไม่เชื่อฟังอย่างโจ่งแจ้งของยูดาห์ต่อพระเจ้าของพวกเขา

ยรม 35:11 แต่ต่อมาเมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินนี้ เราพูดว่า ‘มาเถิด ให้เราไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพราะกลัวกองทัพคนเคลเดีย และเพราะกลัวกองทัพคนซีเรีย’ ดังนั้นเราจึงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม” เมื่อคนบาบิโลนรุกรานยูดาห์ วงศวานเรคาบจึงมาหลบภัยในเยรูซาเล็มเพราะกลัวคนบาบิโลนและเหล่าพันธมิตรของคนเหล่านั้น คือ คนซีเรีย แม้พวกเขาอาจถูกบังคับให้อาศัยอยู่ชั่วคราวในกรุงนี้ พวกเขาก็จะไม่ยอมดื่มเหล้าองุ่นอย่างแน่นอน ดังนั้นจากหลังของบทเรียนที่ยกตัวอย่างประกอบอันที่มแท่งนี้จึงเสร็จสมบูรณ์

ยรม 35:12-14 แล้วพระวอณะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมาถึงเยเรมีย์ว่า (ณ เวลาหนึ่งหลังเหตุการณ์ที่ถูกพรรณนาข้างบน โดยตรง พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ดังที่มีพรรณนาไว้ข้างล่าง)**13** “พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปบอกบรรดาผู้ชายของยูดาห์ และบอกชาวกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าจะไม่รับคำสั่งสอนเพื่อจะเชื่อฟังถ้อยคำของเราหรือ พระเจ้าทรงมีเรื่องหนึ่งที่จะประกาศแก่ประชาชาติแห่งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มเมื่อเห็นถึงความเชื่อฟังและความเชื่อมั่นของวงศวานเรคาบ เหล่าตัวแทนของยูดาห์ย่อมชุมนุมอยู่ในลานของพระวิหารอย่างไม่ต้องสงสัยและเยเรมีย์ถูกสั่งให้ไปพูดคุยกับพวกเขา

14 คำบัญชาซึ่งโยนาห์บุตรชายเรคาบให้ไว้แก่บุตรชายทั้งหลายของตน ไม่ให้ดื่มเหล้า
องุ่นนั้น เขาก็ได้รักษากันไว้แล้ว และเขาทั้งหลายมิได้ดื่มเลยจนถึงวันนี้ เพราะเขาทั้งหลายได้เชื่อ
ฟังคำบัญชาแห่งบิดาของเขา แต่เราได้พูดกับพวกเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังเรา
ไม่ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงเรียกประชาชาตินี้ให้เป็นพยานถึงความเชื่อฟังของวงศ์
วานเรคาบที่มีต่อคำบัญชาของบิดา (บรรรพบุรุษ) ของพวกเขา ความหมายโดยนัยนั้นปรากฏ
ชัดเจน ยูดาห์ได้เพิกเฉยและกบฏต่อพระบัญชาต่างๆของพระบิดาในสวรรค์ของพวกเขามานาน
นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรงใช้โมเสส โยชูวา และคนอื่นๆมาอย่างขยันขันแข็งในตอนแรกๆแห่ง
ประวัติศาสตร์ของประชาชาตินั้นซึ่งเทศนาอย่างสัตย์ซื่อแก่พวกเขาถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงใส่ไว้
ในหัวใจของเขาเหล่านั้น กระนั้น ยูดาห์ (และเยรูซาเล็ม) ก็มิยินยอมคนเหล่านั้นอย่างสิ้นเชิง ความ
บาปหลักของยูดาห์ยังเป็นเรื่องความไม่เชื่อฟังเหมือนเดิม พวกเขาไม่ยอมฟังพระเจ้า

ยรม 35:15 เราได้ส่งบรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์มาหาเจ้า ส่งเขามา
อย่างไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และแก้ไขการกระทำของ
เจ้าทั้งหลายเสีย อย่าไปติดสอยห้อยตามพระอื่นเพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น แล้วเจ้าจะได้อาศัย
อยู่ในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ประทานแก่เจ้าและบรรรพบุรุษของเจ้า' แต่เจ้ามิได้เงี้ยวหรือเชื่อฟังเรา
ตลอดหลายศตวรรษ พระเจ้าได้ทรงใช้เหล่าผู้พยากรณ์มายังยูดาห์ผู้ซึ่งเตือนพวกเขาอย่างขยันขัน
แข็งให้กลับใจจากการนับถือรูปเคารพของพวกเขา กระนั้นยูดาห์ก็มิยินยอมคนเหล่านั้นหรือ
ข่มเหงคนเหล่านั้นด้วยซ้ำ พวกเขาไม่ยอมฟังเลย

ยรม 35:16-17 บุตรชายทั้งหลายของโยนาห์บุตรชายของเรคาบได้กระทำตาม
คำบัญชาซึ่งบิดาของเขาได้สั่งไว้ แต่ชนชาตินี้ไม่ได้เชื่อฟังเรา เพราะวงศ์วานเรคาบได้เชื่อฟังต่อ
บิดา (บรรรพบุรุษ) ของตนอย่างครบถ้วน แต่ยูดาห์ไม่เชื่อฟัง

17 เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรา
จะนำความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประกาศไว้มาเหนือยูดาห์ และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าเรา
พูดกับเขาทั้งหลายและเขาก็ไม่ฟัง เราได้เรียกเขาและเขาไม่ขานตอบ" เพราะความไม่เชื่อฟัง

อย่างโจ่งแจ้งของยูดาห์และเยรูซาเล็มต่อพระเจ้าของพวกเขา พระเจ้าจึงประกาศว่าการพิพากษา ทั้งสิ้นที่พระองค์ได้ทรงบอกไว้ล่วงหน้าว่าจะเกิดแก่พวกเขาจะเกิดขึ้น เหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว พวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้าของตนและเมินพระองค์อย่างโจ่งแจ้ง (คำที่แปลเป็น ความร้าย (รา) ใน บริบทนี้หมายถึง 'ความยากลำบาก', 'ความทุกข์ใจ' หรือ 'ความยากแค้น')

ยรม 35:18-19 แต่เยเรมีย์ได้พูดกับวงศัวานเรคาบว่า "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังคำบัญชาของโยนาตัมบิดาของเจ้า และถือรักษาข้อบังคับของท่านทั้งสิ้น และกระทำทุกอย่างที่ท่านบัญชาเจ้า เพราะวงศัวานเรคาบได้ เชื่อฟังบิดา (บรรพบุรุษ) ของตนอย่างสัตย์ซื่อและอย่างสม่ำเสมอในทุกสิ่งที่เขาได้บัญชาไว้

19 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า โยนาตัมบุตรชายเรคาบจะไม่ขัดสนผู้ชายที่ยืนอยู่ต่อหน้าเราเลยเป็นนิตย์" เพราะความเชื่อฟังและความสัตย์ซื่อของวงศัวานเรคาบ พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่าพวกเขาจะดำรงอยู่เป็นหมู่ชนหนึ่งเสมอไป ที่ถูกบอกเป็นนัยด้วยก็คือว่า พวกเขาจะมีส่วนร่วมในการปรนนิบัติที่พระวิหาร เนหะมีย์ 3:14 บันทึกว่าบางคนในพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของผู้ที่กลับมาจากการเป็นเชลย และประวัติศาสตร์ของพวกเขียพบบันทึกเกี่ยวกับพวกเขาตลอดหลายศตวรรษ กระทั่งในยุคกลางของยุคสมัยแห่งคริสเตียนบางคนได้เสนอว่าพวกบุตรสาวของคนเหล่านี้แต่งงานกับพวกปุโรหิต และดังนั้นบุตรหลานบางคนของพวกเขาก็ถวายเครื่องสักการบูชาบนแท่นบูชาของพระวิหารที่ถูกสร้างใหม่นั้น ประเด็นที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะพิทักษ์รักษาคนที่สัตย์ซื่อเหล่านี้ไว้เสมอไป แม้โลกตะวันตกสมัยใหม่อาจไม่รู้จักพวกเขา เห็นได้ชัดว่าพวกเขาก็ยังมีตัวตนอยู่ที่ไหนสักแห่งในโลกนี้ พวกเขาขึ้นอยู่กับตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับยูดาห์ที่มักกบฏและไม่เชื่อฟัง

ภาพรวมของเยเรมีย์ 36: บทที่สามสิบหกของเยเรมีย์เล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่คำพยากรณ์ที่ถูกเขียนของเยเรมีย์ถูกนำเสนอแก่กษัตริย์เยโฮยาคิมและการที่กษัตริย์เฝ้ามองทิ้งเสีย จากนั้น

พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้เขียนสิ่งที่เขาได้เขียนในตอนแรกอีกครั้ง เพราะเหตุความชั่วของกษัตริย์องค์นี้ พระเจ้าจึงทรงบัญญัติว่าเยโฮยาхимจะไม่มีทายาทเพื่อนั่งบนบัลลังก์แห่งยูดาห์

ยรม 36:1-3 ต่อมาในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาхим ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวณะต่อไปนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า ตัวบ่งชี้ปีที่เขียนถูกหมายเหตุไว้ว่าอยู่ในปีที่สี่แห่งรัชกาลของเยโฮยาхим ปีนั้นน่าจะเป็น 606 ก่อน ค.ศ. หรือไม่กี่ 605 ก่อน ค.ศ. โดยอันแรกน่าจะใช่ที่สุด

2 "เจ้าจงเอาหนังสือม้วนม้วนหนึ่ง และเขียนถ้อยคำนี้ทั้งสิ้นลงไว้ เป็นคำที่เราได้พูดกับเจ้าปรักปรำอิสราเอลและยูดาห์ และบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น ตั้งแต่วันที่เราได้พูดกับเจ้า ตั้งแต่รัชกาลโยสิยาห์จนถึงวันนี้ ภาพประกอบหนึ่งที่ชัดเจนของคำจำกัดความของการคลาดใจถูกให้ไว้ใน 2 ทิโมธี 3:16 อัครทูตเปาโลใช้คำว่า การคลาดใจ (อะโพนะอะสทอส) ความคิดนี้มีความหมายตรงตัวว่า พระคัมภีร์ทุกตอนถูกพระเจ้าหายใจออกมา อย่างไรก็ตาม เมื่อเราพูด เราก็หายใจออกมาเป็นคำพูดจริงๆ ตรงนี้พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้เขียนถ้อยคำเหล่านั้นที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาแล้ว สังกัดด้วยถึงการเน้นย้ำเรื่องถ้อยคำต่างๆที่พระเจ้าได้ตรัสแล้ว พระคัมภีร์สอนเรื่องการคลาดใจด้านถ้อยคำอย่างชัดเจน รูปแบบของหนังสือที่เยเรมีย์จะต้องเขียนลงในนั้นคือ 'หนังสือม้วนม้วนหนึ่ง'

ข้อความที่ได้รับการคลาดใจนี้ก็คือสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสกล่าวโทษยูดาห์และประชาชาติอื่นๆ นับตั้งแต่การเริ่มต้นของการรับใช้ของเยเรมีย์ เห็นได้ชัดว่าการรับใช้ของเยเรมีย์ขยายออกย้อนไปถึงรัชกาลของโยสิยาห์ บิดาของเยโฮยาхим ดังนั้นเยเรมีย์จึงถูกพระเจ้าสั่งให้บันทึกคำพยากรณ์และข้อความทั้งหลายที่กล่าวโทษยูดาห์ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่เขาตลอดหลายปีแห่งการรับใช้ของเขา

3 ชะรอยวงศ์วานยูดาห์จะได้ยินถึงความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประสงค์จะกระทำแก่เขาทั้งปวง เพื่อว่าทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา และเพื่อเราจะอภัยโทษความชั่วช้าของเขาและบาปของเขา" ความเมตตาของพระเจ้าปรากฏชัดเจนขณะที่พระองค์ทรงเสนอ โอกาสสุดท้าย

ที่จะกลับใจใหม่แก่ยูดาห์ ในการบันทึกคำพยากรณ์ทั้งหลายนั้นเป็นลายลักษณ์อักษรให้ยูดาห์อ่าน พระเจ้าทรงยกเหตุผลว่าบางทีพวกเขาจะตระหนักถึงการพิพากษานั้นที่ใกล้เข้ามาต่อสู้พวกเขาและหันเสียจากความบาปของพวกเขา

อีกครั้งที่คำที่แปลเป็น **ความร้าย (รา)** ถูกใช้ในสองความหมาย ตัวอย่างแรกหมายถึงความทุกข์ลำบากและการพิพากษาที่พระเจ้ากำลังจะส่งมาต่อสู้ยูดาห์ผ่านทางบาบิโลน ตัวอย่างที่สองหมายถึงความบาปของยูดาห์ ทั้งสองเป็นการใช้ปกติของคำๆนี้ มันคือชั่วโมงก่อนสุดท้ายแล้วก่อนการรุกรานครั้งแรกของบาบิโลน หลังจากนั้นไม่นาน การพิพากษาของพระเจ้าจะกระหน่ำลงมา

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเสนอโอกาสอีกครั้งที่จะกลับใจใหม่แก่ยูดาห์ นี่คือการแก้แค้นของคำที่แปลเป็น **หันกลับ (ซুব)** ความคิดก็คือการที่พวกเขาหันเสียจากความบาปของตน นั่นคือการกลับใจใหม่ ถ้าพวกเขายอมกลับใจใหม่ พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะอภัยโทษความบาปของพวกเขา คำที่แปลเป็น **ความชั่วช้า (ฮาวอน)** มีความหมายว่า 'ความวิปริต หรือ 'ความเสื่อมทราม' มันเป็นคำหนึ่งที่แรง คำที่แปลเป็น **บาป (ชัททาอาห์)** เป็นคำแบบทั่วไปมากกว่าที่แปลง่ายๆว่า 'ความบาป' ความคิดนี้อาจหมายความว่า ถ้ายูดาห์ยอมกลับใจจากความเสื่อมทรามของตน โดยเฉพาะและความบาปโดยรวม พระเจ้าก็จะยังอภัยโทษพวกเขาอยู่เหมือนเดิม ความเสื่อมทรามของพวกเขาอาจหมายถึงการนับถือรูปเคารพของพวกเขา กระนั้นพระเจ้ายิ่งทรงเสนอการอภัยโทษก่อนถึงชั่วโมงสุดท้ายก่อนการพิพากษาหากเพียงพวกเขายอมกลับใจจากความบาปของตน ความเมตตาของพระเจ้าจึงปรากฏชัดเจน

ยรม 36:4 แล้วเยเรมีย์จึงเรียกบารุกบุตรชายเนริยาห์ให้บารุกเขียนพระวจนะทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสแก่เยเรมีย์ ตามคำบอกของท่านไว้ในหนังสือม้วนนี้เป็นครั้งที่สองในเยเรมีย์ที่บารุกเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราว (ครั้งแรกอยู่ในเยเรมีย์ 32) ดูเหมือนว่าเขาเป็น 'เลขา' และผู้ช่วยให้แก่เยเรมีย์ โดยเฉพาะนับตั้งแต่เยเรมีย์ถูกกักตัวอย่างเห็นได้ชัด (ดูข้อถัดไป) เยเรมีย์จึงบอกบารุกให้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ซึ่งเยเรมีย์กล่าวแก่เขา

สังเกตอีกครั้งว่าการเน้นย้ำอยู่ตรงที่ถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้า แหล่งที่มาของมันคือพระเจ้าเอง พระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านั้น (นั่นคือ หายใจถ้อยคำเหล่านั้นออกมา) แก่เยเรมีย์ ผู้ซึ่งบอกบารุกให้เขียนถ้อยคำเหล่านั้นลงไปบนหนังสือม้วนๆหนึ่ง

เยเรมีย์ 36:5-7 และเยเรมีย์ก็สั่งบารุกว่า "ข้าพเจ้าถูกห้ามไม่ให้ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ แม้เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเยเรมีย์ถูกจำคุกโดยเยโฮยาคิม ข้อ 26 ก็ดูเหมือนไม่เป็นเช่นนั้น ตรงกันข้าม อาจเป็นไปได้ว่าเขาเป็นมลทินในทางพิธี เขาจึงเข้าไปในพระวิหารไม่ได้ เขาอาจต้องจัดการกับสัตว์ตายตัวหนึ่งหรือถูกทำให้เป็นมลทินทางพิธีด้วยวิธีอื่นตามพระราชบัญญัติของโมเสส

6 ฉะนั้นเจ้าต้องไป และในวันถืออดอาหาร เจ้าจงอ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าเขียนไว้ตามคำบอกของเราให้ประชาชนทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ได้ยิน เจ้าจงอ่านให้คนทั้งปวงแห่งยูดาห์ ผู้ออกมาจากหัวเมืองของเขาให้เขาได้ยินด้วย เยเรมีย์จึงสั่งบารุกให้ไปยังพระวิหารและอ่านออกเสียงคำพยากรณ์เหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขา (ซึ่งถูกเขียนลงในหนังสือม้วนนั้นแล้ว) มีการสันนิษฐานว่า "วันถืออดอาหาร" นั่นคือ วันทำการลบมลทิน (ซึ่งเป็นวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด) นี้อยู่ในปีที่สี่แห่งรัชกาลของเยโฮยาคิมและจึงแตกต่างจากการถืออดอาหารของข้อ 9 วลีที่ว่าพวกยิวออกมาจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์อาจหมายถึงเทศกาลอยู่เพิง (สุคคท) ซึ่งคือห้าวันหลังจากวันทำการลบมลทิน พวกเขาอาจมายังพระวิหารเพื่อร่วมเทศกาลเดียวกัน ดังนั้นบารุกจึงอ่านคำพยากรณ์ของเยเรมีย์แก่พวกเขาเป็นครั้งที่สอง

7 ชะรอยเขาจะถวายนามวิงวอนของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตน เพราะความกริ้วและความพิโรธซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศเป็นโทษเหนือชนชาตินี้หนักใหญ่หลวงนัก" มันเป็นความหวังของเยเรมีย์ (และของพระเยโฮวาห์เช่นกัน) ว่าพอได้ยินคำเตือนจากพระเจ้าแล้ว ยูดาห์ "ทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตน" นั่นคือแก่นแท้ของการกลับใจใหม่ เยเรมีย์หวังว่ายูดาห์จะหันกลับมาหาพระเจ้าและแสวงหาพระพักตร์ของ

พระองค์ (นั่นคือ ถวายคำทูลวิงวอนของพวกเขา) เขาทราบดีว่าความกริ้วของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา นั้นใหญ่หลวงนัก

ยรม 36:8 และบารุกบุตรชายเนรียาห์ได้กระทำทุกอย่างตามซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์สั่งเขา ถึงเรื่องให้อ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ บารุกจึงกระทำตามที่เยเรมีย์ได้บัญชาตน เขาไปยังพระวิหารในทั้งสองวันสำคัญนั้นและอ่านคำพยากรณ์เหล่านั้นจากพระเจ้าที่กล่าวต่อยูดาห์ แม้มิได้ถูกกล่าวไว้ สิ่งที่ปรากฏชัดเจนก็คือว่าไม่มีการกลับใจใหม่ในส่วนของผู้คนเลย พวกเขาจึงดำเนินต่อไปในบาปของตน

ยรม 36:9-10 ต่อมาในปีที่ห้าแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ณ เดือนที่เก้า เขาได้ป่าวร้องแก่ประชาชนทั้งสิ้นในกรุงเยรูซาเล็มและประชาชนทั้งสิ้นผู้มาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ถืออดอาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ประมาณหนึ่งปีและสองเดือนได้ผ่านไปนับตั้งแต่ข้อที่แล้ว (ข้อที่แล้วอยู่ในปีที่สี่ของเยโฮยาคิม ณ เดือนที่เจ็ดและวันที่สิบ) การถืออดอาหารแบบพิเศษถูกเรียกให้กระทำ (อาจโดยกษัตริย์เอง) มันอาจเป็นปฏิกริยาที่มีต่อการกัณดารอาหารในแผ่นดินนั้น (ดู เยเรมีย์ 14:1) หรืออาจเป็นเพราะการ โจมตีที่ใกล้เข้ามา โดยบาบิโลน แม้เห็นได้ชัดว่ามีวันหนึ่งของการอธิษฐาน และการอดอาหารต่อพระพักตร์พระเจ้า เห็นได้ชัดว่าไม่มีการกลับใจใหม่ในส่วนของผู้คนเลย มันเป็นเช่นนี้ทั้งๆที่ทั้งประชาชนตั้งแต่เยรูซาเล็มไปจนถึงหัวเมืองรอบนอกทั้งหลายแห่งยูดาห์ ถูกเรียกให้ถืออดอาหารก็ตาม มีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก – วันหนึ่งของการแสดงออกทางศาสนา – แต่ไม่มีการกลับใจใหม่จากความบาปของพวกเขา

10 แล้วบารุกจึงได้อ่านถ้อยคำของเยเรมีย์จากหนังสือม้วนให้ประชาชนทั้งสิ้นฟัง ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในห้องเฉลียงของเกมารียาห์ บุตรชายซาฟาน ผู้เป็นเลขานุการ ซึ่งอยู่ในลานบนตรงทางเข้าของประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ อีกครั้งที่เยเรมีย์ส่งบารุกไปอ่านคำพยากรณ์ต่างๆของตนจากพระเจ้าที่พระวิหาร เกมารียาห์เป็นบุตรชายของซาฟานผู้ซึ่งเป็นที่ปรึกษาหรือ ‘เลขานุการแห่งรัฐ’ ภายใต้โยสียาห์ แม้ว่ามี ‘สำนักงาน’ แห่งหนึ่งที่พระวิหารบน

ลานชั้นบน เห็นได้ชัดว่าเกมาริยาห์ไม่ใช่ปุโรหิตหรือคนเลวี่ แต่เป็นข้าราชการคนหนึ่งของ กษัตริย์ ประเพณีิวเชื่อกันว่าประตู่ใหม่ของพระวิหารคือ ประตู่ด้านทิศตะวันออกซึ่งหันหน้าไป ยังภูเขามะกอกเทศ จากตำแหน่งที่สูงกว่านั้น บารุกอ่านจากหนังสือเยเรมีย์เพื่อที่ประชาชาติ ทั้งหมดที่มาชุมนุมกันที่พระวิหารจะได้ยิน

ยรม 36:11-13 **เมื่อมีคายาห์ บุตรชายเกมาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ได้ยิน พระวณะทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนแล้ว บุคคลสำคัญตรงนี้คือ บุตรชายของเกมาริยาห์ เวลานั้นคือตอนที่เขาได้ยินพระวณะ (และถ้อยคำเหล่านั้น) ของพระเจ้าจากหนังสือเยเรมีย์**

12 ท่านได้ลงมาที่พระราชวังของกษัตริย์เข้าไปในห้องราชเลขา และดูเถิด เจ้านายทั้งสี่ก็นั่งอยู่ที่นั่น คือเอลีชามาราชเลขา เดไลยาห์บุตรชายเซไมอาห์ เอลนาธันบุตรชายอัคโบร์ เกมาริยาห์บุตรชายชาฟาน เศเดคิยาห์บุตรชายส้านยาห์ และบรรดาเจ้านายทั้งสี่ พอได้ยินบารุกอ่านหนังสือเยเรมีย์ที่พระวิหาร มีคายาห์ (บุตรชายของเกมาริยาห์) ก็รีบไปยังพระราชวังของกษัตริย์ (ซึ่งอยู่ติดกับภูเขาโมริยาห์แต่บนที่ราบสูงระดับต่ำกว่า) เขาไปยังสำนักงานของเอลีชามา (ซึ่งเป็นห้องของปุซา นั่นคือ ชาฟาน) ที่นั่นพวกเจ้านายและข้าราชการทั้งสี่แห่งอาณาจักรนั้นมาชุมนุมกัน อาจเพื่อพิจารณาวิกฤติที่เผชิญอยู่ขณะนั้น ในคำศัพท์สมัยใหม่ การประชุมของ ‘คณะรัฐมนตรี’ กำลังดำเนินอยู่นั่นเอง

13 และมีคายาห์ก็เล่าถ้อยคำทั้งสี่ซึ่งท่านได้ยิน เมื่อบารุกอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟังนั้น ที่นั่นมีคายาห์ผู้เป็นชายหนุ่ม ได้ประกาศสิ่งทั้งปวงที่เขาได้ยินบารุกอ่านจากหนังสือเยเรมีย์ที่พระวิหาร

ยรม 36:14-15 **เหตุคั้งนั้นบรรดาเจ้านายจึงใช้เยฮูดีบุตรชายเนธานีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของคูชิ ให้ไปพูดกับบารุกว่า "จงถือหนังสือม้วนซึ่งเจ้าอ่านให้ประชาชนฟังนั้นมา" คั้งนั้นบารุกบุตรชายเนริยาห์จึงถือหนังสือม้วนนั้นมาหาเขาทั้งหลาย พอได้ยินสิ่งที่มีคายาห์กล่าว พวกเขาถึงส่งคนนำสารคนหนึ่งนามว่าเยฮูดีไปหาบารุกและตั้ง**

เขาให้นำหนังสือเยเรมีย์ (ที่เขาได้อ่านที่พระวิหาร) มาและมาอยู่ต่อหน้าพวกเขา บารุคจึงกระทำตาม

15 และเขาทั้งหลายจึงพูดกับเขาว่า "จงนั่งลงอ่านหนังสือนั้นให้เราฟัง" บารุคจึงอ่านให้เขาฟัง พวกเขาข้าราชการแห่งแผ่นดินนั้นจึงสั่งบารุคให้นั่งลงและอ่านสิ่งที่เขาได้อ่านที่พระวิหารให้พวกเขาฟัง บารุคกระทำตามที่พวกเขาสั่งเหมือนเดิม

ยรม 36:16-19 ต่อมาเมื่อเขาได้ยินคำทั้งหมดนั้นก็หันมาหากันด้วยความกลัว เขาทั้งหลายจึงพูดกับบารุคว่า "เราจะต้องบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์" พอได้ยินคำพยากรณ์เหล่านั้นของหนังสือเยเรมีย์ ข้าราชการเหล่านี้แห่งอาณาจักรนั้นก็เริ่มตกใจกลัว แม้ไม่ถูกระบุไว้เจาะจง ก็เห็นได้ชัดว่าบารุคได้อ่านคำพยากรณ์ที่ทิมแทงบางตอนของเยเรมีย์ซึ่งในคำพยากรณ์เหล่านั้นเขาเตือนเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมีแก่ยูดาห์เพราะความบาปของพวกเขา พวกเขาข้าราชการเหล่านั้นจึงประกาศว่าพวกเขาจะต้องแจ้งให้กษัตริย์ทราบถึงสิ่งที่พวกตนได้ยิน

17 แล้วเขาทั้งหลายจึงถามบารุคว่า "จงบอกเราว่า เจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นอย่างไร เขียนตามคำบอกของเขาหรือ" อยากรู้ก็ตาม ก่อนไปหากษัตริย์ พวกเขาข้าราชการก็ถามบารุคว่าเขาเขียนคำพยากรณ์เหล่านั้นของเยเรมีย์อย่างไร

18 บารุคตอบเขาทั้งหลายว่า "ท่านได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นแก่ข้าพเจ้า ฝ่ายข้าพเจ้าก็เขียนมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วน" สำหรับคำถามที่ถูกถามมานี้ บารุคตอบกลับไปเพียงว่าเยเรมีย์ได้บอกเขาให้เขียนตามคำบอกและเขาได้เขียนสิ่งที่ผู้พยากรณ์ท่านนี้ได้กล่าวในหนังสือม้วนนั้น

19 แล้วข้าราชการทั้งหลายบอกบารุคว่า "ทั้งเจ้าและเยเรมีย์จงไปซ่อนเสีย อย่าให้ผู้ใดทราบว่าคุณอยู่ที่ไหน" พวกเขาข้าราชการที่ชุมนุมกันนั้นเห็นได้ชัดว่าถูกแคะต้องใจโดยข้อความของเยเรมีย์และเห็นใจเขา พวกเขาจึงสั่งบารุคให้พาเยเรมีย์ไปซ่อนตัวกันทั้งคู่ เห็นได้ชัดว่าพวกเขารู้ว่ากษัตริย์จะมีปฏิกริยาอย่างไรเมื่อได้ยินคำพยากรณ์เหล่านั้น

ยรม 36:20-21 แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปในท้องพระโรงเพื่อเฝ้ากษัตริย์ เมื่อเอา

หนังสือม้วนเก็บไว้ในห้องของเอลีชามาราชเลขาแล้ว เขาก็กราบทูลถ้อยคำทั้งสิ้นนั้นแก่กษัตริย์ พวกเจ้านายแห่งอาณาจักรนั้นจึงขอเข้าเฝ้ากษัตริย์เยโฮยาคิมและได้รับอนุญาตให้เข้าเฝ้าได้ ขณะเดียวกัน พวกเขาก็ทิ้งหนังสือเยเรมีย์ไว้ในห้องนั้น (นั่นคือ สำนักงาน) ของเอลีชามาซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นเลขานุการอีกคนหนึ่งของเยโฮยาคิม อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็รายงานปากเปล่าเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในคำพยากรณ์เหล่านั้นของเยเรมีย์

21 กษัตริย์ก็รับสั่งให้เยฮูดีไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เขาก็ไปเอามาจากห้องของเอลีชามาราชเลขา และเยฮูดีก็อ่านถวายกษัตริย์และแก่บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นผู้ยืนอยู่ข้างๆกษัตริย์ กษัตริย์จึงสั่งให้นำหนังสือเยเรมีย์มาต่อหน้าตน เยฮูดีจึงอ่านคำพยากรณ์เหล่านั้นของเยเรมีย์ให้กษัตริย์ฟังพร้อมกับพวกเจ้านายทั้งสิ้นที่ชุมนุมกันอยู่ต่อหน้าเขา

ยรม 36:22-24 เวลานั้นเป็นเดือนที่เก้า กษัตริย์ประทับอยู่ในพระราชวังห่มันต์ และมีไฟลุกอยู่ในโถไฟหน้าพระพักตร์ เวลานั้นเป็นเดือนที่เก้าของปีสิบรู เดือนนั้นคือ เดือนคิสลิว และตรงกับประมาณเดือนธันวาคม ดังนั้นจึงมีไฟลุกไหม้อยู่ในโถไฟที่อยู่ตรงหน้ากษัตริย์ เพื่อให้ความอบอุ่น พระราชวังห่มันต์ (เรือนฤดูหนาว) อาจเป็นห้องพิเศษหรือห้องรับแขกของพระราชวังกษัตริย์ซึ่งเป็นที่ๆมีเตาผิงหรือเตาให้ความอบอุ่น (เราอาจถามคำถามนี้ได้ว่า ทำไมกษัตริย์ถึงไม่อยู่ที่พระวิหารในวันถืออดอาหารพิเศษ? คำตอบอาจเป็นไปได้ว่า แม้กษัตริย์ได้อนุมัติให้จัดการถืออดอาหารนี้ ใจชั่วของเขาก็ไม่อยู่ในการนั้นเลย เขาจึงอยู่บ้านไม่ไปประชุมที่ ‘คริสตจักร’ และทำอย่างอื่นแทน)

23 ต่อมาเมื่อเยฮูดีอ่านไปได้สามหรือสี่แถบ กษัตริย์ทรงเอามีดอาลักษณ์ตัดออก และทรงโยนเข้าไปในไฟที่ในโถไฟ จนหนังสือม้วนนั้นถูกไฟที่ในโถไฟเผาผลาญหมด คำที่แปลเป็น แถบ (เดเลท) น่าจะหมายถึงหลายคอลัมน์ของหนังสือม้วนนั้น กษัตริย์เยโฮยาคิมผู้ไม่เอาพระเจ้า ซึ่งไม่ชอบสิ่งที่ตนได้ยินคนอ่านให้ฟังจึงเริ่มตัดหนังสือเยเรมีย์ด้วยมีดขนาดเล็กอันหนึ่งและโยนมันเข้าไปในไฟ เขาทำอย่างนั้นต่อไปจนกระทั่งหนังสือทั้งม้วนถูกเผาหมด

24 ถึงกระนั้นกษัตริย์หรือข้าราชการของพระองค์ผู้ไถ่คนบาปด้วยค่าเหล่านี้หาได้เกรงกลัวหรือฉีกเสื้อผ้าของตนไม่ แม้การหมิ่นประมาทและการลบลู่ที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาพวกเขา ก็ไม่มีใครสักคนในพวกเจ้านายหรือพวกอาลักษณ์ที่ชุมนุมกันอยู่นั้นผงะกับสิ่งที่พวกเขาได้เห็น ไม่มีใครตกใจกลัวเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นเลย ความชั่วของการกระทำนี้ไม่ใช่ความชั่วของการเผาพระคัมภีร์สักเล่ม แต่เป็นความชั่วของการที่หลังจากไถ่คนบาปความจริงของพระเจ้าแล้วก็แสดงความเหยียดหยามต่อความจริงนั้นจนมันถูกเผาเสียตรงนั้นเลย กระนั้น ไม่มีใครสักคนที่ชุมนุมกันอยู่นั้นตั้งแต่มกษัตริย์เรื่อยลงมาเคื่อดร้อใจเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นเลย

ยรม 36:25 แม้ว่าเมื่อเอลนาธานและเศลาياهوและเกมาเรียห์ ได้ทูลวิงวอน กษัตริย์มิให้พระองค์ทรงเผาหนังสือม้วน พระองค์หาทรงฟังไม่ แม้แทบทุกคนในข้าราชการสำนักของกษัตริย์ไม่กังวลใจกับสิ่งที่ตนได้เห็น แต่มีสามคนซึ่งอยู่ที่นั่นกังวล เอลนาธาน เศลาياهوและเกมาเรียห์วิงวอนกษัตริย์มิให้เผาหนังสือเยเรมีย์นั้น แต่เขาก็ไม่ยอมฟัง ดังนั้นเยโฮยาคิมจึงลบลู่พระวจนะของพระเจ้าอย่างไม่เกรงกลัว โดยแสดงความเหยียดหยามอย่างที่สุดต่อพระเจ้า ผู้ทรงส่งข้อความนั้นมา

ยรม 36:26 แต่กษัตริย์ทรงบัญชาให้เยราเมเอลบุตรชายฮามเมเลค และเศไรอาห์บุตรชายอัสรีเอล และเซเลมียาห์บุตรชายอับเดเอล ให้จับบารุกเสมียนและเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ แต่พระเยโฮวาห์ทรงซ่อนท่านทั้งสองเสีย

แทนที่จะล่อมตัวลงต่อหน้าคำเตือนของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ กษัตริย์เยโฮยาคิมกลับสั่งให้จับกุมบารุกและเยเรมีย์ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นและทรงสั่งพวกเขาให้ไปซ่อนตัวอยู่ในที่แห่งหนึ่งที่กษัตริย์หาตัวพวกเขาไม่พบ

ยรม 36:27-28 หลังจากที่กษัตริย์ทรงเผาหนังสือม้วนอันมีถ้อยคำซึ่งบารุกเขียนตามคำบอกของเยเรมีย์แล้ว พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า 28 "จงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งและจงเขียนถ้อยคำแรกซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนก่อนลงไว้ทั้งหมด คือซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงเผาเสีย

พระเจ้าจึงสั่งเยเรมีย์ให้ทำหนังสือม้วนเขียนแบบม้วนเดิมที่เยโฮยาхимได้เผาเสีย บางคนอาจสงสัยว่าเยเรมีย์จำถ้อยคำเหล่านั้นที่เขียนไปก่อนหน้านั้นได้หรือ คำตอบก็คือว่า พระเจ้าผู้ทรงจิตใจเยเรมีย์ในตอนแรกนั้นทรงนำพาเขาอย่างแน่นอนขณะที่เขาเขียนรอบที่สอง สังเกตอีกครั้งถึงการเน้นย้ำเรื่องถ้อยคำเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้เขียน พระคัมภีร์ได้รับการจิตใจด้านถ้อยคำและถูกเก็บรักษาไว้ด้านถ้อยคำ

ยรม 36:29 และเกี่ยวกับเรื่องเยโฮยาхимกษัตริย์ยูดาห์นั้นเจ้าจงกล่าวดังนี้ว่า "พระเจ้าโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านได้เผาหนังสือม้วนนี้เสียและกล่าวว่า ทำไมเจ้าจึงได้เขียนไว้ในนั้นว่า "กษัตริย์บาบิโลนจะมาทำลายแผ่นดินนี้เป็นแน่ และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น" ในการตอบสนองต่อความโอหังของเยโฮยาхим พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้ตอบกษัตริย์ความสะอิดสะเอียนของเยโฮยาхимมีต่อคำเตือนแรกนั้นที่ว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนจะพิชิตยูดาห์และทำลายมันในไม่ช้า โดยขจัดทั้งมนุษย์และสัตว์ใช้งานออกเสียจากแผ่นดินนั้น เยโฮยาхимโมโหที่เยเรมีย์บอกล่วงหน้าถึงความนิบหนายของอาณาจักรของเขา กระนั้นข้อความนั้นก็มาจากพระเจ้า เยเรมีย์จึงจะต้องเผชิญหน้ากษัตริย์ด้วยเรื่องนั้นและข้อความที่ตามมา (การเผชิญหน้านี้เห็นได้ชัดว่าถูกกระทำเป็นตัวหนังสือและไม่ใช่ว่าหน้าต่อหน้า)

ยรม 36:30-31 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาхимกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เยโฮยาхимจะไม่มีบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และศพของท่านจะถูกทิ้งไว้ให้ตากแดดกลางวัน และตากน้ำค้างแข็งเวลากลางคืน พระเจ้าทรงมีคำเตือนที่น่ากลัวและรุนแรงสำหรับเยโฮยาхим เขาจะไม่มีทายาทที่จะสืบทอดบัลลังก์ของเขา – บัลลังก์ของดาวิด ที่ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนก็คือว่าราชวงศ์กษัตริย์แห่งยูดาห์กำลังจะถึงจุดจบอย่างกะทันหัน แม้เยโฮยาคินบุตรชายของเยโฮยาхимครองราชย์ช่วงสั้นๆคือ สามเดือนกับสิบวัน และน้องชายของเยโฮยาคิมคือ เศเดคิยาห์ครองราชย์อีกสิบเอ็ดปีภายใต้อธิปไตยของบาบิโลน ราชวงศ์ของดาวิดก็ถูกตัดออกเสียแล้วจนทุกวันนี้ ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนก็คือว่า ราชอาณาจักรที่มีเอกราชแห่งยูดาห์กำลังจะถึงจุดจบอย่างปัจจุบันทันด่วน มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ

วกกลับมาที่เยโฮยาคิม พระเจ้าทรงมีข่าวร้ายยิ่งกว่าเดิม เยโฮยาคิมจะตายอย่างน่าอนาถ และถูกทิ้งไว้ให้เปื่อยเน่าบนพื้นดินตรงที่ๆเขาล้มลง เขาจะไม่ถูกฝังศพ ดู เยเรมีห์ 22:18-19 เช่นกัน ใน 2 พงศาวดาร 36:6 บันทึกนั้นบ่งบอกว่าเนบูคัดเนสซาร์ได้จับกุมเยโฮยาคิมและมัดเขาไปเป็นเชลยสงครามยังบาบิโลน อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่านั่นไม่เกิดขึ้นจริง อาจเป็นไปได้ว่าเยโฮยาคิมทำอวดดีต่อหน้าเนบูคัดเนสซาร์หรือฝ่ายหลังพบความทรยศในตัวเยโฮยาคิม เห็นได้ชัดว่าเนบูคัดเนสซาร์สั่งฆ่าเยโฮยาคิมเสียตรงนั้นเลยและเขาถูกปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ถูกฝัง

31 เราจะลงโทษท่านและเชื้อสายของท่านและข้าราชการของท่าน เพราะความชั่วช้าของ เขาทั้งหลาย เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศต่อพวกเขา แต่เขาไม่ฟังนั้น ให้ตกลงบนเขา และบนชาวกรุงเยรูซาเล็ม และบนคนยูดาห์" พระเจ้าจึงทรงเตือนว่าพระองค์จะลงโทษเยโฮยาคิม ครอบครัวของเขา และเหล่าผู้รับใช้ของเขาเป็นพิเศษเพราะความเลื่อมทราวมของพวกเขา อีกครั้งที่คำที่แปลเป็น ความชั่วช้า (ฮาวอน) มีความหมายว่า 'ความเลื่อมทราวม' หรือ 'ความวิปริต' การพิพากษาที่จะมานั้นจะแผ่กระจายไปยังกรุงเยรูซาเล็มและประชาชาติยูดาห์ทั้งหมด มีบทเรียนหนึ่งตรงนี้และนั่นก็คือ ความบาปของเรามีอิทธิพลต่อผู้อื่น เยโฮยาคิมสามารถมีอิทธิพลต่อประชาชาติของเขาในความชอบธรรมก็ทำได้เหมือนที่โยสียาห์บิดาของเขาได้กระทำ แต่อนิจจา เยโฮยาคิมกลับเลือกเส้นทางแห่งการกบฏต่อพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงประกาศการพิพากษาต่อตัวเขาเพราะพวกเขาไม่ยอมฟัง แม้พระเจ้าได้เสนอความเมตตาแก่พวกเขาและการลดหย่อนโทษ ณ เกือบชั่วโมงสุดท้ายแล้ว (ดู 36:1-3) พวกเขาก็ไม่ยอมเงี้ยวหูฟัง ในการทำเช่นนั้น พวกเขาจึงประทับตราชะตากรรมของตนแล้ว

ยรม 36:32 แล้วเยเรมีห์จึงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุกบุตรชาย เนริยาห์เสมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้นตามคำบอกของเยเรมีห์ คือถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้น เยเรมีห์จึงสั่งบารุกให้เขียนทุกสิ่งที่อยู่ในหนังสือม้วนอันแรกนั้นที่เยโฮยาคิมเผาเสีย พระเจ้าผู้ประทานถ้อยคำเหล่านั้นของหนังสือม้วนอันแรกทรงให้เขาระลึกได้อย่างครบถ้วนสำหรับ

หนังสือม้วนอันที่สอง ตั้งเกตุอีกครั้งถึงการเน้นย้ำเรื่องถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้า เยเรมีย์ยังถูกพระเจ้าสั่งให้แก้ไขหนังสือม้วนอันแรกด้วยคำพยากรณ์ต่างๆเพิ่มเติมด้วย

ภาพรวมของเยเรมีย์ 37: นักร้องบิยาพระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่าบทที่ 37 ถึง 39 นำเสนอเนื้อหาตอนใหม่ของหนังสือเยเรมีย์โดยพุ่งเป้าไปที่รัชกาลของเศเดคิยาห์เท่านั้น บทนี้กล่าวถึงหัวข้อหลักสองเรื่อง: (1) กองทัพคนเคลเดียจะกลับมาในข้อ 1-10 และ (2) การถูกจำคุกของเยเรมีย์ในข้อ 11-21

ยรม 37:1-2 **เศเดคิยาห์** ราชบุตรของโยสิยาห์ ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นกษัตริย์ในแผ่นดินยูดาห์ ได้เสวยราชย์แทนโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิม ในช่วงเวลาแห่งการรุกรานเหล่านั้นของบาบิโลนต่อยูดาห์ กษัตริย์สามองค์นั่งบนบัลลังก์ของดาวิด: เยโฮยาคิม, เยโคนิยาห์ (หรือ เยโฮยาคิน) และเศเดคิยาห์ โคนิยาห์เป็นอีกชื่อหนึ่งของเยโคนิยาห์ (หรือ เยโฮยาคิน) เขาครองราชย์เป็นเวลาทั้งสิ้นสามเดือนกับสิบวัน เศเดคิยาห์เป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายและชั่วร้ายที่สุด ดู 2 พงศาวดาร 36:8-10 เศเดคิยาห์ถูกแต่งตั้งให้ครองบัลลังก์ของยูดาห์หลังจากการรุกรานครั้งที่สองต่อยูดาห์โดยบาบิโลน เหมือนเดิมที่ชื่อ **เนบูกัดเนสซาร์** เป็นชื่อเดียวกันกับ **เนบูกัดเนสซาร์**

2 แต่ท่านเองก็ดี หรือข้าราชการของท่านก็ดี หรือประชาชนแห่งแผ่นดินก็ดี หาได้ฟังพระวอนนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ไม่ เมื่อปีต่างๆของราชอาณาจักรยิวใกล้ถึงจุดจบ พระเจ้าทรงสรุปย่อกิจการฝ่ายวิญญาณของประชาชาตินี้ ตั้งแต่กษัตริย์เศเดคิยาห์เรื่อยลงมาถึงสามัญชนแห่งแผ่นดินนั้น ไม่มีสักคนเดียวยอมฟังถ้อยคำเหล่านั้นของพระเยโฮวาห์ พวกเขาเมินเฉยและไม่สนใจคำเทศนาของเยเรมีย์ โฆษกของพระเจ้า สังเกตว่าถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้าถูกเน้นความสำคัญอีกครั้ง ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า ยูดาห์ ตั้งแต่บนสุดจนถึงล่างสุดเพิกเฉยพระวอนนะและถ้อยคำต่างๆของพระเจ้า นี่บอกเป็นถึงการกบฏอย่างสิ้นเชิง

ยรม 37:3

กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้เยชูอัลดบุตรชายเซเลมียาห์ และเศฟันยาห์

ปุโรหิตบุตรชายมาอาสาหาให้ไปยังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ กล่าวว่า "ขออธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเราเพื่อเรา" เวลานั้นคือ ไม่นานหลังจากที่เศเดคียาห์ถูกแต่งตั้งให้ครองบัลลังก์ของตน โดยเนบูกัดเนซซาร์ แม้เขาไม่อยากจะยอมรับมัน เศเดคียาห์ก็เป็นกษัตริย์หุ่นเชิดองค์หนึ่งของบาบิโลน ขณะที่เหตุการณ์ทางการเมืองผันแปรไปมารอบยูดาห์ เศเดคียาห์ก็ส่งคณะผู้แทนไปหาเยเรมีย์ โดยขอร้องเขาให้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อพวกเขาด้วย เราควรหมายเหตุไว้ว่า เศเดคียาห์ไม่ได้พยายามอธิษฐานเองเลยเหมือนอย่างกษัตริย์บรพบุรุษของเขาเคยทำ เช่น เยโฮชาฟัท ใน 2 พงศาวดาร 20:3-12 หรือเฮเซคียาห์ใน 2 พงศกษัตริย์ 20:3 ตรงกันข้าม เศเดคียาห์กลับลดตัวลงไปขอร้องคนของพระเจ้าคนหนึ่งที่เขารู้จักให้อธิษฐานเพื่อเขา ดังที่บริบทที่ตามมาจะเปิดเผยให้เห็น บาบิโลนถูกกวนสมาธิโดยกองทัพอียิปต์และอาจเป็นไปได้ว่าเศเดคียาห์อยากใหเยเรมีย์อธิษฐานเพื่อที่ว่าบางทีคนอียิปต์จะรบนชนะบาบิโลน ไม่ว่ากรณีใด เศเดคียาห์ก็รู้ว่าตนไม่มีฤทธิ์เดชกับพระเจ้าในการอธิษฐานและเขารู้ว่าเยเรมีย์มี ดังนั้นเขาจึงส่งคนไปบอกเยเรมีย์ให้อธิษฐานเพื่อพวกเขา

ยรม 37:4

ฝ่ายเยเรมีย์นั้นยังเข้าออกนอกในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะ

ท่านยังมิได้ถูกจำขัง รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับฉากหลังถูกนำเสนอ เยเรมีย์ยังมิได้ถูกจำคุก ณ เวลานี้ เขายังไปๆมาๆที่เยรูซาเล็มได้อย่างอิสระอยู่ นี่ตรงข้ามกับส่วนหลังของรัชกาลของเยโฮยาคิมซึ่งมีหมายจับแจกจ่ายออกไปให้จับกุมตัวเขา แต่เมื่อเยโฮยาคิมถูกถอดจากบัลลังก์แล้ว เยเรมีย์ก็มีความสุขกับอิสรภาพในช่วงเวลาสั้นๆอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม นั่นจะเปลี่ยนแปลงไปในไม่ช้า

ยรม 37:5

จากนั้นกองทัพของฟาโรห์ได้ออกมาจากอียิปต์ และเมื่อคนเคล

เดียผู้ซึ่งกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ได้ยืนขำว้นั้น เขาทั้งหลายก็ถอยทัพไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ณ เวลาขณะที่บาบิโลนเริ่มทำการรุกรานครั้งที่สองของตนและปิดล้อมกรุงเยรูซาเล็ม กองทัพอียิปต์ก็เริ่มเคลื่อนพลไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือออกจากอียิปต์ในทิศทางมุ่งตรงมายังเยรูซาเล็ม เราควรหมายเหตุไว้ว่าปรบภัยสำคัญรายเดียวที่บาบิโลนมีในตะวันออกกลาง ณ เวลานั้นคือ อียิปต์

อาจเป็นไปได้ว่าอียิปต์ตื่นกลัวเกี่ยวกับการรุดหน้าของบาบิโลนมายังขอบเขตอิทธิพลของมันและตัดสินใจที่จะเผชิญหน้ากับบาบิโลน เมื่อได้ยื่นข่าวกองทัพทหารเกี่ยวกับการเคลื่อนพลของกองทัพอียิปต์ คนบาบิโลนก็ปลีกตัวจากการล้อมกรุงเยรูซาเล็มและไปเผชิญหน้ากองทัพอียิปต์ รายละเอียดเหล่านี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของฉากหลังซึ่งกำลังถูกจัดวางในตอนต้นของบทนี้ ณ เวลานี้เองที่เศเคติยาห์ขอร้องเยเรมีย์ให้อธิษฐานเพื่อประชาชาตินี้ – น่าจะขอให้อียิปต์รับชนะบาบิโลน

ยรม 37:6-8 **จากนั้นพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า** ในฉากหลังนี้เอง นั่นคือการที่บาบิโลนผลการล้อมกรุงไปเผชิญหน้าอียิปต์และคำขอของเศเคติยาห์ที่ให้เยเรมีย์อธิษฐานเพื่อ ขอความต่อไปนี้จากพระเจ้าถึงเศเคติยาห์ได้มา

7 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจงไปบอกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งใช้เจ้ามาถามต่อเราว่า 'ดูเถิด กองทัพของฟาโรห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับไปอียิปต์' ไปยังแผ่นดินของเขา เยเรมีย์กล่าวชัดเจนถึงแหล่งที่มาแห่งข้อความของคุณและสิทธิอำนาจของมัน เขาตอบกลับเศเคติยาห์ว่ากองทัพอียิปต์ซึ่งเศเคติยาห์ได้หวังว่าจะมาช่วยพวกเขา จริงๆแล้วจะหันกลับและกลับไปยังอียิปต์ โจเซฟสบันทึกว่าศึกหนึ่งได้เกิดขึ้นจริงๆระหว่างคนอียิปต์กับคนบาบิโลน และคนบาบิโลนก็มีชัยชนะ หลังจากจัดการกับภัยคุกคามของอียิปต์แล้ว บาบิโลนจึงสามารถหันความสนใจทางทหารของตนกลับไปต่ออัสซูคาห์ได้

8 และคนเคลเดียจะกลับมาต่อสู้กับกรุงนี้อีก เขาทั้งหลายจะยึดไว้และเผาเสียด้วยไฟ เยเรมีย์มีข่าวร้ายสำหรับเศเคติยาห์ อันที่จริงคนบาบิโลนจะกลับมาจากการเผชิญหน้ากับอียิปต์และจะทำการโจมตีของคุณต่ออัสซูราเล็มต่อไป พอเหตุการณ์ต่างๆผ่านไป พวกเขาจะพิชิตกรุงนี้และเผามันด้วยไฟ คำพยากรณ์นี้จะพบการสำเร็จจริงของมันในการรุกรานครั้งสุดท้ายโดยบาบิโลนต่ออัสซูราเล็มในปี 587-586 ก่อน ค.ศ.

ยรม 37:9-10 **ดังนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า อย่าล่อลวงตัวเจ้าโดยกล่าวว่า**
"คนเคลเดียจะถอยออกไปจากเราทีเดียวนั้น" เพราะว่าเขาจะไม่ถอยออกไปเลยทีเดียวนั้น พระเจ้า

ทรงมีคำเตือนเพิ่มเติมสำหรับเศเคลียห์ผ่านทางเยเรมีย์ พระองค์ทรงเตือนกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่าอย่าหลอกลวงตัวเองให้คิดว่าคนเคลเดีย (นั่นคือ บาบิโลน) จะถอยออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มและเลิกยุ่งกับมัน คำเตือนของพระเจ้าฟังดูหุนหุน คนบาบิโลนจะไม่ถอยออกไป พวกเขาจะยังมีสิทธิอำนาจเหนือยูดาห์เหมือนเดิมและทำลายประชาชาตินั้นในกาลอันเหมาะสม

10 เพราะถึงแม้ว่าเจ้าจะทำให้กองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้เข้าให้พ่ายแพ้ และมีเหลือแต่คนที่บาดเจ็บเท่านั้น เขาทั้งหลายจะลุกขึ้น ทุกคนในเต็นท์ของเขา และเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ" แม้หากว่าอียิปต์มีชัยเหนือบาบิโลน หรือที่เป็นไปได้น้อยกว่าก็คือถ้ายูดาห์เกิดรบชนะบาบิโลนได้ แม้กระนั้น คนส่วนที่เหลือซึ่งได้รับบาดเจ็บของบาบิโลนก็จะยังเอาชนะเยรูซาเล็มได้อยู่เหมือนเดิม เยรูซาเล็มจะถูกเผาไฟโดยบาบิโลนอยู่ดี มันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

ยรม 37:11-12 ต่อมาเมื่อกองทัพของคนเคลเดียได้ถอยจากกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกองทัพของฟาโรห์เข้ามาประชิด กระนั้นในเวลาเดียวกับที่บาบิโลนระบับการล้อมกรุงเยรูซาเล็มในประมาณปี 597 ก่อน ค.ศ. เพื่อไปรับมือกับภัยคุกคามจากอียิปต์ เหตุการณ์เหล่านี้ที่ถูกพรรณนาข้างล่างก็เกิดขึ้น

12 แล้วเยเรมีย์ก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มมุ่งไปยังแผ่นดินเบนยามิน เพื่อจะรับส่วนของท่านท่ามกลางประชาชนที่นั่น เมื่อคนบาบิโลนเลิกล้อมกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไปรับมือกับคนอียิปต์ เยเรมีย์ก็ตัดสินใจออกจากเยรูซาเล็มเพื่อกลับบ้าน บ้านของเขาอยู่ในตำบลอานาโททซึ่งเป็นเมืองของพวกเขาปุโรหิต ห่างไปทางเหนือสามไมล์จากเยรูซาเล็ม ในที่ดินประจำตระกูลของเบนยามิน คำที่แปลเป็น รับส่วน (แยกออก) (ชาลัค ในรากฮิฟิล) มีความหมายว่า 'รับส่วนหนึ่ง' ความหมายก็คือว่าเขาอาจกลับไปบ้านเพื่อรับส่วนของที่ดินซึ่งตกทอดเป็นมรดกที่นั่น เขาจึงพยายามที่จะออกไปในแถบชนบทของยูดาห์ท่ามกลางประชาชนชาวยิวเพื่อจัดการธุระส่วนตัว

ยรม 37:13-14 เมื่อท่านอยู่ที่ประตูเบนยามิน ทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่ออิริยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮานันยาห์ได้จับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า "ท่านกำลังหนีไปหาคนเคลเดีย" ขณะที่เยเรมีย์กำลังออกไปจากเยรูซาเล็ม เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่ได้รับมอบหมาย

ให้ฝ่ายยามประตูของเบนยามินก็จับกุมเขา เจ้าหน้าที่คนนั้นคือ อีริยาห์ หลานชายของฮานันยาห์ เราควรระลึกว่าฮานันยาห์ผู้พยากรณ์เท็จคนนั้นเป็นผู้ที่เผชิญหน้าเยเรมีย์ในบทที่ 28 เพราะเหตุคำพยากรณ์เท็จของเขา เยเรมีย์จึงบอกล่วงหน้าถึงการเสียชีวิตของเขาซึ่งเกิดขึ้นจริงใน 28:16 เรียงตามลำดับเวลาแล้ว นี่เป็นช่วงเวลาประมาณเดียวกับตอนที่ฮานันยาห์เสียชีวิต ดังนั้นอีริยาห์ หลานชายของเขาจึงไม่น่าญาติติกับเยเรมีย์ พอจับกุมผู้พยากรณ์ท่านนี้แล้ว เจ้าหน้าที่คนนี้ก็กล่าวหาเขาว่าแปรพักตร์ไปอยู่ฝ่ายคนบาบิโลน กล่าวสั้นๆคือ อีริยาห์กล่าวหาเยเรมีย์ว่าเป็นคนทรยศ เขาไม่เพียงมีความเจ็บแค้นเรื่องครอบครัวต่อผู้พยากรณ์ท่านนี้เท่านั้น แต่ข้อความเหล่านั้นของเยเรมีย์ก็ไม่มีความรักชาติต่อยูดาห์ด้วย เขาได้บอกล่วงหน้ามาตลอดถึงความพ่ายแพ้และความพินาศของยูดาห์โดยบาบิโลน

14 และเยเรมีย์ตอบว่า "ไม่จริงเลย ข้าพเจ้ามิได้กำลังหนีไปหาคนเคลเดีย" แต่อีริยาห์ไม่ฟังท่าน และจับเยเรมีย์นำมาหาพวกเจ้านาย พอถูกจับกุมตัวแล้ว เยเรมีย์ก็ทักท้วงสั้นๆว่าตนไม่มีความผิด เขามิได้กำลังแปรพักตร์ไปอยู่ฝ่ายบาบิโลน (นั่นคือ คนเคลเดีย) เขาแค่จะไปบ้านที่อานาโธท แต่อีริยาห์เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลประตูนั้นก็ไม่สนใจคำทักท้วงของเยเรมีย์และพาเขาไปหาพวกเจ้านายแห่งยูดาห์

ยรม 37:15-16 และบรรดาเจ้านายก็เดือดดาลต่อเยเรมีย์ และเขาทั้งหลายก็ตีท่าน และขังท่านไว้ในเรือนของโยนาธานเลขาธุการ เพราะได้ทำให้เป็นลูก ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าพวกเจ้านายแห่งยูดาห์ก็คิดระแวงเช่นนั้นต่อเยเรมีย์ด้วย พวกเขาจึง โกรธเขา คำที่แปลเป็น ตี (นาคาห์ ในโครงสร้างฮีบรู) มีความหมายว่า ‘ทุบตี’ หรือ ‘เขี่ยตี’ เห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์ถูกเขี่ยตีสามสิบเก้าที จากนั้นก็ถูกโยนเข้าไปในคุกๆหนึ่งที่ถูกทำขึ้นอย่างลวกๆ ใต้ลานของราชสำนัก เห็นได้ชัดว่ามีอาคารหลังหนึ่งซึ่งถูกใช้โดยอัครราชทูตคนหนึ่งชื่อว่าโยนาธานผู้ซึ่งตอนนี้เห็นได้ชัดว่าตายไปแล้วหรือไม่ก็พ้นตำแหน่งแล้ว พวกเจ้าหน้าที่ยิวจึงใช้พื้นที่นั้นเป็นคุกแห่งหนึ่งสำหรับนักโทษของรัฐ เยเรมีย์ถูกจองจำอยู่ที่นั่น

16 เมื่อเยเรมีย์เข้าไปในคุกใต้ดินและในห้องเล็กแล้ว เยเรมีย์ก็ค้างอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว คุกที่ถูกทำขึ้นอย่างลวกๆนี้เห็นได้ชัดว่าทรุดโทรมจนถึงจุดที่ขณะนี้มันเป็นเหมือนคุกใต้ดิน มากกว่า โดยเฉพาะใน ‘ชั้นใต้ดิน’ ของมัน มีห้องขังต่างๆ (นั่นคือ ห้องเล็ก) และในห้องขังหนึ่ง เยเรมีย์ก็ถูกจำจองไว้นาน “หลายวัน”

ยรม 37:17 จากนั้นกษัตริย์เศเดคิยาห์ให้คนไปเอาตัวท่านออกมา กษัตริย์ได้ สอบถามท่านเป็นความลับที่ในพระราชวังว่า "มีพระวณะอันใดมาจากพระเยโฮวาห์บ้างหรือ" เยเรมีย์ทูลว่า "มีพะยะค่ะ" แล้วท่านทูลอีกว่า "พระองค์จะถูกลมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน" ขณะเดียวกัน กษัตริย์เศเดคิยาห์ก็อยากรู้ว่าเยเรมีย์ได้ยินเรื่องอื่นใดจากพระเจ้าบ้างไหม เห็นได้ชัดว่าคนบาบิโลนได้กลับมาแล้วและล้อมกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง เศเดคิยาห์ไม่ได้เป็นผู้จำคุกเยเรมีย์ แม้เขามีอำนาจที่จะปล่อยตัวเยเรมีย์ได้ เห็นได้ชัดว่าด้วยเหตุผลทางการเมืองต่างๆและ เพื่อให้ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาจงรักภักดีต่อไป เขาได้อนุญาตให้จำคุกเยเรมีย์ต่อไปได้ อย่างไรก็ตาม บัดนี้เศเดคิยาห์สั่งให้พาตัวเยเรมีย์ออกจากห้องขังของเขาและพาตัวมาเข้าเฝ้าตนอย่างลับๆ เขาจึงถามเยเรมีย์ว่าได้ยินข่าวอะไรจากพระเยโฮวาห์บ้างไหม เยเรมีย์จึงตอบกลับไปตรงๆและอย่างกระชับได้ใจความ มีข่าวจากพระเจ้าและข่าวนั้นก็คือว่าเศเดคิยาห์จะถูกลมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน นั่นไม่ใช่สิ่งที่เศเดคิยาห์อยากได้ยิน แต่มันก็เป็นความจริง เขาได้ขอคำตอบแบบตรงๆและเขาก็ได้รับมันแล้ว

ยรม 37:18-19 เยเรมีย์ได้ทูลกษัตริย์เศเดคิยาห์อีกว่า "ข้าพระองค์ได้กระทำอะไร ผิดต่อพระองค์ หรือต่อข้าราชการของพระองค์ หรือต่อชนชาตินี้ พระองค์จึงได้จำขังข้าพระองค์ไว้ในคุก เยเรมีย์จึงถามกษัตริย์ว่าท่านได้ทำผิดต่อเขาประการใด คำที่แปลเป็น กระทำผิด (ชาทา) ส่วนใหญ่แล้วถูกแปลเป็น ‘ทำบาป’ เขาถามเพียงว่า ข้าได้ทำบาปอะไรต่อท่านๆจึงโยนข้ามาไว้ในคุก?

19 ผู้พยากรณ์ของพระองค์ผู้ได้พยากรณ์ให้พระองค์ว่า ‘กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาต่อสู้อุพระองค์ หรือต่อผู้แผ่นดินนี้’ นั้นอยู่ที่ไหน เยเรมีย์ถามเศเดคิยาห์ว่า ‘ผู้พยากรณ์เหล่านั้นที่

กล่าวว่าบาบิโลนจะไม่มาโจมตียูดาห์นั้นอยู่ที่ไหน? ฮานันยาห์ผู้ได้พยากรณ์อย่างเป็นทางการเป็นเท็จว่าบาบิโลนจะพ่ายเพื่ออยู่ที่ไหน? ดู เยเรมีย์ 28 เห็น ได้ชัดว่า ‘พวกคนสอพโล’ และพวกผู้พยากรณ์เท็จแห่งแผ่นดินนั้นก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ – เป็นคนเท็จ คำพยากรณ์ต่างๆที่ฟังแล้วทุกซ์ของเยเรมีย์ก็ถูกต้องจริงๆ เขาได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นฝ่ายถูก

ยรม 37:20-21 เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ ขอพระองค์สดับฟัง ขอคำทูลของข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์ของพระองค์ ขออย่าส่งข้าพระองค์กลับไปที่เรือนของโยนาธานเลขาณการนั้นเลย เกรงว่าข้าพระองค์จะตายเสียที่นั่น" เยเรมีย์จึงอ้อนวอนกษัตริย์เศเดคิยาห์มิให้ส่งตัวเขากลับไปยังห้องขังที่เป็นเหมือนคุกใต้ดินในเรือนของโยนาธานอัครกษัตริย์อีก หากเขาถูกกลับไปจองจำที่นั่นอีก เขากลัวว่าตัวเองจะตายเพราะสภาพอันเลวร้ายต่างๆในที่นั้น

21 กษัตริย์เศเดคิยาห์จึงมีรับสั่งให้ขามอบเยเรมีย์ไว้ที่บริเวณทหารรักษาพระองค์ และเขาให้ขนมปังแก่ท่านวันละก้อนจากถนนข้างทำขนมจนขนมปังในกรุงนั้นหมด เยเรมีย์จึงค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์อย่างนั้น พอได้ยินคำร้องทูลของผู้พยากรณ์ท่านนี้ กษัตริย์เศเดคิยาห์จึงสั่งให้คุมตัวเยเรมีย์ในลานของคุก อันหลังนี้ น่าจะหมายถึงบริเวณลานของเรือนจำซึ่งเป็นที่ๆอย่างน้อยก็มีแสงแดดและอากาศสดชื่น เขายังสั่งให้เยเรมีย์ได้รับปันส่วนของขนมปังจากร้านข้างทำขนมในท้องถื่นตราบใดที่ยังมีขนมปังเหลือในกรุงนั้นด้วย เขาจึงถูกสั่งให้ถูกกักตัวไว้ในลานของคุคนั้น เราควรระลึกว่าเยรูซาเล็มขณะนั้นอยู่ภายใต้การล้อมโดยบาบิโลนและสภาวะต่างๆก็กำลังเสื่อมโทรมลงในกรุงนั้น เศเดคิยาห์จึงแสดงความเมตตาหนึ่งแก่ผู้พยากรณ์ของพระเจ้า

เราควรหมายเหตุไว้ว่าการถูกจำคุกของเยเรมีย์มีอยู่ห้าระยะ C.I. Scofield หมายเหตุการจำคุกเหล่านั้นดังต่อไปนี้ (1) เขาถูกจับกุมในประตูเมืองและถูกขังไว้ในคุกใต้ดินด้วยข้อหาเทียมเท็จว่าคบฏ, เยเรมีย์ 37:11-15 (2) เขาถูกปล่อยตัวจากคุกใต้ดินนั้น แต่ถูกกักตัวให้อยู่ในลานคุก; (3) เขาถูกคุมขังในคุกใต้ดินที่เต็มไปด้วยโคลนและถูกกักตัวในลานคุก, เยเรมีย์ 38:1-6 (4) เขาถูก

ปล่อยตัวอีกครั้งจากคุกใต้ดินและถูกกักตัวให้อยู่ในลานคุก, เยเรมีย์ 38:13-28 จนกระทั่งกรุงนั้น ตกเป็นเชลย และ (5) เขาถูกจับตีตรวน ไปจากกรุงนั้นโดยเนบูนซาระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ (จนกระทั่ง) เขาถูกปล่อยตัวในที่สุดที่รามัท, เยเรมีย์ 40:1-4

ภาพรวมของเยเรมีย์ 38: หัวข้อที่ใหญ่กว่าเกี่ยวกับการจำคุกเยเรมีย์ดำเนินต่อไป ในบทนี้ เยเรมีย์ถูกโยนลงไปในคุกใต้ดิน ซึ่งจากที่นั่นเขาถูกช่วยให้พ้น โดยคนเอธิโอเปียคนหนึ่ง ในข้อ 1-13 และเขาแนะนำกษัตริย์ให้ยอมจำนนต่อคนเคลเดียในข้อ 14-28

ยรม 38:1-3 ฝ่ายเซฟาทิยาห์บุตรชายมัทธาน เกดาลิยาห์บุตรชายปาซเซอร์ และยูคาลบุตรชายเซเลมียาห์ และปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์ได้ยื่นถ้อยคำของเยเรมีย์ที่กล่าวแก่ประชาชนทุกคนว่า ชายเหล่านี้ที่ถูกเอ่ยชื่อล้วนเป็นเจ้านายในราชสำนักแห่งยูดาห์ เกดาลิยาห์บุตรชายของปาซเซอร์อาจเป็นคนเดียวกันกับปาซเซอร์ในเยเรมีย์ 20:1-18 บางชื่อเดียวกันนี้ถูกกล่าวถึงในเยเรมีย์ 21:1 และ 37:3 มีหมายเหตุไว้ว่าเจ้านายทุกคนเหล่านี้ได้ยื่นคำเทศนาของเยเรมีย์แก่ประชาชนชาตินี้

2 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ผู้ใดอยู่ในกรุงนี้จะต้องตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ใดที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่ เขาจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม และยังมีชีวิตอยู่ เจ้านายเหล่านี้ที่ถูกกล่าวถึงข้างบน ได้ยื่นข้อความของเยเรมีย์ที่ถูกสรุปย่อตรงนี้ ข้อความนั้นเรียบง่ายและชวนหดหู่ คนเหล่านั้นที่หลงเหลืออยู่ในเยรูซาเล็มจะตาย คนเหล่านั้นที่ยอมจำนนต่อคนบาบิโลนจะได้รับการไว้ชีวิต ขณะนั้นเป็นเวลาเดียวกับของบทที่แล้ว ตอนที่คนบาบิโลนได้ผลการล้อมกรุงเยรูซาเล็มชั่วคราวเพื่อไปปรับมือกับกองทัพอียิปต์ ดู 37:11-12

3 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า แน่نونกรุงนี้จะต้องมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและท่านจะยึดไว้" สรุปย่อคำเทศนาของเยเรมีย์และประเด็นที่ทำให้พวกเจ้านาย

ขัดเคืองใจก็คือว่า เยรูซาเล็มจะพ่ายแพ้ต่อบาบิโลนในไม่ช้า พวกเขาไม่อยากได้ยินเรื่องนั้นและมองว่าเยเรมีย์เป็นกบฏที่เทศนาแบบนั้น

ยรม 38:4-5 **ดังนั้นบรรดาเจ้านายจึงทูลกษัตริย์ว่า "ขอประหารชายคนนี้เสีย**
เพราะเขากระทำมือของทหารซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนลง ทั้งมือของประชาชนทั้งหมดด้วย
โดยพูดถ้อยคำเช่นนี้แก่เขาทั้งหลาย เพราะว่าชายคนนี้มีได้แสวงหาความอยู่เย็นเป็นสุขของ
ชนชาตินี้ แต่หาความทุกข์ยากลำบาก" ข้อความของเยเรมีย์ไม่เป็นที่ต้อนรับ เขาถูกมองว่าเป็น
กบฏโดยพวกเจ้านายแห่งอาณาจักรนั้น พวกเขามองคำเทศนาของเยเรมีย์ว่าบั่นทอนขวัญกำลังใจ
และจึงไม่จงรักภักดี พวกเขากำลังสร้างความรักชาติและการป้องกันประเทศ นี้เท่ากับเยเรมีย์
กล่าวว่าที่พวกเขาพยายามทำอยู่นั้นเป็นการเสียเปล่า ดังนั้นพวกเจ้านายแห่งยูดาห์จึงหาช่องที่จะ
ให้เยเรมีย์ได้รับโทษประหารชีวิต ความจริงก็คือว่า จริงๆแล้วเยเรมีย์แสวงหาสิ่งที่ดีที่สุดของ
พระเจ้าสำหรับเยรูซาเล็ม แต่พวกผู้นำไม่ยอมฟังมัน

5 **จากนั้นกษัตริย์เศเดคียาห์ตรัสว่า "ดูเถิด ชายคนนี้อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว**
เพราะกษัตริย์จะทำอะไรขัดท่านทั้งหลายได้เล่า" ไม่มีทั้งความเป็นผู้นำหรือความเชื่อมั่นด้านศีล
ธรรม กษัตริย์เศเดคียาห์มอบเยเรมีย์ไว้ในมือของบรรดาข้าราชการสำนักจิป่านของเขา เหมือนกับที่
พวกนักการเมืองชอบทำบ่อยๆ เขาพยายามปลดเปลื้องตัวเองให้พ้นจากความผิดใดๆในสิ่งที่จะ
เกิดขึ้น

ยรม 38:6 **เขาจึงจับเยเรมีย์หย่อนลงไปในคูใต้ดินของมัลคิยาห์บุตรชาย**
ฮามเมเลคซึ่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาเอาเชือกหย่อนเยเรมีย์ลงไป ในคูใต้ดินนั้น
ไม่มีน้ำ มีแต่โคลน และเยเรมีย์ก็จมลงไปโคลน เห็น ได้ชัดว่าที่อาคารหลังนั้นซึ่งถูกใช้เป็นคู
แห่งหนึ่ง มีบ่อน้ำเก่าหรือหินขังน้ำเก่าอยู่แห่งหนึ่ง พวกเจ้านายแห่งยูดาห์จึงจับตัวเยเรมีย์ เอา
เชือกคล้องใต้แขนของเขาและหย่อนเขาลงไปในที่แห่งนั้น เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำที่แปลเป็น
คูใต้ดิน (โบวร์) ปกติแล้วถูกแปลเป็น ‘หลุม’ และบางครั้งเป็น ‘หินขังน้ำ’ เพราะเหตุที่สถานที่
นี้อยู่ในใจกลางกรุงเยรูซาเล็ม หลุมนั้นจึงน่าจะเป็นหินขังน้ำเก่าแห่งหนึ่งซึ่งถูกใช้เพื่อเก็บสะสม

น้ำฝน ไม่มีน้ำอยู่ใน ‘หลุม’ นั้น แต่แน่นอนว่ามีโคลนและตมอยู่ที่ก้นหลุม ในโคลนสกปรกนั้น เยเรมีย์ก็จมลงไป โจเซฟสกล่าว่ว่าจริงๆแล้ว เยเรมีย์จมลงถึงคอของเขาเลย เราได้แต่นึกภาพว่า แผลงและพยาธิอื่นๆ ไคบ้างก็อยู่ในที่สกปรกนั้นด้วย บางคนคิดว่านี่คือสถานการณ์ที่เยเรมีย์ กล่าวถึงในเพลงคร่ำครวญ 3:55-57 อันที่จริง บางคนคิดว่าทั้งบทนั้นถูกระบายออกมาต่อพระเจ้า ในคำอธิษฐาน ณ เวลาอันเลวร้ายนี้ในชีวิตของเยเรมีย์

ยรม 38:7-9 **เมื่อเอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียขึ้นที่คนหนึ่ง**ในพระราชวังได้ยื่นว่า เขาหย่อนเยเรมีย์ลงไปในคูใต้ดินนั้น ฝ่ายกษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเบนยามิน ชื่อ *เอเบดเมเลค* มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้รับใช้ของกษัตริย์’ ชายผู้นี้ถูกพรรณนาว่าเป็น (1) คนเอธิโอเปีย ด้วยสมัยนั้นมีการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างยูดาห์กับเอธิโอเปียตั้งแต่สมัยของราชินีแห่งเซบาและซาโลมอน อาจเป็นไปได้ว่าชายผู้นี้เป็นผู้เข้าจาริตศาสนายิว แม้เป็นคนเชื้อชาติแอฟริกันก็ตาม เขาถูกพรรณนาว่าเป็น (2) *ขันที*คนหนึ่งด้วย แม้ตรงตัวแล้วหมายถึงชายผู้หนึ่งที่ถูกตอนแล้ว คำๆนี้ก็มี ความหมายได้ด้วยว่าข้าราชการคนหนึ่ง อาจเป็นของทหารรักษาพระองค์ซึ่งถูกหมายเหตุไว้เช่น นั้น เมื่อคนเอธิโอเปียผู้นี้ได้ยื่นว่าเกิดอะไรขึ้นกับเยเรมีย์แล้ว เขาก็มีสำนึกผิดชอบมากกว่าคน เหล่านั้นที่เป็นคนอิสราเอล โดยกำเนิด เห็นได้ชัดว่าการคุมขังเยเรมีย์ในคูใต้ดินนั้นถูกกระทำ อย่างลับๆและอาจตั้งใจให้เป็นที่ฝังศพของเยเรมีย์ด้วยซ้ำ

การกล่าวถึงการที่กษัตริย์นั่งอยู่ที่ประตูเบนยามิน (ซึ่งหันหน้าไปทางเขตแดนของตระกูล เบนยามินซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเยรูซาเล็มโดยตรง) อาจหมายถึงการที่เขาอยู่ที่นั่นเพื่อตัดสินคดี ความซึ่งถูกนำมาให้เขาที่นั่น กิจธุระดังกล่าวปกติแล้วถูกกระทำในประตูสำคัญๆของนครต่างๆ อย่งไรก็ตาม ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือ เศเคเคียห์อยู่ที่นั่นเพื่อสำรวจสถานการณ์ทางทหาร เพราะว่าที่ด้านนี้ของกรุง คนบาบิโลนกำลังตั้งท่าที่จะโจมตี (อีกสามด้านที่เหลือของเยรูซาเล็ม ได้รับการปกป้องตามธรรมชาติโดยหุบเขาอีกต่างๆ: จิดโรน ฮินโนม และไทโรเปียน)

8 เอเบดเมเลคก็ออกไปจากพระราชวังและทูลกษัตริย์ว่า **9** "ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านาย ของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้กระทำความชั่วร้ายในบรรดาการที่เขาได้กระทำต่อเยเรมีย์ผู้

พยากรณ์ โดยที่ได้ทิ้งท่านลงไปในคูใต้ดิน ท่านคงหิวตายที่นั่น เพราะในกรุงนี้ไม่มีขนมปังเหลืออยู่เลย" เอเบดเมเลคจึงละทิ้งตำแหน่งของตนที่พระราชวังและเดินทางข้ามเมืองไปยังประตูเบนยามินซึ่งเป็นที่ๆกษัตริย์อยู่ เขาร้องทุกข์ต่อเสเดคิยาห์ถึงการปฏิบัติต่างๆที่เยเรมีย์ได้รับ เอเบดเมเลคเข้าใจดีถึงความหมายของการที่เยเรมีย์ถูกกักตัวไว้ที่นั่น เขาถูกทิ้งให้ตายในหินขังน้ำนั้น มีอาหารเหลืออยู่ในกรุงนี้น้อยมากเพราะการล้อมกรุงของคนบาบิโลนและเอเบดเมเลคเข้าใจความหมายโดยนัยเหล่านั้นสำหรับเยเรมีย์ มันเป็นเรื่องเลียดสีที่ว่าคนที่ไม่ใช่ยิวกลับเป็นผู้มีความสงสารต่อคนของพระเจ้า พวกผู้นำยิวไม่มีความเห็นอกเห็นใจสำหรับเขาเลยอย่างแน่นอน

ยรม 38:10-13 แล้วกษัตริย์มีรับสั่งให้เอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียว่า "จงเอาคนไปจากที่นี่กับเจ้าสามสิบคน แล้วจุดเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ออกมาจากคูใต้ดินก่อนเขาตาย" อุปนิสัยที่โศลกของเสเดคิยาห์ถูกเปิดเผย เมื่อถูกรุมเร้าโดยพวกเจ้านายของแผ่นดินนั้นที่ยินกรานให้ประหารชีวิตเยเรมีย์ เสเดคิยาห์ก็เท่ากับกล่าวว่า 'เอาไปก็เอา' บัดนี้เมื่อถูกเผชิญหน้าโดยหนึ่งในผู้รับใช้คนสนิทของตนเกี่ยวกับความโหดเหี้ยมที่กระทำต่อเยเรมีย์ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ เขาก็สั่งให้ส่งคนไปให้เพียงพอเพื่อช่วยชีวิตผู้พยากรณ์นั้น ชายสามสิบคนนั้นอาจเป็นทหารที่ถูกมอบหมายให้ประจำการที่ประตูเบนยามิน คนจำนวนเพียงพอถูกส่งไปช่วยกันดึงเยเรมีย์ออกมาและอาจเพื่อต่อสู้ความพยายามใดๆที่จะขัดขวางความตั้งใจของพวกเขาด้วย

11 เอเบดเมเลคจึงเอาคนไปด้วยและไปที่พระราชวังไปยังเรือนพัสดุเพื่อเอาผ้าเก่าๆและเสื้อผ้าขาดๆ ซึ่งเขาเอาเชือกผูกหย่อนลงไปให้เยเรมีย์ที่ในคูใต้ดิน เอเบดเมเลคจึงทำตามที่ตั้ง แต่ก่อนอื่นเขาแะที่ได้ถูกลงของพระราชวัง ได้เรือนพัสดุนชั้นล่างสุด ที่นั่นเขาเก็บรวบรวมเชือกเก่าๆและผ้าขี้ริ้วมาทำเป็นเชือกที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางและความแข็งแรงมากพอที่จะยกเยเรมีย์ขึ้นออกมาจากคูนั้นได้ เห็นได้ชัดว่าคูใต้ดินนั้น (หินขังน้ำที่เต็มไปด้วยโคลน) ที่เยเรมีย์อยู่นั้นมีขนาดเล็ก

12 แล้วเอเบคเมเลคคนเอธิโอเปียพูดกับเยเรมีย์ว่า "ท่านจงคล้องผ้าและเสื้อเก่านั้นไว้ได้ รักแรงแและเชือก" เยเรมีย์กระทำตาม เอเบคเมเลคสั่งเยเรมีย์ให้เอาเชือกเก่านั้นคล้องใต้รักแรงแของเขาซึ่งเขาก็กระทำตาม

13 แล้วเขาก็จุดเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก และยกท่านขึ้นมาจากคุกใต้ดิน และเยเรมีย์ก็ยังคงอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ พวกเขาจึงจุดเยเรมีย์ขึ้นมาจากหลุมอันน่ากลัวนั้นที่เขาอยู่จากนั้นเขาถูกพาตัวไปอยู่ในลานของเรือนจำจนกว่าจะมีคำสั่งเพิ่มเติม

ยรม 38:14-16 กษัตริย์เศเศคิยาห์ทรงใช้คนไปนำเยเรมีย์ผู้พยากรณ์มาที่ทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ช่องที่สาม กษัตริย์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "เราจะถามท่านสักข้อหนึ่ง ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย" หลังจากถูกปล่อยตัวจากคุกใต้ดินของเขาแล้ว เยเรมีย์ก็ถูกพาไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เศเศคิยาห์ในสถานที่ลับเฉพาะที่พระวิหาร "ทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ช่องที่สาม" ไม่เป็นที่รู้จักและอาจหมายถึงสถานที่ลับเฉพาะที่มีไว้สำหรับกษัตริย์ ที่นั่นเศเศคิยาห์ซักถามผู้พยากรณ์ซราท่านนี้ เขาขอร้องเยเรมีย์มิให้ปิดบังสิ่งใดจากตนเลย เขาอยากรู้ความจริง

15 เยเรมีย์จึงทูลเศเศคิยาห์ว่า "ถ้าข้าพระองค์จะทูลพระองค์ พระองค์จะประหารข้าพระองค์แน่มิใช่หรือ และถ้าข้าพระองค์จะถวายนามปรึกษา พระองค์จะไม่ฟังข้าพระองค์มิใช่หรือ" เยเรมีย์ทักท้วงว่าถ้าเขาบอกความจริงแก่กษัตริย์เกี่ยวกับเรื่องนั้น (เรื่องการล้อมกรุงเยรูซาเล็มของคนบาบิโลน) เศเศคิยาห์ก็จะสั่งประหารชีวิตเขา หรืออย่างน้อยข้อความของเขาก็จะถูกเมินเสีย

16 แล้วกษัตริย์เศเศคิยาห์ก็ทรงปฏิญาณแก่เยเรมีย์เป็นการลับว่า "พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างวิญญานของเราทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ประหารท่านหรือมอบท่านไว้ในมือของคนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของท่านฉันนั้น" เศเศคิยาห์จึงเอ่ยคำปฏิญาณศักดิ์สิทธิ์ – พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใดและได้ทรงสร้างพวกเขา คำปฏิญาณที่ศักดิ์สิทธิ์กว่านี้ไม่อาจถูกเอ่ยได้สำหรับยิว เศเศคิยาห์จึงสัญญาว่าจะไว้ชีวิตเยเรมีย์และไม่มอบเขาไว้แก่พวกศัตรูของเขา

ยรม 38:17-18

แล้วเยเรมีย์ทูลเสเดคิยาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา

พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ถ้าพระองค์จะยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์บาบิโลน แล้ว เขาจะไว้ชีวิตของพระองค์ และกรุงนี้จะไม่ต้องถูกไฟเผา พระองค์และวงศ์วานของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้ เยเรมีย์ไม่มีข่าวดีสำหรับเสเดคิยาห์ ถ้าเขายอมจำนนต่อพวกเจ้านายแห่งบาบิโลน (นั่นคือ เหล่าแม่ทัพบาบิโลน) ที่ล้อมกรุงนั้นอยู่ เขาก็จะได้รับการไว้ชีวิต กรุงนั้นจะไม่ถูกไฟเผา และครอบครัวของเขาจะได้รับการไว้ชีวิตเช่นกัน

18 แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์ของบาบิโลนแล้ว กรุงนี้จะต้องถูกมอบไว้ในมือของชนเคลเดีย และเขาทั้งหลายจะเอาไฟเผาเสีย และพระองค์จะหนีไม่รอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย" อย่างไรก็ตาม ถ้าเสเดคิยาห์ไม่ยอมจำนนต่อเหล่าแม่ทัพบาบิโลนที่ล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ พวกเขาจะทำลายกรุงนั้น เผามันจนราบ และเสเดคิยาห์กับครอบครัวของเขาจะหนีไม่พ้น ดังนั้นถ้าเสเดคิยาห์ยอมจำนน อย่างน้อยกรุงนี้ก็จะไม่ถูกทำลายและเขากับครอบครัวของเขาจะไม่ถูกประหารชีวิต อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาขัดขืนจนถึงที่สุด ก็มีแต่ความพินาศรอคอยอยู่

ยรม 38:19

กษัตริย์เสเดคิยาห์จึงตรัสกับเยเรมีย์ว่า "เรากลัวพวกยิวซึ่ง

เล็ดลอดไปหาคนเคลเดีย เกรงว่าเราจะถูกมอบไว้ในมือของพวกเขาเหล่านั้น และเขาทั้งหลายจะกระทำความอับยศแก่เรา" ความอ่อนแอและความซื่อซลาดของเสเดคิยาห์ถูกเปิดเผยเพิ่มเติม เมื่อเขามีโอกาสที่จะช่วยตัวเอง ครอบครัวของเขา และกรุงนี้ไม่ให้ถูกทำลายได้ คำตอบของเขา กลับเป็นว่าเขากลัวว่าพวกยิวที่อยู่ในอารักขาของบาบิโลนแล้วจะมีปฏิกริยาอย่างไร เขาได้สั่งไว้อย่างเข้มงวดแล้วมิให้ผู้ใดยอมจำนนต่อคนบาบิโลน บัดนี้ถ้าเขายอมจำนน เขาก็กลัวว่ายิวเหล่านั้นที่ได้ยอมจำนนแล้วจะเยาะเย้ยเขา ชายผู้นี้ช่างมีอุปนิสัยที่น่าสังเวชจริงๆ! เขาเต็มใจที่จะเสียสละนครหลวงและครอบครัวของตนเพราะเขากลัวว่าจะถูกเยาะเย้ยโดยเหล่าข้าราชการที่เหยียดหยาม

ยรม 38:20 แต่เยเรมีย์ทูลว่า "เขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ขอพระองค์เชื่อฟัง
พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ตามสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ และพระองค์ก็จะเป็นสุข
และเขาก็จะไว้พระชนม์ของพระองค์ เยเรมีย์แจ้งเศเดคียาห์ให้ทราบว่าคนบาบิโลนจะไม่มอบเขา
ไว้แก่พวกข้าราชการของเขาที่คูหมีนซึ่งบัดนี้อยู่ภายใต้ความควบคุมของบาบิโลนแล้ว
อย่างไรก็ตาม ถ้าเศเดคียาห์ยอมเชื่อฟังเสียงของพระเจ้าซึ่งถูกส่งมอบโดยเยเรมีย์ ผู้พยากรณ์ท่าน
นี้ก็สำคัญว่าสิ่งต่างๆจะกลับกลายเป็นดีขึ้นสำหรับเศเดคียาห์ เขาจะได้รับการไว้ชีวิตแม้เป็นชเลย
สงครามก็ตาม

ยรม 38:21-23 แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัว ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮ
วาห์ทรงสำแดงต่อข้าพระองค์ อย่างไรก็ตาม ถ้าเศเดคียาห์ไม่ยอมจำนน เยเรมีย์ก็กล่าวว่า นี่คือนสิ่ง
ที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยว่าจะเกิดขึ้นเป็นแน่

22 และดูเถิด บรรดาผู้หญิงที่เหลืออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์จะได้ออกไปให้
พวกเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และผู้หญิงเหล่านั้นจะว่า 'เพื่อนทั้งหลายของพระองค์ได้
หลอกลวงพระองค์ และได้ชนะพระองค์แล้ว พระบาทของพระองค์จมลงในโคลนแล้ว และเขา
ทั้งหลายก็หันไปจากพระองค์' ถ้าเศเดคียาห์ไม่ยอมจำนน พวกผู้หญิงแห่งครัวเรือนของเขา –
นางสนม สาวใช้ และเหล่าสุภาพสตรีแห่งราชสำนัก – จะถูกยกให้แก่พวกเจ้านายของบาบิโลน
ซึ่งจะกระทำตามที่ตนประสงค์กับพวกนาง ความหมายโดยนัยต่างๆของเรื่องนี้ก็ทำให้ดำสว่าง
พอถูกจับเป็นชเลยแล้ว พวกผู้หญิงแห่งราชวังของเศเดคียาห์จะเปิดเผยว่าบรรดาเพื่อนที่ไม่ได้
เรื่องของเขา – พวกผู้พยากรณ์เท็จและพวกเจ้านายที่ละเมอเพื่อพวกเหล่านั้น – ได้แนะนำกษัตริย์มิ
ให้ยอมจำนน ด้วยเหตุนี้ บัดนี้กษัตริย์เศเดคียาห์จึงตกที่นั่งลำบากเช่นนี้ เขาลำบากเพราะความผิด
ของตัวเอง ขณะที่เขากลัวว่าจะถูกเยาะเย้ยโดยพวกยิวที่ได้ยอมจำนนต่อบาบิโลนแล้ว กลับกลายเป็นว่า
พวกผู้หญิงแห่งราชวังของเขาเองจะเป็นผู้เยาะเย้ยเขาและดูถูกเหยียดหยามเขา

23 ดังนั้นเขาจะพาบรรดาสนมและมเหสีและบุตรของพระองค์ไปให้คนเคลเดีย และ
พระองค์เองก็จะไม่ทรงรอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย แต่พระองค์จะถูกกษัตริย์แห่งบาบิโลน

จับได้ และพระองค์จะเป็นเหตุที่พวกเขาเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ" โดยการไม่ยอมจำนน เฮอร์มีย์ บอกล่วงหน้าแก่เศเคคิยาห์ว่า (1) เหล่าภรรยาและลูกๆของเขาจะถูกยกให้แก่คนบาบิโลน (นั่นคือ คนเคลเดีย) เพื่อกระทำตามที่พวกเขาปรารถนากับคนเหล่านั้น (2) เศเคคิยาห์จะหนีไม่พ้น (3) เขาจะถูกจับเป็นเชลยโดยเหล่ากองทัพของกษัตริย์บาบิโลน และ (4) ความเคียดแค้นของเขาจะทำให้กรุงเยรูซาเล็มถูกไฟเผา ในการไม่ยอมจำนน เศเคคิยาห์จะประทับตราจุดจบของเยรูซาเล็ม ครอบครวของเขา และตัวเขาเอง ดังนั้นเฮอร์มีย์จึงนำส่งข้อความอันน่ากลัวแก่กษัตริย์เศเคคิยาห์

ยรม 38:24-26 แล้วเศเคคิยาห์ตรัสกับเฮอร์มีย์ว่า "อย่าให้ผู้ใดรู้ถ้อยคำเหล่านี้ และท่านจะไม่ตาย ในการปิดการประชุมลับของพวกเขาในพระวิหาร เศเคคิยาห์สั่งเฮอร์มีย์ให้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับ คือเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้บอกแก่ตน และเขาจะใช้ชีวิตผู้พยากรณ์ท่านนี้

25 แต่ถ้าพวกเจ้านายได้ยินว่าเราได้พูดกับท่าน และมาหาท่านพูดว่า 'จงบอกมาว่าเจ้าพูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ตรัสอะไรกับเจ้า อย่าซ่อนอะไรจากเราเลย และเราจะไม่ฆ่าเจ้า' เศเคคิยาห์พยายามอุดช่องโหว่ทุกด้าน เขาไม่ไว้ใจพวกเจ้านายของเขา ถ้าเกิดข่าวร้ายไหลไปถึงพวกเขาเกี่ยวกับการที่เขาเจอกับเฮอร์มีย์ เขารู้ว่าพวกเขาจะอยากรู้ว่าคุณเรื่องอะไรกัน ดังนั้นถ้าพวกเจ้านายมาหาเฮอร์มีย์โดยอยากรู้ว่าคุณเรื่องอะไรกันในการพบกันของเขากับกษัตริย์ แม้หากว่าพวกเขาสัญญาว่าจะไม่ฆ่าเขาเหมือนกับที่พวกเขาได้พยายามก่อนหน้านี้ เศเคคิยาห์ก็เตือนเฮอร์มีย์ว่าไม่ต้องพูดอะไร

26 แล้วท่านจงบอกเขาทั้งหลายว่า 'ข้าพเจ้าได้ทูลขอต่อพระพักตร์กษัตริย์มิให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไปที่เรือนของโยนาธานเพื่อให้ตายเสียที่นั่น'" กษัตริย์สั่งเฮอร์มีย์ให้บอกคนเหล่านั้นว่าพวกเขามาเจอกันเพื่อที่เขาจะขอร้องกษัตริย์มิให้ส่งตัวเขากลับไปยังคุกใต้ดินนั้นซึ่งอยู่ที่เรือนของโยนาธาน เฮอร์มีย์ทำเช่นนั้นไปแล้วใน 37:20

สิ่งที่น่าทึ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนนี้ก็คือว่า หลังจากถูกเตือนอย่างเข้มงวดแล้วถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น เศเคคิยาห์ก็หวังแต่ว่าพวกเจ้านายของเขาซึ่งน่าสงสัยในเรื่องความจงรักภักดีจะมีปฏิกิริยาอย่างไร การทำลายล้างอันน่ากลัวซึ่งถูกบอกล่วงหน้าแล้วนั้นดูเหมือนเข้าหูซ้ายทะลุหู

ขวาของเขา เห็นได้ชัดว่าเขายังมีใจไม่เชื่อเหมือนเดิม แม้เขาได้รับคำเตือนแล้วเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมานั้นของพระเจ้า เขาก็กังวลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่ไม่สำคัญในขณะนั้นมากกว่า นี่เท่ากับว่าเขาถูกหีบขึ้น ‘ความรอด’ โดยพระเจ้าแล้ว แต่เขาก็เลือกที่จะเมินมันเสีย

ความคล้ายคลึงกับคนอธรรมในปัจจุบันในเรื่องการตอบสนองต่อข้อความแห่งความรอดในพระคริสต์ก็น่าตกใจ พวกเขาถูกบอกให้ทราบแล้วเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมานั้นของพระเจ้าและความรอดของพระองค์ แต่พวกเขาก็เมินมันเสีย โดยกังวลเกี่ยวกับเรื่องต่างๆที่ไม่สำคัญของชีวิตมากกว่า เศเศศียาห์จึงเพิกเฉยคำเตือนของเยเรมีย์และเรื่องที่เขาถูกสัญญาว่าจะได้รับการไว้ชีวิตหากเขายอมเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า บทถัดไปพรรณนาอย่างละเอียดถึงชะตากรรมอันขมขื่นของเขา

ยรม 38:27 และเจ้านายทั้งปวงก็มาหาเยเรมีย์และซักถามท่าน และท่านก็ตอบเขาตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ที่กษัตริย์ทรงรับสั่งท่าน เขาทั้งหลายจึงหยุดถามท่าน เพราะการสนทนานั้นไม่มีใครได้ยิน เหมือนที่เศเศศียาห์ได้กล่าว ขาวร่ำไห้ลออกไปเรื่องที่เขาได้นัดพบอย่างลับๆกับเยเรมีย์ พวกเขาเฝ้าหน้าแผ่นดินนั้นจึงเผชิญหน้าเยเรมีย์อย่างรวดเร็วและถามว่าเกิดอะไรขึ้นในการประชุมของเขากับกษัตริย์ (ผู้พยากรณ์ท่านนี้ตอบตามคำบอกของกษัตริย์ คำตอบของเขาเป็นความจริง เพราะว่าเขาได้ขอร้องกษัตริย์มิให้ส่งตัวเขากลับไปยังคุกใต้ดินนั้น อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้บอกคนเหล่านั้นทุกเรื่องที่คุณกัณ) พวกเขาเฝ้าหน้าที่ยังไม่สุขเหล่านี้จึงดูไม่ออกว่าเกิดอะไรขึ้นจริงๆกันแน่และไม่เข้าซื่ออีกต่อไป

ยรม 38:28 ดังนั้นเยเรมีย์จึงค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์จนถึงวันที่เยรูซาเล็มถูกยึด ท่านอยู่ในที่นั่นเมื่อเยรูซาเล็มถูกยึด เยเรมีย์จึงถูกกักตัวให้อยู่ในลานของเรือนจำนั้นจนถึงวันที่เยรูซาเล็มถูกยึดในที่สุดโดยบาบิโลน นั่นอาจเป็นอีกปีหนึ่ง เขาจึงอยู่ที่นั่นตอนที่คนบาบิโลนกรูเข้ามาในกรุงนั้นและยึดมันเสีย

ภาพรวมของเยเรมีย์ 39: บทที่สามสิบเก้าของเยเรมีย์เป็นบันทึกเกี่ยวกับการกวาดต้อน เป็นเชลยครั้งสุดท้ายของยูดาห์พร้อมกับการจับเสเดคิยาห์เป็นเชลยโดยคนบาบิโลนในข้อ 1-10 มีบันทึกด้วยเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเยเรมีย์โดยคนบาบิโลนในข้อ 11-14 บทนี้ปิดท้ายด้วยพระสัญญาหนึ่งเกี่ยวกับการช่วยให้พ้นสำหรับเอเบดเมเลคในข้อ 15-18

ยรม 39:1-2 ในปีที่เก้าแห่งเสเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบ เนบูกัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทัพทั้งสิ้นของท่านได้มาล้อมกรุงเยรูซาเล็มและได้ล้อมไว้ มีบันทึกตรงนี้เกี่ยวกับการ โจมตีและการล้อมกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้าย ปีที่เก้า (และเดือนที่สิบ) ของรัชกาลเสเดคิยาห์คือปี 587 ก่อน ค.ศ. นั่นเป็นการเริ่มต้นของการล้อมกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายโดยเนบูกัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน (นั่นคือ เนบูกัดเนซซาร์) นี่เป็นการรุกรานกรุงเยรูซาเล็มครั้งที่สามโดยบาบิโลน บางคนสันนิษฐานว่าการกล่าวถึงเดือนที่สิบนี้หมายถึง เดือนที่สิบของปี (ซึ่งตรงกับเดือนธันวาคม) อย่างไรก็ตาม เดือนที่สิบนี้อาจหมายถึงเดือนที่สิบของปีที่เก้าแห่งรัชกาลเสเดคิยาห์มากกว่า

2 ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเสเดคิยาห์ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ กรุงนั้นก็แตก สิบแปดเดือนต่อมา คนบาบิโลนก็ตีกรุงนั้นแตกหลังจากทำให้มันอ่อนแอโดยการล้อมที่บั่นทอน กำที่แปลเป็น แตก (บาคา) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกทะลวงเข้าไป’ พวกที่ป้องกันกรุงนั้นถูกทำให้อ่อนแอโดยความอดอยากและจากนั้นกองทัพบาบิโลนก็ยึดกรุงนั้น โดยสูญเสียเพียงเล็กน้อย

ยรม 39:3 แล้วบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้เข้ามานั่งที่ประตูกลาง มีเนอร์กัลซาเรเซอร์ สัมการ์เนโบ สารเสคิม รับสาริส เนอร์กัลซาเรเซอร์ รับมัก และบรรดาเจ้านายที่เหลืออยู่ทั้งสิ้นของกษัตริย์แห่งบาบิโลน พวกเจ้านายที่ถูกเอ่ยชื่อนี้เป็นข้าราชการระดับสูงของบาบิโลนและ/หรือเป็นแม่ทัพแห่งกองทัพบาบิโลน ประตูกลางที่ว่านี้ไม่เป็นที่ทราบชัดเจน บางคนคิดว่าเยรูซาเล็มมีกำแพงสามด้านและประตูกลางหมายถึงประตูของกำแพงด้านที่สองซึ่งอยู่ติดกับพระวิหารซึ่งจะเป็นประตูด้านทิศตะวันออกของกรุงนั้น คนอื่นๆกลับคิดว่านี่หมายถึงประตูหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ระหว่างนครบนและนครล่าง มันจึงเป็นประตู ‘กลาง’ ของนครนั้น

ไม่ว่ามันคืออะไรก็ตาม ประตูต่างๆก็ถือว่าเป็นสถานที่ทำกิจธุระที่สำคัญในสมัยโบราณ ที่นั่น พวกผู้พิพากษานั่ง ‘พวกนายกเทศมนตรี’ ปกครอง และกิจธุระถูกกระทำ ไม่ว่าประตูกลางของ กรุงนี้คืออะไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่ามันเป็นประตูที่สำคัญ การที่พวกข้าราชการของบาบิโลนเข้ามา นั่งที่ประตูนี้ก็เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงออกชัดเจนว่าบัดนี้พวกเขาปกครองกรุงนี้แล้ว มันเหมือนกับ การยึดศาลาว่าการประจำเมืองหรืออาคารสำคัญของนครที่ถูกยึด

ยรม 39:4-5 ต่อมาเมื่อเศเศคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาทหารได้เห็น แล้ว เขาทิ้งหลายได้หนีออกจากกรุงในเวลากลางคืนไปทางอุทยานของกษัตริย์ ออกทางประตู ระหว่างกำแพงทั้งสอง และท่านได้หนีไปยังทางที่ราบ

เมื่อรู้ว่ากรุงนี้ตกเป็นของบาบิโลนแล้ว กษัตริย์เศเศคียาห์และคนที่เหลืออยู่แห่งกองทัพ ของเขาก็หนีคืนนั้นออกจากเยรูซาเล็ม อุทยานของกษัตริย์ไม่เป็นที่ทราบชัดเจน แต่เห็นได้ชัดว่ามีกำแพงของมันเองอยู่ภายในกำแพงนครอีกที เห็นได้ชัดว่ามันเป็นอุทยานส่วนตัวและยังไม่ถูก ค้นพบหรือถูกคิดว่ามีค่าสำคัญทางทหาร โดยคนบาบิโลน ที่ราบที่ว่านี้หมายถึง ที่ราบเยรีโค ห่างไปทางทิศตะวันออกหลายไมล์ ที่นั่นในตอนนั้น (และในปัจจุบัน) มีถนนแคบๆเส้นหนึ่งซึ่ง ผ่านเข้าไปในเทือกเขาจากเยรูซาเล็มถึงเยรีโค ในความมืดยามค่ำคืน เศเศคียาห์หนีไปตามถนน แคบๆที่คดเคี้ยวเส้นนี้ ระยะทางตามที่อีกาบินไปคือประมาณสิบห้าไมล์ แต่เส้นทางระหว่างนั้นก็ผ่านภูมิประเทศที่ขรุขระและเต็มไปด้วยภูเขาต่างๆพร้อมกับเส้นทางที่คดเคี้ยวแสนลำบาก

5 แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ติดตามเขาทิ้งหลาย ไปทันเศเศคียาห์ที่ราบเมืองเยรีโค และเมื่อเขาทั้งหลายจับท่านได้แล้ว เขาได้นำท่านไปยังเนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ ตำบลริบลาค์ในแผ่นดินฮามัท และพระองค์ก็พิพากษาโทษท่าน อย่างไรก็ตาม คนบาบิโลนก็เริ่ม ทราบเกี่ยวกับความพยายามหนีของเขาและไล่ตามเขาไป อาจเป็นหลังรุ่งเช้าวันถัดมาเมื่อกองทัพ บาบิโลนที่เหนือกว่าตามทันเศเศคียาห์และกลุ่มทหารหิบบีมือหนึ่งของเขาใกล้เมืองเยรีโค ที่นั่น พวกเขาจับกุมเขาและพาเขาไปยังเนบูคัดเนซซาร์ผู้ซึ่งอยู่ที่ตำบลริบลาค์ในแผ่นดินฮามัท เห็นได้ ชัดว่าขณะนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์ไม่ได้อยู่ที่เยรูซาเล็มตอนที่กรุงนั้นแตก แต่อยู่ที่ตำบลริบลาค์

ลาห์ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือในแผ่นดินที่เป็นประเทศซีเรียปัจจุบัน ที่นั่นเศเคคียาห์ที่มักกบฏถูกนำไป
อยู่หน้าต่อหน้ากับเนบูคัดเนสซาร์ผู้เกรียงไกรแห่งบาบิโลนผู้ซึ่งพิพากษาโทษเขา

ยรม 39:6-7 จากนั้นกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ฆ่าบรรดาบุตรชายของเศเคคียาห์
ที่ตำบลริบลาห์ต่อหน้าต่อตาของท่าน และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารพวกขุนนางทั้งสิ้น
ของยูดาห์เสีย ขณะที่เศเคคียาห์ยืนมองอยู่ เนบูคัดเนสซาร์ก็สั่งฆ่าเหล่าบุตรชายของเขาต่อหน้า
ต่อตาเขาพร้อมกับพวกผู้สนับสนุนที่จงรักภักดีต่อเขา นี่เป็นสิ่งที่สุดท้ายที่เศเคคียาห์จะได้เห็นกับ
ตาตนเอง

7 นอกจากนี้พระองค์ทรงทำนัยน์ตาของเศเคคียาห์ให้บอดไป แล้วตีตรวนท่านไว้เพื่อจะ
นำไปบาบิโลน พร้อมกับความตายของเหล่าบุตรชายของเศเคคียาห์ตราตรึงอยู่ในความคิดและ
เป็นสิ่งที่สุดท้ายที่เขาได้เห็น เนบูคัดเนสซาร์จึงสั่งควักลูกตาของเขาซึ่งทำให้เขาตาบอดถาวร จาก
นั้นเขาถูกตีตรวนเพื่อที่จะถูกนำตัวไปยังบาบิโลน

ยรม 39:8 คนเคลเดียได้เผาพระราชวังและบ้านเรือนของประชาชน และพัง
กำแพงกรุงเยรูซาเล็มเสีย ขณะเดียวกันย้อนกลับมาที่เยรูซาเล็ม คนเคลเดีย พวกชนชั้นสูงแห่ง
กองทัพบาบิโลนเผาพระราชวังพร้อมกับบ้านเรือนที่อยู่ใกล้เคียงของกรุงนั้น แม้ว่า
สถาปัตยกรรมของกรุงนั้นในสมัยนั้น (และตอนนี้) ส่วนใหญ่แล้วมีโครงสร้างเป็นหิน ส่วน
ภายในและระบบหลังคาของมันก็ล้วนติดไฟง่ายทั้งสิ้น ดังนั้นกรุงนี้จึงถูกเผาทำลายและถูกทิ้ง
ไว้ให้อยู่ในซากปรักหักพังที่คุกรุ่น นอกจากนี้ กำแพงเหล่านั้นของเยรูซาเล็มซึ่งเป็นระบบ
ป้องกันหลักของมันก็ถูกพังลง ใครก็ตามที่พยายามอาศัยอยู่ที่นั่นก็ไม่มีสิ่งป้องกันจากบรรดาอง
ทัพที่เป็นศัตรูหรือพวกโจรที่มาปล้นชิง สรุปก็คือ คนบาบิโลนทำลายกรุงเยรูซาเล็มและทิ้งมัน
ให้เหลือแต่ซากปรักหักพัง

ยรม 39:9-10 แล้วเนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับส่วน
ประชาชนที่เหลืออยู่ในกรุงเป็นเชลยพาไปยังบาบิโลน ทั้งคนที่เด็ดลอด คือคนที่เด็ดลอดมาหา
ท่าน และส่วนคนที่เหลืออยู่ เนบูคัดเนสซาร์ได้เหลือข้าราชการคนหนึ่งไว้ซึ่งมีชื่อว่า เนบูซาระ

दानเพื่อรับผิดชอบดูแลเรื่องการรวบรวมผู้ลี้ภัยแห่งศีกนั้น ยิวเหล่านั้นที่มิได้เสียชีวิตในศีกครั้ง
สุดท้ายนั้นก็ถูกรวบรวมและถูกบังคับให้เดินในฐานะเชลยศึกกลับไปยังบาบิโลน นี่รวมถึงพวก
ยิวทั้งปวงซึ่งก่อนหน้านั้น ได้ยอมจำนนต่อกองทัพบาบิโลนก่อนและระหว่างการล้อมกรุง
เยรูซาเล็มพร้อมกับพวกยิวจากเมืองต่างๆที่อยู่รอบนอกในยูดาห์ พวกเขาทุกคนถูกรวบรวมและ
เตรียมพร้อมที่จะเดินกลับไปยังบาบิโลน

10 แต่เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทั้งคนจนแห่งประชาชนที่ไม่มี
สมบัติอะไรไว้ในแผ่นดินยูดาห์บ้าง และในเวลาเดียวกันได้มอบสวนองุ่นและไร่นาให้แก่เขา พวก
ยิวชนชั้นล่างสุดหรือพวกคนต่างชาติที่เขาพบในยูดาห์ – คนเหล่านั้นที่ไม่มีเงินหรือความชำนาญ
ใดๆ – ถูกคนบาบิโลนบังคับให้ไถหว่านผืนดินและดูแลสวนองุ่นใดก็ตามที่เหลืรอดจากการ
ทำลายแห่งสงครามนั้น จากนั้นคนบาบิโลนยอมเก็บเกี่ยวผลกำไรจากการลงทุนเหล่านี้ในรูป
ภาษีหรือบรรณาการอย่างไม่ต้องสงสัย จึงเป็นการเก็บผลกำไรในรูปแบบใดก็ตามที่ได้จากแผ่น
ดินที่ถูกยึดครองนี้

ยรม 39:11-12 บัดนี้เนบুদ্ধัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประทานบัญชาเกี่ยว
ด้วยเยเรมีย์ทางเนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ว่า เห็นได้ชัดว่าข่าวแพร่ไปถึงหู
เนบুদ্ধัดเนซซาร์เกี่ยวกับเยเรมีย์ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เกี่ยวกับการยึดกรุงนี้โดยบาบิโลน ได้แนะนำ
ประชาชนให้ยอมจำนนต่อพวกเขา และได้เตือนสติกษัตริย์และพวกเจ้านายให้ยอมมอบกรุงนี้แก่
พวกเขา

12 "จงรับท่านไป ดูแลท่านให้ดี และอย่าทำอันตรายแก่ท่าน แต่จงกระทำแก่ท่านตามที่
ท่านจะบอกให้" เยเรมีย์ยังอยู่ในลานของคูกุนั้นตอนที่เยรูซาเล็มถูกยึด ดังนั้นกษัตริย์บาบิโลนจึง
สั่งปล่อยตัวเขา เขาสั่งเพิ่มเติมอีกว่าเยเรมีย์ควรได้รับการดูแลและมีให้อันตรายใดๆเกิดขึ้นแก่เขา
เขาสั่งอีกว่าสิ่งใดก็ตามที่เยเรมีย์ขอ เขาก็ควรได้รับ พระเจ้าทรงดูแลคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อต่อ
พระองค์ พระองค์ทรงให้เกียรติคนทั้งหลายที่ให้อิสรภาพพระองค์

ยรม 39:13-14 ดังนั้น เบนูซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เบนูซัส

บาน รับสาริส เนอร์กัสซารเซฮอร์ รับมัท และบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ใช้คนไป
คณะผู้แทนระดับสูงของซึ่งเป็นข้าราชการของบาบิโลนได้มาถึงเพื่อปล่อยตัวเยเรมีย์จากการถูก
จำจองของเขา ข้อเท็จจริงที่ว่าคนใหญ่คนโตเหล่านี้มาเพื่อปล่อยตัวเขาก็ส่งข้อความที่ชัดเจนให้
คนทั้งปวงเห็นว่าผู้พยากรณ์ท่านนี้จะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างดี

14 ก็อพวาท่านได้ใช้คนไปนำเยเรมีย์มาจากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาทั้งหลาย
มอบท่านไว้กับเศดาเลียห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ให้นำท่านไปบ้าน ดังนั้นท่าน
จึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน คณะผู้แทนตำแหน่งสูงนี้ของบาบิโลนปล่อยตัวเยเรมีย์ให้อยู่ใน
ความดูแลของ “เศดาเลียห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน” เห็นได้ชัดว่านี่เป็นชายคน
เดียวกับที่ได้ช่วยเยเรมีย์ให้พ้นจากความตายในเยเรมีย์ 26:24 เห็นได้ชัดว่าเขาเห็นอกเห็นใจผู้
พยากรณ์ท่านนี้ พระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่าเขาได้รับการไว้ชีวิตและคนบาบิโลนมอบหมายเขาให้
ดูแลผู้พยากรณ์ชราท่านนี้ จากนั้นเยเรมีย์ได้รับอนุญาตให้กลับไปบ้านของเขาในตำบลอานาโทท
ซึ่งห่างไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเยรูซาเล็มประมาณสามไมล์ เขาได้รับอนุญาตให้มี
เสรีภาพเต็มเปี่ยมที่นั่นท่ามกลางพวกชนชั้นล่างที่ถูกเหลือไว้ให้ไถหว่านผืนดิน

ยรม 39:15-16 บัดนี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ ขณะที่ท่านถูกขัง

อยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์นั้นว่า ข้อความตรงนี้ย้อนกลับไปยังช่วงเวลาก่อนกรุง
เยรูซาเล็มแตกขณะที่เยเรมีย์ยังถูกขังอยู่ในลานแห่งคุณั้น เห็นได้ชัดว่านี่คือหลังจากเอเบดเมเลค
ได้ช่วยชีวิตเขาจากคุกใต้ดินนั้นแล้ว

16 "จงไปบอกเอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ถ้อยคำของเราที่มีอยู่ต่อกรุงนี้สำเร็จในทางร้ายไม่ใช่ทางดี และจะ
สำเร็จต่อหน้าเจ้าในวันนั้น พระเจ้าได้ทรงสั่งเยเรมีย์ ณ เวลานั้นให้ไปแจ้งแก่เอเบดเมเลคคน
เอธิโอเปียเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น เราควรระลึกว่าเอเบดเมเลคได้สำแดงความกรุณาต่อเยเร

มีภัยด้วยและเป็นห่วงเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเขา ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงแจ้งแก่เขาว่าเยรูซาเล็มจะล่มสลายในไม่ช้า

ยรม 39:17-18 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เราจะช่วยเจ้าให้พ้นในวันนั้น และเขาจะไม่มอบเจ้าไว้ในมือของคนที่เจ้ากลัว แม้พระเจ้ายกกำลังจะอนุญาตให้เยรูซาเล็มถูกยึดและถูกทำลาย พระองค์ก็ทรงสัญญาเอเบคเมเลกว่าเขาจะได้รับการไว้ชีวิต คนบาบิโลนที่เขากลัวจะไม่จับเขาเป็นนักโทษ

18 เพราะเราจะช่วยเจ้าให้พ้นเป็นแน่ และเจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ แต่เจ้าจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม เพราะเจ้าได้ไว้วางใจในเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ" พระเจ้าตรัสซ้ำว่าพระองค์จะทรงช่วยชายผู้นี้ให้พ้น คือ ผู้ที่ได้ผูกมิตรกับเยเรมีย์และจะทรงไว้ชีวิตเขา วลีที่ว่า "เจ้าจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม" เป็นสำนวนในสมัยนั้นและหมายความว่าชีวิตของเขาจะปลอดภัย เหตุผลก็คือว่าเอเบคเมเลกได้ไว้วางใจในพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนในเยรูซาเล็มที่ได้กระทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงเป็นดัง (นั่นคือ โโล) แก่คนทั้งหลายที่ไว้วางใจพระองค์จริงๆ ดู เพลงสดุดี 18:2 พระเจ้าทรงช่วยชายคนหนึ่งให้รอดผู้ซึ่งไว้วางใจในพระองค์ด้วยความเชื่อเท่านั้น ความจริงแสนมหัศจรรย์นั้นยังมีอยู่เหมือนเดิมจนทุกวันนี้

ภาพรวมของเยเรมีย์ 40: รายละเอียดเพิ่มเติมถูกนำเสนอเกี่ยวกับการปล่อยตัวเยเรมีย์ให้อยู่ในความดูแลของเกดาลิยาห์ ดังที่หมายเหตุไว้ในบทที่แล้ว (ข้อ 1-6) จากนั้นในส่วนที่เหลือของบทนี้ มีบันทึกเกี่ยวกับการสมคบคิดปองร้ายเกดาลิยาห์ (ข้อ 7-16)

ยรม 40:1 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ หลังจากที่เนบูกาเดเนซาร์ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้ท่านไปจากรามาห์ ครั้งเมื่อเขาจับท่านตีตรวนมาพร้อมกับบรรดาเชลยพวกกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ ผู้ที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน ดูเหมือนว่าในความสับสนหลังการล่มสลายของเยรูซาเล็ม เยเรมีย์ถูกตีตรวนโดยไม่ระวังและพาไปยังรามาห์ (รามาลาห์ในปัจจุบัน) ซึ่งอยู่ห่างไปประมาณหกหรือเจ็ดไมล์ทางทิศเหนือของ

เยรูซาเล็ม แม้เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้สั่งปล่อยตัวเยเรมีย์แล้ว คำสั่งนั้นก็มิได้ไปถึงเหล่าข้าราชการที่เป็นผู้ได้บังคับบัญชาทันเวลา นี้ดูเหมือนขัดแย้งกับรายละเอียดของ 39:13-14 อย่างไรก็ตาม ทางแก้ก็เห็นได้ชัดว่าอยู่ในเรื่องเวลาของการออกคำสั่งเหล่านั้นและการปฏิบัติตามคำสั่งเหล่านั้นตรงนี้ สิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นก็คือว่าหลังจากถูกปล่อยตัวโดยข้าราชการเหล่านั้นตามที่พรรณนาไว้ใน 39:13-14 แล้ว เยเรมีย์ถูกจับกุมอีกครั้งโดยพวกข้าราชการยศต่ำกว่าซึ่งไม่ทราบคำสั่งเหล่านั้นของเนบูซาระดาน จากนั้นเขาถูกตีตรวนบังคับเดินไปพร้อมกับยิวคนอื่นๆอีกจำนวนมากไปยังตำบลรามัทซึ่งเป็นที่เขาได้รับการปล่อยตัวอีกครั้ง

ยรม 40:2-3 **ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มาแล้วพูดกับท่านว่า**
"พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประกาศความร้ายนี้ต่อสถานที่นี้ ที่รามัท เนบูซาระดาน ออกความเห็นต่างๆอันลึกซึ้งแก่เยเรมีย์ ข้าราชการชาวบาบิโลนที่นับถือพระต่างคำผู้นี้ทราบว่ามีทำไมเยรูซาเล็มถึงถูกยึด เขาทราบว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าของพวกยิว ได้ประกาศความร้ายนี้ซึ่งบังเกิดแก่เยรูซาเล็มและยูดาห์แล้ว"

3 บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปและทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้ เพราะท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ สิ่งนี้จึงได้เป็นมาเหนือท่านทั้งหลาย สิ่งที่น่าฟังก็คือว่า คนต่างชาติที่นับถือพระต่างคำผู้นี้ทราบว่ามีพระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ได้ตรัสล่วงหน้าแล้วถึงความพินาซของยูดาห์เหมือนที่เยเรมีย์ได้กล่าวไว้ เขาจึงอาจทราบคร่าวๆเกี่ยวกับคำพยากรณ์เหล่านั้นของเยเรมีย์และอาจได้อ่านมันด้วยซ้ำ คนบาบิโลนที่นับถือพระต่างคำผู้นี้ตระหนักว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงใช้บาบิโลนมาต่อสู้อยูรูซาเล็มเพราะพวกเขาได้ทำบาปต่อพระเจ้าของตัวเอง สิ่งที่น่าฟังยิ่งขึ้นไปอีกก็คือว่าคนบาบิโลนเข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดีขณะที่พวกยิว ซึ่งเป็นประชาชนของพระเจ้า กลับไม่ยอมเชื่อมั่น

ยรม 40:4-5 **ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าปล่อยท่านจากโซ่ตรวนที่มือของท่าน ถ้าท่านเห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็จงมาเถิด ข้าพเจ้าจะดูแลท่านให้ดี แต่ถ้าท่านไม่เห็น**

ชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็อย่ามา ดูซิ แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไป
ที่ไหนก็ได้ตามแต่ท่านเห็นดีเห็นชอบที่จะไป" หลังจากความสับสนที่ถูกพรรณนาในความเห็น
เหล่านั้นสำหรับข้อ 1 ของบทนี้แล้ว เนบูซาระดานก็ปล่อยตัวเยเรมีย์อีกครั้งจากโซ่ตรวนที่เขาถูก
จำจอง เขาเชิญชวนเยเรมีย์ให้มาเป็นแขกของเขายังบาบิโลนซึ่งเป็นที่ๆเขาจะได้รับการดูแลอย่าง
ดี หรือถ้าเยเรมีย์จะเลือก เขาก็อยู่ต่อในยูดาห์ได้ เขจะมีอิสรภาพที่จะมาและไปที่นั่น ได้ตามที่เขา
ปรารถนา บัดนี้เยเรมีย์มีอิสระที่จะทำตามที่เขาปรารถนา

5 **ขณะที่ท่านยังไม่กลับไป เขากล่าวว่า "ท่านจงกลับไปหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม**
ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการนครดาหฺเมืองยู
ดาห์ และอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน หรือจะไปที่ใดที่ท่านเห็นชอบจะไปก็ได้" ผู้บัญชาการ
ทหารรักษาพระองค์จึงสั่งอุนุมติเสบียงและให้ของขวัญแก่เยเรมีย์ แล้วก็ปล่อยท่านไป

ดูเหมือนว่าช่วงเวลาสั้นๆ ได้ผ่านพ้นไปแล้วตั้งแต่ข้อที่แล้ว เห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์มิได้
วางแผนที่จะไปยังบาบิโลน ดังนั้นเนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ของบาบิโลน
จึงสั่งเยเรมีย์ให้กลับไปหาเกดาลิยาห์ ดูความเห็นสำหรับ 39:14 ขณะเดียวกัน เนบูคัดเนสซาร์ได้
แต่งตั้งเกดาลิยาห์ให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือมณฑลยูดาห์ที่ถูกก่อกบฏแล้วตอนนี้ เยเรมีย์จะมี
อิสรภาพของตนได้ที่นั่น

เห็นได้ชัดว่า เกดาลิยาห์ เจ้านายคนหนึ่งแห่งยูดาห์ได้ยอมจำนนต่อคนบาบิโลนใน
ระหว่างการล้อมนั้นและปฏิญาณว่าจะสวามิภักดิ์ต่อกษัตริย์บาบิโลน เขาจึงได้รับรางวัลเป็น
อำนาจปกครองเหนือยูดาห์ที่ถูกพิชิต จากนั้นเนบูซาระดาน ได้ให้อาหารและเงินทุนส่วนหนึ่งแก่
เยเรมีย์สำหรับความจำเป็นต่างๆของเขา นี่เป็นสิ่งสำคัญยิ่งหลังสงครามเมื่ออาหารและสิ่งจำเป็น
ต่างๆของชีวิตมีปริมาณจำกัด นอกจากนี้ สิ่งที่ปรากฏชัดเจนก็คือความกรุณาแบบจัดเตรียมของ
พระเจ้าในการดูแลผู้พยากรณ์ของพระองค์ที่ตกอยู่ในความลำบาก พระเจ้าทรงทำงานในใจของ
คนต่างชาติที่นับถือพระต่างค้ำวคนหนึ่งให้แสดงความกรุณาต่อผู้รับใช้ของพระองค์

ยรม 40:6 จากนั้นเยเรมีย์ก็ไปหาเศดาลิยาห์ บุตรชายอาหิคัมที่มีสปาห์ และอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น เยเรมีย์จึงไปหาเศดาลิยาห์ที่มีสปาห์ (ไม่ไกลจากรามาห์) ที่นั่นเขาอาศัยอยู่กับพวกยิวเล็กน้อยที่เหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น

ยรม 40:7-8 บัดนี้เมื่อบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่ในทุ่งนา คือพวกเขาและคนของเขาทั้งหลายได้ยิวว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเศดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น และได้มอบชายหญิงกับเด็กผู้ที่เป็นคนจนในแผ่นดิน ซึ่งมีได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลนไว้ให้ท่านนั้น ที่ถูกพรรณนาตรงนี้คือ คนที่เหลืออยู่ซึ่งกระจัดกระจายไปแห่งกองทัพของยูดาห์ซึ่งได้ซ่อนตัวจากการโจมตีของบาบิโลนในพื้นที่รอบนอกต่างๆ คนเหล่านี้แยกตัวจากกองทัพของกษัตริย์เศเดคิยาห์ซึ่งได้พยายามและล้มเหลวในการหลบหนีไปพร้อมกับเขา ในที่สุดพวกเขาก็ได้ข่าวว่าคนบาบิโลนได้แต่งตั้งเศดาลิยาห์ให้เป็นผู้ว่าราชการแห่งยูดาห์แล้วภายใต้สิทธิอำนาจของบาบิโลนเพื่อปกครองคนยากจนแห่งแผ่นดินนั้นและบริหารจัดการมันเพื่อบาบิโลน

8 เขาทั้งหลายก็ไปหาเศดาลิยาห์ที่มีสปาห์ มีอิชมาเอลบุตรชายเนธานียาห์ โยฮานันและโยนาธานบุตรชายคาเรอาห์ เสโรอาห์บุตรชายทันหุเมท บรรดาบุตรชายของเอฟายชาวเนโทฟาห์ เยชันยาห์บุตรชายชาวมาอาคาห์ ทั้งตัวเขาและคนของเขา คนส่วนที่เหลือเหล่านี้ที่ได้กระจัดกระจายไปของกองทัพยิวซึ่งได้หลบหนีกองทัพบาบิโลนไปบัดนี้ก็ลงมายังมีสปาห์ ซึ่งเป็นที่ๆเศดาลิยาห์อยู่ เข้าราชการเหล่านี้ถูกเอ่ยชื่อตรงนี้

ยรม 40:9-10 เศดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาวฟานก็ได้ปฏิญาณให้แก่เขาและคนของเขา กล่าวว่า "อย่ากลัวในการที่จะปรนนิบัติคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านทั้งหลายก็จะอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อพบกับเศดาลิยาห์ เขาก็พยายามให้ความมั่นใจพวกเขาว่าไม่ต้องกลัวคนเคลเดีย (นั่นคือ คนบาบิโลน) ตรงกันข้ามเขาหนุนใจคนเหล่านั้นให้ตั้งรกรากในบ้านเรือนเดิมของพวกเขาและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน เขาสัญญาว่าสิ่งต่างๆจะไปเป็นอย่างเรียบร้อยสำหรับพวกเขาหากพวกเขากระทำตามนั้น

10 ส่วนตัวข้าพเจ้า ดุจเถิด ข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ที่มิสปาห์ เพื่อจะปรนนิบัติคนเคลเดีย ผู้ซึ่งจะมาหาเรา แต่ฝ่ายท่านจงเก็บน้ำองุ่น ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมันและเก็บไว้ในภาชนะ และจงอยู่ในหัวเมืองซึ่งท่านยึดได้นั้น" เกดาลิยาห์พยายามให้ความมั่นใจพวกยิวที่ยังระแวงเหล่านี้ว่าเขาตั้งใจที่จะปรนนิบัติคนบาบิโลน วลีที่ว่า "ผู้ซึ่งจะมาหาเรา" แปลได้ด้วยว่า 'ซึ่งได้มาหาเราแล้ว' เกดาลิยาห์จึงพยายามวางแผนอย่างแก้ทหารยิวเหล่านี้ซึ่งยังสงสัยเรื่องทั้งหมดอยู่ เขาหนุโนใจคนเหล่านี้ให้กลับไปบ้านและปลูกพืชผลและกลับไปสู่ชีวิตปกติ การเอ่ยถึงผลไม้ฤดูร้อนหมายถึงพืชผลต่างๆที่ถูกเก็บเกี่ยวตอนสิ้นฤดูร้อน นี่บอกเป็นนัยว่าการล่มสลายในที่สุดของเยรูซาเล็มเกิดขึ้นในฤดูร้อนและก่อนถึงฤดูใบไม้ร่วง ชีวิตสำหรับคนที่เหลืออยู่นี้ก็กำลังเริ่มกลับเข้าสู่ภาวะปกติ

ยรม 40:11-12 ในทำนองเดียวกัน เมื่อพวกยิวทั้งหลาย ซึ่งอยู่ที่โมอับและท่ามกลางคนอัมโมน และในเอโดมและในแผ่นดินอื่นๆทั้งสิ้น ได้ยืนยันว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทิ้งคนให้เหลือไว้ส่วนหนึ่งในยูดาห์และได้แต่งตั้งให้เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิถัม ผู้เป็นบุตรชายซาฟานให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือเขาทั้งหลาย ในระหว่างการยึดกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายนั้น พวกยิวจากยูดาห์ได้หนีไปยังประชาชาติเพื่อนบ้านต่างๆ เช่น โมอับ อัมโมน เอโดม และที่อื่นๆ อย่งไรก็ตาม หลังจากการล่มสลายของเยรูซาเล็มแล้ว พวกเขาก็ได้ข่าวว่าเกดาลิยาห์ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือแผ่นดินนั้นและคนทั้งหลายที่เหลืออยู่ในที่นั้น

12 แล้วพวกยิวทั้งปวงก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งเขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น และมายังแผ่นดินยูดาห์มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ และเขาทั้งหลายได้เก็บน้ำองุ่นและผลไม้ในฤดูร้อนได้เป็นอันมาก ยิวเหล่านี้ที่ถูกกระจัดกระจายไปทั่วประเทศเพื่อนบ้านต่างๆจึงเริ่มกลับมายังยูดาห์และกลับสู่การปลูกพืชผลต่างๆในสถานที่เดิมของตน เห็นได้ชัดว่าพวกเขากลับมาทันเวลาที่จะเก็บเกี่ยวพืชผลต่างๆในฤดูร้อนเป็นปริมาณมากมาย

ยรม 40:13-14 นอกจากนี้โยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาประมุขของกองทหารที่ในทุ่งนาได้มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ อย่งไรก็ตาม ข่าวกวนใจบัดนี้ได้มาถึง

ผ่านทางโยฮันน์ผู้เคยเป็นข้าราชการคนหนึ่งในกองทัพแห่งยูดาห์ เขามาหาเศคาริยาห์ที่มีสเป่าห์ พร้อมกับรายงานข่าวที่เป็นลางร้าย

14 และกล่าวแก่ท่านว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่า บาอาลิสกษัตริย์ของคนอัมโมนได้ส่งให้อิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาเอาชีวิตของท่าน" ฝ่ายเศคาริยาห์บุตรชายอาหิถัมไม่เชื่อเขาทั้งหลาย โยฮันน์รายงานต่อเศคาริยาห์ว่ากษัตริย์แห่งอัมโมนได้ส่งชายคนหนึ่งนามว่าอิซมาเอลมาลอบสังหารเขา เห็นได้ชัดว่ากษัตริย์แห่งอัมโมนคิดว่าโดยการลอบสังหารเศคาริยาห์ ตนจะได้มีอิทธิพลและที่ดินในภูมิภาคนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อเศคาริยาห์ได้ยื่นรายงานข่าวนั้นแล้ว เขาก็ไม่เชื่อมั่น

ยรม 40:15-16 แล้วโยฮันน์บุตรชายคาเรอาห์ได้พูดกับเศคาริยาห์เป็นการลับที่มิสเป่าห์ว่า "จงให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์เสีย และจะไม่มีใครทราบเรื่องทำไมจะให้เราเอาชีวิตของท่าน แล้วพวกยิวทั้งหลายซึ่งมารวบรวมอยู่กับท่านจะกระจัดกระจายกันไป และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่นี้ก็จะมีพิบัติ" โยฮันน์จึงปรึกษาอย่างลับๆกับเศคาริยาห์และขออนุญาตไปลอบสังหารอิซมาเอลอย่างลับๆก่อนที่เขาจะมาหาเศคาริยาห์ โยฮันน์เข้าใจความวุ่นวายที่จะเกิดตามมาสำหรับพวกยิวที่เหลืออยู่หากเศคาริยาห์ถูกฆ่าตาย

16 แต่เศคาริยาห์บุตรชายอาหิถัมพูดกับโยฮันน์บุตรชายคาเรอาห์ว่า "ท่านอย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะที่ท่านพูดถึงอิซมาเอลนั้นเป็นความเท็จ" แม้เขาได้ยื่นข่าวกรองที่น่าตกใจนี้เกี่ยวกับการลอบสังหารตน เศคาริยาห์ก็ไม่อนุญาตให้โยฮันน์เข้าแทรกแซงเพื่อตน เห็นได้ชัดว่าเศคาริยาห์คุ้นเคยกับอิซมาเอลอยู่บ้างและไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะทำเรื่องพรรคนั้น บทถัดไปจะพิสูจน์ว่าเขาคิดผิดขนาดไหน

ภาพรวมของเยเรมีย์ 41: บทถัดไปนี้ต่อเนื่องเรื่องราวที่ได้เริ่มต้นในบทที่แล้วเกี่ยวกับการลอบสังหารเศคาริยาห์ ในข้อ 1-10 เป็นบันทึกเกี่ยวกับการลอบสังหารนั้นและในข้อ 11-18 คือผลลัพธ์ที่ตามมาของมัน

ยรม 41:1 ต่อมาในเดือนที่เจ็ดอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายเอ
ลีชามาเชื้อพระวงศ์ พร้อมกับเจ้านายสิบคนของกษัตริย์ ได้มาหาเศดาเลียห์บุตรชายอาหิคัมที่มีส
ปาร์ แล้วพวกเขารับประทานอาหารอยู่ด้วยกันที่มีสปาร์ เดือนที่เจ็ดของปฏิทินฮีบรูคือ ปลาย
เดือนกันยายนและต้นเดือนตุลาคม อิซมาเอลที่ถูกพรณนาถึงในบทที่แล้วมาถึงที่มีสปาร์ (หรือ
มิสเปห์) พร้อมกับชายสิบคนและมาเจอกับเศดาเลียห์ แม้อิซมาเอลคนนี้เห็นได้ชัดว่าถูกใช้มา
โดยกษัตริย์แห่งอัม โมน (40:14) ตรงนี้เราก็อธิบายว่าเขาสืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์กษัตริย์แห่งยู
ดาห์ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ใช่บุตรชายของเศดาเลียห์ แต่สืบสายโลหิตมาจากกษัตริย์แห่งยูดาห์
คณะผู้แทนนี้จึงรับประทานอาหารเย็นกับเศดาเลียห์

ยรม 41:2-3 แล้วอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์กับคนทั้งสิบที่อยู่กับเขาก็ได้ลุก
ขึ้นมาเศดาเลียห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้
เป็นผู้ว่าราชการที่แผ่นดินนั้นเสียชีวิตด้วยดาบจนตาย หลังจากลดความระแวงใดๆของเศดาเลียห์
แล้วโดยการรับประทานอาหารเย็นกับเขา อิซมาเอลและสหายสิบคนของเขาจึงลุกขึ้นจากโต๊ะ
อาหารและฆ่าเศดาเลียห์อย่างฉับไวด้วยดาบ แม้อิซมาเอลนั้นคอยช่วย เห็นได้ชัดว่าอิซมาเอลเป็นผู้
ที่สังหารเศดาเลียห์จนถึงตาย เฮอร์มีย์เพิ่มเข้าไปในบันทึกนี้ว่าเศดาเลียห์เป็นผู้ที่เนบูกัดเนสซาร์
ได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการแห่งแผ่นดินนั้น ความเห็นนั้นมีไว้เพื่อจุดประสงค์สองประการ
อย่างไม่ต้องสงสัย (1) การลอบสังหารเศดาเลียห์จึงเป็นอาชญากรรมที่กระทำต่อบาบิโลนและ
หนึ่งในข้าราชการของมัน (2) แรงงูใจของอิซมาเอลถูกนำเสนอ ในฐานะยิวคนหนึ่งซึ่งเป็นเชื้อ
พระวงศ์แห่งยูดาห์ เขาอาจมองว่าเศดาเลียห์เป็นคนทรยศเพราะเขาร่วมมือและทำงานกับคนบา
บิโลนซึ่งเป็นที่เกลียดชัง อิซมาเอลจึงฆ่าเขาเพราะความพยายามเหล่านี้ของเขา

3 อิซมาเอลได้ฆ่าพวกยิวทั้งหลายที่อยู่กับเศดาเลียห์ที่มีสปาร์ และคนเคลเดียซึ่งได้พบ
อยู่ที่นั่นพร้อมกับพวกทหารด้วย ในความสับสนที่ตามมา อิซมาเอลและคนของเขาฆ่าพวกยิวที่
อยู่กับเศดาเลียห์พร้อมกับพวกข้าราชการคนเคลเดีย (นั่นคือ คนบาบิโลน) ที่อยู่ที่นั่น เห็นได้ชัด
ว่ามีทหารบาบิโลนบางคนอยู่ที่นั่นด้วยซึ่งได้รับมอบหมายให้เป็นผู้อารักขาเศดาเลียห์ พวกเขา
ถูกฆ่าตายโดยกลุ่มคนรักชาติที่มากับอิซมาเอล ดังนั้น เศดาเลียห์ เหล่าที่ปรึกษาภายในของเขา

และข้าราชการกับทหารบาบิโลนหลายคนที่ได้รับมอบหมายให้อยู่กับเขาล้วนถูกสังหารโดยอิชมาเอล

ยรม 41:4-5 ต่อมาอีกสองวันหลังจากวันที่เศดาคียาห์ถูกฆ่าก่อนที่ใครๆจะรู้เรื่อง วันหนึ่งเต็มๆผ่านไปหลังจากการฆาตกรรมนั้น (ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเกิดขึ้นในตอนกลางคืน) และวันที่สองได้ถึงรุ่งเช้าแล้ว จนถึงขณะนั้นยังไม่มีใครรู้เรื่องเกี่ยวกับพวกเขา

5 มีชายแปดสิบคนมาจากเมืองเซเคมและเมืองซีโลห์และเมืองสะมาเรีย มีหมวดเคราโกนเสี้ยและเสื้อผ้าขาด และกรีดตัวเอง นำเครื่องธัญญาบูชาและกำยานมาถวายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ วันที่สองนั้น พวกยิวกลุ่มหนึ่งจากเซเคม ซีโลห์ และสะมาเรีย – บางคนของพวกยิวที่เหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น – มาถึงที่มิสปาห์ขณะมุ่งหน้าไปถวายเครื่องบูชาต่างๆที่พระวิหารซึ่งถูกทำลายแล้วในกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกทำลาย เห็นได้ชัดว่าพวกเขากำลังไว้ทุกข์ (แน่นอนว่าเพราะการพิชิตและการทำลายประชาชาติของพวกเขาและนครหลวงของพวกเขา) ดังนั้นพวกเขาจึงมาพร้อมกับหมวดเคราที่โกนออก เสื้อผ้าฉีกขาด และบาดแผลและรอยขีดข่วนตามเนื้อตัวเพื่อแสดงความทุกข์โศกของตน (นี่ถูกห้ามมิให้กระทำโดยพระราชบัญญัติของโมเสส ดู เลวีนิติ 19:28 และพระราชบัญญัติ 14:1 แต่ธรรมเนียมปฏิบัติของคนนับถือพระต่างด้าวได้แทรกซึมเข้ามาในประชาชาติยิวตั้งนานแล้ว) แม้เยรูซาเล็มและพระวิหารถูกทำลายแล้ว คนเหล่านี้ก็มาตอนนี้โดยหวังว่าจะอ้อนวอนพระเยโฮวาห์ให้ช่วยพวกเขาให้พ้น

ยรม 41:6-7 และอิชมาเอลบุตรชายเนธานีาห์มาจากมิสปาห์พบเขาเหล่านั้น เข้า อิชมาเอลเดินมาพลางร้องไห้พลาง และต่อมาเมื่อเขาพบคนเหล่านั้นจึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญเข้ามาหาเศดาคียาห์บุตรชายอาหิคัมเถิด" ขณะพวกเขาผ่านไปมายังมิสปาห์ (ซึ่งเป็นที่ๆเศดาคียาห์ได้ปกครอง) อิชมาเอลก็ออกมาและมาเจอกับกลุ่มคนที่กลับใจเหล่านี้ โดยสร้างทำเป็นร้องไห้อย่างโศกเศร้ากับพวกเขาด้วยเรื่องประชาชาติที่ล่มสลายของพวกเขา เขาจึงเชิญชวนคนเหล่านี้ให้มาเจอกับเศดาคียาห์ซึ่งพวกเขานึกว่ายังมีชีวิตสุขสบายคืออยู่

7 เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาในเมือง อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์และคนที่อยู่กับท่านก็ฆ่าเขาทั้งหลายเสีย และโยนเขาลงไปในที่ขังน้ำ พออยู่ในเขตแดนของเมืองมิสปาห์แล้ว อิชมาเอลก็สั่งเหล่าคนกรบที่มีอาวุธครบมือและใจแข็งกระด้างให้โจมตีและฆ่าผู้จาริกที่ไม่มีอาวุธและไร้ทางสู้เหล่านี้ หลังจากทำเช่นนั้นแล้ว เขาก็สั่งให้โยนคนเหล่านั้นลงไปในที่ขังน้ำอันหนึ่งซึ่งเป็นที่ๆ เกดาเลียห์และเหล่าสหายที่ถูกฆ่าตายของเขาถูกโยนลงไปแล้ว

ยรม 41:8 แต่ในพวกนั้นมีอยู่สิบคนด้วยกันที่พูดกับอิชมาเอลว่า "ขออย่าฆ่าเราเสียเลย เพราะเรามีของมีค่า คือข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำผึ้งซ่อนไว้ในทุ่งนา" ดังนั้น เขาจึงคิดไม่ฆ่าเขาทั้งหลายกับพี่น้องเสีย อย่างไรก็ตาม ในแปดสิบคนนั้นที่ถูกข่มขู่โจมตีโดยอิชมาเอล มีอยู่สิบคนโน้มน้าวเขามิให้ฆ่าคน โดยอ้างว่าพวกเขามีเสบียงอาหารซึ่งพวกเขาเสนอแก่อิชมาเอลหากเขาขอมไว้ชีวิตพวกตน นั้นโน้มน้าวอิชมาเอลและเขาอนุญาตให้คนเหล่านั้นมีชีวิตอยู่

ยรม 41:9 ที่ขังน้ำซึ่งอิชมาเอลโยนศพทั้งปวงของผู้ที่เขาฆ่าตายลงไปเพราะเหตุเกดาเลียห์นั้น เป็นที่ซึ่งกษัตริย์อาสาสร้างไว้เพื่อป้องกันบาอาชากษัตริย์แห่งอิสราเอล อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ก็ไล่คนที่ถูกฆ่าไว้จนเต็ม หลายร้อยปีก่อนหน้านั้น กษัตริย์อาสาได้ทำเป็นเหมือนหินใกล้กับมิสปาห์เพื่อจุดประสงค์ทางทหาร ดู 1 พงศกษัตริย์ 15:22 ในที่ขังน้ำเหมือนหินนั้น อิชมาเอลโยนศพคนที่เขาได้ฆ่าตายทั้งหมดที่มิสปาห์ลงไป

ยรม 41:10 แล้วอิชมาเอลก็จับคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในมิสปาห์ไปเป็นเชลย คือพวกราชธิดาและประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ที่มิสปาห์ ผู้ที่เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้มอบหมายให้แก่เกดาเลียห์บุตรชายอาหิคัม อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้จับเขาเป็นเชลย และออกเดินข้ามฟากไปหาคนอัมโมน หลังจากการฆ่าฟันที่มิสปาห์ อิชมาเอลก็รวบรวมพวกยิวที่เหลืออยู่ทั้งหมดที่นั่น รวมถึงพวกเจ้าหญิงที่เป็นเชื้อพระวงศ์ (อาจเป็นบุตรสาวทั้งหลายของเศเศคียาห์) และเริ่มบังคับพวกเขาให้เดินกลับไปยังอัมโมน สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัย

อย่างชัดเจนก็คือว่า มีพวกยิวเหลืออยู่ไม่มากแล้วในพื้นที่นั้นเพราะว่าคนสิบเอ็ดคนที่ถืออาวุธสามารถข่มขวัญและควบคุมพวกเขาได้ทั้งหมด

ยรม 41:11-12 แต่เมื่อโยฮานันบุตรชายคาราเอห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับเขา ได้ยินเรื่องความชั่วร้ายทั้งหลายซึ่งอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้กระทำแล้วนั้น ข่าวเรื่องความโหดเหี้ยมของอิชมาเอลได้ลือไปถึงหูโยฮานันผู้เป็นข้าราชการคนหนึ่งของกองทัพยิวที่พ่ายแพ้แล้วซึ่งเหลืออยู่ ดู ความเห็นสำหรับ 40:7-9

12 เขาก็จัดเอาคนทั้งหมดของเขาไปต่อสู้อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ เขาทั้งหลายปะทะเขาที่สระใหญ่ซึ่งอยู่ที่เมืองกิเบโอน โยฮานันรวบรวมกองทัพยิวที่พ่ายแพ้แล้วที่เหลืออยู่ (ซึ่งได้ไปซ่อนตัวอยู่ในเขตแดนรอบนอกของพระราชธานีนั้น) และไล่ตามอิชมาเอลและกลุ่มคนของเขา ที่กิเบโอน ซึ่งเป็นนครหนึ่งที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ (ระหว่างมิสปาห์กับเยรูซาเล็ม) มีสระน้ำหลายแห่ง ที่นั่น โยฮานันไล่ตามทันกลุ่มคนของอิชมาเอล

ยรม 41:13-15 และต่อมาเมื่อประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่กับอิชมาเอลเห็นโยฮานันบุตรชายคาราเอห์และบรรดาหัวหน้ากองทหารที่อยู่กับเขา เขาทั้งหลายก็เปรมปรีดี เมื่อกองทหารของโยฮานันปรากฏตัว พวกยิวที่ถูกจับตัวไปโดยอิชมาเอลก็ดีใจที่เห็นกองทหารที่เป็นมิตร

14 ประชาชนทั้งปวงซึ่งอิชมาเอลจับเป็นเชลยมาจากมิสปาห์จึงหันหลังและกลับไป เขาไปหาโยฮานันบุตรชายคาราเอห์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเกลียดชังจากอิชมาเอลและวิ่งไปหาโยฮานันเพื่อให้เขาปกป้อง เพราะกลัวชีวิตตนจะเป็นอันตราย อิชมาเอลจึงตัดสินใจหนีไปแทนที่จะตามรั้งความพ่ายแพ้ของเขา

15 แต่อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้หนีรอดจากโยฮานันพร้อมกับชายแปดคนไปหาคนอัมโมน เห็นได้ชัดว่าเกิดการต่อสู้ตามมาและชายสองคนของอิชมาเอลถูกฆ่าตายหรือไม่ก็ถูกจับเป็นเชลยโดยกองทหารของโยฮานัน อย่างไรก็ตามในความสับสนของพวกผู้ลี้ภัยที่หลบหนี อิชมาเอลและชายแปดคนที่เหลืออยู่ของเขาสามารถหนีพ้นไปยังเขตแดนของอัมโมน

ยรม 41:16-18 แล้วโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหาร ซึ่งอยู่กับท่าน ได้นำประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมด ซึ่งเอาลับคืนมาจากอิชมาเอลบุตรชายเนธานี ยาห์ซึ่งมาจากมิสปาห์หลังจากที่ได้ฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิถัมแล้วนั้น คือทหาร ผู้หญิง เด็ก และขันที ผู้ซึ่งโยฮันันนำกลับมาจากกิเบโอน แทนที่จะไล่ตามอิชมาเอลต่อไป โยฮันันกลับ รวบรวมผู้ลี้ภัยทั้งหมดและคนเหล่านั้นที่เป็นมิตรกับเขาและกลับมาจากกิเบโอน

17 และเขาทั้งหลายก็ไปอยู่ที่ที่อาศัยของคิมฮาม ไกล์เบชเลเฮม ตั้งใจจะไปยังอียิปต์ โยฮานันจึงพากลุ่มผู้ลี้ภัยของตนไปยังที่อาศัยแห่งหนึ่งไกล์เบชเลเฮม ทางทิศใต้ของเยรูซาเล็ม สำหรับเขาแล้ว เขาพร้อมที่จะหนีกับคนของเขาไปยังอียิปต์หากเหตุการณ์ต่างๆทำท่าจะไม่ดี

18 เนื่องด้วยคนเคลเดีย เพราะเขากลัว เพราะว่าอิชมาเอลบุตรชายเนธานียาห์ได้ฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิถัม ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือแผ่นดินนั้นเสีย โยฮานันรู้ว่าข่าวจะลือไปถึงบาบิโลนเรื่องการสังหารเกดาลิยาห์ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์ได้แต่งตั้ง เพราะกลัวว่าคนบาบิโลนจะแก้แค้นและไม่แยกแยะว่าใครเป็นฝ่ายผิดหรือถูกในอาชญากรรมนั้น โยฮานันจึงพร้อมที่จะหนีไปอียิปต์เหมือนพวกยิวคนอื่นๆ ดู เยเรมีย์ 43

ภาพรวมของเยเรมีย์ 42: เมื่อพิจารณาถึงความโกลาหลที่ถูกบันทึกไว้ในบทที่แล้ว โยฮานันจึงขอคำปรึกษาจากพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ในข้อ 1-6 พระเจ้าตรัสตอบผ่านผู้พยากรณ์ท่านนี้ว่าพวกเขาจะปลอดภัยในยูดาห์ แต่เผชิญความพินาศในอียิปต์ในข้อ 7-22

ยรม 42:1-3 บรรดาหัวหน้าของกองทหารและโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และเยซันยาห์บุตรชายโฮชายาห์ และประชาชนทั้งปวงจากผู้ย่อยที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุดได้เข้ามาใกล้หลังจากหายฝนตลบแล้วจากเหตุการณ์ซุลมุนเหล่านั้นของบทก่อนหน้า โยฮานัน เหล่านายทหารของเขา และพวกผู้ลี้ภัยซึ่งเป็นยิวที่เหลืออยู่ไกล์เบชเลเฮมจึงมารวมตัวกัน

2 และพูดกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า "ขอให้คำอ้อนวอนของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นที่ยอมรับต่อหน้าท่าน และขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อคนที่เหลืออยู่นี้ทั้งสิ้น (เพราะเรามีเหลือน้อยจากคนมาก ตามที่ท่านเห็นอยู่กับตาแล้ว) ผู้ลี้ภัยชาวียกลุ่มนี้หาเยเรมีย์เจออและขอร้องเขาให้อธิษฐานเพื่อพวกเขาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า น่าสนใจที่ว่าพวกเขาเรียกพระเยโฮวาห์ว่าเป็นพระเจ้าของเยเรมีย์และไม่ใช่พระเจ้าของพวกเขา เราอาจอนุมานได้ว่าพวกยิวในแผ่นดินนั้นได้แยกออกจากพระเยโฮวาห์นานเหลือเกินจนพวกเขา (1) ไม่รู้ว่าจะอธิษฐานต่อพระองค์อย่างไร หรือไม่ก็ (2) มองว่าตัวเองไม่คู่ควรกับการทำเช่นนั้น เราควรหมายเหตุด้วยว่าพวกเขายอมรับอย่างเปิดเผยว่าตนมีคนเหลืออยู่ไม่มากแล้ว พวกเขาจึงขอร้องเยเรมีย์ให้อธิษฐานเพื่อพวกเขา

3 เพื่อที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะสำแดงหนทางแก่เราว่า เราควรจะไปทางไหน และขอสำแดงสิ่งที่เราควรจะทำ" สาระสำคัญของคำขอให้อธิษฐานเพื่อของพวกเขาคือที่พระเจ้าจะประทานการทรงนำแก่พวกเขาและสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาควรทำอะไร ดังที่บทนี้จะเผยให้เห็น เมื่อพวกเขาทราบว่คำแนะนำของพระเจ้าคืออะไรแล้ว พวกเขาก็ไม่สนใจคำแนะนำนั้น

ยรม 42:4-6 แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ข้าพเจ้าได้ยินท่านแล้ว คุณเถิด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตามคำขอร้องของท่านทั้งหลาย และต่อมาพระเยโฮวาห์จะทรงตอบท่านประการใด ข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังสิ่งใดไว้จากท่านเลย" เยเรมีย์จึงตกลงที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อพวกเขา อย่างไรก็ตาม เขาเตือนคนเหล่านั้นว่าพระเจ้าทรงตอบอะไรมาก็ตาม เขาจะบอกพวกเขา – ไม่ว่าพวกเขาอยากได้ยินหรือไม่ก็ตาม

5 แล้วเขาทั้งหลายพูดกับเยเรมีย์ว่า "ขอพระเยโฮวาห์จงเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อในระหว่างข้าพเจ้าทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้กระทำตามบรรดาพระวณะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้ทรงใช้ท่าน พวกยิวที่มาชุมนุมกันต่อหน้าเยเรมีย์ตอบอย่างน่าเลื่อมใสว่

พระเจ้าจะทรงเป็นพยานที่แท้จริงและสัตย์ซื่อระหว่างพวกเขาหากพวกเขาไม่ยอมกระทำตามทุกสิ่งที่ยะเรมีย์เปิดเผย อีกครั้งที่พวกเขาเรียกพระเยโฮวาห์ว่าพระเจ้าของเยเรมีย์ บางคนตีความว่าไม่ใช่คนทั้งหมดนี้เป็นยิว แต่เป็นคนต่างชาติที่คนอัสซีเรียได้ย้ายมาอยู่ที่สะมาเรียซึ่งคนเหล่านี้บางคนมาจากที่นั่น อย่างไรก็ตาม พวกเขาหลายคนก็เป็นยิวอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ความเห็นที่น่าเศร้าก็คือว่าพวกเขาอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าของตนเหลือเกินจนพวกเขาแทบไม่รู้จักระองค์แล้ว กระนั้นพวกเขาก็รู้ว่าเยเรมีย์รู้จักพระองค์และหวังว่าเขาจะมีอิทธิพลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อพวกตน ดังนั้นพวกเขาจึงทำตัวน่าเกลียดต่อหน้าผู้พยากรณ์ท่านนี้

6 **ไม่ว่าจะดีหรือร้าย ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายส่งท่านให้ไปหาท่าน เพื่อเราจะอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อเราเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา"** พวกเขาประกาศอย่างน่าเกลียดไสวว่าพระเจ้าทรงสั่งพวกเขาให้ทำสิ่งใดก็ตาม พวกเขาจะเชื่อฟัง – ไม่ว่ามันดูเหมือนดีหรือร้ายก็ตาม บัดนี้พวกเขาถึงกับเรียกพระเยโฮวาห์ว่าพระเจ้าของพวกเขาด้วยซ้ำ ในการขอร้องเยเรมีย์ให้อธิษฐานเพื่อพวกเขา พวกเขาก็สัญญาอย่างน่าเกลียดไสวว่าจะเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงสั่งให้กระทำ แม้อยู่ห่างไกลจากพระเจ้าของพวกเขา บัดนี้เมื่อความทุกข์ลำบากรายล้อมอยู่รอบด้าน พวกเขาก็ตัดสินใจที่จะลอง ‘พระเจ้า’ อีกครั้ง มันคือศาสนาที่มีประโยชน์ส่วนตัวคนเป็นแรงจูงใจ

ยรม 42:7-9 ต่อมาครั้นสิ้นสิบวันแล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ พระเจ้าทรงเล็งที่จะตอบคำอธิษฐานของเยเรมีย์สิบวันต่อมา

8 **แล้วท่านจึงให้ตามตัวโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารผู้อยู่กับท่าน และประชาชนทั้งปวงตั้งแต่คนเล็กที่สุดถึงคนใหญ่ที่สุด เยเรมีย์จึงใช้คนไปตามโยฮานัน เหล่านายทหารของเขา และพวกผู้ลี้ภัยชาวยิวที่อยู่กับเขา**

9 **และบอกเขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ใช้ให้ข้าพเจ้านำเอาคำอ้อนวอนของท่านไปเสนอต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ตรัสตั้งนี้ว่า เยเรมีย์ประกาศคำตอบต่อคำอธิษฐานของเขาเพื่อพวกเขาด้วยการเกริ่นนำที่ชัดเจน "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่ง**

อิสราเอล ได้ตรัสดังนี้ว่า” แม้พวกเขาอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าของตน กระนั้นพระองค์ก็ยังเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลเหมือนเดิม

ยรม 42:10-12 ถ้าเจ้าทั้งหลายจะอยู่ต่อไปในแผ่นดินนี้ เราจะสร้างเจ้าทั้งหลายขึ้นและไม่ทำลายลง เราจะปลูกเจ้าไว้และไม่ถอนเจ้าเสีย เพราะเราได้กลับใจจากเหตุร้ายซึ่งเราได้กระทำไปแล้ว ข้อความของพระเจ้าถึงประชาชนที่คือดังของพระองค์คือ จงอยู่ต่อไปในยูเดีย แผ่นดินที่พระองค์ได้ทรงสัญญาพวกเขาแล้ว หากพวกเขายอมทำเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าพระองค์จะช่วยเหลือพวกเขาแทนที่จะขัดขวางพวกเขา พระองค์จะปลูกพวกเขาในที่นั้นและไม่ถอนพวกเขาออกไปเสีย ในความตรงไปตรงมาอันน่าทึ่ง พระเจ้าทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์ทรงกลับพระทัย (นั่นคือ ทรงเสียพระทัย) เพราะความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้นำมาสู่ยูดาห์ นี้ไม่ได้หมายความว่าพระองค์คิดว่าการติสอนของพระองค์เป็นความผิดพลาด ตรงกันข้าม พระทัยอันอ่อนโยนของพระเจ้าถูกเปิดเผย พระองค์ทรงมีความกรุณาต่อประชาชนที่ถูกปัญหา รุมเร้าของพระองค์ แม้พระองค์ได้ติสอนพวกเขาอย่างหนัก บัดนี้พระองค์ก็มีความกรุณาต่อพวกเขาแล้ว

11 อย่างล้าวกษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้ซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อย่างล้าวกษัตริย์ เพราะเราอยู่กับเจ้าทั้งหลายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเขา สองครั้งในข้อความสั้นๆนี้ พระเจ้าทรงหนุนใจผู้ลี้ภัยชาวอียิปต์เหล่านี้ว่า อย่างล้าวกษัตริย์แห่งบาบิโลนอีกต่อไป พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะช่วยพวกเขาให้รอดและช่วยพวกเขาให้พ้นจากการกระทำเพิ่มเติมโดยเนบูคัดเนสซาร์ นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่า การติสอนของพระเจ้าที่มีต่อยูดาห์นั้นเสร็จสิ้นแล้ว พระองค์จะไม่ยอมให้บาบิโลนทำอันตรายพวกเขาต่อไปอีก พระองค์ทรงสัญญาว่าจะอยู่กับพวกเขา

12 เราจะให้ความกรุณาแก่เจ้า เพื่อเขาจะได้กรุณาเจ้า และยอมให้เจ้ากลับไปอยู่ในแผ่นดินของเจ้าเอง ถ้าผู้ลี้ภัยชาวอียิปต์ยอมฟัง พระเจ้าก็สัญญาว่าจะเปี่ยมเมตตาต่อพวกเขาและจะทำให้แม้แต่เนบูคัดเนสซาร์มีความเมตตาต่อพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะสามารถกลับมาอยู่ที่ดิน

เหล่านั้นแห่งบรรพบุรุษของคุณได้ กล่าวสั้นๆคือ ถ้าพวกเขายอมตั้งใจฟัง พระเจ้าก็บอกพวกเขาว่าในไม่ช้าพวกเขาจะสามารถกลับมายังบ้านเรือนของพวกเขา

ยรม 42:13-14 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า 'เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้' โดยไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่างไรก็ตามเยเรมีย์เตือนพวกเขาว่า ถ้าพวกเขาไม่ยอมฟังและไม่ใส่ใจคำสั่งของพระเจ้าที่ให้อยู่ต่อไปในยูเดีย

14 และกล่าวว่า 'ไม้อะ เราจะเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งเราจะไม่เห็นสงคราม จะไม่ได้ยินเสียงแตร จะไม่หิวขนมปัง และเราทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น' ถ้ายิวที่กลับสัตย์เหล่านี้ไม่ใส่ใจคำสั่งของพระเจ้าและตั้งหน้าตั้งตาที่จะหนีไปยังอียิปต์ โดยคิดว่าพวกเขาจะอยู่ที่นั่นโดยปราศจากสงครามและมีอาหารและที่อยู่อาศัยที่นั่น เยเรมีย์ก็มีข่าวร้ายสำหรับพวกเขา

ยรม 42:15-17 เพราะฉะนั้น บัดนี้ คนยูดาห์ที่เหลืออยู่เอ๋ย ขอฟังพระวอนของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ามุ่งหน้าจะเข้าอียิปต์และไปอาศัยที่นั่น เยเรมีย์จึงเตือนพวกที่เหลืออยู่ในยูดาห์ให้ฟังพระวอนของพระเยโฮวาห์ พร้อมกับคำเกริ่นนำที่แสดงสิทธิอำนาจ พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาให้หนีไปยังอียิปต์

16 แล้วต่อมาดาบซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะตามทันเจ้าที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ และการกัณดารอาหารซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะติดตามเจ้าไปถึงอียิปต์และเจ้าจะตายที่นั่น ในการหนีไปยังอียิปต์ ยิวมักบฏเหล่านี้จะเผชิญการโจมตีที่นั่นแทน พวกเขาจะเผชิญกับการกัณดารอาหารแห่งสงครามที่พวกเขาเคยกลัวในยูดาห์และสุดท้ายแล้วจะตายในอียิปต์ ข้อเท็จจริงก็คือ เนบูกัดเนซซาร์จะโจมตีอียิปต์ รุกรานมันและเอาชนะมันในที่สุด ถ้ายิวเหล่านี้ยอมฟังพระเจ้าของตน พวกเขาก็ควรอยู่ที่พวกเขาอยู่ขณะนั้นดีกว่า

17 ทุกคนซึ่งมุ่งหน้าไปยังอียิปต์ เพื่อจะอยู่ที่นั่นจะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกัณดารอาหาร ด้วยโรคระบาด เขาจะไม่มีคนที่เหลืออยู่หรือที่รอดตายจากเหตุร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเขา ยิวที่เหลืออยู่เหล่านั้นซึ่งกบฏต่อคำสั่งที่ชัดเจนของพระเจ้าโดยการหนีไปยังอียิปต์จะตายที่นั่น (ดู เยเรมีย์ 46) พวกเขาจะเผชิญการทำลายล้างของสงครามที่พวกเขาหวังว่าจะหนีพ้นโดย

การหนีไปจากยูดาห์ พระเจ้าทรงเตือนว่าไม่มีสักคนเดียวที่หนีไปยังอียิปต์จะรอดพ้น พวกเขาจะตายกันหมด

ยรม 42:18 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราทศความกริ้วของเราและความพิโรธของเราลงเหนือชาวเยรูซาเล็มอย่างไร เราจะทศความกริ้วของเราเหนือเจ้าทั้งหลายเมื่อเจ้าจะเข้าไปยังอียิปต์อย่างนั้น เจ้าจะเป็นคำสาป เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำแช่งและเป็นทีนินทา เจ้าจะไม่เห็นที่นี้อีก พระเจ้าซึ่งทรงทราบใจที่มักกบฏและจิตวิญญูณที่ไม่เชื่อฟังของพวกยิวที่ลี้ภัยเหล่านี้ทรงเตือนว่าถ้าพวกเขาไม่ใส่ใจพระประสงค์ที่แสดงออกแล้วของพระองค์ พวกเขาก็จะเผชิญความกริ้วของพระองค์เหมือนอย่างพวกยิวที่มักกบฏแห่งเยรูซาเล็ม ได้เผชิญแล้ว คนเหล่านั้นที่หนีไปยังอียิปต์ในความไม่เชื่อฟังต่อคำสั่งต่างๆที่ชัดเจนของพระเจ้าจะกลายเป็น คำสาป (คำที่แปลเช่นนั้น อาลาห์ มีความหมายว่า 'คำสาปแช่ง') นั่นคือ พวกเขาจะถูกแช่งสาปที่นั่น พวกเขาจะเป็น (2) *ที่น่าตกตะลึง* หรือความร้ายเปล่าให้ทุกคนได้เห็น พวกเขาจะเป็น (3) *คำแช่ง* หรือถูกด่า พวกเขาจะกลายเป็น (4) *ทีนินทา* หรือเป็นที่เยาะเย้ยด้วย นอกจากนี้ (5) พวกเขาจะไม่ได้เห็นแผ่นดินเกิดของตนอีกเลย แม้พระเจ้าทรงมีความกรุณาต่อประชาชนที่ทุกข์ยากของพระองค์ ในทางกลับกัน ถ้าพวกเขาเลือกที่จะทำอวดดีใส่พระองค์โดยการไม่เชื่อฟังต่อพระประสงค์ที่ชัดเจนของพระองค์ พวกเขาก็จะเผชิญการพิพากษาอันร้ายแรง

ยรม 42:19-20 โอ คนยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่เอ๋ย พระเยโฮวาห์ได้ตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วว่า 'อย่าไปยังอียิปต์' จงรู้เป็นแน่ว่า ในวันนี้ข้าพเจ้าได้ตัดเตือนท่าน เกรงว่าจะมีคำถามใดๆ พระเจ้าทรงสรุปย่อคำเตือนของพระองค์ที่ให้แก่พวกยิวที่ลี้ภัยเหล่านี้ผ่านทางเยเรมีย์ พวกเขาจะต้องไม่ไปอียิปต์ พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาเรื่องนี้แล้วในวันนั้น

20 ว่าท่านทั้งหลายได้หลงเงินไปในใจของท่านเอง เพราะท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'ขออธิษฐานเพื่อเราต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะตรัสประการใด ขอบอกแก่เรา และเราจะกระทำตาม' เยเรมีย์ยังคู่ออกถึงความ

ไม่จริงใจของคำขอของยิวเหล่านี้ที่ให้อธิษฐานเพื่อพวกเขาด้วย เขารู้ว่าคนพวกนี้ไม่จริงใจตอนที่พวกเขามาหาเขาในตอนแรก และบัดนี้ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็อ่านสีหน้าพวกเขาออกถึงท่าทีที่พวกเขา มีต่อคำตอบที่ชัดเจนของพระเจ้าที่ตอบคำขอของพวกเขา พวกเขาแค่อยากให้พระเจ้าอวยพรแผนการต่างๆที่พวกเขาได้คิดไว้แล้ว พวกเขาได้ตัดสินใจแล้วและอยากจะพูดได้อย่างน่าเลื่อมใสว่าพวกเขาได้อธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว พระเจ้าทรงทราบแน่นอนและผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็ดูเรื่องนี้ออกอย่างรวดเร็วเช่นกัน

ยรม 42:21-22 และในวันนี้ข้าพเจ้าได้ประกาศพระวณະนั้นแก่ท่านทั้งหลายแล้ว แต่ท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงประกาศแก่พวกเขาถึงคำตอบที่มีต่อคำขอให้อธิษฐานเพื่อของพวกเขา อย่างไรก็ตาม เยเรมีย์ก็ดูออกถึงความตั้งใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะเมินเฉยน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขา (ผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้) ได้อธิษฐานแล้ว แต่ไม่ได้รับคำตอบที่พวกเขาอยากได้ ความตั้งใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะไม่ใส่ใจน้ำพระทัยของพระเจ้าปรากฏชัดเจน พวกเขาเพิกเฉยพระวณະของพระเจ้ามานานแล้วและไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปในตอนนี้

22 เพราะฉะนั้นบัดนี้จงทราบเป็นแน่ว่า ท่านทั้งหลายจะตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด ในสถานที่ซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนาจะไปอาศัยอยู่" เยเรมีย์จึงประกาศว่าเมื่อพวกเขามุ่งหน้าลงไปยังอียิปต์ตามที่พวกเขาวางแผนไว้ว่าจะทำ พวกเขาจะตายทั้งหมด – ไม่ว่าโดยดาบ การกันดารอาหาร หรือโรคร้าย พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำตามใจตัวเอง และพวกเขาจะทนทุกข์เพราะเหตุนั้น

ภาพรวมของเยเรมีย์ 43: แผนการนั้นเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้นเมื่อพวกผู้นำที่มักกบฏของชาวยูดาห์ที่เหลืออยู่จับตัวเยเรมีย์และประชาชนอีกจำนวนมากไปยังอียิปต์ในข้อ 1-7 จากนั้นเยเรมีย์บอกล่วงหน้าถึงการพิชิตอียิปต์ในข้อ 8-13

ยรม 43:1-3 ต่อมาเมื่อเยเรมีย์จบการพูดต่อประชาชนทั้งปวงถึงพระวณะ
เหล่านี้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาได้ทรง
ใช้ท่านให้ไปพูดพระวณะทั้งสิ้นนี้กับเขาทั้งหลายนั้นแล้ว บริบทของบทนี้ต่อเนื่องมาจากของบท
ก่อนหน้าโดยตรง ในบทที่ 42 พระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ทรงเตือนพวกที่เหลื่ออยู่ของยูดาห์แล้วว่า
อย่าไปอียิปต์ เพราะว่าถ้าพวกเขาไป พระเจ้าจะนำการพิพากษามาสู่พวกเขาที่นั่น

2 จากนั้นอาชาริยาห์บุตรชายโฮชายาห์และโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้ชายที่
โห้หังได้พูดกับเยเรมีย์ว่า "ท่านพูดมูสา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรามีได้ใช้ท่านให้มาพูดว่า 'อย่า
ไปอียิปต์ที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น' พวกผู้นำของพวกที่เหลื่ออยู่ซึ่งเป็นยิวที่มักกบฏถูกหมายเหตุว่าเป็น
อาชาริยาห์และโยฮันัน (ผู้ซึ่งถูกพรรณนาในบทก่อนหน้าแล้ว) สองคนนี้ถูกหมายเหตุด้วยว่า
เป็น "บรรดาผู้ชายที่โห้หัง" พวกคนใหญ่คนโตของพวกที่เหลื่ออยู่ซึ่งเป็นยิวที่มักกบฏถูก
พรรณนาว่าเป็นคนเย่อหยิ่งและทำตามอำเภอใจ สุภาษิต 13:10 กล่าวว่า "เพราะความทะนงตัว
เท่านั้นการวิวาทจึงเกิดขึ้น" และการวิวาทที่กำลังจะเกิดขึ้นแล้วตรงนี้ พวกยิวที่เย่อหยิ่งและมัก
กบฏเหล่านี้กล่าวหาเยเรมีย์ว่าพูดโกหกเมื่อเขาเตือนพวกเขาให้หนีไปยังอียิปต์ พวกเขาไม่
ยอมรับพระวณะของพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์

3 แต่บารุกบุตรชายเนริยาห์ได้ยูท่านให้ต่อสู้กับเรา เพื่อจะมอบเราไว้ในมือของคนเคลเดีย
เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฆ่าเรา หรือกวาดเราไปเป็นเชลยในบาบิโลน" บารุกเป็นผู้ให้ความช่วย
เหลือ ผู้ช่วย และเลขที่เยเรมีย์ไว้ใจ เห็นได้ชัดว่าพวกยิวมักกบฏเหล่านี้เป็นศัตรูต่อบารุก พวก
เขาจึงกล่าวหาบารุกว่าเลี่ยมเยเรมีย์ให้พยายามยับยั้งพวกเขาให้หนีไปยังอียิปต์ พวกเขาอ้างว่าเหตุ
จูงใจของบารุกก็คือ เพื่อที่คนบาบิโลนจะได้ฆ่าพวกเขาหรือจับพวกเขาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน
ไม่ปรากฏชัดเจนว่าทำไมพวกเขาถึงคิดว่าบารุกอยู่ฝ่ายบาบิโลน แต่พวกเขาก็คิดอย่างนั้น

ยรม 43:4-7 ดังนั้นโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาหัวหน้าของกอง
ทหาร และประชาชนทั้งสิ้นจึง ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ที่จะอาศัยอยู่ในแผ่นดินยู
ดาห์ แม้ถูกพระเจ้าเตือนแล้วผ่านทางเยเรมีย์ให้อยู่ต่อไปในยูเดีย โยฮันันและผู้นำคนอื่นๆของ

พวกที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นยิวที่มักกบฏก็ไม่เชื่อฟังคำสั่งที่ชัดเจนของพระเจ้าโดยตรง พวกเขาปฏิเสธที่จะอยู่ต่อไปในยูเดีย

5 แต่โยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารได้พาคณยูดาห์ทุกคนที่เหลืออยู่ไป คือผู้ซึ่งกลับมาอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ จากบรรดาประชาชาติที่เขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น โยฮานันที่หัวแข็งและมักกบฏผู้นี้จึงรวบรวมพวกยิวที่ยังหลงเหลืออยู่ในยูดาห์ บางคนได้ชมชานกลับมาจากประชาชาติอื่นๆที่พวกเขาได้หนีไปอยู่นั้น คนอื่นๆก็ออกมาจากการหลบซ่อนตัว โดยหลบหนีคนบาบิโลนไปได้ แต่พวกเขาทุกคนก็ค่อยๆกลับมายังแผ่นดินยูดาห์

6 คือพวกผู้ชายผู้หญิง เด็ก บรรดาธิดา และทุกคนซึ่งเนบูกษัตริษฐานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้เหลือไว้ให้แก่เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ทั้งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ และบารุกบุตรชายเนรียาห์ โยฮานันจึงรวบรวมยิวทั้งหมดที่เหลืออยู่ในแผ่นดินนั้นซึ่งคนบาบิโลนได้ทิ้งไว้เบื้องหลัง ซึ่งรวมถึงเยเรมีย์และบารุกผู้ช่วยของเขาด้วย

7 เขาทั้งหลายจึงมายังแผ่นดินอียิปต์ เพราะเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ และเขาก็มาถึงนครทอปานเฮส ในการทำทนายโดยตรงต่อพระบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้า โยฮานันพาพวกยิวที่เหลืออยู่ในยูดาห์เดินไปยังอียิปต์ เห็นได้ชัดว่าบางคนไปในการกบฏต่อหน้าพระทัยของพระเจ้า คนอื่นๆเช่นเยเรมีย์และบารุก ก็ถูกบังคับให้ไปโดยไม่เต็มใจ ตอนแรกพวกเขามายังนครทอปานเฮสในอียิปต์ทางตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือว่าการย้ายถิ่นฐานนี้เป็นการไม่เชื่อฟังโดยตรงต่อพระบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้า

ยรม 43:8-9 แล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ในนครทอปานเฮส ว่า พอไปถึงที่นครทอปานเฮส พระเจ้าก็ตรัสอีกครั้งแก่เยเรมีย์

9 "จงถือก้อนหินใหญ่ๆไว้ จงซ่อนไว้ที่ในปูนสอในเตาเผาอิฐ ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครทอปานเฮสท่ามกลางสายตาของคณยูดาห์ อีกบทเรียนหนึ่งที่ยกตัวอย่างประกอบกำลังจะถูกสอนจากพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้เก็บรวบรวมก้อนหินใหญ่ๆและซ่อนพวกมันไว้ในปูนสอซึ่งถูกใช้ที่เตาเผาอิฐประจำท้องถิ่น เตาเผา

อิฐที่วานี้เห็นได้ชัดว่าอยู่ติดกับทางเข้าสู่บ้านหลังหนึ่งซึ่งถูกเป็นเจ้าของโดยฟาโรห์แห่งอียิปต์ และเยเรมีย์ถูกสั่งให้ซ่อนหินเหล่านี้ไว้ที่นั่นตอนกลางวันแสดๆท่ามกลางสายตาของยิวคนอื่นๆที่นั่น

ยรม 43:10-11 และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะใช้และนำเนบুদ্ধเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และท่านจะตั้งพระที่นั่งของท่านเหนือหินเหล่านี้ ซึ่งเราได้ซ่อนไว้ และท่านจะกางพลับพลาหลวงของท่านเหนือหินเหล่านี้ ข้อความในบทเรียนที่ยกตัวอย่างประกอบนี้ก็คือว่า อีกไม่นานพระเจ้าจะทรงใช้เนบুদ্ধเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเข้ามาในอียิปต์ นี่บอกเป็นนัยถึงการรุกรานอียิปต์โดยบาบิโลน นอกจากนี้เนบুদ্ধเนสซาร์จะกางพลับพลาหลวงของตน (กระโจมเพื่อป้องกันจากแสงแดด) บนก้อนหินเหล่านั้นที่เยเรมีย์ซ่อนไว้ในปูนสอ นั่นมีหมายเหตุด้วยว่าพระเจ้าทรงเรียกเนบুদ্ধเนสซาร์ (นั่นคือ เนบুদ্ধเนสซาร์) ว่าผู้รับใช้ของพระองค์อีกแล้ว พระเจ้าทรงใช้กษัตริย์ต่างชาติองค์นี้เพื่อทดสอบและพิพากษาประชาชนที่มักกบฏและกลับสัจย์ของพระองค์

11 และเมื่อท่านมาถึง ท่านจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์มอบผู้ที่กำหนดให้ถึงความตายจะไปหาความตาย ผู้ถูกกำหนดให้เป็นเชลยแก่การเป็นเชลย และผู้ที่ถูกกำหนดให้ถูกดาบให้แก่ดาบ เมื่อคนบาบิโลนภายใต้เนบুদ্ধเนสซาร์มาถึงในอียิปต์ มันจะไม่ใช่การมาแบบเป็นมิตร ครั้นใช้กำลังทหารที่เหนือกว่า คนบาบิโลนจะไม่เพียงพิชิตอียิปต์เท่านั้น พวกเขาจะฆ่าฟัน (นั่นคือโจมตี) โดยใช้กำลังและประหารชีวิตคนเหล่านั้นที่พวกเขาได้รับอนุญาตให้ประหารชีวิต และจับคนอื่นๆเป็นเชลยกลับไปยังบาบิโลน และฆ่าคนอื่นๆที่เข้ามาขวางทางพวกเขา พวกยิวมักกบฏที่หนีมาจากยูเดียเห็นได้ชัดว่ามีจำนวนมากพอสมควรซึ่งเนบুদ্ধเนสซาร์กำลังตามหา ถ้าพวกเขาฟังเยเรมีย์ พวกเขาก็คงไม่ต้องเจอกับความทุกข์ลำบากเช่นนี้

ยรม 43:12-13 และเราจะก่อไฟในวิหารของพระแห่งอียิปต์ และท่านจะเผาเสีย และเก็บไปเป็นเชลย และท่านจะปกคลุมตัวเองด้วยแผ่นดินอียิปต์ เหมือนผู้เลี้ยงแกะปกคลุมตัว

เองด้วยเลือดลม และท่านจะไปเสียจากที่นั่นด้วยสันติภาพ ขณะเดียวกัน พระเจ้าจะทรงทำงาน
ในใจของเนบูคัดเนสซาร์ให้เผาวิหารรูปเคารพทั้งหลายในอียิปต์ โดยจับตัวพวกนักบวชและ
สาวกของพวกเขาไปเป็นเชลย เมื่อเสร็จธุระแล้ว เนบูคัดเนสซาร์และกองทัพของเขาจะขนทรัพย์
สิ่งของของอียิปต์ไป คุณผู้เลี้ยงแกะสวมเสื้อกันหนาวตัวใหญ่ จากนั้นเขาจะจากไปอย่างสันติภาพ
โดยไม่มีผู้ใดรบกวนหรือขู่ให้เขาถอยทัพกลับไปเลย

13 ท่านจะหักเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งเมืองเบรเซเมซซึ่งอยู่ในแผ่นดินอียิปต์เสีย และท่านจะเอา
ไฟเผาวิหารของพระแห่งอียิปต์เสีย" *เบรเซเมซ* มีความหมายตรงตัวว่า 'บ้านแห่งดวงอาทิตย์'
การกราบไหว้ดวงอาทิตย์เป็นรูปแบบหนึ่งของการนับถือรูปเคารพที่แพร่หลายในอียิปต์ ขณะอยู่ใน
อียิปต์ พระเจ้าทรงสั่งเนบูคัดเนสซาร์ให้ทำลายรูปเคารพเหล่านั้นของการบูชาดวงอาทิตย์และ
เผาวิหารของรูปเคารพเหล่านั้นจนถึงพื้นดิน ดังนั้นการนับถือรูปเคารพในอียิปต์จึงถูกจัดการ โดย
พระเจ้า

*ภาพรวมของเยเรมีย์ 44: เรื่องราวของพวกยิวในอียิปต์ดำเนินต่อไป ในบทนี้พระเจ้าผ่าน
นทางเยเรมีย์ทรงเผชิญหน้าพวกยิวในอียิปต์ด้วยเรื่องการนับถือรูปเคารพที่พวกเขายังกระทำต่อ
ไปในข้อ 1-4 พวกยิวเหล่านั้นไม่ยอมกลับใจจากการนับถือรูปเคารพของตนในข้อ 15-19 จาก
นั้นพระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงประกาศความพินาศของพวกเขาในข้อ 20-30*

เยรม 44:1-3 พระวณะที่มายังเยเรมีย์เกี่ยวกับบรรดาอียิวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน
อียิปต์ที่มีมิกดล ที่ทาปานเฮส ที่โนฟ และในแผ่นดินปัทโรส ว่า บทนี้ถูกกรีนนำด้วยคำประกาศ
เรื่องพระวณะของพระเจ้าซึ่งมายังเยเรมีย์เกี่ยวกับพวกยิวที่ได้หนีไปยังอียิปต์ ขณะเดียวกัน พวกเขา
ได้กระจัดกระจายไปยังพื้นที่อื่นๆ รวมถึงมิกดล ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงออกของนครทาปานเฮส
ตามแนวชายแดน, โนฟซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้เทียบแม่น้ำไนล์ และลงไปทางทิศใต้
ตามแนวแม่น้ำไนล์ไปยังแผ่นดินปัทโรส (โนฟเป็นอีกชื่อหนึ่งของเมมฟิส ซึ่งขณะนั้นเป็น
นครหลวงของอียิปต์)

2 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายได้เห็นบรรดาเหตุร้ายที่เรานำมาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และเหนือหัวเมืองยูดาห์ทั้งสิ้น ดูเถิด ทุกวันนี้เมืองเหล่านั้นก็เป็นที่รกร้าง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในนั้น พระเจ้าทรงเกริ่นนำคำเตือนของพระองค์แก่พวกยิวมักกบฏในอียิปต์โดยเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์ได้พิพากษาเยรูซาเล็มและเมืองอื่นๆของยูดาห์อย่างไรแล้ว จนถึงวันนั้น เมืองเหล่านั้นก็ยังรกร้างและไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เหมือนเดิม

3 เพราะความชั่วซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำได้ยั่วเย้าเราให้มีความโกรธ ด้วยการที่เขาทั้งหลายไปเผาเครื่องหอม และปรนนิบัติพระอื่นซึ่งเขาไม่รู้จัก ไม่ว่าเขาเอง หรือเจ้าทั้งหลาย หรือบรรพบุรุษของเจ้า สาเหตุหลักของการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาก็คือ ความชั่วอันใหญ่หลวงของพวกเขาซึ่งพวกเขาช่วยพระพิโรธของพระเจ้าด้วยการนับถือรูปเคารพพระต่างด้าวของพวกเขา ยูดาห์ได้ติดตามพระอื่นๆที่เป็นรูปเคารพซึ่งเป็นการฝ่าฝืนบัญญัติสองข้อแรกของบัญญัติสิบประการ โดยตรง

ยรม 44:4-6 อย่างไรก็ดีเราได้ใช้บรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์ไปหาเจ้า โดยได้ลุกขึ้นแต่เนิ่นๆ และใช้เขาไปกล่าวว่า 'โอ อย่ากระทำให้ที่น่าสะอิดสะเอียนนี้ ซึ่งเราเกลียดชัง' แม้ความชั่วแห่งความบาปของยูดาห์ปรากฏ พระเจ้าก็ยังทรงใช้ผู้พยากรณ์หลายคนมาเตือนพวกเขาอย่างขยันขันแข็งเกี่ยวกับความน่าสะอิดสะเอียนของการนับถือรูปเคารพซึ่งพระเจ้าทรงเกลียดชัง นี่บอกเป็นนัยถึงความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เพราะว่ามันแล้วก่อนพระองค์ทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ พระองค์ทรงเตือนพวกเขาอย่างอดทนให้หันเสียจากความบาปของพวกเขา

5 แต่เขาไม่ฟังหรือเงี้ยวฟัง เพื่อจะหันกลับจากความชั่วร้ายของเขา และไม่เผาเครื่องหอมแก่พระอื่น ทั้งๆที่พระเจ้าทรงเตือนหลายครั้งอย่างเมตตา พวกยิวก็เมินคำเตือนเหล่านั้นและดำเนินต่อไปในการนับถือรูปเคารพอันมักกบฏของตน

6 เพราะฉะนั้น เราจึงได้ทความเดือดดาลและความโกรธของเราออกให้พลุ่งขึ้นในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็ม และเมืองเหล่านั้นก็ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและ

รกร้างไป อย่างทุกวันนี้ หลังจากคำเตือนยาวนาน พระเจ้าทรงระบายพระพิโรธของพระองค์ต่อผู้
แผ่นดินยูดาห์และเยรูซาเล็มนครหลวงของมัน อย่างที่พวกยิวในอียิปต์ทราบดี ยูดาห์และ
เยรูซาเล็มยังรกร้างอยู่เหมือนเดิมจนถึงยามนั้น พระเจ้าจึงทรงเตือนความจำพวกเขาว่าทำไมการ
พิพากษาดังกล่าวจึงบังเกิดแก่แผ่นดินเกิดของพวกเขา

ยรม 44:7-8 เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่ง
อิสราเอล จึงตรัสดังนี้ว่า ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงทำความชั่วร้ายยิ่งใหญ่นี้แก่จิตใจเจ้าเอง และตัดเอา
ผู้ชายผู้หญิงทั้งเด็กและเด็กที่ยังดูคนมเสียดจากเจ้า เสียจากท่ามกลางยูดาห์ ไม่มีชนที่เหลืออยู่ไว้
แก่เจ้าเลย พระเจ้าจึงตรัสถามพวกยิวมักกบฏที่นับถือรูปเคารพในอียิปต์ว่าทำไมพวกเขาจึง
ดำเนินในความบาปของตนต่อไป นีบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าพวกเขาจะนำการพิพากษาเพิ่ม
เติมจากพระเจ้ามาสู่ตัวเอง การพิพากษานั้นจะเกิดขึ้นแก่พวกผู้หญิงและเด็กๆของยูดาห์ที่มัก
กบฏด้วย เมื่อทุกอย่างจบสิ้นลง พวกเขาจะไม่เหลืออยู่เลยสักคนเดียว

8 ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยั่วเย้าเราให้โกรธด้วยการที่มือของเจ้ากระทำ ด้วยการเผาเครื่อง
หอมให้แก่พระอื่นในแผ่นดินอียิปต์ที่ที่เจ้ามาอยู่นั้น เพื่อเจ้าจะต้องถูกตัดออกและเป็นที่สาปแช่ง
และเป็นที่นินทาท่ามกลางบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก สาเหตุแห่งพระพิโรธเพิ่มเติมของ
พระเจาก็คือ การนับถือรูปเคารพที่ยังกระทำอยู่ต่อไปของยูดาห์ กระทั่งในอียิปต์ ถ้าพวกเขาขึ้น
ทำอย่างนั้นอยู่ต่อไป พวกเขาจะกลายเป็นคำแช่งและคำนินทาท่ามกลางประชาชาติเหล่านั้นแห่ง
แผ่นดินโลก นั่นก็คือ: ยิวโง่เหล่านั้นไม่เคยเข็ดหลาบชะที คำเหยียดหยามนั้นติดตามพวกยิวมา
ตลอดหลายศตวรรษแล้ว

ยรม 44:9-10 เจ้าได้ลืมนความชั่วของบรรพบุรุษของเจ้า ความชั่วของบรรดา
กษัตริย์แห่งยูดาห์ บรรดาความชั่วของนางสนมและมเหสีของเขาทั้งหลาย ความชั่วของเจ้าเอง
และความชั่วของภรรยาของเจ้า ซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำในแผ่นดินยูดาห์ และในถนนหนทาง
ของกรุงเยรูซาเล็มเสียแล้วหรือ เกรงว่ายิวมักกบฏเหล่านี้ได้ลืมนไปเสียแล้ว พระเจ้าทรงเตือน
ความจำพวกเขาเกี่ยวกับความบาปของอดีตเพื่อนบ้านของพวกเขาสมัยอยู่ในยูดาห์ ยูดาห์ที่มัก

กบฏได้ติดตามการเล่นซู้ฟายวิญญาณและฝ้ายร่างกายในยูเดียมานานแล้ว พวกเขาได้เข้าร่วมกับ
รูปเคารพต่างๆอย่างนอกรีต กระทั่งในถนนสายต่างๆของเยรูซาเล็ม เหมือนกับที่พวกเขาเป็นคน
เล่นซู้ฟายร่างกาย

10 แม้กระทั่งวันนี้แล้วเขาทั้งหลายก็ยังมิได้ถ่อมตัวลง หรือเกรงกลัว หรือดำเนินตามราช
บัญญัติหรือตามกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราให้มิไว้หน้าเจ้าทั้งหลายและหน้าบรรพบุรุษของเจ้า แม้
ยิวมักกบฏเหล่านี้ในอียิปต์ได้หนีพ้นแขนยาวๆของบาบิโลนมาได้ชั่วคราว พวกเขาก็ยังไม่ถ่อม
ตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของตน พวกเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าเลย นอกจากนี้ พวกเขายัง
เพิกเฉยพระราชบัญญัติของพระเจ้าและพระบัญชาต่างๆที่อยู่ในนั้นต่อไป สรุปลก็คือพวกยิวใน
อียิปต์ยังเพิกเฉยและไม่เชื่อฟังพระเจ้าของตนต่อไป ไม่มีการกลับใจใหม่เลย

ยรม 44:11-12 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึง
ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมุ่งหน้าของเราต่อผู้เจ้าให้เกิดการร้าย และจะตัดยูดาห์ออกเสียให้สิ้น
พระเจ้าจึงทรงเตือนยิวมักกบฏเหล่านี้ในอียิปต์ว่า พระองค์จะตั้งพระพักตร์ของพระองค์ต่อผู้
พวกเขาอีกเพื่อลงโทษพวกเขาและทำลายพวกเขาเสีย

12 และเราจะเอาชนยูดาห์ที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งมุ่งหน้ามาที่แผ่นดินอียิปต์เพื่อจะอาศัยอยู่นั้น
และเขาทั้งหลายจะถูกผลาญเสียหมด เขาจะล้มลงในแผ่นดินอียิปต์ เขาจะถูกผลาญด้วยดาบและ
ด้วยการกันดารอาหาร ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด เขาทั้งหลายจะตายด้วยดาบ
และด้วยการกันดารอาหาร และเขาจะกลายเป็นค้ำสาป เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำแข่งและเป็น
นินทา ยิวเหล่านั้นซึ่งได้หนีไปยังอียิปต์อย่างมักกบฏจะตายเสียที่นั่นตั้งแต่คนสำคัญมากที่สุด
จนถึงคนสำคัญน้อยที่สุดในพวกเขา ความตายจะไล่ตามพวกเขาผ่านทางดาบหรือความอดอยาก
พวกเขาจะถูกด่าและกลายเป็นที่น่าตกตะลึงและความอัปยศอดสูแก่คนทั้งปวงที่สังเกตดูพวกเขา
การอวดดีต่อพระเจ้าโดยตรงเป็นเรื่องอันตราย ยิวเหล่านี้ได้หนีไปยังอียิปต์ในความไม่เชื่อฟัง
โดยตรงต่อคำสั่งที่ชัดเจนของพระเจ้า พวกเขาดำเนินในการนับถือรูปเคารพของตนต่อไปอย่าง
คือดำน พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่าจะเทพะพิโรธเหนือพวกเขา

ยรม 44:13-14

เพราะเราจะลงโทษคนเหล่านั้น ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ดังที่เราลงโทษกรุงเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด พระเจ้าตรัสข้าคำตัดสินลงโทษของพระองค์อย่างชัดเจนสำหรับอียิปต์ เหล่านี้ในอียิปต์ เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงลงโทษเยรูซาเล็มแล้ว (โดยดาบ ความอดอยาก และ โรคภัย) พระองค์ก็จะลงโทษอียิปต์เหล่านี้เช่นกัน

14 จนคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ผู้ซึ่งมาอาศัยในแผ่นดินอียิปต์นั้นจะไม่รอดพ้นหรือเหลือกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ที่ซึ่งเขาปรารถนาจะกลับไปอาศัยอยู่ เพราะว่าเขาจะไม่ได้กลับไป นอกจากผู้หนีพ้นบางคน" ในหมู่พวกอียิปต์นั้นไปยังอียิปต์ในการกบฏโดยตรงต่อพระเจ้า ไม่มีสักคนเดียวจะหนีพ้น อย่างไรก็ตาม แน่ใจว่ามีอียิปต์บางคนซึ่งถูกบังคับให้เข้าไปในอียิปต์ เช่น เยเรมีย์และบารุค เป็นต้น พระเจ้าจะทรงสร้างความปลอดภัยในใจของคนเหล่านี้ให้กลับไปยังบ้านเรือนของพวกเขาในยูดาห์ เฉพาะคนเหล่านั้นที่หนีพ้นออกมาจากอียิปต์จะหนีพ้นการพิพากษาที่จะมาขึ้น

ยรม 44:15-16

แล้วบรรดาผู้ชายผู้รู้ว่าภรรยาของตนได้ถวายเครื่องหอมแก่พระอื่น และบรรดาผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้เป็นที่ชุมนุมใหญ่ คือบรรดาประชาชนผู้อาศัยในบัทโรส ในแผ่นดินอียิปต์ ได้ตอบเยเรมีย์ว่า หลังจากการเผชิญหน้าทางคำพูดโดยเยเรมีย์แล้ว คำตอบหนึ่งที่กำลังตามมา หลายคนในพวกผู้ชายแห่งยูดาห์มีภรรยาซึ่งได้เผาเครื่องหอมในการบูชารูปเคารพแก่บรรดาพระต่างด้าวในอียิปต์ พวกเขาจึงรวบรวมชนหมู่ใหญ่มาห้อมล้อมเยเรมีย์ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในบัทโรส ในอียิปต์ตอนใต้ สิ่งที่สำคัญเกี่ยวกับบัทโรสก็คือว่า พวกอียิปต์ได้หนีไปยังเขตแดนนี้อาจคิดว่าบาบิโลนไม่มีทางตามมาถึงพวกเขาที่นั่นได้ มันเป็นส่วนที่อยู่ใต้สุดของอียิปต์

16 "สำหรับถ้อยคำซึ่งท่านได้บอกแก่เราในพระนามของพระเยโฮวาห์นั้น เราจะไม่ฟังท่าน คำตอบแบบโมโห โกรธาของพวกเขา นั้นไม่มีอะไรมาก พวกเขาไม่ยอมฟังสิ่งใดก็ตามที่เยเรมีย์ได้กล่าวแล้วในพระนามของพระเยโฮวาห์ การที่พวกเขาเพิกเฉยผู้พยากรณ์ของพระเจ้านี้ ก็

แย่งพอแล้ว แต่พวกเขายังคงกล่าวชัดเจนด้วยว่าพวกเขาไม่มีเวลาให้แก่พระวาระของพระเจ้า พวกเขาอวดดีอย่างที่สุดต่อข้อความของพระเจ้าที่กล่าวโทษพวกเขา

ยรม 44:17-19 แต่เราจะกระทำทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้ คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้าดังที่เราได้กระทำ ทั้งพวกเราและบรรพบุรุษของเรา บรรดากษัตริย์และเจ้านายของเรา ในหัวเมืองยูดาห์และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทำอย่างนั้นแล้วเราจึงมีอาหารบริบูรณ์และอยู่เย็นเป็นสุข และไม่เห็นเหตุร้ายอย่างใด

พวกเขาประกาศอย่างค้ำคอและอย่างอวดดีว่าพวกเขาจะทำได้ตามที่พวกเขาอยากทำ กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ พวกเขาตั้งใจว่าจะถวายเครื่องบูชาต่างๆแก่เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ต่อไป เหมือนกับที่พวกเขาได้กระทำสมัยอยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็ม เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ไม่ถูกระบุรูปพรรณอย่างชัดเจน แต่คนอียิปต์นั้มีศการดวงอาทิตย์และสิ่งอื่นๆที่อยู่ในท้องฟ้าอย่างแน่นอน ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าดวงอาทิตย์หรือเทพเจ้าดวงดาวอื่นๆถูกกล่าวถึง แน่แน่นอนว่าดวงอาทิตย์คือ 'เจ้าแม่' (ราชินี) แห่งบรรดาสິงต่างๆที่อยู่ในท้องฟ้าอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม สิ่งี่ชัดเจนก็คือว่ายิวมักกบฏเหล่านี้ตั้งใจว่าจะดำเนินในการนับถือรูปเคารพของตนต่อไป พวกเขาเชื่อมโยงความเจริญรุ่งเรืองใดๆก็ตามที่พวกเขาเคยมีสมัยอยู่ในยูดาห์กับเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์อย่างโง่เขลา

18 แต่ตั้งแต่เรางดการเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า เราก็ขัดสนทุกอย่าง และถูกผลาญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร พวกเขาตบอดฝ่ายวิญญาณ พวกเขาคิดอย่างโง่เขลาว่าการพิพากษาซึ่งได้ตกแก่พวกเขาเป็นเพราะว่าพวกเขาถูกบังคับให้หยุดการนมัสการเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ของตนชั่วคราว พวกเขาจึงยกให้การพิพากษาทั้งสิ้นซึ่งได้เกิดแก่พวกเขาว่าเป็นเพราะความไม่พอใจของพระต่างดาวและไม่ใช้พระเยโฮวาห์พระเจ้า

19 เมื่อเราเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้าที่เราได้ทำขนมถวายเพื่อนมัสการพระนางเจ้า และที่ได้เทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้านั้น เรากระทำนอกเหนือความเห็นชอบของสามีของเราหรือ" พวกเขาจึงประกาศว่าพวกเขาจะนมัสการ

พระต่างด้าวองค์นี้เหมือนอย่างที่เราได้เห็นในอดีตรหัสลับเหล่านี้มีความคิดในเรื่องความบาปนี้เป็นพิเศษจริงๆแล้วมันคือการล่อลวงและความมุ่งมั่นของสตรีที่จะนมัสการพระที่เป็นเพศหญิง มันเปลี่ยนแปลงไปน้อยมากในช่วง 2,600 ปีที่ผ่านมา หินที่โมโฮเหล่านี้จึงช่วยให้สามีของพวกเขาประจัญหน้าเยเรมีย์

ยรม 44:20-21 แล้วเยเรมีย์ได้ตอบบรรดาประชาชน ทั้งพวกผู้ชายและผู้หญิง คือประชาชนทั้งปวงผู้ให้คำตอบแก่ท่านว่า เยเรมีย์จึงตอบกลับพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงที่ได้ทำทูลข้อความของพระเจ้าดังนี้

21 "สำหรับเครื่องหอมที่ท่านได้เผาถวายในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งตัวท่าน บรรพบุรุษของท่าน บรรดากษัตริย์และเจ้านายของท่าน และประชาชนแห่งแผ่นดิน พระเยโฮวาห์มิได้ทรงจดจำไว้ดอกหรือ พระองค์มิได้ทรงนึกถึงหรือ เยเรมีย์ดอกกลับไปโดยกล่าวข้อนถึงการนับถือรูปเคารพที่แพร่หลายเหลือเกินในเยรูซาเล็มและยูดาห์ คำถามง่ายๆของเขาก็คือ พระเยโฮวาห์ไม่ทรงจดจำสิ่งทั้งปวงนั้นและพิจารณามันหรือ? คำตอบต่อคำถามนั้นชัดเจนอยู่แล้ว

ยรม 44:22-23 จนพระเยโฮวาห์จะทรงทนต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว เพราะเหตุจากการกระทำอันชั่วร้ายของท่าน และเพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งท่านได้กระทำนั้น เพราะฉะนั้นแผ่นดินของท่านจึงได้กลายเป็นที่ร้างเปล่าและเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่น่าพิศวงปราศจากคนอาศัยตั้งทุกวันนี้ พระเจ้าทรงจดจำความบาปนั้นของยูดาห์อย่างแน่นอนและไม่อาจทนมันได้อีกต่อไป นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมยูดาห์จึงถูกทำลายและยังเป็นที่น่าตกตะลึงและเป็นที่น่าพิศวงแก่ประชาชาติอื่นๆเหมือนเดิม นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมยูดาห์และเยรูซาเล็มจึงรกร้างว่างเปล่าและปราศจากผู้คนอาศัยอยู่ มันเป็นเพราะการพิพากษาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าที่มีต่อพวกเขา

23 เพราะว่าท่านได้เผาเครื่องหอม และเพราะว่าท่านได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ และตามพระโอวาทของพระองค์ ความร้ายนี้จึงได้ตกแก่ท่าน ตั้งทุกวันนี้"

เพราะยูดาห์โดยรวม และยิวมักกบฏเหล่านี้โดยเฉพาะได้อวดดีต่อพระสุรเสียงของพระเจ้าและไม่เชื่อฟังพระวอนะของพระองค์ นั่นจึงเป็นเหตุที่ว่าทำไมยูดาห์เผชิญการพิพากษาและความรกร้างว่างเปล่าที่พวกเขาเผชิญ พวกเขาได้อวดดีต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าและกำลังทนทุกข์กับผลที่ตามมาต่างๆของการทำเช่นนั้น

ยรม 44:24-25 นอกจากนี้เยเรมีย์ได้กล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นและแก่พวกผู้หญิงทั้งสิ้นว่า "บรรดาท่านทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวอนะของพระเยโฮวาห์ เยเรมีย์จึงเรียกพวกยิวมักกบฏในอียิปต์ (และพวกผู้หญิงที่มักกบฏของพวกเขา) ให้ฟังอีกข้อความหนึ่งจากพระเยโฮวาห์พระเจ้า

25 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ตัวเจ้าและภรรยาของเจ้าได้ยืนยันด้วยปากของเจ้าทั้งหลายเอง และได้กระทำด้วยมือของเจ้าทั้งหลายให้สำเร็จกล่าวว่า 'เราจะทำตามการปฏิญาณของเราซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า' แล้วก็ดำรงการปฏิญาณของเจ้าและทำตามการปฏิญาณของเจ้าแน่นอน พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงเผชิญหน้ายิวมักกบฏเหล่านี้ด้วยความเรื่องความมุ่งมั่นอันดีร้อนของพวกเขาที่จะนมัสการเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ต่อไป

ยรม 44:26-27 เพราะฉะนั้นบรรดาเจ้าทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวอนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราได้ปฏิญาณโดยชื่อใหญ่ยิ่งของเราว่า ปากของคนใดแห่งยูดาห์ตลอดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะไม่ออกนามของเราโดยกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ตราบใด' พระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์จึงทรงเรียกยิวทั้งปวงในอียิปต์ให้ฟังสิ่งที่พระองค์จะตรัส พระเจ้าทรงปฏิญาณ โดยพระนามยิ่งใหญ่ของพระองค์เอง นั่นคือ พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจะทรงหยุดการกระทำที่หน้าชื่อใจคดและเกือบเป็นการหมิ่นประมาทของพวกยิวในอียิปต์ที่ยังกล่าววลีนี้ต่อไปว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ตราบใด" วลีนั้นมีความหมายตรงตัวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้ากำลังมีชีวิตอยู่' หรือ 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงมีชีวิตอยู่' ยิวมักกบฏเหล่านี้ไม่ยอมนมัสการพระองค์หรือยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า

พระองค์ทรงสามารถพิพากษาพวกเขาได้ กระนั้นพวกเขาก็เที่ยวไปและ ‘ปฏิญาณ’ โดยพระนามของพระองค์อยู่ต่อไป แม้การร้องทูลว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ไม่ใช่เรื่องผิดในตัวมันเอง มันก็เหมือนเป็นการหมิ่นประมาทเมื่อพวกเขาใช้วลีนี้เป็นคำพูดติดปากและคำหยาบ ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขาไม่เชื่อคำพูดนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า เราจะทำให้พวกเขาเลิกกล่าวคำพูดนี้เสียที มีหมายเหตุไว้ข้างล่าง

27 ดูเถิด เราคอยอยู่เพื่อให้เกิดความร้าย มิใช่ความดี ชนยูดาห์ทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะถูกผลาญเสียด้วยดาบ และด้วยการกันดารอาหาร จนกว่าจะถึงที่สุดของเขา พระเจ้าจึงทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงจับตาคุณพวกเขาเพื่อความทุกข์ลำบากและไม่ใช่เพื่อความดี พวกยิวมักกบฏในอียิปต์จะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง แม้เยเรมีย์และบารุคและยิวบางคนที่ถูกบังคับให้เข้าไปในอียิปต์อาจหนีพ้นมาได้ ยิวส่วนใหญ่ที่นั่นก็จะถูกทำลาย คนอื่นๆคิดว่าจริงๆแล้วเยเรมีย์เสียชีวิตในอียิปต์ ไม่มีบันทึกจะแจ้งว่าเขาได้กลับมาถึงในยูดาห์จริงๆ

ยรม 44:28-30 กระนั้นบรรดาผู้ที่หนีพ้นดาบจะกลับจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินยูดาห์ มีจำนวนน้อย และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น ซึ่งมาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ จะทราบว่าการจะยังยืน เป็นคำของเราหรือคำของเขาทั้งหลาย คนชอบธรรมไม่กี่คน เช่น เยเรมีย์ และบารุคจะได้รับอนุญาตโดยพระเจ้าให้หนีพ้นการพิพากษาของพระองค์ที่มีต่อพี่น้องมักกบฏของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงประกาศว่าหลังจากพระองค์เสร็จธุระการพิพากษายิวมักกบฏที่ दौरानเหล่านี้ในอียิปต์แล้ว คนที่ปวงก็จะทราบว่าคำของผู้ใดกลายเป็นจริง: ของพวกเขาหรือของพระองค์ เออ ขอให้พระเจ้าเป็นผู้สัตย์จริงและทุกคนเป็นคนมุสาเถิด แม้ยิวโง่เขลาเหล่านี้คิดว่าเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์จะไว้ชีวิตพวกเขาหากพวกเขายังนมัสการนางต่อไป พระเจ้าก็ทรงประกาศว่าเราจะได้เห็นว่าการจะยังยืน

29 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือเราจะลงโทษเจ้าในที่นี้ เพื่อเจ้าจะได้ทราบว่า คำของเราจะตั้งมั่นคงอยู่ต่อเจ้าให้เกิดความร้ายเป็นแน่ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงทรงออกหมายสำคัญหนึ่งเพื่อที่ยิวมักกบฏเหล่านี้ในอียิปต์จะเข้าใจว่าพระองค์จะ

ลงโทษพวกเขาที่นั่น โดยหมายสำคัญนี้พวกเขาก็จะทราบว่าพระวณะของพระองค์จะยั่งยืนต่อสู้ออก
พวกเขา การพิพากษานั้นที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้จะเกิดแก่พวกเขาอย่างแน่นอน

30 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบฟาโรห์โฮฟราทซ์แห่งอียิปต์ไว้ในมือ
ศัตรูของเขา และในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ดังที่เราได้มอบเศเศคียาห์กษัตริย์
แห่งยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้ซึ่งเป็นศัตรูของเขา และแสวงหา
ชีวิตของเขา" กษัตริย์ผู้ครองราชย์ขณะนั้นในอียิปต์คือ ฟาโรห์โฮฟราทซ์ หมายสำคัญซึ่งพระเจ้าจะ
ประทานแก่พวกยิวมักกบฏในอียิปต์ก็คือว่า กษัตริย์อียิปต์ผู้นี้จะถูกปลดโดยเนบูคัดเนสซาร์
เหมือนกับที่เขาได้จับเศเศคียาห์กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์เป็นเชลยแล้ว เหมือนกับที่เศเศคิ
ยาห์พ่ายแพ้แก่เนบูคัดเนสซาร์ ฟาโรห์โฮฟราทซ์ก็จะพ่ายแพ้เช่นกัน พระเจ้าตรัสแก่ประชาชนมัก
กบฏของพระองค์ว่า จงถือนั่นเป็นหมายสำคัญหนึ่งจากเรา!

ส่วนที่เหลือของหนังสือเยเรมีย์เป็นรายการคำพยากรณ์ต่างๆที่กล่าวโทษประชาชาติ
ต่างๆแห่งภูมิภาคนั้นและไม่ได้เรียงตามลำดับเหตุการณ์หลังจากบทที่ 44 เป็นต้นไป นี่เป็น
บันทึกตามลำดับเหตุการณ์อันสุดท้ายที่เรามีเกี่ยวกับชีวิตและการรับใช้ของเยเรมีย์ บางคนคิดว่า
ต่อมาเขาสิ้นชีวิตในอียิปต์ อาจด้วยสาเหตุตามธรรมชาติต่างๆ คนอื่นๆก็คิดว่าเขาเป็นส่วนหนึ่ง
ของพวกยิวกลุ่มเล็กๆที่หนีออกจากอียิปต์ซึ่งถูกหมายเหตุไว้ใน 44:28 อย่างไรก็ตาม ไม่มีบันทึก
เจาะจงว่าเขาได้กลับมาในแผ่นดินนั้น แม้นั้นอาจเกิดขึ้นได้อย่างแน่นอนก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่า
หนังสือเพลงคร่ำครวญถูกเขียนหลังจากเยเรมีย์กลับมายังยูดาห์แล้ว แม้ไม่มีหลักฐานที่เป็นรูป
ธรรมเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ตาม

*ภาพรวมของเยเรมีย์ 45: บทสั้นๆบทนี้ถูกเขียนหาบารุค ผู้ช่วยของเยเรมีย์เพื่อตักเตือน
และหนุนใจเขาเป็นส่วนใหญ่*

ยรม 45:1-3 ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์บอกแก่บารุคบุตรชายเนริยาห์เมื่อเขา
เขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือตามคำบอกของเยเรมีย์ ในปีทีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตร

ของโยลียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เช่นเดียวกับที่เป็นในคำพยากรณ์หลายตอนของเยเรมีย์ พวกมันไม่ได้เรียงตามลำดับเหตุการณ์หรือลำดับก่อนหลัง ขณะที่บทที่แล้วกล่าวถึงช่วงวันต่างๆแห่งการรับใช้ของเยเรมีย์ เวลาตรงนี้คือตอนต้นในการรับใช้ของเขา ปีที่สี่ของเยโฮยาхимถูกเชื่อว่ากินเวลาตั้งแต่ปี 606 จนถึง 605 ก่อน ค.ศ. เมื่อคนบาบิโลนทำการรุกรานครั้งแรกของตนต่อยูดาห์ ดังที่ได้หมายเหตุไว้ก่อนหน้านี้ “บารุคบุตรชายเนริยาห์” เป็นผู้ช่วยและเลขาส่วส่วนตัวของเยเรมีย์ ดังที่ถูกระบุในข้อความนี้ เยเรมีย์สั่งบารุคผู้ช่วยของเขาให้เขียนบทสั้นๆนี้ตามคำบอกของตน เวลาขณะนั้นน่าจะเป็นหลังเหตุการณ์เหล่านั้นในบทที่ 36 ตอนที่เยโฮยาхимได้ทำลายหนังสือม้วนที่ถูกเขียนโดยบารุคแล้ว

2 "โอ บารุคเอ๋ย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสแก่ท่านดังนี้ว่า แหล่งที่มาในที่สุดของข้อความนี้ถูกกล่าวชัดเจน มันมาจากพระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระเจ้าจึงส่งข้อความนี้มาถึงบารุคผ่านทางเยเรมีย์

3 เจ้าได้กล่าวว่า 'บัดนี้ วิบัติแก่ข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มความทุกข์เข้าที่ความเศร้าโศกของข้า ข้าก็เหน็ดเหนื่อยด้วยการคร่ำครวญของข้า ข้าไม่ประสบความสำเร็จเลย' เห็นได้ชัดว่าบารุคเริ่มรู้สึกท้อใจแล้วในงานของพระเจ้า ก่อนหน้านั้นเขาได้ตั้งใจเขียนข้อความจากพระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ในบทที่ 36 เพียงเพื่อที่กษัตริย์เยโฮยาхимจะทำลายมันเสียในไฟ เพราะบารุคเป็นอาลักษณ์ที่ได้เตรียมหนังสือม้วนนั้น เขาจึงกลัวว่าชีวิตของตนอาจตกอยู่ในอันตราย ดังนั้นเขาจึงคร่ำครวญความยากลำบากของตน ด้านที่เป็นมนุษย์ของการรับใช้ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจน การมีจุดยืนที่เข้มแข็งมักมีราคาแพง บ่อยครั้งมีการเสียขวัญ ความท้อใจ และความกลัว เห็นได้ชัดว่าบารุคหวาดกลัวเพราะการยื่นหัตถ์เคียงข้างเยเรมีย์

ยรม 45:4 เจ้าจงบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด สิ่งใดที่เราก่อสร้างขึ้น เราจะทำลายลง และสิ่งใดที่เราได้ปลูก เราจะถอนขึ้นคือแผ่นดินนี้ทั้งหมด พระเจ้าทรงสั่งเยเรมีย์ให้ประกาศคำพูดต่อไปนี้แก่บารุค เยโฮยาхимได้เข้มข่วบารุค พระเจ้าจึงทรงส่งข่าวมาบอกผู้รับใช้ที่ถูกรบกวนจิตใจของพระองค์ว่าอาณาจักรของเยโฮยาхим (นั่นคือ ยูดาห์)

และการครอบครองของเขาจะถูกนำมาถึงที่สิ้นสุดในไม่ช้า พระเจ้าได้ทรงปลูกและสร้าง
อิสราเอลและยูดาห์ขึ้นแล้ว กระนั้นเพราะความบาปของพวกเขา พระองค์จึงกำลังจะรื้อทำลาย
และถอนอาณาจักรนั้น (นั่นคือ แผ่นดินนั้น) ขึ้นเสีย

ยรม 45:5 และเจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรือ อย่าหามันเลย เพราะพระ
เยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น แต่เราจะให้ชีวิตของเจ้าแก่เจ้า
เป็นบำเหน็จแห่งการสงครามในทุกสถานที่ที่เจ้าจะไป" เห็นได้ชัดว่าบารุคมีความใฝ่ฝันต่างๆ
เกี่ยวกับการรับใช้ที่ใหญ่โตกว่าเดิม จริงๆแล้วพระเจ้าทรงสอนเขาให้ถ่อมใจ มันง่ายจริงๆที่จะมี
ความทะเยอทะยานเกินพอดี พระเจ้าทรงเตือนความจำบารุคอย่างอ่อนโยนว่าเขาเป็นผู้รับใช้คน
หนึ่งและมีให้แสงหาความก้าวหน้าที่ใหญ่โตกว่าเดิม แม้พระเจ้ากำลังจะพิพากษาประชาชาติยู
ดาห์แล้ว พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะพิทักษ์รักษาและปกป้องบารุคผู้รับใช้ของพระองค์ แม้ความ
ทุกข์ลำบาก (นั่นคือ เหตุร้าย) จะเกิดแก่ประชาชาตินั้นทั้งสิ้น พระเจ้าก็จะดูแลบารุค ที่ใดก็ตามที่
บารุคไป พระเจ้าจะทรงไว้ชีวิตของเขา เขาจะเป็นเหมือนผู้ล่ามากกว่าผู้ถูกล่า (นั่นคือ บำเหน็จ
แห่งการสงคราม)

*ภาพรวมของเยเรมีย์ 46: เนื้อหาส่วนสุดท้ายของหนังสือเยเรมีย์เริ่มต้นตรงนี้ ยกเว้นบท
สุดท้าย (52) อีกหกบทถัดไปเป็นคำพยากรณ์ต่างๆที่กล่าวโทษบรรดาประชาชาติคนต่างชาติของ
ภูมิภาคนั้นที่อยู่รอบๆอิสราเอล ในบทนี้ จุดสนใจหลักอยู่ที่อียิปต์และการพิพากษาของพระเจ้าที่
เกิดกับมัน*

ยรม 46:1 พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับ
เรื่องบรรดาประชาชาติ จุดสนใจหลักของบทนี้ถูกหมายเหตุอย่างชัดเจนว่ากล่าวโทษบรรดา
ประชาชาติ (นั่นคือ คนต่างชาติ) คำหลังนี้ (โกยิม) ถูกใช้โดยพวกยิวจนทุกวันนี้ในการกล่าวถึง
พวกคนต่างชาติ

ยรม 46:2 เรื่องอียิปต์ เกี่ยวด้วยกองทัพของฟาโรห์เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์
ซึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส ที่เมืองการเคมิช และซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้โจมตี
แตกในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า

จุดสนใจหลักของคำพยากรณ์นี้คือ อียิปต์โดยรวมและกล่าวโทษกองทัพของฟาโรห์เนโค โดยเฉพาะ นี่เป็นฟาโรห์แห่งอียิปต์คนเดียวกับที่ต่อสู้กษัตริย์โยสิยาห์แห่งยูดาห์ที่เมกิดโดและฆ่าเขาเสีย เมื่อบาบิโลนเริ่มดำเนินการรุกรานอันรวดเร็วของมันไปทางทิศตะวันตกและทิศใต้ในปี 606 ก่อน ค.ศ. (ปีที่สี่ของเยโฮยาคิม) กองทัพอียิปต์ก็เคลื่อนพลขึ้นเหนือจากอียิปต์และเข้าทำศึกกับคนบาบิโลนที่การเคมิช ในศึกครั้งนั้น อียิปต์ภายใต้ฟาโรห์เนโคถูกทำให้พ่ายแพ้โดยเนบูคัดเนสซาร์

ยรม 46:3-4 "จงเตรียมตั้งและโล่ และประชิดเข้าสงคราม 4 จงผูกอานม้า พลม้าเอ๋ย จงขึ้นม้าเถิด จงสวมหมวกเหล็กของเจ้าเข้าประจำที่ จงขัดหอกของเจ้า จงสวมเสื้อเกราะของเจ้าไว้ กองทัพแห่งอียิปต์ถูกเรียกให้เตรียมพร้อมสำหรับทำศึกโดยพระเจ้า

ยรม 46:5-6 ทำไมเราเห็นเขาทั้งหลายครั้นคร้ามและหันหลังกลับ นักรบของเขาทั้งหลายถูกตีล้มลงและได้เร่งหนีไป เขาทั้งหลายไม่เหลียวกลับ ความสยดสยองอยู่ทุกด้าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงตรัสล่วงหน้าถึงความพ่ายแพ้ของอียิปต์ที่ศึกนั้นแห่งเมืองการเคมิช

6 คนเร็วก็หนีไปไม่ได้ นักรบก็หนีไปไม่รอด เขาทั้งหลายจะสะดุดและล้มลงในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส นอกจากนี้ คนอียิปต์จะไม่ถอยทัพหรือหนีไปอย่างง่ายดายด้วย นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงความพ่ายแพ้ของอียิปต์ที่เมืองการเคมิช

ยรม 46:7-8 นี่ใครนะ โสฬัชนมดั่งน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำซึ่งน้ำของมันซัดขึ้น พระเจ้าทรงใช้ภาพเปรียบเทียบที่คนอียิปต์คุ้นเคยดี แม่น้ำไนล์ไหลเอ่อตลิ่งของมันและท่วมทุกปี
8 อียิปต์โสฬัชนมดั่งน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำของมันซัดขึ้น เขาว่า 'ข้าจะขึ้น ข้าจะคลุมโลก ข้า

จะทำลายหัวเมืองและชาวเมืองนั้นเสีย' คุณแม่ น้ำไนล์ที่ไหลท่วม อียิปต์ได้ไหลเอ่อพรมแดน ประชาชาติของมันและได้ออกไปเผชิญหน้าบาบิโลนในความเยอหยิ่ง พวกเขาคิดอย่างจงหอง ว่าคุณสามารถพิชิตบาบิโลนได้

ยรม 46:9-10 **ม้าทั้งหลายเอ๋ย รุดหน้าไปเถิด รถรบทั้งหลายเอ๋ย เตือดดาลเข้า**
เถิด จงให้หีบออกไป คือคนเอธิโอเปียและคนพุด ผู้ถือโล่ คนลูติม นักถือและโก่งธนู เพราะ
ทรงทราบถึงความเยอหยิ่งและความมักใหญ่ใฝ่สูงของคนอียิปต์ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่าน
นี้จึงทรงเรียกพวกเขาให้ทำศึก พวกเขาพร้อมกับเหล่าพันธมิตรของตนคือ คนเอธิโอเปีย คน
ลิเบีย และคนลิเดียถูกล่อลวงให้ออกไปทำศึกกับบาบิโลน บางครั้งพระเจ้ายิ่งประทอนสิ่งที่ผู้คน
อยากได้ แต่ปกติแล้วมันไม่ได้ออกมาอย่างที่พวกเขาคิดไว้เลย

10 เพราะว่าวันนี้เป็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา เป็นวันแห่งการแก้แค้น
ที่จะแก้แค้นศัตรูของพระองค์ ดาบจะกินจนอิม และดื่มโลหิตของเขาจนเต็มคราบ เพราะองค์
พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทำการบูชาในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส พระเจ้ากำลังจะ
พิพากษาอียิปต์แล้ว ฟาโรห์เนโคได้ฆ่ากษัตริย์โยสียาห์แห่งยูดาห์อย่างโหดเหี้ยมเมื่อหลายปีก่อน
หน้านั้น บัดนี้พวกเขาจะได้รับการตอบสนองอันสาสมแล้ว พวกเขาจะถูกชดใช้ครบทุกบาททุก
สตางค์ เมื่ออียิปต์เผชิญหน้าบาบิโลนที่เมืองคารเคมิชข้างแม่น้ำยูเฟรติสในปี 607 ก่อน ค.ศ. (บาง
คนคิดว่าเป็น 605 ก่อน ค.ศ.) อียิปต์ก็พ่ายแพ้อย่างย่อยยับ พระเจ้าตรัสชัดเจนว่ามันเป็นการแก้
แค้นของพระองค์และการฆ่าสัตว์ของพระองค์ต่อสู้อุบัติกรรมของพวกเขา (ที่น่าสนใจคือ
คำที่แปลเป็น **องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า** (อาโดนาย เยโฮวี) พระนามนี้ตรงตัวคือ **องค์พระผู้เป็น**
เจ้าเยโฮวาห์ และมีค่าเท่ากับพระเยโฮวาห์ ในภาคพันธสัญญาเดิม คำๆนี้ปรากฏ 305 ครั้งและถูก
แปลเป็น **องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า** 304 ครั้งและเป็นพระเยโฮวาห์ครั้งเดียว)

ยรม 46:11-12 **โอ ธิดาพรหมจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย จงขึ้นไปทีกิเลอาด และไปเอา**
พิมเสน เจ้าได้ใช้จ่ายเป็นอันมากแล้ว และก็ไร้ผล สำหรับเจ้านั้นรักษาไม่หาย ในคำพูดที่เหมือน
คูถูก พระเจ้าจึงทรงสั่งอียิปต์ให้ไปยังกิเลอาด (แผ่นดินแห่งพิมเสนรักษาแผล) เพื่อไปเลียแผล

ของมัน (หลังจากการฟ่ายแพ้ของมันที่เมืองการเคมิช การถอยทัพของคนอียิปต์ร่นมาจากกิเลอาด ทางชายขอบด้านทิศตะวันออกของประเทศอิสราเอล) อย่างไรก็ตาม ในคำพูดที่เหมือนเยาะเย้ยนี้ พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าบาดแผลของพวกเขาจะรักษาไม่หาย นั่นคือ พวกเขาจะไม่ฟื้นจากการฟ่ายแพ้ของตนไม่ว่าทางทหารหรือทางประชาชาติ

12 บรรดาประชาชาติได้ยืนถึงความอายของเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยเสียงร้องของเจ้า เพราะว่าการรบสะอึกกัน เขาทั้งหลายได้ล้มลงด้วยกัน" ความฟ่ายแพ้ของอียิปต์จะเป็นหัวข้อสนทนาใน 'โตะข่าว' สมัยนั้น ความล้มจมของอียิปต์จะถูก 'ถ่ายทอด' ไปทั่วโลกสมัยนั้น

ยรม 46:13-14 พระวณะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ เรื่องการมาของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เพื่อจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์ ว่า คนอียิปต์ไม่เพียงฟ่ายแพ้ที่เมืองการเคมิชเท่านั้น แต่ในที่สุดแล้วพวกเขาจะถูกรุกรานและถูกตีสอน โดยบาบิโลนภายใต้การนำของเนบูกัดเนสซาร์ (นั่นคือ เนบูกัดเนสซาร์) การรุกรานนั้นเกิดขึ้นในอีกหลายปีต่อมา หลังจากการทำศึกที่เมืองการเคมิช

14 "จงประกาศในอียิปต์ และป่าวร้องในมิกดล จงป่าวร้องในโนฟและทอปานเฮส จงกล่าวว่า ยืนให้พร้อมไว้และเตรียมตัวพร้อม เพราะว่าดาบจะกินอยู่รอบตัวเจ้า หลายหัวเมืองของอียิปต์ถูกหมายเหตุไว้ มิกดลเป็นนครที่มีป้อมปราการบนพรมแดนด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอียิปต์ โนฟเป็นเมืองเดียวกับเมมฟิสและเป็นนครหลวงของอียิปต์ ทอปานเฮสอยู่ทางทิศตะวันตกของมิกดล พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงทรงส่งข่าวไปบอกอียิปต์ให้เตรียมพร้อมสำหรับการถูกรุกรานและความฟ่ายแพ้

ยรม 46:15-18 ทำไมชายที่กล้าหาญของเจ้าจึงหนีเสียเล่า พวกเขาไม่ยืนมั่นอยู่ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงผลัดเขาล้มลง พร้อมกับสำนวนโวหารแบบบทกวี พระเจ้าผ่านทางเยเรมีย์ทรงถามว่าทำไมพวกทหารของอียิปต์จึงถูกกวาดไปเสีย ทำไมพวกเขาถึงฟ่ายแพ้? เหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว: พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาฟ่ายแพ้

16 พระองค์ทรงทำให้คนเป็นอันมากสะดุด เออ เขาล้มลงกันและกัน และเขาทั้งหลายพูดว่า 'ลุกขึ้นเถอะ ให้เรากลับไปยังชนชาติของเรา ไปยังแผ่นดินที่เราถือกำเนิด เพราะเรื่องดาบของผู้บีบบังคับ' ในการทำศึกที่ตามมาระหว่างอียิปต์กับบาบิโลน ทหารอียิปต์จำนวนมากจะล้มตายในการสู้รบ คนเหล่านั้นที่ไม่ถูกฆ่าตายก็ตัดสินใจถอนตัวและหนีกลับไปบ้านของตน

17 พวกเขาได้เรียกชื่อฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า 'ผู้ือกทิก ผู้ปล่อยให้ออกาสผ่านไป' ชาวที่ผู้คนชุบชิบกันตาม 'ท้องถนน' หลังจากศึกนั้นก็ถือว่า ฟาโรห์แห่งอียิปต์ได้ส่งเสียงดัง (นั่นคือ คุยไม้ไอ้อวด) แต่บัดนี้เขากลายเป็นอดีตไปเสียแล้ว

18 เพราะบรมมหากษัตริย์ ผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ตราบใด เขาทาโบรอยู่ท่ามกลางภูเขาทั้งหลาย และภูเขาการเมลอยู่ข้างทะเลอันใด จะมีผู้หนึ่งมานั้นนั้น ขณะที่พระเจ้าทรงประกาศความพินาศที่จะมานั้นของอียิปต์ พระองค์ก็ทรงปฏิญาณโดยพระองค์เอง – “บรมมหากษัตริย์ ผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา” พระเจ้าตรัสถึงสถานที่ที่เป็นจุดเด่นสองแห่งในอิสราเอล: ภูเขาทาโบรซึ่งอยู่ติดกับที่ราบเอสดราเอลและภูเขาการเมลที่อยู่ใกล้ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน สถานที่สองแห่งนั้นตั้งมั่นคงอยู่แน่นันใด คนบาบิโลนก็จะมานั้น (และทำให้อียิปต์พ่ายแพ้) ฉะนั้น

ยรม 46:19-20 โอ ธิดาผู้อาศัยในอียิปต์เอ๋ย จงเตรียมข้าวของสำหรับตัวเจ้าเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เพราะว่าเมืองโนฟจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆ และรกร้าง ปราศจากคนอาศัย พระเจ้าจึงทรงเตือนอียิปต์ให้เตรียมพร้อมสำหรับการถูกกวาดไปเป็นเชลย เมืองโนฟนครหลวงของพวกเขาจะถูกทำลายในไม่ช้าโดยบาบิโลนและคนอียิปต์จะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยเหมือนที่พวกยิวในเยรูซาเล็มจะโดน (มันเป็นธรรมเนียมของบาบิโลนที่จะกวาดต้อนชนชั้นผู้ปกครองของประเทศต่างๆที่พวกเขาพิชิตไปเป็นเชลย อียิปต์จะไม่ได้รับการยกเว้น)

20 อียิปต์เป็นเหมือนวัวสาวตัวงาม แต่การทำลายจากทิศเหนือมาจับเธอ ในหลายๆด้าน อียิปต์เป็นประเทศหนึ่งที่สวยงาม – ดูวัวสาวตัวงาม แต่การทำลายล้างซึ่งออกมาจากทิศเหนือ โดยน้ำมือของบาบิโลนก็กำลังใกล้เข้ามา

ยรม 46:21-24 ทหารรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอ ก็เหมือนลูกวัวที่ได้ขุนไว้ให้อ้วน
เออ ด้วยเขาทั้งหลายหันกลับและหนีไปด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ยอมยืนหยัด เพราะวันแห่ง
หายนะของเขาได้มาเหนือเขาทั้งหลาย และเป็นเวลาแห่งการลงโทษเขา อียิปต์ได้ว่าจ้างเหล่า
ทหารรับจ้างซึ่งอาจเป็นคนเอธิโอเปีย คนลิเบีย และคนลิเดียที่ถูกหมายเหตุไว้ในข้อ 9 อย่างไม่
ก็ตาม คนเหล่านั้นเองก็จะเป็นเหมือนวัวผู้ที่ถูกขุนให้อ้วนสำหรับถูกฆ่าและถวายเป็นเครื่องสัตว
บูชา เมื่อบาบิโลนรุกราน พวกเขาจะละทิ้งและหนีไป

22 เธอทำเสียงเหมือนงูที่กำลังเลื้อยออกไป เพราะศัตรูของเธอจะเดินกระบวนเข้ามาด้วย
กำลังทัพ และมาสู้กับเธอด้วยขวาน เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่โค่นต้นไม้ แม้ถูกเปรียบว่าเป็น
เหมือนวัวสาวตัวหนึ่งที่จะร้องมอมอในทุ่งหญ้าของมัน วันนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้วเมื่อคนอียิปต์จะ
เป็นเหมือนงูตัวหนึ่งที่เลื้อยไปซึ่งขู่ฟ่อๆเมื่อมันถูกขับให้ออกไปจากรูของมัน คนบาบิโลนที่
รุกรานจะไม่เพียงมาในฐานะกองทัพที่พิชิตเท่านั้น พวกเขาจะมาพร้อมกับขวานหลายเล่มเพื่อ
โค่นบรรดาต้นไม้แห่งอียิปต์ด้วย

23 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาทั้งหลายจะโค่นป่าของเธอลง แม้ว่าป่านั้นใครจะเข้าไปค้นหา
ไม่ได้ เพราะว่าพวกเขาทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าตักแตน นับไม่ถ้วน ภาพเปรียบหลายอย่างถูก
ผสมกันตรงนี้ ดูกองทัพคนตัดไม้ คนบาบิโลนจะโค่นอียิปต์จนเกลี้ยง นั่นคือ พวกเขาจะทำลาย
ทุกอย่างที่ขวางหน้า พวกเขาจะเป็นเหมือนกษัตริย์แห่งฝูงตักแตนซึ่งมีจำนวนนับไม่ถ้วน

24 ธิดาของอียิปต์จะถูกกระทำให้อาย เธอจะถูกมอบไว้ในมือของชนชาติหนึ่งจากทิศ
เหนือ" อียิปต์กำลังจะถูกทำให้อับอายและถูกมอบไว้แก่คนบาบิโลนซึ่งเป็นชนชาติแห่งทิศเหนือ

ยรม 46:25-26 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า "ดูเถิด เรา
จะนำการลงโทษมาเหนือเหล่าฝูงชนของโนและฟาโรห์ และอียิปต์และบรรดาพระและกษัตริย์ทั้ง
ปวงของเมืองนั้น ลงเหนือฟาโรห์และคนทั้งหลายที่วางใจในท่าน 'โน' เป็นอีกหนึ่งนครใหญ่ใน
อียิปต์สมัยนั้นและเป็นนครหนึ่งซึ่งฟาโรห์ใช้เป็นนครหลวงสำคัญอันดับสอง มันก็จะถูกลงโทษ

อย่างหนักเช่นกันเมื่อบาบิโลนรุกราน ฟาโรห์แห่งอียิปต์จะไม่เพียงถูกทำให้ตกต่ำในวันนั้นเท่านั้น แต่บรรดาพระต่างดาวแห่งอียิปต์ตลอดจนคนทั้งปวงที่วางใจในพวกเขาก็จะตกต่ำลงด้วย

26 และเราจะมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือข้าราชการของท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังจากอียิปต์จึงจะมีคนอาศัยอยู่อย่างสมัยก่อน อีกไม่นานอียิปต์จะถูกพิชิตโดยบาบิโลนภายใต้การนำของเนบูคัดเนสซาร์ (นั่นคือ เนบูคัดเรสซาร์) กระนั้นอียิปต์ก็จะได้รับอนุญาตให้ได้อธิปไตยของมันกลับคืนมาและมีผู้คนอาศัยอีกครั้ง เอเสเคียล 29:13-14 บอกล่วงหน้าว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นหลังจากผ่านไป 40 ปี

ยรม 46:27-28 แต่อย่ากลัวเลย โอ ยาโคบ ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่าครั่นคร้ามเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย เพราะคูเอ็ด เราจะช่วยเจ้าให้รอดได้จากที่ไกล และช่วยเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมาและมีความสงบและความสบาย และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลัว แม้บทนี้พุ่งเข้าไปที่การพิพากษาที่ไกลจะเกิดแก่อียิปต์ บัดนี้พระเจ้าก็ทรงกลับมาให้ความสนใจแก่อิสราเอลอีกครั้ง อาณาจักรฝ่ายเหนือได้ตกเป็นเชลยผ่านทางอัสซีเรียนานกว่า 100 ปีแล้ว (และยูดาห์กำลังจะตกไปเป็นเชลยผ่านทางบาบิโลน) แม้ถูกพระเจ้าพิพากษา พระองค์ก็ทรงบอกล่วงหน้าอีกครั้งว่าเมื่อถึงคราวเหมาะสม พระองค์จะทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากการตกเป็นเชลยและนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาอีก ในวันนั้นพวกเขาจะอาศัยอยู่ในสันติภาพและความปลอดภัย เห็นได้ชัดว่าการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้ยังไม่สมบูรณ์ทั้งหมด มันจะสำเร็จจริงตามนั้นในยุคพันปี พระเจ้าจึงสั่งพวกเขาว่าอย่ากลัวเลย

28 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นมาถึงซึ่งอวสาน คือประชาชาติที่เราได้จับเจ้าให้ไปอยู่นั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้อวสานทีเดียว เราจะตีสอนเจ้าตามขนาด เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าไม่ถูกทำโทษเป็นอันขาด" เมื่อพระเจ้าทรงประกาศการพิพากษาต่ออียิปต์แล้ว พระองค์ก็ทรงปกป้องโยนอิสราเอลประชาชนแห่งพันธสัญญาของพระองค์ พระองค์เตือนความจำพวกเขาว่า

พระองค์ยังอยู่กับพวกเขาเหมือนเดิม แม้พระเจ้าจะทรงลงโทษประชาชาติอื่นๆอย่างถล่มทลาย นั่นคือทำให้ประชาชาติเหล่านั้นถึงสิ้นสุดเลยทีเดียว พระองค์ก็จะไม่ทรงทำเช่นนั้นกับอิสราเอล แทนที่จะทำลายพวกเขาจนพินาศในฐานะประชาชาติหนึ่ง พระองค์จะทรงเตือนพวกเขาอย่างยุติธรรมแทน (นั่นคือ ตามขนาด) พระเจ้าจะลงโทษอิสราเอล แต่พระองค์จะไม่ทำลายพวกเขา

ภาพรวมของเยเรมีย์ 47: ประชาชาติถัดไปที่พระเจ้าจะทรงเล่นงานคือ ฟิลิสเตียและไทระ ซึ่งเป็นประชาชาติที่อยู่ติดกับอิสราเอลตามแนวชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

ยรม 47:1-3 พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องฟิลิสเตียก่อนที่ฟาโรห์โอมติเมืองกาซา ในสงครามที่จะมีขึ้นระหว่างอียิปต์กับบาบิโลน คนฟิลิสเตียจะหนีไม่พ้น ก่อนเมืองกาซาถูกทำลาย พระเจ้าทรงส่งคำพยากรณ์นี้ผ่านทางเยเรมีย์ไปถึงคนฟิลิสเตีย (เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำว่า *คนปาเลสไตน์* ในปัจจุบันจริงๆแล้วเป็นคำฮีบรูเดียวกับคนฟิลิสเตีย เมืองกาซาที่ว่าเป็นอันเดียวกับเมืองกาซาในปัจจุบัน) เมื่อฟาโรห์เนโคเดินทัพขึ้นเหนือไปต่อสู้คนบาบิโลน เขาก็คิดบัญชีแค้นอันเก่าแก่กับเมืองกาซาก่อน ซึ่งเป็นหนึ่งในห้าเมืองของฟิลิสเตีย

2 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด น้ำทั้งหลายกำลังขึ้นมาจากทิศเหนือ และจะกลายเป็นกระแสน้ำท่วม มันจะท่วมแผ่นดินและสารพัดซึ่งอยู่ในนั้น ทั้งเมืองและผู้ที่อาศัยอยู่ในเมือง คนจะร้องรำไร และชาวแผ่นดินนั้นทุกคนจะคร่ำครวญ แม้อียิปต์จะสร้างความเสียหายแก่เมืองกาซา ความทุกข์ลำบากที่ร้ายแรงกว่าก็กำลังมาผ่านทางบาบิโลน เพราะว่าเมื่อคนบาบิโลนรุกรานอียิปต์ พวกเขาจะเคลื่อนพลผ่านเข้ามาในฟิลิสเตียและเมืองกาซาซึ่งอยู่ในเส้นทางของพวกเขาพอดี น้ำท่วมที่ไหลมาจากทิศเหนือหมายถึงบาบิโลนอย่างชัดเจน

3 เมื่อได้ยินเสียงกบม้ตัวแข็งแรงของเขากระแทบ และเสียงรกรบของเขากรูกันมา และเสียงล้อรถดังกึกก้อง พวกพ่อก็จะมีได้หันกลับมาดูลูกทั้งหลายของตน เพราะมือของเขาอ่อนเปลี้ยเต็มทีแล้ว เมื่อกองทัพบาบิโลนยกเข้ามาในฟิลิสเตียพร้อมกับทหารราบ ทหารม้า และรถ

รบ (ยังไม่รวมทหารสนับสนุนของพวกเขา) คนฟิลิสเตียจะตกใจกลัวเหลือเกินจนพวกเขาจะหนีไปและลืมเกี่ยวกับลูกๆของตนเสีย นี่แสดงให้เห็นว่าคนฟิลิสเตียไม่ได้มีคุณธรรมสักเท่าไร

ยรม 47:4-5 เพราะวันที่จะมาถึงซึ่งจะทำลายฟิลิสเตียทั้งถิ่น และจะตัดผู้

อุปถัมภ์ทุกคนที่เหลื่ออยู่ออกจากเมืองไทรและเมืองไซดอน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายคนฟิลิสเตีย คือคนที่เหลื่ออยู่ในแถบคัฟโธร์นั้น เมื่อการพิพากษาของพระเจ้าตกใส่ฟิลิสเตียผ่านทางคนบาบิโลน เหล่าพันธมิตรของพวกเขา นั่นคือ ไทรและไซดอน (นั่นคือ เลบานอน) ก็จะหนีไม่พ้นเช่นกัน เราได้เห็นหมายเหตุเกี่ยวกับที่มาของคนฟิลิสเตีย เห็นได้ชัดว่าเดิมทีพวกเขามาจากคัฟโธร์ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นเกาะครีต พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ชนที่ใหญ่กว่าซึ่งรุกรานและเข้าไปอาศัยอยู่ในชายฝั่งด้านตะวันตกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อคนฟินิเซีย ประเด็นที่ใหญ่กว่าก็คือว่า ไม่มีพวกเขาสักคนจะหนีพ้นพระพิโรธของพระเจ้าผ่านทางบาบิโลน

5 เมืองกาซาก็ล้านเลี่ยน และเมืองอัสเคโลนก็ถูกตัดออกพร้อมด้วยคนที่เหลื่ออยู่ในหุบเขาของเขา เจ้าจะเชือดเนื้อเถื่อนของเจ้าอีกนานเท่าใด เหมือนคนๆหนึ่งที่เส้นผมของเขาถูกโกนออกเสีย เมืองกาซาก็จะถูกทำให้ล้านเลี่ยนเช่นกัน ภาพเปรียบนี้ไม่เพียงกล่าวถึงการไว้ทุกข์อันรุนแรงเท่านั้น แต่ยังกล่าวถึงการถูกทำลายด้วย อัสเคโลนซึ่งเป็นเมืองพี่เมืองน้องทางเหนือของกาซาจะถูกตัดออก (นั่นคือ ถูกทำลาย) เช่นกัน พวกผู้ลี้ภัยของนครเหล่านี้ซึ่งหนีไปยังหุบเขาต่างๆที่อยู่ใกล้เคียงจะถูกจับได้และถูกตัดออกด้วย วิธีสุดท้ายเกี่ยวกับการที่พวกเขาเชือดเนื้อเถื่อนตัวเองอาจหมายถึงการไว้ทุกข์หรือไม่ก็การทำร้ายตัวเองต่อหน้าบรรดาพระต่างคำของพวกเขาเพื่อขอความช่วยเหลือ พระเจ้าจึงทรงถามว่าพวกเขาจะทำเรื่องโง่ๆเช่นนั้นอีกนานเท่าใด

ยรม 47:6-7 โอ ดาบแห่งพระเยโฮวาห์ เจ้าข้า อีกนานเท่าไรท่านจึงจะสงบ จง

สอดตัวเข้าไปในฝักเสี้ยเถิด จงหยุดพักและอยู่นิ่งๆเสียที ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงถามอย่างกวีว่าอีกนานเท่าใดกว่าที่ดาบแห่งการพิพากษาของพระเจ้าจะถูกทำให้สงบเสียที ความเห็นที่ใหญ่โตกว่าตรงนี้อาจหมายถึงคนฟิลิสเตียซึ่งตระหนักว่าการถูกติสอนของตนสุดท้ายแล้วเป็นมาจาก

พระหัตถ์ของพระเจ้า พวกเขาจึงขอร้องให้ดาบแห่งการพิพากษาของพระเจ้าถูกเอาไปเก็บและหยุดพักเสียที

7 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำชับ มันจะสงบได้อย่างไรเล่า พระองค์ทรงบัญชาและแต่งตั้งให้ดาบนั้นต่อสู้แอสเคโลนและต่อสู้ชายทะเล " ในการตอบกลับคำวิงวอนของคนฟิลิเตียที่ให้ดาบของพระเยโฮวาห์หยุดพักเสียที ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงถามว่า 'มันจะสงบได้อย่างไรเล่า?' พระเจ้าทรงตั้งพระทัยแน่วแน่แล้วว่าจะส่งการพิพากษามาต่อสู้ฟิลิเตีย รวมถึงแอสเคโลนและชายฝั่งทะเลที่เป็นพรมแดนด้วย ดังนั้นพระเจ้าจึงจะทำให้พระประสงค์ที่ทรงกำหนดไว้ของพระองค์สำเร็จ แม้บางคนอาจร้องขอให้พระองค์หยุด พระประสงค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระองค์ก็จะถูกทำให้สำเร็จ

ภาพรวมของเยเรมีย์ 48: บทยาวๆ ถัดไปนี้เป็นคำพยากรณ์กล่าวโทษโมอับเพราะความเย่อหยิ่งตามเนื้อหนังและการเหยียดหยามของมันต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ยรม 48:1-2 เกี่ยวข้องกับเรื่องโมอับ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า " วิบัติแก่เนโบ เพราะเป็นที่ถูกทิ้งร้าง คิริยาธาอิมได้อายุ มันถูกยึดแล้ว มิสกาบก็ได้อายุและคร่ำมกแล้ว โมอับเป็นดินแดนที่อยู่ทางทิศตะวันออกของทะเลตาย มันตรงกับพื้นที่นั้นของประเทศจอร์แดนในปัจจุบัน โปรดสังเกตว่าพระเจ้าทรงประกาศชื่อเรียกเต็มยศของพระองค์ "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล" ไม่มีคำถามเลยว่าผู้ใดกำลังบอกล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น พระเจ้าจึงทรงประกาศวิบัติแก่เนโบซึ่งเป็นนครหนึ่งและภูเขาสูงหนึ่งที่อยู่บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนและเมืองเยรีโค ในไม่ช้ามันจะถูกทำลาย นครอื่นๆของโมอับ คิริยาธาอิมและมิสกาบก็จะอายุด้วย นั่นคือ ถูกทำให้ร้างเปล่า

2 จะไม่มีการสรรเสริญโมอับอีกต่อไป ในเมืองเฮชโบนคนเหล่านั้นได้วางแผนปองร้ายต่อโมอับว่า 'มาเถอะ ให้เราตัดมันออกเสียจากการเป็นประชาชาติ' โอ เมืองมัดเมนเอัย เจ้าจะถูกตัดลงมาเหมือนกัน ดาบจะไล่ตามเจ้าไป นครอื่นๆของโมอับถูกหมายเหตุไว้: เฮชโบนและมัดเมน

พวกเขาก็เผชิญการทำลายล้างเช่นกัน เหมือนกับที่บาบิโลนจะยกเข้ามาและทำลายยูดาห์ พวกเขา ก็จะยกทัพไปทางทิศตะวันออกและทำลายโมอับเช่นกัน

ยรม 48:3-6 จะมีเสียงร้องมาแต่โฮโรนาอิมว่า 'การล้างเปล่าและการทำลาย อย่างใหญ่หลวง' นครอื่นๆของโมอับถูกกำหนดไว้สำหรับการถูกจับและการทำลายล้าง ในกรณีนี้คือ โฮโรนาอิมและดูอีท 4 เมืองโมอับถูกทำลายเสียแล้ว ได้ยินเสียงร้องไห้จากพวกเด็กเล็กๆ ของเธอ 5 เพราะเขาทั้งหลายจะขึ้นไปร้องไห้ที่ทางขึ้นเมืองดูอีท เพราะพวกศัตรูได้ยินเสียง ร้องไห้เพราะการทำลาย ที่ทางลงจากเมืองโฮโรนาอิม

6 หนีเถิด เอาตัวรอดเถิด จงเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่ในถิ่นทุรกันดาร เสียงร้องบอกให้หนีดัง ก้องไปทั่วโมอับ สิ่งที่คุณมีปัญญากำกัน ในสมัยนั้นคือ หนีไปยังถิ่นทุรกันดารและเป็นเหมือน พุ่มไม้ นั่นคือ พุ่มไม้ในทะเลทราย

ยรม 48:7-9 เพราะว่าเจ้าได้วางใจในผลงานและในทรัพย์สมบัติของเจ้า เจ้าจะ ต้องถูกยึดด้วย และพระเคโมชจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับปุโรหิตและเจ้านายของเขา โมอับเป็นแหล่งกำเนิดของการนับถือรูปเคารพ เช่น การนับถือพระบาอัลซึ่งได้ลามมายัง อิสราเอลและยูดาห์ พระเคโมชถูกเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับการนับถือพระบาอัลและเป็นรูปแบบ หนึ่งของพระบาอัล เพราะเหตุการณ์นับถือรูปเคารพอันโจ่งแจ้งของพวกเขา ทั้งๆที่รู้เกี่ยวกับพระเย โสวาห์พระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ไม่ไกล พระเจ้าจึงจะพิพากษาโมอับอย่างรุนแรง – พวก นักบวชและบรรดาผู้นับถือพระนั้น

8 และผู้ทำลายจะมาเหนือเมืองทุกเมืองและไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้ หุบเขาจะต้อง พินาศและที่ราบจะต้องถูกทำลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงล้นพระวาจาไว้ ผู้ทำลายคือ กองทัพบาบิ โลน ไม่มีใครใดในโมอับจะหนีพ้นความพิโรธของพวกเขา การทำลายล้างที่จะมานั้นสุดท้าย แล้วเป็นมาจากพระเจ้า

9 จงให้ปีกแก้มอับ เพื่อว่ามันจะหนีรอดไปได้ เพราะหัวเมืองของมันจะกลายเป็นที่
รกร้าง ปราศจากสิ่งใดอาศัยอยู่ในนั้นเลย ด้วยคำพูดไปเพราะแบบกวี ผู้พยากรณ์ท่านนี้ร้องบอก
ชาวโมอับให้บินหนีไปหากทำได้ การทำลายล้างแผ่นดินของพวกเขาใกล้เข้ามาแล้ว

ยรม 48:10 ผู้ใดกระทำงานของพระเยโฮวาห์อย่างไม่ซื่อ ผู้นั้นก็ถูกสถาป ผู้ที่
กั้นไม้ให้ดาบของตนกระทำให้โลหิตตก ผู้นั้นจะถูกสถาป คำกำชับตรงนี้มีไปยังคนบาบิโลนเพราะ
พวกเขาถูกเรียกให้ทำงานของพระเยโฮวาห์ – นั่นคือ ทำลายโมอับ คำที่แปลเป็น อย่างไม่ซื่อ (เร
มียาห์) จริงๆแล้วหมายความว่า ‘อย่างซุ่มๆ’ หรือ ‘อย่างเกียจคร้าน’ บาบิโลนถูกเตือนมิให้หย่อน
ยานในการทำลายโมอับ พวกเขาจะต้องไม่ละเว้นเสียจากการฆ่าฟันบรรดาผู้นับถือรูปเคารพของ
พระบาอัลและพระเคโมช

ยรม 48:11-13 โมอับสบายตั้งแต่หนุ่มๆมา และได้ตกตะกอน มันไม้ได้ถูกถ่าย
ออกจากภาชนะนี้ไปภาชนะนั้น หรือต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย ดังนั้น รสจึงยังอยู่ในนั้นและกลิ่น
ก็ไม่เปลี่ยนแปลง" โมอับได้สำราญใจกับช่วงเวลาที่ดินนับตั้งแต่สมัยแรกๆของมันในฐานะ
ประชาชาติหนึ่ง คุณน้ำองุ่นที่ถูกทิ้งให้ตกตะกอน โมอับกลายเป็นคนมั่งมีและปวกเปียกไปเสีย
แล้ว Gill พรรณนาถึงภาพเปรียบเทียบว่า “และได้ตกตะกอน” ดังต่อไปนี้: “ภาพเปรียบเทียบนี้ถูกเอามา
จากน้ำองุ่น ซึ่งยิ่งมันตกตะกอนนานเท่าใด มันก็มีรสชาติดีขึ้นและดูสวยงามมากยิ่งขึ้นเท่านั้น
และสื่อถึงความสุขสบายของคนโมอับ ความมั่งคั่งที่พวกเขาครอบครองและที่พวกเขาไว้วางใจ”
โมอับไม่เคยประสบกับการรุกรานและการตกเป็นเชลย มันจึงกลายเป็นประชาชาติที่ไม่เอา
พระเจ้าและไม่อยากได้อะไรแล้ว นี่เหมือนกับอเมริกาไม่มีผิด

12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะส่งนักรบทั้งหลาย
มาให้เขาเพื่อทำให้เขาท่องเที่ยวไป และเทภาชนะของเขาให้เกลี้ยง และทูปไหของเขาให้แตกเป็น
ชิ้นๆ พระเจ้าทรงเตือนว่าบรรดาผู้รุกรานที่ปล้นชิงทรัพย์ (นั่นคือ บาบิโลน) จะลงมายังโมอับใน
ไม่ช้าและทำให้พวกเขาร้อนเร่ไปท่ามกลางประชาชาติต่างๆ ดูขบวนการที่ถูกทำแตก ประชากร
ของโมอับจะถูกเทออกจนเกลี้ยง

13 แล้วโมอับก็จะได้อายเพราะพระโคโมช อย่างที่วงศ์วานอิสราเอลได้อายเพราะเบเซเอล อันเป็นที่วางใจของเขา วันนั้นจะมาถึงในไม่ช้าเมื่อโมอับจะอับอายเพราะพระโคโมชที่ตนนับถือ (นั่นคือ พระบาอัล) เหมือนกับที่อาณาจักรฝ่ายเหนือได้อับอายเพราะการที่พวกเขาวางใจในรูป ลูควิวทองคำนั้นที่เบเซเอล ฝ่ายหลังได้วางใจในรูปเคารพนั้นและถูกทำลายและถูกทำให้อับอาย เพราะเหตุนั้น พวกเขาไม่เป็นประชาชาติอีกต่อไปแล้ว โมอับก็จะเป็นอย่างเดียวกัน

ยรม 48:14-17 **เจ้าว่าอย่างไรได้ว่า 'เราเป็นพวกวีรชนและทแกล้วทหารสำหรับ สงคราม' ความเห่อเหิมและความเย่อหยิ่งของโมอับถูกตำหนิ พระเจ้าทรงประจักษ์หน้าพวกเขา ด้วยเรื่องความมั่นใจแบบ โง่ๆ ของพวกเขาในกำลังทหารของตน**

15 เมื่อโมอับถูกทำลายและขึ้นไปจากหัวเมืองของมันแล้ว และคนหนุ่มๆ ที่คัดเลือกแล้ว ของเมืองก็ลงไปสู่การถูกฆ่า พระบรมมหาราชย์ผู้ทรงพระนามว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัส ดังนี้แหละ แม้จงหองและพึ่งตัวเอง โมอับก็จะถูกทำลายในไม่ช้า บรรดาคนหนุ่มของมันจะถูก ฆ่าตายในศึกเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้นกับบาบิโลน โปรดสังเกตว่าพระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองว่า – “พระบรมมหาราชย์ผู้ทรงพระนามว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา” พระเยโฮวาห์ไม่เพียงเป็น พระบรมมหาราชย์แห่งอิสราเอลเท่านั้น แต่ของประชาชาติทั้งปวงด้วย โมอับกำลังจะได้รับ บทเรียนนั้นอย่างเจ็บปวด

16 ภัยพิบัติของโมอับอยู่ใกล้แค่คืบแล้ว และความทุกข์ใจของเขาก็เร่งก้าวเข้ามา ภัยพิบัติ กำลังจะตกเหนือประชาชาติโมอับแล้ว *ความทุกข์ใจ* (นั่นคือ ความทุกข์ลำบาก) กำลังเร่งเข้ามา ใกล้พวกเขา

17 บรรดาท่านที่อยู่รอบเขา จงเสียใจด้วยเขาเถิด และบรรดาท่านที่รู้จักชื่อเขาด้วย จง กล่าวไว้ว่า 'ไม้ธารพระกรอันทรงฤทธิ์หักเสียแล้ว คือคทาอันรุ่งโรจน์นั้น' พระเจ้าจึงทรงเรียกดิน แคนอื่นๆ ให้ไว้ทุกข์เพราะความพินาศของโมอับ พวกเขาถูกเรียกให้ถามว่าทำไมพวกคนหนุ่ม และแก่ที่สุดแห่งโมอับถึงถูกทำลายเช่นนั้น – พวกคนหนุ่มแห่งกองทัพของโมอับ

ยรม 48:18-19 **ธิดาผู้อาศัยเมืองดีโบนเอ๋ย จงลงมาจากสง่าราศีของเจ้าและนั่ง**
ด้วยความกระหาย เพราะผู้ทำลายโมอับจะมาสู้กับเจ้า เขาจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า ดี
โบนคือนครหนึ่งของโมอับและเห็นได้ชัดว่าเป็นหนึ่งในเมือง 'ฟูฟา' ของมัน ถึงกระนั้น บรรดา
คนมั่งมีแห่งแผ่นดินนี้ก็จะถูกทำให้ยากจนลงในไม่ช้า บาบิโลนจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งแห่ง
แผ่นดินนั้นในไม่ช้า

19 โอ ชาวเมืองอาโรเออร์เอ๋ย จงยืนเฝ้าอยู่ข้างทาง จงถามชายที่หนีมาและผู้หญิงที่
รอดพ้นมาว่า 'เกิดเรื่องอะไรขึ้น' อาโรเออร์เป็นอีกนครหนึ่งของโมอับ โดยอยู่ทางใต้ของดีโบน
ชาวเมืองอาโรเออร์จึงถูกเรียกให้ถามว่าทำไมบรรดาชาวเมืองดีโบนที่แต่ก่อนเคยมั่งมีจึงกำลังหนี

ยรม 48:20-25 **โมอับถูกกระทำให้ได้ாய เพราะมันแตกเสียแล้ว คร่ำครวญและ**
ร้องรำไรอยู่ จงบอกแถมแม่น้ำอารโนนว่า 'โมอับถูกทำลายเสียแล้ว' ประชาชาติที่กำลังจะกลายเป็น
ดินแดนรกร้างและพินาศแล้ว อารโนนอยู่ทางทิศใต้และเป็นดินแดนที่อยู่ใต้สุดของโมอับ
ข่าวเรื่องความล่มจมของโมอับจะแพร่สะพัดไปและบรรดาชาวดินแดนนั้นจะคร่ำครวญและ
ร้องไห้เพราะมัน

21 การพิพากษาได้ตกเหนือที่ราบ เหนือโฮโลน และยาฮาต และเมฟาอาท เมืองอื่นๆที่
เผชิญการทำลายล้างโดยบาบิโลนถูกหมายเหตุไว้

22 และดีโบน และเนโบ และเบธดิบลาคาอิม **23** และคีริยาธาอิม และเบธกามูล และเบธเม
โอน **24** และเครีอัท และโบสร่าห์ และหัวเมืองทั้งสิ้นของแผ่นดินโมอับ ทั้งไกลและใกล้ **25** พระ
เยโฮวาห์ตรัสว่า เขาของโมอับถูกตัดออกแล้ว และแขนของมันก็หักไป โมอับทั้งหมดกำลังจะ
เผชิญความพิโรธที่ทำลายล้างของบาบิโลนเมื่อพระเจ้าทรงใช้ฝ่ายหลังมาเพื่อลงโทษประชาชาติ
ที่ชั่วร้ายนี้

ยรม 48:26-27 **จงทำให้ขามึนเมา เพราะว่าเขาได้พองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์**
เพราะฉะนั้นโมอับจะต้องกลิ้งเกลือกอยู่ในอาเจียนของตัวเอง และเขาจะถูกเยาะเย้ยด้วย การอ้างอิง
ถึงความมึนเมาอาจหมายถึง การเมาเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า โมอับได้คิดอย่างโง่

ว่าตัวเองเหนือกว่าพระเจ้าแห่งอิสราเอลและความจริงของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจะกลิ้งเกลือก
ในอาเจียนแห่งความมึนเมาฝ่ายวิญญาณของตัวเอง พวกเขาจะเป็นฝ่ายโค่นบ้างแล้ว พวกเขาจะ
เป็นที่เยาะเย้ยดูถูก

27 เพราะว่าอิสราเอลไม่ถูกเจ้าเยาะเย้ยหรือ ไปพบเขาท่ามกลางโจรหรือ เพราะว่าเมื่อเจ้า
พูดถึงเขา เจ้าก็กระโดดขึ้นด้วยความปิติยินดี โมอับได้เหยียดหยามอิสราเอล พวกเขาได้ตัวสั้น
(นั่นคือ กระโดด) ด้วยเสียงหัวเราะเพราะภัยพิบัติใดก็ตามที่เกิดแก่อิสราเอล

ยรม 48:28 โอ ชาวเมืองโมอับเอ๋ย จงออกเสียจากหัวเมืองไปอาศัยอยู่ในหิน
จงเป็นเหมือนนกเขาซึ่งทำรังอยู่ที่ข้างปากชอก พระเจ้าจึงทรงเรียกโมอับที่โอหังและจงหองให้
หนีไปจากหัวเมืองต่างๆของคุณและไปอาศัยอยู่ในถ้ำ ภาพเปรียบเทียบนี้สื่อถึงความยากจนและ
มาตรฐานความเป็นอยู่แบบดึกดำบรรพ์

ยรม 48:29-30 พวกเราได้ยินถึงความเห่อเหิมของโมอับ (เขาเห่อเหิมมาก) ได้ยิน
ถึงความยศ ความจองหองของเขา และความเห่อเหิมของเขา และถึงความยกตนข่มท่านในใจ
ของเขา พระเจ้า (และอาจเยเรมีย์ด้วย) ทรงทราบดีถึงความเห่อเหิมและความจองหองของ โมอับ
มันไม่ได้เป็นความลับเลย

30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรารู้ความโกรธของเขา แต่มันจะไม่สำเร็จ ความเท็จทั้งหลาย
ของเขาจะไม่ถึงความสำเร็จ พระเจ้าทรงทราบดีถึงความ โกรธของ โมอับที่มีต่ออิสราเอลและ
พระเยโฮวาห์ ถึงกระนั้น ความโกรธของโมอับก็จะลี้มเหลว โฆษณาชวนเชื่อของโมอับจะ
ปรากฏว่าเป็นเรื่องมูสา

ยรม 48:31-34 เพราะฉะนั้น เราจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ เราจะร้องรำไรเพื่อโมอับ
ทั้งหมด ใจของเราจะโอดครวญเพื่อคนของศิโรเฮรส เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ร้องไห้จึงจะไว้ทุกข์ (นั่น
คือ คร่ำครวญ) เพราะการทำลายล้างที่จะเกิดแก่โมอับ ศิโรเฮรส เป็นหนึ่งในที่มั่นทางทหารของ
โมอับ นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงความพ่ายแพ้ราบคาบและการถูกฆ่าฟันของพวกเขา

32 โอ เถาอู่นแห่งสิบมาห์เอ๋ย เราจะร้องไห้เพื่อเจ้ามากกว่าเพื่อยาเซอร์ กิ่งทั้งหลายของ
เจ้ายืนข้ามทะเลจนถึงทะเลของยาเซอร์ ผู้ทำลายได้โจมตีผลไม้ฤดูร้อนและการเก็บอู่นของเจ้า
สิบมาห์เป็นเมืองหนึ่งในเขตคนเลี้ยงแกะบนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในโมอับไม่ไกล
จากเยรีโค เยเรมีย์ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไว้ทุกข์ให้เมืองนี้เช่นกัน ยาเซอร์อยู่ในเขตแดนของอัมโมน
ไปทางทิศเหนือ ก่อนบาบิโลนมาถึงสิบมาห์ ยาเซอร์ก็ถูกทำลายไปเสียแล้ว เยเรมีย์จึงปฏิญาณว่า
จะไว้ทุกข์ให้สิบมาห์เหมือนกับที่ผู้คนได้ไว้ทุกข์ให้แก่ความพินาศของยาเซอร์แล้ว สิบมาห์อยู่
ใกล้ทะเลตายและพืชผลต่างๆของมันจะถูกทำลายเหมือนอย่างพืชผลของยาเซอร์ บาบิโลนจะ
เดินทัพเข้ามาในโมอับในฤดูร้อนและกินผลเก็บเกี่ยวของโมอับซึ่งรวมถึงอู่นของมันด้วย

33 ความยินดีและความชื่นบานได้ถูกกวาดออกไปเสียจากเรือกสวนไร่นาและแผ่นดิน
ของโมอับ เราได้กระทำให้เหล่าอู่นหยุดไหลจากบ่ออู่น ไม่มีคนย่ำด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงโห่
ร้องนั้นไม่ใช่เสียงโห่ร้องเลย เพราะเหตุที่บรรดากองทหารของบาบิโลนกินผลเก็บเกี่ยวและอู่น
ของโมอับ ความชื่นบานตามปกติของการเก็บเกี่ยวและการเฉลิมฉลองของการอู่นจะถูก
พรากไปเสียจากโมอับ

34 เมืองเฮชโบนและเมืองเอเลอาเลห์ได้ร้องรำไห้ เขาทั้งหลายส่งเสียงร้องไกลถึงเมืองยา
ฮาส จากโคธาร์ถึงโฮโรนาอิม ดั่งวัวตัวเมียอายุสามปี เพราะสายน้ำทั้งหลายแห่งนิมริมก็จะร้าง
เปล่าด้วย เขตแดนริมสุดของโมอับถูกพรรณา เฮชโบนและเอเลอาเลห์อยู่ทางเหนือสุดของโม
อับ โคธาร์และโฮโรนาอิมอยู่ทางใต้สุด เสียงแห่งการไว้ทุกข์จะถูกได้ยินไปทั่วประชากรคนนั้นดู
เสียงร้องของวัวสาว นิมริมคือเมืองหนึ่งบนชายฝั่งด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลตาย มันก็
จะถูกทำให้รกร้างเช่นกัน

ยรม 48:35-39 นอกจากนี้พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำอวสานมาสู่ผู้ที่ถวายน
เครื่องบูชาในปูชนียสถานสูงและเผาเครื่องหอมถวายพระของเขาในโมอับ บรรดาพระที่เป็นรูป
เคารพของโมอับจะไม่เพียงถูกทำลายเท่านั้น แต่คนเหล่านั้นที่กราบไหว้พวกมันด้วย นอกจาก

ความจงหองของโมอับโดยทั่วไปแล้ว พระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อโมอับยังเป็นเพราะการ
นับถือรูปเคารพของมันและการที่มันแพร่ไปยังอิสราเอลด้วย

36 เพราะฉะนั้นใจของเราจะโอดครวญเพื่อโมอับเหมือนอย่างปี และใจของเราจะโอด
ครวญเหมือนปีเพื่อคนเมืองคีร์เฮเรส เพราะทรัพย์สมบัติที่เขาได้มาก็ได้พินาศ ด้วยรู้ว่าความ
พินาศและความพ่ายแพ้กำลังจะเกิดแก่โมอับแล้ว เขามีชัยจึงตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไว้ทุกข์และ
คร่ำครวญเพื่อพวกเขา อีกครั้งที่คีร์เฮเรสเป็นหนึ่งในที่กำบังเข้มแข็งของโมอับซึ่งทหารประจำ
การของมันจะถูกฆ่าตายโดยบาบิโลน โมอับจะถูกทำลายทั้งทางทหารและทางเศรษฐกิจ

37 เพราะว่าทุกศิระจะถูกลอก และทุกเคราจะถูกตัด บนมือทั้งปวงจะมีรอยเชือดเฉือน
และจะมีผ้ากระสอบที่ขุ่นแฉะ ความโदनและหนดเคราที่ถูกเล็มเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชาว
ตะวันออกกลางสมัยโบราณเพื่อแสดงการไว้ทุกข์ การเชือดเนื้อเถื่อนหนังตัวเองเช่นเดียวกับการ
สวมผ้ากระสอบที่ขุ่นแฉะเป็นวิธีอื่นๆของการแสดงการไว้ทุกข์และความอับอายขายหน้า
ประเด็นก็คือว่าทั้งประชาชาตินั้นจะถูกทำให้อับอายขายหน้า

38 บนหลังคาเรือนทั้งสิ้นของโมอับและตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้นจะมีแต่เสียงโอด
ครวญทั่วไป เพราะเราทูลโมอับเหมือนเราทูลภาษาขณะที่เราไม่พอใจ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
การคร่ำครวญและการไว้ทุกข์จะถูกกระทำโดยผู้คนทั่วแผ่นดินนั้น โมอับจะเป็นเหมือนหม้อ
แตกที่พร้อมจะถูกโยนทิ้ง พระเจ้าตรัส

39 เขาทั้งหลายจะคร่ำครวญว่า 'โมอับแตกแล้วหนอ โมอับหันหลังกลับด้วยความอับอาย
แล้วหนอ' ดังนั้นแหละโมอับได้กลายเป็นที่เยาะเย้ย และเป็นทีหวาดเสียวแก่บรรดาผู้ที่อยู่ล้อม
รอบเขา" เมื่อพระเจ้าทรงเสร็จธุระกับโมอับ คนโมอับ (และอาจประชาชาติอื่นๆด้วย) จะ
คร่ำครวญเพราะการที่พระเจ้าได้ทรงสุ่มความอับอายบนพวกเขาและทำให้พวกเขาเป็นที่เยาะเย้ย
แก่ประชาชาติทั้งปวงที่อยู่ล้อมรอบพวกเขา

ยรม 48:40-42 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด ผู้หนึ่งจะโอบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกออกสู้โมอับ ดูจนอินทรีตัวหนึ่งที่โอบลงมาหาเหยื่อของมัน บาบิโลนจะโอบลงมาบนโมอับพร้อมกับปีกที่กางออก

41 เครีโธทถูกจับไปและที่กำบังเข้มแข็งถูกยึด จิตใจของบรรดานักรบแห่งโมอับในวันนั้นจะเหมือนจิตใจของผู้หญิงซึ่งกำลังเจ็บครรภ์คลอดบุตร เครีโธทเป็นคำทั่วไปที่หมายถึงหมู่บ้านต่างๆ หมู่บ้านและที่มั่นทางทหารเหล่านั้นของโมอับจะสะดุ้งและถูกยึด แม้แต่พวกทหารแห่งแผ่นดินนั้นก็จะหวาดกลัวตัวสั่นดูหญิงคนหนึ่งที่กำลังเจ็บครรภ์คลอดบุตร

42 โมอับจะถูกทำลายและไม่เป็นชนชาติหนึ่งอีกต่อไป เพราะว่าเขาพองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ โมอับกำลังจะถูกทำลายในฐานะประชาชาติหนึ่งเพราะว่าพวกเขาได้ยกตัวขึ้นต่อสู้พระเยโฮวาห์พระเจ้าอย่างโอหัง แม้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล โมอับก็รู้จักพระองค์ดี กระนั้นพวกเขาก็ปิดบังพระองค์อย่างไม่มีเยื่อใยด้วยคำพูดตอกกลับอันโง่เขลาว่า 'พวกเราศาสนาของเราเอง'

ยรม 48:43-44 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองโมอับเอ๋ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับดัก จะอยู่เหนือเจ้า ความเห็นตรงนี้เป็นคำสุภาษิตหนึ่งที่ว่า ถ้าพวกเขาหนีพ้นอันตรายหนึ่งมาได้ พวกเขาก็จะตกไปในอีกอันตรายหนึ่งที่แย่กว่า โมอับกำลังมุ่งหน้าไปสู่หายนะ หลุมพรางถูกใช้เป็นที่กับดักชนิดหนึ่ง

44 ผู้ใดที่หนีจากความสยดสยองจะตกหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะเราจะนำสิ่งเหล่านี้มาเหนือโมอับ ในปีแห่งการลงโทษเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ คนเหล่านั้นที่หลีกเลี่ยงกับดักที่เป็นหลุมพรางหรือปีนออกมาได้จะติดบ่วงเร็ว ประเด็นก็คือว่าโมอับจะไม่สามารถหนีพ้นการพิพากษา (นั่นคือ การลงโทษ) ที่จะมาสู่มัน

ยรม 48:45 ผู้ลี้ภัยได้ไปยืนอยู่อย่างหมดแรงที่ในเงาเมืองเฮชบอน เพราะว่าไฟจะออกมาจากเฮชบอน เปลวไฟจะออกมาจากท่ามกลางลิโหน มันจะทำลายดินแดนของโมอับ

และกระหม่อมของบรรดาคนแห่งความอลเวง เฮชโบนเป็นนครหนึ่งที่มีที่กำบังเข้มแข็งซึ่งอยู่ติด
พรมแดนด้านทิศเหนือของโมอับ คนจำนวนมากในสวนนั้นของโมอับจะหนีไปที่นั่นเพราะคิด
ว่าเป็นที่กำบังเข้มแข็ง แต่บาบิโลนจะพิชิตเมืองเฮชโบนและกระจายตัวออกไปยังแถบชนบทดูจ
ไฟลามทุ่งขณะที่พวกเขาออกมาจากสิโหน เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าเมื่อบาบิโลนพิชิตหัวเมืองเหล่านี้
แล้ว พวกเขาก็เผาพวกมันทิ้ง ทุกหัวมุมของโมอับจะถูกกลืนกินโดยเปลวเพลิงแห่งความพินาศ
ของพวกเขา โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่เป็นชนชั้นสูงของมัน

ยรม 48:46-47 **โอ โมอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า** ชาติแห่งพระเคโมชกำลังวอดวายอยู่
แล้ว เพราะบรรดาบุตรชายของเจ้าถูกจับไปเป็นเชลย และบุตรสาวของเจ้าก็เข้าไปในความเป็นเชลย
เมื่อบัดนี้ซึ่งบอกล่วงหน้าถึงความพินาศของโมอับใกล้จบลง พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็
ทรงประกาศวิบัติแก่พวกเขา พวกเขาเป็นแผ่นดินแห่งพระเคโมชและพระบาอัลและพวกเขาจะ
พินาศ คนหนุ่มสาวของพวกเขาจะถูกจับไปเป็นเชลยโดยบาบิโลน

47 แต่เรายังจะให้โมอับกลับสู่สภาพเดิมในกาลต่อไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ " เท่านั้น
เป็นข้อพิพากษาโมอับ แม้โมอับจะถูกทำลาย พระเจ้าก็ตรัสล่วงหน้าว่าสักวันหนึ่งพระองค์จะ
ทำให้มันกลับสู่สภาพเดิมในวันหลังๆ บางคนคิดว่านี่ถูกทำให้สำเร็จในสมัยของไซรัสเพราะว่า
โมอับถูกกล่าวถึงในฐานะประชาชาติหนึ่งอีกครั้งก่อนถึงสมัยอเล็กซานเดอร์มหาราช แต่ก่อนถึง
ตอนนั้นนี่ก็คือการพิพากษาต่อผู้โมอับ ฆะตกรรมของพวกเขาถูกประทับตราแล้ว

*ภาพรวมของเยเรมีย์ 49: เยเรมีย์ 49 เป็นรายการคำพยากรณ์ต่างๆต่อผู้ประชาชาติอื่นๆที่
เป็นคนต่างชาติในภูมิภาคนั้น คำพยากรณ์เหล่านี้กล่าวโทษคนอัมโมน โดยเฉพาะในข้อ 1-6,
กล่าวโทษเอโดมในข้อ 7-22, กล่าวโทษคัมสัคัสในข้อ 23-27, ต่อผู้เศคารและฮาโซร์ในข้อ 28-
33 และกล่าวโทษเอลามในข้อ 34-39*

ยรม 49:1-2 **เกี่ยวข้องกับเรื่องคนอัมโมน** พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "อิสราเอลไม่มี
บุตรชายหรือ เขาไม่มีทายาทหรือ แล้วทำไมกษัตริย์ของพวกเขาจึงรับกาดเป็นมรดก และ

ประชาชนของท่านอาศัยอยู่ในหัวเมืองของท่าน พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงกล่าวคำพยากรณ์ต่างๆกล่าวโทษบรรดาประชาชาติเพื่อนบ้านที่เป็นคนต่างชาติต่อไป อัมโมนเป็นนครเดียวกับนครสมัยใหม่นั้นที่มีชื่อเดียวกันซึ่งปัจจุบันเป็นเมืองหลวงของประเทศจอร์แดน ในสมัยของเยเรมีย์ มันเป็นอาณาจักรเล็กๆซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของโมอับและทิศใต้ของกิเลอาด โดยอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน พระเจ้าทรงถามแบบไม่ต้องการคำตอบว่าอิสราเอลไม่มีบุตรชายหรือ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว อิสราเอลไม่มีทายาทหรือ? คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว จากนั้นพระเจ้าทรงถามว่าทำไมคนอัมโมนถึงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและหัวเมืองต่างๆที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่คนอิสราเอลตระกูลกาด? หลังจากอัสซีเรียกวาดต้อนสิบตระกูลฝ่ายเหนือของอิสราเอลไปเป็นเชลยแล้ว อัมโมนก็เข้ามายึดแผ่นดินนั้นซึ่งถูกยกให้กาดเป็นของตัวเอง

2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูกิจิต วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะกระทำให้ได้ยินเสียงสัญญาณสงครามในนครรับบাহ์ของคนอัมโมน มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง และธิดาทั้งหลายของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ แล้วอิสราเอลจะเป็นทายาทของคนเหล่านั้นที่เคยเป็นทายาทของเขาอีก พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

รับบাহ์ เบนัน อัมโมน (ชื่อเต็มของนครนี้) เป็นชื่อสมัยโบราณของนครแห่งอัมโมน รับบাহ์มีความหมายตรงตัวว่า 'ยิ่งใหญ่' และนี่คือนครหลวงที่ยิ่งใหญ่ของคนอัมโมน เพราะความบาปและการนับถือรูปเคารพของพวกเขา พระเจ้าจึงตรัสล่วงหน้าถึงการพิพากษาที่ใกล้เข้ามา เราควรระลึกว่าอัมโมนเป็นแหล่งกำเนิดของการนำสะอิดสะเอียนของพระโมเลค ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:5, 7, 33 และ 2 พงศ์กษัตริย์ 23:13 ประมาณห้าปีหลังจากที่บาบิโลนทำลายเยรูซาเล็มแล้ว พวกเขาก็ทำลายเมืองรับบাহ์ ธิดาทั้งหลายแห่งรับบাহ์อาจหมายถึงเมืองต่างๆที่อยู่รอบนอกของคนอัมโมน จากนั้นอิสราเอลจะสามารถกลับไปครอบครองที่ดินเหล่านั้นซึ่งถูกยึดไปโดยคนอัมโมน มีการสำเร็จจริงบางส่วนแล้วของคำพยากรณ์นี้ในการกลับมาของพวกยิวจากบาบิโลนและในช่วงสมัยของพวกมัคคาบีเช่นกัน การสำเร็จจริงในที่สุดยังมาไม่ถึง

ยรม 49:3 โธ เฮชโบนเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะเมืองอัยถูกทำลาย บุตรสาวแห่งนครรับบาห์เอ๋ย จงร้องรำไร จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ จงโอดครวญ วิ่งไปวิ่งมาอยู่ท่ามกลางร้วต้นไม้ เพราะกษัตริย์ของพวกเขาจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับบุโรหิตและเจ้านายของมัน เฮชโบนเป็นเมืองหนึ่งบนชายแดนระหว่างโมอับกับอัมโมน เห็นได้ชัดว่าอัยเป็นเมืองหนึ่งในอัมโมนซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเฮชโบน เมื่อบาบิโลนพิชิตอัยแล้ว เฮชโบนก็ถูกเตือนให้ร้องออกมาด้วยความกลัว – พวกเขาคือรายต่อไป พวกบุตรสาวแห่งนครรับบาห์อาจหมายถึงชาวนครที่เป็นผู้หญิงหรือหมายถึงหัวเมืองต่างๆที่อยู่รอบนอกของอัมโมน ไม่ว่าจะกรณีใด อาณาจักรของอัมโมนก็ถูกเรียกให้ร้องออกมาด้วยความกลัว กษัตริย์ของพวกเขาและอาณาจักรของเขา กำลังจะตกไปเป็นเชลยแล้ว ความเห็นเกี่ยวกับการวิ่งไปวิ่งมาท่ามกลางร้วต้นไม้ อาจหมายถึงการซ่อนตัวหลังร้วต้นไม้เหล่านั้นเพราะว่าไม่มีที่อื่นให้ซ่อนแล้ว

ยรม 49:4-6 โธ บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย ทำไมเจ้าโอดครวญหุบเขา หุบเขาของเจ้ามีน้ำไหล ผู้วางใจในสมบัติของตนว่า 'ใครจะมาสู้ฉันนะ' พระเจ้าทรงประจักษ์หน้าความมั่นใจในตัวเองและความสบายใจของอัมโมน พวกเขาภาคภูมิใจในหุบเขาที่มีผลอุดมของตน และวางใจในความเจริญรุ่งเรืองของตน พวกเขาจึงเชื่ออย่างผิดๆว่าประชาชาติของตนจะไม่ถูกพิชิตเด็ดขาด มีความจองหองในความอิมอกอิมใจของพวกเขา

5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำความสยดสยองมาเหนือเจ้าจากทุกคนที่อยู่รอบตัวเจ้า และเจ้าจะถูกขับไล่ออกไป ชายทุกคนตรงหน้าเขาออกไป และจะไม่มีใครรวบรวมคนสู้ภัยได้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะไล่ความกลัวเข้าไปในอัมโมน เมื่อบาบิโลนและเหล่าพันธมิตรของมันโจมตีอัมโมน คนอัมโมนจะถูกขับไล่ออกไปจากบ้านเรือนและที่ดินของตน และไม่มีผู้ใดจะมาช่วยเหลือพวกเขาเลย

6 แต่ภายหลังเราจะให้คนอัมโมนกลับสู่สภาพเดิม" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ แม้ไม่ถูกพรรณนาอย่างละเอียด พระเจ้าก็ทรงบอกล่วงหน้าว่าในที่สุดแล้วคนอัมโมนจะได้รับอนุญาตให้กลับมายังแผ่นดินของตนอีก อาจเป็นในสมัยรัชกาลของไซรัส แน่แน่นอนว่าพวกเขาอาศัยอยู่ที่

นั่นอีกครั้งในหลายศตวรรษต่อมา แต่บทเรียนที่ยิ่งใหญ่กว่าตรงนี้ก็คือนั่นคือว่า พระเจ้าทรงพิพากษา ประชาชาติหนึ่งที่เป็นคนต่างชาติเพราะ (1) ความบาปของมัน และ (2) การที่พวกเขาปฏิบัติไม่ดี ต่ออิสราเอล บทเรียนนั้นต้องถูกระลึกจนถึงชั่วโม่งนี้

ยรม 49:7-8 **เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอโดม พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า "สติปัญญาไม่มีในเทมานอีกแล้วหรือ คำปรึกษาพินาศไปจากผู้เฉลียวฉลาดแล้วหรือ สติปัญญาของ เขาหายสูญไปเสียแล้วหรือ คำพยากรณ์กล่าวโทษประชาชาติเพื่อนบ้านทั้งหลายที่เป็นคนต่าง ชาติคราวนี้หันไปยังเอโดม เอโดมเป็นอาณาจักรที่อยู่ทางทิศใต้ของโมอับและขยายออกไปทาง ทิศใต้ของทะเลตายตลอดทางไปจนถึงเอลัท ณ ส่วนปลายสุดของอ่าวเอลัทบนทะเลแดง คำ พยากรณ์นี้สอดคล้องกับหนังสือโอบาดีห์ผู้เขียนคำพยากรณ์ที่คล้ายกันกล่าวโทษเอโดมไม่นาน นักหลังจากนี้ เทมานเป็นนครสำคัญของเอโดม ดินแดนนี้เป็นที่รู้จักในชื่ออาระเบียและขึ้นชื่อใน เรื่องสติปัญญาและการเรียนรู้ของมัน พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงตรัสถามว่าสติปัญญา ไม่มีอยู่ในเทมานอีกต่อไปแล้วหรือ นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าความเยอหยิ่งของพวกเขาได้ บดบังสติปัญญาของพวกเขาสีแล้ว ดู โอบาดีห์ 1:3 นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าสติปัญญาที่ขึ้น ชื่อของเทมานเป็นเพียงภาพลวงตา**

8 โอ ชาวเมืองเดดานเอ๋ย จงหนี จงหันกลับ จงอาศัยในที่ลึก เพราะว่าเราจะนำภัยพิบัติ ของเอชามาเหนือเขา เวลาเมื่อเราจะลงโทษเขา เดดานเป็นดินแดนชายฝั่งทางทิศตะวันตกเฉียง ใต้ของแหลมอาระเบียลงไปไปอีกและอยู่ทางทิศตะวันออกของเอโดม เห็นได้ชัดว่าพวกเขา ค้าขายด้วยกัน อย่างไรก็ตาม ตรงนี้คนอาหรับแห่งเดดานถูกเตือนให้อยู่ห่างๆจากเทมาน เพราะ ว่าพระเจ้ากำลังจะนำภัยพิบัติมาสู่พวกเขาแล้ว คนเอโดมสืบเชื้อสายมาจากเอชาว ดังนั้นชนชาติ อาหรับอื่นๆจึงถูกเตือนให้ระวังเอโดมไว้ พวกเขา กำลังจะถูกพิพากษาแล้ว

ยรม 49:9-10 **ถ้าคนเก็บอู่นมาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งอู่นตกค้างไว้บ้างหรือ ถ้า ขโมยมาเวลากลางคืน เขาจะไม่ทำลายเพียงพอกแก่ตัวเขาเท่านั้นหรือ พระเจ้าทรงยกเหตุผลว่าเมื่อ คนเหล่านั้นที่เก็บเกี่ยวผลอู่นมา ปกติแล้วพวกเขาก็เหลืออู่นไว้บ้างเล็กน้อย เช่นเดียวกัน เมื่อ**

พวกย่องเบาจัดแวงเข้ามาตอนกลางคืน พวกเขาก็เอาสิ่งที่พวกเขาอยากได้ไป แต่ปกติแล้วก็ไม่อยู่ตลอดทั้งคืน ประเด็นก็คือว่าเมื่อบาบิโลนยกเข้ามาในเอโดม พวกเขาจะไม่เหลืออะไรไว้ข้างหลังเลย ความคิดเดียวกันนี้ถูกแสดงออกใน โอบาดีห์ 1:5

10 แต่เราได้เปลือยเอชาวให้เปลือยเลย เราได้เปิดที่ซ่อนของเขา และเขาไม่สามารถซ่อนตัวได้ เชื้อสายของเขาถูกทำลาย และพี่น้องของเขา และเพื่อนบ้านของเขา ไม่มีเขาอีกแล้ว พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์จะเปลือยผ้าเอชาว (นั่นคือ เอโดม) ให้เปลือยเปล่า แน่แน่นอนว่าความคิดนี้หมายถึงประชาชาติเอโดมและการที่พวกเขาจะถูกเปลือยความมั่งคั่งและทรัพย์สมบัติไปเสีย ทั้งประชาชาตินั้นตลอดจนประชาชาติเพื่อนบ้านทั้งหลายจะถูกปล้นริบเมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาพวกเขา นั่นถูกทำให้เป็นจริงโดยบาบิโลนประมาณห้าปีหลังจากเยรูซาเล็มถูกทำลาย

ยรม 49:11-13 **จงทิ้งเด็กกำพร้าพ่อของเจ้าไว้เถิด เราจะให้เขามีชีวิตอยู่ และให้แม่ม่ายของเจ้าวางใจในเราเถิด"** แม้พระเจ้าจะทำลายประชาชาตินั้น กระนั้นพระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะดูแลพวกลูกกำพร้าและหญิงม่ายที่ถูกเหลือทิ้งไว้ ความเมตตาของพระเจ้าจึงปรากฏชัดเจน และผ่านทางพวกลูกกำพร้าที่ถูกเหลือทิ้งไว้ เชื้อสายของเอโดม (นั่นคือ เอชาว) จะถูกถนอมรักษาไว้

12 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ถ้าคนที่ยังไม่สมควรจะดีมจากถ้วยนั้นยังต้องดีม เจ้าจะพันโทษไปได้หรือ เจ้าจะพันโทษไปไม่ได้ เจ้าจะต้องดีม ประชาชนที่ว่านี้อาจหมายถึงพวกยิว มันไม่ใช่ความตั้งใจของพระเจ้าที่จะพิพากษาประชาชนของพระองค์ แต่ความบาปของพวกเขาก็แย่มากๆกันหากไม่แยกว่าความบาปของเอโดม ดังนั้น พวกเขาได้ดีมจากเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าเช่นกัน เจ้าจะพันโทษไปได้หรือ เจ้าจะพันโทษไปไม่ได้ เจ้าจะต้องดีม ถ้ายูดาห์ถูกพิพากษาโดยพระเจ้าแล้ว (และพวกเขาถูกพิพากษาอย่างแน่นอน) เอโดมจะหนีไม่พ้นเช่นกัน พวกเขาจะดีมจากเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าด้วย ความคิดคล้ายๆกันถูกพบใน โอบาดีห์ 1:16

13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะว่าเราได้ปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า โบสร้าห์จะต้องกลายเป็นที่รกร้าง เป็นที่ตำหนิตืดเย็น เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเป็นคำสาปแช่ง และหัวเมืองทั้งสิ้นของเขาจะเป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าอยู่เนื่องนิตย์" โบสร้าห์คือ อิกนครสำคัญของเอโดมในพื้นที่ส่วนเหนือของมัน พระเจ้าทรงปฏิญาณว่าโบสร้าห์จะถูกทำให้รกร้างและถูกทำลายเหมือนกับเมืองต่างๆที่อยู่ใกล้มันจะโดน

ยรม 49:14-15 ข้าพเจ้าได้ยินข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ ทูตคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ บอกว่า "จงรวบรวมเจ้าทั้งหลายเข้า และมาต่อสู้อยู่เมืองนั้น และลุกขึ้นเพื่อกระทำสงครามเถิด เยเรมีย์บันทึกว่าเขาได้ยินรายงานข่าวจากพระเจ้าแล้วเกี่ยวกับทูตคนหนึ่งแสวงหาเหล่าพันธมิตรในศึกที่จะมานั้นต่อสู้อีโดม ความคิดที่แทบจะเป็นอันเดียวกันถูกแสดงออกในโอบาดีห์ 1:1

15 เพราะว่า คุณเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เป็นที่ดูหมิ่นท่ามกลางมนุษย์ เมื่อบาบิโลนและเหล่าพันธมิตรของมันยกทัพลงได้เข้าไปในเอโดม มันจะถูกทำให้ระจอกงก่องอยู่ในฐานะประชาชาติหนึ่ง ประชาชาติอื่นๆจะเหยียดหยันชะตากรรมของเอโดม

ยรม 49:16-17 ความหวาดเสียวของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า ทั้งความห่อหุ้มแห่งใจของเจ้า โอ เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ผู้ยึดยอคุณเขาไว้เอ๋ย แม้เจ้าทำรังของเจ้าสูงเหมือนอย่างรังนกอินทรี เราจะลุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ความกลัวที่เอโดมได้ปลุกฝังในผู้อื่นได้หลอกลวงพวกเขาให้คิดว่าพวกเขาเก่งกาจเสียเต็มประดาทั้งที่ไม่เป็นเช่นนั้น พวกเขาเริ่มเชื่อ โฆษณาชวนเชื่อของตัวเอง เช่นเดียวกันความเย่อหยิ่งแห่งหัวใจของพวกเขาได้หลอกลวงพวกเขา ความคิดเดียวกันนั้นถูกแสดงออกในโอบาดีห์ 1:3 คุณความเห็นตรงนั้นได้ เอโดมได้สร้างนครต่างๆในหุบเขาลึกและหน้าผาต่างๆแห่งศิลาสูงชัน เปตราเป็นตัวอย่างแสนคลาสสิกของมัน พวกเขาสร้างบ้านเรือนและเมืองต่างๆในหน้าผาสูงเหล่านี้คุณนกอินทรี ด้วยเหตุนี้พวก

เขาจึงคิดว่าตัวเองไม่มีทางถูกใครเจาะเข้าไปได้ทางทหาร กระนั้นพระเจ้าก็ทรงบอกล่วงหน้าว่า พระองค์จะทำให้พวกเขาตกต่ำในการพิพากษา ดู โอบาดีห์ 1:4

17 เอโดมจะกลายเป็นที่รกร้าง ทุกคนที่ผ่านเอโดมจะตกตะลึง และจะเหยียบย่ำในภัยพิบัติ ทั้งสิ้นของมัน แผ่นดินเอโดมจะต้องถูกทำให้รกร้างจนถึงขนาดที่ว่าพวกนักเดินทางตามเส้นทางการค้าสำคัญซึ่งทอดตัวตลอดแนวยาวของประเทศนี้จะตกตะลึงกับสิ่งที่พวกเขาเห็น พวกเขาจะผิวกปากด้วยความอัศจรรย์ใจ

ยรม 49:18 **อย่างเมื่อเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ และห้วเมืองใกล้เคียง**
ของมันถูกทำลายล้าง พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไม่มีใครจะพำนักอยู่ที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น พระเจ้าทรงเปรียบเทียบการทำลายล้างเอโดมว่าเป็นเหมือนกับการทำลายล้างเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ มันเป็นการเสียดสีที่ว่านครชั่วร้ายเหล่านั้นในสมัยโบราณตั้งอยู่ที่ปลายด้านทิศใต้ของทะเลตายซึ่งประกอบเป็นแผ่นดินเอโดมในสมัยนั้น พื้นที่ส่วนใหญ่ของเอโดมจะกลายเป็นที่ๆคนอาศัยอยู่ไม่ได้ และมันเป็นเช่นนั้นมาจนทุกวันนี้

ยรม 49:19-20 **ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของกลุ่มแม่น้ำจอร์แดนโจน**
เข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง เนบูกัดเนสซาร์และบาบิโลนจะซัดสาดเข้าใส่เอโดมดุจแม่น้ำจอร์แดนตอนไหลท่วม แต่เราจะกระทำให้เขาวิงหนีเธอไปอย่างฉับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ความคิดตรงนี้ไม่ชัดเจน แต่อาจหมายถึงการถอยทัพของบาบิโลนไปจากเอโดมทันทีที่การรุกรานของพวกเขาเสร็จสมบูรณ์ เพราะว่า ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้ จากนั้นพระเจ้าทรงถามว่าผู้ใดเป็นเหมือนพระองค์หรือสามารถบอกพระเจ้าว่าต้องทำอะไรเมื่อไร และผู้เลี้ยงแกะ (นั่นคือ กษัตริย์) คนใดจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ได้?

20 เพราะฉะนั้นจงฟังคำปรึกษาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเตรียมไว้ต่อผู้เมืองเอโดม และพระประสงค์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ดำริไว้ต่อผู้ชาวเมืองเทมาน พระเจ้าจึงทรงเรียกทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องให้ฟังสิ่งที่พระองค์จะประกาศต่อผู้เอโดมและเทมาน แน่ละ ตัวเล็กที่สุดแห่งฝูงจะลาก

พวกเขาออกไป แ่นละ พระองค์จะทรงกระทำให้อาศัยของเขาร้างเปล่าไปพร้อมกับเขาด้วย
ความคิดนี้อาจหมายถึงการที่คนเล็กน้อยที่สุดแห่งกองทัพบาบิโลนจะลากคนเอโดมออกมาทำ
ศึก เอาชนะพวกเขา และทำให้บ้านเรือนของพวกเขาร้างเปล่า

ยรม 49:21-22 แผ่นดินโลกสันตะเทือนเพราะเสียงที่มันลั่น เสียงคร่ำครวญของ
เขาได้ยินถึงทะเลแดง ภูมิภาคนั้นทั้งหมดจะได้ยินเสียง โกลาหลแห่งความล่มจมของเอโดม มัน
จะกึกก้องตลอดทางไปถึงทะเลแดงซึ่งอยู่ไปทางทิศใต้จากเอโดม

22 ดูเถิด ผู้หนึ่งจะเหาะขึ้นและโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกของมันออกสู่โบสร
ราห์ และจิตใจของนักรบแห่งเอโดมในวันนั้นจะเป็นเหมือนจิตใจของหญิงปวดท้องคลอดบุตร
กองทัพบาบิโลนที่แก่แก้นจะทะยานขึ้นไปจุนกอินทรีตัวหนึ่งเหนือเอโดมและโบสร่าห์ ในวัน
นั้น เหล่าทหารของเอโดมจะเป็นเหมือนหญิงคนหนึ่งที่ยืดท้องใกล้คลอด – เจ็บปวดเพราะความ
ทุกข์ใจ

ยรม 49:23-24 เกี่ยวกับเรื่องเมืองดามัสกัส เมืองฮามัทและเมืองอารปัตได้ขาย
หน้า เพราะเขาทั้งหลายได้ยินข่าวร้าย เขาก็กลัวลาน ทะเลก็ทुरนทुरาย มันสงบลงไม่ได้

ประชาชาติคนต่างชาติรายต่อไปของภูมิภาคนั้นซึ่งถูกนำมารับพระพิโรธของพระเจ้าคือ
ดามัสกัสและซีเรีย ณ จุดนั้นในประวัติศาสตร์ ดามัสกัสเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรฮามัท (ซึ่ง
ทั้งหมดของมันเป็นส่วนหนึ่งของประเทศซีเรียปัจจุบัน) ดามัสกัส ฮามัท และอารปัตล้วนเป็น
นครแห่งเขตแดนฮามัทในสมัยนั้น (นั่นคือ ซีเรีย) แม้อัสซีเรียได้เอาชนะเขตแดนของซีเรียไป
ก่อนหน้านั้นแล้ว ดามัสกัสและนครอื่นๆก็ถูกสร้างขึ้นใหม่แล้ว แต่บัดนี้พวกเขาจะเผชิญกับ
พระพิโรธของพระเจ้าด้วยน้ำมือของบาบิโลนเช่นกัน เมื่อพวกเขาได้ยินรายงานข่าวเรื่องการ
รุกรานของบาบิโลน ใจของพวกเขาจะละลายไป เขตแดนทั้งหมดนี้อยู่ติดทะเลเมดิเตอร์เรเนียน
เห็นได้ชัดว่าความกลัวบาบิโลนขยายออกไปจนถึงเขตแดนชายฝั่งทะเลเหล่านั้นของซีเรีย

24 เมืองดามัสกัสก็อ่อนเปลี้ยแล้ว เธอหันหนีและความกลัวจนตัวสั่นจับเธอไว้ ความแสน
ระทมและความเศร้ายึดเธอไว้อย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร แม้เคยเป็นนครรัฐที่มีอำนาจมาก

บัดนี้ดาบส์ก็ตั้งตัวขึ้นและขลาดกลัวกับความเป็นไปได้อันจะถูกรุกรานโดยบาบิโลน พวกเขาจะเป็นเหมือนหญิงเจ็บท้องใกล้คลอดเช่นกัน – วลีที่ถูกใช้บ่อยเพื่อแสดงออกถึงความพินาสแบบฉับพลันและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ของชนชาติหนึ่ง ความทุกข์ใจของพวกเขา และการที่พวกเขาไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลย

ยรม 49:25 เมืองแห่งการสรรเสริญนั้นถูกทอดทิ้งแล้วหนอ คือเมืองที่เต็มไปด้วยความชื่นบานนั้นนะ เยเรมีย์อาจบันทึกคำคร่ำครวญเกี่ยวกับพลเมืองที่มีเกียรติคนหนึ่งแห่งดาบส์กัส (อาจเป็นกษัตริย์ของมัน) มันขึ้นชื่อในสมัยโบราณว่าเป็นหนึ่งในนครที่งดงามที่สุดและน่าพอใจมากที่สุดในโลกสมัยนั้น แต่บัดนี้มันจะถูกทำลาย

ยรม 49:26-27 เพราะฉะนั้นคนหนุ่มๆของเมืองนั้นจะล้มลงตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้น และบรรดาทหารของเมืองนั้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ เมื่อพระเจ้าทรงทำการพิพากษาต่อผู้ดาบส์กัสผ่านทางบาบิโลน บรรดาคนหนุ่มแห่งประชาชาตินั้นในกองทัพต่างๆของมันจะเสียชีวิต

27 และเราจะก่อไฟขึ้นในกำแพงเมืองดาบส์กัส และไฟนั้นจะกินพระราชวังของเบนฮาดัดเสีย ในการโจมตีเมืองดาบส์กัสที่จะตามมา ไฟจะปลุกขึ้นในกำแพงของกรุงนั้นซึ่งจะลามไปยังพระราชวังต่างๆของเบนฮาดัด นี้ถูกบอกล่วงหน้าก่อนนานแล้วในอาโมส 1:4 เบนฮาดัดเป็นผู้ที่เหยียบย่ำอิสราเอลในสมัยอดีต ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 13:3 บัดนี้ดาบส์กัสจะได้รับการสนองโทษอย่างสาสมแล้ว

ยรม 49:28-29 เกี่ยวกับเรื่องคนเคดาร์และราชอาณาจักรฮาไซร์ ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะโจมตี พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลุกขึ้น รุดเข้าไปสู่คนเคดาร์ จงทำลายประชาชนแห่งตะวันออกเสีย คำพยากรณ์กล่าวโทษประชาชาติต่างๆที่เป็นคนต่างชาติของภูมิภาคนั้นบัดนี้โยกย้ายไปยังส่วนเหนือของประเทศซาอุดีอาระเบียในปัจจุบัน – เคดาร์และฮาไซร์ คนอาหรับแห่งอาระเบียจะได้ลิ้มรสความพิโรธแห่งคนบาบิโลนที่พิชิตเช่นกัน

29 เต้นท์และฝูงแพะแกะของเขาจะถูกริบเสีย ทั้งม่านและภาชนะทั้งสิ้นของเขา อูฐของเขาจะถูกนำไปจากเขา และคนจะร้องแก่เขาว่า ‘ความสยดสยองทุกด้าน’

คนอาหรับเหล่านี้เป็นพวกอ่อนแ่ซึ่งหาเลี้ยงชีพโดยการดูแลฝูงแพะแกะขณะอาศัยอยู่ในเต้นท์ เมื่อบาบิโลนยกเข้ามาในภูมิภาคนั้น พวกเขาที่ยึดฝูงแพะแกะของคนอาหรับเหล่านี้ ธิบเอาเต้นท์และอูฐของพวกเขาไป และปลุกฝังความกลัวในตัวพวกเขา วลีที่ว่า “ความสยดสยองทุกด้าน” ถูกแปลมาจากคำฮีบรู (*มากอร์ มิคคาบิยับ* หรือ *มากอร์มิสสะบิบ*) ซึ่งถูกพบเช่นกันในเยเรมีย์ 20:3 ความคิดที่ใหญ่กว่าก็คือว่า บาบิโลนจะทำให้คนอาหรับที่นับถือพระต่างด้าวเหล่านี้หวาดกลัวซึ่งได้ปฏิเสธพระเยโฮวาห์พระเจ้ามานานแล้ว

ยรม 49:30-31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองฮาโซร์เอ๋ย หนีเถิด จงสัญจรไปไกล ไปอาศัยในที่ลึก เพราะเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ดำริแผนงานต่อผู้เจ้า และก่อตั้งความประสงค์ไว้กับผู้เจ้า พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงเตือนชาวเมืองฮาโซร์ให้หนีไป – จงเข้าไปลี้ภัยในทะเลทราย เนบูกัดเนสซาร์มีแผนการต่างๆที่จะพิชิตภูมิภาคนั้น

31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงลุกขึ้น รุดหน้าไปสู่ประชาชาติหนึ่งที่มั่งมี ซึ่งอาศัยอยู่อย่างมั่นคง ไม่มีประตูเมืองและไม่มีดาดประตู อยู่แต่ลำพัง พระเจ้าจึงทรงเตือนชาวอาหรับตอนเหนือเหล่านี้แห่งเมืองฮาโซร์และเมืองเคดาร์ให้หนีไปยังภูมิภาคหนึ่งซึ่งเป็นที่ๆบาบิโลนจะไม่ไล่ติดตามพวกเขา อาจเป็นในแอฟริกาหรือปลายด้านใต้สุดของแหลมอาระเบีย เห็นได้ชัดว่ามีนครมั่งมีต่างๆในพื้นที่นั้นซึ่งคิดว่าตัวเองปลอดภัยจากการโจมตีจากทิศเหนือ ทะเลทรายอาระเบียอันกว้างใหญ่คือเครื่องป้องกันทางยุทธศาสตร์ของพวกเขา ถึงกระนั้น เมืองฮาโซร์และเมืองเคดาร์ก็จะถูกบังคับให้หนีไปจากการรุกรานของบาบิโลน

ยรม 49:32-33 อูฐของเขาทั้งหลายจะกลายเป็นของที่ปล้นมาได้ และฝูงวัวอันมากมายของเขาจะเป็นของที่ริบมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระจายเขาไปทุกทิศลม คือคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด และเราจะนำภัยพิบัติมาจากทุกด้านของเขา คนอาหรับแห่งเมืองเคดาร์และเมืองฮาโซร์ดูแลฝูงอูฐและปศุสัตว์อื่นๆซึ่งอาจเป็นแพะหรือแกะ เมื่อบาบิโลนรุกรานเขตแดน

ของพวกเขา คนเหล่านั้นจะเอาฝูงสัตว์เหล่านี้ไปเป็นของริบแห่งสงคราม ชาวเมืองเคดาร์และชาวเมืองฮาโชรจะถูกบังคับให้หนีไปยังมุมที่ไกลสุดเหล่านั้นของทะเลทราย พระเจ้าทรงปฎิญาณภัยพิบัติต่อผู้คนอาหรับที่นับถือพระต่างค้ำเหล่านี้ผู้ได้ปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระเจ้าของพวกเขามานาน

33 เมืองฮาโชรจะเป็นที่อาศัยของมังกร เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้ให้รกร้างอยู่เป็นนิรันดร์ ไม่มีใครจะพำนักที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น" เมื่อบาบิโลนเสร็จกิจแล้ว มีแต่พวกกิ้งก่าและพวกงูจะอาศัยอยู่ที่นั่น มันจะรกร้างว่างเปล่าอย่างสิ้นเชิงและไม่มีผู้ใดจะอาศัยอยู่ที่นั่นอีกเลย น่าสนใจที่ว่าทำเลที่ตั้งของเมืองฮาโชรปัจจุบันถูกบอกอย่างคร่าวๆเท่านั้นบนแผนที่ต่างๆ เมืองนั้นถูกลบเลือนไปแล้วและไม่เคยถูกสร้างขึ้นใหม่อีกเลย

ยรม 49:34-36 พระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอลามในตอนต้นรัชกาลเศเศคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า คำพยากรณ์กล่าวโทษประชาชนชาติต่างๆที่เป็นคนต่างชาติของภูมิภาคนั้นบัดนี้หนีไปยังเอลาม เอลามสมัยโบราณต่อมาเป็นที่รู้จักในชื่อเปอร์เซียและจะตรงกับประเทศอิหร่านในปัจจุบัน คำพยากรณ์ที่เฉพาะเจาะจงนี้ถูกประกาศในตอนต้นรัชกาลของเศเศคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งเป็นในประมาณปี 597 ก่อน ค.ศ. เห็นได้ชัดว่าทั้งบทนี้ถูกกล่าวประมาณเวลาเดียวกันนี้

35 "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูกิจิต เราจะหักคันทนุของเอลาม ซึ่งเป็นหัวใจแห่งกำลังของเขาทั้งหลาย เอลาม (นั่นคือ เปอร์เซีย) ขึ้นชื่อในเรื่องเหล่าพลธนูในกองทัพของมัน ดังนั้นพระเจ้าทรงใช้คำเสียดสีนี้ของการหักคันทนุแห่งเอลาม อาวุธหลักของพวกเขาเป็นภาพเปรียบ

36 และเราจะนำลมทั้งสี่ทิศจากฟ้าทั้งสี่ส่วนมาสู่อเอลาม และเราจะกระจ่ายเขาไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชาติใดซึ่งผู้ถูกขับไล่ออกไปจากเอลามจะมาไม่ถึง แม้คนมีเดยและคนเปอร์เซียจะพิชิตบาบิโลนในเวลาต่อมาในวันหลังๆของดาเนียล คำพยากรณ์นี้เห็นได้ชัดว่ากล่าวถึงการที่บาบิโลนพิชิตเอลามก่อนถึงตอนนั้น เนบูกัดเนสซาร์จะรวบรวมเหล่ากองทัพ

พันธมิตรจากลมทั้งสี่ทิศ (นั่นคือ ทุกทิศ) และจะกระจัดกระจายคนเอลามไปทั่วจักรวรรดิบาบิโลน

ยรม 49:37-39 ด้วยว่าเราจะกระทำให้อเอลามสยดสยองต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำเหตุร้ายมาถึงเขาทั้งหลาย คือความพิโรธอันแรงกล้า เราจะใช้ให้ดาบไล่ตามเขาทั้งหลาย จนกว่าเราจะได้เผาผลาญเขาเสีย พระเจ้าทรงสัญญาความพินาศย่อยยับต่อเอลาม โดยน้ำมือของบาบิโลน

38 และเราจะตั้งพระที่นั่งของเราในเอลาม และจะทำลายกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้เนบูคัดเนสซาร์ตั้งบัลลังก์ของเขาในเอลามและจะปลดกษัตริย์และพวกเจ้านายของพวกเขา ต่อมาเอลามจะฟื้นกำลังขึ้นอีกครั้งและกบฏต่อบาบิโลนภายใต้การนำของเศอริสคนมีเดียและยิดบาบิโลน

39 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่ในกาลต่อไปเราจะให้อเอลามกลับสู่สภาพเดิม" ดังที่หมายเหตุไว้ข้างบน เอลามจะรวมตัวได้อีกครั้งในฐานะประชาชาติใหม่ในการเป็นพันธมิตรของมีเดียและเปอร์เซียและสุดท้ายแล้วจะกบฏต่อบาบิโลนและมีอำนาจเหนือมัน สองบทถัดไปนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับความล่มจมของบาบิโลน

ภาพรวมของเยเรมีย์ 50: เมื่อพระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงประกาศการพิพากษาต่อบรรดาประชาชาติต่างๆที่เป็นคนต่างชาติที่อยู่ล้อมรอบอิสราเอลและยูดาห์ไปแล้ว บัดนี้การพิพากษาสุดท้ายที่มีต่อบาบิโลนถูกบอกล่วงหน้า แต่ที่ถูกต้องแทรกตลอดทั้งบทนี้คือ คำพยากรณ์เกี่ยวกับการไถ่อิสราเอลประชาชนของพระเจ้า

ยรม 50:1-3 พระวณะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวด้วยเรื่องบาบิโลน เกี่ยวด้วยเรื่องแผ่นดินของชาวเคลเดีย โดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า ในบทก่อนๆ การพิพากษาต่อผู้ประชาชาติอื่นๆที่เป็นคนต่างชาติของภูมิภาคนั้น ได้ถูกกล่าวไปแล้ว บัดนี้เพื่อเป็นการปิดท้าย สองบทแห่ง

การพิพากษาต่อผู้บาบิโลนถูกบอกล่วงหน้า ความแตกต่างตรงนี้ระหว่างบาบิโลนกับแผ่นดิน
ของชาวเคลเดียก็คือว่า บาบิโลนหมายถึงนครที่มีชื่อนั้น และแผ่นดินของชาวเคลเดียหมายถึงดิน
แดนบ้านเกิดของพวกเขา แม้ในการมองย้อนกลับไป พวกเรามักเรียกจักรวรรดิบาบิโลนว่าบาบิโลน
แต่ในพระคัมภีร์ คำว่าบาบิโลนปกติแล้วก็หมายถึงนครของมันแค่นั้น เคลเดียเป็นเขตแดน
ของเมโสโปเตเมียซึ่งเป็นที่ๆบาบิโลนตั้งอยู่ – หุบเขาแม่น้ำตอนล่างแห่งแม่น้ำไทกริสและแม่น้ำ
ยูเฟรติส

2 "จงประกาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและปาวร้อง จงตั้งธงขึ้นและปาวร้อง อย่า
ปิดบังไว้เลย และว่า 'บาบิโลนถูกยึดแล้ว พระเบลก็ได้อาย พระเมโรดัคก็ถูกهلكเป็นชิ้นๆ รูป
เคารพทั้งหลายของเมืองนั้นถูกกระทำให้อาย และรูปปั้นทั้งหลายก็ถูกهلكเป็นชิ้นๆ' พระเจ้า
จึงสั่งเยเรมีย์ให้ประกาศและปาวร้องท่ามกลางประชาชาติต่างๆ (นั่นคือ คนต่างชาติ) เขาจะต้อง
ตั้งธงขึ้น ในภาษาสมัยใหม่มันหมายถึงการตีป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ คำปาวร้องของเขาให้ทุก
คนได้เห็นและได้ยินก็คือว่า บาบิโลนจะถูกยึดและถูกพิชิต 'มหาอำนาจ' ที่ทรงอำนาจที่สุด
ของโลกสมัยนั้นจะถูกทำลายในไม่ช้า พระเบลเป็นพระที่สำคัญองค์หนึ่งของบาบิโลนและจริงๆ
แล้วก็เป็นอย่างเดียวกับพระบาอัลในที่อื่น พระเมโรดัคเป็นพระอีกองค์หนึ่งที่สำคัญของบาบิโลน
ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเหล่านั้นของบาบิโลนไม่มีฤทธิ์เดชใดๆทั้งนั้น พวกมันไม่เพียง
ไร้ประโยชน์เท่านั้น แต่รูปจำลองของพวกมันจะถูกทุบแตกด้วย บาบิโลนและพวกพระที่มัน
นับถือจะถูกทำลาย

3 เพราะว่ามีประชาชาติหนึ่งออกจากทิศเหนือมาต่อผู้เมืองนั้น ซึ่งจะกระทำแผ่นดิน
ของเธอเป็นที่รกร้าง และจะไม่มีสิ่งใดอาศัยในนั้นเลย ทั้งมนุษย์และสัตว์จะย้ายออกไปและจะ
ออกไปเสีย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคำพยากรณ์นี้กล่าวถึงคนมีเดียและคนเปอร์เซีย Jamieson, Fausset
และ Brown เขียนว่า "ความพินาชของบาบิโลนที่ถูกบอกล่วงหน้าตรงนี้ไม่เพียงเกิดขึ้นโดยไซรัส
เท่านั้น แต่เกิดขึ้นโดยคาร์อิสด้วยผู้ยึดบาบิโลนโดยใช้เล่ห์กลเมื่อมัน ได้กบฏต่อเปอร์เซีย และเช่น
ฆ่าชาวเมืองนั้นอย่างไร้ความปราณี โดยแขวนคอพวกชนชั้นสูงของมันสี่พันคน และความรกร้าง

ในที่สุดของบาบิโลนซึ่งเกิดขึ้นเพราะเซลูเซียที่ได้ถูกสร้างใกล้เคียงภายใต้เซลูคัส นิคานอร์” บาบิโลนไม่เคยขึ้นเรื่องอำนาจอีกเลยในประวัติศาสตร์สมัยโบราณ

ยรม 50:4-5 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์จะมาวมกัน มาพลางร้องไห้พลาง และเขาทั้งหลายจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เบาะแสหนึ่งถูกให้ไว้ตรงนี้ซึ่งบ่งบอกว่าคำพยากรณ์ตรงนี้มี ความหมายโดยนัยต่างๆที่เป็นระยะยาวและเกี่ยวข้องกับอวสานกาล เมื่อยูดาห์ได้รับอนุญาตให้กลับมายังแผ่นดินของพวกเขาภายใต้เอสราและเนหะมีย์ มันก็เป็นชนส่วนที่เหลือของมัน (เช่นเดียวกับเบนยามินและเลวี) และไม่ใช่สิบตระกูลฝ่ายเหนือที่กลับมา กระนั้นตรงนี้ทั้งอิสราเอลและยูดาห์ถูกหมายเหตุไว้ นอกจากนี้ เมื่อคนส่วนที่เหลือเหล่านั้นภายใต้เอสราและเนหะมีย์กลับมา มันก็ไม่ใช่ในการร้องไห้และการกลับใจใหม่อย่างมีนัยสำคัญ แน่แน่นอนว่า ตอนนั้นก็ยังมีสิ่งเหล่านี้อยู่บ้าง แต่ไม่ถึงขนาดที่ถูกบอกล่วงหน้าตรงนี้ การสำเร็จจริงในที่สุดของคำพยากรณ์นี้อาจเกิดขึ้นในวันแห่งพระเยโฮวาห์เมื่อรูปแบบสุดท้ายแห่งบาบิโลนอวสานกาลถูกทำลายในช่วงยุคเจ็ดปี

5 เขาทั้งหลายจะถามหาทางไปศิโยนโดยหันหน้าตรงไปเมืองนั้น กล่าวว่า 'มาเถิด ให้พวกเรามาติดสนิทกับพระเยโฮวาห์โดยทำพันธสัญญาเนื่องนิศย์ซึ่งจะไม่ลืมนเลย' แม้มีการสำเร็จจริงอยู่บ้างของคำพยากรณ์นี้ในสมัยของเอสรา เนหะมีย์ และการกลับมาของพวกยิวในศตวรรษที่ยี่สิบ การสำเร็จจริงในที่สุดก็จะเกิดขึ้นในอนาคต ในวันนั้นการกลับมาของอิสราเอลสู่แผ่นดินของมันจะเป็นฝ่ายวิญญานทั้งหมด โดยมีพวกยิวและคนอิสราเอลมายังกรุงเยรูซาเล็มในการกลับใจใหม่และความเชื่ออันสมบูรณ์ นั่นไม่เคยเป็นจริงมาก่อนเลย มันจะเป็นจริงในช่วงต้นๆของยุคพันปี

ยรม 50:6-8 ประชาชนของเราเป็นแกะที่หลง บรรดาผู้เลี้ยงของเขาทั้งหลายได้พาเขาหลงไปหัน เขาทั้งหลายไปเสียบนภูเขา เขาทั้งหลายได้เดินจากภูเขาไปหาเนินเขา เขาลืมคอกของเขาเสียแล้ว อิสราเอลที่ถูกกระจัดกระจายไปตลอดหลายศตวรรษเป็นเหมือนแกะหลง

จนทุกวันนี้พวกเขาถูกกระจัดกระจายไปยังลมทั้งสี่ทิศทั่วพื้นพิภพ ยิวจำนวนมากหลงลืมมรดกแห่งพระเจ้าของตนในพระเยโฮวาห์และแผ่นดินเกิดของตนไปเสียแล้ว

7 บรรดาผู้ที่พบเข้าก็กินเขา และศัตรูของเขาได้กล่าวว่า 'เราไม่มีความผิด เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่อยู่อันเที่ยงธรรมของเขาทั้งหลาย คือพระเยโฮวาห์อันเป็นความหวังของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย' พวกเขาวิตลอดหลายศตวรรษได้ทนทุกข์อย่างหนัก ในบางกรณี พวกเขาผู้บีบบังคับที่เป็นคนต่างชาติป่าวร้องว่าตนไม่มีความผิดในการปฏิบัติอย่างโหดเหี้ยมต่ออิสราเอล เพราะว่าแม้แต่พวกเขาก็ตระหนักถึงความบาปของอิสราเอล พวกเขาคนต่างชาติอย่างเนบูคัดเนสซาร์ยอมรับอย่างเปิดเผยเรื่องการตีสอนพวกเขาเพราะว่าพวกเขาได้ทำผิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา ดู เยเรมีย์ 40:2-3

8 จงหนีจากท่ามกลางบาบิโลน จงออกไปเสียจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และเป็นเหมือนแพะตัวผู้นำหน้าฝูง เมื่อมีโอกาสหนีไปจากบาบิโลน พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็ทรงเตือนสติพวกเขาที่นั่นให้ออกเดินทางเสีย พระองค์ทรงขอร้องพวกเขาให้นำผู้อื่นไปเหมือนอย่างฝูงแพะถูกใช้ให้นำฝูงแกะ

ยรม 50:9-11 เพราะ ดูเถิด เราจะเร้าและนำบรรดาประชาชาติใหญ่หมู่หนึ่งจากประเทศเหนือมาต่อสู้บาบิโลน และเขาทั้งหลายจะเรียงรายพวกเขามาต่อสู้กับเธอ ตรงนั้นแหละ เธอจะถูกยึด ลูกธนูของเขาทั้งหลายก็เหมือนนักรบที่มีฝีมือ ไม่มีคนใดจะกลับมือเปล่า การโจมตีต่อสู้และการพิชิตบาบิโลน โดยมีเศียและเปอร์เซียถูกบอกล่วงหน้าอีกครั้ง

10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประเทศเคลเดียจะถูกปล้น บรรดาผู้ที่ปล้นเธอจะอิมหน้า เคลเดียที่เคยจงหองและเกรียงไกร (นั่นคือ แผ่นดินบาบิโลน) ถูกกำหนดไว้แล้วให้ถูกปล้นจนสมความปรารถนาของบรรดาศัตรูของเธอ ความพ่ายแพ้ราบคาบถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจน

11 โอ บรรดาผู้ปล้นมรดกของเราเอ๋ย เพราะว่าเจ้าเปรมปรีดี เพราะว่าเจ้าลึงโลด เพราะว่าเจ้าอ้วนพ้ออย่างวัวสาวอยู่ที่หญ้า และร้องอย่างวัวตัวผู้ แม้พระเจ้าได้ทรงยกชูบาบิโลนขึ้นเพื่อตี

สอนอิสราเอลประชาชนแห่งพันธสัญญาของพระองค์ บาบิโลนก็ทำเกินกว่าอำนาจที่ถูกมอบให้
นั้น พวกเขาปฏิบัติเกินหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย พระเจ้าจึงจะตีสอนพวกเขา

ยรม 50:12-13 มารดาของพวกเขาจะละอายอย่างอดสู และนางที่คลอดเข้าจะต้อง
อับอาย คุณเถิด ที่ร้างท่ายแห่งบรรดาประชาชาติจะเป็นถิ่นทุรกันดาร ที่แห้งแล้งและทะเลทราย
แผ่นดินแม่ของบาบิโลนจะถูกทำให้อับอายเพราะการทำลายที่จะมานั้น นครซึ่งเคยนั่งเป็นราชินี
แห่งประชาชาติทั้งหลายจะกลายเป็นที่ร้างท่ายแห่งบรรดาประชาชาติ นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจน
ถึงความเปลี่ยนแปลงด้านสภาพอากาศ ดินแดนแห่งบาบิโลนจะกลายเป็นทะเลทราย นี่บอกเป็น
นัยว่าก่อนหน้านั้นมันไม่ได้เป็นทะเลทราย แต่แน่นอนว่ามันกลายเป็นเช่นนั้นมาจนทุกวันนี้

13 เมืองนั้นจะไม่มีคนอาศัยเพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แต่จะเป็นที่รกร้าง
ทั้งหมด ทุกคนที่ผ่านเมืองบาบิโลนไปจะตกตะลึง และจะเหยียหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของเมืองนั้น
วันนั้นจะมานั้นเหมือนครบาบิโลนจะไม่มีคนอยู่อาศัย – รกร้างอย่างสิ้นเชิง บรรดานักเดินทางที่
ผ่านไปมาจะผิวกปากด้วยความอัศจรรย์ใจ คำพยากรณ์นี้ยังมีผลจนทุกวันนี้ แม้คนอิรักในสมัยซัด
ดัม ฮุสเซน ได้สร้างเมืองบาบิโลนขึ้นใหม่เพื่อเป็นอนุสาวรีย์ประวัติศาสตร์แห่งชาติ มันก็เป็น
เพียงแค่นั้น: พิพิธภัณฑสถานและอนุสาวรีย์แห่งหนึ่งเพื่อระลึกถึงอดีต

ยรม 50:14-16 จงเรียงรายตัวของเจ้าทั้งหลายเข้ามาสู่บาบิโลนให้รอบข้าง
บรรดาเจ้าที่โง่ก้นธนูจงยิงเธอ อย่าเสียดายลูกธนู เพราะเธอได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์
พระเจ้าจึงทรงเรียกคนมีเศียรและประชาชาติพันธมิตรอื่นๆ ให้เตรียมพร้อมเพื่อโจมตีบาบิโลน แม้
ถูกใช้โดยพระเจ้า บาบิโลนก็เป็นประชาชาติที่ชั่วร้ายและจะถูกพิพากษาโดยพระเจ้า

15 จงเปล่งเสียงโห่ร้องสู่เธอให้รอบข้าง เธอยอมแพ้แล้ว รากฐานของเธอล้มลงแล้ว
กำแพงของเธอถูกพังลงมาแล้ว เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ จงทำการแก้แค้นเธอ
ทำกับเธออย่างที่เธอได้กระทำมาแล้ว พระเจ้าทรงสั่งมีเศียรและคณะให้โจมตีบาบิโลนอย่างขัน
แข็งและทำการแก้แค้นต่อเธอ บาบิโลนได้ปฏิบัติอย่างทารุณต่ออิสราเอลและบัดนี้เธอจะ
เผชิญชะตากรรมเดียวกัน

16 จงตัดผู้หว่านเสียจากบาบิโลน และตัดผู้ที่ถือเกี่ยวในฤดูเกี่ยว เหตุเพราะดาบของผู้บีบบังคับทุกคนจึงหันเข้าหาชนชาติของตน และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตน งานปกติธรรมดาอย่างการเก็บเกี่ยวจะถูกยับยั้งในบาบิโลน พวกคนงานไร่นาที่ถูกว่าจ้างแห่งแผ่นดินนั้นจะหนีไปจากคนมีเดียและคนเปอร์เซียที่โจมตี

ยรม 50:17-18 อิสราเอลเป็นเหมือนแกะที่ถูกกระจัดกระจายไปแล้ว พวกสิงโตได้ขับไล่เขาไป ทีแรกกษัตริย์อัสซีเรียกินเขา ในที่สุดนี้เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้หักกระดูกของเขา อิสราเอลได้ถูกกระจัดกระจายไปดุจแกะในสองศตวรรษก่อนหน้านั้น ตอนแรกพระเจ้าทรงใช้อัสซีเรียมาดุจสิงโตตัวหนึ่งเพื่อกัดกินอาณาจักรฝ่ายเหนือและสุดท้ายเนบูคัดเนสซาร์ได้กลืนกินยูดาห์

18 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของท่าน ดังที่เราได้ลงโทษกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย พระเจ้าทรงทำให้อัสซีเรียถูกพิชิต (โดยบาบิโลน) แล้ว ดังนั้นในลักษณะเดียวกัน บาบิโลนและกษัตริย์ของมันก็จะถูกทำลายในฐานะประชาชาติหนึ่ง (โดยคนมีเดียและคนเปอร์เซีย)

ยรม 50:19-20 เราจะให้อิสราเอลกลับสู่สถานหญ้าของเขา และเขาจะกินอยู่บนคารเมลและในบาซาน และเขาจะอิมใจบนเนินเขาเอฟราอิมและในกิเลอาด อีกครั้งในท่ามกลางคำพยากรณ์ต่อผู้บาบิโลน พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าสักวันหนึ่งอิสราเอลจะถูกทำให้กลับสู่สภาพเดิมยังแผ่นดินของตน – ตั้งแต่ภูเขาการเมลบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปจนถึงบาซานและกิเลอาดซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาจะถูกทำให้กลับสู่สภาพเดิมและอิมหน้าในแผ่นดินของตน เพราะสภาพภูมิศาสตร์ที่ถูกพรรณนา เห็นได้ชัดว่าคำพยากรณ์นี้ยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างครบถ้วน ตั้งแต่สมัยของเยเรมีย์จนถึงปัจจุบัน แม้พวกยิวได้กลับมายังแผ่นดินของตนแล้ว พวกเขาก็ยังไม่ได้ครอบครองดินแดนต่างๆที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนอย่างเป็นทางการในระดับใดๆ ดังนั้นการสำเร็จจริงในที่สุดของคำพยากรณ์นี้จึงยังไม่เกิดขึ้น

20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น จะหาความชั่วช้าในอิสราเอลและจะหาไม่ได้เลย จะหาบาปในยูดาห์ก็หาไม่ได้เลย เพราะเราจะให้อภัยแก่ชนเหล่านั้นผู้ที่เราเหลือไว้ให้ ในวันนั้นที่จะมา (วันแห่งพระเยโฮวาห์) จะไม่พบความบาปใดๆ ในอิสราเอลหรือยูดาห์เลย แม้ผู้หนึ่งจะสืบเสาะหาในภายหลังก็ตาม ในวันนั้น พระเจ้าจะทรงให้อภัยประชาชนของพระองค์อย่างบริบูรณ์ซึ่งพระองค์ได้ทรงเหลือไว้ (คำที่แปลเป็น เหลือไว้ (ชอาอาร์) ในโครงสร้างฮีบรูหมายถึง 'เพื่อไว้') ในวันนั้นความบาปทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกฝังไว้ในทะเลลึกที่สุด และถูกถอนออกไปไกลพอๆกับที่ทิศตะวันออกไกลจากทิศตะวันตก ในวันนั้นความบาปของพวกเขาจะถูกชำระล้างออกไปเสียในพระโลหิตอันประเสริฐของพระเมสสิยาห์

ยรม 50:21 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปสู่แผ่นดินเมธาธาอิม และต่อสู้อาชาเมืองเปโชด จงฆ่าเขาและตามทำลายเสียให้สิ้นเชิง และจงกระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ เมธาธาอิมเป็นอีกชื่อหนึ่งของบาบิโลนและเปโชดเป็นเขตแดนหนึ่งของบาบิโลนซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของมัน บรรดากองทัพของคนมีเดียและคนเปอร์เซียจึงถูกเรียกให้มาทำลายบาบิโลนและจักรวรรดิของมันดังที่พระองค์ได้ทรงบัญชาพวกเขา

ยรม 50:22-23 เสียงสงครามอยู่ในแผ่นดิน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงก็อยู่ในนั้น ดังนั้นเยเรมีย์จึงบอกล่วงหน้าถึงเสียงของศึกสงครามและความโกลาหลในบาบิโลน ขณะที่พวกเขาถูกทำลายโดยมีเดีย - เปอร์เซีย

23 ค้อนทุบของแผ่นดินโลกทั้งหมดได้ถูกตัดลงและถูกหักเสียแล้วหนอ บาบิโลนได้กลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางบรรดาประชาชาติแล้วหนอ ในความอัศจรรย์ใจ เยเรมีย์ร้องออกมาเพราะความพ่ายแพ้ของบาบิโลน เนบูกัดเนสซาร์เป็นที่รู้จักก่อนหน้านี้ในฐานะ 'ค้อนทุบแห่งแผ่นดินโลก' เขาทุบประชาชาติอื่นๆให้ยอมมอบ บัดนี้เยเรมีย์ป่าวร้องความอัศจรรย์ใจของประชาชาติอื่นๆเมื่อพวกเขาพิจารณาความพินาศและความรกร้างแห่งอาณาจักรของเนบูกัดเนสซาร์

ยรม 50:24-25 โอ บาบิโลนเอ๋ย เรารางบ่วงดักเจ้าและเจ้าก็ติดบ่วงนั้น และเจ้าไม่รู้เรื่อง เขามาพบเจ้าและจับเจ้า เพราะเจ้าได้ข่มขู่กับพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์ได้วางกับดักไว้ดักจับบาบิโลนแล้วและพวกเขาจะติดกับ เหตุผลก็คือการกบฏของพวกเขาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า คนบาบิโลนตระหนักดีถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้า แต่ก็ปฏิเสธพระองค์เพราะบรรดาพระที่เป็นรูปเคารพของพวกเขา

25 พระเยโฮวาห์ได้ทรงเปิดคลังอาวุธของพระองค์ และทรงให้อาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ออกมา เพราะนี่แหละเป็นพระราชกิจแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาในแผ่นดินแห่งชาวเคลเดีย พระเจ้าจึงทรงเปิดคลังอาวุธของพระองค์และเอาบรรดาอาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ออกมาต่อสู้บาบิโลน

ยรม 50:26-27 จงมาต่อสู้กับเธอจากทุกเสี้ยวโลก จงเปิดบรรดาฉางของเธอ จงกองเธอไว้เหมือนอย่างกองข้าวและทำลายเสียจนสิ้นเชิง อย่าให้เธอเหลืออยู่เลย อาวุธแห่งพระพิโรธของพระเจ้าต่อสู้บาบิโลนคือ มีเดีย – เปอร์เซีย พระองค์จึงทรงเรียกพวกเขาให้ทำลายบาบิโลนในฐานะประชาชาติหนึ่งจนย่อยยับ

27 จงฆ่าวัวของเธอให้หมด ให้มันทั้งหลายลงไปยังการฆ่า วิบัติแก่มันทั้งหลาย เพราะวันเวลาของมันมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษมัน เหล่าวัวผู้ตรงนี้ย่อมหมายถึงพวกเจ้านาย (นั่นคือ พวกผู้มีอำนาจ) แห่งบาบิโลน เมื่อบาบิโลนถูกทำลาย บรรดาคนใหญ่คนโตของมันก็ถูกรวบรวมและถูกประหารชีวิต ดู ความเห็นสำหรับ 50:3

ยรม 50:28 เสียงของเขาทั้งหลายที่ได้หนีและรอดพ้นจากแผ่นดินบาบิโลน ไปประกาศการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราในศิโยน คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์ เมื่อบาบิโลนล่มสลาย เห็นได้ชัดว่าพวกยิวบางคนหนีไปจากที่นั่นและรายงานข่าวมายังศิโยน (นั่นคือ เยรูซาเล็ม) ว่าพระเจ้าได้ทรงทำการแก้แค้นต่อสู้บาบิโลนแล้ว การทำลายพระวิหารที่เยรูซาเล็ม ได้ถูกแก้แค้นขนาดหนึ่งแล้ว

ยรม 50:29-30

จงเรียกนักชนูมาต่อสู้อับบาบิโลน คือบรรดาคนที่โก่งชนู จงตั้ง

ค่ายไว้รอบมัน อย่าให้ผู้ใดหนีรอดพ้นไปได้ จงกระทำกับเธอตามการกระทำของเธอ จงกระทำแก่เธออย่างที่คุณได้กระทำแล้ว เพราะเธอจงหองลงดีกับพระเยโฮวาห์ พระองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เมื่อไซรัส โจมตีบาบิโลน ตอนแรกเขาก็ล้อมนครนั้นไว้ ในที่นี้พระเจ้าทรงเรียกพวกพลชนูของคนมีเดียและคนเปอร์เซียให้ระดมยิงชนูเข้าใส่นครนั้น เมื่อยึดนครนั้นได้ในที่สุด พระเจ้าจึงทรงสั่งคนมีเดียว่าอย่าปล่อยให้ใครสักคนในพวกผู้มีอำนาจแห่งบาบิโลนหนีพ้นไปได้ พวกเขาถูกสั่งให้ตอบแทนบาบิโลนอย่างที่คุณได้กระทำต่อประชาชาติอื่นๆ โดยเฉพาะยูดาห์ แม้พระเจ้าทรงใช้บาบิโลนเพื่อทดสอบยูดาห์แล้ว พวกเขาที่ทำเช่นนั้นด้วยความจงหองและความเยอหยิ่งต่อพระเยโฮวาห์ พวกเขาจึงจะถูกสนองโทษอย่างสาสม

30 เพราะฉะนั้น คนหนุ่มๆของเธอจะล้มลงตามถนนทั้งหลาย และทหารของเธอทั้งสิ้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เมื่อไซรัสกำราบนครนั้นได้ในที่สุดโดยการบุกเข้ามาได้กำแพงหลังจากที่แม่น้ำยูเฟรติสถูกเปลี่ยนเส้นทางแล้ว พวกทหารและนักรบหนุ่มแห่งนครนั้นก็ถูกฆ่าตายอย่างไร้ความปราณี ดู ดาเนียล 5:30-31

ยรม 50:31-32

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า โอ ผู้จงหองเอ๋ย

ดูเถิด เราต่อสู้กับเจ้า เพราะว่าวันเวลาของเจ้ามาถึงแล้ว คือเวลาที่เราจะลงโทษเจ้า เพราะความจงหองและการทำเกินหน้าที่ของพวกเขาต่อผู้ยูดาห์ พระเจ้าจึงทรงประกาศการขัดขวางและการพิพากษาของพระองค์ต่อสู้อับบาบิโลน วันนั้นจะมาแน่เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกเขาในการพิพากษา

32 ผู้จงหองจะสะดุดและล้มลง จะไม่มีผู้ใดพยุงเขาขึ้นได้ และเราจะก่อไฟในบรรดาหัวเมืองของเขา และไฟจะกินบรรดาที่อยู่รอบเขาเสียสิ้น พวกผู้นำที่เยอหยิ่งแห่งบาบิโลนจะล้มลงและไม่ลุกขึ้นเรื่องอำนาจอีกเลย บรรดาหัวเมืองแห่งจักรวรรดิบาบิโลนจะถูกเผาไฟเมื่อไซรัสพิชิตบาบิโลน บาบิโลนได้กระทำต่อยูดาห์อย่างไร พระเจ้าก็จะกระทำต่อพวกเขาอย่างนั้น

ยรม 50:33-34

พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ประชาชนอิสราเอลและ
ประชาชนยูดาห์ถูกบีบบังคับด้วยกัน บรรดาผู้ที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลยได้ยึดเขาไว้มั่น เขา
ทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมให้เขาไป ในคำพูดประโยคหนึ่ง พระเจ้าทรงเล่าช้อย่อยๆถึงสิ่งที่ได้เกิดแก่
อิสราเอลและยูดาห์ในศตวรรษหลังๆ พวกเขาทั้งผู้ได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยโดยประชาชาติ
ต่างๆที่ไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป

34 พระผู้ไถ่ของเขาทั้งหลายนั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอม
โยธา พระองค์จะทรงแก้คดีของเขาโดยตลอด เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดิน แต่
ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบาบิโลน กระนั้น พระผู้ไถ่ของอิสราเอลนั้นก็แข็งแรง – พระเย
โฮวาห์จอมโยธา ในเวลาของพระองค์ พระองค์จะทรงปกป้องสิทธิ์ของพวกเขาและทำให้พวกเขา
กลับคืนสู่สันติสุขในแผ่นดินของพวกเขาในที่สุดขณะที่ทรงพรากระสันติสุขไปจากบาบิโลน

ยรม 50:35-37

เมื่อพระเจ้าทรงจัดการกับบาบิโลน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ให้ดาบ
อยู่เหนือชาวเคลเดีย และเหนือชาวเมืองบาบิโลน และเหนือเจ้านายและนักปราชญ์ของเธอ
พระเจ้ากำลังจะนำดาบแห่งการพิชิตและความตายมาต่อสู้อับยาฮันแล้ว

36 ให้ดาบอยู่เหนือผู้มูสา เพื่อเขาจะกลายเป็นคนโง่ไป ให้ดาบอยู่เหนือบรรดานักรบของ
เธอ เพื่อเขาทั้งหลายจะครั่นคร้าม บรรดาผู้มูสาแห่งบาบิโลนอาจหมายถึงพวกโหระของมัน (หรือ
อาจหมายถึงพวกนักบวชที่บูชารูปเคารพของมัน) แต่ในวันแห่งการพิพากษาของพวกเขาจะ
กลายเป็นคนโง่ไป นั่นคือ พวกเขาจะดูโง่เขลา บรรดาคนสูงศักดิ์และผู้มีอำนาจในบาบิโลนจะ
พ่ายแพ้ต่อดาบ ความกลัวจะบังเกิดแก่พวกเขา

37 ให้ดาบอยู่เหนือม้าทั้งหลายของเขาและรถรบของเขา และอยู่เหนือบรรดาคนที่ปะปน
กันท่ามกลางเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะกลายเป็นผู้หญิงไป ให้ดาบอยู่เหนือทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของ
เขา เพื่อว่าทรัพย์สมบัตินั้นจะถูกปล้นเสีย เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาบาบิโลน แม้แต่เหล่าม้าศึก
ของพวกเขาที่จะถูกทำลาย ผู้คนแห่งประชาชาติอื่นๆที่ปะปนอยู่ท่ามกลางบาบิโลนจะถูกทำลาย

เช่นกัน พวกเขาจะเป็นเหมือนพวกผู้หญิง – ใจเสาะ ขี้กลัว และขี้วิตุนีตีฟอ นอกจากนี้ ความมั่งคั่งของบาบิโลนจะถูกขโมยไปในวันนั้นด้วย

ยรม 50:38-39 ให้ความแห้งแล้งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายของเธอ เพื่อน้ำทั้งหลายนั้นจะได้แห้งไป เพราะเป็นแผ่นดินแห่งรูปเคารพสลัก และเขาทั้งหลายก็บ้ำรูปเหล่านั้น นครบาบิโลนตั้งอยู่บนแม่น้ำยูเฟรติส อันที่จริงในสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ แม่น้ำนั้นไหลผ่านได้กำแพงนครและผ่านเข้าไปถึงใจกลางนครนั้น อย่างไรก็ตาม ในวันนั้นเมื่อพระเจ้าทรงอนุญาตให้ไซรัสปิซิตบาบิโลน พระองค์ก็ส่งความแห้งแล้งมาซึ่งทำให้ระดับน้ำของแม่น้ำนั้นลดลง ไซรัสจึงค้นเส้นทางไหลของแม่น้ำนั้น กองทหารของเขาจึงสามารถยกทัพผ่านเข้าไปได้กำแพงนครนั้น ตอนกลางคืนโดยไม่มีผู้พบเห็นและโจมตีนครนั้นจากข้างใน เหตุผลส่วนหนึ่งสำหรับการพิพากษาบาบิโลนคือ การนับถือรูปเคารพของมัน พวกเขาผูกพันกับรูปเคารพต่างๆของตนอย่างไรก็ดี ในไม่ช้าพวกเขาจะถูกปลดปล่อยจากความบาปนั้น

39 เพราะฉะนั้น สัตว์ป่าทั้งหลายและบรรดาหมาจิ้งจอกจะอาศัยในบาบิโลน และนกเค้าแมวจะอาศัยอยู่ในนั้น เมืองนั้นจะไม่มีประชาชนอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดร์ คือไม่มีชาวเมืองอาศัยอยู่ตลอดชั่วอายุ เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาบาบิโลนเสร็จ มันจะรกร้างอย่างสิ้นเชิง บรรดาผู้อยู่อาศัยของมันจะมีแต่พวกสัตว์ป่า นกเค้าแมวอาจหมายถึงพวกนกกินซากศพ เช่น แร้ง เป็นต้น แม้ดินแดนแห่งบาบิโลนจะไม่ถูกพรากรผู้อยู่อาศัยไปจนหมด นครบาบิโลนก็จะกลายเป็นซากปรักหักพังที่ไม่มีคนอยู่อาศัยในที่สุด เฉพาะในปีหลังๆนี้เองที่คนอิรักในปัจจุบันสร้างอนุสาวรีย์หนึ่งขึ้นใหม่บนที่ตั้งของนครบาบิโลนเพื่อระลึกถึงสงครามในอดีตซึ่งเคยอยู่ที่นั่น

ยรม 50:40 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงคว้าเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และหัวเมืองใกล้เคียง ดังนั้นจะไม่มีคนพำนักอยู่ที่นั่น และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดอาศัยอยู่ในเมืองนั้น บาบิโลนจะถูกกลบเลื่อนไปในที่สุดเหมือนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ที่ตั้งของบาบิโลนจะไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เนื่องนิรันดร์ ดู อิสยาห์ 13:19 เช่นกัน การสำเร็จจริงในที่สุดของคำพยากรณ์นี้อาจเกิดขึ้นในวันแห่งพระเยโฮวาห์

ยรม 50:41-42 **ดูเถิด** ประชาชาติหนึ่งจะมาจาทิศเหนือ ประชาชาติอันเข้มแข็งชาติหนึ่ง และกษัตริย์หลายองค์จะถูกเร้าให้มาจากที่ไกลที่สุดของแผ่นดินโลก พระเจ้าจะทรงยกชูไซรัสแห่งมีเดีย (เขตแดนในอิรักตอนเหนือปัจจุบันและพื้นที่ตอนใต้ของทะเลแคสเปียน) เขาจะรวมพันธมิตรของประชาชาติต่างๆเข้าด้วยกันซึ่งรวมถึงเปอร์เซียที่อยู่ทางทิศตะวันออกและประชาชาติอื่นๆที่ค้ำค้ำกว่าจากปลายสุดด้านต่างๆของภูมิภาคนั้น

42 เขาทั้งหลายจะจับกันธนูและหอก เขาทั้งหลายดูร้าย และจะไม่มี ความกรุณา เสียงของเขาทั้งหลายจะเหมือนเสียงทะเลคะนอง เขาทั้งหลายจะจี้ฆ่า เรียงรายกันเป็นคนเข้าสู่สงครามกับเจ้านะ โอ บุตรสาวแห่งบาบิโลนเอ๋ย การรวมตัวกันของประชาชาติต่างๆซึ่งนำโดยไซรัสแห่งมีเดียจะยกมาต่อสู้อาณาจักรบาบิโลน โดยไม่แสดงความเมตตาต่อเธอเลย

ยรม 50:43-44 **กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยินข่าวเรื่องนั้น และพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง ความแสนระทมจับหัวใจเขา เจ็บปวดอย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร** เมื่อเบลซัสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยินรายงานข่าวเรื่องการรวมตัวกันของประชาชาติต่างๆที่ยกมาต่อสู้อาณาจักร เขา ก็หวาดกลัวตัวสั่น นี่อาจหมายถึงคำพยากรณ์นั้นของดาเนียลในดาเนียล 5:6 – ลายมือที่เขียนบนกำแพงนั้นเมื่อ “สี่พระพักตร์ของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระดำริของพระองค์กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระพลาก็อ่อนเปลี้ย พระชานุกก็กระทบกัน”

44 ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของกลุ่มแม่น้ำจอร์แดน โจนเข้าไปใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิ่งหนีเธอไปอย่างฉับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเรา ได้ ความคิดตรงนี้สอดคล้องกับของเยเรมีย์ 49:19-21 ซึ่งเป็นที่ๆคำบรรยายคล้ายกันถูกกล่าวเกี่ยวกับ การที่เนบูคัดเนสซาร์ โจนตีเอ โคม คุดสิงโตตัวหนึ่งที่หนีน้ำท่วม ไซรัสจะมาต่อสู้อาณาจักรบาบิโลน และ โจนตีมัน เบลซัสซาร์และคณะจะหาช่องหนีไปจากกองทัพของมีเดีย – เปอร์เซียที่ยกมา โจนตี จากนั้นพระเจ้าทรงถามแบบไม่ต้องการคำตอบว่า แล้วใครจะเป็นผู้ปกครองที่พระองค์

ทรงแต่งตั้ง? พระองค์ทรงหมายถึงไซรัสอย่างชัดเจน จากนั้นพระเจ้าจะทรงแต่งตั้งเขาเป็นผู้ปกครองเหนือประชาชาติทั้งหลายแห่งตะวันออกกลางในสมัยนั้น

ยรม 50:45-46 เพราะฉะนั้นจงฟังแผนงานซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ต่อผู้บาบิโลน และบรรดาพระประสงค์ซึ่งพระองค์ได้ดำริขึ้นต่อผู้กับแผ่นดินของชาวเคลเดีย แน่ละตัวเล็กที่สุดที่อยู่ในฝูงก็ต้องถูกลากเอาไป แน่ละคอกของเขานั้นจะรกร้างไป อีกครั้งในลักษณะที่คล้ายคลึงกับของเยเรมีย์ 49:19-21 พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์ไม่เพียงตั้งพระทัยว่าจะทำลายบาบิโลนเท่านั้น แต่แม้แต่กองทหารที่เข้มแข็งน้อยที่สุดของไซรัสก็จะเก่งกาจกว่ากองทัพของบาบิโลน บ้านเรือนของจักรวรรดิบาบิโลนจะถูกทำให้รกร้าง

46 แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเพราะเสียงของการที่บาบิโลนถูกจับเป็นเชลย และเสียงคร่ำครวญดังไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ" ความล่มจมของบาบิโลนเป็นข่าว 'สะเทือนโลก' สำหรับประชาชาติอื่นๆในโลก บรรดาประชาชาติอื่นๆในโลกจะพากันวุ่นวายใจ เพราะว่าถ้ามันเกิดขึ้นกับบาบิโลนผู้เกรียงไกรได้ มันก็เกิดขึ้นกับพวกเขาได้เช่นกัน ดู วิวรรณ์ 14:8 และ 18:2, 9-19 เห็นได้ชัดว่ามีความหมายเชิงอวสานกาลตรงนี้ซึ่งขยายออกไปจนถึงวันท้ายๆของยุคเจ็ดปีเมื่อระบบโลกซึ่งถูกเริ่มต้นที่หอบาเบลเมื่อนานมาแล้วจะถูกทำลาย ใจความหลักนั้นจะถูกกล่าวต่อในบทถัดไป

ภาพรวมของเยเรมีย์ 51: ใจความหลักที่ถูกเริ่มต้นในบทที่แล้วต่อเนื่องมาในบทนี้ – ความพิพาศของบาบิโลนและกำหนดใจให้ออกไปจากที่นั่นถึงอิสราเอลจากพระเจ้า นี่ถูกให้รายละเอียดไว้ในข้อ 1-58 และถูกยืนยันในข้อ 59-64

ยรม 51:1-4 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะปลุกกระแสดมแห่งการทำลาย ต่อสู้กับบาบิโลน และต่อสู้กับคนที่อาศัยท่ามกลางพวกที่ลุกขึ้นสู้กับเรา คำพยากรณ์กล่าวโทษบาบิโลนมีต่อไป โดยถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับลมพายุที่ทำลายล้าง เช่น พายุทอร์นาโด เป็นต้น การพิพาศจึงจะตกลงบนจักรวรรดิและนครที่ชั่วร้ายนี้

2 เราจะส่งผู้ผิดไปยังบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะผิดเธอ และเขาทั้งหลายจะทำให้แผ่นดินของเธอร้างเปล่า เมื่อเขาทั้งหลายมาล้อมเธอไว้ทุกด้าน ในวันแห่งความยากลำบาก คำที่แปลเป็นผู้ผิด (ซูร์) ในความหมายตรงตัวที่สุดมักถูกแปลเป็น ‘คนต่างด้าว’ คำที่แปลเป็น ผิด (ซาราห์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘กระจัดกระจาย’ ภาพเปรียบเทียบนี้กล่าวถึงการนวดข้าวซึ่งข้าวถูกผัดต่อหน้าลมซึ่งแยกข้าวออกจากแกลบ ประเด็นที่ใหญ่โตกว่าก็คือว่า บาบิโลนจะถูกบดขยี้และถูกกระจัดกระจายไปสู่สายลม โดยคนต่างด้าว – คนต่างประเทศที่จะมาล้อมมัน

3 อย่าให้นักธนูโค้งคันธนูได้ อย่าให้เขาสวมเสื้อเกราะลุกขึ้นได้ อย่าใช้ชีวิตคนหนุ่มๆของเธอเลย จงทำลายพลโยธาของเธอทั้งหมด เพื่อต่อสู้กับพลธนูของบาบิโลน เหล่าพลธนูของศัตรูจะโค้งคันธนูของตน เสื้อเกราะที่ว่านี้เป็นเสื้อเกราะชนิดหนึ่งของพวกทหารสมัยโบราณ สรุปก็คือ เหล่าทหารของศัตรูจะพิชิตพลทหารของบาบิโลนแม้พวกเขาเองถืออาวุธก็ตาม พวกเขาจะถูกทำลายอย่างย่อยยับ

4 ดังนั้นเขาทั้งหลายจะถูกฆ่าล้มลงในแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะถูกแทงทะลุที่ถนนเมืองนั้น ในลักษณะดังกล่าว เหล่าทหารของบาบิโลนจะล้มลงในแผ่นดินของชาวเคลเดีย – แผ่นดินเกิดของพวกเขา พวกเขาจะถูกแทงทะลุด้วยดาบในถนนสายต่างๆของพวกเขาเอง ความคิดที่ใหญ่โตกว่าก็คือว่าถึงความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงบนแผ่นดินเกิดของพวกเขา นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงเมื่อไซรัสรุกรานและพิชิตบาบิโลน

ยรม 51:5-6 เพราะว่าอิสราเอลและยูดาห์มิได้ถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถึงแม้แผ่นดินของเขาเต็มด้วยความผิดบาปต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล คำที่แปลเป็น ถูกทอดทิ้ง (อัลมาน) เป็นคำที่น่าสนใจ มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกทำให้เป็นม่าย’ หรือ ‘ถูกทอดทิ้งในฐานะหญิงม่าย’ อิสราเอลหรือยูดาห์ไม่ได้เป็นม่าย พระเจ้าไม่ได้ตายไปแล้ว พระเจ้ามิได้ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์แม้ว่าพวกเขาได้ทำให้แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยความบาปในการละเมิดต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ของตนก็ตาม ดู โรม 11:1

6 จงหนีเสียจากท่ามกลางบาบิโลน ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนให้รอดพ้นเถิด เจ้าอย่าถูกตัดออกด้วยความชั่วช้าของเธอเลย เพราะนี่เป็นเวลาแห่งการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงตอบสนองต่อเธอสักครั้ง แม้พวกเขาตกเป็นเชลยอยู่ในบาบิโลนขณะนั้น เมื่อโอกาสมาถึงพระเจ้าก็ทรงสั่งพวกเชลยแห่งอิสราเอลในบาบิโลนให้หนีไปเสีย คำเตือนนี้อาจหมายถึงพวกยิวที่อาศัยอยู่ในนครบาบิโลนซึ่งจะถูกรบกวณโดยคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงทำการแก้แค้นต่อบาบิโลน คำเตือนคล้ายๆกันถูกให้แก่พวกยิวในยุคเจ็ดปีให้หนีไปจากบาบิโลนฝ่ายวิญญาณ ดู วิวรณ์ 18:4

ยรม 51:7-9 **บาบิโลนได้เคยเป็นถ้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์**
กระทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีนเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นของเธอ เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างจึงบ้าไป พระเจ้าทรงใช้บาบิโลนเพื่อตีสอนประชาชาติอื่นๆเพราะความบาปของพวกเขา นั่นถูกให้ร้ายละเอียดไว้ในบทก่อนๆ ภาพเปรียบเทียบกล่าวถึงพระพิโรธของพระเจ้าซึ่งถูกบรรจุอยู่ในถ้วยของกษัตริย์ (นั่นคือ ถ้วยทองคำ) แห่งบาบิโลน พระเจ้าทรงใช้พวกเขาเป็นภาชนะอันหนึ่งเพื่อเทพะพิโรธของพระองค์ออกต่อผู้ความบาปของบรรดาประชาชาติแห่งภูมิภาคนั้นในสมัยนั้น ดังนั้นประชาชาติเหล่านั้นจึงดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าผ่านทางบาบิโลน ประชาชาติเหล่านั้นจึงเป็นเหมือนคนบ้า – อยู่ในสภาพโกลาหล

8 **บาบิโลนได้ล้มลงและแตกไปอย่างฉับพลัน จงคร่ำครวญเพื่อเธอเถิด จงเอาพิมเสนมาให้เธอบรรเทาปวด ชะรอยจะรักษาเธอให้หายได้กระมัง** ถึงแม้พระเจ้าได้ทรงใช้บาบิโลนเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งแห่งพระพิโรธของพระองค์ บัดนี้บาบิโลนก็เผชิญความพินาศของตัวเองแล้วพระเจ้าจึงทรงเรียกประชาชาติอื่นๆให้คร่ำครวญเพื่อเธอ พวกเขาถูกขอร้องให้หยิบยื่นยาเพื่อรักษาอาการเจ็บปวดแห่งความพินาศของบาบิโลนหากเป็นไปได้เพื่อที่เธอจะได้รับการรักษาให้หาย

9 **เราทั้งหลายอยากจะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอไม่หาย ละทิ้งเธอเสียเถิด และให้เราไป** ต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่าการพิพากษาเธอได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และได้ถูกยกขึ้นถึง

ฟากฟ้า นี่เป็นเสียงของบรรดาประชาชาติเพื่อนบ้านที่เป็นคนต่างชาติซึ่งคิดหาวิธีช่วยเหลือบาบิโลนแต่ก็เลิกล้มความตั้งใจเสีย ตรงกันข้ามพวกเขาสรุปว่าความล่มจมของบาบิโลนเป็นมาจากสวรรค์และพวกเขาละทิ้งความคิดที่จะให้ความช่วยเหลือใดๆ

ยรม 51:10 พระเยโฮวาห์ทรงนำความชอบธรรมออกมาให้เรา มาเถิด ให้เราประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราที่ในศิโยน เสียงที่พูดตอนนี้เป็นเสียงของยูดาห์ซึ่งตกเป็นเชลย (อาจในบาบิโลน) ตรงข้ามกับความบาปของบาบิโลน ยูดาห์ดูเหมือนว่าชอบธรรมเมื่อเปรียบเทียบกับกันแล้ว แม้บาปหนาและถูกตีสอน อิสราเอลก็ยังเป็นประชาชนของพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม พวกเขาจึงตั้งใจแน่วแน่ว่าสักวันหนึ่งจะกลับไปยังเยรูซาเล็ม (นั่นคือ ศิโยน) และปาวร้องพระราชกิจของพระเจ้าของพวกเขาที่นั่น นีบอกเป็นนัยว่าพวกยิวในบาบิโลนขณะนั้นทราบแล้วถึงคำพยากรณ์เหล่านั้นที่ถูกกล่าวโดยเยเรมีย์ (และคนอื่นๆ) ที่ว่าสักวันหนึ่งพวกเขาจะถูกพากลับมายังแผ่นดินของพวกเขา พวกเขาจึงตั้งตาคอยวันนั้น

ยรม 51:11-12 จงฝนลูกธนู จงหยิบโล่ขึ้นมา พระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจบรรดากษัตริย์คนมีเดีย เพราะว่าพระประสงค์ของพระองค์เกี่ยวข้องกับเรื่องบาบิโลน ก็คือการทำลายมันเสีย เพราะนั่นแหละเป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์ พระเจ้าจึงทรงบอกบาบิโลนให้เตรียมพร้อมทำสงคราม แต่นั่นก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย พร้อมกับน้ำเสียงประชดประชัน คนบาบิโลนถูกบอกให้ขัดลูกธนูของพวกเขาและเตรียมโล่ของพวกเขาให้พร้อม อย่างไรก็ตาม พระเยโฮวาห์พระเจาก็ทรงเป็นผู้ที่เร้าจิตใจของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย มันเป็นความประสงค์ของไชรัสที่จะทำลายบาบิโลน พระประสงค์ที่ใหญ่กว่าของบาบิโลนคือการตีสอนเพราะการที่พวกเขาทำลายพระวิหารที่เยรูซาเล็ม

12 จงปักธงขีดบรรดากำแพงของบาบิโลน จงทำคนเฝ้าให้เข้มแข็ง จงตั้งคนยามขึ้น จงเตรียมกองทัพไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงวางแผนงานและทั้งทรงกระทำเสร็จตามที่พระองค์ทรงล้นพระวาจาเกี่ยวกับชาวเมืองบาบิโลน พร้อมกับน้ำเสียงประชดประชันพระเจ้าทรงเรียกบรรดากองทหารบาบิโลนให้เตรียมพร้อมสำหรับศึกที่จะมานั้น พวกเขาถูกสั่งให้ยกธงของตน

ให้วางยามประจำตำแหน่ง และให้เตรียมทหารสำรองสำหรับทำศึก (นั่นคือ เตรียมกองทัพไว้) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเป็นพลังขับเคลื่อนที่แท้จริงที่ต่อสู้บาบิโลน พระองค์ได้ทรงยกชูคนมีเดีย และคนเปอร์เซียต่อสู้พวกเขา

ยรม 51:13-14 **โอ เจ้าผู้อาศัยตามน้ำมากหลาย ผู้มีสมบัติมากมายเอ๋ย อวสานของเจ้ามาถึงแล้ว เส้นความโลภของเจ้าได้ถูกตัดขาดเสียแล้ว** บาบิโลนตั้งอยู่ตามแนวแม่น้ำยูเฟรติส และอยู่ใกล้กับแม่น้ำไทกริสที่อยู่ติดกัน นอกจากนี้ มีทะเลสาบขนาดใหญ่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เคียงซึ่งเชื่อมกับแม่น้ำทั้งสองนั้นด้วย นอกจากนี้ คนบาบิโลนยังสร้างระบบคลองส่งน้ำอันซับซ้อนทั่วพื้นที่นั้นด้วย ด้วยเหตุนี้ภูมิภาคนั้นจึงเขียวชอุ่มและอุดมสมบูรณ์ แม้กระนั้น จุดจบของจักรวรรดิบาบิโลนก็ใกล้เข้ามาแล้ว ความละโมภและความโลภระดับชาติของพวกเขาได้ถูกวัดแล้วและจะถูกตอบสนอง (ดู วิวรรณ์ 17:1, 15 ด้วยเกี่ยวกับการที่บาบิโลนตั้งอยู่บนน้ำมากหลาย การอ้างอิงอันหลังนี้มีลักษณะเฉพาะตัวฝ่ายวิญญาณอย่างไม่ต้องสงสัย แต่พบต้นกำเนิดของมันในคำบรรยายสมัยโบราณนี้เกี่ยวกับบาบิโลน)

14 พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า แน่ละ เราจะให้เจ้ามีคนเต็มเมืองให้มากอย่างตักแตน และเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงโห่ร้องมีชัยเหนือเจ้า พระเจ้าทรงปฏิญาณโดยจิตใจของพระองค์เอง (ความหมายตรงตัว) ว่าพระองค์จะเหยียบย่ำบาบิโลนด้วยบรรดาผู้รุกรานดุจภัยพิบัติของฝูงตักแตนหนุ่ม บรรดากองทัพคนมีเดียและคนเปอร์เซียจะโห่ร้องมีชัยเหนือบาบิโลนที่พ่ายแพ้

ยรม 51:15-19 **พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์** คราวนี้ผู้พยากรณ์ท่านนี้หยุดชั่วคราวเพื่อป่าวร้องสง่าราศี ฤทธิ์เดช และคำสรรเสริญแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า ห้าข้อนี้แทบเป็นข้อความเดียวกันกับเยเรมีย์ 10:12-16 คุณความเห็นตรงนั้นได้

16 เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์ ห้าข้อนี้แทบเป็นข้อความเดียวกันกับเยเรมีย์ 10:12-16 ดูความเห็นตรงนั้นได้

17 มนุษย์ทุกคนโอดในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น ห้าข้อนี้แทบเป็นข้อความเดียวกันกับเยเรมีย์ 10:12-16 ดูความเห็นตรงนั้นได้

18 มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ ห้าข้อนี้แทบเป็นข้อความเดียวกันกับเยเรมีย์ 10:12-16 ดูความเห็นตรงนั้นได้

19 พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์ ห้าข้อนี้แทบเป็นข้อความเดียวกันกับเยเรมีย์ 10:12-16 ดูความเห็นตรงนั้นได้

ยรม 51:20-24 เจ้าเป็นค้อนและยุทธโศปกรณของเรา เราจะทุบบรรดาประชาชาติเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทำลายราชอาณาจักรทั้งหลายด้วยเจ้า ตรงนี้พระเจ้าทรงพรรณนาถึงไซรัสและกองทัพคนมีเดียและคนเปอร์เซียว่าเป็นขวานศึกและอาวุธสงครามของพระองค์ พระเจ้าทรงใช้คนมีเดียและคนเปอร์เซียเพื่อ โจมตี เหยียบย่ำ และพิชิตอาณาจักรบาบิโลนท่ามกลางอาณาจักรอื่นๆ

21 เราจะทุบม้าและคนขี่เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบบรรดาธรรบและคนขับให้เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า ที่ถูกพรรณานี้คือ ความพ่ายแพ้ราบคาบของบรรดากองทหารบาบิโลน โดยคนมีเดียและคนเปอร์เซียผ่านทางพระหัตถ์ของพระเจ้า

22 เราจะทูปผู้ชายและผู้หญิงเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปคนแก่และคนหนุ่มเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปคนหนุ่มและหญิงพรหมจารีเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า กองทัพบาบิโลนจะไม่เพียงถูกเหยียบย่ำเท่านั้น แต่ประชากรที่เป็นพลเรือนแห่งบาบิโลนจะถูกปฏิบัติอย่างไร้ความปราณีด้วย

23 เราจะทูปผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปชาวนาและวัวคู่แอกของเขาเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปเจ้าเมืองและปลัดเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า ยิ่งกว่านั้น บรรดาผู้อยู่อาศัยในชนบทและหัวเมืองรอบนอกต่างๆแห่งจักรวรรดิบาบิโลนจะเผชิญความพิโรธแห่งบรรดาองค์ทัมมีเดีย - เปอร์เซีย

24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะสนองบาบิโลนและบรรดาชาวประเทศเคลเดียท่ามกลางสายตาของเจ้า ซึ่งบรรดาความชั่วร้ายอันเขาได้กระทำในศิโยน พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์จะตอบแทนทั้งนครบาบิโลนและทั้งจักรวรรดิของมัน (นั่นคือ เคลเดีย) ด้วยความชั่วร้ายทั้งสิ้นที่พวกเขาได้กระทำต่อเยรูซาเล็ม (นั่นคือ ศิโยน) แม้พระเจ้าได้ทรงใช้บาบิโลนเพื่อตีสอนยูดาห์ กระนั้นพวกเขาก็ทำเกินหน้าที่นั้นและปฏิบัติต่อพวกยิวอย่างทารุณ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงประกาศว่าบาบิโลนจะเผชิญการสนองโทษอย่างสาสม

ยรม 51:25-26 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ภูเขาซึ่งทำลายเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เจ้าผู้ทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้เจ้า และกลิ้งเจ้าลงมาจากหน้าผา และจะกระทำให้เจ้าเป็นภูเขาที่ถูกไถใหม่ ตรงนี้พระเจ้าทรงเรียกบาบิโลนว่า “ภูเขาซึ่งทำลาย” – ไม่ใช่เพราะลักษณะภูมิประเทศของมัน แต่เพราะวิธีที่มันปฏิบัติต่อประชาชาติอื่นๆ การอ้างอิงถึง “แผ่นดินโลก” ตรงนี้อาจแปลได้ว่า ‘แผ่นดินนั้น’ – แผ่นดินยูดาห์และอิสราเอล ดูก่อนหินต่างๆที่ถูกกลิ้งลงมาตามไหล่เขา พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงบาบิโลนลงมาเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงทำให้พวกเขาเป็นเหมือนภูเขาไฟลูกหนึ่งที่หมดไฟแล้วซึ่งได้พ่นความกริ้วของมันออกมาจนหมดและจากนั้นก็ถูกทิ้งให้มอด

26 เขาจะไม่เอาหินจากเจ้าไปทำศิลาบูนอก และไม่เอาหินไปทำรากฐาน แต่เจ้าจะถูกทิ้งร้างเป็นนิรันดร์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ กล่าวต่อไปพร้อมกับภาพเปรียบของภูเขาลูกหนึ่งในข้อที่

แล้ว เมื่อพระเจ้าทรงเสร็จธุระกับบาบิโลนแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่มีประโยชน์จะถูกเหลือไว้เลย พวกเขาจะรกร้างตลอดไปเป็นนิรันดร์ ตั้งแต่ความพินาศของบาบิโลนมาจนถึงปัจจุบัน นครนั้นไม่เคยถูกสร้างขึ้นมาใหม่อีกเลย

ยรม 51:27-29 **จงตั้งธงไว้บนแผ่นดิน จงเป่าแตรท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย**
จงเตรียมประชาชาติทั้งหลายไว้ทำสงครามกับเธอ จงเรียกราชอาณาจักรต่อไปนี้มาสู้กับเธอ อารารัต มินนี และอัชเคนัส จงตั้งจอมทัพไว้ต่อสู้เธอ จงทำม้าขึ้นเหมือนบุงกันระกะระกะ พระเจ้าจึงทรงเรียกราชอาณาจักรต่างๆแห่งมีเดียที่อยู่ทางทิศเหนือให้มาทำศึกต่อสู้บาบิโลน พวกเขาถูกเรียกให้ตั้งธงของตนในบาบิโลนเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการทำศึกต่อสู้มัน อารารัต มินนี และอัชเคนัสล้วนเป็นอาณาจักรต่างๆที่อยู่ทางทิศเหนือของบาบิโลนซึ่งตั้งอยู่ในเขตแดนของทะเลแคสเปียนและทะเลดำ สองอันหลังนี้พรรณนาถึงอาณาจักรของมีเดีย อาณาจักรเหล่านี้จึงจะรุกรานจักรวรรดิบาบิโลนดุจภัยพิบัติของฝูงตั๊กแตนยักษ์

28 จงเตรียมบรรดาประชาชาติมาทำสงครามกับเธอ คือเตรียมบรรดาภักษัตริย์แห่งมีเดีย พร้อมทั้งเจ้าเมืองและปลัดทั้งหลาย และทุกแผ่นดินที่ขึ้นแก่มีเดีย มีเดียตรงนี้ถูกเอ่ยชื่ออย่างชัดเจน คนมีเดีย คนเปอร์เซีย และพันธมิตรอื่นๆจะเตรียมทำสงครามต่อสู้บาบิโลน

29 แผ่นดินนั้นจะสะเทือนสะท้านและโศกเศร้า เพราะบรรดาพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จะเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้บาบิโลน เพื่อจะกระทำให้แผ่นดินบาบิโลนเป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย แผ่นดินบาบิโลนจะสั่นสะเทือนในความโศกเศร้าเมื่อคนมีเดียและคนเปอร์เซียเหยียบย่ำและพิชิตมัน พระประสงค์ทุกประการของพระเจ้าที่ต่อสู้บาบิโลนจะถูกทำให้สำเร็จ เมื่อเวลานั้นมาถึง นครบาบิโลนจะรกร้างและถูกทำให้ไม่มีผู้อยู่อาศัย

ยรม 51:30-32 **นักรบแห่งบาบิโลนหยุดรบแล้ว เขาทั้งหลายค้างอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของเขา** กำลังของเขาถอยเสียแล้ว เขาทั้งหลายกลายเป็นเหมือนผู้หญิง เขาได้เผาที่อาศัยของเธอแล้ว และดาลประตูของเธอก็หัก บรรดากองทัพของบาบิโลนจะเลิกสู้ ตรงกันข้าม พวกเขา กลับถอยไปอยู่ในที่มั่นของตนในนครบาบิโลนและกลายเป็นเหมือนพวกผู้หญิง (ไซรัสรุกราน

บาบิโลน โดยการสร้างเขื่อนและการผันเส้นทางน้ำของแม่น้ำยูเฟรติสในช่วงหน้าแล้ง จากนั้น กองทหารของเขาก็สามารถเดินเข้าไปได้กำแพงตอนกลางคืนได้ (ซึ่งเป็นที่ๆแม่น้ำนั้นไหลเข้า นคร) และจูโจมเหล่าผู้ป้องกันนั้นโดยไม่ทันตั้งตัว ดู ดาเนียล 5:30-31 จากนั้นคนมีเดียก็เริ่มเผา นครนั้นและทำลายศาลประตู่ของนครนั้นจากข้างใน

31 นักวิ่งคนหนึ่งวิ่งไปพบนักวิ่งอีกคนหนึ่ง ทูตคนหนึ่งวิ่งไปพบทูตอีกคนหนึ่ง เพื่อทูล กษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า เมืองของพระองค์ถูกยึดไว้ทุกด้านแล้ว ในคืนซึ่งเข้านั้น เหล่าผู้เดินสาร ทางทหารวิ่งหน้าตื่นไปทั่วนครนั้นเพื่อแจ้งให้เบลซัสซาร์ทราบเกี่ยวกับการเข้ามาในนครนั้น แบบไม่คาดคิดโดยคาริอัสคนมีเดีย (ฝ่ายหลังอาจเป็นแม่ทัพคนหนึ่งในกองทัพของไซรัส ดู ดา เนียล 5:30-31) ข่าวถูกแจ้งอย่างหน้าตื่นให้เบลซัสซาร์ทราบว่าคนมีเดียได้เข้ามาในนครนั้นทาง ปลายด้านหนึ่งแล้ว – ซึ่งเป็นที่ๆแม่น้ำยูเฟรติสไหลเข้านครนั้น เมื่อไซรัสผันเส้นทางแม่น้ำยูเฟ รติสคืนนั้นและส่งกองทหารเข้าไปได้กำแพงนครบาบิโลน ความตื่นตระหนกก็ตามมา พวกผู้นำ ของบาบิโลนได้หัวเราะเยาะกับความพยายามของไซรัสและดื่มเหล้าในงานเลี้ยงอย่างสำราญ สำราญขณะนั้น เหตุการณ์ต่างๆกลับเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจริงๆ

32 ทำลุยข้ามก็ถูกยึดแล้ว ที่เป็นบึงเป็นหนองก็ถูกไฟไหม้และบรรดาทหารก็ระล่ำระสาย บรรดาทำลุยข้ามแม่น้ำถูกยึดโดยมีเดียคืนนั้น บึงหนองต่างๆที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำก็ถูกเผาไฟ โดยคนมีเดียซึ่งทำให้เกิดความตื่นตระหนกมากขึ้นไปอีกท่ามกลางคนบาบิโลน

ยรม 51:33 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า บุตรสาวแห่งบาบิโลนก็เหมือนลานนวดข้าว ณ เวลาที่เธอถูกเหยียบย่ำ อีกสักประเดี๋ยว เวลาเกี่ยว ก็จะมาถึงแล้ว" พระเจ้าทรงพรรณนาถึงพระองค์เองตรงนี้เป็นพระเยโฮวาห์จอมโยธาและ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์จึงประกาศว่าประชาชาติบาบิโลนกำลังจะถูกเก็บเกี่ยวและถูก เหยียบย่ำ ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนก็คือ ความพ่ายแพ้ราบคาบสำหรับบาบิโลน

ยรม 51:34-35 ให้ชาวเมืองศิโยนพูดว่า "เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ กินข้าพเจ้าเสียแล้ว ท่านได้ขย้ำข้าพเจ้า ท่านได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นภานะว่างเปล่า ท่านได้กลืน

ข้าพเจ้าตั้งมังกร ท่านได้ล้มท้องด้วยของอร่อยของข้าพเจ้า แล้วท่านก็คายข้าพเจ้าทิ้งเสีย ยูดาห์ที่ ถูกจับเป็นเชลยจึงเล่าย้อนถึงการปฏิบัติที่ตนได้รับจากน้ำมือของบาบิโลน เมื่อเนบูคัดเนสซาร์ยกทัพเข้ามาในยูดาห์ พวกเขา ก็กลืนกินประชาติเล็ก ๆ นั้นอย่างสิ้นเชิง นี่เท่ากับว่าพวกเขาได้เคี้ยว ยูดาห์ กลืนมันลงไป จากนั้นก็คายพวกเขาออกมา ในการทำเช่นนั้น พวกเขาได้เหวี่ยงยูดาห์ออก ไปจากแผ่นดินของมัน

35 ความทารุณที่ได้กระทำแก่ข้าพเจ้าและแก่เนื้อหนังของข้าพเจ้าจงตกเหนือบาบิโลน"
ให้เยรูซาเล็มกล่าวว่า "ให้ความรับผิดชอบสำหรับเลือดตกของเราอยู่แก่ชาวประเทศเคลเดีย" ดังนั้น บรรดาเชลยแห่งเยรูซาเล็ม (นั่นคือ สิบโยน) ทูลขอให้ความทารุณนั้นเกิดแก่บาบิโลนซึ่งเป็น ความทารุณที่พวกเขาเคยได้รับจากบาบิโลน

ยรม 51:36-40 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะแก้คดีของ เจ้า และกระทำการแก้แค้นเพื่อเจ้า เราจะทำทะเลของเธอนำให้แห้ง และกระทำแหล่งน้ำของเธอให้เหือด พระเจ้าจึงทรงสัญญาประชาชนที่ตกเป็นเชลยของพระองค์ในบาบิโลนว่า พระองค์กำลัง จะแก้คดีของพวกเขาและทำการแก้แค้นเพื่อพวกเขาต่อบาบิโลน น้ำเหล่านั้นของบาบิโลน (นั่น คือ ทะเลของเธอ) จะถูกทำให้เหือดแห้ง พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นจริงๆ ในภัยแล้งครั้งหนึ่งเพื่อ เตรียมพร้อมสำหรับการโจมตีครั้งสุดท้ายต่อนครนั้น โดยคนมีเดียและคนเปอร์เซีย

37 และบาบิโลนจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นที่อยู่อาศัยของมังกร เป็นที่นำตก ตะลิ่ง และเป็นที่ย่ำเหยียบ ปราศจากคนอาศัย เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาบาบิโลนเสร็จแล้ว ทั้งหมด ที่จะเหลืออยู่จะเป็นซากปรักหักพัง – ที่อยู่อาศัยสำหรับพวกกิ้งก่าและงู สิ่งที่เกิดขึ้นจะกลายเป็น ความตกตะลิ่งในสายตาของชาวโลก นอกจากนี้ นครบาบิโลนจะไม่มีคนอยู่อาศัยอยู่เนื่องนิรันดร์

38 เขาทั้งหลายจะคำรามด้วยกันอย่างสิงโต เขาทั้งหลายจะคำรามอย่างลูกสิงโต เมื่อมีเดีย – เปอร์เซียโจมตีบาบิโลนครั้งแรก คนบาบิโลนก็คำรามเป็นเสียงหัวเราะและการดูถูกต่อพวกเขา ต่อมาในคืนซี้ชะตานั้นแห่งความล่มจมของบาบิโลน พวกผู้นำของบาบิโลนกำลังดื่มเหล้าเมามาวย และตะโกนเสียงดังกันอย่างสนุกสนาน

39 ขณะที่เขาทั้งหลายผ่าวร้อน เราจะเตรียมการเลี้ยงให้ และกระทำให้เขาทั้งหลายมีนเมา เพื่อเขาทั้งหลายจะปลาบปลื้มยินดี จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ในคืนซึ่งจะตานั้น เมื่อบาบิโลนล่มสลาย พวกผู้นำของมันก็ผ่าวร้อนด้วย ฤทธิ์เหล่านี้ในการดื่มเหล้าเมามาของพวกเขา ดู ดาเนียล 5:1-6 กระนั้น ในระหว่างงานเลี้ยงแสนสำราญนั่นเอง พวกเขาเกือบทุกคนก็นอนหลับในนิทราแห่งความตาย พวกเขาถูกเข่นฆ่าในขณะที่ยังไม่สร้างเมา

40 เราจะนำเขาทั้งหลายลงมากูดูกแเกาะไปยังการฆ่า เหมือนแเกาะผู้และแพะผู้ ในคืนซึ่งจะตานั้น พวกผู้นำของบาบิโลนถูกสังหารคูดูกแเกาะและแพะที่ถูกนำไปเชือด

ยรม 51:41-44 เซซัคถูกยึดแล้วหนอ ซึ่งเป็นที่สรรเสริญของทั่วแผ่นดินโลกถูกจับแล้วเล่า บาบิโลนได้กลายเป็นที่น่าตลกตะลึงท่ามกลางบรรดาประชาชาติเสียแล้วหนอ เซซัคเป็นอีกชื่อหนึ่งของบาบิโลน เมื่อบาบิโลนล่มจม ทั้งโลกก็ตลกตะลึงและประหลาดใจกับเหตุการณ์นั้น พวกเขาเคยดูมองว่าเป็นสง่าราศีแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น กระนั้นบัดนี้พวกเขาก็ถูกจับเป็นเชลยและถูกทำลาย มหาอำนาจแห่งแผ่นดินโลกล่มสลายในคืนเดียวเมื่อพระเจ้าทรงส่งการพิพากษาของพระองค์มา บทเรียนหนึ่งสำหรับอเมริกาอยู่ตรงนี้

42 ทะเลขึ้นมานเหนือบาบิโลน คลื่นอย่างมากมาคลุมเธอไว้ ทะเลตรงนี้เป็นภาพเปรียบหนึ่งของเหล่ากองทัพของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย พวกเขาไหลท่วมบาบิโลนคูคลื่นแห่งทะเล

43 หัวเมืองของเธอกลายเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่แห้งแล้งและเป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดเข้าไป เมื่อคนมีเดียและคนเปอร์เซียเสร็จธุระแล้ว บาบิโลนในฐานะประชาชาติหนึ่งก็พ่ายแพ้อย่างราบคาบและถูกทำลาย นครบาบิโลนโดยเฉพาะจะกลายเป็นที่ที่ไม่มีผู้คนอยู่อาศัย – รกร้าง

44 และเราจะลงโทษพระเบลในบาบิโลน ท่านคลื่นอะไรเข้าไปแล้ว เราจะเอาออกจากปากท่านเสีย บรรดาประชาชาติจะไม่ไหลไปหาท่านอีก เออ กำแพงแห่งบาบิโลนจะล้มลง พระเบลเป็นพระต่างด้าวองค์หลักของบาบิโลน พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่าจะลงโทษพระต่างด้าวองค์นี้และ

ฉวยเอาไปจากเขาซึ่งภษณะศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่มาจากพระวิหารที่เยรูซาเล็มซึ่งได้ถูกลบหลู่ใน
คืนซึ่งจะตานั้นแห่งการล่มสลายของบาบิโลน ดู คานีเยล 5:1-4 บรรดาประชาชาติจะไม่นำ
บรรณาการมาถวายพระต่างดาวเทียมเท็จของคัมภีร์อีกต่อไป คืนนั้นพระเบลจะไม่มีฤทธิ์ที่จะขัด
ขวางมิให้กำแพงนครบาบิโลนถูกเจาะโดยศัตรูนั้น

ยรม 51:45-46 **ประชาชนของเราเอ๋ย จงออกไปเสียจากท่ามกลางเธอ ให้ทุกคน**
เอาชีวิตของตนรอดจากความพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์เถิด ในฐานะเป็นความคิด
แทรกเข้ามาทับบริบทที่ใหญ่กว่า พระเจ้าทรงเตือนประชาชนของพระองค์เองอีกครั้งให้หนีออก
ไปจากนครบาบิโลนเมื่อพวกเขามีโอกาส และจากนั้นเมื่อไซรัสจะอนุญาตให้พวกเขากลับไปยัง
แผ่นดินของพวกเขา พระเจ้าทรงเตือนพวกยิวในจักรวรรดิบาบิโลนให้ออกไปและกลับไปยัง
แผ่นดินของพวกเขา การพิพากษาของพระเจ้ากำลังจะตกลงเหนือบาบิโลนและพวกยิวในนคร
นั้นควรออกไปเสียจากที่นั่น เราควรระลึกว่าคำพยากรณ์นี้ถูกเขียนหลายปีก่อนการพิพากษาเหล่านี้
เกิดขึ้น นอกจากนี้ มีบันทึกชัดเจนว่าคำพยากรณ์เหล่านี้ของเยเรมีย์ถูกส่งไปถึงบาบิโลนใน
ที่สุด

46 อย่าให้ใจของเจ้าวิตก และอย่าให้กลัวต่อข่าวลือซึ่งได้ยินในแผ่นดินนั้น จะมีข่าวลือ
เรื่องหนึ่งมาในปีหนึ่ง และหลังจากนั้นอีกปีหนึ่งก็มีข่าวลือเรื่องหนึ่งมา และความทารุณก็มีอยู่ใน
แผ่นดินและผู้ครอบครองก็ต่อสู้กับผู้ครอบครอง พระเจ้าทรงทราบข่าวลือต่างๆเกี่ยวกับการ
รุกรานที่ใกล้เข้ามาโดยคนมีเดียและคนเปอร์เซียจะทราบถึงหูของพวกยิวในจักรวรรดิบาบิโลน
พระองค์จึงทรงหาทางปลดปล่อยพวกเขาหายกลัว รายงานข่าวอันน่ากลัวเหล่านี้มาถึงสองระลอก
โดยห่างกันหนึ่งปี ในช่วงปีนี้เองที่คนมีเดียทำงานอย่างหนักเพื่อผันเส้นทางแม่น้ำยูเฟรติส หลัง
จากทำเช่นนั้นสำเร็จแล้ว พวกเขาก็เริ่มกระทำทารุณต่อบาบิโลนและเหล่าผู้ปกครองของมัน ดัง
นั้นพระเจ้าจึงทรงเตือนพวกยิวในบาบิโลนให้หนีไปเมื่อพวกเขาทำได้และทรงปลดปล่อยพวกเขาให้
หายกลัวด้วย

ยรม 51:47-48 เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพ สลักแห่งบาบิโลน แผ่นดินทั้งสี่ของเธอจะต้องได้อาย และบรรดาชาวบาบิโลนซึ่งถูกฆ่าจะล้มลงที่ท่ามกลางเธอ พระเจ้าจึงทรงเตือนอีกครั้งว่าพระองค์กำลังจะพิพากษาบรรดารูปเคารพพระต่างด้าวแห่งบาบิโลนแล้ว ทั้งประชาชาตินั้นจะทนทุกข์เพราะการนับถือรูปเคารพของพวกเขา และคนจำนวนมากจะถูกฆ่าตาย

48 แล้วฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้น จะร้องเพลงเหนือบาบิโลน เพราะว่าผู้ทำลายจะมาจากทิศเหนือต่อสู้กับเธอ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เมื่อวันแห่งความพินาศของบาบิโลนมาถึง ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดี อาจมีการสำเร็จจริงในอวสานกาลตรงนี้ ดู วิวรรณ์ 18:20-21 ไม่มีบันทึกว่าสวรรค์หรือประชาชาติอื่นๆเปรมปรีดีเลยตอนที่บาบิโลนถูกทำลายโดยไซรัส แต่มันจะเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอนเมื่อการสำแดงตัวครั้งสุดท้ายของระบบโลกแห่งบาบิโลนถูกทำลายตอนสิ้นยุคเจ็ดปี

ยรม 51:49-52 บาบิโลนทำให้คนอิสราเอลที่ถูกฆ่าล้มลงฉันใด คนที่ถูกฆ่าแห่งแผ่นดินโลกทั้งหมดจะต้องล้มลงที่บาบิโลนฉันนั้น บาบิโลนได้ทำให้ผู้คนแห่งอิสราเอลล้มตายและทำให้มันล้มลงฉันใด พวกเขาก็จะเผชิญชะตากรรมแบบเดียวกันฉันนั้น อีกครั้งที่อาจมีการสำเร็จจริงแบบอวสานกาลตรงนี้ในการอ้างอิงถึง “คนที่ถูกฆ่าแห่งแผ่นดินโลก” นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงที่อารมาเกด โคนเมื่ออิทธิพลโลกแบบบาบิโลนรูปแบบสุดท้ายถูกทำลาย

50 เจ้าทั้งหลายผู้ที่รอดพ้นไปจากดาบหนีไปเถิด อย่ายืนนิ่งอยู่ จงระลึกถึงพระเยโฮวาห์จากที่ไกล และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในจิตใจของพวกเจ้า ยิวเหล่านั้นที่ตกเป็นเชลย (คนเหล่านั้นที่รอดพ้นดาบเมื่อเยรูซาเล็มถูกยึด) ถูกพระเจ้าสั่งให้เตรียมพร้อมไว้ พระเจ้าทรงสั่งพวกเขาให้ระลึกถึงพระองค์แม้ว่าพวกเขาอยู่ห่างไกลจากความพินาศของพระวิหารของตนก็ตาม พระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้จดจำเยรูซาเล็ม

51 เราได้อาย เพราะเราได้ยินคำเยาะเย้ย ความอับศคลุมหน้าเราไว้ เพราะคนต่างชาติได้เข้าในสถานบริสุทธิ์แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" ยิวเหล่านั้นในบาบิโลนจึงรับสารภาพ

ความสับสนของตน พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่พวกเขาทราบจริงๆว่าพวกเขาได้ถูกเหยียดหยามและถูกจับเป็นเชลยแล้ว พวกเขาจำได้แต่ว่าพวกคนต่างชาติที่เป็นศัตรูจากบาบิโลนได้บุกกรุกเข้ามาในพระวิหารศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาและจากนั้นก็ทำลายมันเสีย

52 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักของเธอ และคนที่บาดเจ็บจะคร่ำครวญอยู่ทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของเธอ เมื่อพวกยิวที่ตกเป็นเชลยตริกรตรองถึงชะตากรรมของตนและทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับตน พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะพิพากษาบรรดารูปเคารพพระต่างด้าวแห่งบาบิโลนเพื่อพวกเขา จักรวรรดิบาบิโลนทั้งสิ้นจะพ่ายแพ้ในการศึก

ยรม 51:53-57 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม้บาบิโลนจะขึ้นไปบนสวรรค์ และถึงแม้เธอจะสร้างป้อมกันที่สูงอันเข้มแข็งของเธอไว้ บรรดาผู้ทำลายก็จะต้องมาจากราเหนือเธอ พระเจ้าทรงแจ้งบรรดาเชลยที่สับสนของพระองค์ให้ทราบว่าแม้บาบิโลนจะผยองขึ้นไปถึงสวรรค์และเสริมกำลังกำแพงของเธอมากกว่าเดิม พระเจ้าก็จะส่งคนเหล่านั้นที่จะมาและทำลายมัน ประวัติศาสตร์ทางโลกบันทึกว่ากำแพงเหล่านั้นแห่งนครบาบิโลนถูกสร้างให้มีความสูงถึงสามร้อยฟุตและกว้างพอตรงส่วนบนสุดจนรถรบหลายคันสามารถวิ่งตามแนวกำแพงเหล่านั้นได้ บาบิโลนดูเหมือนยากที่จะทะลวงได้ – โดยเฉพาะสำหรับพวกยิวที่อยู่ในนั้น

54 มีเสียงร้องมาจากบาบิโลน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงจากแผ่นดินของคนเคลเดีย กระนั้นในคืนเดียวเสียงร้องแห่งความพ่ายแพ้จะกึกก้องมาจากบาบิโลนและความพินาสใหญ่โตจะแพร่กระจายไปทั่วจักรวรรดิของมัน

55 เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้บาบิโลนเป็นที่ทิ้งร้าง และกระทำเสียงที่ใหญโตของเธอให้เงียบ เมื่อคลื่นของเธอจะนองเหมือนสายน้ำอันยิ่งใหญ่ เสียงอึกทึกของเขาก็เปล่งออกมา แหล่งที่มาของความพินาสใหญ่โตนี้คือ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปล้นริบสิ่งที่เคยถูกคิดว่าเป็นบาบิโลนผู้แข็งแกร่ง ในคืนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำเสียงร้องโอดวอดคุยโตของนครอันเกรียงไกรนี้ให้เงียบ ตรงกันข้ามในคืนนั้นเสียงแห่งการพิชิตโดยบรรดากองทัพคนต่างด้าวจะ

เป็นที่ได้ยิน คุณเสียดคนองของคลื่นกระทบชายหาด เสียงคนองของกองทัพพิชิตเหล่านั้น
ของคนมีเดยและคนเปอร์เซียก็จะเป็นเช่นนั้น

56 เพราะว่าผู้ทำลายได้มาเหนือเธอ มาเหนือบาบิโลน บรรดานักรบของเธอถูกยึดแล้ว
คันธนูของเขาทั้งหลายถูกหักเป็นชิ้นๆ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการตอบแทน
พระองค์จะทรงสนองเป็นแน่ ผู้ทำลายคนหนึ่งกำลังจะเหยียบย่ำบาบิโลนและพิชิตเธอ คันธนู
เหล่านั้นของคนบาบิโลนจะถูกหักเสียในความพ่ายแพ้เมื่อพระเจ้าทรงสนองโทษบาบิโลนตาม
สิ่งที่เธอได้กระทำต่อเยรูซาเล็ม

57 เราจะกระทำให้เจ้านายของเธอและนักปราชญ์ของเธอ เจ้าเมืองของเธอ ผู้บังคับ
บัญชาของเธอ และนักรบของเธอมีนเมา จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย
พระบรมมหาราชวังผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ พระเจ้าตรัสล่วงหน้าว่า
ในคืนซึ่งจะตานั้นเมื่อ ไชรัสตินครนั้นแตก เบลซัสซาร์และพวกเจ้านายหนึ่งพันคนของเขาจะกำลัง
กินเลี้ยงดื่มเหล้ามามากอยู่เลย กระนั้นก่อนคืนนั้นสิ้นสุดลง พวกเขาจะนอนหลับในนิทรา
แห่งความตายและไม่ถูกปลุกให้ตื่นอีกเลย ในคืนเดียวนครและจักรวรรดิบาบิโลนอันเกรียงไกร
จะถูกทำลาย ดู คาเนียล 5:1-6, 30-31

ยรม 51:58 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า กำแพงอันกว้างขวางของบาบิโลนจะถูกปราบลงให้เรียบเสมอพื้นดิน และประตูเมืองสูงของเธอจะถูกเผาด้วยไฟ บรรดา
ประชาชนจะทำงานอย่างไรผล และชนชาติทั้งหลายจะเหน็ดเหนื่อยก็เพื่อเผาไฟเสียเท่านั้น"
กำแพงเหล่านั้นของบาบิโลนถูกรายงานว่าสูงสามร้อยฟุตและกว้างแปดสิบเจ็ดฟุตตรงส่วนบน
สุดจนรถม้าคันหนึ่งที่เทียมม้าสี่ตัวสามารถไปเจอกับรถม้าอีกคันหนึ่งบนกำแพงนั้นได้โดยไม่
ชนกัน นอกจากนี้ กำแพงนั้นก็ถูกรายงานว่ายาวหกสิบไมล์ด้วย นครนั้นถูกรายงานว่ามีประตู
ทองสัมฤทธิ์หนึ่งร้อยประตู โดยทั้งสี่ด้านของนครนั้นมีด้านละยี่สิบห้าประตู ระหว่างประตูเหล่านี้นั้นมีหอคอยสองร้อยห้าสิบหอคอย นอกจากนี้ นครนั้นยังมีกำแพงสามชั้นด้วย เชื่อกันว่าไชรัส
ใช้เวลาหนึ่งปีเต็มๆ โดยใช้ทหาร 200,000 นายเพื่อพังกำแพงชั้นนอกของบาบิโลน ดังที่พระเจ้า

ทรงบอกไว้ล่วงหน้า กำแพงกว้างเหล่านั้นของบาบิโลนถูกพังทำลายจนสิ้นซาก เมื่อไฟในประตู
เหล่านั้นของกำแพงลูกกลมไปยังนครนั้น คนบาบิโลนก็เหนื่อยเปล่าในการดับเปลวเพลิง

ยรม 51:59-60 เนื้อหาตอนใหม่ปรากฏตรงนี้ ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้

บัญชาแก่เสโรอาห์บุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ เมื่อเขาไปยังบาบิโลนกับเศเศคิ
ยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีทีสี่แห่งรัชกาลของท่านนั้น เสโรอาห์เป็นเจ้านายคนหนึ่งที่เป็นคน
เจียมๆ หลังจากเนื้อหาอันน่ากลัวนี้เกี่ยวกับความพินาสของบาบิโลนถูกบอกล่วงหน้า เยเรมีย์ก็สั่ง
ชายคนหนึ่งนามว่าเสโรอาห์ให้นำคำพยากรณ์เหล่านี้ไปยังบาบิโลนเมื่อเศเศคิยาห์ถูกจับเป็น
เชลยไปยังบาบิโลน เวลานั้นถูกหมายเหตุว่าเป็นปีทีสี่แห่งรัชกาลของเศเศคิยาห์ จริงๆแล้วนี่
คือหกหรือเจ็ดปีก่อนการยึดกรุงเยรูซาเล็ม โดยเนบูคัดเนสซาร์และประมาณหกสิบปีก่อนการล่ม
สลายของบาบิโลน ดังนั้นคำพยากรณ์นี้เรื่องการล่มสลายของบาบิโลนจึงถูกลงนาม ถูกประทับ
ตรา และถูกส่งมอบแก่เศเศคิยาห์หกปีก่อนเขาถูกจับเป็นเชลยไปยังบาบิโลน เสโรอาห์ถูก
หมายเหตุว่าเป็นเจ้านายคนหนึ่งเจียมๆและว่านอนสอนง่าย

60 ดังนั้นเยเรมีย์จึงเขียนบรรดาความร้ายทั้งสิ้นซึ่งจะมาถึงบาบิโลนนั้นไว้ในหนังสือ
บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรื่องบาบิโลน ดังนั้นประมาณหกสิบปีก่อนความ
พินาสของบาบิโลนเกิดขึ้น เยเรมีย์ได้เขียนรายละเอียดต่างๆของมันลงไปหนังสือเล่มหนึ่ง

ยรม 51:61-64 และเยเรมีย์พูดกับเสโรอาห์ว่า "เมื่อท่านมาถึงบาบิโลนแล้ว ท่าน
จะเห็นและท่านจงอ่านถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดนะ เยเรมีย์บอกเสโรอาห์แบบเป็นนัยอย่างชัดเจนว่า
เขาจะถูกจับไปยังบาบิโลนเมื่อการพิชิตกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายมาถึง เมื่อไปถึงที่นั่น เสโรอาห์
ก็ถูกสั่งให้ไปหาพวกยิวที่ตกเป็นเชลยก่อนหน้านั้น เขาถูกสั่งให้อ่านคำพยากรณ์นี้จากเยเรมีย์ซึ่ง
เขานำติดตัวไปด้วย นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าข้อความนี้จะต้องถูกอ่านแก่พวกยิวที่ตกเป็น
เชลยแล้วในบาบิโลน

62 และท่านจงกล่าวว่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ตรัสต่อผู้กับสถานที่นี้ว่า จะ
ทรงตัดออกเสีย เพื่อว่าจะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในนั้นเลย ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ แต่จะเป็นที่กร้าง

เป็นนิตย' สรุ่ยย่อของคำพยากรณ์นั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงกำหนดความพินาศของมันไว้แล้ว และบาบิโลนจะรกร้างเป็นนิตย'ในที่สุด

63 ต่อมาเมื่อท่านอ่านหนังสือนี้จบแล้ว จงเอาหินก้อนหนึ่งมัดติดมันไว้ และโยนมันทิ้งไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส หลังจากอ่านเนื้อหาที่เป็นคำพยากรณ์กล่าวโทษบาบิโลนแก่พวกยิวที่เป็นเชลยที่นั่นแล้ว เสรไรอาห์ก็ถูกสั่งให้มัดหินก้อนหนึ่งกับหนังสือม้วนนั้นและโยนมันลงไปในกลางแม่น้ำยูเฟรติส ดู วิวรรณ์ 18:21 สำหรับคำบัญชาคล้ายๆกัน

64 และจงกล่าวว่า 'บาบิโลนจะจมลงอย่างนี้แหละ จะไม่ลอยขึ้นอีกเลยเนื่องด้วยความร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเธอ และพวกเขาจะเหน็ดเหนื่อย'" ถ้อยคำของเยเรมีย์มีเพียงนี้ หลังจากโยนคำพยากรณ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษรกล่าวโทษบาบิโลนทิ้งไปแล้ว เสรไรอาห์ก็ถูกสั่งให้ป่าวร้องแก่บาบิโลนว่าพวกเขาจะจมลงไปสู่ความลบเลือนในไม่ช้าเหมือนกับที่หนังสือเล่มนั้นได้จมลงในแม่น้ำนั้น บาบิโลนจะไม่ผงาดในฐานะประชาชาติหนึ่งอีกเลย วลีสุดท้ายอาจแปลได้ว่า 'ถ้อยคำของเยเรมีย์คือดังนี้แหละ' นี่เป็นข้อความปิดท้ายของหนังสือเล่มนั้น บทต่อไปเห็นได้ชัดว่าเป็นบทส่งท้ายที่สรุปย่อวันท้ายๆของยูดาห์และเหล่ากษัตริย์

ภาพรวมของเยเรมีย์ 52: บทสุดท้ายของเยเรมีย์จริงๆแล้วเป็นบทส่งท้ายของหนังสือเล่มนี้ ในบทนี้ผู้พยากรณ์ท่านนี้เล่าย้อนถึงวันขมขื่นเหล่านั้นของเยรูซาเล็มก่อนและหลังจากความพ่ายแพ้ของมันในที่สุดแก่บาบิโลน บทนี้อาจแบ่งย่อยได้ดังนี้ ๑. ๕๒:๑-๑๑ ความพินาศของเยรูซาเล็มในข้อ 12-23 การกวาดต้อนไปเป็นเชลยครั้งสุดท้ายของยูดาห์ในข้อ 24-30 และวันท้ายๆของเยโฮยาคินในข้อ 31-34 บางคนคิดว่าบทสุดท้ายนี้ถูกเขียนโดยใครสักคนที่ไม่ใช่เยเรมีย์ ซึ่งอาจเป็นเอสรา เพราะว่ารายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆเกี่ยวกับการล่มสลายของเยรูซาเล็มถูกให้ไว้แตกต่างจากบันทึกของเยเรมีย์ในบทที่ 39 อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดเกี่ยวกับเรื่องนี้ นอกจากนี้ เยเรมีย์ได้เห็นเหตุการณ์เหล่านั้นจนถึงข้อ 30 กับตาตัวเอง มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแจ้งให้เยเรมีย์ทราบเกี่ยวกับรายละเอียดเหล่านั้น

ของสี่ข้อสุดท้ายนั้นแม่เอศราอาจเพิ่มพวกมันเข้ามาในภายหลังก็ตาม ไม่ว่ากรณีใด การเขียนสี่ข้อนั้นก็ได้รับการคลอใจโดยพระวิญญูณบริสุทธิ

ยรม 52:1-3 เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษาเมื่อท่านขึ้นเสวยราชย์ และท่านครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของท่านมีชื่อว่าฮามุทาล เป็นบุตรสาวของเยเรมีย์แห่งลิบนาห์ วันต่างๆของยูดาห์บัดนี้ถูกเปิดเผยแล้ว ดู 2 พงศกัศัตร์ 24:17-18 และ เยเรมีย์ 39 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆ การครองราชย์นานสิบเอ็ดปีของเศเดคียาห์เหนือยูดาห์อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของบาบิโลนและกินเวลาตั้งแต่การรุกรานครั้งที่สองโดยบาบิโลน จนถึงการรุกรานต่อสู้อูดาห์ครั้งที่สามและครั้งสุดท้าย

2 และท่านได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ตามการทุกอย่างที่เยโฮยาคิมได้กระทำนั้น รัชกาลของเศเดคียาห์ถูกระบุลักษณะเฉพาะตัวอย่างง่ายๆว่าชั่วร้าย นอกจากนี้ ความชั่วร้ายใดๆก็ตามที่ถูกกระทำโดยคนๆหนึ่งก็อยู่ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ผู้ทรงเห็นทุกสิ่ง ในฐานะกษัตริย์องค์หนึ่งที่ปกครองเหนือประชาชนที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ความบาปของเขายังเลวร้ายเข้าไปใหญ่ แน่แน่นอนว่าผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะทรงเรียกเอาจากผู้นั้นมาก

3 เป็นเพราะความโกรธของพระเยโฮวาห์เป็นแน่ สิ่งต่างๆได้เป็นไปถึงเพียงนี้ในกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ จนพระองค์ทรงเหวี่ยงเขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระพักตร์ของพระองค์ และเศเดคียาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน นอกเหนือจากความกริ้วโกรธของพระเจ้าที่มีต่อเยรูซาเล็มและยูดาห์แล้ว เศเดคียาห์ยังกบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลนอีกด้วย ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเหวี่ยงประชาชนของพระองค์ออกไปจากแผ่นดินของพวกเขา สิ่งที่คุณเหมือนชัดเจนตรงนี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงกระตุ้นเศเดคียาห์ให้ย้ายการรุกรานครั้งสุดท้ายของเนบูคัดเนสซาร์และการกระจัดกระจายไป เพราะความบาปของประชาชนของพระองค์ พระเจ้าจึงทรงจัดแจงเหตุการณ์ต่างๆ ผ่านทางการกบฏของเศเดคียาห์เพื่อที่ยูดาห์จะถูกถอนออกไปจากแผ่นดินของพวกเขา การกระทำกิจแบบจัดเตรียมของพระเจ้าผ่านทางมนุษย์จึงปรากฏชัดเจน ผ่านเหตุการณ์ทั้งหมด พระประสงค์ของพระเจ้าถูกทำให้สำเร็จ

ยรม 52:4-6

และต่อมาในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของท่าน ในวันที่สิบของเดือนที่สิบ

เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของท่านได้มาต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็มและล้อมเมืองไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบ ช่วงเวลาที่แน่ชัดแห่งการเริ่มต้นของการล้อมกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายถูกหมายเหตุไว้ดังนี้: เก้าปี สิบเดือน และสิบวันในรัชกาลของเศเดคียาห์ – แล่ห้าสิบวันก่อนถึงปีที่สิบแห่งการครองราชย์ของเขา ในวันนั้นเอง กองทัพของเนบูคัดเนสซาร์ตั้งค่ายล้อมกรุงเยรูซาเล็มและสร้างเครื่องล้อมต่างๆ – เริงเทินและหอคอยต่างๆ – เพื่อรออยู่นอกกรุงนั้น

5 กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่จนปีที่สิบเอ็ดแห่งกษัตริย์เศเดคียาห์ การล้อมกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายจึงกินเวลานานกว่าหนึ่งปี จริงๆแล้วคือประมาณสิบเจ็ดเดือน

6 เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่การกันดารอาหารในกรุงนั้นร้ายกาจมาก จนไม่มีอาหารเลยสำหรับประชาชนแห่งแผ่นดิน ในเดือนที่สี่ (และวันที่เก้า) ของปีที่สิบเอ็ดแห่งกษัตริย์เศเดคียาห์ กรุงนั้นกำลังจะแตกแล้วดังที่ถูกบอกในข้อถัดไป ดังนั้นหลังจากสิบเจ็ดเดือนแห่งการถูกล้อมโดยกองทัพบาบิโลน กรุงเยรูซาเล็มก็พร้อมแล้วที่จะแตก ดังที่ถูกตั้งใจไว้โดยกองทัพที่โจมตี ความอดอยากได้ทำให้เยรูซาเล็มอ่อนแอลงอย่างมาก แม้พวกชนชั้นสูงของกรุงนั้นอาจมีอาหารเพียงเล็กน้อย เหล่าสามัญชนก็กำลังอดอยาก

ยรม 52:7

แล้วกรุงนั้นก็แตกและทหารทั้งหมดก็หนีออกไปจากกรุงในกลาง

คืน ไปตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสอง ไปตามทางราชอุทยาน (ฝ่ายคนเคลเดียก็ล้อมอยู่รอบกรุง) และเขาทั้งหลายไปทางที่ราบ หลังจากได้ทำให้พวกผู้ป้องกันกรุงเยรูซาเล็มอ่อนแอลงอย่างสิ้นเชิงแล้ว คนบาบิโลนก็ทะลวงเข้าไปในกรุงนั้นในฤดูร้อนของปี 586 ก่อน ค.ศ. เหล่านักโบราณคดีชาวอิสราเอล Yohanan Aharoni และ Michael Avi-Yonah เขียนข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับยุทธการสุดท้ายนี้ต่อสู้เยรูซาเล็ม

“คราวนี้ (นั่นคือ การรุกรานครั้งที่สามต่อสู้ยูดาห์) การโต้ตอบด้วยกำลังทหารของบาบิโลนก็รุนแรงและปราศจากความสงสาร หัวเมืองต่างๆของยูดาห์ถูกทำลายหัวเมืองแล้วหัวเมือง

เล่า ในการขุดค้นทางโบราณคดีหลายครั้ง เช่นที่รามัท, ราเฮล, เบหท์-ซัวร์, เบชเชเมช, ลาคีซ, เดบีร์, อาร์ค และเอน-เกดี การทำลายล้างอย่างสิ้นเชิงปรากฏชัดเจน... ในที่สุดเยรูซาเล็มก็ถูกล้อม อย่างไรก็ตาม การล้อมนั้นก็ถูกยกเลิกช่วงสั้นๆหลังจากข่าวลือเกี่ยวกับการเข้ามาของกองทัพอียิปต์ (เยเรมีย์ 37:5) แม้มันถูกล้อมต่อในทันทีก็ตาม ในฤดูร้อนของปี 587 ก่อน ค.ศ. (หมายเหตุบรรณาธิการ: เราเชื่อว่ามันเป็นปี 586 ก่อน ค.ศ.) กำแพงทั้งหลายของกรุงนั้นก็ถูกละลายและเยรูซาเล็มก็ถูกยึด หนึ่งเดือนต่อมาคนบาบิโลนเผากรุงนั้นทั้งหมดซึ่งรวมถึงพระวิหารด้วย และคนจำนวนมากถูกจับไปเป็นเชลยยังบาบิโลเนียอีกครั้ง”

เมื่อกองทัพของบาบิโลนเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม เศเดคียาห์และกองทัพหลักของเขาก็หนีไปจากกรุงนั้นกลางดึก โจเซฟัสกล่าวว่าการโจมตีของบาบิโลนเกิดขึ้นกลางดึก ดู ความเห็นต่างๆสำหรับเยเรมีย์ 39:4 ดังนั้นในกลางดึกคืนนั้น กองทหารที่พ่ายแพ้ของเศเดคียาห์ก็หาทางหนีไปโดยมุ่งหน้าลงไปตามเส้นทางภูเขาที่ขรุขระไปยังเยรีโค – เส้นทางไปสู่ที่ราบแห่งจอร์แดน

ยรม 52:8-9 แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ติดตามกษัตริย์ไป และไปทันเศเดคียาห์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของท่านก็กระจัดกระจายไปจากท่าน เมื่อค้นพบว่าเศเดคียาห์และกองทัพของเขาได้หลบหนีไปแล้วในตอนกลางคืน คนบาบิโลนก็ไล่ติดตามพวกเขาไป โจเซฟัสกล่าวว่าเมื่อกองทัพของเศเดคียาห์เห็นคนบาบิโลนที่เข้ามาใกล้วันถัดมาพวกเขาก็กระจัดกระจายไปเพื่อปกป้องตัวเอง โดยทิ้งเศเดคียาห์ให้ถูกจับไป เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในที่ราบแห่งแม่น้ำจอร์แดน ใกล้เยรีโค

9 และเขาก็จับกษัตริย์ นำขึ้นมาถวายแก่กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาค์ในแผ่นดินฮามัท และกษัตริย์ก็ได้พิพากษาโทษท่าน เมื่อการโจมตีครั้งสุดท้ายต่อผู้เยรูซาเล็มเกิดขึ้น เบนุกัดเนสซาร์ก็ไม่ได้ช่วย แต่อยู่ที่ตำบลริบลาค์ในแผ่นดินฮามัท นี่เป็นนครหนึ่งในซีเรียและบางคนเชื่อว่าเป็นนครที่ต่อมาถูกเรียกว่าอันทิโอก พอจับตัวเศเดคียาห์ได้แล้ว กองทัพบาบิโลนก็นำ

ตัวเขาไปหาเนบูคัดเนสซาร์ที่ตำบลริบล่าห์ ที่นั่นเนบูคัดเนสซาร์พิพากษาโทษเศเดคียาห์โทษฐานที่เขาบฏต่อตน

ยรม 52:10-11 กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารบุตรชายทั้งหลายของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตาท่าน และได้ประหารเจ้านายทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เสียที่ตำบลริบล่าห์ เป็นไปได้ว่าเหล่าบุตรชายของเศเดคียาห์และพวกเจ้านาย (นั่นคือ พวกหลานชาย) อาจถูกทิ้งไว้ที่เยรูซาเล็มและจากนั้นก็ถูกจับตัวโดยกองทหารบาบิโลนมายังริบล่าห์ อย่างไรก็ตาม และอาจเป็นไปได้มากกว่าก็คือ พวกเขาหนีไปพร้อมกับเศเดคียาห์และถูกจับตัวพร้อมกับเขาจากนั้นก็ถูกพาตัวไปยังริบล่าห์โดยตรง ที่นั่นพวกเขาถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตาเศเดคียาห์ เจตนาอันโหดเหี้ยมของเนบูคัดเนสซาร์ก็คือว่า สิ่งสุดท้ายที่เศเดคียาห์จะได้เห็นก็คือ การเสียชีวิตของเหล่าบุตรชายและพวกเจ้านายของเขา

11 จากนั้นท่านทำตาของเศเดคียาห์ให้บอดไป และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตีตรวนไว้และนำท่านไปยังบาบิโลน และขังท่านไว้ในคุกจนวันที่ท่านสิ้นชีวิต หลังจากเห็นการเสียชีวิตของเหล่าบุตรชายของเขาแล้ว ดวงตาของเศเดคียาห์ก็ถูกควักออกมา จากนั้นเนบูคัดเนสซาร์ก็มัดเขาด้วยโซ่ตรวน นำตัวเขาไปยังบาบิโลน และขังเขาไว้ในคุกจนวันที่เขาตาย นักอธิบายนพระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าคุกของเศเดคียาห์เป็นเรือนคนงานซึ่งเป็นที่ๆเขาถูกบังคับให้ทำงานหนัก (เหมือนแซมสัน) จนกระทั่งเขาตาย นี่เป็นบันทึกเดียวเกี่ยวกับวันท้ายๆเหล่านั้นของเศเดคียาห์ที่ถูกพบในพระคัมภีร์

ยรม 52:12-14 เมื่อวันที่สิบในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซารัดดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ผู้ปรนนิบัติกษัตริย์บาบิโลน ได้เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม ประมาณหนึ่งเดือนหลังจากกรุงเยรูซาเล็มแตก เนบูซารัดดาน แม่ทัพใหญ่คนหนึ่งในกองทัพของเนบูคัดเนสซาร์ก็มาถึงในเยรูซาเล็มพร้อมกับคำสั่งต่างๆ ให้เผามันเสีย บางคนอ้างว่ามีความขัดแย้งระหว่าง 2 พงศ์กษัตริย์ 25:8 กับตรงนี้ ข้อความในหนังสือพงศกษัตริย์ระบุเจาะจงวันที่เจ็ดของเดือนนั้น อย่างไรก็ตาม ความขัดแย้งนี้ก็ถูกคลี่คลาย

ได้อย่างง่ายดายในการเข้าใจว่าเนบูซาระดานมาถึงที่เยรูซาเล็มในวันที่เจ็ดแต่ไม่ได้เริ่มเผากรุงนั้น จนกระทั่งวันที่สิบ

13 และเขาได้เผาพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวัง และบรรดาเรือนทั้งสิ้นของ กรุงเยรูซาเล็มเสีย ท่านเผาบ้านของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายเสียหมดทุกหลัง ในวันอันน่ากลัวนั้น เนบูซาระดานจุดไฟเผากรุงเยรูซาเล็ม พระวิหารของพระเจ้า พระราชวังของกษัตริย์ และบ้านเรือนอื่นๆทุกหลังในกรุงนั้นถูกไฟเผา โดยเฉพาะคฤหาสน์หลังงามใหญ่โตของพวกเขาชั้นสูงแห่ง กรุงนั้น ในหนังสือผู้พยากรณ์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิม คำกล่าวโทษหนักสุดมีต่อพวกเขาชั้นสูงของสังคมยิว โดยเฉพาะที่เยรูซาเล็ม เมื่อการพิพากษาดกลงมาในที่สุด พวกเขาถูกทำลายเป็นพิเศษ เมื่อทุกอย่างจบสิ้นแล้ว กรุงนั้นก็ถูกไฟเผาจนหมด

14 และกองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดีย ผู้อยู่กับผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ทำลาย กำแพงทั้งหมดที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็มลง หลังจากเผากรุงนั้นแล้ว เนบูซาระดานจึงใช้พลทหารของเขาในการทำลายกำแพงทั้งหมดของเยรูซาเล็ม กำแพงต่างๆของบรรดานครสมัยโบราณเป็น เครื่องป้องกันทางทหารหลักของพวกเขา มันใคร่ที่ไม่มีกำแพงก็ป้องกันตัวเองไม่ได้ ดังนั้น เยรูซาเล็มจึงไม่เพียงถูกทำลายเท่านั้น แต่มันยังถูกทำให้ไร้พิษสงด้วยหากพวกกบฏยิวหาทาง สร้างกรุงนั้นขึ้นใหม่ สรุปก็คือ กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายจนราบคาบ – ถูกเผาและถูกพังทลาย คนบาบิโลนทิ้งไว้แต่เศษซากเมื่อพวกเขาเสร็จธุระ

ยรม 52:15-16 จากนั้นเนบูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ได้จับ ประชาชนบางคนที่ยากจนและประชาชนที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งเหลืออยู่ในกรุงและผู้ที่ยกย่อง ผู้หนีไป หากษัตริย์แห่งบาบิโลนพร้อมกับฝูงชนที่เหลืออยู่ไปเป็นเชลย เนบูซาระดานจึงรวบรวมพวกยิวที่เหลืออยู่ทั้งหมดจากเยรูซาเล็มซึ่งรอดชีวิตจากศึกนั้นพร้อมกับคนอื่นๆซึ่งได้แปรพักตร์ไปหาคนบาบิโลนก่อนหน้านั้นและบังคับพวกเขาให้เดินไปยังบาบิโลน การกวาดต้อนไปเป็นเชลยเหล่านี้ นั้นแห่งการกระจัดกระจายไปนั้นเกือบเสร็จสมบูรณ์แล้ว

16 แต่เนบูกาเดเนซผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนในแผ่นดินไว้บ้าง ให้เป็นคนทำสวนองุ่น และเป็นคนทำไร่ไถนา แตกต่างกับชาวกรุงเยรูซาเล็ม คนบาบิโลนเหลือพวกยิวชนชั้นต่ำกว่าแห่งแถบชนบทของยูดาห์ไว้เพื่อดูแลสวนองุ่นต่างๆของแผ่นดินนั้นซึ่งมิได้ถูกทำลาย เห็นได้ชัดว่าเนบูกาเดเนซซาร์ปรารถนาที่จะได้รับผลกำไรบ้างจากแผ่นดินที่ถูกพิชิตนี้

ยรม 52:17-19 นอกจากนี้บรรดาเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาวห์ และเชิงและชั้นเสาครทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาวห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเสียเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดไปยังบาบิโลน ในพระวิหารนั้นที่เยรูซาเล็ม มีทองสัมฤทธิ์ที่ใช้ในงานสถาปัตยกรรมปริมาณมหาศาล ซาโลมอนได้ตั้งเสาใหญ่สองต้นซึ่งทำด้วยทองสัมฤทธิ์ตรงทางเข้าของโครงสร้างพระวิหารหลัก ดู 1 พงศกษัตริย์ 7:15-21 นอกจากนี้ ยังมีชั้นเสาคร (นั่นคือ อ่างล้างชำระ) ทองสัมฤทธิ์ขนาดใหญ่และฐานต่างๆของมันด้วยซึ่งถูกสร้างด้วยทองสัมฤทธิ์ทั้งหมด กองทหารบาบิโลนพังชิ้นงานฝีมือขนาดใหญ่เหล่านี้ให้เป็นชิ้นๆที่ขนไปไหนและใส่รถเข็นขนกลับไปยังบาบิโลน

18 และเขาได้ขนเอาหม้อขนาดใหญ่ด้วย อีกทั้งพลั่ว ตะกรัดใส่ตะเกียง และชามและช้อน และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น ซึ่งใช้ในการปรนนิบัติ เครื่องใช้ทั้งหมดที่เป็นทองสัมฤทธิ์ที่พระวิหารก็ถูกยึดไปด้วยและถูกขนกลับไปยังบาบิโลน

19 ทั้งอ่าง ถาดรองไฟ และชาม และหม้อขนาดใหญ่ และเชิงเทียน และช้อน และอ่างน้ำอะไรที่ทำด้วยทองคำ ผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ก็เอาไปเป็นทองคำ อะไรที่ทำด้วยเงินก็เอาไปเป็นเงิน เครื่องใช้ทั้งหมดที่เป็นทองคำหรือเงินของพระวิหารก็ถูกขนไปยังบาบิโลนเช่นกัน ของเหล่านี้อาจเป็นภาชนะทองคำซึ่งต่อมาถูกเอาไปใช้อย่างหมิ่นประมาทโดยเบลชัสซาร์ที่บาบิโลน ดู ดาเนียล 5:1-4

ยรม 52:20-23 ส่วนเสาสองเสา และชั้นเสาครหนึ่งลูก กับวัวทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวซึ่งอยู่ใต้เชิงทั้งหลาย ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้สร้างไว้สำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาวห์ ทองสัมฤทธิ์ของสิ่งของเหล่านี้ทั้งสิ้นก็ขังกันไม่ไหว รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับทองสัมฤทธิ์ซึ่งถูก

ขนเอาไปถูกพรรณนา ส่วนเสาทองสัมฤทธิ์สองต้นนั้น ชั้นเสาทองสัมฤทธิ์ (อ่างล้างชำระ) และฐานต่างๆของมัน น้ำหนักของพวกมันก็มากเหลือเกินจนพวกกองทหารบาบิโลนที่ เยรูซาเล็มไม่มีวิธีชั่งน้ำหนักมันได้

21 ส่วนเสานั้น เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก วัตรอบสิบสองศอก และความหนาของมัน เป็นสี่นิ้ว กลางกลวง บางคนอ้างว่ามีความขัดแย้งกันระหว่าง 1 พงศกษัตริย์ 7:15, 2 พงสาวดาร 3:15 กับตรงนี้ ในหนังสือหมวดประวัติศาสตร์ทั้งสองเล่มนั้น เสาทั้งสองนั้นถูกกล่าวว่ามี ความยาวสามสิบห้าศอก อย่างไรก็ตาม ความขัดแย้งกันนั้นก็ถูกคลี่คลายเมื่อตระหนักว่าเสาแต่ละต้น สูงสิบแปดศอก ทั้งสองต้นรวมกันซึ่งไม่รวมฐานก็เท่ากับสามสิบห้าศอกดังที่กล่าวไว้ใน 2 พงสาวดาร 3:15 นี้เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่เสาทั้งสองต้นนั้นถูกพรรณนาว่ากลวง

22 บนเสานี้มีบัวคว่ำยอดทองสัมฤทธิ์ บัวคว่ำยอดอันหนึ่งสูงห้าศอก มีตาข่ายและลูก ทับบิม ทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์อยู่รอบบัวคว่ำยอด และเสาที่สองก็มีเหมือนกัน ทั้งลูกทับบิม ด้วย รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเสาสองต้นนั้นและ ‘หัวเสา’ (นั่นคือ บัวคว่ำ) ถูกกล่าวถึง อีกครั้งหนึ่งที่พวกนักวิจารณ์ได้อ้างว่ามีความ *ไม่สมบูรณ์แบบ* (นั่นคือ ข้อผิดพลาดต่างๆ) ในพระคัมภีร์ เพราะ 2 พงศกษัตริย์ 25:17 กล่าวว่าหัวเสา (นั่นคือ บัวคว่ำ) ทั้งสองนั้นสูงสามศอก อย่างไรก็ตาม Jamieson, Fausset และ Brown ก็หมายเหตุว่า “บัวคว่ำอันหนึ่งประกอบด้วยสองส่วน: ส่วนหนึ่ง ซึ่งอยู่ต่ำกว่าและเป็นแบบเรียบๆมีขนาดสองศอก อีกส่วนที่เหลือซึ่งอยู่สูงกว่าและถูกแกะสลัก ลวดลายวิจิตรมีขนาดสามศอก ส่วนแรกไม่ถูกกล่าวถึงใน 2 พงศกษัตริย์ 25:17 เพราะถือว่าเป็น ส่วนของตัวเสา ส่วนหลังเท่านั้นถูกกล่าวถึงตรงนั้น ตรงนี้บัวคว่ำทั้งหมดซึ่งสูงห้าศอกถูกกล่าวถึง” ข้อผิดพลาด (นั่นคือ ความไม่สมบูรณ์แบบ) ที่ถูกกล่าวอ้างนี้จึงถูกคลี่คลาย

23 ข้างๆมีลูกทับบิมเก้าสิบหกลูก บนตาข่ายโดยรอบนั้นมีลูกทับบิมทั้งหมดหนึ่งร้อยลูก แม้แต่รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวเสาทั้งสองนั้นก็ถูกให้ไว้ อีกครั้งที่พวกนักวิจารณ์อ้างว่ามีความขัดแย้ง (นั่นคือ ความไม่สมบูรณ์แบบ หรือข้อผิดพลาด) เมื่อเปรียบเทียบข้อนี้กับ 1 พงศกษัตริย์ 17:20 และ 2 พงสาวดาร 4:13 อย่างไรก็ตาม Jamieson, Fausset และ Brown ก็หมายเหตุ

อีกครั้งว่า “ดูเหมือนว่ามีลูกทับทิมสองแถว โดยแถวหนึ่งอยู่เหนืออีกแถวหนึ่ง และในแต่ละแถวมีลูกทับทิมหนึ่งร้อยลูก ตรงนี้มันถูกกล่าวว่ามีเก้าสิบหกลูก แต่ต่อมาทันทีที่มีหนึ่งร้อยลูก และใน 1 พงศกษัตริย์ 7:20 เช่นกัน สี่ลูกดูเหมือนไม่ถูกมองเห็นโดยคนๆหนึ่งที่มองจากจุดๆหนึ่ง และมองเห็นแค่เก้าสิบหกลูกนั้นเท่านั้น หรือสี่ลูกที่ไม่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือลูกเหล่านั้นที่แยกทั้งสี่ด้านออกจากกัน โดยลูกทับทิมลูกหนึ่งอยู่ตรงแต่ละจุดแห่งการแยกออกจากกัน (หรืออยู่ที่หัวมุมทั้งสี่นั้น) ระหว่างทั้งสี่ด้านนั้น”

ยรม 52:24-27 และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับเสโรอาห์ปุโรหิตใหญ่ และเศฟันยาห์ปุโรหิตที่สอง และผู้เฝ้าธรณีประตูอีกสามคน เสโรอาห์คนนี้เป็นคนละคนกับเสโรอาห์บุตรชายของเนริยาห์ที่ถูกหมายเหตุไว้ในเยเรมีย์ 51:59 เสโรอาห์ปุโรหิตใหญ่ เศฟันยาห์รองปุโรหิตใหญ่ และผู้เฝ้าธรณีประตูทั้งสามคนของพระวิหารถูกจับกุมโดยเนบูซาระดาน

25 และจากกรุงนั้นท่านจับชั้นที่คนหนึ่ง ผู้บังคับทหาร และที่ปรึกษาของกษัตริย์เจ็ดคน ซึ่งพบอยู่ในกรุงนั้น และเลขานุการของผู้บังคับบัญชาของกองทัพ ผู้ซึ่งเกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และประชาชนแห่งแผ่นดินอีกหกสิบคนซึ่งพบอยู่ท่ามกลางกรุงนั้น บุคคลต่างๆที่มีตำแหน่งสูงแห่งเยรูซาเล็มก็ถูกพบตัวว่าซ่อนอยู่ในกรุงนั้นพร้อมกับอีกหกสิบคนที่ยศต่ำกว่า (อีกครั้งที่ตัวเลขต่างๆซึ่งถูกบันทึกตรงนี้แตกต่างเล็กน้อยจากตัวเลขของ 2 พงศกษัตริย์ 25:19 บุคคลสำคัญห้าคนถูกกล่าวถึงในข้อนี้ แต่คำตอบง่ายก็คือว่า สองคนนี้เป็นบุคคลที่โดดเด่นน้อยกว่าพวกเขาจึงไม่ถูกกล่าวถึงในข้อนี้

26 ดังนั้นเนบูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์จึงจับคนเหล่านี้นำไปถวายกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาค์ คนทั้งหมดนี้ถูกบังคับให้เดินไปยังตำบลริบลาค์ซึ่งเป็นที่ๆเนบูคัดเนสซาร์อยู่ขณะนั้น

27 และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงตีเขา และประหารเขาเสียที่ตำบลริบลาค์ในแผ่นดินฮามัท พวกเขาชลยกลุ่มสุดท้ายนี้ถูกประหารชีวิตในตำบลริบลาค์โดยเนบูคัดเนสซาร์ เราไม่ทราบชัดเจนว่าทำไมคนเหล่านี้ถูกฆ่าตายและคนอื่นๆที่เหลือถึงไม่ถูกฆ่าตาย มันอาจเป็นเพราะการ

ชัดเจนของพวกเขาคือการจับกุมหรือทำที่ของพวกเขาเมื่อพวกเขายืนอยู่ต่อหน้าเนบูคัดเนสซาร์ อาจเป็นไปได้ว่าคนเหล่านี้เหยียดหยามผู้ที่จับพวกเขา พวกเขาจึงถูกฆ่าตายเสียที่นั่นเลย ข้อ 27 ปิดท้ายด้วยหมายเหตุที่แสดงถึงการสิ้นสุด ดังนั้นแหละ ยูดาห์ก็ได้ถูกนำไปเป็นเชลยออกไปจากแผ่นดินของตน ประชาชาติยูดาห์และอิสราเอลไม่มีตัวตนอีกต่อไปในฐานะประชาชาติหนึ่งที่มีอำนาจอธิปไตยในแผ่นดินของพวกเขาเอง นั่นไม่ได้เปลี่ยนแปลงจนกระทั่งปี 1948 เมื่ออิสราเอลถูกสถาปนาขึ้นใหม่อย่างเป็นทางการ ในฐานะประเทศอธิปไตยในแผ่นดินของพวกเขาเอง ถึงกระนั้น มีพวกยิวที่ยังอาศัยอยู่ในการกระจัดกระจายไปจำนวนมากกว่าที่อาศัยอยู่ในประเทศอิสราเอลปัจจุบัน การกระจัดกระจายไปนั้นยังไม่ยุติ

ยรม 52:28-30 **ต่อไปนี้เป็นจำนวนประชาชนซึ่งเนบูคัดเนสซาร์จับไปเป็นเชลย**

ในปีที่เจ็ด พวกยิวสามพันยี่สิบสามคน 2 พงศกษัตริย์ 24:12 กล่าวถึงปีที่แปดแห่งรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์ ความขัดแย้งที่ถูกคิดว่ามีนี้เกี่ยวข้องกับวิธีนับการครองราชย์ของกษัตริย์ นักประวัติศาสตร์สมัยโบราณบางท่านหมายเหตุการเริ่มต้นของการขึ้นครองบัลลังก์ของกษัตริย์ ขณะที่ท่านอื่นๆนับการครองราชย์หนึ่งปีก็ต่อเมื่อหลังจากผ่านไปแล้วหนึ่งปีเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่มีความขัดแย้งกันเลย (ยกตัวอย่างเช่น ปี ค.ศ. 1900 ถูกหมายเหตุเป็นประจำว่าเป็นศตวรรษที่ยี่สิบ นอกจากนี้ อาจไม่มีความแตกต่างกันระหว่างผู้เขียนหมวดประวัติศาสตร์หลายท่าน ระหว่างสิ้นปีที่เจ็ดกับเริ่มต้นปีที่แปดแห่งรัชกาลของเขา) ปีที่เจ็ด (หรือที่แปด) แห่งเนบูคัดเนสซาร์ก็คงเป็นเวลาที่เขาถูกรานยูดาห์เป็นครั้งที่สองในประมาณปี 597 ก่อน ค.ศ. ณ เวลานั้นพวกยิว 3,023 คนถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน

29 ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ ท่านชนเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มแปดร้อยสามสิบสองคน สำหรับความขัดแย้งที่ถูกหาว่ามีนี้ระหว่างปีครองราชย์ทั้งสองนั้นของเนบูคัดเนสซาร์ที่ถูกบันทึกตรงนี้กับ 2 พงศกษัตริย์ 25:8 และเยเรมีย์ 52:15 ดูความเห็นต่างๆสำหรับข้อก่อนหน้า นอกจากนี้ การล้อมกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายก็กินเวลาประมาณสิบแปดเดือนและยิวบางคนถูกกวาดต้อนไปในตอนต้นเมื่อพวกเขาแปรพักตร์ไปอยู่ฝ่ายบาบิโลน ณ เวลานั้นเอง ยิว 832 คนถูกส่งตัวไปยังบาบิโลน

30 ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์จับยิวเป็นเชลยเจ็ดร้อยสี่สิบห้าคน รวมคนทั้งหมดเป็นสี่พันกับหกร้อยคน นี่อาจหมายถึงพวกยิวที่ถูกจับเป็นเชลยในการกบฏของเศเดคียาห์เมื่อสี่หรือห้าปีหลังจากกรุงเยรูซาเล็มแตก ในการกำราบการกบฏนั้น พวกยิวอีก 745 คนถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน เยเรมีย์ให้ยอดรวมของผลบวกลบสามอันที่ถูกหมายเหตุข้างบนว่าเท่ากับยิว 4,600 คน ตัวเลขนี้ไม่รวมพวกยิวที่ถูกกวาดต้อนไปในการรุกรานครั้งแรกนั้นเมื่อดาเนียลและเพื่อนๆของเขาถูกจับไปเป็นเชลยในประมาณปี 605 ก่อน ค.ศ. มันไม่น่าจะรวมพวกผู้ใหญ่และเด็กที่ถูกจับเป็นเชลยด้วย ตัวเลขเหล่านี้ดูเหมือนหมายถึงจำนวนของพวกผู้ชายชาวยิวที่ถูกจับเป็นเชลยไปจากกรุงเยรูซาเล็มและไม่ใช่ยูดาห์โดยรวม นอกจากนี้ ตัวเลขเหล่านี้ก็ไม่รวมยิวจำนวนมากที่ถูกฆ่าตายในศึกหลายครั้งกับบาบิโลนตลอดระยะเวลาที่ยี่สิบกว่าปีตั้งแต่การรุกรานครั้งแรกของพวกเขาจนถึงการรุกรานครั้งสุดท้ายของพวกเขา

ยรม 52:31-34 และต่อมาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเป็นเชลยของเยโฮยาकिनกษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น เมื่อวันที่ยี่สิบห้าในเดือนที่สิบสอง เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่ท่านขึ้นเสวยราชย์ ท่านได้ยกศิระของเยโฮยาकिनกษัตริย์แห่งยูดาห์ขึ้น และได้นำท่านออกมาจากคุก ข้อความตอนเดียวกันนี้ถูกยกไปแบบแทบจะคำต่อคำใน 2 พงศกษัตริย์ 25:27 ยกเว้นตรงที่ว่าวันที่ยี่สิบเจ็ดถูกหมายเหตุในข้อนั้นและตรงนี้วันที่ยี่สิบห้าถูกหมายเหตุไว้ ทางแก้อาจเป็นไปได้ว่ากฤษฎีกานั้นถูกออกในวันที่ยี่สิบห้าและถูกปฏิบัติในวันที่ยี่สิบเจ็ดตามที่หมายเหตุไว้ตรงนี้ เพราะว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเป็นเชลยของเยโฮยาकिन (หรือในประมาณปี 560 ก่อน ค.ศ.) มันจึงยิ่งกว่าเป็นไปได้ว่าเยเรมีย์ไม่ใช่ผู้เขียนของมัน อาจเป็นไปได้ว่าเอสราเป็นผู้เขียนที่บันทึกบทส่งท้ายที่ได้รับการคลี่คลายนี้ ณ เวลานั้น กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ครองราชย์อยู่ นั่นคือ เอวิลเมโรดัก ปล่อยตัวเยโฮยาकिनจากการถูกคุมขังของเขาในบาบิโลน

ไม่มีการกล่าววาท่าไมเยโฮยาकिनถูกปล่อยตัวและไม่ใช่เศเดคียาห์ มันอาจเกี่ยวข้องกับท่าทีของแต่ละคน เศเดคียาห์อาจยังรู้สึกขมขื่นและอวดดีจนถึงที่สุดขณะที่เยโฮยาकिनอาจเริ่มให้ความร่วมมือมากกว่า หรืออาจเป็นไปได้ว่าเศเดคียาห์เสียชีวิตไปก่อนแล้ว นักอธิบายพระคัมภีร์ทำ

นอื่นๆอ้างอิงประเพณีของยิวที่กล่าวว่าในช่วงเจ็ดปีนั้นแห่งการตีสอนเนบুদ্ধคเนสซาร์โดยพระเจ้า (ดู ดาเนียล 4) เอวิลเม ไรด์กปกครองแทนบิดาของตน เมื่อเนบুদ্ধคเนสซาร์ถูกพินคืนสู่สภาพเดิม เขาก็ได้ยื่นเกี่ยวกับการประพุดมิชอบในช่วงการบริหารจัดการของบุตรชายของตน และจับเขาขังคุกซึ่งเป็นที่ๆเขาได้พบกับเยโฮยาคิน ที่นั่นเขาได้เป็นเพื่อนกับเยโฮยาคินและเมื่อเขาขึ้นครองบัลลังก์ในที่สุดหลังจากบิดาเขาเสียชีวิต เขาก็แสดงความกรุณาต่อเยโฮยาคิน

32 พระองค์ตรัสอย่างเมตตาต่อท่าน และให้หนึ่งบนที่หนึ่งเหนือกว่าบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ในบาบิโลน เอวิลเม ไรด์กจึงปฏิบัติอย่างกรณากับเยโฮยาคินและให้เขามีสิทธิอำนาจเหนือกษัตริย์องค์อื่นๆที่เหลือซึ่งถูกพิชิตแล้วโดยคนบาบิโลนในช่วงทศวรรษหลังๆ เช่น กษัตริย์แห่งโมอับ อัมโมน เอโดม ฯลฯ

33 ดังนั้นเยโฮยาคินจึงถอดเครื่องแต่งกายนักโทษออกเสีย และท่านได้รับประทานที่โต๊ะเสวยต่อพระพักตร์กษัตริย์ทุกวันตลอดชีวิต นอกจากนี้ เม ไรด์กยังปฏิบัติต่อเยโฮยาคินอย่างกษัตริย์ด้วยซึ่งเขาก็เป็นกษัตริย์จริงๆ เขาจึงมีสถานที่หนึ่งที่โต๊ะของเอวิลเม ไรด์กตลอดชีวิตที่เหลือของเขา

34 ส่วนงบประมาณที่ให้นั้นท่านก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์แห่งบาบิโลนตามความต้องการรายวันอยู่เสมอ ตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่จนวันตายของท่าน เยโคเนียห์มีอายุประมาณห้าสิบปีตอนที่เขาถูกปล่อยตัวจากคุกและถูกเลื่อนตำแหน่ง เขาได้รับเสบียงอาหารสำหรับตัวเอง (และเห็นได้ชัดว่าสำหรับครอบครัวของเขา) ตลอดชีวิตที่เหลือของเขา หนังสือเยเรมีย์จึงจบลงเท่านี้